

659
HOMER
ARMINA.

RECOGNOVIT ET EXPLICUIT

FRIDERICUS HENRICUS BOTHE.

I L I A D I S

V O L U M E N T E R T I U M

LIB. XVII—XXIV.

L I P S I A E

SUMTIBUS LIBRARIAE HAHNIANAE

MDCCCXXXIII.

11011111

11011111

11011111

11011111

11011111

11011111

11011111

11011111

11011111

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ρ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΠΑΛΑΤΗΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ
ΤΗΣ ΡΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Περὶ τοῦ Πατρόκλου σώματος κρατερὰ συνίσταται μάχη, καθ' ἣν καὶ Εὐφορβος ἀναιρεῖται ὑπὸ Μενελάου, Ἐκτωρ δὲ τὴν Ἀχιλλέως ἐνδύεται πανοπλίαν, καὶ ἀνθίσταται τοῖς Ἑλλησιν. οἱ δὲ περὶ Μενέλαον Ἀντίλοχον διαπέμπονται πρὸς Ἀχιλλέα, τὸν Πατρόκλου θάνατον ἀγγέλλοντα. ὑποδύντες δὲ καὶ ἀράμενοι τὸ σῶμα τοῖς ἄμοις φέρουσιν· οἱ δὲ Ἄλαντες*) προμαχοῦσι, καὶ ἀπειροῦσι τοὺς πολεμίους.

*) perperam E: ἄλαντες.

πλοχομοί θ', οἷ χροσῶ τε καὶ ἀργύρω ἐσφήκωντο·
 οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνήρ ἐριθηλὲς ἐλαίης
 χώρω ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβρουχεν ὕδωρ,
 55 καλόν, τηλεθάον (τὸ δὲ τε πνοιαὶ δονέουσι
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρούει ἀνθεὶ λευκῶ),
 ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος ξὺν λαίλαπι πολλῇ
 βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ,
 τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐϋμελίην Εὐφορβον
 60 Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

ἐσφήκωντο· μακρῶ γὰρ ἀμείνους δη-
 λαδῆ καὶ ἐρασιμώτεροι ἐφαίνοντο συν-
 αναπεπλεγμένοι τῷ χροσῶ, καὶ συνα-
 πολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. imo maximum
 juvenutis decus est ipsa coma, utque
 pulcherrimus deorum, Apollo, gaudet
 caesarie [ἀπεροικώμης ὕ, 39.], ita et
 venustissimae deae Charites comam alunt,
 more liberorum hominum ap. Graecos.
 v. ann. ad Aristoph. Av. 852., Adr. Jun.
 l. de Coma cap. 2 etc. longius repetitum
 est, quod flavos Euphorbi crines intellexit
 K, quoniam ξανθοὶ dici solent ap. hunc
 nostrum Achilles et Menelaus, itemque
 ξανθαὶ Gratiae sunt Pindaro Nem. 5. ex-
 tremo.) ἐσφῆκωντο. ἐσφικμένοι ἦσαν,
 ἐδέδεντο. ὅθεν καὶ σφήκωμα εἴρηται.
 (h. e. vinculum. alienum est, quod ad-
 dit ἢ ὅτι πεπλεγμένοι ἦσαν. „ducta vox
 ἀπὸ τῶν σφηκῶν, a vespis medium cor-
 pus insectum habentibus [v. E.]: simili
 enim modo mollia, si revincta sunt, ad-
 stricto vinculo velut insecantur. disertus
 de h. v. locus est ap. Etym. in ἐσφικω-
 μένον p. 385. — hos versus maxime pro-
 bante et modulate ad lyram cecinisse Py-
 thagoram, tradunt Porphyrius et Iam-
 blichus vita Pythagorae.“ Ex H. — de
 cultu muliebri barbarorum v. β', 872, γ',
 55, Xenoph. Cyr. 1, 3, 2 etc.)

53 — 58. τρέφει, velut animantem.
 v. Schol. B. et sqq. Sch.: ἔρνος. φυ-
 τόν. (Ap.: ἔρνεϊ. δένδρον θάλλοντι· ὁ
 δ' ἀνέδροαμεν ἔρνεϊ ἴσος. v. σ',
 56, 437 etc. — χώρω ἐν οἰοπ. ὕ,
 473. Schol. B: ἐν τόπῳ ἐρήμῳ φυτῶν,
 ἵνα μὴ ἐμποδίζηται τῇ ἐκφύσει τῶν
 πληθύνον ῥιζῶν. similiter E. sed illud
 parum est. poetas poëtam interpretantes
 potius audiamus, quos laudavit K. Catul-
 lus 62, 39: ut flos in septis secretus
 nascitur hortis, Ignotus pecori, nullo
 contusus atrato, Quem mulcent aurae,
 firmat sol, educat imber. Propertius 1,
 2, 11: surgat et in solis formosior ar-
 butus antris. Ossianus quoque solas di-

xit quercus in colle provenientes ap. De-
 nisium 3. p. 73: nam Ahlwardtii inter-
 pretatio jam non est ad manum. recte au-
 tem de hoc simili Eichh. 3. p. 267: „la
 peinture de l'olivier est la plus gracieuse
 qu' ait produite le pinceau d'Homère.“
 — Ap.: ἀναβέβρουχε. τῶν πεποιημέ-
 νων κατὰ μίμησιν, οἶον ἀναβέβηκε με-
 τὰ τινος ἧχου· ὅθ' ἄλις ἀ. ὕδωρ.
 Etymologus emendatus: ἀναβέβρουχεν.
 [Zenodoti scriptura, quam habet Vrat.
 d., commemoratam illam etiam ab E et
 scriptore scholiorum brevium, sed minus
 aptam.] ἀναπέπωκεν. ἐάν δὲ ἀναβέβρου-
 χεν, ἀναβρούει, ὅ ἐστιν ἀναπηδᾷ καὶ
 ἀναβάλλεται μετὰ ψόφου. cf. Hesych.
 h. v., infra 264, π', 486 etc. ceterum
 aliter Columella libro de Arboribus 17,
 ut H ann.: olea maxime collibus siccis
 et argillosis gaudet; at humidis campis
 et pinguius laetas frondes sine fructu
 affert. — similiterque Virg. Georg. 2, 179
 — 181. sed idem ib. 217: quae [terra]
 tenuem exhalat nebulam fumosque volu-
 cres, Et bibit humorem, et, cum volt,
 ex se ipsa remittit, Quaeque suo semper
 viridis se gramine vestit, — Illa ferax
 oleo est. conf. Plin. H. N. 15, 3 etc.)
 τηλεθάον. (ζ', 148, γ', 423 etc.) πάνν
 θάλλον, ἐνανθές. δονέουσι. (μ', 157.)
 δονοῦσι, κινουῦσι. βρούει. θάλλει, γέ-
 μει. (ἀνθεὶ δὲ λευκῶ, τῷ κυπρισμῶ
 τῆς ἐλαίας. — λαίλαπι. δ', 278, λ',
 306 etc. „λαίλαψ non est ipse ventus,
 sed venti λαβρότης sive impetus.“ Ex H.
 Virg. Aen. 2, 416: adversi rupto ceu
 quondam turbine venti Confligunt etc.)
 βόθρου. (Odys. ζ', 92, λ', 25 etc.)
 βάθους, τοῦ ὀρύγματος. (scrobis seu fos-
 sae, in qua plantatur arbor, terra non
 dique aggesta radicibus. Schol. B: μετ-
 ἔαροι γὰρ αἱ τῆς ἐλαίας ῥίζαι· διὸ
 καὶ γύροος ἐπισκάπτουσιν αὐτάς. cf. E.
 γυρώσαι id dicit Etym. Aratus quoque
 Phaen. 9: καὶ φυτὰ γυρώσαι. Et H.)
 ἐξετάνυσεν. (η', 271, ι', 219.) ἐξ-
 έτεινεν, ἤπλωσεν.

quem spoliaturus impeditur ab Apolline, qui, ceteris Trojanis cessantibus, Hectorem a persequendo Automedonte revocat.

- Ὡς δ' ὅτε τις τε λέων ὄρεσίτροφος, ἀλκι πεποιθώς,
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ, ἦτις ἀρίστη,
 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε, λαβῶν κρατεροῖσιν ὀδοῦσι,
 πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσει,
 65 δηῶν (ἀμφὶ δὲ τόνγε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν θέος αἰρεῖ),
 ὧς τῶν οὔτινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσβιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλλίμοιο.
 70 ἔνθα κε θεία φέροι κλυτὰ τεύχεα Πανθοίδαο
 Ἀτρείδης, εἰ μὴ οἱ ἀγάσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὅς ῥά οἱ Ἔκτορ' ἐπῶρσε, Φοῦν ἀτάλαντον Ἄρηϊ,
 ἀνέρι εἰσάμενος, Κικόνων ἡγήτορι Μέντη·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 75 „Ἔκτορ, νῦν σὺ μὲν ὦδε θείεις, ἀκίχῃτα διώκων,
 ἴππουσιν Αἰακίδαο δαΐφρονος· οἱ δ' ἀλεγεινοὶ
 ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι ἤδ' ὀχέεσθαι,
 ἄλλω γ' ἢ Ἀχιλλῆϊ, τὸν ἀθανάτῃ τέκε μήτηρ.
 τόφρα δέ τοι Μενέλαος ἀρηΐος, Ἀτρεΐος υἱός,
 80 Πατρόκλῳ περιβᾶς, Τρώων τὸν ἀρίστον ἔπεφνε,

61, 62. ὄρεσίτροφος. μ', 299. — ἀλκι πεπ. ε', 299, ν', 471 etc. — ἦτις ἀρίστη. perperam E alii que huc trahunt de lupis dicta illa π', 353. ὑπ' ἐν μῆλων αἰρεῦμενοι. quos H refellens verum tamen esse ait, leonem pinguius quodque pecus rapere, si liceat. K: „Alle Raubthiere, sogar Mäuse u. Insecten, wählen, wenn Noth u. Hunger es nicht verhindern, allemal das beste aus.“

63, 64. λ', 175, 176. significanter dixit καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσει, et viscera omnia devorat; quod non faciunt tigres et pantherae, sed sanguine tantum hausto dejectorum animalium abeunt alia quaesitum, quae dilanient. v. Wilmsen. Handb. der Naturgesch. 1. p. 349. Aristot. H. A. 8, 7, 4: ὁ δὲ λέων σαρκοφάγον μὲν ἐστίν, ὥσπερ καὶ τὰ ἄλλα ὅσα ἄγρια κ. καρχαρόδοντα, τῇ δὲ βρώσει χρῆται λάβρωσ, καὶ καταπίνει πολλὰ ὄλα οὐ διαίρων. et Aelianus de leone, H. A. 4, 34: ἀθηράγος δὲ ὄν καὶ ὄλα, φασί, μέλη βρυνκῶν ἀν καταπίοι. τούτων οὖν πεπληρωμένος καὶ τριῶν ἡμερῶν οὖν ἐσθίει πολλάκις, ἔστ' ἂν ὑπαναλωθῇ τὰ πρῶτά οἱ καὶ πεφθῆ· πίνει δὲ ὀλίγα.

65—73. Sch.: δηῶν. (π', 158, δ', 416 etc.) διακόπτων, διαίρων. ἰύζου-

σιν. ἀγροικιῇ φωνῇ προσφέρονται, προσφωνοῦσι. πεποιθῆται δὲ ἢ λέξις παρὰ τὸ ἰοῦ ἐπίρρημα. (imo ab ἰά, vox: v. Schu. v. ἰύζω. quanquam similia sunt, quae K commemoravit, verba γούζω et μύζω, a quo quidem verbo fuit cum μῦθον ducendum esse suspicarer, sicut αἶνον et τὸ αἶνον ab αἶ. Voss.: anschreiend. E: τὸ δὲ ἰύζειν εἰδός ἐστι συριμοῦ etc. — ἀπόπροθεν. (501, κ', 209, Odys. ζ', 218 etc.) Sch. inferius ad 501: χωρὶς, ἀποθεν. Ap.: μακρόθεν. et altero loco: χωρὶς κ. μακράν. — χλωρόν. ἡ', 479, θ', 77 etc. infra 725—729 et σ', 579—586. ad haec contendī jussit H. — κυδαλλίμοιο. δ', 100 etc.) ἀγάσσατο. (ἡ', 41, ψ', 639, Odys. δ', 181.) ἐφθόνησε. non ἐθανύμασεν, ut ἡ', 404. et saepe alias. — ἐπῶρσεν. ε', 765 etc. — θοῦ. β', 542. — ἄτ. Ἄρηϊ. β', 627 etc. — Mentae hujus non fit mentio in Catalogo, β', 846, nec idem est cognominis in Odyssea α', 105. et 180, sed Taphiorum rex. E Schol. A.

75. ἀκίχῃτα. Ap. et Hesych.: ἀκινάληπτα. a κίχῃ, κίχῃ. fugientia dixeris, ut Flaccus Sat. 1, 2, 108: transvolat in medio posita, et fugientia captat.

76—78. κ', 402—404.

80, 81. περιβᾶς. 4. — ἔπεφνε.

Πανθοίδην Εὐφορβον, ἔπαινε δὲ Θούριδος ἀλκῆς.“

Hectore appropinquante Menelaus reputat secum, quid faciat.

- Ὡς εἰπὼν ὁ μὲν αὐτίς ἔβη θεὸς ἀμπόνου ἀνδρῶν·
 Ἔκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας.
 πάπτηνεν δ' ἄρ' ἔπειτα κατὰ στίχας· αὐτίκα δ' ἔγνω
 85 τὸν μὲν ἀπαινύμενον κλυτὰ τεύχεα, τὸν δ' ἐπὶ γαίῃ
 κείμενον· ἔρρει δ' αἶμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυσθίμενος αἰδοπι χαλκῷ,
 ὄξεα κεκληγῶς, φλογὶ εἴκελος Ἥφαιστοιο
 *ἀσβέστω· οὐδ' υἷὸν λάθειν Ἀτρεὺς ὄξυ βόησας·
 90 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
 „ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε λίπω κάτα τεύχεα καλά,
 Πάτροκλόν θ', ὃς κεῖται ξυμῆς ἔνεκ' ἐνθάδε τιμῆς,
 μήτις μοι Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὃς κεν ἴδηται.
 εἰ δέ κε νῦν Ἔκτορι μούνος ἐὼν καὶ Τρωσὶ μάχαιραι
 95 αἰδεσθεῖς, μήπως με περιστήσωσ' ἕνα πολλοί·
 Τρωᾶς δ' ἐνθάδε πάντας ἄγει κορυθαίολος Ἔκτωρ.
 ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 ὄππότε' ἀνήρ' ἐθέλη πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι,
 ὃν κε θεὸς τιμᾶ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη.
 100 τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσῆσεται, ὃς κεν ἴδηται
 Ἔκτορι χωρήσαντ', ἐπεὶ ἐκ θεόφιν πολεμίζει.
 εἰ δὲ που Ἀλαντός γε βοὴν ἀγαθοῖο πυθδοίμην,

δ', 397 etc. — Θούρ. ἀλκῆς. δ', 234.

82. ν', 239, π', 726.

83. θ', 124, 316, α', 103, infra 499, 573, Odys. δ', 661. W praefatione Iliadis, a. 1785. editae, φρένας ἀμφιμελαίνας dictas putabat a nativo praecordiorum colore nigro seu subfusco propter suffusum sanguinem; cujusmodi plurima sunt ap. Hom. epitheta, quibus describitur natura rerum.

84—86. πάπτηνεν. 115, δ', 200, λ', 545 etc. — στίχας. β', 525 etc. — αὐτίκα δ' ἔγνω, ut α', 199, ξ', 154, Odys. λ', 153, τ', 392. — Sch.: ἀπαιν. (λ', 582, ο', 595.) ἀφαιρούμενον. — οὐτ. ὠτειλήν. ξ', 518, δ', 140 etc.

87, 88. δ', 495, ε', 562 etc. — ὄξεα κεκληγῶς. β', 222, μ', 125, ε', 591 etc.

89. ἀσβέστω· οὐδ'. aspera synizesis, vel propter interpunctionem, quae adjuvat haec et similia ἢ οὐχ ἄλλος ε', 349, ἐπεὶ οὐδ' ν', 777, ὃ μὴ ἄλλοι Odys. δ', 165. v. Th. p. 181. recte Barnes.: ἀσβέστω· οὐδ' υἷα λάθειν Ἀτρεὺς. confundi solent α et ον in libris: hinc fortasse ortum est υἷὸν, vel adscriptum explicandi gratia formae rariori, quam ta-

men haud raro poeta usurpavit. λάθειν habetur in codice Lips.

90. λ, 403, δ', 5, ν', 343, φ', 53 etc.

92—96. „ὃς — τιμῆς. h. e. interprete Schol. A: ὃς ἔνεκα ἐμοῦ κεῖται, τιμαροῦμένος τοὺς Τρωᾶς. α', 159: τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω, ubi v. ann.“ Ex H. — νεμεσ. νεμεσῆσεται. — Sch.: περιστήσεται. (sic libri vet. ipsaeque edd. usque ad Wolfii 2. et Heynei; Aristarchus ap. Schol. Ven.: περιστήσεται.) περιστοιχίσασαι, περιστῶσι. — Τρωᾶς δ' ἐνθάδε etc. δὲ causale. — κορυθαίολος. β', 816.

97. λ', 407.

98—105. πρὸς δαίμονα, contra fatum. sic item 104. v. ann. ad θ', 166. — Sch.: κυλίσθη. (688, θ', 86, λ', 347 etc.) ἐπηνέχθη, ἐπήλθε κακὸν τι αὐτῷ ἐκ θεοῦ. (tropus a rota vel saxo incidente.) χωρήσαντα. (μ', 406 etc.) ὑποχωρήσαντα. ἐκ θεόφιν. (ψ', 347, η', 366 etc.) νῦν ἐκ θεοῦ προῤῥήσεως. (imo σὺν θεῷ, deo volente. contrarium est illud, quod modo dixit, πρὸς δαίμονα μάχεσθαι. — βοὴν ἀγ. β', 408, δ', 220 etc. — αὐτίς λόντες, reversi. cf. 82 etc. — ἐπιμνησαίμεθα. Od. α', 31, δ', 191 etc. ἐπ. χάρμησ. δ',

ἄμφω κ' αὐτίς λόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρις,
καὶ πρὸς δαίμονά περ, εἴ πως ἐρυσάίμεθα νεκρὸν
105 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ· κακῶν δέ κε φέριστατον εἴη.“

cedens Menelaus ingruentibus Trojanis advocat Ajacem Telamonium.

Ἔως ὁ ταῦθ' ὄρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
τόφρα δ' ἐπὶ Τρώων στίχες ἤλυθον, ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ.
αὐτὰρ ὄγ' ἐξοπίσω ἀνεχάζετο, λείπε δὲ νεκρὸν,
ἐντροπαλιζόμενος· ὥστε λῆς ἠϋγένειος,
110 ὃν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταδμοῖο δῖωνται
ἔγχεσι καὶ φωνῇ· τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλλικον ἦτορ
παχνοῦται, ἀέκων δὲ τ' ἔβη ἀπὸ μεσθαύλοιο,
ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο κίε ξανθοῦς Μενέλαος.
στῆ δὲ μεταστρεφθεῖς, ἐπεὶ ἴκετο ἔθνος ἐταίρων,
115 παπταίνων Ἀίαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν.
τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης
θαρσύνονθ' ἐτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι·
θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων.
βῆ δὲ θείειν, εἶδαρ δὲ παριστάμενος ἔπος ἠΰδα·
120 „Αἴαν, δεῦρο, πέπον, περὶ Πατρόκλοιο θανόντος
σπεύσομεν, αἴ κε νέκυν περ Ἀχιλλῆϊ προφέρωμεν
γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.“

Hector, dum in eo est, ut Patrocli caput abscidat, conspecto Ajace se recipit ad suos, quos Patrocli arma Trojam auferre jubet.

Ὡς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ δαΐφροني θυμόν ὄρινε.

222, ὄ, 477 etc. — καὶ πρὸς δαίμονά περ, καίπερ πρ. δ., vel vetante fato. fortiter dictum, ut illud Lucani 1, 128: *victrix causa diis placuit, sed victa Catoni*. — Πηλεΐδῃ Ἀχ. dat. commodi, *Achilli*, *Achillis gratia*. — φέριστατον Ven., Barocc., Mori et 1. Vindob., quos codd. secuti sunt W et H. vulgo tamen libri: φέριτερον, quae videtur esse interpretatio superlativi, pro comparativo usurpata, ut fit nonnunquam: v. Matth. §. 464, Aeschylī interpp. ann. ad Pers. 161, aliosque. nam proprie comparativus ponendus erat, cum duo dicantur mala, alterum relictū fataliter corporis Patrocliani, alterum servati factis vetantibus, quorum malorum hoc minus esse putat Menelaus. solent autem hae formae permisceri, nec magna est eo in genere librorum auctoritas. v. Anthol. Palat. 3. p. 246, nos ann. ad Eurip. Med. 67 etc.

106. α', 193, λ', 411, σ', 15 etc. conf. κ', 507.

107. δ', 221, λ', 412.

108 — 113. ἀνεχάζετο. ε', 443 etc. — ἐντροπ. ζ', 496, λ', 546. — λῆς

ἠϋγ. ὄ, 275, σ', 318. cf. λ', 239. — Sch.: δῖωνται. (μ', 276 etc.) διώξουσιν, ἐκ τοῦ δίημι. παχνοῦται. συστέλλεται, ὑπὸ λύπης πῆγνυται, δάκνεται. ἢ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς πάχνης. Odyss. ξ', 476. Hesiodus, notante E, Op. et D. 360: τό τ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ, ubi gloss.: ἐλύπησε. — μεσθαύλοιο. 657. λ', 547 etc. — κίε. γ', 423, η', 307 etc. — ξανθός. β', 642.

116 — 122. μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης. ubi Hector pugnabat. v. λ', 498, μ', 118, ν', 675, ann. ad ε', 355 etc. — θεσπέσιον, θείον, μέγαν, ut ι', 2. θεσπεσίη Φύξα, ubi Sch.: πολλή. v. Buttmann. Lexil. I. p. 166, 167. — βῆ δὲ θείειν. β', 183, λ', 616 etc. — εἶδαρ. ε', 337 etc. — πέπον. 179, ε', 109 etc. Sch.: νῦν προσφιλέστατε. — σπεύσομεν, σπεύσωμεν. — προφέρωμεν, proferamus, auferamus. ζ', 345: ὡς μ' ὄφελ' ἤματι τῷ, ὅτε με πρώτων τέκε μήτηρ, Οἴχεσθαι προφέρουσα κακῇ ἀνέμοιο θυελλα εἰς ὄρος etc. — γυμνόν, nudum, inermem. 125, 711, π', 815 etc.

- βῆ δὲ διὰ προμάχων, ἅμα δὲ ξανθὸς Μενέλαος.
 125 Ἐκτωρ μὲν Πάτροκλον, ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπήρτα,
 ἔλχ', ἔν' ἀπ' ὄμοιόν κεφαλὴν τάμοι ὀξείῃ χαλκῷ,
 τὸν δὲ νέκυν Τρωῆσιν ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίῃ.
 Ἄϊας δ' ἐγγυθὲν ἤλθε, φέρον σάκος, ἦντε πύργον.
 Ἐκτωρ δ' ἄψ ἔς ὄμιλον ἰὼν ἀνεχάζεθ' ἑταίρων,
 130 ἔς δίφρον δ' ἀνόρουσε· δίδου δ' ὄγε τεύχεα καλὰ
 Τρωσὶ φέρουε προτὶ ἄστν, μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῶ.
 Ἄϊας δ' ἀμφὶ Μενουτιάδῃ σάκος εὐρύ καλύψας
 ἐστήκει, ὡς τίς τε λέων περὶ οἴσι τέκεσσι,
 ᾧ ῥά τε νῆπι ἄγοντι συναντήσονται ἐν ὕλῃ
 135 ἄνδρες ἐπακτῆρες (ὁ δὲ τε σθένει βλεμεαίνει,
 πᾶν δὲ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἔλκεται, ὅσσε καλύπτων).
 ὡς Ἄϊας περὶ Πατρόκλω ἦρωϊ βεβήκει.
 Ἀτρεΐδης δ' ἐτέρωθεν, ἀρηΐφιλος Μενέλαος,
 ἐστήκει, μέγα πένθος ἐνὶ στήθεσσι ἀέξων.

Glaucus objurgat Hectorem, qui nec Sarpedoni succurrerit, nec Ajacem manserit, quo victo Sarpedonis corpus et exuviae cum Patrocli comitari potuissent.

- 140 Γλαῦκος δ' Ἴππολόχοιο πάϊς, Λυκίων ἀγὸς ἀνδρῶν,
 Ἐκτορὸς ὑπόδρα ἰδὼν χαλεπῶ ἠνίπαπε μῦθον.
 „Ἐκτωρ, εἶδος ἄριστε, μάχης ἄρα πολλὸν ἔδεύεο!

125—139. ἀπήρτα. ζ', 17 etc. — ἔν' ἀπ' ὄμο. — χαλκῷ. 39. — Ἄϊας — πύργον. 132, η', 219. — ἀνόρουσε. α', 248, κ', 162 etc. — λέων. λέαινα, ut φ', 483: nam leaena catulos ducit, non leo. cf. σ', 418 seqq: sic ὁ λέραξ etiam femina vocatur, et contra pardus ἢ πόρδαλις. v. Schol. Ven., E, H., posuit 133—135 Gellius 13, 7. propter verba περὶ οἴσι τέκεσσι, quibus fides Herodoti elevatur, 3, 108. de uno in vita fetu leaenarum falsa tradentis, ut jam Aristot. H. A. 6, 31. docuit. “Ex H. annotavit ad Herod. l. c. doctissimus Bähr., semel quotannis parere leaenam verno tempore, et fere unum catulum; Parisiis tamen quandam leaenam ter eodem anno peperisse, ut narratur in Mus. d' Hist. nat. fasc. 2. conf. Allgem. Hist. d. Nat. p. 5. t. 1. pag. 12. et Aristot. l. l. — συναντήσονται. η', 22, Odys. ο', 537 etc. — Sch.: ἐπακτῆρες. (Odys. τ', 435.) κνηγοί, ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι τοὺς κύννας. (σθένει βλεμ. 22.) ἐπισκύνιον. τὸ ἐπάνω τῶν ὀφθαλμῶν μέρος, ἧτοι δέρμα, τὸ συνοφρύωμα τοῦ μετώπου. ὄθεν καὶ σκύνεσθαι (δ', 23, δ', 460 etc. v. et ἐπισκύνεσθαι ε', 370 et Odys. η', 306.), τὸ ὀργίζεσθαι, διὰ τὸ ἐνδιάθετον γίνεσθαι τὸ μέρος τοῖς ὀργίζομένοις. (Ap.: τὸ ὑπερ

τὰς ὀφρῶς μέρος. similiter alii. est sane cuticula supra supercilium, quae corrugari solet. Aristoph. Ran. 776: δεινὸν ἐπισκύνιον ξυνάγων, ubi v. Schol., quem excerpisse videtur Pseudodidymus. cf. Theocr. 24, 116, H.) κάτω ἔλκεται. κάτω ἔλκει, κατασπᾶ. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ. ἀέξων. αὖξων, μεγάλως λυπούμενος. sic σ', 109: ὅστε (χόλος) — ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται etc.

141. β', 245. cf. γ', 427 etc.

142. Ἐκτωρ. sic Vrat. d., Plut. l. de aud. poet. p. 34 E, Barn.; idque metro convenit. vulgo: Ἐκτορ, quod videtur esse ab interprete. notus est nominativi usus pro vocativo. v. ξ', 357. — εἶδος ἄριστε, specie insignis; ad spectu fortis, non armis. cf. γ', 39. Sch.: ἐδέυεο. νῦν ἀπελείπου. μάχης ἔδ., pugnae indigebas, h. e. facultate pugnandi, virtute; inferior eras bello. sic ἀλκῆς δεύεσθαι dixit ν', 786, Odys. ψ, 128, πολέμου ν', 310, et μάχης ἐπιδεύεσθαι ψ', 670. cf. ω', 385, H, Matth. additam. ad pag. 460. ἐδέυεο τρισυλλάβως pronuntiandum est per synizesin. v. η', 310, Th. p. 180, 209 etc. Vrat.: ἐδεύου, quae est explicatio. Barnesius, κακοφρονίαν haud curans, tentabat ἐδεύειν, quemadmodum quidem poeta

- ἢ σ' αὐτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει, φύξηλιν ἐόντα.
φράξο νῦν, ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις
145 οἷος ξὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.
οὐ γὰρ τις Λυκίων γε μαχηόμενος Δαναοῖσιν
εἶσι περὶ πτόλιος, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
μάρνασθαι δηλοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμῆς αἰεὶ.
πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσεως μεθ' ὄμιλον,
150 σχέτλι', ἐπεὶ Σαρπηδόν', ἅμα ξεῖνον καὶ ἑταῖρον,
κάλλιπες Ἀργεῖοισιν ἔλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι;
ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο, πτόλει τε καὶ αὐτῷ,
ζωὸς ἐών· νῦν δ' οὐ οἱ ἀλαλκόμεναι κύνας ἔτλης.
τῷ νῦν, εἴ τις ἔμοι Λυκίων ἐπιπέσεται ἀνδρῶν,
155 οἴκαδ' ἴμεν, Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαροῦς ἐνεῖη,
ἄτρομον, οἷόν τ' ἀνδρας ἐδέρχεται, οἷ περὶ πάτρης
ἀνδράσι δυσμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔδεντο,
αἰψά κε Πάτροκλον ἐρυσάμεθα Ἴλιον εἴσω.
160 εἰ δ' οὗτος προτὶ ἄστυ μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
ἔλθοι τεθνηὼς, καὶ μιν ἐρυσάμεθα χάρμης,
αἰψά κεν Ἀργεῖοι Σαρπηδόνοσ ἐντεα καλά
λύσειαν, καὶ κ' αὐτὸν ἀροῖμεθα Ἴλιον εἴσω.
τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος, ὃς μὲγ' ἄριστος

dixit εἴλεν infra 206, ἔλεν ν', 294, ἔπεν κ', 146. et saepius, ἐμεῦ, σεῦ, διουγενεὺς ἰ', 106.; sed idem ἴσχεο, non ἴσχευ, Odys. ω', 323, ἄφρεον, non ἄφρευν, λ', 232. et similia; nec magis in hoc genere ap. illum quam ap. Herodotum sibi constant librarii. quare intutum est novare et ad unius rationis normam dirigere omnia isto tempore, quo velut fluctuabat lingua, nec certis grammaticae regulis adstricta erat.

143, 144. ἢ σ' α. κλέος ἔ. ἔχει dictum est propomodum ut αἰδώς τίς σ' ἔχει ap. Eurip. Or. 101, φόβος ἔχει με ibidem 1227. et similia, quae attigimus ann. ad Soph. El. 463. sic itidem Odys. α', 95: ἴνα μιν κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔχησιν, h. e., quod saepe alias dixit, ἴνα κλέος ἔ. ἄρῃται. — Sch.: φύξηλιν. δειλὸν, φρυγάδα. α φύξης, φρυγή, κ', 311. et alias, sicut φυξηλὸς ap. Hesych. α φύξα. inepte Schol. A: φύξηλῆς ἔστιν ὁ φρυγῶν τὰς Ἰλας, δειλὸς δὲ ὁ δεδιὼς τὰς Ἰλας. sic tamen et alii, in his Etym. v. H. — φράξο, ὅπως σαώσεις, ut δ', 14. φραζόμεθ' ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα etc. sic autem Ven., fragm. Mosc., E, W. vulgo: σαώσης. — πόλιν καὶ ἄστυ, arcem et urbem. πόλιν et ἀκρόπολιν promiscue dicit Comicus Lys. 241, 245,

Equ. 1016 etc. v. Hemsterhus. ann. ad ejusdem Plut. 772. Eurip. Med. 734.: μολόντες ἄστυ καὶ πόλισμα Παλλάδος. Terent. Eun. 5, 5, 17.: an in astu venit? h. e. in urbem Athenarum, quae ibi quidem opposita est Piraeo, sed alias arci vel ruri.

147, 148. εἴσιν, ibid, ut mox ἴμεν, ibimus. Matth. §. 504, 3. — ἐπεὶ — αἰεὶ. ἰ', 316, 317.

150 — 159. σχέτλιε. β', 112, γ', 414, π', 203 etc. — ἔλωρ κ. κύρμα. ε', 488. — ὄφελος. ν', 236. — Sch.: ἀλαλκόμεναι. (ἰ', 601, τ', 30, Odys. γ', 237 etc.) ἀπαλεξῆσαι, βοηθῆσαι. πεφήσεται. νῦν προφανῶς (malim προφανῆς, ut Schol. B.) γενήσεται, ἀναφανήσεται. ὅτε δε φρονεθῆσεται. (164, ν', 829, σ', 140, infra 689 etc. — αἰπὺς ὄλ. λ', 174, μ', 345 etc. λυγρὸν ὄλεθρον simili sensu dixit β', 873. et saepe alias. comparari autem inter se H jubet haec et Thersitae dicta similia β, 235., ut intelligamus, quantum persona dicentis conferat ad gravitatem orationis. — ἐσέρχεται, subit, implet. Matth. §. 394, c. — πόνον καὶ δῆριν, laborem bellicum, bellum. hendiadys.) ἐρυσάμεθα. βαστάσωμεν, ἐλκύσωμεν.

161 — 168. χάρμης. δ', 222 etc. —

165 Ἀργείων παρὰ νησὶ, καὶ ἀγγέμαχοι θεράποντες.
ἀλλὰ σὺν Ἄλαντος μεγαλήτορος οὐκ ἐτάλασθας
στήμεναι ἅντα, κατ' ὅσσε ἰδῶν δηῶν ἐν αὐτῇ,
οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι, ἐπεὶ σέο φέρετός ἐστι. “

his probris irritatus Hector Glaucum adesse jubet et Achillis arma sibi induit.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδῶν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
170 „Γλαῦκε, τίη δὲ σὺ τοῖος ἐὼν ὑπέροπλον ἔειπες!
ὦ πόποι, ἧ τ' ἐφάμην σε περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων,
τῶν ὅσσοι Δυκίην ἐριβόλακα ναιετάουσι·
νῦν δὲ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἶον ἔειπες,
ὅσπερ με φῆς Ἄλанта πελώριον οὐχ ὑπομεῖναι.
175 οὗτοι ἐγὼν ἔθόγιγα μάχην, οὐδὲ κτύπον ἵππων,
ἀλλ' αἰεὶ τε Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο,
ὅσπερ καὶ ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ, καὶ ἀφείλετο νίκην
δηϊδίως, ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.
ἀλλ' ἄγε δεῦρο, πέπον, παρ' ἔμ' ἵστασο, καὶ ἴδε ἔργον,
180 ἧὲ πανημέριος κακὸς ἔσσομαι, ὡς ἀγορεύεις,
ἣ τινα καὶ Δαναῶν, ἀλκῆς μάλα περ μεμῶτα,
σχῆσω ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο θυρότουσ· “
Ὡς εἰπὼν Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν αὔσας·
„Τρωῆες, καὶ Λύκιοι, καὶ Δάρδανοι ἀγχιμαχῆται,
185 ἀνέρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ θυοῦριδος ἀλκῆς,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ Ἀχιλλῆος ἀμύμονος ἔντευα δῶα
καλὰ, τὰ Πατρόκλοιο βίην ἐνάριζα κατακτάς! “

ἔντευα. γ', 339 etc. — ἀγγέμαχοι. ν', 5, π', 248, 272. — μεγαλήτορος. β', 547 etc. — Sch.: οὐκ ἐτάλασθας. (ν', 829, ο', 164.) οὐκ ἐκαρτέρησας, οὐχ ὑπέμεινας. — στήμεναι, στήναι. χ', 253, φ', 266 etc. — Ἄλαντος. στ. ἅντα. 29, 31, π', 621 etc. — δηῶν. β', 544 etc. — αὐτῇ. α', 492 etc. — ἰθὺς. ε', 506 etc.

170—172. τίη. α', 365, ζ', 55 etc. — Sch.: ὑπέροπλον. (ο', 185, α', 205.) μέγα, ὑπερφανεον, αὐθαδές. — ἐφάμην. 26. — περὶ — ἄλλων. ordo: ἔμμεναι περὶ ἄλλων φρένας. ν. δ', 46, 375 etc. — φρένας, prudentia. ν', 631, ζ', 234, ι', 377 etc. — τῶν ὅσσοι etc. epexegetis. „cf. α', 300, 301.“ E K. — ἐριβόλακα. α', 155, ι', 329 etc.

173. ξ', 95.

174. ὅσπερ με φῆς. (sic. v. Matth. §. 209, ann. 2.) ὅστις με λέγεις. ἐνεστώσ ἐστι, καὶ ἐγκλίνεται. scribi jubet ὅσπερ με φῆς contra ac placet grammaticis (v. Matth. p. 920.); quam causam ampliandam esse censeo, videtur tamen

HOMER. III.

minus ineptum, φῆς pronuntiarum cum inclinatione quam circumflexum eius sive εἶ.

175—178. Sch.: ἔθόγιγα. (ἧ', 114, μ', 208 etc.) ἔφορηξα, ἐφορήθη. ὅτε δὲ δέ. ἐνίοτε δέ. „intelligendum ὅτε μὲν in verbis ὅσπερ — δηϊδίως, ut λ', 567, ceterum cf. π', 688—690.“ Ex H. Virg. Aen. 12, 894: non me tua fervida terrent Dicta, ferox; di me terrent et Jupiter hostis. Cl.

179—182. πέπον. 120. — πανημέριος (384, λ', 279 etc.), per totum hunc diem, sicut antea tibi visus sum. — κακὸς, ignavus. β', 365 etc. — ἀλκῆς — μεμῶτα, ut Ἄλαντε μεμῶτε θυοῦριδος ἀλκῆς ν', 197. — Sch.: σχῆσω. (λ', 819 etc.) ἐπίσχω (malim ἐπισχῆσω), κολύσω.

183. ζ', 66, λ', 285 etc.

184, 185. θ', 173, λ', 286 etc.

186. sic Vrat. A, quem H secutus est, vulgo: ἐγὼν, a correctore, ut videtur, qui nullum biatum extimesceret. — ἀμύμονος. α', 92 etc.

187—190. Πατρόκλοιο βίην, Patrochum strenuum: v. ann. ad β', 658, Matth. §. 430, 6. appellatio honoris pe-

Ὅς ἄρα φωνήσας ἀπέβη κορυθαίολος Ἔκτωρ
 δῆλον ἐκ πολέμοιο· θεῶν δ' ἐκίχανεν ἑταίρους
 190 ἄκα μάλ', οὐπω τῆλε· ποδὶ κραιπνοῖσι μετασπῶν,
 οἷ προτὶ ἄστρῳ φέρον κλυτὰ τεύχεα Πηλεΐδαο,
 στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύου ἐντὲ ἄμειβεν.
 ἦτοι ὁ μὲν τὰ ἄ δῶκε φέρειν προτὶ Ἴλιον ἱρὴν
 Τρωσὶ φιλοπτολέμοισιν· ὁ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνε
 195 Πηλεΐδεω Ἀχιλλῆος, ἃ οἱ θεοὶ οὐρανόωνες
 πατρὶ φίλῳ ἔπορον, ὁ δ' ἄρα ᾧ παιδὶ ὄπασσε
 γηράς· ἀλλ' οὐχ υἱὸς ἐν ἔντεσι πατρὸς ἐγήρα.

Hectorem divinis armis superbientem conspicatus Jupiter non salvum reditutum esse domum praedicit.

Τὸν δ' ὥς οὖν ἀπάνευθεν ἴδεν νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 τεύχεσι Πηλεΐδαο κορυσσόμενον θείοιο,
 200 κινήσας ἅα κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·
 „Ἄ δεῖλ', οὐδέ τί τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν,
 ὅς δὴ τοι σχεδόν ἐστι· σὺ δ' ἄμβροτα τεύχεα δύνεις
 ἀνδρὸς ἀριστῆος, τόντε τρομέουσι καὶ ἄλλοι.
 τοῦ δὴ ἑταῖρον ἔπεφνες ἐνήεα τε, κρατερόν τε,
 205 τεύχεα δ' οὐ κατὰ κόσμον· ἀπὸ κρατός τε καὶ ὤμων

riphrastica, cujusmodi sunt illae Eutropii praefatione *mansuetudo tua, tranquillitas tua*, similiaque plurima ap. recentiores Graecos et Latinos, item Francogalorum *votre Altesse*, Germanorum *eure Majestät*, Itatorum *Eccellenza*, aliorum alia id genus. — Sch.: ἐν ἀριξία. (α', 191, ε', 155 etc.) ἐσκύλευσα. (κραιπνοῖσιν. ε', 223, ζ', 505, π', 671 etc.) μετασπῶν. ἐπακολούθησας, ἐπιδραμών, διώξας. μετασπόμενος legitur ν', 567.

192. πολυδακρύου Ven. vulgo: πολυδακρύτου, depravato metro. maluit H, auctore Bentlejo: πολυδάκρυος, quem admodum ὑσμίνην πολυδάκρυον Hom. dixit inferius 543, πολυδάκρυον ἄρηα γ', 132 etc. nec sane formam πολυδάκρυος alibi reperio. habet tamen undeunde Schn. lexico gr. et id, et simile ἀριδάκρυος, cumque πολύμορφος sit lingua Homericā, scripturam probati codicis immutatam reliqui. — Sch.: ἄμειβεν. (ζ', 235.) ἐνήλασεν.

193—197. τὰ ἄ. τὰ αὐτοῦ. Ex Ap. v. α. — ἄμβροτα, immortalia, divina, a diis donata olim Peleo, cum Thetidem duceret. σ', 82—85. — οἱ πατρὶ φίλῳ. h. e. αὐτοῦ πατρὶ. cf. 263, 324, β', 586, γ', 106, 195 etc. — ὄπασσεν. ε', 334, ξ', 491 etc. — γηράς, senescens, a γηράναι. Matth. S.

227. similia H adscriptis ἐπιπλῶς ζ', 291. et ὑποφθᾶς η', 144.

198—200. νεφεληγ. Ζεὺς. α', 511 etc. — κορυσσ. β', 273 etc. — „κινήσας ἅα κάρη. Virg. Aen. 12, 89.: ille caput quassans.“ Cl. iterum infertur hic versus infra 442., habeturque etiam Odys. ε', 285, ubi v. Nitzsch, et 376. cf. Odys. ρ', 465, 491, υ', 184.

201—203. ἄ δειλέ. λ', 441, π', 837 etc. — καταθύμιος. κ', 383. — ὅς δὴ, ὅς ἦδη. — Sch.: δύνεις. ἐνδύη. — ἀριστῆος. α', 227, β', 404 etc. — „τόντε τρομέουσι (κ', 10, ο', 627, Odys. υ', 215 etc.) καὶ ἄλλοι. simili sensu η', 112. dixit Ἔκτωρι Πριαμίδῃ, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.“ Ex H. cf. ο', 167, υ', 65.

204—208. Sch.: ἐνήεα. (φ', 96, ψ', 252, 648, Odys. θ', 200.) προσήνη, προῖον. (ἐναντίον τῷ ἀπηνεῖ, inquit Schol. A., debetque sane quivis sodalis esse commodus, ἐνήης, προσήνης. laudatur tamen inprimis Patrocli comitas: v. infra 670—672. — οὐ κατὰ κόσμον, non ut decuit, arroganter: nam divinis armis abstinendum erat homini. „Virg. Aen. 10, 501.: nescia mens hominum fati sortisque futurae, Et servare modum, rebus sublata secundis! Turno tempus erit, magno cum optaverit intactum Intactum Pallanta, et cum spolia

εἶλεν· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἔγγυαλίξω,
τῶν ποιήνῃ, ὃ τοι οὔτι μάχης ἐκ νοστήσαντι
δέξεται Ἀνδρομάχη κλυτὰ τεύχεα Πηλείωνι·“

Ἡ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὄφρουσι νεύσῃ Κρονίων.

210 “Ἔκτορι δ' ἤροσε τεύχε' ἐπὶ χροῖ· δῦ δέ μιν ἄρης
δεινός, ἐννάλιος, πλήσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντός
ἀλκῆς καὶ σθένεος. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους
βῆ ὅα μέγα ἰάχων· ἰνδάλλετο δὲ σφισι πᾶσι,
τεύχεσι λαμπόμενος, μεγαθύμῳ Πηλείωνι.

215 ὠτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐπιοχόμενος ἐπέεσσι,
Μέσθλην τε, Γλαυκόν τε, Μέδοντά τε, Θερεσίλοχόν τε,
Ἀστεροπαῖόν τε, Δεισήνορά δ', Ἰππόθοόν τε,
Φόρκυν τε, Χρομίον τε, καὶ Ἐννομον οἰωνιστήν·
τούς ὄγ' ἐποτρύνων ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

convocatus fortissimos Trojanorum Hector hortatur ad strenue pugnan-
dum auferendumque Patrocli corpus, praemio proposito.

220 „Κέκλυτε, μυρία φῦλα περικτιόνων ἐπικούρων!

ista diemque Oderit.“ Eichh. — μέγα
κράτος (α', 509 etc.), *magnam victo-*
riam. — ἔγγυαλ. α', 353, β', 436 etc.
— τῶν, τούτων, τούτου, ejus, quod
jam dicturus est.) ποιήνῃ. τιμαρίαν.
οἱ δὲ ἀμοιβήν καὶ χάριν. hoc recte.
„ἀντιστήκωσιν, compensationem, dicit E,
laudate Pindaro, qui hanc vocem fre-
quentat. cf. ε', 266.“ Ex H. — ὃ τοι,
ὅτι τοι. ὃ τοι οὔτι δέξεται, ut
δέξασθαι οἱ σκηπτρον β', 186 etc. —
νοστήσαντι. β', 253, δ', 103 etc.
209. α', 523.

210—214. „ἤροσε, ἠρόσθη, ut
γ', 332: θάρρηκα περὶ στήθεσιν ἔδου-
νεν Ὀλο κασιγνήτοιο Ἀνκιάνοος ἤροσε
δ' αὐτῷ. cf. τ', 385, γ', 370, 371.“
E K et H. — Sch.: δῦ δέ μιν ἄρης.
(imo ἄρης, siquidem non personam hic
Hom. dicit, sed rem, amorem belli.)
εἰσηλθε δὲ αὐτὸν πολέμον ἐπιθυμία καὶ
ὀργή. ἐννάλιος. (β', 651, ann.) πο-
λεμικός. — πλήσθεν, ἐπλήσθησαν.
vim magicam Hom. dicit divinorum Achil-
lis armorum, quibus Hector indutus vel-
ut robore animoque graeci heroïs per-
funditur. cf. ε', 127, 845, ν', 59—80,
ξ', 214, ο', 318.; quo pertinent etiam
Hector et Glaucus reflecti ο', 262, π',
527, et Ulysses major venustiorque vi-
sus Odys. ζ', 229—235, ope Apollinis
et Minervae, et naves Phaeacum ratione
praeditae; ne dicam ipsos Phaeacas, de
quibus nuper exposuit peculiari libro (*Die
homerischen Phäaken und die Inseln der
Seligen*, 8., 65. pagg.) eruditissimus
Welckerus. evolvetur quoque cum fructu

Feithii liber 1. cap. 17., quo capite agit
de magicis artibus; quas artes una cum
aliis a daemonibus quibusdam doceri pu-
tant Judaei, earumque peritum Christum
leprosos sanasse et mortuos suscitasse.
(v. Eisenmengeri *Entdecktes Judenthum*
T. 1. p. 149, 157, 165, 358 seqq., 2.
p. 439.) praeterea frequens est apud
poetas aevi mediæ cum Christianis, tum
Arabos Persicosque, mentio armorum in-
cantatorum, quibus adversarios suos vin-
cunt heroës. — κλειτοὺς ἐπ. 14. —
μέγα ἰάχων. β', 333, ε', 302 etc. —
rursum Sch.: ἰνδάλλετο. (ψ', 460,
Odys. γ', 246, τ', 224, Apoll. Rhod.
1, 1297 etc. H.) εἰκάζετο, ἀμοιοῦντο,
τῷ Ἀχιλλεῖ δηλονότι. legit ille in libro
suo μεγαθύμου Πηλείωνος, ut vulgo.
sed Ven., auctore Aristarcho: μεγαθύμῳ
Πηλείωνι, quam scripturam, Eustathio
memoratum, merito probavit H, cum
alioqui nesciremus, cuiusmodi egregiis armis
indutum Hectorem comparaverint Trojani.

216—218. e sociis hi erant, ut ex
220. intelligas. quorum *Mesthles* duce-
bat Paeones, β', 864.; *Therslochius*
Paeon fuit, quem Achilles interfecit φ',
209; principumque ejusdem gentis *Asce-*
ropaeus (φ', 154. cf. inferius 351.);
Hippothous autem Pelasgorum dux (β',
840.), Phrygium *Phorcys* (ib. 862. Φόρ-
κῦνα dixit inferius 312.), Mysorum *Chro-*
mius, quem *Chromin* nominat β', 858.,
itemque *Ennomus*; ceteri praeter Glau-
cum sunt obscuri. Ex H.

220—224. Sch.: φῦλα. (β', 362,
840 etc.) ἔδνη, γένη. περικτιόνων.

- οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος, οὐδὲ χατίζων,
 ἐνθάδ' ἀφ' ὑμετέρων πολίων ἡγείρα ἕκαβτον,
 ἀλλ' ἵνα μοι Τρώων ἀλόχους καὶ νήπια τέκνα
 προφρονέως ὀνοίσιτε φιλοπολέμων ὑπ' Ἀχαιῶν·
 225 τὰ φρονέων δάροισι κατατρούχῳ καὶ ἔδωδῃ
 λαοὺς, ὑμέτερον δὲ ἕκάβτον θυμὸν ἀέξω.
 τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσειθω,
 ἢ ἔσσωθήτω· ἢ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς.
 ὅς δέ κε Πάτροκλον, καὶ τεθνηωτά περ, ἔμπης
 230 Τρώας ἐς ἱπποδάμους ἐρύσῃ, εἴξῃ δὲ οἱ Ἀίας,
 ἦμισυ τῷ ἐνάραον ἀποδάσσομαι, ἦμισυ δ' αὐτὸς
 ἔξω ἐγὼ· τὸ δὲ οἱ κλέος ἔσσειται, ὅσσον ἐμοὶ περ.
 “Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βροίσαντες ἔβησαν,
 δούρατ' ἀνασχόμενοι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμὸς
 235 νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος ἐρύειν Τελαμωνιάδαο.
 νήπιοι· ἢ τε πολέσειν ἐπ' αὐτῷ θυμὸν ἀπήυρα.

contra Menelaus, jussu Ajacis, Graecorum duces principesque advocat.

καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·

(σ', 212, τ', 104, 109, Odys. β', 65. περικίτας dixit Odys. λ', 288.) περι-
 οίκων. (οὐ γὰρ etc. γὰρ positum pri-
 ma oratione, ut κ', 61, 190, ap. Tyr-
 taeum 1, 1 etc. cf. Vigeri interpp. 8,
 5, 4.) πληθὺν διζ. πλήθους δεόμε-
 νος. (sententiam totius versus declarare
 videtur: nam proprie χατίζων est δεό-
 μενος, διζήμενος autem ζητῶν, ut idem,
 quisquis est, δ', 88: διζήμενη· ζητοῦ-
 σα. E: τὸ δὲ πληθὺν οὐ ταυτόν
 ἐστι τῷ μυρία φῦλα, ἀλλὰ τὴν ἀπλῶς
 πολυλαίαν καὶ νῦν δημοὶ τὴν ἀντιδια-
 στελλομένην τοῖς ἀριστεῦσιν, ὅπερ (?)
 ὁ Κοικικός (Nub. 1157.) ἀριθμὸν ἄλ-
 λως φησὶν, ἡγουν πλῆθος οὕτω μάτην.
 — ἡγείρα. 261, ε', 208 etc. — προ-
 φρονέως. ε', 810, ζ', 173 etc.) ῥύοι-
 σθε. (ι', 396 etc.) σώσσετε. — ὑπ'
 Ἀχαιῶν, congressis Graecis, dum Graeci
 nos oppugnant. orator diceret: hoc bello.
 sic π', 591: ἢ καὶ ἐν πολέμῳ, δῆλον
 ὑπὸ θυμωραϊστέων. ubi v. ann., et cf.
 235. 319, 336, 645, ζ', 73.

225—237. τὰ φρονέων, ταῦτα
 φρ., hoc consilio. cf. 286, α', 542, δ',
 361 etc. — Sch.: κατατρούχῳ. (Odys.
 σ', 308, π', 84.) καταδραπάνων (male
 codd.: κατ — νῶ) ἀνιῶ, εἰς ταλαιπωρίαν
 ἄγω. ἔδωδῃ. (θ', 504, τ', 167 etc.)
 τροφῇ. ὁ δὲ λόγος· καταποῶν τοὺς
 Τρώας ἀναγκάζω παρέχειν τοῖς συμά-
 χους δαρσῆς κ. ευχάσις. (sumtum sociis
 praebebant Trojani, quem sumtum poeta
 significat verbis δάροισι καὶ ἔδωδῃ, tri-

butis et victu, quod germanice dicas
 durch Steuern und Naturallieferung. ne-
 que enim recte Sch. δάρα interpretatur
 dona sociis data, sed intelligendum est
 tributum impositum a Priamo atque He-
 ctore in capita civium Trojanorum. cf.
 ann. ad 250 et ι', 155.) ἀέξω. ἀΐξω.
 (affligere se dicit Trojanos imperandis
 tributis, contraque sociis animum addere
 sumtu liberaliter praebendo. θυμὸν
 ἀέξω, ut ἀνδρὶ δὲ κευκῆσσι μένος μέ-
 γα οἶνος ἀέξει. cf. H. — τῷ τις etc.
 quare unusquisque etc. v. π', 560. ἰθὺς
 τετρ. (598, ε', 605 etc.) ἐπ' εὐθείας
 ὁρμών. (ἢ γὰρ π. ὀαριστῆς. v. ann.
 ad ν', 291. — καὶ τεθν. περ, quam-
 vis mortuum. major scil. gloria fuisset
 ejus, qui vivum cepisset, Trojamque ad-
 duxisset. — ἱπποδάμους. v. β', 230,
 γ', 127, ἦ', 38. et inprimis ann. ad ε',
 551. — ἐνάραον. ζ', 68 etc.) ἀπο-
 δάσσομαι. (χ', 118, ω', 595.) ἀπο-
 μερίσω.

233—237. ἰθὺς Δαναῶν. ann. ad
 μ', 106. — Sch.: βροίσαντες. (512,
 μ', 346, ἦ', 343 etc.) σφοδρῶς ἐπι-
 θόντες, βραῆσαντες. (Schol. A: ἐαυτοὺς
 καταβροῦννantes, στίφος ποιήσαντες κ.
 στερεώσαντες. — δούρατ' ἀν. λ', 593,
 ο', 298. — ὑπ' Αἴαντος. 224. rarior
 eo sensu est datus: v. 758 — ἐπ'
 ἀντῷ, propter illum. — ἀπήυρα. 125.
 — εἶπε — Μελέλαον. cf. 334, 651,
 ν', 375, Matth. §. 410. a. ann. — βοῆν
 ἤρ. 102.

- * „Ω πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφές, οὐκέτι νῶϊ
 ἔλπομαι αὐτῷ περ νοστηθέμεν ἐκ πολέμοιο.
 240 οὔτι τόσον τέκνος περιδείδια Πατρόκλιοιο,
 ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰανούς,
 ὄσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μήτι πάθησι,
 καὶ σῆ, ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει
 Ἔκτωρ, ἡμῖν δ' αὐτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.
 245 ἀλλ' ἄγ', ἀοιστῆας Δαναῶν κάλει, ἦν τις ἀκούσῃ! “
 Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος,
 ἦῦσεν δὲ διαπρύσιον, Δαναοῖσι γεγωνῶς.
 „Ω φίλοι Ἀργείων ἠγῆτορες ἠδὲ μέδοντες,
 οἴτε παρ' Ἀτρεΐδης, Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ,
 250 δῆμια πίνουσιν, καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος
 λαοῖς, ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ,
 ἀργαλέον δέ μοι ἔστι διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον

233. v. ann. ad ζ', 55. etiam h. l. ὦ πέπον vel ὦ πεπόων, si divinavimus, indignantis est et velut reprehendentis de ignavia cum Menelaum, cum semet ipsum; quasi dicas germanice: armer Tropf Menelaus.

239 — 244. αὐτῷ περ, vel ipsos. ne se ipsos quidem salvos ex hac pugna redituros esse arguatur, nedum ut Patrocli corpus servatum iri speret. — νεκρός. genitivus causae. cf. κ', 93. — Sch.: κορέει. κορέσει, πληρώσει. — ἐμῇ κεφαλῇ, καὶ σῆ, mihi et tibi. nota periphrasis: v. Matth. §. 430. περιδείδια cum dat. constructum est, ut λ', 508, ο', 123, ψ', 822. — ἐπεὶ — Ἔκτωρ. ordo: ἐπεὶ Ἔκτωρ περικαλύπτει πάντα νέφος πολ. πάντα, πάντας. νέφος πολ., ut νέφος ἀχλύς ο', 668, νεφέλαν φόνου ap. Pind. Nem. 9, 90., nubem belli ap. Virg. Aen. 10, 809. περικαλ. νέφος πολ., ut αὐτῷ περὶ κῶμα κάλυψα ζ', 359. et ἀμφὶ δὲ νύκτα Θούρος Ἄρης ἐκάλυψε. idem dixisset πολ. νέφει, ut ω', 19.: φῶτ' ἑλαίρων, Καὶ τεθνηῶτα περ, περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε Χρυσείη. — αὐτες, vicissim: nam paulo antea Menelaos cesserant Trojani. v. 68, 69. — ἀναφ. α. ὄλεθρος. λ', 174. cf. ibidem 62, α', 87 etc. 247. θ', 226, λ', 275, 585, μ', 439 etc.

248. β', 79, ι', 17, κ', 301 etc.

249 — 255. οἴτε πίνουσι, σημαίνουσιν. hoc non est idem atque οἴτε πίνετε, σημαίνετε, ut existimasse videntur Scholiastae, sed intelligendum ἠγῆτορες ἠγῆτορων ἐκείνων, οἴτε etc.: neque enim omnes Graecorum duces aderant, sed pars eorum, quos ad virtutem exhorta-

tur Menelaus. significanter autem dixit Μενελάῳ pro ἐμοί: v. ann. ad α', 240, π', 333. — Sch.: δῆμια πίνουσι. τὰ δημόσια τὰ παρὰ τοῦ δήμου ἐξαιρέτως διδόμενα τοῖς βασιλεῦσι καταναλίσκουσι. Schol. A: δῆμια. τὰ ἐκ τῶν κοινῶν καὶ δημοσίων χρημάτων χορηγούμενα τοῖς βασιλεῦσι. eodem sensu γερούσιον οἶνον dixit δ', 259. cf. ibidem 343, 344. et de Trojanis Lyciisque supra 225. et μ', 310 seqq. tralatitium est, quod E annotavit: — ὄρα δὲ καὶ τὸ πίνουσιν. οὐ γὰρ ἔφη καὶ ἐσθίουσιν, ἀλλὰ δηλοὶ ἀπο μέρους τὸ πᾶν, ὅθεν κ. παρὰ τῇ κοινῇ συνηθείᾳ τὸ συμπόσιον καὶ ὁ πότος λέγεται, σιγαιμένης τῆς ἐδωδῆς, καθὰ κ. τὸ συσσίτιον, σιωπαμένης τῆς πόσεως. οὔτω καὶ Ἔκτωρ μνησθεὶς ἐδωδῆς (225.) ἀφῆκε συννοεῖσθαι αὐτῇ τὴν πόσιν. generali nomine ὀνειάτα Hom. appellare solet cibum potumque (ι', 91 etc.); saepe tamen et utrumque singulatim dicit, velut πολυθρολλητῶ illo: αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο α', 469, β', 432. et alias. — σημαίνουσιν, imperant. α', 296 etc. — ἐκ δὲ Διὸς — ὀπηδεῖ. v. α', 279, β', 196, 197 etc. vulgo in fine hujus versus majore interpunctione distinguitur, cum verba ὦ φίλοι — μέδοντες pertineant ad illa 254. ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, age quisque procedat sua sponte, ista vero ἀργαλέον — δέδρην priore loco posita sint, ut ponuntur interdum ea, quae causam continent sequentium. v. inferius 338, 475, η', 73. — ἀργ. δὲ, ἀ. δῆ. difficile esse ait singulos duces nominatim appellare (κ', 68, 69.) in tanta trepidatione. cf. E. — rursum Sch.: διασκοπιᾶ-

- ἡγεμόνων (τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδην),
 ἀλλὰ τις αὐτὸς ἴτω, νεμεσιζέσθω δ' ἐνὶ θυμῷ
 255 Πάτροκλον Τρωῆσι κῦσιν μέλπηθρα γενέσθαι. “
 Ὡς ἔφατ', ὅξυ δ' ἄκουσεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας,
 πρῶτος δ' ἀντίος ἦλθε θεῶν ἀνά δηϊοτήτα·
 τὸν δὲ μετ' Ἴδομενεὺς, καὶ ὀπάων Ἴδομενῆος,
 Μηριόνης, ἀτάλαντος Ἐνναλίῳ ἀνδρειφόντη.
 260 τῶν δ' ἄλλων τίς χ' ἦσιν ἐνὶ φρεσὶν οὐνόματ' εἶποι,
 ὄσσοι δὴ μετόπισθε μάχην ἤγειραν Ἀχαιῶν;

concurritur, nebula ab Jove inducta.

- Τρωῆς δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἐκτωρ·
 ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῆσι διῦπετέος ποταμοῖο
 βέβρονχεν μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
 265 ἠΐονες βοῶσιν, ἐρενγομένης ἀλὸς ἔξω,
 τόσση ἄρα Τρωῆς ἰαχῆ ἴσαν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ, ἕνα θυμὸν ἔχοντες,
 φραχθέντες σάκεσιν χαλκήρεσιν· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι
 λαμπροῆσιν κορῦθεσσι Κρονίων ἠέρα πολλήν

σθαι. (κ', 388.) διασκίπτεσθαι. (dispicere, agnoscere. — δέδην. μ', 35.) νεμεσιζέσθω. (β', 296, ε', 757 etc.) μεμφέσθω, ἄξιον ἡγεσθῶ μέμφεως, αἰδείσθω. — μέλπηθρα. ν', 233.

256. ὅξυ. (γ', 374, infra 524 etc alio sensu ὅξυ βοῶν 89. et similia dicuntur.) ὀξέως, ταχέως. — δηϊοτήτα. γ', 20 etc. 258, 9. ἦ, 165, 6, θ', 263, 4. cf. κ', 58.

260. sic Vaticanus liber, memoratque hanc scripturam Schol. A. unus Vindob. et Vrat. d: τίς κεν ἦσιν ἐνὶ φ. alius Vindob.: τίς ἂν ἦσιν ἐνὶ. Rom., Steph. aliaque edd.: τίς ἂν ἦσι φρ. ο. ε., claudicante versu, cui quidem Barn. succurrens scripsit τίς ἂν ἦσιν ἐνὶ φρ. sed ἂν profectum esse videtur ab eo, qui legisset τίς κεν ἦσιν, vitiumque metricum corrigere sibi videretur. parum modulate Flor., Aldd., T W, H: τῶν δ' ἄ. τίς κεν ἦσι φρ. ο. ε. — ἦσιν ἐνὶ φρεσὶν εἶποι, in animo suo dicat, h. e. cogitet, meminerit.

261—263. ἠγειραν. 222 — Τρωῆς — Ἐκτωρ. ν', 136, ο', 306. — Sch.: προχοῆσι. (Odys. ε, 453, λ, 242, ν', 65.) ταῖς εἰς θάλασσαν χύσει κ. ἐβολαῖς τῶν ποταμῶν. — διῦπετέος. π', 174.

264, 5. Schol. B: βέβρονχεν. ἐν (δὲ) τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη· βέβρονχη. sic ε, 91. et μ', 286: ὅτ' ἐπιβροχὴ Διὸς ὄμβρος, similiterque aliis quibusdam in locis. v. H, cui haec scriptura placuit,

Excursus 2. ad lib. 12., Matth. p. 742 etc. Sch.: βέβρονχεν. (Odys. ε, 412, Π, ν', 393, π', 486.) ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν. ὀνοματοποιεῖα ὁ τρόπος. (μέγα κῦμα θαλάσσης ποτὶ ῥόον ποταμοῦ. — ἄκραι ἠΐονες, extrema littora. — βοῶσιν, clamant, resonant. cf. ξ', 394.) ἐρενγ. ἄ. ἔξω. ἐμβρασομένης τῆς θαλάσσης εἰς τὸ ἔξω μέρος. impetum maris dicit ad littora allisi. Odys. ε, 401.: καὶ δὴ δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης· ῥόχθι γὰρ μέγα κῦμα, ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο Δεινὸν ἐρενγομένον. cf. ib. 438. et Heyneo laudatum Apollonium Rhod. 2, 365—367. proprie dixit ἐρεύσεσθαι π, 162. et Odys. ι, 374.

266—270. τόσση — χαλκήρεσιν. v. similem locum γ', 1—9, item ο', 384, π', 366 etc. „E: φραχθέντες ἀντὶ τοῦ κατασφραλισθέντες, πυκνωθέντες, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ (ο', 566.) ἐφράξαντο τοῦ νῆας τελεχεῖ (sic) χαλκείῳ, ἀπὸ τοῦ φράσσω, ἐξ οὗ καὶ οἱ κατέσφρακτοι ὀπλῖται. ν', 130.: φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει. cf. μ', 263.“ Ex H. χαλκήρεσιν. γ', 316, ε, 145, σ, 534 etc. — ἀμφὶ σφι κορῦθεσσιν. h. e. ἀμφὶ κορ. αὐτῶν. v. ann. ad 195. nebula galeis Graecorum circumfundit Jupiter, quo facilis, illarum splendore haud proditi, eripiant Patrocli corpus; ad quod faciendum eos incitat, ut qui ipse mortuum dilexerit. quemadmodum ο', 308. Apollo nube involutus, εἰμένος ἄμοιῖν νεφέλῃν, ducit Trojanos, fugien-

270 χεῦ', ἐπεὶ οὐδὲ Μενουτιάδην ἤχθαιρε πάρος γε,
 * ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο,
 μίσησεν δ' ἄρα μιν δῆτων κνσί κύρμα γενέσθαι
 Τρωῆσιν· τῷ καὶ οἱ ἀμυνέμεν ὄρσεν ἑταίρους.

vincunt initio Trojani, sed mox cedunt Ajaci Telamonio.

Ῥῶσαν δὲ πρότεροι Τρωῆς ἐλίκοπας Ἀχαιοὺς·
 275 νεκρὸν δὲ προλιπόντες ὑπέτρεσαν, οὐδέ τιν' αὐτῶν
 Τρωῆς ὑπέροθυμοι ἔλον ἔγχεσιν, ἰέμενοι περ,
 ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο. μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοὶ
 μέλλον ἀπέσσεσθαι· μάλα γάρ σφεας ὦκ' ἐλέλιξεν
 Αἶας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο
 280 τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀνύμονα Πηλείωνα.
 Ἰθυσεν δὲ διὰ προμάχων, σὺν εἰκελος ἀλκῆν
 καπρίῳ, ὅστ' ἐν ὄρεσσι κύνας θαλεροῦς τ' αἰζηοῦς
 ῥηϊδίως ἐκέδασσεν, ἐλιξάμενος διὰ βήσσας.

tibus Graecis, qui ne vident quidem hostes, donec Minerva dispellit *divinam caliginem* 668, sicut, precibus Ajacis motus, ipse Jupiter inferius 649. cf. 366 — 377, μ', 253 — 255, φ', 7, 8 etc. — ἡ ἔρα πολλὴν, ut λ, 751, π', 790, et similiter ἡ ἔρα βαδῆϊαν υ', 446. ἄερα πολὺν dixit ε, 776. et alias, quod, temere praelatum alteri ab Eustathio, habent codd. Mori et Cantabr. — Sch.: ἡ χθῆρεν. (sic, ut Rom., T.) ἐμίσησε, μισητὸν ἠγήσατο. cf. υ', 306, Odys. λ', 436 etc. ad μίσησεν 272. hoc referunt Scholia Veneta.

271. invenuste copulata sunt ἐὼν et ἦν. non male, opinor, scripseris: ὄφρα ζωὸς ἐὼν θεράπων ἦν Αἰακίδαο. videtur ἦν esse interpretatio verbi exquisiti. Virg. prima Aeneïde: *ast ego, quae divom incedo regina*. cf. ann. ad Aeschyl. Ag. 1118. vel in ἦν intelligas πόλεμόνδε, ut β', 872: ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων πόλεμόνδ' ἦν, qui versus etiam rhythmo similis est huic, quem tractamus, uti et Odys. π', 155: *δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ πόλινδ' ἦν*, quod nonnihil adjuvat correctionem. simillima vero in scriptis vocabula ἦν et ἦν facile permisceri potuerunt.

272. μίσησεν, odit, noluit, ut Horat. Od. 2, 16, 25.: *laetus in praesens animus, quod ultra est, Oderit curare*. — δῆτων κνσί Τρωῆσι pro δ. Τρωῶν κνσί, ut ἀγγὴ χαλκίῃ ἀπὸ κορύθων υ', 341. (cf. ann. ad β', 54.) E K et H.

274 — 278. ὦσαν, protruserunt, protubarunt. — ἐλίκοπας Ἀχ. α', 389.

— Sch.: ὑπέτρεσαν. (587, ο', 636.) ὑπὸ δέους ἐφυγον. (ὑπέροθυμοι. δ', 365 etc. — ἔλον. λ', 737 etc. — μίνυνθα. α', 416, δ', 466 etc.) ἐλέλιξε. (ζ', 109, α', 530 etc.) συνείλησε, συνέτρεψεν.

279, 280. Odys. λ', 549, 550. Sch.: Αἶας — τέτυκτο. ὃς καὶ εὐμορφία καὶ τοῖς λοιποῖς ἔργοις διέφερε τῶν λοιπῶν Ἑλλήνων μετὰ τὸν Ἀχιλλέα. hic est ille Ajax Homericus, non rudis miles, qualem eum depingit Ulysses ap. Ovidium Met. 13. paulo durius quoque de hoc heroë iudicium est Schubarthii (*Ideen über Homer u. sein Zeitalter*, p. 176.): „Mit diesem Helden sind wir am Ende der Reihe derer, die durch persönlichen Vorzug und Werth sich bedeutend auszeichnen. Er ist der massenhafteste aller Helden, aber auch schon der trügste (II. 3, 225 — 227, 11, 544 — 565.). Seine Stärke reicht beinahe an die des Achilles, ohne dessen Gewandtheit u. Schnelkraft (II. 13, 321 — 325.). Seine Leidenschaftlichkeit ist gleichfalls ohne Geist u. Adel, ein dumpfer, plumper Ausdruck (II. 7, 226 — 232, 9, 624 — 638, Odys. 11, 543 — 551.). Er grenzt nahe an den rohen, gemeinen Krieger, dessen Rolle u. Werth er auch am liebsten, u. in der Ilias als Muster u. Repräsentant der ganzen Gattung, durchführt.“

281 — 286. Ἰθυσεν — προμ. π', 582. — σὺν ε. ἀλκήν. δ', 253. — θαλ. αἰζηοῦς. γ', 26, κ', 259 etc. — Sch.: ἐκέδασσεν. (ε', 88, ο', 657 etc.) ἐσορόπισε. (ἐλιξάμενος. θ', 340, α', 372 etc. — βήσσας. β', 532, γ', 34 etc.

ὡς υἱὸς Τελάμωνος ἀγανού, φαίδιμος Αἴας,
 285 ῥεῖα μετεισάμενος Τρώων ἐκέδασσε φάλαγγας,
 οἷ περὶ Πατρόκλω βέβασαν, φρόνρον δὲ μάλιστα
 ἄστν πότι σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.

Lethi Pelasgi mors.

Ἦτοι τὸν Λήθιοιο Πελασγοῦ φαίδιμος υἱὸς,
 Ἰππόθοος, ποδὸς ἔλκε κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην,
 290 δησάμενος τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας,
 Ἐκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος· τάχα δ' αὐτῷ
 ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ.
 τὸν δ' υἱὸς Τελάμωνος, ἐπαῖξας δι' ὀμίλου,
 πληξ' αὐτοσχεδίην κυνέης δια' χαλκοπαρήου·
 295 ἦρικε δ' ἵπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῆ,
 πληγεῖσ' ἔγχεῖ τε μεγάλῳ καὶ χειρὶ παχείῃ,
 ἐγκέφαλος δὲ παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἕξ ὠτειλῆς
 αἱματώεις· τοῦ δ' αὐθι λύθη μένος, ἐκ δ' ἄρα χειρῶν
 Πατρόκλοιο πόδα μεγαλήτορος ἦκε χαμαῖζε
 300 * κείσθαι, ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε προνήης ἐπὶ νεκρῷ,
 τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβόλακος, οὐδὲ τοκεῦσι
 φρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε, μιννυθάδιος δὲ οἱ αἰῶν
 ἔπλεθ', ὑπ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι.

Hector Schedium occidit, Ajax Phorcynem. plures hostium Graeci spoliati; trepidant Hector et Trojani.

Ἐκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαινωῖ.
 305 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος,
 τυτθόν· ὁ δὲ Σχεδίον, μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν,
 Φωκῆων ὄχ' ἄριστον, ὃς ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ
 οἰκία ναιετάασκε, πολέσσ' ἀνδρεσβιν ἀνάστων,
 τὸν βάλ' ὑπὸ κληῖδα μέσην, διὰ δ' ἀμπερὲς ἄκη

— Τελάμωνος. vulgo: Τελαμῶνος. v. ann. ad π', 14. φαίδιμος. δ', 505 etc.) μετεισάμενος. (ν', 90.) ἐπ' αὐτοῦς ἔλθων. — οἷ — βέβασαν. 4. — φρόνρον. 225.

288—292. Πελασγοῦ. Pelasgorum regis. β', 843. — σφυρὸν. δ', 518, γ', 397. — τένοντας. δ', 521, ε', 307 etc. „hanc ignominiam Achilles ultus Hectoris corpus pariter tractavit.“ Ex H. — χαριζόμενος. ε', 71, λ', 23 etc. — ἱεμένων. β', 154, ο', 450 etc.

293—297. τὸν δέ. τὸν δὴ. — αὐτοσχεδίην. μ', 192, η', 273 etc. — κυνέης δια' χαλκ. μ', 183. — Sch.: ἦρικε. (ν', 441.) διεσχίσθη. ὅθεν καὶ ἐρείκη, καὶ τὰ ὄσπρια ἐρίγματα, παρὰ τὸ κατασφειν. (imo: π. τὸ καταψήχειν, a committendo, frendendo. v. Schn. v. ἐρείκη. — ἵπποδάσ. γ', 369 etc. — ἀκωκῆ. ε', 16 etc. — ἐγκέφαλος. γ', 300, θ', 85 etc. — παρ' αὐλὸν,

propter conum galeae. v. ann. ad ε', 182 et H.

300. ἀσύστατα sunt ἄγχι et ἐπὶ, ut notavit Schol. B. scribamus certa emendatione ἀμφ' αὐτοῖο, Patrocli causa, dum prout illum pugnat, corpusque abstrahi. π', 823.: ὡς δ' ὅτε σὺν ἀνάμαντα λέων ἐβίησατο χάρη, τῷτ' ὄρεος κορυφῆσι μέγα φρονέοντε μάχεσθον Πίδακος ἀμφ' ὀλίγης· ἐθέλουσι δὲ πιέμεν ἄμφω. similiter π', 672. aliquot codd. et Sch.: ἀμφὶ βοηλασίης, quod placuit Wasseo.

301. Λαρίσσης ἐριβ. β', 841. — οὐδὲ — δαμέντι. δ', 477—479.

305. 526, ν', 184, 404, 503, π', 610. cf. γ', 274.

306—310. τυτθόν. α', 354 etc. — de Schedio v. ann. ad ο', 515, de urbe Panopre β', 520, Odyss. λ', 581. — ναιετάασκε. β', 539, λ', 672 etc. — διὰ δ' ἀμπερὲς. tmesis. v. ε', 112 etc.

- 310 αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νεάτονον ὄμιον ἀνέσχε.
 δούπησεν δὲ πεσῶν, ἀράβησε δὲ τευχέ ἐπ' αὐτῷ.
 Ἄλας δ' αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φαίνοπος υἱόν,
 Ἴπποθόω περιβάντα, μέσσην κατὰ γαστέρα τύψε,
 ὄηξε δὲ θώρηκος γυάλον, διὰ δ' ἔντερα χαλκῶς
- 315 ἦφυσ' ὁ δ' ἐν κοινήσι πεσῶν ἔλε γαίαν ἀγοστῷ.
 χῶρησαν δ' ὑπὸ τε πρόμαχοι καὶ φαίδιμος Ἐκτωρ
 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς,
 Φόρκυν θ' Ἴπποθόον τε, λύνοντο δὲ τευχέ ἀπ' ὤμων.

Apollo Aeneam excitat.

- Ἔνθα κεν αὐτε Τρωῆες ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
- 320 Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείησι δαμέντες,
 Ἀργεῖοι δὲ κε κῦδος ἔλον καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν
 κάρτεϊ καὶ σθένει σφετέρῳ· ἄλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων
 Αἰνεῖαν ὠτρυνε, δέμας Περίφαντι ἔοικώς
 Ἴπυτίδῃ, κήρυκι, ὃς οἱ παρὰ πατρὶ γέροντι
- 325 κηρύσσων γήρασκε, φίλα φρεσὶ μῆδεα εἰδώς·
 τῷ μιν εἰσάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
 „Αἰνεῖα, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεῶν εἰρῦσαισθε

— ἀνέσχεεν, exstitit. alias est sustulit: v. ὕ', 278, χ', 80, Odys. χ', 297.

311. δ', 504, ε', 42, ὕ', 187 etc. cf. ε', 58 etc.

312, 313. Φόρκυνα. 218. — Φαίνοπος. 583, ε', 152. — περιβάντα. 4.

314, 315. ὕ', 507, 508. cf. ε', 99.

319, 320. ζ', 73, 74. cf. supra 224, infra 337.

321 — 323. καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, vel praeter Jovis fatum, h. e. id, quod Jovis decreto obtingit mortalibus, ut H interpretatur. itaque idem Hom. significat, cum infra 409. dicit Διὸς νόημα et ζ', 487. ὑπὲρ αἶσαν, et β', 155. ὑπέρομορα. cf. 327. — Περίφαντι. alius scil. hic est atque ille Periphās Aetolus, quem ipse occisus spoliavit Mars ε', 842. Epytus Trojanus, pater hujus, etiam ipse praeco fuisse videtur. v. ann. ad sequ. versum. Epytiden Iuli custodem et comitem finxit Maro Aen. 5, 547.

324, 5. sic α', 69.: Κάλχας Θεστορίδης, οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, nec nisi perraro inter appellativa et patronymica nomen ejusmodi aliud interponi solet, velut cum dicit β', 434. Ἀτρεΐδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον, quanquam id non prorsus eadem ratione: nam per se dictum intelligi potest Ἀτρεΐδῃ, et alio initio, ἐμπατικῶς: ἀναξ ἀνδρ. Ἀγ., ut ibidem 284, 441 et passim. codd., me-

tro depravato: κήρυκι Ἴπυ., ὃς etc. mirror sane, facillimam emendandi viam non dum instituisse viros doctos. — Sch.: κήρ. Ἴπυτ. (ήπ.) Ἴπυτον παιδί. ἢ φωνητικῶ. probat hanc interpretationem Schol. B, modo scribatur ἴπυτᾶδῃ ab ἴπυτῆς sive ἴπυτα, quemadmodum η', 384. poeta dixit: μετεφάνειεν ἴπυτα κήρυξ. sed nihil mutandum est, quamvis eandem notationem habent nomina Ἴπυτος et ἴπυτῆς, verique simile videtur, Epytus a munere, quo fungeretur pariter ac filius, praeconis appellatum fuisse. — οἱ παρὰ πατρὶ, apud suum, Aeneae, patrem Anchisen. v. 195. — φίλα — εἰδώς, ut εἰδώς μῆδεα πικρὰ γ', 202, grata seu prudentia consilia dare aptius, benevolens, callidissimus. cf. β', 340, η', 278 etc.

326. β', 22, π', 720 etc.

327 — 332. oratio castigantis Trojanorum ignaviam. quomodo vos, inquit, vel invito numine servetis Trojam, qui proptio fugitis, cum ego alios viderim factis obstantibus tamen robore ac virtute sua majores hostium copias devincere? „πὼς ἂν — ἀλίπ., ut πὼς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο, φίλον τέκος, αὐθι λιποίμην Οἶος; ἰ', 437. cf. κ', 243, supra 149 etc., neque Tragicorum usum τοῦ πὼς ἂν in votis novit hic noster. — videntur fuisse qui scriberent una voce ὑπέσθεον, ut ὑπέρομορα. certe Hesych. et Suidas: ὑπέσθεον, ὑπὲρ τὸ θεῖον κ. τὴν τοῦ

- Ἴλιον αἰπεινήν, ὡς δὴ Ἴδον ἀνέρας ἄλλους
 κάρτει τε σθένει τε πεποιθότας, ἠγορήε τε,
 330 πλήθει τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας;
 ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι
 νίκην· ἄλλ' αὐτοὶ τρεῖτ' ἄσπετον, οὐδὲ μάχεσθε.“
 Ὡς ἔφατ'· Αἰεΐας δ' ἐκατηβόλον Ἀπόλλωνα
 ἔγνω, ἐσάντα ἰδῶν, μέγα δ' Ἔκτορα εἶπε βοήσας·

Aeneae oratio et virtus.

- 335 „Ἔκτορ τ', ἠδ' ἄλλοι Τρώων ἀγοὶ ἠδ' ἐπικούρων,
 αἰδῶς μὲν νῦν ἦδε γ', ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν
 Ἴλιον εἰσαναβῆναι, ἀναλκίησι δαμέντας·
 ἄλλ' ἔτι γὰρ τίς φησι θεῶν, ἐμοὶ ἄγχι παραστάς,
 Ζῆν', ὑπάτοιν μήστωρα, μάχης ἐπιτάξοσθον εἶναι,
 340 τῷ δ' ἰθὺς Δαναῶν ἴομεν, μηδ' οὔγε ἔκηλοι
 Πάτροκλον νηυσὶν πελαγαίαιτο τεθνηῶτα.“

fit strages utrinque, Graecis stipato corpore Patrocli.

- Ὡς φάτο, καὶ ῥα πολὺ προμάχων ἐξάλμενος ἔβη·
 οἱ δ' ἐλελίχθησαν, καὶ ἐναντίοι ἔσταν Ἀχαιῶν.
 ἔνθ' αὐτ' Αἰεΐας Λειώκριτον οὔτασε δουρὶ,
 345 ἰὼν Ἀρίσβαντος, Λυκομήδεος ἐσθλὸν ἑταῖρον.
 τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρηϊφίλος Λυκομήδης,

θεοῦ γνώμην. — ὡς δὴ Ἴδον ἀνέ-
 ρας ἄλλους. intelligendum ἀπὸ κοι-
 νοῦ ex superioribus ἐρῶσθαι τὰς αὐ-
 τῶν πόλεις. — πεποιθότας, fretos.
 β', 588, μ, 135 etc. — πλήθει, mul-
 titudine, h. e. exercitu, nihil amplius,
 non magno exercitu, cum ὑπερδέα δῆ-
 μον dicat; et probat ex h. l. Schol. Thu-
 cydidis ad 4, 10. p. 244, 4., πλήθος
 etiam exiguum numerum significare. cf.
 H. — καὶ ὑπερδ. δ. ἔ. καίπερ ὑπ.
 etc. Sch.: ὑπερδ. δ. ἔχ. ὑπερδέοντα.
 (valde deficientem, h. e. inferiorem nu-
 mero.) ὅ ἐστι γενναῖον, κ. ὑπεράγοντα
 τῇ δυνάμει τοὺς ἀντιτεταγμένους, ἔχον-
 τας πλείονας. (Ap.: ὑπερδέα. ὑπερδέον-
 τα. [hoc ponendum est. libri: ὑπερδέον-
 τως, ut confundi solent α, ος, ως.] ἐν-
 δεῆ. οἶον, ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν.
 ὑπερδέα dixit pro ὑπερδέεα per syn-
 copen, ab ὑπερδέης, ut E notavit. cf.
 Th. p. 223. — „πολύ. πολὺ μᾶλλον.
 v. α', 117 etc. βούλεσθαι νίκην,
 ut ἦ, 21 et alias.“ Ex H.) τρεῖτε.
 (ε', 256, λ', 553 etc.) δέδιτε, φοβεῖσθε.
 — ἄσπετον, vehementer, ut ἄσπετα
 λ', 703 et Odys. δ', 75. cf. β', 455 etc.

333, 4. ἐκατηβόλον. α', 370. cf.
 ibid. 75 etc. — ἐσάντα ἰδῶν, coram
 intuitus. idem bis terve dixit in Odyssea,
 saepius autem in Iliade ἄντα ἰδῶν eo-

dem sensu. v. 305, ν', 184 etc. — Ἔκτο-
 ρα εἶπε. 237.

336, 7. αἰδῶς — ἦδε γε, dedecus
 quidem hoc est. ε', 787, ν', 95 etc. —
 ὑπ' Ἀχαιῶν. 224. — ἀναλκ. δαμ.
 320.

338 — 341. ordo: ἄλλ' ἰθὺς Δαν. ἴο-
 μεν, — τεθνηῶτα, ἔτι γὰρ — εἶναι.
 pertinet ἔτι ad μάχης ἐπ. εἶναι, τῷ δι-
 ctum est perspicuitatis causa, nec sine
 emphasi. de loco verborum ἔτι — εἶναι
 v. ann. ad 252. — „ὑπάτοιν μή-
 στωρα. θ', 22. cf. inferius 477. —
 μάχης ἐπιτ. μ', 180.“ Ex H. — ἔκη-
 λοι. ε', 759, ζ', 70 etc.

342 — 345. ἐξάλμενος. ο', 571, ψ',
 399. — Λειώκριτον. cognominis hu-
 jus est inter procos Penelopae Odys.
 β', 242, γ', 294. — Arisbas cetera igno-
 tus est. de Lycomede, Creontis nescio
 cujus filio, v. ι', 84, τ', 240. Paus. qui-
 dem 10, 25., ubi Polygnoti tabulam Del-
 phicam describit: γέγραπται, inquit, καὶ
 Λυκομήδης παρὰ τὸν Μέγητα ὁ Κρέον-
 τος, ἔχων τρανύμα ἐπὶ τῷ καρπῷ· Λέ-
 σχεως δ' οὕτω φησὶν αὐτὸν ὑπὸ Ἀγῆ-
 νορος τραθῆναι. propter Megetem ste-
 tit Lycomedes, tanquam sodalis ejus. ex
 quo colligas, et ipsum et Leocritum ci-
 ves fuisse Megetis Dulichii. v. β', 627.

- στῆ δὲ μάλ' ἔγγυς ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ,
καὶ βάλεν Ἰππασίδην Ἀμυθάονα, ποιμένα λαῶν,
ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν,
350 ὃς ῥ' ἐκ Παιονίης ἐριβάλακος εἰληλούθει,
καὶ δὲ μετ' Ἀστεροπαῖον ἀριστεύεσκε μάχεσθαι.
τὸν δὲ πεσόντ' ἐλέησεν ἀρήϊος Ἀστεροπαῖος,
ἴδυσεν δὲ καὶ ὁ πρόφρων Δαναοῖσι μάχεσθαι.
ἀλλ' οὐπὼς ἔτι εἶχε· σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη
355 ἐσταότες περὶ Πατρόκλῳ, πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο·
Αἴας γὰρ μάλα πάντας ἐπώχετο, πολλὰ κελεύων,
οὔτε τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώγει,
οὔτε τινὰ προμάχεσθαι Ἀχαιῶν ἔξοχον ἄλλων,
ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι.
360 ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος, αἵματι δὲ χθῶν
δεύετο πορφυρέῳ· τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἐπιπτον
νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων,
καὶ Δαναῶν. οὐδ' οἱ γὰρ ἀναιμωτὶ γ' ἐμάχοντο,
παυρότεροι δὲ πολὺ φθίνυθον· μέμνηντο γὰρ αἰεὶ
365 ἀλλήλοισ καθ' ὄμιλον ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν.

348. Ἀμυθάονα. hoc offerunt codd. Mori, Barocc., Vrat. b et 2 Vindob., editorum autem Ald. 2.; quod non dubitavi recipere, quamvis refragantibus ceteris scriptis et edd. Flor., Ald. 1., Rom. et Steph., in quibus legitur Ἀπισάονα, ut vulgo. extat scil. locus similis λ', 577.: στῆ ῥα παρ' αὐτὸν ἰών, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ, Καὶ βάλε Φανυσίδην Ἀπισάονα, ποιμένα λαῶν, ἦπαρ ὑπὸ πραπίδων, εἶδαρ δ' ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. quae cum hisce adscripta essent in margine, more librorum, nomen alterum alteri offererit, ut fieri solet in hoc genere, viceritque Apisaonis τὸ ἦπαξ λεγόμενον: nam Amythaon praeterea nullus commemoratur in Iliade, in Odyssea vero λ', 259. diversus ab hoc Crethei et Tyronis filius, cum Apisaon bis dicatur in Iliade l. 1., quo minus de veritate ejus scripturae dubitasse videntur boni viri. at vel discriminis causa praestat alteram accersere quam diversorum patrum fingere filios eodem nomine appellatos, nec temere augeamus ap. Hom. numerum virorum ὁμωνύμων, quo commoti quidam docti alias partes horum carminum attribuendas esse censuerunt. ceterum ne quis miretur, mutato nomine appellativo immutata mansisse patronymicum, animadvertere jubebo lectores alterum locum geminum ν', 411., qui locus sic habet: ἀλλ' ἔβαλ' Ἰππασίδην Ἰψήρορα, ποιμένα λαῶν, ἦπαρ etc. eo tibi sine fultum, ni fallor, Ἰππασίδην placuit libraribus grammaticisque; neque id magis

illi curaverint quam ipse Hom., etiam inter Trojanos Hippasi ejusdem par filiorum memorari λ', 426 et 427, cum nec facile negotium fuerit, tot bellatorum nova semper invenire nomina, et consentaneum sit, ab equis ducta utrumque populum, rei equestris pariter studiosum, frequentasse.

350—359. Παιονίης. φ', 154, β', 848 etc. — καὶ δὲ, καὶ δῆ. — Ἀστεροπαῖον. 217, μ', 102, φ', 140, 170 etc. — ἀριστεύεσκε μαχ. ζ', 460, λ', 745 etc. — ἀλλ' — εἶχε μάχεσθαι, non habuit, non potuit, amplius pugnare. — Sch.: ἔρχατο. (π', 481 etc.) πεφραγμένοι ἦσαν. πρὸ δὲ δ. ἔχοντο. προσιχόν δὲ αὐτοῦ τὰ δόρατα. (ἐπώχετο, obibat. cf. ο', 676, Odys. α', 143, 324, δ', 451. alias huic voci subjecta est notio aggregandi sive invadendi, velut α', 50, ε', 330. — χάζεσθαι. ε', 440 etc. — ἀνώγει. β', 280 etc. — ἔξοχον ἄλλων, prae ceteris, ante alios.) ἀμφ' αὐτῷ βεβήμεν. (4.) περιβεβήμεναι. ὑπερσπίξεν. — σχεδόθεν (π', 800, Odys. β', 267 etc.), prope corpus Patrocli.

361—365. αἵματι — πορφυρέῳ. Batrach. 223.: ἐβάπτετο δ' αἵματι λίμνη Πορφυρέῳ. — ἀγχιστῖνοι. ε', 141. — Sch.: ὑπερμενέων. (β', 116, θ', 235 etc.) ὑπερχόντων τῇ δυνάμει, ἀνδρείων. ἀναιμωτὶ. (497, Odys. σ', 148, ω', 531.) δι' (imo διχα) αἵματος κ. φόνον. φθίνυθον. (β', 346 etc.) ἐφθείροντο, ἀνηροῦντο. — ἀλλήλοισ

diversa conditio Graecorum et Trojanorum, qui de Patrocli corpore pugnabant, et reliquorum.

Ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρός, οὐδέ κε φαίης
οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ξιμεναι, οὔτε σελήνην·
ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχη ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι
ἔστασαν ἀμφὶ Μενoitιάδῃ κατατεθνηῶτι.

370 οἱ δ' ἄλλοι Τρωῶες καὶ εὐκνήμιδες Ἀχαιοὶ
εὐκνήλῳ πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, πέπτατο δ' αὐγῇ
ἠελίου ὀξεῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης
γαίης, οὐδ' ὄρέων μεταπανόμενοι δ' ἐμάχοντο,
ἀλλήλων ἀλείνοντες βέλεα στονόεντα,

375 πολλὸν ἀφισταότες. τοὶ δ' ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον
ἠέρι καὶ πολέμῳ, τείροντο δὲ νηλεῖ χαλκῷ,
ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. δύο δ' οὐπω φῶτε πεπύσθην,
ἀνδρε κνδαλίω, Θρασυμήδης, Ἀντίλοχός τε,
Πατρόκλιος θανόντος ἀνύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο

380 ζῶν ἐνὶ πρώτῳ ὁμάδῳ Τρώεσσι μάχεσθαι.
τῷ δ', ἐπιόσσομένῳ θάνατον καὶ φύζαν ἐταίρων,
νόσφιν ἐμαρνάσθην, ἐπεὶ ὡς ἐπετέλλετο Νέστωρ,
ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

durat certamen per totum illum diem.

Τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει

385 ἀργαλέης, καμάτῳ δὲ καὶ ἰδρωῖ νωλεμές αἰεὶ

— αὐτὸν γ', 9.: ἐν θυμῷ μεμαῶτες
ἀλεξέμεν ἀλλήλοισιν. Tyrtaeus 2, 11.:
οὐ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μέ-
νοντες εἰς τ' αὐτοσχεδίην καὶ προμά-
χους ἰέναι, Πανυρότεροι θνήσκουσι.

366. ὡς — πυρός. λ', 595. — οὐ-
δὲ — σελήνην, nec quis vel solem
vel lunam superesse putasset. periisse vi-
debantur sol et luna: tam spissa erat
caligo, qua circumfusi heroës dimicabant.

368. vulgo: μάχης ἔπι, quod red-
dunt in proelio. putidum profecto addi-
tamentum. sed nota ita Homerus. Vrat.
d.: μάχη, Aristophanes: μάχη ἔπι, quae
videtur esse ejus correctio, cum in libris
invenisset μάχη ἔπι. hoc certe ponendum
est, vertendumque praeter pugnam. et
hostes et nebula negotium facessebat he-
roïbus, quemadmodum 375. dicit τοὶ δ'
ἐν μέσῳ ἄλγε' ἔπασχον ἠέρι καὶ πο-
λέμῳ. confusa μάχηι et μάχης, errore
frequentissimo, quo et δ', 24. laborare
mihi nunc videtur, perperam scripto ἠέρι
pro ἠέρι. de re ipsa v. ann. ad 268.
et infra 644.

371. codd. inepte (pace Buttmani di-
xerim *Leril.* I. p. 141.): εὐκνήλοι, quasi
quisquam dimicet tranquillus. imo εὐ-
κνήλον dixit αἰθέρα, ut νήρημον θ', 552.,
πόντον εὐκνήλον Hesiodus Op. 669., si-

miliaque alii dixerunt. scriptum more an-
tiquo ΕΥΚΗΛΩΙ degeneravit. — Sch.:
πέπτατο. (ε', 195, φ', 531.) ἐξήπλωτο
ἢ λαμπηδών. germ.: das Licht verbrei-
tete sich. Odyss. ζ', 44., ubi Olympus
describitur: μάλ' αἰθέρη Πέπταται ἀνέ-
φελός, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

372—380. ὀξεῖα, λαμπρά, πολλή.
— πάσης Γαίης, tota terra; οὐδ'
ὄρέων, neque in montibus. genit. loci.
v. ann. ad ε', 219. — Sch.: μεταπ. δ'
ἐμ. ὅ ἔστιν, οἱ μὲν ἀναπανόμενοι, οἱ
δὲ μαχόμενοι ἐν διαδοχῇς κ. ἀναπαύ-
σεως. μεταπανσώλην πολέμοιο dixit τ',
201. — ὁμάδῳ. β', 96 etc. „ἐνὶ
πρώτῳ ὁμ., ἐν προμάχοις.“ E K.
cf. 471.

381. τῷ δ' — ἐμαρνάσθην. filii
Nestoris, quamvis augurati mortem vel
fugam sodalium, qui Patrocli corpus tu-
tabantur, itaque opem illis contra ho-
stium turbam ferre studentes, tamen seorsum
pugnabant jussu patris, quando eos
e castris nauticis in proelium misit. vo-
luit scil. prudens senex eos in subsidiis
locari, quam curam fere omittebant ce-
teri Graeci.

384—388. Sch.: πανημερίοις.
(α', 412, β', 385 etc.) δι' ὅλης ἡμέρας
— νωλεμές. 413, δ', 428, ε', 317 etc.

γούνατά τε, κνήμαί τε, πόδες θ' ὑπένερθεν ἐκάστου,
χειρῆς τ', ὀφθαλμοί τε, παλάσβετο μαρναμένοιῖν,
ἀμφ' ἀγαθὸν θεράποντα ποδάκκος Αἰακίδαο.

ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοεῖην
390 λαοῖσιν δῶν τανύειν, μεθύουσαν ἀλοιφῇ.
δεξάμενοι δ' ἄρα τοίγε διαστάντες τανύουσι
κυκλός, ἄφαρ δέ τε ἰκμάς ἔβη, δύνει δέ τ' ἀλοιφῇ,
πολλῶν ἐλκόντων, τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό·

ὡς οἴγ' ἔνθα καὶ ἔνθα νέκυν ὀλίγη ἐνὶ χώρῃ
395 ἔλκεον ἀμφοτέροιο· μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός,
Τρωσῖν μὲν ἐρύειν προτὶ Ἴλιον, αὐτὰρ Ἀχαιοὶς
νῆας ἐπιγλαφυράς· περὶ δ' αὐτοῦ μᾶλος ὀρώρει
ἄγχιος· οὐδέ κ' Ἄρης λαοσσόος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
τόνγε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι.

sicut Nestoridae, ipse etiam Achilles adhuc ignorat Patrocli mortem.

400 Τοῖον Ζεὺς ἐπὶ Πατρόκλῳ ἀνδρῶν τε καὶ ἵππων

— παλάσβετο dictum videtur Eustathio, ut Hesiodem tῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαὶ Theog. 321. et similia quaedam Epicharmi, figura Pindarica, de qua v. H. ann. ad Ol. 8, 10, 11, 5., Matth. §. 302, 2. et grammaticos. hoc Catone contenti simus, suadeo, nec singularem verbi referamus ad γούνατα, ut placet Scholiastae B et Heyneo. — recte itidem E tuetur τὸ μαρναμένοιῖν, οἷα οὐχ ἀπλῶς, inquit, ἐπὶ πλήθους ὀρθέν, ἀλλ' ἐπὶ δνάδος μερῶν, τοῦ τε Τρωικοῦ, τοῦ τε Ἀχαικοῦ etc. Cantabr. tamen, Mori liber et alii quidam codd.: μαρναμένοιισιν. — „breviser Virg. Aen. 12, 552.: pro se quisque viri summa nituntur opum vi; Nec mora, nec requies; vasto certamine tendunt.“ Eichh.

389—399. „notabilis locus de rudibus primordiis artis coria deprendi.“ H. v., si tanti est, Plin. 7, 56., ibique Harduin. ann. 160., Goguet. 1, 122, 2, 174. E: ὅτι εἰοικεν ὁ ποιητῆς μὴ εἰδέναι πατταλομένης τὰς βύρσας ἢ θρανευομένης, ὡς ἂν φαίη Ἀττικὸς ἀνὴρ, (Comicus Equ. 352.: ἢ βύρσα σου θρανεύσεται.) ἀλλὰ μέθοδον καινοτέρων ἄλλην φησὶ τῆς αὐτῶν τάσεως, παραβολὴν τοιανύτην εἰπών· ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ — γλαφυράς. καὶ ὅρα ὅτι τε ξευίζουσά ἐστὶν ἢ παραβολὴ τῷ ἀσυνήθει τῆς τέχνης, καθά πον καὶ ὁ διὰ τεσσάρων ἵππων κελητισμός (ὁ, 680.), καὶ ὅτι τὸν τε πολλὴν αὐτῆ ἐκλυσιμὸν τοῦ νεκροῦ ἐνέφηνεν ὡς οὐκ ἂν εἴη κάλλιον, κ. ἄμο πραγματικῶς ἐδειξε, τί τὸ χρήσιμον τοῦ τὰς βύρσας τελεσθῆαι. ἐλαίω γάρ ἢ τινι τοιοῦτῳ διαινούμεναι κ. οὕτω μαλακτό-

μεναι κ. τῆς σκληρότητος ἀνιέμεναι ἐπιδιδόσασιν, ὡς τοῦ πάχους λεπτυνομένου εἰς μέγεθος. Ἐτελής δὲ οὐσα ἢ εἰκῶν (comparavit K imagines aequae tenues agriculturalum de finibus contententium et mulieris, quae lanificio victum quaeritat, μ', 421 et 433. v. et inferius 570 etc.) ὅμως τῇ ἐναργείᾳ λάμπει κατὰ τοὺς παλαιούς. — λαοῖσιν, famulis sive servis suis. — μεθύουσαν ἄλ., ebriam adipe seu pinguedine. tropus perquam usitatus. Demosthenes ap. E: μεθύει τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων ὁ Φίλιππος. cf. Graev. ann. ad Horat. 1, 37, 11. et ab eo citatum Muretum V. L. 5, 16. E: δηλοῖ δὲ τροπικῶς ἢ λέξεις πλήρωσιν τὴν ἀπὸ πληθυσμοῦ ἀλοιφῆς, ἢ ἐστὶ λίπος, ὅπερ, ἐξιμασθείσης τῆς βύρσης τῷ τανυσμῷ (quod dicit ἄφαρ — ἔβη, abire solet humor.) ἀντεισδύνει εἰς τοὺς πόρους, κ. μαλάσσει τὴν βύρσαν. — τὸ διαστάντες οὐ μαχίμος λεγθῆν (ut α', 6.), ἀλλ' ἀντι τοῦ διαχωρισθέντες καὶ ὠδε καὶ ἐκεῖ στάντες. — διαπρό ὁ, penitus. δ', 138, ε', 66 etc. Voss.: Wie wenn ein mann darreichte die haut des gewaltigen stieres, Dass sie die knecht' ausdehnen, mit schmeidigem fette getränkt; Sie nun nehmen die haut, und ziehn, aus einander sich stellend, Ringsumher, bis die nässe verschwand, u. die fettigkeit eindringt, Weil sich viel anstrengen, u. ganz sie im ziehen sich ausdehnt. — μῶλοσ. β', 401 etc. — λαοσσόος. ν', 123., cujus loci similis est sententia, uti et libri 4. extremi. — οὐδ' εἰ — ἴκοι, etiamsi gravis eam ira invasisset. iram dicit Martis ob Tro-

- ἤματι τῷ ἐτάνυσσε κακὸν πόνον. οὐδ' ἄρα πῶ τι
 ἦδες Πάτροκλον τεθνηότα διὸς Ἀχιλλεύς·
 πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν μάραντο θοάων,
 τειχεὶ ὑπο Τρώων. τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ
 405 τεθνᾶμεν, ἀλλὰ ζῶν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν,
 ἅψ ἀπονοστήσειν, ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν,
 ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἔθεν, οὐδὲ σὺν αὐτῷ·
 πολλὰκι γὰρ τόγε μητρὸς ἐπεύθετο, νόσφιν ἀκούων,
 ἣ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα.
 410 δὴ τότε γ' οὐ οἱ ἔειπε κακὸν τόσον, ὄσσον ἐτύχθη,
 μήτηρ, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ὦλεθ' ἐταῖρος.

Graecorum et Trojanorum inter se alloquia.

- Οἱ δ' αἰεὶ περὶ νεκρὸν ἀναχμῆνα δούρατ' ἔχοντες,
 νωλεμῆς ἐγχοίμπτοντο, καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον·
 ὧδε δὲ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων·
 415 „ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἡμῖν εὐκλεῆς ἀπονέεσθαι
 νῆας ἐπι γλαφυρὰς, ἀλλ' αὐτοῦ γαῖα μέλαινα
 πᾶσι χάνοι! τό κεν ἡμῖν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἶη,
 εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν ἵπποδάμοισιν
 ἄστυ πότι σφέτερον ἐρύσαι, καὶ κῦδος ἀρέσθαι.“
 420 Ὡς δὲ τις αὖ Τρώων μεγαθύμων ἀνδῆσασκεν·
 „ὦ φίλοι, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι
 πάντας ὁμῶς, μήπω τις ἐρωεῖτω πολέμοιο!“
 Ὡς ἄρα τις εἶπεσκε, μένος δ' ὄρσασκεν ἐταῖρον.
 ὧς οἱ μὲν μάραντο, σιδήρειος δ' ὄρουμαγδὸς
 425 χάλκεον οὐρανὸν ἴκε δι' αἰθέρος ἀτρογγέτοιο.

equi Achillei deflent Patroclum, et pugnam detrectant.

Ἴπποι δ' Αἰακίδαο, μάχης ἀπάνευθεν ἑόντες,
 κλαῖον, ἐπειδὴ πρῶτα πυνθέσθην ἡμιόχοιο

janos, Minervae ob Graecos interfectos. neutrum tamen eorum propterea negaturum fuisse putat, si hanc pugnam adspexisset, esse illam admirabilem. de verbis v. ἰ', 525, Odyss. ε', 189 etc.

401—409. ἐτάνυσσε. ξ', 389, π', 662. — Sch.: τό μιν. διὸ αὐτόν. — ἐνιχριμφθέντα. 413, ε', 662, η', 272 etc. — νόσφιν ἀκούων. h. e. χωρὶς α', quod habent Cantabr. et Vat.; seorsum audiens, solus cum sola, ut ait Comicus. v. β', 233, δ', 9 etc. — νόημα, cogitatum, consilium, fati congruens. Διὸς αἶσαν dixit 321, ubi v. ann. Schol. B: Διὸς νόημα. τὴν θέλησιν κ. βουλὴν. τινὲς δὲ τῶν φιλοσόφων μοῖραν ἔλεγον εἶναι τὴν τοῦ θεοῦ βουλὴν. cf. π', 36, 37.

410, 411. Virg. Aen. 3, 712.: nec vates Helenus, cum multa horrenda moneret, Hos mihi praedixit luctus. Cl.

412—425. ἀναχμῆνα. κ', 135, μ', 444 etc. — ὧδε — εἶπεσκεν etc. similiter β', 271, γ', 297, η', 178, 201, χ', 372 etc. — Sch.: εὐκλεῆς. ἔνδοξον. ἀλλ' αὐτοῦ — χάνοι. (v. ζ', 282.) ἀλλ' ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ πάντες γῆς χάσματι δεχθεῖεν. (ἄφαρ, ἔπειτα. v. λ', 418 et imprimis Schn. h. v.) ἐρωεῖτω. (ν', 776, τ', 170. alio sensu haec vox usurpata est α', 303.) ἀμελείτω, ὑποχωρεῖτω. — ὄρσασκεν, ὄρσεν. semel dixit, uti et ἀνδῆσασκεν. — Hesychn.: σιδήρειος ὄρ. ὁ ἀπὸ τοῦ σιδήρου κ. τῶν ὄπλων ψόφος. — χάλκεον οὐρ. v. ann. ad α', 426. — ἀτρογγέτοιο. alias maris epitheton: v. α', 316.

426—431. locus praeclarus de luctu equorum Achillis immortalium. — ἀπάνευθεν. α', 48 etc. — κλαῖον. cf. 437—440. Virg. Aen. 11, 89., ubi Pal-

ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιο.
 ἢ μὰν Ἀυτομέδων, Διώρεος ἄλκιμος υἱός,
 430 πολλὰ μὲν ἄρ' μάστιγι δοῆ' ἐπεμαίετο θείων,
 πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσήδα, πολλὰ δ' ἄρειῃ·
 * τῷ δ' οὐτ' ἄψ' ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἐλλήσποντον
 ἠθέλετ' ἐνὶ ἰναι, οὐτ' ἔς πόλεμον μετ' Ἀχαιοὺς,
 ἀλλ' ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἧτ' ἐπὶ τύμβῳ
 435 ἀνέρος ἐστήκει τεθνητός ἢ γυναικός,
 ὧς μένον ἀσφαλῆως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὐδεὶ ἐνισκίψαντε καρῆατα· δάκρυα δὲ σφιν
 θεομὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ὅεε μυρομένοιδιν
 ἠνιόχοιο πόθῳ· θαλερῇ δὲ μιαινέτο χαίτη,
 440 ζεύγλης ἐξεριπούσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.

quos miseratus Jupiter reficit.

μυρομένω δ' ἄρα τῶγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ ὄν μυθήσατο θυμόν·

lantis funus describit: post bellator equus, positus insignibus, Aethon It lacrimans, guttisque humectat grandibus ora. Plin. de equis, annotante Montbelio, H. N. 8, 42, 64.: praesagiunt pugnam, et amissos lugent dominos, lacrimasque interdum desiderio fundunt. interfecto Nicomede rege equus ejus inedia vitam finivit etc. E: — ὅτι δὲ πολλὴν φυσικὴν οἰκειότητα πρὸς τοὺς τρέφοντας κ. τημελοῦντας ὁ ἵππος ἔχει, κ. ὡς πενθεῖ ἐπ' αὐτοῖς τεθνεώσι, τεθρύλλεται. — Sch.: ἠνιόχοιο. ἠνιόχος γὰρ ἦν Πάτροκλος Ἀχιλλεύου, Πάτροκλον δὲ Ἀυτομέδων (475—478, π', 145.), Ἀυτομέδωντος δὲ Ἀλκιμέδων (481—483, cave hoc ad vivum resece, semperque ita fuisse putes, sed alternis heroes illi pugnabant et aurigabant. v. Kōpkei *Kriegswesen d. Gr.* p. 141—144. — „Διώρεος. alius est Dioures Eleus β', 622, δ', 517.“ Ex H. — ἐπεμαίετο. ε', 748. — θείων. α', 588 etc. — μελιχίοισι. δ', 256 etc.) ἄρειῃ. (v', 109, φ', 339.) ἀπειλή. sic etiam Ap. et alii. „disputat Etymologus de prima correpta hujus vocabuli, cum derivatum sit ab ἀρά priore longa. sed fieri potest, ut veniat ab ἀρά, noxa.“ Ex H.

432. ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἐλλήσποντον. vereor cum Heyneo, ut ita hic noster sit locutus, malimque sane scribi ἄψ' ἔτι νῆας etc.; quemadmodum ἦ', 217. dixit, copulatis illis adverbis: ἀλλ' οὐπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι Ἀψ λαῶν ἐς ὄμιλον, pariterque Odys. ε', 460.: ὕν δῆ σ' οὐκέτι καλὰ δίκην μεγάροιο γ' ὄλω Ἀψ ἀναχω-

ρήσειν. cf. ann. ad 41. — πλατὺν Ἐλλ. ἦ', 86.

434. „ὥστε στήλη — γυναικός. similiter v', 437.: ὥστε στήλην ἢ δένδρον ὑφιπέτηλον, Ἀτρέμας ἑσταότα. de στήλῃ v. λ', 371, π', 457, 675.“ E K.

436—440. ἀσφαλῆως. v', 141, ὄ', 683 etc. — ἐνισκίψαντες, *insipientes*. Hesych.: ἐνισκίψαντες. ἐνερεΐσαντες. Schol. B: ἐνισκίψαντες. ἀντὶ τοῦ προσερεΐσαντες κ. πελάσαντες διὰ λύπης ὑπερβολῆν. utrobique dualem restituendum esse vidit H. Sch.: ἐνισκίψαντες. (ita pars librorum. utramque scripturam novit E.) ἐμπελάσαντες, ἐμπεσόντες. „est hic mos equorum lassorum aut moerentium, ut stent demissis capitibus.“ E K. cf. 451—458. — δάκρυα — πόθῳ. rem auget, quandoquidem hi non sunt vulgares equi, sed daemones. *μυρομένοισιν*. ζ', 373, σ', 234 etc. — θαλερῇ, *florens*, juvenilis, densa. — „μιαινέτο, pulvere foedabatur juba dependens.“ E K. v. 457. — „ἐξεριπούσα (ξ', 414, τ', 406. cf. ε', 47 etc.), *excidens*. Hesiodus Sc. Herc. 174.: ἀνχένας ἐξεριπόντες. jugum, ὁ ζυγός, lignum transversum, quod loro alligatum erat temoni, habebat duas ζεύγλας sive orbes ligneos, quibus colla boum vel equorum inserebantur. sic Etym., Hesych., Suid. et primo loco Pollux 1. s. 146.: τὰ δὲ κοῖλα τοῦ ζυγοῦ, ὑφ' ἃ ὑπάγονται οἱ ἵπποι, ζεύγλαι. Herod. de Bitone et Cleobi 1, 31.: ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην εἰλικον τὴν ἄμαξαν. — ἀμφοτέρωθεν. significatur juba, utrin-

„⁵Α δειλὸν, τί σφῶϊ δόμεν Πηληϊ ἄνακτι
 θυνητῶ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγήρω τ', ἀθανάτω τε!
 445 ἢ ἵνα δυστηνοῖσι μετ' ἀνδράσιν ἄλγ' ἔχρητον;
 οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἴζυρῶτερον ἀνδρὸς
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνείει τε καὶ ἔρπει.
 ἀλλ' οὐ μὰν ὑμῖν γε καὶ ἄρμασι δαιδαλέοισιν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχῆσεται· οὐ γὰρ ἔάσω.
 450 ἢ οὐχ ἄλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτως;
 σφῶϊν δ' ἐν γούνασσι βαλῶ μένος ἠδ' ἐνὶ θυμῶ,
 ὄφρα καὶ Ἀυτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἐπι γλαφυράς· ἔτι γὰρ σφίσι κῦδος ὀρέξω,
 κτείνειν, εἰσόκε νῆας εὐσσέλμους ἀφίκωνται,
 455 δὴ τ' ἠέλιος, καὶ ἐπὶ κνέφας ἰερὸν ἔλθῃ.“
 Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐνέπνευσεν μένος ἠῦ.
 τῶ δ' ἀπὸ χαιτάων κνήην οὐδάσδε βαλόντες,
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα μετὰ Τρωῶας καὶ Ἀχαιοῦς.

que, ab utraque parte, in utrumque la-
tus equi, excussa.“ *Ex H.*

443, 444. ἃ δειλὸν. 201, λ', 815, ε',
574 etc. — Sch.: ὃ δειλότατοι κ. ἐλε-
εινότατοι. — δόμεν, *dedimus* nos dii.
proprie Neptunus Peleo donaverat hos
equos: v. π', 148. — ἀγήρω τ', ἀθ.
τε. μ', 323, β', 447.

446, 7. versus passim laudati de mi-
sera conditione generis humani. v. Plut.
lib. de amore prolis p. 496 B, Stob.
serm. 96. p. 532 etc. scriptor Axiochi,
Plat. Tauchniz. 8. p. 200.: μακρὸν ἂν
εἶη διεξέναι τὰ τῶν ποιητῶν, οἳ ποι-
ήμασι θειοτέροις τὰ περὶ τὸν βίον θε-
σπιωδοῦσιν, ὡς κατοδύρονται τὸ ζῆν·
ἐνὸς δὲ μόνου μνησθήσομαι, τοῦ ἀξιο-
λογατάτου, λέγοντος (ω', 525.), ὡς
γὰρ ἐπεκλώσαντο θεοὶ δειλοῖσι
βροτοῖσι, Ζῶειν ἀχρυσμένοις.
καὶ, οὐ μὲν γὰρ τί πον — ἔρπει.
τὸν δ' Ἀμφιάραον τῆ φησι; (Odys. ο',
245.) τὸν περὶ κῆρι φίλει Ζεὺς
τ' αἰγίοχος καὶ Ἀπόλλων Παν-
τοίῃ φιλότῃ, οὐδ' ἔκετο γῆ-
ραος οὐδ' ὄν. ὁ δὲ κελεύον τὸν φύν-
τα θερηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κα-
κὰ (Eurip. Cresphonte fragm. 1.), τί
σοὶ φαίνεται; — praeterea Montbel. con-
ferri jussit Iliad. ζ', 146, Theogn. 425.
ed. Gaisford., Hiob. 14, 1. et 2. quibus
addas licet ab E commemoratur Odys.
σ', 129. et Sophoclis egregie dicta illa
Oedipo Col. 1135 — 1158. — οἴζυρῶ-
τερον Vrat. d., et recte quidem, si
Hom. produxit v litteram h. l., ut alias,
velut α', 417, γ', 112. sed non desunt
apud poetas ancipitium exempla voca-
lium (v. δ', 155, κ', 475, ὕδαρ β', 307.

et contra ὕδαρ ib. 858 etc.), legiturque
revera οἴζυρὸς media brevi ap. Atticos:
v. Aristoph. Nub. 638 etc. potest igitur
fieri, ut hic quoque corripendum sit τὸ
v, nec tamen propterea minus bene ha-
beat οἴζυρῶτερον et Odys. ε', 105. οἴ-
ζυρῶτατον, sicut ὑπεροπλήσι α', 205,
ἰπαρινῶ ε', 5., cujus vocabuli penulti-
mam corripuerunt Hesiodus atque Euripides,
ὁμοῖον ε', 440, ν', 358. et alias,
cum penultima ejus verbi pro longa est,
similiaque nonnulla, quae attigimus ann.
ad Aeschyl. Suppl. 38; quibus addi pot-
est κακοξενώτερος Odys. ν', 376, quod
E commemoravit, mutatum illud fortasse
a sciolo, cum Hom. dixisset κακοξενώ-
τερος. sed inexpugnabile est, quod idem
protulit, λαρότατος, pro λαρότατος dic-
tum Odys. β', 350. itaque fateamur,
sολοικίζειν nonnunquam hunc nostrum,
more scriptorum cujusvis populi antiquo-
rum, cum etiam fluctuat grammatica. v.
de hoc genere Th. §. 148.

449. ἐποχῆσεται. κ', 330. — οὐ
γὰρ ἔάσω. similiter Hector σ', 296.
mire Harl. in margine, Excerpta Schol.
ap. Barn. et ipsa ejus ed., quodque ma-
joris momenti est, Flor.: οὐδέ τις ἄλ-
λος, quae est διπλογραφία.

450—455. ἢ οὐχ ἄλις. ε', 349, ι',
533. — αὐτως, temere. α', 133, 520
etc. Harl. et alius quidam codex: ἄλ-
λως. — γούνασσι. v. ann. ad ι', 488.
— σφίσι, Trojanis. de hoc decreto
Jovis v. ο', 49—77. — κνέφας ἰε-
ρόν. λ', 194.

456—460. μένος ἠῦ. sic etiam ν',
80, similiterque ε', 516. Aeneae refecti

pugnat e curru Achilleo Automedon; sed paulo post tradit eum Alcimedonti, et pedes dimicat.

τοῖσι δ' ἐπ' Ἀυτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου,
460 ἵπποις αἰσσων, ὥστ' αἰγυπιὸς μετὰ χῆνας.

ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν ὑπὲρ Τρωῶν ὄρουμαγδοῦ,
ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὄμιλον ὀπάξων,
ἀλλ' οὐχ ἦρει φῶτας, ὅτε σεύαιτο διώκειν·
οὐ γὰρ πῶς ἦν οἶον ἐόνθ' ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ

465 ἔρχει ἐφορμᾶσθαι, καὶ ἐπίσχειν ὠκείας ἵππους.
ὄψε δὲ δὴ μιν ἑταῖρος ἀνὴρ ἴδεν ὀφθαλμοῖσιν
'Αλκιμέδων, υἱὸς Λαέρκεος Αἰμονίδαο,
στῆ δ' ὄπιθεν δίφροιο, καὶ Ἀυτομέδοντα προσηύδα·

„Αυτόμεδον, τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλήν

470 ἐν στήθεσσιν ἔθηκε, καὶ ἐξέλετο φρένας ἐσθλάς;
οἶον πρὸς Τρωῶας μάχαι πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ
μοῦνος, ἀτὰρ τοι ἑταῖρος ἀπέκτατο, τεύχεα δ' Ἐκτωρ
αὐτὸς ἔχων ὠμοῖσιν ἀγάλλεται Αἰακίδαο.“

Τὸν δ' αὐτ' Ἀυτομέδων προσέφη, Διώρεος υἱός·

475 „Αλκιμέδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος
ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δηῆσιν τε μένος τε,
εἰ μὴ Πάτροκλος, θεόφιν μῆστωρ ἀτάλαντος,
ζωὸς ἑών; νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηχάνει,

dixit μένος ἐσθλόν. — τοῖσι, Trojanis. ε', 124.; Φαρσῶν νῦν, Διόμηδες, ἐπὶ Τρωέσσι μάχεσθαι etc. — ἀχνύμενός περ ἑτ., quavis dolens vicem sodalis Patrocli, tamen haud desperans neque ignavus, sed alacer ad pugnandum. — ἵπποις αἰσσων. (ζ', 510, θ', 88. etc.) οὐν τοῖς ἵπποις ὀρμῶν. Sch. — αἰγυπιός. η', 59, ν', 531 etc. — χῆνας. β', 460, σ', 690 — 692, etc. Soph. Ajace 168.: παταγοῦσιν, αἰτε πτηνῶν ἀγέλαι Μέγαν αἰγυπιόν.

461 — 467. ῥέα μονοσυλλάβως pronuntiantium est, ut ap. Hesiodum principio Ἐργων. cf. ν', 101. — ὀπάξων, διώκων. ε', 334, θ', 103, 340. — σεύαιτο recte H et W, auctore Barnesio. libri: ὅτ' ἐσεύαιτο, vel ἐσεύατο vel denique ἐσεύετο. — Sch.: ἱερῶ ἐνὶ δίφρῳ. ἦτοι μεγάλῳ, ἢ ἱεροῦς ἐλαύνοντι ἵππους. h. e. immortales equos. neutra harum rationum mala est, praestat tamen fortasse prior, quemadmodum Hom. ἱερὸν ἰχθῶν dixit π', 407. ingens Achilles, ingens et ejus currus. difficile fuisse ait Automedonti simul pugnare et equos validissimos regere. — de Alcimedonte v. π', 197.

469 — 473. Sch.: νηκερδέα. (Odys. ξ', 509.) ἀκερδῆ, ἀνοφελῆ, βλαβεράν. — οἶον, ὡς. — πρώτῳ ἐν ὀμίλῳ. idem in superioribus, 380, dixit ἐνὶ

πρώτῳ ὀμάδῳ. — ἀπέκτατο. σ', 437.

— ἀγάλλεται. σ', 132, β', 462 etc.

475 — 479. hyperbaton. v. ann. ad 252.

— ὁμοῖος — μένος τε, similis in eo, ut habeat potestatem et domandi sive retinendi equos immortales, et immittendi eos fortiter in hostem. id concise dixit ἔχειν δηῆσιν καὶ μένος ἵππων, habere in manu sua et castigationem et vim equorum; quemadmodum Virg. Aen. 1, 62. Aeolum dicit regem, qui foedere certo et premere et laxas sciat dare jussus habenas ventorum. putide E: τὸ ἵππων ἔχειν δηῆσιν τε μένος τε περιφρασίς ἐστι τοῦ ἵππουσιν δαμάζειν. διττὸν δὲ ἐνταῦθα τὸ ἔχειν. ἄλλος γὰρ ἔχει τις δηῆσιν ἵππων, καὶ ἄλλος μένος ἵππων. δηῆσιν μὲν γὰρ ἔχει ἀντι τοῦ οἴδεν, ὡς ἐπιστήμην ἔχων· μένος δὲ ἔχει ἀντι τοῦ ἐπέχει, κρατεῖ. ὁμώνυμος οὖν αὕτη λέξις οὕσα μερίζεται πρὸς τε τοὺς ἵππους, πρὸς τε τὸ μένος: quasi aliud sit equorum δηῆσιν ἔχειν, aliud eorum μένος ἐπέχειν, ut ille interpretatur, aut discerni possit is, qui domat equos, ab illo, qui vim eorum atque impetum frenat et cohibet. ne dicam de duplici, quam sumit grammaticus, significat iōne τοῦ ἐχέμεν: quae ratio perquam invenusta est. — θεόφιν μῆστωρ ἄτ. η', 366, ξ', 318 etc. — νῦν δ' αὖ. codd. quidam: νῦν αὖ, uti et infra 672. et

ἀλλὰ σὺ μὲν μάστιγα καὶ ἤνλια σιγαλόεντα
 480 δέξαι, ἐγὼ δ' ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι.“
 Ὡς ἔφατ', Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἄρμ' ἐπορούσας
 καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἤνλια λάξετο χερσίν·
 Ἀυτομέδων δ' ἀπόρουσε. νόησε δὲ φαίδιμος Ἔκτωρ,
 αὐτίκα δ' Αἰνείαν προσεφώνεεν, ἔγγυς ἔοντα·

utrumque Hector, Aeneas et alii invadunt, equorum praestantissimo-
 rum cupidi.

485 „Αἰνεία, Τρώων βουλευφόρε χαλκοχιτώνων,
 ἵππῳ τῷδ' ἐνόησα ποδώκεος Αἰακίδαο,
 ἐς πόλεμον προφανέντε σὺν ἠμιόχοισι κακοῖσι.
 τῷ κεν ἐελποίμην αἰρησέμεν, εἰ σύγε θυμῷ
 σῷ ἐθέλεις, ἐπεὶ οὐκ ἂν, ἐφορμηθέντε γε νῶϊ,
 490 τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ἄρηι.“
 Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθησεν εὖς πάϊς Ἀρχίσαο,
 τῷ δ' ἰθύς βήτην, βοέης εἰλυμένῳ ὤμοις
 αὔησι, στερεῆσι· πολὺς δ' ἐπελήλατο χαλκός.
 τοῖσι δ' ἅμα Χρομῖος τε καὶ Ἄρητος θεοειδής
 495 ἦϊσαν ἀμφοτέροι· μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμὸς,
 αὐτῷ τε κτενείν, ἔλααν τ' ἐριαύχενας ἵππους·
 νήπιοι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον ἀναιμωτὶ γε νέεσθαι
 αὐτῖς ἀπ' Ἀυτομέδοντος. ὁ δ', εὐξάμενος Διὶ πατρὶ,
 ἀλκῆς καὶ σθένεος πλήτο φρένας ἀμφιμελαινας,
 500 αὐτίκα δ' Ἀλκιμέδοντα προσηύδα, πιστὸν ἑταῖρον·
 „Αλκίμεδον, μὴ δὴ μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμπνεῖοντε μεταφρένω· οὐ γὰρ ἔργως
 Ἔκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἴω,
 πρὶν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππῳ,
 505 νῶϊ κατακτείναντα, φοβῆσθαι τε στιχας ἀνδρῶν
 Ἀργείων, ἧ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἀλοίη.“

aliis in locis, vereor ut recte, cum δ' αὐτὸν frequentetur a poeta, tanquam δὲ quoddam αὐξητικὸν aptumque versui erigendo. v. ann. ad ὄ', 658.

479, 480. ε', 426, 427.

481, 482. βοηθόον ἄρμα. h. e. πολεμικὸν, den Kriegswagen: nam βοῆ est μάχη. v. ν', 477. — λάξετο. ε', 365, δ', 357 etc.

487—489. κακοῖσι, malis, ignavis. — ἐφορμ. γε νῶϊ. nominativi consequentiae. v. γ', 211, ε', 245 etc.

492—499. Sch.: βοέης. (Odys. ν', 2, 142. βοείας dixit alias, plene autem βοείας ἀσπίδας ε', 452 etc.) ἀσπίσιν. αὔησι. ξηραῖς, κούφαις. hoc alienum. v. μ', 160, supra 392 etc. — στερεῆσι, rigidis, solidis aere inducto. — πολὺς δ' ε'. χ. δὲ causale. rur-

sum Schol. ἐπελήλατο. (ν', 804.) ἐπεπήγει. — de Chromio v. 218. Aretus Trojanus nonnisi h. l. et 535. memoratur, Nestoris autem filius cognominis Odys. γ', 414 et 440. — ἐριαύχενας ἵππους. κ', 305, λ', 159 etc. — ἀναιμωτὶ. 363. — φρένας ἀμφ. 83.

501—506. ἀπόπροθεν. 66.—Sch.: ἰσχέμεν. κατέχειν. ἐμπνεῖοντε μετ. καταπνέοντες, ὅ ἐστι καταφυσῶντες αὐτοῦ τὸ μετάφρονον. ὅ ἐστι ἐγγὺς ὄντας τοῦ νότου. (μένεος. ἀλκῆς, μάχης.) σχήσεσθαι. (ι', 235, 651, ν', 747 etc.) ἀποσχῆσαι, παῦσαι. — „πρὶν γ' ἐπ' Ἀχ. κ. βήμεναι ἵππῳ. rarius casus 4. cum hoc verbo. ita tamen μ', 375.: οἱ δ' ἐπ' ἐπάλλεις βαῖνον et ξ', 226.: Περσὶν δ' ἐπιβάσα. — ἧ — ἀλοίη. variata oratio pro ἧ κ' αὐτὸν ἀλοῖαι.“ *Ex H.*

auxiliari sibi jubet Automedon Ajaces et Menelaum.

Ὡς εἰπὼν Ἄλαντε καλέσσατο καὶ Μενέλαον·
 „ Ἄλαντ, Ἀργείων ἡγήτορε, καὶ Μενέλαε,
 ἦτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτρέπεθ', οἵπερ ἄριστοι,
 510 ἄμφ' αὐτῷ βεβάμεν, καὶ ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν·
 νῶϊν δὲ ζωοῖσιν ἀμύνετε νηλεῖς ἤμαρ.
 τῆδε γὰρ ἔβρισαν πόλεμον κἀτα δακρυρόεντα
 Ἐκτωρ, Αἰνεΐας θ', οἱ Τρώων εἰσὶν ἄριστοι.
 ἄλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.
 515 ἦσω γὰρ καὶ ἐγὼ· τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει.

Automedonti et Hectori pugnantibus superveniunt Ajaces.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προΐει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀρήτιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἵσθη·
 ἢ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκός,
 νειαιόη δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστήρος ἔλασεν.
 520 ὡς δ' ὅταν ὄξυν ἔχων πέλεκυν αἰζηῖος ἀνήρ,
 κόψας ἐξόπιθεν κεράων βοὸς ἀργαύλοιο,
 ἵνα τάμη διὰ πᾶσαν, ὃ δὲ προθορῶν ἐρίπῃσιν,
 ὡς ἄρ' ὄγε προθορῶν πέσεν ὕπτιος, ἐν δὲ οἱ ἔγχος
 νηδυλοῖσι μάλ' ὄξυ κραδαινόμενον λύε γυῖα.

509—515. ἐπιτρέπετε pro ἐπιτρέπετε dixit ionice. cf. κ', 421. H: „ἐπιτρέπετε τὸν νεκρὸν ἔκείνοις, οἵπερ εἰσὶν ἄριστοι, ὥστε περιβῆναι (4.) αὐτῷ.“ — νηλεῖς ἤμαρ 615, κ', 484, ν', 514 etc. — ἔβρισαν. 233. — Ἐκτωρ — ἄριστοι. pariter atque Hom. Maro praedicat Hectoris et Aeneae virtutem, cum dicit Aen. 11, 288: quidquid apud durae cessatum est moenia Trojae, Hectoris Aeneaeque manu victoria Grajūm Haesit et in decimum vestigia rettulit annum. ann. Cl. — cf. inferius 753, 754. Sch.: θεῶν — κεῖται. οἶονεῖ παράκειται, ἢ ἐν ἐξουσίᾳ τῶν θεῶν ἐστίν. cf. ν', 435, Odys. α', 267, 400, π', 129. proverbium incertae originis, cui simile illud ap. Suidam et Zenob. 3, 64. ἐν πέντε κριτῶν γόνασι, in 5 judicium scenicorum (Aristoph. Av. 421.) genibus situm est. Schol. Comici ann. ad Ran. 350 (335): ἢ δύναιμις ἐν γόνασι. hoc tenendum esse videtur cum Heinrichio, Montbelio et Nitzschio ann. ad Odys. α', 267., qui conferri jubent inferius 569, ε', 176, τ', 354, Hesiod. Op. 569 (ἀναψύξει φίλα γόνατα). — ἦσω — μελήσει. B: ὅτι εὐσεβοῦς αἰχμητοῦ λόγος τὸ ἦσω — μελ. ἐστὶ δὲ τὸ ἦσω, ἀντι τοῦ πέμψω, ἀκοντίστω, τὸ πολλαχθῶς κείμενον, ὅθεν καὶ ἦσω ν. (ψ', 886.) ὃ ἀκοντιστής. — τὰ — μελ. ceterum haec omnia Jovi curae erunt; Jupiter

haec reget et gubernabit. ψ', 724.: ἢ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σε· τὰ δ' ἂν Διὶ πάντα μελήσει, ubi codd. minus bene: τὰ δ' ἂν. Telemachus Odys. ρ', 601.: ἐμοὶ τάδε πάντα καὶ ἀθανάτοισι μελήσει. cf. Odys. κ', 332.

516, 517. γ', 355, 356, ε', 280, 281 etc.

518, 519. ε', 538, 539. cf. δ', 138.

520—524. Sch: αἰζηῖος. (Odys. μ', 83. usitatio est forma αἰζηός: ν. β', 660, γ', 26 etc.) ἀμαῖος, νέος. (male subjecit νέος: v. ann. ad π', 716.) κερῶων. (γ', 439, τ', 566.) κερῶων. βοὸς ἀργ. (κ', 155, ψ', 684 etc.) ἐν ἀργῷ ἀύλιζόμενον. ἢ ὑπαιθρίον, ἀγρίον. ἵνα — πᾶσαν. ὄλην ἀποτέμει τὴν νοτιαίαν φλέβα. ἐρίπῃσι. (ε', 68 etc.) κατενεχθεῖη, πέση. annotarunt Scholl. B et Vict., haec ad veritatem naturae dicta esse: nam boves circa radices cornuum habere tendines continuos ac densos arteriasque, quibus universis recisis conciderē illos, idque, postquam prosilierint, προθορόντες, contra ac cetera soleant animalia: βοῶν μὲν οἰκείον τὸ προπίπτειν, τῶν δὲ ἄλλων ζώων τὸ ἀνακλάσθαι. quae in medio relinquimus. — Schol. B: νηδυλοῖσι. τοῖς κατὰ νηδὺν σπλάγγνοις. ἀπαξ δὲ εἰρηται ἢ λέξις. — κραδαινόμενον. ν', 504, π', 614. — ἰψ. κ', 498, λ', 620.

- 525 Ἐκτωρ δ' Ἀυτομέδοντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο χάλκεον ἔγχος.
 πρόσσω γὰρ κατέκνυψε· τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρου μακρὸν
 οὔδει ἐνισκίμφθη, ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίσθη
 ἔγχος, ἔνθα δ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος ἄρης.
 530 καὶ νύ κε δὴ ξιφείεσσαν αὐτοσχεδὸν ὀρμηθήτην,
 εἰ μὴ σφω Ἀίαντε διέκριναν μεμαῶτε,
 οἳ ὁ ἦλθον καθ' ὄμιλον, ἐταίρου κικλήσκοντος.

recedunt Trojani, quorum Aretus percussus ab Automedonte spoliatur.

- τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχώρησαν πάλιν αὐτῖς
 Ἐκτωρ, Αἰνείας τ', ἠδὲ Χρομῖος θεοειδής·
 535 Ἄρητον δὲ κατ' αὐθι λίπον δεδαϊγμένοι ἦτορ
 κείμενον· Ἀυτομέδων δὲ, θεῶν ἀτάλαντος Ἄρηϊ,
 τεύχεά τ' ἐξανάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΰδα·
 „Ἡ δὴ μὰν ὀλίγον γε Μενoitιάδαο θανόντος
 κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χειροιά περ καταπέφνων!“
 540 Ὡς εἰπὼν ἐς δίφρον ἑλὼν ἔναρα βροτόεντα
 θῆκε, ἂν δ' αὐτὸς ἔβαινε, πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
 αἱματόεις, ὧς τίς τε λέων κατὰ ταῦρον ἐδηδῶς.

instauratur pugna de Patroclo, auctoribus Jove ac Minerva.

- Ἄψ δ' ἐπὶ Πατρόκλω τέτατο κρατερῇ ὑσμίνῃ,
 ἀργαλέῃ, πολύδακρος. ἔγειρε δὲ νεῖκος Ἀθήνη,
 545 οὐρανόθεν καταβάσα· προήκε γὰρ εὐρύοπα Ζεὺς,
 ὀρνύμεναι Δαναούς· τῇ γὰρ νόος ἐτράπει' αὐτοῦ.

525. cf. δ', 496, ε', 611 etc.
 526 — 529. v. 305, ν', 184, 404 etc.,
 de toto autem h. l. ν', 443, 444. et π',
 610 — 614. talibus repetitis non facile
 offendetur, quicumque nativum Homeri-
 cae ποῆσεος χαρακτήρα perspexerit. —

531 — 533. διέκριναν. (β', 815,
 Odys. δ', 179.) διεχώρισαν. Sch. —
 καθ' ὄμιλον, una. δ', 209. — κικ-
 κλήσκοντος. β', 404 etc. — ὑπο-
 ταρβήσαντες, subtimentes, quoniam
 Ajaces supervenerant: nam Automedon-
 tem quidem contemnebat Hector. v. 487.

535. egregie H: δεδαϊγμένοι. libri:
 δεδαϊγμένον, quasi pectus perfossum
 fuerit Areti, non venter, ut narravit
 poeta 524. imo δεδαϊγμένοι ἦτορ, vul-
 nerato animo et moerentes, discedunt illi,
 postquam succurri non posse amico vi-
 dent. sic Odys. ν', 320.: ἀλλ' αἰεὶ φρε-
 σὶν ἦσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ, quod
 idem alias sine tropo dixit ἀναχήμενος
 seu τετιγημένος ἦτορ, velut λ', 556,
 Odys. ι', 62, κ', 313 etc. origo fraudis
 ι et ν litterarum similitudo in codd. MSS.
 igitur nefas esse duxi fraudare vatem

tali emendatione, quae habet omnes nu-
 meros veritates.

538 — 543. Μενoitιάδαο θαν.
 genitivi causae. Sch.: κῆρ ἄχεος μεθ.
 (ψ', 434, ω', 48 etc.) μικρὸν δέ (δὴ)
 τι τῆς ἐπὶ Πατρόκλω λύπης κεκουφι-
 σμαι τὴν ψυχὴν. (καταπέφνων. γ',
 281. cf. ζ', 180, π', 327 etc. — ἔνα-
 ρα βροτ. ζ', 480, θ', 534 etc.) ἐδη-
 δῶς. (κατεδ.) καταβεβρωκῶς. „Virg.
 Aen. 12, 511.: curruque abscissa duo-
 rum Suspendit capita, et rorantia san-
 guine portat.“ Eichh. — τέτατο. 736,
 μ', 436, ο', 413 etc.

546. libri: δὴ γὰρ etc., jam enim
 mens ejus conversa est, h. e. mutata.
 falso: nam perstat in eo Jupiter, Tro-
 janis dare victoriam: v. 206 — 208, 453,
 infra 596. confidenter scripsi τῇ, illuc,
 in eam partem, ut ὁ', 46.: τῇ ἴμεν, ἢ
 κεν δὴ σὺ, Κελαϊνεφές, ἠγεμονεύεις. id
 legit Pseudodidymus, qui haec ita exponat:
 εἰς τοῦτο γὰρ ἐτράπη αὐτοῦ ἡ γνώμη:
 nam huc conversa est ejus sententia, hoc
 jam facere decrevit; quemadmodum Soph.
 Oed. Col. 802.: ἀλλ' εἰς τί τρέψει; quid-

ἤυτε πορφυρέην ἱοῖν θνητοῖσι τανύσση
 Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν, τέρας ἔμμεναι ἢ πολέμοιο,
 ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπείος, ὅς ῥά τε ἔργων
 550 ἀνθρόπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί, μήλα δὲ κήδει,
 ὧς ἡ πορφυρέη νεφέλη πυκιάσασα ἐ αὐτὴν
 δύσσει Ἐχαιῶν ἔθνος, ἔγειρε δὲ φῶτα ἕκαστον.
 πρῶτον δ' Ἄτρειός υἱὸν ἐποτρύνουσα προσηύδα,
 Ἰφθιμον Μενέλαον (ὁ γὰρ ῥά οἱ ἐγγύθεν ἦεν),
 555 εἰσαμένη Φοῖνικι δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·

Menelai cum dea personata colloquium.

„Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος
 ἔσσειται, εἴ κ' Ἀχιλλῆος ἀγανοῦ πιστὸν ἐταῖρον
 τείχει ὑπο Τρώων ταχέες κύνες ἐλήθουσιν.
 ἀλλ' ἔγεο κρατερώς, ὄτρυνε δὲ λαὸν ἅπαντα!
 560 Τὴν δ' αὐτε προσέειπε βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 „Φοῖνιξ, ἄττα, γεραιὲ παλαιγενὲς, εἰ γὰρ Ἀθήνη
 δολὴ κάτος ἐμοὶ, βελέων δ' ἀπερῦκοι ἐροῶν!
 τῷ κεν ἔργω' ἐθέλωμι παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν
 Πάτροκλῳ· μάλα γὰρ με θανάων ἐσεμάσασατο θυμόν.
 565 ἀλλ' ἔκτωρ πυρὸς αἰνὸν ἔχει μένος, οὐδ' ἀπολήγει
 χαλκῷ δηϊόων· τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.“

roboris animique Menelaum implet Minerva.

Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὅττι ῥά οἱ πάμπρωτα θεῶν ἠρήσατο πάντων.
 ἐν δὲ βίην ὤμοισι καὶ ἐν γούνασσιν ἔθηκε,
 570 καὶ οἱ μνίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνήκεν,

nam igitur acturus? ut reddidit Winsemius. de confusis δ et τ litteris v. Jacobs Anthol. Palat. 3. p. 62, nos ann. ad Aeschyl. Suppl. 448.

548—555. ἐξ οὐρανόθεν. θ', 19 etc. — τέρας, portentum. δ', 76 etc. — Sch.: δυσθαλπείος. δυσθερμάντου, ψυχροῦ. (., μήλα. θρόματα, a parte, ut annotavit Schol. B. imo totam viri possessionem dici nonnunquam μήλα, auctores sunt Scholiastae Pindari et Theocriti.“ Ex H. cf. ann. ad κ', 485.) κήδει. (ί', 615, φ', 369, ω', 542.) καιοί, βλέπτει, ἀνιῶ, λυπεῖ. πυκιάσασα. (κ', 271 etc.) σκεπάσασα, καλύψασα. — scripsisse vet. divise ἐ αὐτὴν, non ἐαυτήν, quod habent plerique libri, annotavit E., estque evolvendus de eo Apollonius libro de Syntaxi. nec tamen magnopere refert, opinor, utro modo scribatur, fluctuante tum usu in hoc genere. — εἰσαμένη. ε', 785, ν', 45 etc. — ἀτ' φωνήν. ν', l. l., ζ', 227.

556. κατ. κ. ὄνειδος. π', 498.

cf. γ', 51, α', 291 etc.

559. π', 501.

561—566. ἄττα. ι', 603. — γεραιὲ παλ., ut γρηῖ παλαιγενεῖ γ', 386. cf. Odys. ζ', 395. Schol.: παλ. πάλαι γενοῦς, πρεσβύτα. — βελ. δ' ἀπ. ἐροῶν. δ', 542, Odys. ι', 119, Il. γ', 62, λ', 357 etc. — τῷ, sic, vel idcirco. v. β', 250, Matth. §. 290 etc. — Ap.: ἐσεμάσασατο. (ν', 425.) οἶον καθήψατο τῆς ψυχῆς. v. ann. ad δ', 190. Germani similiter: sein Tod griff mir ans Herz. — πυρὸς αἰνόν — ἔχει μένος dictum est, ut φλογὶ εἵκελος Ἡραίοιο ἀσβέστω 88, ὡς οἱ μὲν μάργαντο δέμας πυρὸς αἰθουμένου λ', 595 etc. — δηϊόων. λ', 153, ν', 675, σ', 195 etc.

568—573. ἠρήσατο. α', 351, γ', 318 etc. — Sch.: βίην. δύναμιν. (ἐν γούνασσιν. v. ann. ad 514.) μνίης θάρσος. τὸ ἐπίμονον τοῦ ἥρωος λέγει· οὕτως γὰρ ἀποτρεπόμενος εἰς ἄλ-

ἦτε, καὶ ἔργομένη μάλα περ χροὸς ἀνδρομέοιο,
 ἰσχανάα δακείων, λαρόν τέ οἱ αἶμ' ἀνθρώπου·
 τοίου μιν θάρσους πλῆσε φρένας ἀμφιμελαινας.
 βῆ δ' ἐπὶ Πατρόκλω, καὶ ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.

- 575 ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἡετίωνος,
 ἀφνειὸς τ', ἀγαθὸς τε· μάλιστα δέ μιν τίεν Ἐκτωρ
 δῆμον, ἐπεὶ οἱ ἐταῖρος ἦν φίλος εἰλαπιναστής·
 τὸν ὅα κατὰ ζωστήρα βάλε ξανθὸς Μενέλαος,
 αἰῆαντα φόβονδε, διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε.
 580 δούπησεν δὲ πεσών· ἀτὰρ Ἀτρείδης Μενέλαος
 νεκρὸν ὑπὲρ Τρώων ἔρυσεν μετὰ ἔθνος ἐταίρων.

ab altera parte Hectorem ad arma stimulat Apollo.

Ἐκτορα δ' ἐγγύθεν ἰστάμενος ὄτρυνεν Ἀπόλλων,
 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ ἐναλίγκιος, ὃς οἱ ἀπάντων
 ξείνων φίλτατος ἔσκεν, Ἀβυδόθι οἰκία ναίων·

- 585 [τῷ μιν ἐιστάμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλλων·]
 „Ἐκτορ, τίς κέ σ' ἔτ' ἄλλος Ἀχαιῶν ταρβήσειεν;
 οἶον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεις, ὃς, τοπάρος περ
 μαλθακὸς αἰχμητῆς, νῦν δ' οἴχεται οἶος ἀείρας

λον τόπον ἔτρεχεν εἰς τὸν αὐτόν. (v. ann. ad 389 — 399 et cf. inf. 742 — 745. non praeterit hic locus Lucianum Muscae encomio, vol. 3. p. 401. ed. Tauchnitz.) ἔργομένη. (v', 525, γ', 77, ψ', 72.) κωλυμένη, διακομένη. ἀνδρομέοιο. (λ', 538.) ἀνθρωπέοιο. ἰσχανάα. ἐπιθυμεῖ. (idem, quisquis est, ε', 89. : ἰσχανόωσιν. ἐπέχουσι, λύουσιν, ubi ponendum arbitror κωλύουσιν, ut ο', 723. : ἰσχανάσκον. κατεῖχον, ἐκάλυον. Ε: ἰσχ. δακείων, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ, ἀντίσχεται, ἀντέχεται, praepostero quidem ordine notionum, quae subjectae sunt huic verbo.) λαρόν. (τ', 316, Odys. β', 350, μ', 283, ξ', 408.) προσήγες, γλυκὺ. θάρσους. (similiter θάρβους dixit Odys. ω', 393, nec facile aliorum neutrorum in ος- genitivum in ους contractum invenias ap. Hom., sed formas solutas πένθεος, τείχεος, τέκεος, βέλεος, ut H annotavit. ceterum cf. ι', 106, κ', 146, ν', 294, 381 etc.)

575—579. Ε: τὸ Ποδῆς συνήρηται ἐν τοῦ Ποδέας Ποδῆς, ὡς Κισσέας Κισσῆς (λ', 223.), Ἐρμέας Ἐρμῆς, κατὰ Ἀρίσταρχον. fuit hic Podes frater Andromachae. — υἱὸς priore correpta in thesi propter vocalem, quae sequitur, ut item τίεν versus proximo. v. 590, α', 489, ν', 176, ο', 551, Odys. α', 432, τ', 247. sic et οἶος priorem corripit ν', 275 et alias. — ἀφνειὸς τ', ἀγα-

θὸς τε. ν', 664. cf. β', 570 etc. — Sch.: δῆμον. (β', 198, μ', 213.) δημοτῶν. εἰλαπιναστής. (v. κ', 217, ξ', 241 etc.) ὁμοτρόπεος, συνευωγητής. — φόβονδε, in fugam. v. μ', 432, ξ', 522.

583, 584. Φαίνοπι. 312. — ἐναλίγκιος. ε', 5 etc. — Ἀβυδόθι. β', 836.

585. carent hoc versu Ven., fragm. Moscov. et a m. 1. Townl.

586, 7. ταρβήσειεν. β', 268, ε', 286 etc. — οἶον, ὡς. — ὑπέτρεις. 275.

587, 588. ὃς — αἰχμητῆς. πρέποντας πολεμῖα τοὺς λόγους περιτέθεικεν ὁ π., ἐπειταὶ οὐκ οἶδε δειλὸν τὸν Μενέλαον· βοῆν γὰρ ἀγαθὸν πανταχοῦ καλεῖ αὐτόν, ὃ ἔστιν ἐν μάχῃ offenderunt in h. l. etiam Schol. A et E, cum tamen κ', 116. Nestor Menelaum vituperet, tanquam eum, qui dormiat, totamque belli curam fratri imponat, quin ipse Agamemnon Nestori respondens: ὦ γέρον, inquit, ἄλλοτε μὲν σε καὶ αἰτάσθαι ἄνογα· Πολλὰ κὶ γὰρ μεθ' ἱεῖ τε, κ. οὐκ ἐθ' ἐλείπονέσθαι, οὐτ' ὄκνω εἶκων, οὐτ' ἀφραδίησι νόοιο, Ἄλλ' ἐμέ τ' εἰσορόων, κ. ἐμὴν ποτιδέργμενος ὀρμήν. Schubarth. Ideen über Homer und sein Zeitalter p. 170.: „Menelaos, Atreus' Sohn. Agamemnons jüngerer Bruder. Eine breite, ansehnliche, würdevolle

νεκρὸν ὑπὲρ Τρώων, σὸν δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον,
590 ἕσθλὸν ἐνὶ προμάχοισι, Ποδῆν, υἱὸν Ἡετίωνος.“

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα·
βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.

Jupiter, concussa aegide, Trojanis dat victoriam.

καὶ τότε ἄρα Κρονίδης ἔλετ' αἰγίδα θυσσαυόεσσαν,
μαρμαρέην, Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψεν,

595 ἀστράφας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε, τὴν δ' ἐτίναξεν·
νίκην δὲ Τρώεσσι δίδου, ἐφόβησε δ' Ἀχαιοὺς.

pugnae caedesque.

Πρωῖτος Πηνέλεως Βοιωτίας ἦρχε φόβοιο.

βλήτο γὰρ ὦμον δουρὶ, πρόσω τετραμμένος αἰεὶ,
ἄκρον ἐπιλήδην. γράψεν δὲ οἱ ὀστέον ἄχρῖς

600 αἰχμὴ Πουλυδάμαντος· ὁ γὰρ ὃ' ἔβαλε σχεδὸν ἑλθῶν.

Ἀήϊτον αὖθ' ἔκτωρ σχεδὸν οὐτάσε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ,
υἱὸν Ἀλεκτρούνοος μεγαθύμου, παῦσε δὲ χάρμης·

τιόεσε δὲ παπτήνας, ἐπεὶ οὐκέτι ἔλπετο θυμῷ,
ἔγχος ἔχων ἐν χειρὶ μαχήσεσθαι Τρώεσσιν.

605 Ἐκτορα δ' Ἴδομενεὺς μετὰ Ἀήϊτον ὀρηθῆντα

βεβλήκει θώρηκα κατὰ στήθος παρὰ μαζόν·

ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ· τοὶ δ' ἐβόησαν,

Τρώες. ὁ δ' Ἴδομενηὸς ἀκόντισε Δευκαλίδαιο,

Gestalt (Il. 3, 210.), ohne den herrschenden Sinn des Bruders. Ihm gebührt die Ehre, Veranlassung zu dem Feldzuge, zu dem Kampf und Streit gegeben zu haben (Il. 4, 169 — 175; 10, 27, 28.), der durch die Geschicklichkeit des Bruders das Ziel so vieler Helden geworden ist. Sein Hauptausdruck ist eine Passivität, die sich ganz besonders den Zwecken des Bruders unterordnet (10, 120 — 123), veredelt jedoch durch Züge eines grösseren Wohlwollens, mehr Menschlichkeit und Milde (Il. 6, 37 — 60).“ cf. Nitzsch. ann. ad Odys. δ', 100. et, quem adhiberi jussit, Athen. 5. p. 190.

591. σ', 22, Odys. ω', 315. Sch.: ἄχεος νεφέλη. πύκνωμα τῆς λύπης περιγραφαστικῶς. πληθὸς λύπης. θανάτου μέλαν νεφὸς dixit π', 350 et Odys. δ', 180. cf. Iliad. υ', 417. Ovid. Trist. 5, 5, 22.: pars vitae tristi cetera nunc vacet.

592 — 594. κεκορ. α. χαλκῷ. δ', 495 etc. — αἰγίδα θυσαυ. ε', 738, ο', 229. „Virg. Aen. 8. 352.: Arcades ipsum Credunt se vidisse Jovem, cum saepe nigrament Aegida concuteret dextra, nimbosque cieret.“ Cl. — Sch.: μαρμαρέην. (γ', 126, ξ', 273 etc.) ἀντι τοῦ λαμπράν. „ita clipeus fulgi-

cus hostis ori intentatus terrorem incutit; quod ad Jovem transfertur, aegide obversa homines velut occaecantem. v. δ', 166 seqq. idem jussu ejus facit Apollo ο', 229, 318. et Odys. ζ', 297.“ Ex H.

598 — 601. πρόσω τ. αἰεὶ, semper obversus in hostem, nec terga vertens; quae est descriptio strenui bellatoris. — Sch.: ἄκρον ἐπιλήδην. (α λέξιν sive λίγγειν. v. E, H. Schn. v. λίζω.) οὐ κατὰ βᾶθος, ἀλλ' ὅσον ἐπιψαῦσαι ἐξ ἐπιπολαίου τὴν ἐπιφάνειαν. Ap. h. l.: ὅσον ἐπιψαῦσαι. (similiter Hesych et Suidas. idem est λίδην Odys. ζ', 278.) γράψεν. ἐπέξεσεν. ὀστέον ἄχρῖς. π', 324. — Ἀήϊτον. β', 494. — σχεδόν — καρπῷ. ε', 458, δ', 327 etc.

602. libri: Ἀλεκτρούνοος, non mutato accentu nominis proprii. v. 40. quanquam appellativum ἀλεκτροῦν non legitur ap. Hom., ut Scholl. notarunt; nec magis ἀλέτωρ, quod habetur Batrachum 193, itemque ap. Pindarum et Aristophanem Atticosque, sed item proprium Ἀλεκτόροσ Odys. δ', 10.: nam sic eo loco scribendum est eadem de causa, nec ferendum Ἀλέτωροσ — χάρμης. δ', 222 etc.

603 — 609. τρέσσει — παπτήνας. λ', 545. — ἐν καυλῷ — δόρυ. ν', 162. cf. ib. 608, π', 115, 338. — Δευ-

- δίφρω εφρεστατός. τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἄμαρτεν·
 610 αὐτὰρ ὁ Μηριόναο ὀπάονά θ', ἠνίοχόν τε,
 Κοιράνον, ὃς ῥ' ἐκ Λύκτου ἐνκτιμένης ἔπει' αὐτῷ
 [πεζὸς γὰρ ταπρῶτα λιπῶν νέας ἀμφιελέσθας
 ἤλυθε, καὶ κε Τρωσὶ μέγα κράτος ἐγγυάλιξεν,
 εἰ μὴ Κοιράνος ὄκα ποδάκειας ἤλασεν ἵππους·
 615 καὶ τῷ μὲν φάος ἤλθεν, ἄμυνε δὲ νηλεῆς ἦμαρ·
 αὐτὸς δ' ὤλεσε θυμὸν ὑφ' Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι],
 τὸν βάλ' ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος, ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας
 ὤσε δόρυ πρυμνὸν, διὰ δὲ γλώσσαν τάμε μέσσην.
 ἤριπε δ' ἐξ ὀρέων, κατὰ δ' ἠγία χεῦεν ἔραξε.

fugit, amisso auriga, Meriones, et Idomeneum trahit ad fugam.

- 620 καὶ τάγε Μηριόνης ἔλαβεν χεῖρεσσι φίλησι
 κύψας ἐκ πεδίοιο, καὶ Ἰδομενῆα προσηῦδα·
 „Μάστιε νῦν, εἴως κε θοάς ἐπὶ νῆας ἴκηαι·
 γιγνώσκεις δὲ καὶ αὐτὸς, ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν.“
 Ὡς ἔφατ'· Ἰδομενεὺς δ' ἴμασεν καλλιτριχας ἵππους
 625 νῆας ἐπι γλαφυράς· δὴ γὰρ δέος ἔμπεσε θυμῷ.
 Οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα μεγαλήτορα καὶ Μενέλαον
 Ζεὺς, ὅτε δὴ Τρώεσσι δίδου ἔτεραλκία νίκην.

quaerens Ajax, quem mittat nuntiatum Achilli mortem sodalis, nihil aliud nisi lucem petit ab Jove, ut videat.

- τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 „ὦ πόποιο, ἦδη μὲν κε, καὶ ὃς μάλα νῆπιός ἐστι,
 630 γνοίη, ὅτι Τρώεσσι πατῆρ Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει.
 τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἀπτεται, ὅστις ἀφείη,
 ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός· Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει·
 ἡμῖν δ' αὐτῶς πᾶσιν ἐτώσια πίπτει ἔραξε.
 ἀλλ' ἄγετ', αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
 635 ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ
 χάσμα φίλοις ἐτάροισι γενώμεθα νοστήσαντες,
 οἱ που δεῦρ' ὀρούοντες ἀκηχέατ', οὐδ' ἔτι φασίν

καὶ ἰδ. α. v. de hac forma patronymici v', 307. — ἄμαρτεν. θ', 311 etc.

611. libri solito errore: Κοίρανον, uti et ε', 677, pariterque 614. Κοίρανος. v. ann. ad 602. — ἐκ Λύκτου. β', 647.

612—619. λιπῶν. „Idomeneus, qui paulo antea (ταπρῶτα) pedes redierat cum Merione in pugnam. v. v', 304, 305.“ E K. — μέγα κρ. ἐγγ. λ', 752. cf. ο', 644 etc. — φάος, salus. ζ', 6, π, 95 etc. — ἄμυνε — ἦμαρ. 511. — δόρυ πρυμνόν, hasta extrema, cuspis. ἀκρον αἰχμὴν dixit 309. — κατὰ — χεῦεν. η', 461, Odys. η', 267 etc. — ἔραξε. μ, 156 etc.

621. Sch.: κύψας. ὡς πεζός. „humistans Meriones e solo sublata frena por-

rexit Idomeneo semiseni (v', 361, 512.), jubetque eum curru se in castra recipere, superioribus jam Trojanis.“ Ex H.

622—634. μάστιε, flagella. v', 171. — κάρτος, robor, victoria. — ἔτερ. νίκην. η', 26 etc. — ἀπτεται, assequuntur, germ. sic treffen. cf. θ', 339. — ἢ κακός, ἢ ἀγαθός, sive ignavus, sive strenuus. — ἔμπης. α', 562 etc. — ἰθύνει. δ', 132, ε', 290 etc. — ἐτώσια. γ', 368 etc. — φραζώμεθα. β', 14, δ', 14 etc. — μῆτιν, consilium. 712, β', 169 etc.

635—647. ἐρύσομεν, ἐρύσωμεν. χάσμα, gaudium, causa gaudendi, non ludibrium, ut γ', 51, ζ, 82 et alias. — ἀκηχέατα. (sic.) Sch. et Hesych.: λυπούνται. revocavi ἀκηχέατ',

Ἔκτορος ἀνδροφόνιο μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους
 σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
 640 εἴη δ', ὅστις ἑταῖρος ἀπαγγεῖλει τάχιστα
 Πηλεΐδῃ, ἐπεὶ οὐ μιν ὄλομαι οὐδὲ πεπύσθαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ὅτι οἱ φίλος ᾤλεθ' ἑταῖρος.
 ἀλλ' οὐπη δύναμαι ἰδέειν τοιοῦτον Ἀχαιῶν·
 ἥερι γὰρ κατέχονται ὁμῶς αὐτοὶ τε, καὶ ἵπποι.
 645 Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ὄυσαι ὑπ' ἥερος νίας Ἀχαιῶν,
 ποιήσον δ' αἰθρῆν, δὸς δ' ὄφθαλμοῖσιν ἰδέεσθαι·
 ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον, ἐπεὶ νύ τοι εὐαδεν οὕτως!"

dispellit Jupiter caliginem; quo facto Menelaus Antilochum quaesitum mittitur ab Ajace.

Ὡς φάτο, τὸν δὲ πατὴρ ὀλοφύρατο δακρυχέοντα·
 αὐτίκα δ' ἥερα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην,
 650 ἥελιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη·
 καὶ τότε ἄρ' Αἴας εἶπε βοῆν ἀγαθὸν Μενέλαον·
 „Σκέπτετο νῦν, Μενέλαε διοτρεφεῖς, αἶ κεν ἴδηαι
 ζῶον ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν,
 ὄτρυνον δ' Ἀχιλλῆϊ δαΐφροσι θάσσον ἰόντα
 655 εἰπεῖν, ὅτι ῥά οἱ πολὺ φίλτατος ᾤλεθ' ἑταῖρος.“
 Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε βοῆν ἀγαθὸς Μενέλαος·
 βῆ δ' ἰέναι, ὧς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο,
 ὅστ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμησι κύνας τ' ἀνδρας τ' ἐρεθίζων,

h. e. ἀκηχέαται, ἀκίχηται (Matth. §. 198. pag. 254.), ex libri Oxon. Excerptis et edd. Flor. atque Aldinis; quemadmodum ἀναχέατο, producta vocali media, legitur μ', 179. vulgo, secundum edd. Rom., T, Steph.: ἀκηχέατα', analogia incerta. — φασίν, secum loquuntur, h. e. putant. res nota. — σχήσεσθαι ἡμᾶς, h. e. σχήσειν. v. Matth. §. 496, 7. qui nos non amplius vim Hectoris sustenturos esse sperant, sed fuga in naves irruituros. cf. μ', 106, 107 etc. — οὐπη, nusquam. ν', 191, ψ', 463 etc. — ἥερι γὰρ κατ. 368. — ὑπ' ἥερος, ut ὑπ' Ἀχαιῶν 224. — Sch.: αἰθρῆν. αἰθρῆ ὁ ἀνέφελος (Odys. §, 44.) κ. εὐδιδος ἀήρ. Ε: τὸ δὲ ἐν φάει καὶ ὄλεσσον παροιμιώδες γέγονεν ἐπὶ τῶν εὐχομένων μὴ ἀρᾶτοισι κακοῖς περιπεσεῖν, ἀλλὰ καὶ ἀγαθόν τι παραμείχθαι αὐτοῖς. οὕτω ἐν Ὀδυσσεΐα (ἡ, 224.) ἠνῆται τὸ ἰδόντα με τὰ φίλτατα λίποι αἰών. οὕτω τις ὀλλύμενος ἐν ὕδατι εὐχεται κατὰ γῆν τοῦτο παθεῖν. οὕτω παράσιτος νῆστις θνήσκων εὐξαιτ' ἂν κόρῳ διαρῶῃναι. ὁ τοιοῦτος νοῦς καὶ παροιμίαν προήγαγε τὸ ἐξ ἄξιον ξύλου καὶ ἀπάγξασθαι, ἧς μὲμνηται ὁ Κομικός. v.

Ran. 688. — εὐαδεν. §, 340. magnifice dictum merito praedicant Scholiastae Veneti. Longinus l. de Subl. c. 7.: ἔστιν ὡς ἀληθῶς, inquit, τὸ πάθος Αἴαντος. οὐ γὰρ ζῆν εὐχεται (ἦν γὰρ τὸ αἴτημα τοῦ ἥρωος ταπεινότερον), ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ἀπρόκτῳ σκότει τὴν ἀνδρίαν εἰς οὐδὲν γενναῖον εἶχε διαθείσθαι. διὰ ταῦτ' ἀγαπητῶν, ὅτι πρὸς τὴν μάχην ἀργεῖ, φῶς ὅτι τάχιστα αἰτείται, ὡς πάντως τῆς ἀρετῆς εὐδῆσων ἄξιον ἐντάφιον, κἂν αὐτῷ Ζεὺς ἀντιτάττηται. Boileavius Traité du Sublime, trad. du grec, c. 7.: grand Dieu, chasse la nuit qui nous couvre les yeux, Et combats contre nous à la clarté des cieux!

648. nihil παθητικώτερον lacrimante Ajace. animadverterunt Veneti interpretes. K comparavit ἰ, 13—15.; sed neque Agamemnon, neque Antilochus 700, imo ne Achilles quidem α', 357., duritie animi similes sunt Ajaci.

651. 237.

652. σκέπτει ο. (Odys. μ', 247. non huc pertinet σκέπτετο π, 361.) σκέπτου, ὄρα. Sch.

657—664. v. λ', 548—555, qui geminus est locus.

- οὔτε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαο ἐλέσθαι,
 660 πάννυχτοι ἐργήσοντες· ὁ δὲ κρειῶν ἐρατίζων
 ἰθύει, ἀλλ' οὔτι προήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι ἀΐσσουσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καίόμεναί τε δεταί, τάσπε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἠῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῶ·
 665 ὡς ἀπὸ Πατρόκλοιο βοήν ἀγαθὸς Μενέλαος
 ἦτε πόλλ' ἀέκων [περὶ γὰρ δῖε, μὴ μιν Ἀχαιοὶ
 ἀργαλέον πρὸ φόβοιο ἔλωρ δηϊοῖσι λίποιεν],
 πολλὰ δὲ Μηριόνη τε καὶ Αἰάντεσς' ἐπέτελλεν·
 „Ἄαντ', Ἀργείων ἡγήτορε, Μηριόνη τε,
 670 νῦν τις ἐνηείης Πατροκλῆος δειλοῖο
 μνησάσθω· πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι,
 ζῶός ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κηάνει.“
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη ξανθὸς Μενέλαος,
 πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὃν ῥά τε φασιν
 675 ὀξύτατον δέρεκεσθαι ὑπουρανίων πετεηνῶν,
 ὄντε, καὶ ὑψόθ' ἔόντα, πόδας ταχὺς οὐκ ἔλαθε πτώξ,
 θάμνω ὑπ' ἀμφικόμῳ κατακείμενος, ἀλλὰ τ' ἐπ' αὐτῷ
 ἔσσυτο, καὶ τέ μιν ὅκα λαβῶν ἐξείλετο θυμόν·
 ὡς τότε σοὶ, Μενέλαε διοτρεφεῖς, ὅσσε φαεινῶ
 680 πάντοσε δινείσθην πολέων κατὰ ἔθνος ἐταίρων,
 εἶ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζῶοντα ἴδιοιο.
 τὸν δὲ μάλ' αἰψ' ἐνόησε μάχης ἐπ' ἀριστερὰ πάσης,
 θαρσύνονθ' ἐτάρους, καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι,
 ἄρχου δ' ἰστάμενος προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

ad Achillem jussus properat Antilochus;

- 685 „Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, διοτρεφεῖς, ὄφρα πύθῃαι
 λυγρῆς ἀγγελίης, ἧ μὴ ὄφελλε γενέσθαι!

666—668. ἦτε — ἀέκων. λ', 556.
 — περὶ γὰρ δῖε. ε', 566 etc. — Sch.:
 πρὸ φόβοιο. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ φόβου.
 — prae fuga, propter fugam. similiter
 Veneti. cf. Matth. §. 575. Aeschylus Agam.
 1152.: σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς δια-
 φθερεῶ. Soph. Trach. 479.: πρὸ γά-
 μων, pro nuptiis, nuptiarum causa. —
 ἔλωρ. α', 4, ε', 488 etc. — δηϊοί-
 σι. δ', 373 etc. — ἐπέτελλεν. δ',
 229 etc. —

670—672. Sch.: ἐνηείης. (v. 204.)
 προήσσει, προσηγείας. δειλοῖο. δει-
 λοῦ, ἀθλίου. — ἐπίστατο μείλι-
 χος εἶναι, norat, h. e. consueverat,
 mitis esse. ζ', 444.: ἐπεὶ μάθον ἔμμε-
 ναι ἐσθλός, quem locum comparavit
 Plat. l. de aud. poet. p. 31 F. Herod. 7,
 29.: ἐπίστασθό τε εἶναι αἰεὶ τοιοῦτος,
 et ib. 135.: ὁράτε γὰρ ὡς ἐπίσταται
 βασιλεὺς ἄνδρας ἀγαθοὺς τιμῶν. cf.

Aeschyl. Suppl. 808, Eum. 86 etc. —
 νῦν αὖ — κηάνει. v. 478.

674—680. παπταίνων. 603 etc.
 — ὀξύτατον. ξ', 345, ψ', 477. —
 ὑπουρανίων. κ', 212, Odys. ι',
 264. — πετεηνῶν. β', 459, θ', 247
 etc. — Sch.: πτώξ. λαγῶς, ἀπὸ τοῦ
 πτώσσειν. (cf. δ', 371, 372. plene πτώ-
 κα λαγῶν dixit γ', 310. — θάμνω.
 λ', 156 etc.) ἀμφικόμῳ. πανταχό-
 θεν κομώση. (κόμην arborum et plan-
 tarum dici, notum est. v. Schn. h. v.
 Horat. Od. 4, 7.: Diffugere nives, red-
 eunt jam gramina campis, Arboribus-
 que comae etc. — ὡς τότε σοὶ etc.
 minus vivide dixisset ὡς τότε Μενελάω
 etc. cf. 702 et ann. ad π', 20. δινή-
 θην. (sic, mendose quidem.) ἐδινοῦντο,
 ὅ ἐστι περιεστρέφοντο. — ἔθνος ἐταί-
 ρων. η', 115, λ', 594 etc.
 682. 116.

685—693. εἰ δ', ἄγε. ζ', 376. —

- ἦδη μὲν σὲ καὶ αὐτὸν οἶομαι εἰσορόωντα
 γινώσκειν, ὅτι πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει,
 νίκη δὲ Τρώων· πέφαται δ' ὄριστος Ἀχαιῶν,
 690 Πάτροκλος, μεγάλη δὲ ποθὴ Δαναοῖσι τέτυκται.
 ἀλλὰ σὺν' αἰψ' Ἀχιλῆϊ, θεῶν ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 εἰπεῖν, αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ
 γυμνόν· ἀτὰρ τάγε τευχέ' ἔχει κορυθαίολος Ἴκτωρ.
 „Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δὲ κατέστρυγε μῦθον ἀκούσας,
 695 δὴν δέ μιν ἀφασίῃ ἐπέων λάβε, τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 δακρυόφι πλήσθεν, θαλερῇ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.
 ἀλλ' οὐδ' ὡς Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμείλησε,
 βῆ δὲ θείειν, τὰ δὲ τευχέ' ἀμύμονι δῶκεν ἑταίρω,
 Λαοδόκῳ, ὅς οἱ σχεδὸν ἔστρεφε μώνυχας ἵππους.
 700 τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο,
 Πηλείδῃ Ἀχιλῆϊ κακὸν ἔπος ἀγγελέοντα.

Menelaus autem redit ad corpus Patrocli et Ajaes.

- Οὐδ' ἄρα σοὶ, Μενέλαε διοτρεφεῖς, ἦθελε θυμὸς
 τειρομένοις ἐτάροισιν ἀμυνέμεν, ἔνθεν ἀπῆλθεν
 Ἀντίλοχος, μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη,
 705 ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνήκειν,
 αὐτὸς δ' αὐτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἦρωϊ βεβήκειν,
 στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θείων, εἶδαρ δὲ προσηῦδα·
 „Κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῆσιν,
 ἔλθειν εἰς Ἀχιλῆα πόδας ταχύν· οὐδέ μιν οἶω

ὅτι — κυλίνδει. 99. — πέφαται. 164, ο', 140. — ὄριστος. λ', 288, ν', 154 etc. — ποθὴ. 704, α', 240 etc. — ἐπὶ νῆα, ad navem aliquam suam. — Sch.: γυμνόν. (711, π', 815 etc.) ἄνευ τῶν ὀπλων.

694—699. κατέστρυγε, odit, abominatus est. Odys. κ', 112.: οἱ δ' ἐπεὶ εἰσῆλθον κλυτὰ δάματα, τὴν δὲ γυναῖκα Εὐρον, ὅσῃν τ' ὄρεος κορυφὴν, κατὰ δ' ἔστρυγον αὐτήν. — Sch.: ἀφασίῃ. (Odys. δ', 704.) ἀφασία, ἐκπληξίς, ἀφωνία. (Ap.: ἀφασίῃ, ἀφασία, ἀφωνία. similiter alii. sed Etym., distinctioe facta horum vocabulorum: ἀφασίαν, τὴν ἀφωνίαν κ. ἐκπληξίαν, οὐκ ἀφασίαν, οὐκ ἀφασίαν (perperam libri: προφασίαν), ἀπορίαν. Virg. Aen. 12, 665.: obstupuit varia confusus imagine rerum Turnus, et obtutu tacito stetit.“ Eichh. — πλησθέν, ἐκπλησθησαν. — θαλερῇ, florens, juvenilis, clara. Sch. infra ψ', 397.: ἰλαρά, ἀκαμαία. alii: σύντονος κ. μεγάλη. cf. ann. ad β', 266. „Virg. Aen. 4, 280.: et vox faucibus haesit.“ Cl. D. Montbel.: „sa voix sonore expire. l'épithète de θαλερῇ, que j'ai rendue par sonore, caractérisée tout ce qui vient de soi-même

avec une certaine abondance et une certaine force. Hom. l'applique aux larmes, pour exprimer qu'elles coulent abondamment et sans efforts: θαλερόν κατὰ δάκρυ χέουσα (ζ', 496): „en repandant beaucoup de larmes.“ il s'en sert pour exprimer la vigueur de la jeunesse: σὺ δέ μοι θαλερός παρακοίτης (ib. 430): „tu es mon époux brillant de jeunesse.“ et au 4. chant 475.: „le jeune et florissant Simoisius, ἦϊθεν θαλερόν Σιμοείσιον.“ — ἔσχετο. κατέσχετο. Sch.: ἐπεσχέθη. cf. ν', 272. Odys. δ', 705, ρ', 238, τ', 472.) ἐφημοσύνης. (Odys. μ', 226, π', 340.) ἐντολής. — βῆ δὲ θείειν, ut βῆ δ' ἵεναι δ', 199, ubi v. ann. — ἔστρεφε, flectebat, agebat. θ', 168, ε', 505 etc. — μώνυχας. ε', 236 etc.

703 — 705. τειρ. ἐτάροισιν, ἔνθεν ἀπ. Ἀντ., afflictis bello Pyllis, quorum dux erat. — Schol. A et E: ἀνήκειν. ἀνέπεισε, παρώτρυνε. „sic ἐμὲ θυμὸς ἀνήκει χ', 252, et Odys. θ', 73.: Μοῦσ' ἄρ' αἰδοῦν ἀνήκειν (incitavit) ἀειδέμεναι κλέε' ἀνδρῶν.“ E K et H.

708—714. ἐπιπροέηκα. σ', 58, ι', 516, Odys. ο', 298. — εἰς Ἀχ., ad

710 νῦν ἵεναι, μάλα περ κεχλωμένον Ἔκτορι δίῳ·
οὐ γάρ πως ἂν γυμνὸς ἐὼν Τρώεσσι μάχοιτο.
ἡμεῖς δ' αὐτοὶ περ φραζώμεθα μῆτιν ἀρίστην,
ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἡδὲ καὶ αὐτοὶ
Τρώων ἐξ ἐνοπῆς θάνατον καὶ κῆρα φύγωμεν.“

Ajacis consilium.

715 Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Ἄλας·
„πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες, ἀγακλεῆς ὦ Μενέλαε.
ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ Μηριόνης, ὑποδύντε μάλ' ὄκα,
νεκρὸν ἀείραντες φέρετ' ἐκ πόνου· αὐτὰρ ὅπισθε
νωῖ μαχησόμεθα Τρωσίν τε καὶ Ἔκτορι δίῳ,
720 ἴσον θυμὸν ἔχοντες, δμῶννυμοι, οἳ τοπάρους περ
μίμνομεν ὄξυν ἄρρα παρ' ἀλλήλοισι μένοντες.“

Merioni et Menelao corpus Patrocli auferentibus acriter instant Trojani, nec tamen eorum terga caedere possunt, sed semper rejiciuntur ab Ajacibus.

Ἦς ἔφαθ'· οἳ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο
* ὕψι μάλα μεγάλας. ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὅπισθε
Τρωϊκός, ὡς εἶδοντο νέκυν αἶροντας Ἀχαιοὺς·
725 ἴθυσαν δὲ κύνεσσιν εἰοκότες, οἳτ' ἐπὶ κάρῳ
βλημένῳ ἀΐξωσι πρὸ κούρων θηροτήρων.
ἕως μὲν γάρ τε θεοῦσι, διαρῶσαι μεμαῶτες,
ἀλλ' ὅτε δὴ ὄ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκί πεποιθὼς,
ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος·
730 ὡς Τρώες εἴως μὲν ὀμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
νύσσοντες ξίφασίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγυνοῖσιν·
ἀλλ' ὅτε δὴ ὄ' Ἄλαντε μεταστρεφθέντε κατ' αὐτοὺς
σταίησαν, τῶν δὲ τράπετο χρώς, οὐδὲ τις ἔτλη
πρόσσω ἀΐξας περὶ νεκροῦ δηριάσθαι.

ingens virorum et equorum tumultus comparatur cum magno incendio;

735 Ἦς οἴγε μεμαῶτε νέκυν φέρον ἐκ πολέμοιο
νῆας ἐπι γλαφυράς· ἐπὶ δὲ πτόλεμος τέτατό σφιν

Achillem. Matth. §. 578. — μῆτιν ἀρ. 634. — Sch.: ἐνοπῆς. (γ', 2 etc.) ἀθρόος μάχης.

716—722. κατ' αἶσαν. γ', 59, κ', 445. idem dixit κατὰ μοῖραν εἰπεῖν α', 286. — δμῶννυμοι, cognomines, ambo Ajaces. — Sch.: ἀγακλεῆς. (φ', 379.) ἴαν ἐνδοξε. ἀγκάζοντο. εἰς τὰς ἀγκάλας ἐλάμβανον. ab ἀγκάς. v. Schn. h. v.

723. μάλα μεγάλας. friget μάλα, neque sic, quod sciam, alias Homerus. misceri solent vocabula μέγα et μάλα, ut H annotavit ad 629. hinc orta mihi suspicio, vatem dixisse μέγαν μεγάλως, simileque μάλα fraudi fuisse τῷ μέγα.

sic π', 776. et Odys. α', 40.: κείτο μέγας μεγαλωστί. cf. σ', 26. corpus magnum magnifice sustulerunt heroës.

724—730. εἶδοντο, videbant. π', 278. — διαρῶ. μεμαῶτες. β', 473, λ', 712. — ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, τοῖσιν ἐνελλίξεται. tmesis. — ἀλκί. ε', 299. — ὀμιλαδὸν, catervatim, una. δ', 209. ἄμ' ἔποντο dixit 753.

731. ν', 147, σ', 278.

733, 734. τῶν δὲ (h. e. δὴ) τράπετο χρώς. ν', 279, 284. Sch.: ἠλάσσετο ἢ ἰδέα τοῦ προσώπου. idem: δηριάσθαι. (μ', 421 etc.) μάχεσθαι, φιλονεικεῖν.

736—741. τέτατο. 543. — Sch.:

ἄγριος, ἦν τε πῦρ, τὸ τ' ἐπεσβύμενον πόλιν ἀνδρῶν
 ὄρμενον ἐξαίφνης φλεγέθει, μινύθουσι δὲ οἴκοι
 ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, τὸ δ' ἐπιβρέμει ἕς ἀνέμοιο·
 740 ὡς μὲν τοῖς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀλχημάων
 ἀζηγῆς ὄρουμαγδὸς ἐπήϊεν ἐρχομένοισιν.

corpus ferentium heroum patientia cum molorum, qui trabem trahunt;
 utriusque autem Ajacis virtus cum monte, qui torrentium frangit impetum.

οἱ δ', ὦσθ' ἡμίονοι, κρατερόν μένος ἀμφιβαλόντες,
 ἔλκωσ' ἐξ ὄρεος κατὰ παιπαλόεσσα ἀταρπὸν
 ἢ δοκόν, ἦε δόρυ μέγα νήϊον, ἐν δέ τε θυμὸς
 745 τείρεθ' ὁμοῦ καμάτω τε καὶ ἰδρῶν σπενδόντεςσιν,
 ὡς οἴγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. αὐτὰρ ὀπισθεν
 Αἴαντ' Ἰσχανέτην, ὥστε πρῶν Ἰσχανεῖ ὕδωρ
 ὑλήεις, πεδίλιο διαπρύσιον τετυχηκῶς,
 ὅστε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα
 750 ἴσχει, ἄφαρ δέ τε πᾶσι ῥόον πεδίονδε τίθησι,
 πλάζων, οὐδέ τί μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες·
 ὡς αἰεὶ Αἴαντε μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω
 Τρώων. οἱ δ' ἄμ' ἔποντο, δύω δ' ἐν τοῖσι μάλιστα,
 Αἰνείας τ' Ἀγχισιάδης, καὶ φαίδιμος Ἔκτωρ.

ὄρμενον. (λ', 571, φ', 14.) ὄρμώ-
 μενον, διεγειρόμενον. φλεγέθει. (σ',
 211, φ', 358, ψ', 197.) φλέγει. μι-
 νύθουσιν. (ο', 492, 493 etc.) ἐλατ-
 τούνται, διαφθείρονται. („π', 392. a-
 quarum eluvio minύθει ἔργα ἀνθρώπων.“
Ex H. — σέλαϊ. ο', 600, σ', 214 etc.
 — τὸ δὲ, τὸ πῦρ.) ἐπιβρέμει. ἐπη-
 χεῖ, φορεῖ. sic ο', 626.: ἀνέμοιο δὲ
 δεινὸς αἰήτης Ἰστίω ἐμβρομέται. ignis
 quoque ῥόμον dixit ξ, 396. *EK et H.*
 — ἀζηγῆς. δ', 435. — ὄρουμαγ-
 δος. β', 810 etc. — „ἐπήϊεν, inces-
 sit, instilit. ε', 238.: τὸν δέ τ' ἐγὼ
 ἐπιόντα δεδέξομαι ἐξέϊ χαλκῶ.“ *Ex H.*
 ἐρχομένοισιν, ἀπερχομένοισιν, uti
 et οἴχομαι dici solet pro ἀποίχομαι.
 ann. K.

742 — 754. de hoc simili v. ann. ad
 389 — 399 et 570. est sane aptum et dis-
 erte expositum, uti et illud de asino,
 cui comparatur ipse Ajax, invitus rece-
 dens, λ', 558.; sed gravitate vincunt
 illa, quae in sequentibus dicit de monte,
 fluvii opposito; de quibus *E*: Ἰστέον,
 inquit, ὅτι ἐπὶ τοιαύτῃ πράξει οὐκ
 ἔστι σεμνοτέραι εὐρέσθαι παραβολήν.
 — κρατερόν μένος ἀμφιβαλόν-
 τες, robore insignes, quemadmodum
 περιβάλλειν dicuntur illi, qui in re ali-
 qua excellunt. *Odys.* ο', 17.: ὁ γὰρ πε-
 ριβάλλει ἅπαντας *Μνηστήρας* δώροισι.
 cf. *Schn.* v. περιβάλλω. promiscuus ha-

rum praepositionum usus est ap. Home-
 rum; a quo usu dependent ἀμφιπεριστέ-
 φειν, ἀμφιπεριστροφῶν et alia hujusce-
 modi verba, ex utraque composita; item
 illud 760: περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρον. *K* in-
 terpretatur ἐπιειμένοι ἀλήην, quod mag-
 is placeret, si poeta dixisset ἀμφιβαλ-
 λόμενοι. pejus etiam Scholiastae aliique,
 quarum commenta sciens praetereo. —
 παιπ. ἀταρπὸν. μ', 168. τρηχεῖαν
 ἀτ. dixit *Odys.* ξ, 1. *Sch.*: ἀταρπὸν.
 ἀντι τοῦ ἄτροπον ὁδόν. v. *Schn.* vv.
 ἀταρπὸς, ἀτραπιτὸς, ἀτραπός. (δο-
 κόν, trabem. cf. *Odys.* τ', 38, χ',
 176, 193. — δόρυ νήϊον. ο', 410,
Odys. ι', 384.) Ἰσχανέτην. ἐπείχον
 τὴν ὄρμην κ. ἐπεκάλων. πρῶν. (θ',
 553 etc.) ὑλώδης τόπος, ἐξοχή ὄρους.
 (ὑλήεις. κ', 362 etc.) πεδ. διαπρ.
 τετυχηκῶς. παρ' ὄλον τὸ πεδίον πα-
 ρατεταμένως διήκων. (*Odys.* κ', 88. de
 portu: ὃν περὶ πέτρῃ Ἥλιβατος τετύ-
 χηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν. *Hesych.*:
 διαπρύσιον. διὰ πάντων διεξίον. *Ex H.*
 a διὰ et περῶν: v. *Schn.* h. v. — ἀλε-
 γεινὰ, ἀλγεινὰ, χαλεπὰ, ἐπίπονα, mole-
 sta, perniciosa. v. *E* et *H.* — ἄφαρ, pro-
 tinus. α', 349 etc.) πλάζων. (β', 132
 etc.) πλανῶν. νῦν δὲ ἀνακόπτων καὶ
 ἀνακρούων. (*H.*: „ἀποστρέφων, aver-
 tens“ etc.) ἀνέεργον. (γ', 77, η', 55.)
 ἀνέστελλον. — δύω — Ἔκτωρ. v. su-
 pra 513.

fugiunt Graeci, necdum tamen finem capit proelium.

755 τῶν δ', ὥστε ψαρῶν νέφος ἔρχεται ἢε κολοιῶν,
οὐλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα
κίρκον, ὃ τε σμικρῆσι φόνον φέρει δρυΐθεσσι,
ὥς ἄρ' ὑπ' Αἰνεία τε καὶ Ἔκτορι κοῦροι Ἀχαιῶν
οὐλον κεκλήγοντες ἴσαν, λήθοντο δὲ χάραμης·

760 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περὶ τ' ἀμφὶ τε τάφρου
φρυγόντων Δαναῶν, πολέμου δ' οὐ γίγνεται ἔρωή.

755—761. ψαρῶν — κολοιῶν. π', 583. νέφος, ut νέφος πεζῶν δ', 274 etc. — οὐλον. E inter pejora: δύναται δὲ καὶ ἀντι τοῦ ὀλεθρίου νοηθῆναι. quod probat H, ut sit σημαντικὸν τοῦ οἰκείου ὀλεθροῦ. v. β', 6. minus probabiliter Voss.: *allzumal aufschreierend*. — κεκλήγοντες. π', 430. — κίρκον. Aristot. H. A. 9, 24, 1.: τῶν δὲ ἱερῶν κρᾶτιστος μὲν ὁ τριόρξης, δεύτερος δὲ ὁ αἰσάλων, τρίτος δὲ ὁ κίρκος. cf. π', 582. — „ὕπ' Αἰνεία. revocandus est in animum usus τοῦ ὑπὸ cum 3. casu, quando significatur obnoxius alter alteri, etiam ex metu.“ *Ex H. idem dixisset ὑπ' Αἰνείαο καὶ Ἔκτορος*, ut supra ὑπ' Ἀχαιῶν 224. — περὶ τε ἀμφὶ τε τάφρου. περισολογία emphatica Latini dicunt *circumcirca*. v. ann. ad 742. — πολέμου — ἔρωή. π', 302.

D. Montbel.: „Rien ne prouve mieux l'importance qu'on attachait, dans les siècles héroïques, à rendre les derniers devoirs aux morts, que ces longs combats livrés pour obtenir le corps de Patrocle. Tout ce chant est consacré à peindre cette lutte sanglante des deux peuples autour d'un cadavre. Il ne s'agit pas ici de prendre un avantage de position, de défendre la flotte ou d'attaquer

les murs de la ville, mais de soustraire un héros mort à l'infamie d'être déchiré par les chiens et les vautours. Cette action, si simple en apparence, fournit une matière abondante à plus de 800 vers; et jamais la féconde imagination du poète n'a déployé plus de richesse, sans que jamais on sente l'effort ou la recherche; tant il est inspiré par cette pensée profonde et religieuse des honneurs dus à la dépouille mortelle d'un héros.

Plusieurs siècles après, les Lacédémoniens firent d'aussi glorieux efforts pour sauver le corps de Léonidas, après la fameuse bataille des Thermopyles: „Les Perses et les Lacédémoniens, dit Hérodote 7, 225., livrèrent un grand combat pour le cadavre de Léonidas; mais enfin, à force de courage, les Grecs parvinrent à l'enlever, après avoir repoussé quatre fois les ennemis.“

Le même historien dit que les Perses n'attachèrent pas moins de prix à ravoir le corps d'un de leurs généraux, et que, n'ayant pu le ressaisir, ils se livrèrent à un grand deuil, si bien que tous les échos de la Béotie en retentirent: „c'est ainsi, ajoute Hérodote 9, 24., que les Barbares rendirent les derniers honneurs à Masistius.“

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Σ.

- χερσὶν ὑπο Τρώων λείψειν φάος ἡέλλιο.
 ἢ μάλα δὴ τέθνηκε Μενoitίου ἄλκιμος υἱός,
 σχέτλιος! ἢ τ' ἐκέλευον ἀπωσάμενον δῆϊον πῦρ
 ἄψ ἐπὶ νῆας ἴμεν, μηδ' Ἐκτορι ἴφι μάχεσθαι.“
- 15 Ἔως ὃ ταῦθ' ὄρωμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθεν ἀγανοῦ Νέστορος υἱός,
 δάκρυα θεομὰ χέων, φάτο δ' ἀγγελίην ἀλεγεινήν.
 „ὦ μοι, Πηλέος υἱὲ δαΐφρονος, ἢ μάλα λυγρῆς
 πεύσεαι ἀγγελίης, ἢ μὴ ὄφελλε γενέσθαι!
- 20 κεῖται Πάτροκλος· νέκυος δὲ δὴ ἀμφιμάχοντα
 γυμνοῦ, ἀτὰρ τάγε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἐκτωρ.“
 Ὡς φάτο, τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα.
 ἀμφοτέρωσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόριν αἰθαλόεσσαν
 * χεῦατο κακκεφαλῆς, χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον,
 25 νεκταρέω δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη.
 αὐτὸς δ' ἐν κονίησι μέγας μεγαλωστί ταυνοσθεῖς
 κεῖτο, φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων.
 δμωαὶ δ', ἄς Ἀχιλεὺς ληΐσσατο, Πάτροκλός τε,
 θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον, ἐκ δὲ θυράζε
 30 ἔδραμον ἀμφ' Ἀχιλῆα δαΐφρονα, χερσὶ δὲ πᾶσαι
 στήθεα πεπλήγοντο, λύθην δ' ὑπὸ γυῖα ἐκάστης.

propterea quod dux erat Myrmidonum. v. Schol. A. — χερσὶν ὑπο Τρ., χερσῶν ὑ. Τρ., ut ὑπ' Αἰνεΐα ρ', 758. v. Matth. 392, ann. — λείψειν φάος ἡέλλιο, lucem relicturum esse. contra 61. et ε', 120. ὄρῶν sive ὄπτεσθαι φάος ἢ. est vivere, quod εἶναι ἐν φάει dicere solent Tragici. v. Soph. Philoct. 391. — ἀπωσάμενον. θ', 205, μ', 276 etc. — ἴφι μάχεσθαι. α', 151, β', 720 etc.

15. α', 193, λ', 411, Odys. δ', 120 etc. cf. κ', 507.

18 — 21. commendatur haec oratio brevitate, qua Homerum mirabilem esse ait Quintilianus 10, 1. cf. Schol. B et E. — Sch.: κεῖται. νῦν ἀντὶ τοῦ ἀνήγηται, τέθνηκεν. cf. 121, ε', 467, ρ', 92 etc. Virg. Aen. 1, 103.: saevus ubi Aecidae telo jacet Hector etc. — γυμνοῦ, inermis.

22. ρ', 591.

23. κόριν αἰθ. Sch.: — τὴν σποδὸν, παρὰ τὸ ἐκκεκαῦσθαι. Ap.: κόνης ἢ πεδιάς λέγεται, καὶ ἢ ἐκ τέφρας (25.) σποδός. καὶ τοῦ μὲν προτέρου (bene Toll.: τὸ μὲν πρότερον) οὐδ' εἰ μοι τόσσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε, κόνης τε (ι', 385) τὸ δ' ὕστερον ἀμφοτέρωσι etc. „cogitandus fortasse est Achilles assidere foco, qui solebat esse in extrema parte cubiculi.“ Ex H.

24. χαρίεν δ' ἤσχυνε πρόσωπον. infans fuit Hom., si hoc dixit, par-

voque intervallo illud φίλησι δὲ χερσὶ κόμην ἤσχυνε δαΐζων. quare latere aliquid arbitror, nec nolim ita scribi: χαρίεν δ' ἤχλυσε πρόσωπον, ut ἤχλυσε δὲ πόντος Odys. μ', 406 et ξ', 304. notus est verborum ἀχλὺς, σκότος, νύξ et similibus usus μεταφορικός. Odys. ν', 351.: ἃ δειλοὶ, τί καιὸν τόδε πάσχετε; νυκτὶ μὲν ὑμέων Εἰλύαται κεφαλαί τε, πρόσωπά τε, νέρθε τε γοῦνα. vultum caligantem dixit Pacuv. ap. Non. c. 2. n. 869.

25 — 34. Sch.: νεκταρέω. θείω, καθαρῶ. (v. ann. ad γ', 385. — ἀμφίζανε, περιέκειτο. Feith. pag. 397.: „mos hic Hebraeis,“ inquit, „aliisque orientalibus populis patrius.“ similiter, annotante Feithio, Hom. de Laërte Odys. ω', 315., Virg. de Mezentio et Latino Aen. 10, 844.; 12, 611, Eurip. de Electra El. 166 etc. — μέγας μεγαλ. π', 776.) ἤσχυνε. (ζ', 209, χ', 75 etc.) καθύβρισε. δαΐζων. (ἦ', 247, ι', 8 etc.) διακόπτω, σπαράσσω. (evellit comam, velut Agamemnon κ', 15. v. Feith. l. c., ubi praeterea laudavit Odys. κ', 567, Virg. Aen. 9, 477 etc.) ληΐσσατο. (Odys. α', 398, ψ', 357.) ἐκ λαφύρων ἐκτῆσατο. (Θυμὸν ἀκηχ., ut ἀκηχέμενη φίλον ἦτορ ε', 364. cf. ρ', 637. — μεγάλ' ἴαχον. α', 482, β', 333 etc.) πεπλήγοντο. (μ', 162, ο', 113, ψ', 363 etc.) ἐπλησον. —

Ἀντίλοχος δ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο, δάκρυα λείβων,
 χεῖρας ἔχων Ἀχιλλῆος. ὁ δ' ἔστανε κυδάλιμον κῆρ
 [δεΐδιε γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτιμήξειε σιδήρῳ],

quem exaudiunt Thetis et Nereides.

- 35 σμερδαλέον δ' ὤμωξεν. ἄκουσε δὲ πότνια μήτηρ,
 ἡμένη ἐν βένθεσιν ἄλως παρὰ πατρὶ γέροντι,
 κώκυσεν τ' ἄρ' ἔπειτα· θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο
 πᾶσαι, ὅσαι κατὰ βένθος ἄλως Νηρηΐδες ἦσαν.
 [ἔνθ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε, Θάλεια τε, Κυμοδόκη τε,
 40 Νησαίη, Σπειώ τε, Θόη θ', Ἀλλή τε βοῶπις,
 Κυμοδόη τε, καὶ Ἀκταίη, καὶ Λιμνώρεια,
 καὶ Μελίτη, καὶ Ἴαιρα, καὶ Ἀμφιδόη, καὶ Ἀγαθή,
 Δωτώ τε, Πρωτώ τε, Φεροῦσά τε, Δυναμένη τε,
 Δεξαμενή τε, καὶ Ἀμφινόη, καὶ Καλλιάνειρα,
 45 Δωρίς, καὶ Πανόπη, καὶ ἀγαλλεΐτη Γαλάτεια,
 Νημέρτης τε, καὶ Ἀψεύδης, καὶ Καλλιάνασσα·
 ἔνθα δ' ἔην Κλυμένη, Ἴανειρά τε, καὶ Ἴανασσα,
 Μαῖρα, καὶ Ὠρείθνια, ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια,
 ἄλλαι θ', αἱ κατὰ βένθος ἄλως Νηρηΐδες ἦσαν.]

λύθειν — ἐκάστης. *soluta subtus membra sunt cujusque captivae*, h. e. pedes, concidit. v. δ', 469, π', 805 etc. — *κυδάλιμον*. δ', 100, κ', 16 etc. — *δεΐδιε* — *σιδήρῳ*. *timuit Achilles, ne collum Patroclo secaret Hector, quod facere intenderat*: v. ρ', 126, infra 175 — 177, et ipsius Achilles minas 335 — 337, et Euphorbi ρ', 39, 40.

35—37. *σμερδαλέον*. β', 334 etc. — *ὤμωξεν*. γ', 364 etc. — *ἄκουσε* — *γέροντι*. α', 357, 358. — Sch.: *κώκυσεν*. (71, ζ', 407 etc.) *ἀνέκλυσεν*. — *ἀμφαγέροντο* semel dixit, saepe autem ἀγέρεσθαι. v. 245, β', 94 etc.

39—49. versus obelo notati a Zenodoto, ὡς Ἡσιόδου ἔχοντες χαρακτήρα. generatim Hom. dicit Musas, Grantias, Furias, Mithyas, nomina non apponit. praeterea Callistratus ap. Schol. A haec lecta esse negat in editione Argolica. quare uncinos immisi. E: *ιστέον δὲ*, inquit, ὡς ὀνόματα ταῖς Νηρηΐδων Ὀμ. πλάττει, καθά πον καὶ Ἡσιόδος (Theog. 243 — 262.), ἀπὸ τῶν συμβεβηκότων ἢ ἄλλως ἐνθεωρουμένων τῇ τε θαλάσῃ καὶ τῷ στοιχείῳ τοῦ ὕδατος. quorum nominum pleraque perfacilia sunt explicatu; nonnulla vero minus aperta, quorum E has adscriptis notationes. Θάλεια διὰ τὸ τοῦ στοιχείου τοῦ ὕδατος ζωογόνον ἔν τε ἄλλοις, καὶ ἐν φυτοῖς δὲ, ἐφ' ὧν τὸ θάλλειν κυ-

ριολεκεῖται. — ὅτι δὲ οὐδὲ τὸ θαλάττιον ὕδωρ ἐστρέφεται εἰς τὸ πᾶν τοῦ ποιεῖν θάλλειν, δηλοῦσι διχα φυκίων καὶ μυίων καὶ οἱ παρὰ τῇ ἱστορίᾳ βλανηφαγοῦντές πον θύννοι. hoc nescio unde habeat; certe non ab Aristotele, qui thynnos annumerat piscibus carnivoris, ὃ εἰσι σαρκοφάγοι μόνον, H. N. 8, 4, 1. non magis audiendus est, cum Ἴαιραν, Ἴανειραν et Ἴανασσαν appellatas putat παρὰ τὸ ἰαίνειν, ἐπεὶ τοιοῦτον τὸ στοιχεῖον, εὐφρόσυνον δηλαδὴ πολυτρόπως· ὅθεν καὶ τις Νηρηΐς Μελίτη λέγεται, ὡς πολλοῖς αἰτία γλυκασμοῦ. verum quidem hoc de Melite, quam intelligas τὴν μελιτεσπῆ, qualis est Nereis illa seu Naïs, de qua Göttheus: *sie sprach zu ihm, sie sang zu ihm; Da war's um ihn geschehn: Halb zog sie ihn, halb sank er hin, Und ward nicht mehr gesehn*. sed Ἴαιρα est ἡ Ἰ, h. e. Ἰφι, αἶφουσα, quae vi tollit, ut Odyss. ε', 393.: *μεγάλον ὑπὸ κύματος ἀρθεῖς*, pariterque nomen Ἴανειρα ducendum est ab obsoleto illo ἰ et ἀνήρ, ut significet Nympham, mascula vi ac robore praeditam, Ἴανασσα autem plane eadem est atque Ἰφιάνασσα, quod frequentius dicitur. — Δωτώ, a δῶ, δώσω, ut ait E, est velut datrix seu donatrix, quam intelligas licet impetum maris et fluviorum, limum terris inducentium. nam longius repetitum est illud θεοὶ δωτῆρες ἔαων, quod huc trahit E. ma-

50 τῶν δὲ καὶ ἀργύφειον πλῆτο σπέος. αἱ δ' ἅμα πᾶσαι
στῆθεα πεπλήγοντο· Θέτις δ' ἐξήρχε γόοιο·

Thetidis lamentatio.

„Κλύτε, κασίγνηται Νηρηίδες, ὄφρ' εὖ πᾶσαι
εἶδ'ετ' ἀκούουσαι, ὅσ' ἐμῶ ἐνὶ κήδεα θυμῶ.
ὦ μοι ἐγὼ δειλῆ, ὦ μοι δυσαριστοτόκεια!

55 ἦτ' ἐπεὶ ἄρ τέκον νιὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε,
ἕξοχον ἠρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος.

gis placet notatio τοῦ Πρωτῶ, διὰ τὸ
πρωτεύον τοῦ ὕδατος κ. ἀρχικόν. nec
male idem: Νημερτῆς καὶ Ἀψευ-
δῆς (scrib. Νημέρτης κ. Ἀψεύδης)
ὀνόματα θαλαττίων δαιμόνων, διὰ τὸ
εἰς ὄρον τοῖς τότε πίπτειν τὴν θά-
λασσαν, ὡς δηλοῖ τὸ χειρὶ δὲ τῆ
ἐτέρῃ μὲν ἔλεν ἄλλα μαρμαρέην
(ξ', 272, 273.), ὃ ἔστι μαρμαίρουσαν,
ἐκ τοῦ μαίρειν, ἐξ οὗ καὶ Μαῖρα
Νηρηΐς, οἶονεὶ ἡ λαμπρὰ ἢ ἀκόλου-
θος καὶ ἡ Πανόπη, ἔτι δὲ καὶ ἡ
Γαλάτεια, παρηγουμένη, ὥσπερ ἡ
Θέτις τῆ καταθέσει τῆς ζάλης, οὕτως
αὕτη τῆ γαλήνη. (?) αὕτη δὲ καὶ διὰ
τοῦς τῶν νυμάτων γαλατοχρόους ἀ-
φροῦς οὕτω καλεῖται. hoc recte, siqui-
dem a genitivo γάλατος, quamvis inusi-
tato, derivandum est γαλάτειος, γαλά-
τεια, quod nomen vereor ne scribendum
sit mutato accentu Γαλατεία, cum fit
proprium, quemadmodum et Θαλεῖα,
Ἀμαθεῖα, Νησαῖη, Ἀκταιή. ceterum
colorem potius niveum Galatae signifi-
catum puto. Catullus 55.: *num te lacteo-
lae tenent puellae?* De Nemerte Hesio-
dus l. 1. 262.: *Νημερτῆς (Νημέρτης)*
θ', ἡ πατὴρ ἔχει νιόν ἀθανάτοιο, et
de Nereo 233.: *Νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ
ἀληθέα γείνατο Πόντος, Πρεσβύτατον
παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα, Οὐ-
νεκα νημερτῆς τε καὶ ἦπιος etc.* quem
et fatidicum finxerunt poëtae recentiores,
inprimis Flaccus Od. 1, 15. — de Ori-
thyia E: *Ὁρεῖθνια κατὰ ἔκτασιν τῆς
ἀρχούσης ἢ ἐν ὄρει που ἔστιν οὗ θύ-
ουσα, ἢ διὰ τὰ καὶ ἐν ὄρειν ὕδατα.*
intelligenda tamen potius est ἡ θύουσα
seu θύουσα, ὄρει, h. e. εἰς ὄρος, fu-
rens in montem Nereis, h. e. fluctus pro-
montorio illisus per tempestatem. sed
haec hactenus. v., si tanti est, H et,
quos laudavit, Apollod. 1, 2, 7. et Virg.
Georg 4, 336.

50, 51. τῶν δέ. τῶν δῆ. — ἀρ-
γύφειον σπέος. E: — τὸ ἀσανεῖ
φωσφόρον καὶ ἀργόν, ὃ ἔστι λευκόν,

φαινόμενον, τροπή τοῦ ο εἰς υ Αἰολι-
κῶς, ὥστε οὐδὲ κυρίως σπέος τὸ τοιοῦ-
τον, εἴ γε σπέος λέγεται τὸ οἶον σβέος
κατὰ τοὺς παλαιούς διὰ τὸ ἀφάτιστον.
magis puto σπέος dictum esse a σπέω,
σπῶ, ἔπω, ita ut proprie significet locum,
quem circa occupati sunt homines, et quo
noctu se recipiunt. fuerunt autem ve-
tustissimae habitationes speluncae. ἀργύ-
φειον dixit specum illum, h. e. album
seu splendidum, sicut Horat. *Cycladas
nitentes et fulgentes, a rupibus calca-
riis, quibus albicant.* v. Graev. et in-
terpp. Horatii ann. ad Od. 1, 14, 19;
3, 28, 14. Pandoras ἀργυφῆν ἐσθῆτα
dixit Hesiodus Theog. 574, h. e. linteam.
v. J. H. Vossii *mythol. Forschungen* p.
264. cognatam quoque formam ἀργυφος
Hom. usurpavit, ὅν ἀργυφον dicens ὦ,
621 et ἀργυφα μήλα Odys. κ', 85. —
ἐξήρχε γόοιο. cf. 316, γ', 430, ψ',
17 etc. incipit querelam Thetis, eam-
que velut praeit sororibus, quemadmo-
dum in festis deorum et funeribus prae-
cincens aliquis etsaltans vir spectatus sive
matrona signum dabat choros ducendi,
vel lamentandi. Hecuba ap. Eurip. Tro-
ad. 143.: *αἰάζωμεν! Μήτηρ δ' ὡς τις
πτανὸς κλαγγάν Ὀρμισιν, ὅπως ἐξάρ-
ξω γὰ μολπᾶν, Οὐ τὰν αὐτᾶν, οἷαν
ποτὲ δῆ, Σκήπτρω Πριάμου διερεϊδο-
μένα, Ποδὸς ἀρχηγόρου πλαγαῖς Φρυ-
γίαις Εὐνόμοις ἐξήρχον θεοῦς.* v. ibi ann.

53—58. εἶδ'ετ' ἐ. ἀντι τοῦ εἶδ'ετ' ἢ
γνώσεσθε. δυσαριστ. ἐπὶ κἀκῶ τὸν
ἀριστον τετοκνῖα. (ὁ δέ. ὁ δῆ. apodo-
sis hujus sententiae. jejunior est Heynei
ratio, verba ὁ δ' ἂν sic interpretantis
καὶ ἐπεὶ ἐκείνους ἀνέδραμεν, itaque re-
ferentis ad sequentia. cf. inferius 437 —
443, ubi haec repetita sunt, ρ', 53. O-
dyss. ξ', 175.: *τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ
ἔρνεϊ ἴσον.) ἀνέδραμεν. νῆξῆθη.*
(sic etiam oratores. Herod. 1, 66. de
Lacedaemoniis: *οἶα δὲ ἐν τε χάρη ἀγα-
θῆ, καὶ πλήθει οὐκ ὀλλῶν ἀνδρῶν,
ἀνά τ' ἔθραμον ἀντίκα, καὶ εὐθιγη-*

τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὡς γουνῶ ἀλωῆς,
 νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω,
 Τρῶσιν μαχησόμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
 60 οἷκαδε νοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἶσω.
 ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρα φάος ἡελίοιο,
 ἄγνυται, οὐδέ τί οἱ δύναμαι χροαισμηῆσαι לוῦσα.
 ἀλλ' εἰμ', ὄφρα ἴδωμι φίλον τέκος, ἥδ' ἐπακούσω,
 ὅ τι μιν ἔκετο πένθος, ἄπο πτολέμοιο μένοντα.“

convenit Achillem Thetis, eumque alloquitur.

65 Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος· αἶ δὲ σὺν αὐτῇ
 δακρυόεσσαι ἴσαν, περὶ δὲ σφισι κῆμα θαλάσσης
 δῆγγυτο. ταὶ δ' ὅτε δὴ Τροίην ἐρίβωλον ἴκοντο,
 ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερῶ, ἐνθα θαμειαὶ
 Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλλῆα.

70 τῶ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ,
 ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἔηος,

θησαν: et 7, 156. de Syracusis: αἶ δὲ παραντί' ἀνά τ' ἔδρομον καὶ ἐβλαστον. v. H, Bähr. et Herodoti interpp. l. I. Montbel.: „Apollodore 3, 13, 6. raconte que Thétis mettait Achille dans le feu toutes les nuits pour le rendre immortel, et que pendant le jour elle l'oignait d'ambrosie. Il semble au contraire, par le passage ci-dessus, que Thétis éleva son fils comme toutes les autres mères. Les fables rapportées par Apoll. appartiennent à des superstitions inconnues au temps d'Hom., quoiqu'on les retrouve dans l'hymne à Cérès 235 — 241. (depravatus locus, cum non sit quo referantur verba οὐ θησάμενος, ita scribamus suadeo sine lacuna: ὁ δ' ἀέξετο δαίμονι ἴσος, Οὐτ' οὐν σίτον ἔδων, δν θησάμενον Δημήτηρ Χρῆσκ' ἀμβροσίη, ὡσεὶ θεοῦ ἐγγεγαῶτα etc.) Nous avons vu au chant 9, 485, que ce fut Phénix qui prit soin de l'enfance d'Achille: de sorte que le verbe θρέψασα ne doit s'entendre que de la première nourriture donnée par la mère. C'est dans le même sens que Télémaque dit dans l'Odyssée 2, 131: ἦ μ' ἔτεχ', ἦ μ' ἔθρεψε, „celle qui m'a enfanté et qui m'a nourri. car dans les temps héroïques les mères nourrissaient leurs enfants, comme le prouvent ces paroles d'Hécube à Hector Il. 22, 83.: εἴποτέ τοι λαθιμηδέα μαζὸν ἐπέσχον, „si jamais je t'ai présenté la mamelle qui apaisait tes cris.“ — cf. Feith. 2, 18.) ἔρνει. φυτῶ. (Ap., his perscriptis: ἔρνει. δένδρον θάλλοντι. — γουνῶ ἀλ. ι', 530. — κορωνίσιν. v. ann. ad 3.

62—64. οὐδέ τί οἱ δ. χρ. λοῦσα, nec quidquam juvare possum eum conveniens. id semper ita futurum esse metuit, quoniam semel nihil profecit, quamvis exorato Jove. v. 74 — 77, α', 419 seqq. — λοῦσα, ut γ', 406, ἰὼν α', 138 etc. v. Matth. §. 557. ann. — ὅ τι μιν ἔκετο πένθος. v. 73, 178. — Sch.: ἄπο πτ. μένοντα. χωρὶς ὄντα τοῦ πολέμου. ἄπο πτολ. ut ἄπο σκοποῦ pro ἀποθεν σκ., longe a meta. vulgo, auctore Aristarcho, ἀπὸ πτολ., quem admodum et ipsi nos λ', 242.: ἀπὸ μνηστῆς ἀλόχου, similiterque aliis quibusdam locis, quae ibi indicavimus. v. Herm. ann. ad Viger. 171, b., nos ann. ad Soph. Oed. Col. 842 etc.

67 — 69. δῆγγυτο, scindebatur. διίστατο dixit v', 29. „Virg. Georg. 4, 359.: simul alta jubet discedere late Flumina, qua juvenis gressus inferret; at illum Curvata in montis faciem circumstetit unda.“ Cl. — ἐρίβωλον. ι', 329. — εἰσανέβαινον. Ven.: εἰσανέβησαν. graphice Nereides ex mari in altius littus escendentes dixit εἰσανεβαίνειν ἀκτὴν. — ἐπισχερῶ. λ', 667. — εἴρυντο. δ', 248, μ', 30, 31 etc.

71. ἔηος Cant., Harl., Vatic., commemoratque hanc scripturam E et vulgatae εἶοιο praefert, adstipulante Buttmanno Lexil. I. p. 92. inferius quoque 138. Harl., Vatic. et Vrat. d.: ἔηος vel ἔηος, non εἶοιο, ut ceteri codd. v. ann. ad α', 393, ξ', 9. minus tritae voci ἔηος notissima εἶοιο, quam συνώνυμον plerique grammatici putabant, adscripta fraudi

καὶ ὁ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος;
 ἔξαυδα, μὴ κεύθε! τὰ μὲν δὴ τοι τετέλεσται
 75 ἐκ Διός, ὡς ἄρα δὴ πρὶν γ' εὔχεο, χεῖρας ἀνασχών,
 πάντας ἐπὶ πρύμνησιν ἀλήμεναι νίης Ἀχαιῶν,
 σεῦ ἐπιδευομένους, παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα.“

cui respondet heros, se vitae poenitere, nisi ultus sit Hectorem.

Τὴν δὲ βαρυστενάχων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „μῆτερό ἐμῆ, τὰ μὲν ἄρ μοι Ὀλύμπιος ἔξετέλεσεν·
 80 ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος, ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος,
 Πάτροκλος, τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἑταίρων,
 ἴσον ἐμῆ κεφαλῇ; τὸν ἀπώλεσα· τεύχεα δ' Ἐκτωρ
 δῆσας ἀπέδυσσε πελώρια, θανάμα ἰδέσθαι,
 καλὰ, τὰ μὲν Πηληϊ θεοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα,
 85 ἡματι τῶ, ὅτε σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβalon εὐνῆ.
 αἰδ' ὄφελος σὺ μὲν αὐθι μετ' ἀθανάτης ἀλίησι
 ναίειν, Πηλεὺς δὲ θνητὴν ἀγαγέσθαι ἄκοιτιν!
 νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη

fuit, ut fieri solet in hoc genere. — ceterum amantis est caput vel pectus alterius contingere; qua de re K conferrī jussit infra 317 et ὦ', 712.

73, 74. α', 362, 363.

76, 77. Sch.: ἀλήμεναι. (ε', 823.) συναδροισθῆναι, συγκλεισθῆναι. ἐπιδευομένους. (β', 229, ψ', 670 etc.) προσδεομένους, ρηῖζοντας. — ἀεκήλια, ἀεικέλια, quemadmodum βαθέης pro βαθείης dixit ε', 142, ἡὺς pro εὺς β', 653, et similia, de quibus v. Th. p. 212. et 222. possit et scribi ἀικῆλια, ut αἰκῶς pro αεικῶς χ', 336. Sch.: δεινά. ineptum est, quod addidit: ἢ τὰ μὴ ἡσυχίας ἄξια, ταραχάδη: nec recte Ap. v. ἀεναζομένους: ἀεκήλια ἔργα, ἃ οὐκ ἂν τις ἐκῶν πάθοι, χαλεπά· ἢ, ὡς ἐνιοι, οὐχ ἐκήλια ἔργα, οὐχ ἡσύχια, quo loco posuerim, quae suasit Villoisonus, ἐκήλια, ἡσυχαια.

80—85. ἦδος. α', 576, λ', 318, Odys. σ', 403, ibid. ὦ', 95.: αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον τολύπενυσα; — πελώρια, ingentia ingentis viri, qualis fuit Achilles. — Sch.: ἴσον ἐμῆ κεφαλῇ. ἐπίσης ἔμαντῶ. nota periphrasis personae. cf. 114 etc. — τὰ μὲν — δῶρα. de equis Achilleis dictum est ann. ad π', 381., de hasta Peliade v. ibidem 143, 144. ensem tum Peleo donasse Vulcanum, aliaque aīos deos narrat Schol. Lycophronis ann. ad 178. v. H. ad Apollod. 3, 13, 5. — ὅτε σε βρο. α. ἔμβalon εὐνῆ. E: ἀντὶ τοῦ ἐνέθεντο γαμηλίῳ κοιτῆ, ὅ ἐστι

συνατεύνασαν τὴν Θεῖν τῶ Πηλεῖ. δύναται δὲ καὶ ἄλλως τὸ ἐνεβ. εὐνῆ ἀστείως (?) εἰρησθαι ἀντὶ τοῦ ἐνέροψαν, ὡς ἐπὶ εἰρηκτῆς, ἢ βοθύνου, ἢ τοιοῦδε τινός. τοιοῦτον γὰρ τι καὶ οἱ ἄνισοι γάμοι καὶ ἀκούσιοι. hanc quidem ego explicationem alteri praetulerim. Comicus Nub. 1386.: ἦν ταντὶ ποιῆς, Οὐδέν σε κωλύσει σεαντὸν ἐμβάλειν Ἐς τὸ βάραθρον etc. vi et invita Peleo Thetis nupserat, et velut projecta ac prodita fuerat a diis; nunc dolore infinito filii, quamvis fortissimi, ipsa quoque affligitur. cf. seqq. et inf. 429—461.

86—93. ἀθανάτης, θεαῖς, ut ἀθανάτοι pro θεοὶ 186, ζ', 128. et saepe alias ap. hunc nostrum, item ap. Aeschylum Eum. 320., ubi Furiae: γιγνομέναισι λάχη τὰδ' ἐφ' αὐτῶν ἐκράνθη, Ἀθανάτων δ' ἀπέχευν χέρας. Sch.: ἀλίησι. (432.) ταῖς παραθαλασσίαις Νηρηῖσι. — νῦν δ', ἵνα etc. oratio elliptica. E: ὄρα δὲ καὶ σχῆμα καίριον ἑλληπτικὸν ἐν τῶ νῦν δ', ἵνα καὶ σοὶ πένθος εἴη. λείπει γὰρ ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἐνεβλήθη εὐνῆ, ἢ τὸ ἡχθῆς ἀκοιτις, ἵνα εἴη τὸ πλήρες οὕτω. νῦν δὲ εἰς γάμον ἡλθες ἀνδρογὸς θνητοῦ, ἵνα πένθος μυρίον ἔχῃς. cf. 101, Matth. S. 608, 3., Aeschyl. Sept. adv. Th. 24 etc. — πένθος παιδὸς ἀποφθ., luctus ob filium occisum. sic θρηγὸς οὐμός dictum est ap. Aeschylum Prom. 386. cf. Choëph. 286, Lobeck. ann. ad Soph. Ajax.

παιδὸς ἀποφθιμένοι, τὸν οὐχ ὑποδέξαι αὐτίς,
 90 οἴκαδε νοστήσαντ', ἐπεὶ οὐδέ με θυμὸς ἀνάγει
 ζῶειν, οὐδ' ἀνδρεςσι μετέμμεναι, αἶ κε μὴ Ἐκτωρ
 πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπείς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσῃ,
 Πατρόκλοιο δ' ἔλωρα Μενoitιάδεω ἀποτίσῃ.

deterret eum Thetis a proposito, sed frustra.

- Τὸν δ' αὐτε προσέειπε Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
 95 „ἀκνύμορος δὴ μοι, τέκος, ἔσσειαι, οἳ' ἀγορεύεις·
 αὐτίκα γὰρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἐκτορα πότμος ἐτοῖμος.“
 Τὴν δὲ μὲν' ὀχθήσας προσέφη πόδας ἄκνυς Ἀχιλλεύς·
 „αὐτίκα τεθναίην, ἐπεὶ οὐκ ἄρ' ἐμελλον εταίρω
 κτεινομένω ἐπαμῦναι, ὁ μὲν μάλα τηλόθι πάτρης
 100 ἔφθιτ', ἐμεῖο δὲ δῆσεν, ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι·
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 οὐδέ τι Πατρόκλω γενόμεν φάος, οὐδ' ἐτάροισι
 τοῖς ἄλλοις, οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἐκτορι δίω,
 ἀλλ' ἤμαι παρὰ νηυσίν, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης,
 105 τοῖος ἔων, οἷος οὔτις Ἀχαιοῶν χαλκοχιτώνων
 ἐν πολέμῳ, ἀγορῇ δὲ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι.
 ὡς ἕρις ἕκ τε θεῶν, ἕκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο,
 καὶ χόλος, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ χαλεπήναι!
 ὅστε πολὺ γλυκίαν μέλιτος καταλειβομένιοι
 110 ἀνδρῶν ἐν στήθεσσι ἀέξεται, ἤντε καπνός·
 ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι, ἐάσομεν, ἀχνύμενοί περ,

221, Matth. §. 313. — οὐδ' ἐ ἀνώγει, non jubet, h. e. vetat, quemadmodum οὐ φημι est nego. — πρῶτος, πρότερος, πρότερον. v. Schol. B, H. — „ἀποτίσαι τὰ ἔλωρα, ab ἔλωρον, ita dixit, ut ἀπ. τὰ θρέπτρα seu θρεπτήρια, pretium pro educatione solvere. sic ἀπ. ἔλωρα τιμήματα seu χρήματα Πατρόκλου est roenam dare ruptati Patrocli.“ Ex H.

95 — 108. ἀκνύμορος. 458, α', 417 etc. — αὐτίκα τεθναίην, illico mori cupit Achilles, quoniam Patroclo non potuit succurrere, nedum ut terreatur morte instante, quam Thetis denuntiavit. — δῆσεν, ἐδέησεν per syncope, a δέω, indigeo. v. Porphy. Quaest. Hom. 18. Ap., h. l. l.: ἔδῃσεν. ἐνδεής ἐγένετο. — ἀρῆς, βλάβης, ut μ', 334, Odys. χ', 208 etc. Porphy.: ἐμοῦ γὰρ ἐδέησε καὶ χρεῖαν ἔσχε, τῆς βλάβης βοηθὸν (v. ann. ad ξ', 485.) ἔχειν. cf. 213. — νῦν δέ. h. e. νῦν δὲ θανούμαι. v. E, H, et ann. ad 88. — Ἐκτορι, ὑφ' Ἐκτορος. Schol. A, 461, σ', 376. etc. — Sch.: ἐτώσιον ἄ. ἀ. μάταιον βάρος τῆς γῆς. (cf. Odys. ν', 379. ridicule Batrach. 243.: λίθον ὄβρι-

μον, ἄχθος ἀρούρης.) ἐφέηκε. (124, Odys. ι', 38 etc.) παρῶξιν, παρῶρησε. πολύφρονα. τὸν πάνν σώφρονα καὶ συνετόν. quae ira quamvis sapientem ad saeviendum incitare solet. Odys. ξ', 463.: εὐξάμενός τι ἔπος ἐρέω· οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἥλεός, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' αἰεῖσαι, Καὶ θ' ἀπαλὸν γελάσαι, καὶ τ' ὀργήσασθαι ἀνῆκε, Καὶ τι ἔπος προέηκεν, ὅπερ τ' ἀόρητον ἀμεινον. — χαλεπήναι. ξ', 256, π', 386. — E K. sic etiam Agamemnon damnat iracundiam ι', 117. cf. τ', 56—64. ann. H. 109—111. Aristot. Rhet. 1, 11.: καὶ τὸ ὀργίζεσθαι ἡδὺν, ὥσπερ καὶ Ὅμ. ἐποίησε περὶ τοῦ θυμοῦ· ὅστε πολὺν etc. est autem dulcis ira spe ultionis. v. Plat. Philebo p. 47 E, ubi haec laudavit pariter atque Galenus l. de Hippocr. et Plat. plac. 3, 2. — Sch.: καταλειβ. καταχρυσόμενον, στάζοντος. (liquid.) — ἀέξεται, augetur, crescitque et velut explicatur, tanquam fumus in aëre. v. H.) ἐχόλωσεν. (ν', 206, σ', 155 etc.) εἰς ὀργὴν ἤγαγε.

112, 113. τ', 65, 66. cf. π', 60, β', 270, μ', 178, τ', 8, ω', 523 etc.

- 160 στάσκε μέγα λάχων· ὀπίσω δ' οὐ χάζετο πάμπαν.
ὡς δ' ἀπό σώματος οὔτι λέοντ' αἰθωνα δύνανται
ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα διεσθαι,
ὡς ῥα τὸν οὐκ ἐδύναντο δύο Αἶαντε κορυστά
Ἐκτορα Πριαμίδην ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι.
- 165 καὶ νῦ κεν εἴρουσέν τε, καὶ ἄσπετον ἤρατο κῦδος,
εἰ μὴ Πηλείωνι ποδὴνεμος ὠκέα Ἴρις
ἄγγελος ἦλθε θεοῦσ' ἀπ' Ὀλύμπου, θωρήσσεσθαι,
κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν· πρὸ γὰρ ἦκέ μιν Ἥρη.
ἄρχου δ' Ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Iris cum Achille colloquium.

- 170 „Ὅρσεο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
Πατρόκλῳ ἐπάμννον, οὗ εἵνεκα φύλοπις αἰνή
ἔστηκε πρὸ νεῶν. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν,
οἱ μὲν ἀμννόμενοι νέκνος πέρι τεθνηῶτος,
οἱ δὲ ἐρύσσεσθαι ποτὶ Ἴλιον ἡνεμόεσσαν,
- 175 Τρωῆες, ἐπιθύουσι. μάλιστα δὲ φαιδίμος Ἐκτωρ
ἐλκόμεναι μέμονεν· κεφαλῆν δὲ ἔθυμὸς ἀνώγει
πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.

— στάσκε. γ', 217. — χάζετο. ε', 440, λ', 539 etc.

161—168. σώματος. γ', 23. Hesiodus Scut. H. 426.: δεινὸν ὄρων ὄσσοισι, λέων ὡς σώματι κύρσας. praeterea comparari cum hisce jubent μ', 298, ν', 164 et de leone abacto λ', 547 et seqq. — αἰθωνα. β', 839. — Sch.: διεσθαι. (σ', 110.) διαῖξαι. — Αἶαντε κορ. ν', 201. cf. δ', 457 etc. — δειδίξασθαι, absterrere. β', 190, ν', 810, ν', 201 etc. — θωρήσσεσθαι, ut armaretur et prodiret in pugnam. Schol. Moscov.: θωρ. τὸ ὀρηῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον. πῶς γὰρ εἶχεν ὀπλισθῆναι; quasi non Patrocli vel alius herois arma induere potuisset, quemadmodum Paris induit fratris Lycaonis γ', 333. negat quidem Achilles 192, convenire sibi aliorum arma, praeterquam Ajacis clypeum. verum id ignorare potuit Iris. — κρύβδα Διὸς, clam Jove. Matth. 318.

170—177. ὄρσεο. γ', 250, π', 126 etc. — πάντων ἐκπ. ἀνδρῶν. α', 146, ν', 389. — φύλοπις αἰνή. δ', 15, 82 etc. — ἔστηκε, stat. est. ita Soph. Ajace 197.: ἐμοὶ δ' ἄχος ἔστακεν. idem El. 50.: ὦδ' ὁ μῦθος ἔστατω, talis sit oratio. Hesych.: ἔστακε, κείται, i. e. ἔστι. v. Soph. Ajace 197, Oed. Col. 366 etc. similiter Latini. Virg. Aen. 1, 646.: omnis in Ascanio cari stat cura parentis. ibi H.: „stat pro est, vul-

gari verbo.“ idem h. l. ἔστηκεν interpretatur γίνεται cum notione diutius durandi. cf. Flacci interpp. 1, 16, 19., Tibulli 1, 7, 86 etc. — Sch.: ἐπιθύουσι. (Odys. π', 297.) ἐπ' εὐθείας ὀρωσῶσι. sic prior Ap. „Hesych.: ἐπιθύω. ὀρωμαι. ut saepe ἰθύω. — μέμονεν, ut ε', 482“ etc. Ex H. — κεφαλῆν — δειρῆς. Sch.: πῆξαι ἀνὰ σκολοπι. ἀνασκολοπίσαι. foedum supplicium, quo hodieque in occisorum hostium vel capitis damnatorum cadavera saeviunt Turcae atque barbari. cf. ann. ad 34. et Aeschyli Eum. 173—177. Thoas, rex barbarus, ap. Eurip. Iph. T. 1319.: ὡς — λαβόντες αὐτοὺς ἢ κατὰ στρυφλοῦ πέτρας Ρίψωμεν, ἢ σκόλοπι πῆξωμεν δέμας. sed Orestes quoque ap. eundem El. 829., Aegisthi corpus monstrans civibus: ὄν, εἴτε χορῆεις, inquit, θηροσὶν ἀρπαγῆν πρόθεας, Ἡ σκῦλον οἰωνοῖσιν, αἰθέρους τέκνοις, Πῆξασ' ἔρεισον σκόλοπι. Vellejus, annotante K, 2, 27.: cujus caput abscissum ferri gestarique circa Praeneste jussit. Hom. tamen h. l., nisi fallor, σκόλοπας dicit palos murorum. Odys. η', 43.: θανάμαζεν δ' Ὀδυσσεὺς λιμένας, καὶ νῆας ἔϊσας, Αὐτῶν θ' ἠρώων ἀγορὰς, καὶ τείχεα μακρὰ, Ἐψηλά, σκολόπεσιν ἀρηρότα, θανάμα ἰδέσθαι.

178. sic Harl. et Ap. v. ἄνα. Eurip., itidem ἀσυνδέτως, Alc. 267.: ἀλλ' ἄνα, τόλμα. languidius est, quod obtinuit in

- ἀλλ' ἄνα, μηκέτι κείσο, σέβας δέ σε θυμὸν ἰκέσθω,
 Πάτροκλον Τρωῆσι κυσὶν μέλπηθρα γενέσθαι!
- 180 σοὶ λάβῃ, αἶ κέν τι νέκυς ἤσχυμμένος ἔλθῃ.
 Τὴν δ' ἡμειβετ' ἔπειτα ποδάρεης διὸς Ἀχιλλεύς·
 „Ἴρι θεὰ, τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἦκε;“
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴνυμος ὠκέα Ἴρις·
 „Ἥοη με προέηκε, Διὸς κυδρὴ παράκοιτις·
- 185 οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος, οὐδέ τις ἄλλος
 ἀθανάτων, οἷ Ὀλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέονται.“
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „πῶς τ' ἄρ' ἴω μετὰ μῶλον; ἔχουσι δὲ τευχέ' ἐκείνοι·
 μήτηρ δ' οὐ με φίλη πρὶν γ' εἶα θωροῖσθεσθαι,
 190 πρὶν γ' αὐτὴν ἔλθουσιν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι·
 στεῦτο γὰρ Ἥφαιστοιο πάδ' οἰσέμευ ἔντεα καλά.
 * ἄλλου δ' οὐ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω,
 εἰ μὴ Ἀϊαντός γε σάκος Τελαμωνιάδαο·
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὄγ', ἔλπομ', ἐνὶ πρώτοισιν ὀμιλεῖ.

vulgatis libris, μηδ' ἔτι κείσο. ceterum cf. ζ', 331, ι', 247, Odyss. σ', 13, Soph. Ajace 190 etc. Sch.: ἄνα. ἀνάσθητι. μηδ' ἔτι κείσο. μηδὲ ἀργὸς διατέλει. nota significatio verborum κείσθαι et ἦσθαι. v. η', 230, α', 134, β', 694 etc., quemadmodum et Latini jacere vel sedere dicunt lugentes aut ignavos. v. Vindic. Ovid. ann. ad Metam. 3, 393. — E: τὸ δὲ σέβας — ἰκέσθω, ἦγουν ἀδώς, ἢ νέμεις, ἢ ἐκπληξίς, περιφράζει μὲν τὸ σεβάσθητι, οὐκ ἀνόμοιον δὲ ἔστι πρὸς τὴν φράσιν τοῦ σεβάσατο γὰρ τόγε θυμῶ. (ζ', 167.) cf. 64, 73, α', 240, 254 etc.

179, 180. μέλπηθρα. ν', 233. — Sch.: λάβῃ. αἰσχύνῃ. (cf. η', 97, π', 498, ρ', 556.) ἠσχυμμένος. (24.) καθυβρισμένος. — ἔλθῃ, proveniat, sit. v. H. Aeschyl. Ag. 450, 1118. Eurip. Troad. 1258.: ὄνομα δὲ γὰς ἀφανῆς εἶσιν etc.

182. Aristarchus: τίς τ' ἄρ' σε, ut vett. edd. usque ad Stephani. sed bene Schol. A respondet, solenne Homero esse exordiri a γὰρ particula; vereorque ne etiam λ', 837, et Odyss. γ', 22., quo loco bis infertur πῶς τ' ἄρ', quod inauditum, ipsoque initio hujus carminis, α', 8, et saepe alias, ponendum sit γὰρ pro τῶρ. v. 6. et H cum h. l., tum ann. ad 188. „Virg. Aen. 9, 18.: Iri, decus coeli, quis te mihi nubibus actam Detulit in terras?“ Cl.

183 — 186. ποδὴνυμος. β', 786, ε', 353 etc. — Sch.: κυδρὴ. (Odyss. λ', 579, ο', 26, h. Homer. in Junone 4., in Minervam 1.) ἐνδοξος, σεμνή. — ὑψίζυγος. epitheton Jovis. cf. δ', 166,

η', 69, λ', 543. — ἀγάννιφον. α', 420. — ἀμφινέονται, circumcolunt. Odyss. τ', 132.: οἷ τ' αὐτὴν Ἰθάκην εὐδείλον ἀμφινέονται.

188. melius fortasse haberet πᾶς γάρ: sed fero πῶς τ' ἄρ', ut quod commode referatur ad illud τίς γάρ σε etc. 182. sic, ab emendatione ibi proposita Heynei, Odyss. γ', 22.: Μέντορ, πῶς γάρ ἴω; πῶς τ' ἄρ' προσπτόξομαι αὐτόν; — ἐνεῖνοι, isti, Trojani, quod facile ex superioribus intelligas. „Anchises, Graecos invadentes fugiens, ap. Virg. 2, 733.: nate, fuge, nate: propinquant! nomine omisso παθητικῶς.“ EK et H.

189 — 191. θωροῖσθεσθαι. 167. similia Maronis Aen. 8, 534 — 536 adscripsit Cl. — ἐν ὀφθ. ἴδωμαι. 135. — στεῦτο, promisit. β', 597.

192. oratio soloeca: nam parum est, quod dicit Payntius Knightius, alienam esse ab elegantia Homerica. sic tamen optimi MSS. et ed. Rom., item E; similiterque alii libri. sed Sch. lemmate: ἄλλου δ' οὐ θην οἶδα etc., quae vulgata olim scriptura fuit ante Stephanum, nec mala illa, et fortasse διττογραφία: v. β', 276, κ', 104 etc. quare vel id ponendum est, vel potius, ob incertam ejus scripturae auctoritatem, cumque τεῦ pro ὅτε non sit usus Homericus: τοῦ ἂν etc., h. e. οὐ ἂν. saepe confusae ο et ε litterae: v. indices scriptorum sceniorum. ἄλλου τευ, ut ε', 262, Odyss. ζ', 68, 192, ξ', 510. Sch.: ἀλλ' οὐδενός (quasi legerit ἀλλ' οὐ θήν τευ) οἶδα ἀρμόξουσάν μοι πανοπλίαν.

194, 195. ἔλπομ'. ο', 110, η', 199

195 ἔρχεῖ δηϊόων περὶ Πατρόκλοιο θανόντος.“

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδὴννεμος ὠκέα Ἴρις·
 „εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν, ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται·
 ἀλλ' αὐτως ἐπὶ τάφρον ἰὼν Τρῶεσσι φάνηθι,
 αἶ κέ σ' ὑποδδείσαντες ἀπόσχωνται πολέμοιο.“

200 [Τρῶες, ἀναπνεύσωσι δ' ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν
 τειρόμενοι· ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.]

parentem jussis divinis aegide instruit Minerva, caputque ejus nube aurea circumfundit.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις.
 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ὦρο διΐφιλος· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
 ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
 205 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε διὰ θεάων
 χρῦσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαΐε φλόγα παμφανώεσαν.
 ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται,

etc. dictum παρενθετικῶς, ut δῖομαι Odys. γ', 140, οἶμαι ap. Aeschylum Prom. 736, Eurip. Alc. 344 etc. — ὁμιλεῖ. ν', 502, 779 etc. — δηϊόων. ρ', 566, λ', 153 etc.

197 — 199. εὖ — ἴδμεν. θ', 32, 463, etc. — ὅ τοι, ὅτι τοι. α', 120, θ', 82 etc. — αὐτως, sic ut es, inermis. Sch.: οὕτως ὡς ἔχεις. — ὑποδδείσαντες. μ', 413, ψ', 417 etc.

200, 201. Payneus Knight.: „putida commenta,“ inquit, „iterum iterumque otiose repetita.“ cui assentitur H. at Ern. utrumque verum tuetur, idque eam ipsam ob causam, quae illos movit ad utrumque damnandum, quod λ', 800. et π', 42. legitur. diversam igitur hujus loci rationem haud perspexit vir optimus. neque enim hic, ut illic, id agitur, ut paulum respirent Graeci, sed ut eripiantur a Trojanis corpus Patrocli. praeterea istis in locis recte positum est dictionis causa nomen Τρῶες, quoniam Danaorum habetur in superioribus, hic autem ignavus est, cum parvo intervallo praecesserit Τρῶεσσι: quod sensit Montbelius. quare haec uncinis inclusi; Knightius delevit. posterior horum versuum abest a Cantabr., Vat., Townl. et fragmento Moscov., cum librarii satis habere priorem adscribere.

204 — 206. αἰγίδα θυσσ. ε', 738. — Sch.: ἀμφὶ — ἔστεφε. τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ νέφει ἐνάλυπτεν. simile quid accidit Diomedii initio libri 5. sed bene E: ἀξιοπρεπῆς δὲ, inquit, κατὰ τοὺς παλαιούς ἐν τούτοις ἡ τερατεία καὶ μείζων τῆς πρό τούτων κατὰ τὸν Διομήδην, οὐ μόνον καθότι ἐκείνος μὲν ὀπλισμένος [καὶ οὕτω λάμπων]

ἔχει ἀφορμὴν τινὰ λέγεσθαι λάμπεσθαι τῷ ἐκ τῶν ὅπλων πυρὶ, Ἀχ. δὲ ἄοπλος ὢν παμφανίει φλογί, ἀλλὰ καὶ καθὸ τὴν οἰκείαν αἰγίδα περιτίθεισι τούτῳ ἡ Ἀθηνᾶ. ἔστι γὰρ νοῆσαι ὡς ἐλάμπετο μὲν καὶ ὁ Διομ. πυρὶ, ἀλλ' Ἀχ. ἐνταῦθα τερατωδέστερον ἔχει, εἶπερ οὖν τῷ φλογὶ δαΐεσθαι καὶ αἰγίδα φορεῖ, δι' ἣν (?) καὶ νέφος περὶ αὐτὸν κ. φλόξ, ὡς ἂν, ἵνα τοιμήσας τις εἶπη, αἰγιοχός τε εἶη οὕτω κ. νεφεληγερέτης δὲ τροπον τινά, διὰ δὲ τὴν φλόγα καὶ οἶον ἀστεροπητῆς. σεμνότερα οὖν τῶν ἐπὶ τῷ Διομήδῃ καὶ ὑψηλότερα τὰ κατὰ τὸν Ἀχιλλέα. Livius 1, 39.: eo tempore in regia prodigium visu eventumque mirabile fuit. puero dormienti, cui Servio Tullio nomen fuit, caput arsisse ferunt multorum in conspectu. — mox cum somno et flammam abiisse. cf. Plin. H. N. 2, 107., qui L. Marcio in Hispania, interemtis Scipionibus concionanti et milites ad ultionem exhortanti, arsisse caput simili modo narrat, auctore Valerio Antiate. ad ε', 4. pertinent, quae Cl. adscripsit, ista Virgilii Aen. 10, 270.: ardet apex capiti, cristisque a vertice flamma Funditur. — ἐκ δ' αὐτοῦ. ἐκ τοῦ νέφος.

207, 208. comparat fulgorem capitis Achillei cum facibus, quas noctu in loco edito incendunt cives urbis oppugnatae, quo signo finitimi ad auxiliandum excitentur. v. de signis hujusmodi, praesertim militaribus, Aeschyl. Ag. 8, Thuc. 8, 80. et ibi Bredov. graphice et ad naturae veritatem primum apparere ait fumum, deinde ignes facium: nam haec una eademque imago est; delirantque nonnulli, qui aliud signum interdum datum fumo, aliud noctu ignibus, dici pu-

τηλόθεν ἐκ νήσου, τὴν δῆϊο ἀμφιμάχονται,
οἱ δὲ πανηγέριοι στυγεροῦ κρίνονται ἄρηι
210 ἄστεος ἐκ σφετέρου, ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
πυρσοὶ τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι, ὑψόσε δ' αὐγῇ
γίννεται ἀΐσσουσα, περικτιόνεσσι ἰδέσθαι,
αἶ κέν πως ξὺν νηυσὶν ἄρης ἀλκτῆρες ἴκωνται,
ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος κεφαλῆς σέλας αἰθέρ' ἴκανε.

ita solus procedit ad fossam, et Trojanos alta voce ter inclamat; uti et ab altera parte Minerva. quibus vocibus et adspectu herois perterriti fugiunt Trojani, Graeci autem Patrocli corpus eripiunt.

215 στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος, οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς
μίσγετο· μητρός γὰρ πνικνὴν ὠπίζει' ἐφετημῆν.
ἐνθα στᾶς ἦϋς· ἀπάτερθε δὲ Παλλάς Ἀθήνη
φθέρξαιτ', ἀτὰρ Τρώεσσι ἐν ἄσπετον ὄρεσε κνδοιμόν.
ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνῇ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ,

tant. quos vel proverbium Plautinum, Curc. 53., flamma fumo est proxima admonere potuit erroris. — τὴν δ. ἀμφιμάχονται, ut στρατὸν ἀμφιμάχεται π., 73. genitivum usurpavit 20.

209. οἱ δέ. emendatio Heynei. perperam libri: οἴτε, confusus δ et τ litteris, ut saepius factum scimus. v. ρ', 546. οἱ δέ, illi vero, qui obsessi sunt. ceterum cf. β', 385.

211. Sch.: ἐπήτριμοι. (552, τ', 226.) ἐπάλληλοι, πνικνοί. ab ἥτριον, στήμων, stamen, germ. der Aufzug des Gewebes, die Kette. sunt igitur proprie πυρσοὶ ἐπήτριμοι faces tam densae ac frequentes quam fila staminis.

213. ἀρης ἀλκτῆρες. ita W, ut 100. libri: ἄρεως, vel ἄρεος: Vrat. A: ἄρηος. videtur haec esse correctio ejus, qui ἄρης, male scriptum pro ἀρης, alicubi legisset; quo facto initio depravationis, qui ἄμετρον istud ἄρηος non ferrent, scripserint ἄρεος vel ἄρεως. v. ann. ad ξ', 485.

215—218. στῆ — τείχεος. de vallo descendit ad fossam, cui Trojani appropinquarant: neque enim novit metum, quamvis inermis. — Sch.: ὠπίζειτο. (χ', 332, Odys. ν', 148, ξ', 283.) ἐπεστρέφετο. (male codd.: ἐστρέφετο. emendavit curator editionis Cantabr., quae 1639. excusa est.) φρονίδα ἐποιεῖτο. Ap. et Hesych.: ἐπιστροφὴν ἐποιεῖτο. similiter Etym. p. 627, 628, et E. — πνικ. ἐφετημῆν, prudens praecceptum. α', 495, β', 55 etc. — E: ἦυσεν. (ξ', 784 etc.) ὅ ἐστιν ἐβόησεν. ὡς δ' οὐκ ἦν πιδανὸν ἀπλῶς οὕτω τοὺς Τρώας τρέσαι, πλάττει σεμνῶς, ὡς ἐν τραγίᾳ

ποιητικῇ, ὅτι συνεβόησε καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, κ. οὕτως ἐκνδοίμησε τοὺς Τρώας.

219. ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη — σάλπιγξ. scripsi ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ pro ὅτε etc., itidemque ὅτ' intelligo ὅτε accentu retracto, hoc sensu: ὡς δὲ ὅτ' φωνῇ ἀριζήλη ἴαχεν, ὅτε τε σάλπιγξ, ut autem modo vox clara sonare solet, modo tuba, cum hostes cingunt urbem, ita vox sonuit Aeacidae vociferantis simulque velut clangentis in modum tubae. Minervae vox qualis fuerit, colligas ex verbis ἀτὰρ — κνδοιμόν. de Marte vulnerato hic noster ε', 859.: ὁ δ' ἔβραχε χάλκeos Ἀρης, Ὅσσον δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον ἢ δεκάχιλοι Ἄνερες ἐν πολέμῳ, ξριδα ξυνάγοντες ἄρηος. — Sch.: ἀριζήλη. (β', 318 ann.) μεγάλως ἐκδηλος. ὡς — σάλπιγξ. ἀπὸ τῶν ἰδίων χρῶνον ὁ π. ἀνόμασε τὴν σάλπιγγα, ἐπεὶ οὐδέπω εὔρητο παρὰ τοῖς παλαιοῖς· κόχλω γὰρ θαλασσίῳ ἐσάλπιζον. similiter ceteri Scholl., quemadmodum et equitandi usum abjudicant ab aevo heroico. verum et tuba heroës utebantur et equitabant; quorum illud intelligas cum ex h. l., tum e verbis istis χ', 388. ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός: de hoc autem dubitare nos haud sinunt κ', 513, et σ', 679.; nec tamen propterea minus certum est, equitibus et Graecorum et Trojanorum exercitum caruisse. ad tubam seu buccinam quod attinet, fuit tum ejus quidem usus in bello, sed rarior quam posteriore tempore, et fere in obsidione urbium. perite Montbel.: „On peut conjecturer sans invraisemblance que les anciens héros faisaient usage de la trompette dans le siège d'une ville, pour réunir promptement un certain nombre

- 220 ἄστν περιπλομένων δηῖων ὑπο θυμοραϊστέων,
ὡς τότ' ἀριζήλη φωνή γένετ' Αἰακίδαο.
οἱ δ' ὡς οὖν ἄιον ὅπα χάλκεον Αἰακίδαο,
πᾶσιν ὀρίνθη θυμός, ἀτάρ καλλίτριχες ἵπποι
ἄψ ὅχεα τρόπεον· ὄσσοντο γάρ ἄλγεα θυμῷ.
225 ἠνίοχοι δ' ἐκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον ἀκάματον πῦρ

de troupes sur un même point, sans sup-
poser pour cela qu'ils se servaient, de cet
instrument dans une bataille en pleine
campagne, parce qu'alors les combats
n'étaient que des chocs tumultueux et
sans ordre. (v. δ', 297.) Dans un tel
état de choses, tout signe extérieur,
comme les drapeaux, la trompette, etc.,
devenait inutile, et la voix bruyante d'un
chef, βοήν ἀγαθός (v. β', 403.), était
l'unique signal que le soldat entendait au
fort de la mêlée. "quod concha vete-
res cecinisse ait Sch., ejus rei ap. Ho-
merum quidem nullum est vestigium;
sed ap. Eurip. Iphig. T. 278, ubi v.
interpp. Virg. de Miseno tubicini Aen.
6, 171.: forte cava, inquit, dum perso-
nat aequora concha Demens, et cantu
vocat in certamina divos, Aemulus ex-
ceptum Triton, si credere dignum est,
Inter saxa virum sputosa immerserat
unda. ipsum Tritonem concha canentem
visum esse narrat Plin. H. N. 9, 5. cf.
Schn. v. σάλπιγξ. nec magis hic noster
novit πυρφόρους, de quibus Euripidis
Schol. ad Phoen. 1386.: ἐρχῶντο κατὰ
τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλ-
πιγκτῶν πυρφόροις. οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν
Ἀρεῶς, ἐκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι
μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ μετ-
αίχμιον ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι. καὶ οὗ-
τω συνέβαλλον αἱ στρατιαὶ ἐσάζοντο
δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, εἰ
καὶ πάντες ἀπόλοντο· ὄθεν παροιμία
ἐπὶ τῶν ἐρῶδη ἀπολλυμένων, Οὐδὲ πυρ-
φόρος ἐσώθη. cf. Herod. 8, 6. idem
Schol.: πρῶτος δὲ Ἀρχαῦδας, συμμα-
χῶν τοῖς Ἡρακλείδαις, ἤγαγε τὴν Τυρ-
σηνικὴν σάλπιγγα εἰς Ἑλλάδας. E: ἔξ
δὲ, φασὶ, σαλπύγγων εἶδη. πρῶτη, ἣν
εὔρεν Ἀθηναῖα, διὸ καὶ σάλπιγξ Ἀθηναῖα
παρὰ Ἀργείοις τιμάται (Paus. 2, 21.),
καὶ κεῖται παρὰ Ἀνυφόροι τὸ ἐπίθε-
τον. δευτέρη ἡ στρογγύλη παρ' Αἰγυ-
πτιοῖς, ἣν Ὀσιρις εὔρε, καλουμένη,
φασὶ, κρούη· χρώνται δ' αὐτῇ πρὸς
θυσίαν, καλοῦντες τοὺς ὄχλους δι' αὐ-
τῆς. τρίτη ἡ Γαλατικὴ, χωνευτὴ, οὐ
πάνυ μεγάλη, τὸν κώδωνα ἔχουσα θη-
ριόμορφον τινα, καὶ αὐτὸν μολύβδινον,
εἰς ὃν ἐμφυσῶσιν οἱ σαλπισταὶ· ἔστι δὲ
ὀξύφωνος, κ. καλεῖται ὑπὸ τῶν Κελ-

τῶν κάρνουξ. τετάρτη ἡ Παφλαγονικὴ,
ἣς ὁ κώδων βοδός ἦν προτομή, βαρύ-
φωνος, ἀναφυσητὴ· καλεῖται δὲ, φασὶ,
βόϊνος. πέμπτη Μηδικὴ, τὸν αὐτὸν
ἔχουσα καλάμινον, τὸν δὲ κώδωνα βαρύ-
φωνον, ὀγκόφωνος. (fort. ὀγκόφωνος,
magno cano.) ἕκτη Τυρσηνικὴ, ἣς εὔ-
ρεται Τυρσηνοὶ, ὁμοία Φρυγίῳ αὐτῷ,
τὸν κώδωνα κελασμένον (tortum, cur-
vum) ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνος, ἣς καὶ
Σοφοκλῆς ἐν τῷ Μαστιγοφόρῳ (17.)
μύμνηται. sunt haec fere usitata vete-
ribus instrumenta musica, quae inflantur.
tubarum quidem seu buccinarum usum
antiquissimum attestantur etiam sacri scri-
ptores, in quibus Hiobi 39, 25., Moses
4, 10, 2. et 31, 6., Jos. 6, 8., ubi me-
morantur buccinae arietinae. cf. Donn-
dorf. Gesch. der Erfind. 4, p. 270. et,
quos laudavit, Goguet. 1, 325, 326.;
2, 318, 323., Forkel. Gesch. d. Musik
1, 84.

220—229. Sch.: περιπλομένων.
(ψ', 833, Odys. α', 16, λ', 247.) περι-
ερχομένων. (E: ἤγουν περιπολούντων,
κυκλούντων. idem τὸ περιπλομένων
ἐν ἰαν τῶν Odys. α', 16. interpretatur
περιτελομένων, περιστρεφόμενων.
v. Schn. vv. πῆλω, περιπέλω. — δη-
ῶν ὑπο θυμ. π', 591.) ἄιον. (κ',
160 etc.) ἤκονον. (malim interpretari
ξυνέηκαν, agnoverunt Achilles vocem,
insignem vi et claritate. ἐμφατικῶς ite-
ravim nomen Αἰακίδαο, quasi dicat Aea-
cidae illius, cui nemo est qui resistat.
longe languidius esset hoc οἱ δ' ὡς οὖν
ἄιον ὅπα χάλκεον αὐτοῦ. cf. ann. ad
α', 240, π', 833, ρ', 249. Soph. Oed.
Col. 163.: ἔτι προβίβαζε, κούρα, πρό-
σα· σὺ γὰρ αἶεις. ibi Schol.: σὺ γὰρ
ἀ. οἶον, αἰσθάνη, ποῦ ἐσμέν.) ὅπα
χάλκεον dixit ε', 785.; cujus nomen
pro Cerberi ponendum est ap. E. „Virg.
Aen. 6, 626.: ferrea vox.“ Cl. — πᾶ-
σιν ὀρίνθη θυμός. ε', 29, π', 280.)
ἄψ ὀ. τρόπεον. εἰς τοπιῶ ποιε-
στρεφον τὰ ἄματα. ὄσσοντο. (α',
105, Odys. κ', 374 etc.) προεώρην,
κατὰ διάνοιαν προέβλεπον. ἄλγεα, dol-
ores, cladem. pugnam praesagire equos,
auctor est Plinius, H. N. 8, c. 42. cf.

- δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς μεγαθύμου Πηλείωνος
 δαιόμενον· τὸ δὲ δαΐε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μεγάλ' ἵαχε δῖος Ἀχιλλεύς·
 τρὶς δ' ἐκνήθησαν Τρώες, κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι.
 230 ἔνθα δὲ καὶ τότε ὄλοντο δυνάδεκα φάτες ἄριστοι
 ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσιν. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
 ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες
 κάτθεσαν ἐν λεχέεσσι, φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι
 μνρόμενοι· μετὰ δὲ σφι ποδάκης εἶπετ' Ἀχιλλεύς,
 235 δάκρυα θεομὰ χέων, ἐπεὶ εἶσιδε πιστὸν ἑταῖρον
 κείμενον ἐν φέροτῳ, δεδαῦγμένον ὀξείῃ χαλκῷ,
 τὸν ῥ' ἦτοι μὲν ἐπεμπε σὺν ἵπποισιν καὶ ὀχεσφιν
 ἔς πόλεμον, οὐδ' αὖτις ἐδέξατο νοστήσαντα.

occidit sol Junonis jussu, cessatque pugna. Trojanorum concilium.

- Ἥλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη
 240 πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο θοᾶς ἀέκοντα νέεσθαι.
 ἠέλιος μὲν ἔδν, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ

ann. ad ρ', 426, 427, β', 770.) ἐκνήθησαν. (ε', 903, λ', 129, 673 etc.) ἐταράχθησαν: H, Ionismo, ut ait, postulante, edidit τρὶς δὲ κνήθησαν, quod obtulerant-codd. Lips., Cantabr. et 2 Vrat.; et ita suppressere et suppressi jubere solet augmentum. cui viro doctissimo hac de re semel respondebo, idque verbis F. A. Wolfii praefero. Hom. p. 66. „tradunt in scholiis,“ inquit, „Aristarchum hic illic augmenta verborum praecidisse Ἰακῶς, ad morem Ionicum. non docent Scholiastae, nec quisquam alius, quem ille morem intelligi voluerit; id quod inprimis erat notandum, siquidem nemo narravit, priscos Iones semper omisisse augmenta, idque ejus dialecti proprium esse. atque Homeri aevo hanc distinctionem temporum satis usitatam fuisse, quaevis pagina testatur; nisi quod usum rei liberum videmus ad versus fundendos“ etc. observanda est autem in hoc genere praeter perspicuitatem euphonia atque eurhythmia, quas ob causas ipsum Aristarchum bonam partem augmentorum servasse videri ait Wolfius, velut cum ἐπεδέετ' Ἀχαιῶν scribitur σ', 385. hic quidem nos cum immutatum reliquimus ἐκνήθησαν, rhythmi gratia fecimus, qui longe vehementior est rei que, quam dicit Hom., aptior quam si ponas τρὶς δὲ κνήθησαν: quo pertinent haec et similia πάντ' ἐγένοντο, γλώσσ' ἐμέμικτο, ἔκπαγλ' ἐφίλησα, quibus qui substitueret πάντα γένοντο, γλώσσα μέμικτο, ἔκπαγλα φίλησα, digitis metiri versus videretur, non aure,

cum utroque horum opus esse doceat Horatius A. P. 274. ad judicandum de sono legitimo.

230—238. καὶ τότε, etiam tunc, ut jam ante plurimi Trojanorum perierant apud fossam. — „periere suis obrili curribus et transfixi hastis suis. ἀμφὶ pro ἐν, διά.“ Ex H. v. et Matth. p. 544. et 854. sic Persae αὐτοὶ ὑφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις Πάιοι, ἔθρανον πάντα κοπήρη στόλον, ut canit Aeschylus Pers. 388. — ἀσπασίως. (η', 118, λ', 327, infra 270 etc. — ἐν λεχέεσσιν, ἐν λέχει, ἐν φέροτῳ, ut dicit 236., quod est interprete E νεκρῶν φορεῖον, ἀσπίδα τυχὸν ἢ ἄλλο τι αὐτοσχέδιον — ὁ νεκροφόρος σκίμπος, der Tragsessel, die Todtenbahre. Virg. 6, 220.: tum membra (Miseni) toro defleta reponunt, Purpureasque super vestes, velamina nota, Conjiciunt; pars ingenti subiere feretro etc. — 231—233 cum ejusdem poetæ dictis de Pallante occiso Aen. 11, 29 et seqq. contendit Eichh.

239—245. justo citius occidere Juno solem jubet, quo finiatur prosperus Trojanis (ρ', 453—455.) dies. contra Israhelitarum in gratiam Jehova dictus est diem ultra solitum produxisse: v. Jos. 10, 13. ann. H. — Sch.: ἀκάμαντα. (484.) μηδέποτε νοπιῶντα. indefessum. significatur solis motus perpetuus; quemadmodum et Spercheus annis vocatur ἀκάμας π', 176. et Oceanus ap. poetam veterem, cujus hunc versiculum laudavit E p. 1155, 8.: πάντη δ' ἀκαμάτων φέ-

- φυλόπιδος κρατερῆς καὶ ὁμοίου πολέμοιο·
 Τρωῆς δ' αὐτ' ἐτέρωθεν, ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης
 χωρήσαντες, ἔλυσαν ὑφ' ἄρμασιν ἄκίας ἵππους,
 245 ἔς δ' ἀγορῆν ἀγέροντο, πάρος δόροποιο μέδεσθαι.
 ὄρθῶν δ' ἐσταύτων ἀγορῆ γένετ', οὐδέ τις ἔτλη
 ἕζεσθαι· πάντας γὰρ ἔχε τρόμος, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἔξεφάνη, θηρόν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἄλεγεινῆς.
 τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύει
 250 Πανθοίδης· ὁ γὰρ οἶος ὄρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.
 Ἔκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος, ἡγ' ἐν νυκτὶ γένοντο·
 ἄλλ' ὁ μὲν ἄρ' μύθοισιν, ὁ δ' ἔργχει πολλὸν ἐνίκα.
 ὃ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·

Trojam redire exercitum, neque in campo pernoctare, jubet Polydamas.

- „Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι! κέλομαι γὰρ ἔγωγε
 255 ἄστυδε νῦν ἵνα, μὴ μίμνεν Ἡῶ διᾶν
 ἐν πεδίῳ παρὰ νηυσίν· ἕκασ δ' ἀπὸ τείχεός εἰμεν.
 ὄφρα μὲν οὗτος ἀνὴρ Ἀγαμέμνονι μῆνιε δῖῳ,
 τόφρα δὲ ῥηῖτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί.
 χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θεῆς ἐπὶ νηυσὶν λαύων,
 260 ἐλόπιμος νῆας αἰρησέμεν ἀμφιελίσσας.
 νῦν δ' αἰνῶς δεῖδοικα ποδώκεα Πηλεΐωνα·
 οἶος ἐκείνου θυμὸς ὑπέρβιος, οὐκ ἐθελήσει
 μίμνεν ἐν πεδίῳ, ὅθι περ Τρωῆς καὶ Ἀχαιοὶ
 ἐν μέσῳ ἀμφοτέρω μένος ἄρῆος δατέονται,
 265 ἄλλ' ἀπὸ πτόλιός τε μαχήσεται ἡδὲ γυναικῶν.
 ἄλλ' ἴομεν προτὶ ἄστυ, πίθεσθὲ μοι· ὦδε γὰρ ἔσται.

ρεται ῥόος Ὁκεανοῖο. cf. H. — φυλ. κρατερῆς. δ', 15, Odyss. π', 268 etc. — ὁμοίου πολ. ι', 440, δ', 315. — ἀπὸ κρ. ὑ. χωρήσαντες. ἀποχωρήσαντες, desidentes. tmesis. idem est ἀποχάζεσθαι. Odyss. λ', 95: ἄλλ' ἀποχάζεο βόθρου. — ἔς δ' ἀγορῆν etc. sponte concionem habent Trojani, idque noctu et incoenati, et universi stantes, cum alias oratores starent, ceteri sederent (v. α', 58, 68 etc.); quae res ingentem illorum terrorem trepidationemque indicant. „ἐτυμολογικὸς δὲ συνήθης τρόπος τὸ ἔς ἀγορῆν ἀγέροντο.“ E. v. 533, Matth. S. 415 etc.

250, 251. ὁ γὰρ — ὀπίσσω. descriptio viri prudentis. v. ann. ad α', 343. — „Ἐκτορι — γένοντο. Virg. Aen. 10, 702: Paridisque Mimanta Aequalem comitemque, una quem nocte Theano In lucem genitori Amyco dedit, et face praegnans Cisscis regina Parin creat.“ Cl.

254—260. ἀμφὶ μάλα φράζεσθε. tmesis. interpretibus Scholiastis Ven. ἀμφιφράζεσθαι est περιπέφασθαι

τῇ διανοίᾳ, μάλα περισσῶς βουλευέσθαι. — μῆ — διᾶν. asyndeton ad significandam celeritatem, qua redire Trojanos jubet. cf. δ', 89, λ', 197. — μῆνιε. α', 488 etc. — ῥηῖτεροι πολ. E: εὐπολεμητότεροι. Hesych.: εὐκαταγωνιστότεροι. „Atticismus vulgo dictus pro ῥηῖτερον ἦν πολεμίζειν τοῖς Ἀχαιοῖς.“ Ex H. cf. Matth. S. 446. de re, quam dicit, K evolvi jussit ε', 788—791. et ι', 352—355. — χαίρεσκον. Odyss. μ', 380. — Sch.: ἰαύων. (ι', 325, ξ', 213 etc.) ἐπαυλιζόμενος ταῖς ναυσὶ, καθεύδων. — ἀμφιελίσσας. β', 165 etc.

261—263. νῦν δ' α. δεῖδοικα. α', 555, ι', 244 etc. — οἶος etc. asyndeton epexegeticum.

264—268. μένος ἄ. δατ. διαιρούνται τὸν πόλεμον, παρόσον ὅτε μὲν οὗτοι, ὅτε δὲ ἕτεροι νικῶσι. Schol. A. similiter alii, nec male μένος ἄρῆος intellegimus κράτος, vim belli, h. e. victoriam, quam nunc Graecos, nunc Trojanos, reportare solere dicit, in campo dimicantes; cujus vicissitudinis impatien-

- νῦν μὲν νῦξ ἀπέπανσε ποδώκεα Πηλεΐωνα
 ἀμβροσίη· εἰ δ' ἄμμε κινήσεται ἐνθάδ' ἔοντας
 αὔριον ὀρηθεῖς ξὺν τεύχεσιν, εὐ νύ τις αὐτὸν
 270 νῦσεται. ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν,
 ὅς κε φῦγη· πολλοὺς δὲ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
 Τρώων. αἶ γὰρ δὴ μοι ἀπ' οὐρατος ὦδε γένοιτο!
 εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα, κηδόμενοι περ,
 275 νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἔξομεν, ἄστν δὲ πύργοι,
 ὕψηλαί τε πύλαι, σανίδες τ' ἐπὶ τῆς ἀραρυῖαι
 μακροαὶ, εὐξέστοι, ἔξευγμέναι εἰρῶσονται·
 πρῶτ' δ' ὕπνοιοι ξὺν τεύχεσι θωροηχθέντες
 στησόμεθ' ἂν πύργους. τῷ δ' ἄλιον, αἶ κ' ἐθέλῃσιν
 ἔλθῶν ἐκ νηῶν περὶ τείχεος ἄμμι μάχεσθαι.
 280 ἂψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κ' ἐριαύχενας ἵππους
 παντοίου δρόμου ἄσῃ, ὑπὸ πτόλιν ἡλασκάζων·
 εἶσω δ' οὐ μιν θυμός ἐφορηθῆναι ἑάσει,
 οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει, πρὶν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται.“

contraria Hectoris, successu elati, sententia.

- Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος Ἴκτωρ·
 285 Πουλδάμα, σὺ μὲν οὐκέτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις,

tem Achillem ipsam urbem oppugnaturum esse auguratur. Ap. tamen: μένος ἄρηος, inquit, περιφραστικῶς ὁ πόλεμος. hoc modo δατεῖσθαι μένος ἄρηος fuerit velut μερίζεσθαι πόλεμον, partiri bellum seu pugnam, pugnam conserere; quod placuit Heyneo. — νῦξ ἀμβροσίη. β', 57.

270 — 272. ἀσπασίως (η', 118, λ', 327 etc.), libenter. Ε: ἀγαπητὸν ἠγγήσεται, οὐκ ἀνδραγαθῆσαι, ἀλλ' εἰ καὶ μόνον οἴκοι ἐπανέλθοι. — ἱρήν. δ', 46, 416 etc. — Sch.: αἶ — γένοιτο. ὄφελε γὰρ ἀπὸ τῆς ἐμῆς ἀκοῆς γενέσθαι. τουτέστιν· εἶθε γὰρ μὴ ἀκουσαίμι. utinam hoc ne audiam! ὦ δε, sic, dicit Δεικτικῶς, h. e. cum gestu abominandi.

273 — 278. sin dictis meis parebitis, h. e. sin statim redibitis in urbem, quamvis tristes et inviti, tum noctu quidem in concione robur nostrum habebimus, h. e. in concione, nec per domos dispersi, pernoctabimus, urbemque interim turres et portae altae ac firmae tutabuntur; mane vero sub auroram armati consistemus in turribus. contineri in urbe jubet Trojanos, nec prodire, sed noctu excubare in foro, interdium autem disponi in auris et turribus, ut fecerant antequam Achilles ab exercitu Graecorum discessisset. — σθένος, robur, exercitum,

ut Aeschylus Pers. 837.: ἀνάματον δὲ παρῆν σθένος ἀνδρῶν τενηρητήρων, Παμμίτων τ' ἐπιούρων. — „τὰς θύρας σανίδας λέγει ἐπὶ ταῖς πύλαις ἀραρυῖας· ἔξευγμένας δὲ ἀντὶ τοῦ κεκλεισμένας καὶ ἡσφαλισμένας, ὡς οἶα ζυγοῖς, τοῖς μοχλοῖς.“ — Ex E. — τῷ δέ. Achilli. — ἄλιον (306, Odys. δ', 292, π', 147 etc.), calamitosius, periculosus. Francogalli: tant pis pour lui.

280 — 283. εἶσ', ibit. — ἐριαύχενας. epitheton eorum. (v. κ', 305, λ', 159 etc. — Sch.: ἄσῃ. ε', 289, λ', 818 etc.) πληρώση, κορέση. — „ἡλασκάζων. (Odys. ι', 457.) ἐπ' οὐδενὶ τέλει τρέχων. ὑπὸ πτόλιν ἡλ. ὑπὸ τὴν πόλιν ἔξω πλανώμενος.“ Ex E. ab ἡλάσκαιν, ut notavit Ap. v. ἡλάσκουσαι. cf. β', 470, γ', 104. — οὐδέ ποτ' — ἔδονται. reliqui cum Wolfio veterem interpunctiōnem, vereorque ne pariter α', 29. virgula distinguendum sit post λύσω. suadet concinnitas quaedam graeci sermonis, quod genus late patet. nam seorsim intellectis verbis πρὶν ἔδονται, videntur hae nobis esse scopae dissolutae. imo haec ita interpretemur: πρότερον αὐτὸν κύνες κατέδονται ἢ ἐκπέρσει πτόλιν, illa primo libro: πρότερον αὐτῆν γῆρας ἐπεισιν ἢ ἐγὼ λύσω. — κύνες ἀργοί. 578, α', 50. — ἔδονται. δ', 237, π', 836 etc.

284, 285. μ', 230, 231.

ὃς κέλειαι κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι αὐτίς λόντας.
ἢ οὐπω κεκόρησθε ἐελέμενοι ἔνδοθι πύργων;
πρὶν μὲν γάρ Πριάμοιο πόλιν μέροπες ἀνδρωποί
πάντες μυθέσκοντο πολύχρουσον, πολύχαλκον.

290 νῦν δὲ δὴ ἑξαπόλωλε δόμων κειμήλια καλά,
πολλὰ δὲ δὴ Φρυγίην καὶ Μηονίην ἐρατεινήν
κτῆματα περναμέν' ἴκει, ἐπεὶ μέγας ὠδύσατο Ζεὺς.
νῦν δ' ὅτε πέο μοι ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω
κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσὶ, θαλάσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιοὺς,

295 νῆπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐπὶ δῆμῳ.
οὐ γάρ τις Τρώων ἐπιπίσεται· οὐ γὰρ ἔασω.
ἀλλ' ἄγεθ', ὡς ἂν ἐγὼν εἶπω, πειθόμεθα πάντες.

286—289. ἀλήμεναι (ε', 823, π', 714.), συγκλεισθῆναι, constipari, concludi. — αὐτίς λόντας, reversos. — Sch.: ἐελέμενοι. (ab ἔλω, ἔλλω, sicut et ἀλήμειαι sive ἀλήναι, et ἔλσαι 294. v. α', 409, μ'. 38.) συγκλεισμένοι, συνηγμένοι. (, Virg. Aen. 9, 598.: non pudet obsidione iterum valloque teneri — et morti praetendere muros? Cl. — μέροπες. α', 250 etc.) μυθέσκοντο. ἔλεγον. — πολύχρουσον, πολύχαλκον. auro et aere abundasse Trojam, nec rebus artibusque, quibus ornatur vita, caruisse, multis ex locis Homericorum carminum intelligitur. v. α', 13, 15, ε', 489, ζ', 46—50, 242—250, 271, 288—295, 313—317, κ', 315, 378—381, χ', 118—121, ω', 228—235. eodem libro, 543., Priamum alloquens Achilles: καὶ σὲ, γέρον, inquit, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλιβιον εἶναι· Ὀσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔεργει, Καὶ Φρυγίη καθύπερθε, καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων. (v. ann. ad β', 816.), Τῷ σὲ, γέρον, πλουτῶ τε, καὶ νιόσι φασὶ κενάσθαι. opes non tam bello partae fuerunt, cujus praeter id ipsum, quod cecinit Hom., rara hic mentio, velut γ', 188, 189, quam proventus terrae fertilis (γ', 74, ι', 329 etc.), donisque ac tributis civium (ρ', 225.) et subjectorum; commercio rerum pretiosarum, quod fuit Phrygibus et Trojanis cum Lydis (Voss. myth. Forsch. p. 301.), Thracibus (ω', 234), Sidoniis (ζ', 290, H excursu 23. ad Virg. Aen. 1.), aliisque populis; denique conventu finitimorum ad templa atque oracula celeberrima deorum, inprimis Apollinis. v. H excursu 9. ad Virg. Aen. 2., p. 425. 4. ed., Mannert. 6, 3., p. 454, 455., Schubarth. Ideen über Homer u. sein Zeitalter p. 162 etc. Astyrenorum aurifodinas Hom. haud magis novit quam ipsum oppidum Astyra, de quo Strabo 13, 1., vol. 3. p. 97. ed.

Tauchnitz.: ὑπέρεται δὲ τῆς τῶν Ἀβυδηνῶν χώρας ἐν τῇ Τρωάδι τὰ Ἀστυρα ἃ νῦν μὲν Ἀβυδηνῶν ἔστι, κατεσκευασμένη πόλις, πρότερον δὲ ἦν καθ' αὐτὸ χροσεῖα ἔχοντα, ἃ νῦν σπάνιά ἔστιν. ἑξαναλωμένα, καθάπερ τὰ ἐν τῷ Τρωάδω τὰ περὶ τὸν Παντολῶν. J. Müller. Allgem. Gesch. 1. p. 45.: „Die trojanische Macht hatte sich in den Vorbergen des Ida gebildet; in 300 Jahren waren viele benachbarte asiatische Völker, endlich selbst in Europa die thracische Küste und bis an Thessaliens Gränze ein grosses, weites Land freiwillig durch Verträge oder durch die Waffen dem trojanischen König zugethan worden, so dass man ihn als den reichsten und grössten Fürsten dieses Theils von Asien betrachtete. (tot quondam populis terrisque superbium Regnatorum Asiae. Virg. Aen. 2, 556.)“ ceterum cognomine πολυχρῦσον Hom. non nisi Mycenae et Trojam, urbes principes summorum utriusque gentis regum, insignivit, laudem vero de aeris abundantia, ne dicam οὐρανὸν πολύχαλκον (ε', 504 etc), cum Sidone urbe communicavit Odys. ο', 425.

290—292. absurtas esse ait opes Trojanorum, ex quo bellum exarsit, quoniam fere iratus illis fuerit Jupiter, Graecisque favorit — κειμήλια, res pretiosae, vestes acu pictae, artes, quas perditas esse dicit e domibus, h. e. direptas a Graecis (ι', 330, 331.), aut venditas ad suppeditandos sumtus belli. — Φρυγίην καὶ Μηονίην. h. e. εἰς Φρ. καὶ εἰς Μ. ann. Schol. A.

293—296. ἀγκυλομήτεω. β', 205. — Sch.: νοήματα. (328, η', 456, κ', 104 etc.) βουλεύματα. φαῖνε διαφανῆ ποίησον. perperam libri: ἐποίησεν. — ἐπιπίσεται. α', 218, ε', 878 etc. — οὐ γὰρ ἔασω. ε', 449.

297. β', 139, ι', 26, 700 etc.

- νῦν μὲν δόρπον ἔλεσθε κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι,
καὶ φυλακῆς μνήσασθε, καὶ ἐργοῖροσθε ἕκαστος·
300 Τρώων δ' ὃς κτεάτεσβιν ὑπερφιάλως ἀνιάξει,
ξυλλέξας λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι,
τῶν τινὰ βέλτερόν ἐστιν ἐπαυρόμεν ἤπερ Ἀχαιοῦς.
πρωῖ δ' ὑπὸιοι ξὺν τεύχεσι θωρηχθέντες
νηυσὶν ἐπι γλαφυροῖσιν ἐγείρομεν ὄξυν ἄρηα.
305 εἰ δ' ἔτεόν παρα νᾶφιν ἀνέστη διος Ἀχιλλεύς,
ἄλιον, αἶ κ' ἐθέλησι, τῶ ἔσβεται. οὐ μὲν ἔργα
φρεύσομαι ἐκ πολέμοιο δυσηχέος, ἀλλὰ μάλ' ἄντην
στήσομαι, ἢ κε φέροσι μέγα κράτος, ἢ κε φεροίμην.
ξυνὸς Ἐνυάλιος, καὶ τε κτανέοντα κατέκτα.

vincit Hector opera Minervae. plangunt tota nocte Patroclum Achilles et Graeci.

- 310 Ὡς Ἐκτωρ ἀγόρευ', ἐπὶ δὲ Τρώες κελάδησαν,
νήπιοι· ἐκ γὰρ σφρων φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ἐκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν, κακὰ μητιόωντι·
Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔτις, ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν.
δόρπον ἔπειθ' εἴλοντο κατὰ στρατὸν ἄνταρ Ἀχαιοὶ
315 παννύχιοι Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο ρωῶντες.
τοῖσι δὲ Πηλεΐδης ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο,
χεῖρας ἐπ' ἀνδροφόνους θήμενος στήθεσβιν ἑταίρου,

298. cf. 314. Schol. A: ἐν τελ. ἀντὶ τοῦ μὴ λύσοντες τὰς τάξεις. v. ἡ', 370, 380, λ', 729.

299. ἡ', 371.

300 — 302. Sch.: Τρώων δ' ὃς κτεάτ. καὶ τὰ ἐξῆς. τῶν δὲ Τρώων ὅστις ἂν ὑπερβαλλόντως ἀνιάται ἐπὶ τοῖς χρήμασι, ὡς μέλλον ἀπολλύειν αὐτὰ ὑπὸ τῶν πολεμίων (τοῦτο γὰρ ἔλλειπον προσυπανούεται), συναγαγὼν αὐτὰ δότω τοῖς πολίταις· βέλτιον γὰρ ἐστὶν ὑπὸ τούτων αὐτὰ δαπανηθῆναι. (ὑπερφιάλως. ν', 293, γ', 106 etc.) καταδημ. δότω αὐτὰ τῶ πλήθει καταναλώσει. (h. e. velut βορῆσαι κατὰ δῆμον, consumere viritum. alio sensu δημοβόρον regem dixit α', 231.) ἐπαυρόμεν. ἀπόνασθαι, ἀπολαῦσαι. usitatus hoc sensu ap. Hom. est medium ἐπαυρόσθαι. v. α', 410, ζ', 353 etc. neque enim huc pertinet ἐπαυροῖν λ', 572 etc. 303, 304. θ', 530, 531.

305 — 309. ἐτέον. β', 300, ε', 104 etc. — ἄλιον. 278. — ἀνέστη, surrexit. dictum τροπικῶς, ut alias hujus contraria ἦσθαι et κείσθαι. v. α', 134, β', 688, σ', 64., infra 353 etc. — δυσηχέος. β', 686 etc. — ἢ κε — φεροίμην. cf. ν', 486, λ', 410, χ', 253. — ξυνὸς Ἐνυάλιος, communis Mars, h. e. communis fortuna belli. Cic. Ep.

ad Div. 6, 4.: omnis Mars belli communis. Liv. 5, 12.: Sergio Martem communem belli fortunamque accusante. hoc versu Hesych. illustrat τὸν ὁμοῖον πόλεμον (ι', 440) h. v. et τὰ ἐν τοῖς πολέμοις παράλογα, quae Thuc. dixit 7, 61. hinc etiam Ἄρης ἀλλοπρόσαλλος ε', 831. v. H et K. „Aristot. Rhet. 2, 21. χρῆσθαι δὲ δεῖ ταῖς τεθρολλημέναις καὶ κοιναῖς γνώμασι, ἂν ὅσι χρήσιμοι· διὰ γὰρ τὸ εἶναι κοινὰ, ὡς ὁμολογούντων ἀπάντων, ὀρθῶς ἔχειν δοκοῦσιν. οἷον παρακαλοῦντι εἰς τὸ κινδυνεύειν — ἦττους ὄντας ξυνὸς Ἐνυάλιος. Archilochus, μεταποιῶν αὐτὸς τὸ Ὀμηρικὸν ξυνὸς — κατέκτα, ut ait Clem. Alex. Strom. 6, p. 739. Pott.: ἔρξω. Ἐτήτυμον γὰρ ξυνὸς ἀνδρώποισ ἄρης.“ E Cl. Turni orationem 10, 279 — 284., et inprimis πολυθρόλλητον illud Audentes fortuna juvat, comparavit Eichh.

310. θ', 542.

311 — 322. ἐκ γὰρ — Ἀθήνη. ζ', 234. — Ἐκτορι μ. γ. ἐπήνησαν. v. Matth. §. 386, 5., ann. — μητιόωντι, consulenti, suadenti. — φράζετο. α', 554, Odyssey λ', 509 etc. cf. ll. ι', 374. — ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο. 51, 124, β', 87 etc. — χεῖρας ἀνδροφόνους. similiter ω', 477.: τοὺς

πυκνὰ μάλα στενάχων, ὥστε λῆς ἠϋγένειος,
 ὦ ρά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφρηβόλος ἀρπάσῃ ἀνήρ
 320 ὕλης ἐκ πυκνῆς, ὁ δὲ τ' ἄχνηται ὕστερος ἐλθῶν,
 πολλὰ δὲ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἔχνη ἔρευνῶν,
 εἴ ποθεν ἐξεύροι· μάλα γὰρ δριμύς χόλος αἰρεῖ.
 ὡς ὁ βαρυστενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσιν·

Achillis oratio.

„ὦ πόποι, ἦ ὅ' ἄλιον ἔπος ἔκβαλον ἡματι κείνῳ,
 325 θαρσύνων ἦρωα Μενόιτιον ἐν μεγάροισι!
 φῆν δὲ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν,
 Ἴλιον ἐκπέρσαντα, λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν.
 ἄλλ' οὐ Ζεὺς ἀνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ.
 ἄμφω γὰρ πέρωται ὁμοίην γαῖαν ἔρευσαι
 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα
 δέξεται ἐν μεγάροισι γέρον ἱππηλάτα Πηλεὺς,
 οὐδὲ Θέτις μήτηρ, ἄλλ' αὐτοῦ γαῖα καθέξει.
 νῦν δ' ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, σεῦ ὕστερος εἴμ' ὑπὸ γαῖαν,
 οὗ σε πρὶν κτεριῶ, πρὶν γ' Ἐκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι
 335 τεύχεα, καὶ κεφαλὴν, μεγαθύμου σεῖο φονῆος,
 δώδεκα δὲ προπάρουθε πυρῆς ἀποδειροτομήσω
 Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν κταμένοιο χολωθεῖς.

δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγκυ
 δ' ἔρα στὰς Χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γού
 νατα, καὶ κύσε χεῖρας Δεινᾶς, ἀνδρο
 φόνους, αἳ οἱ πολέας κτάνον υἱας.
 Ovidius Art. am. 2. extremo: illis te
 manibus tangi, Brisei, sinebas, Imbu
 tae Phrygia quae nece semper erant.
 pariter Hector α', 242. et saepius app
 pellatur ἀνδροφόνος. ut autem caput
 filii prehendit Thetis lamentans 71., ita
 hic Achilles pectori sodalis imponit ma
 nus; quemadmodum amantes tangere gau
 dent eos, quos amant. — verba τοῖσι
 δὲ — ἐπαίρου iterum leguntur ψ', 17.
 et 18. — πυκνὰ μ. στενάχων, iden
 tidem multa gemens. — λῆς ἠϋγένει
 ος. ὁ', 275, ὁ', 109. — Sch.: ἐλαφρη
 βόλος. κνηγός. a parte. cf. ὁ', 133.
 ἄγκεα, convalles, appellatae ab an
 fractibus seu sinu inter montes. βαθέ'
 ἄγκεα dixit ν', 490, ποιήεντα Odys.
 δ', 337. et ρ', 128. cf. II. ζ', 190. et
 Etym. h. v. — δριμύς, acer, ut βέ
 λος δριμύ ὠδίνων λ', 270, δριμεία μά
 χη ὁ', 696 etc.

324 — 337. ἄλιον ἔπος. ὠ', 92, 224.
 cf. δ', 26, 158 etc. — Sch.: ἔκβαλον.
 μάτην προηκάμην. jactavi, gloriatus. —
 Ὀπόεντα. v. ann. ad β', 531. —
 περικλυτὸν, celebrem expugnata Tro
 ja. Schol. B: ἐνδοξον γενόμεον ἐκ τῆς
 νῆως. hinc intelligitur, Achillem, quam

diu Phthiae vixit, fata sua nondum edo
 ctum fuisse, ut idem Schol. annotavit. —
 ὁμοίην, similem, eandem. — Sch.:
 ἔρευσαι. ἐρῆθρῶν τῷ αἵματι ποιῆσαι.
 κτεριῶ. (v. ann. ad λ', 455.) θάψω. —
 Ἐκτορος τεύχεα, arma Achillea, qui
 bus jam indutus erat Hector, spoliato
 Patroclo. — κεφαλὴν. v. 34. — Sch.:
 ἀποδειροτομήσω. (ψ', 22.) τὰς
 τραχίλους ἀποτέμω. E: ἦ δὲ τῶν δώ
 δεκα λαμπρῶν Τρώων ἀποδειροτόμη
 σις ἀντίσιον ἔχει ὁμοίαν μὲν τινα, μεί
 ζω δὲ ἄλλως, τοῦ τρεῖς ἐνὸς ἀντι
 πεφάσθαι (male codd: ἀντιπέφρα
 σται) ὅπερ ἀλλαχοῦ (ν', 447.) κείται.
 τὸ δὲ σέθεν κταμ. χολ. δηλοῖ, οὐ
 δικαίαν εἶναι τὴν πράξιν, ἀλλὰ χόλου
 ἔργον, οὗ δυσχερὲς κτατεῖν. de Achille
 Schubarth. Ideen etc. p. 168.: „Ver
 gessen wir den Bezug aufs Heer, auf
 ein Grösseres, Allgemeines, so erscheint
 dieser Held im Kreise seiner Nächsten
 als durchaus willkommen, allen eine an
 genehme, wohlthuende Erscheinung. Wie
 kindlich und edel ist die Sorge u. Ver
 ehrung für seinen Jugenderzieher Phō
 nix (II. 9, 620 — 622.)! Dieses stolze,
 unbeugsame, unduldsame Herz ist doch
 für den engsten, zärtlichsten Freund
 schaftsbund nicht verschlossen (18, 80 —
 83). Welch ein unendlicher Schmerz ist
 es, den Achilleus um den gefallenen Pa

τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεια αὐτως·
 ἀμφὶ δὲ σὲ Τρῳαὶ καὶ Δαρδανίδες βαθύκολποι
 340 κλαύσονται, νύκτας τε καὶ ἡμέατα δακρυχέουσαι,
 τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα βίηφι τε δουρὶ τε μακροῦ,
 πειράς περθόντε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων.“

lavatur, ungitur, lectoque componitur Patrocli corpus.

Ὡς εἰπὼν ἐτάροισιν ἐκέκλετο διὸς Ἀχιλλεύς
 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα τάχιστα
 345 Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα.
 οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ' ἴστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ,
 ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν, ὑπὸ δὲ ξύλα δαίον ἐλόντες·
 γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε, θέρομετο δ' ὕδωρ.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσειεν ὕδωρ ἐνὶ ἥνοπι χαλκῶ,
 350 καὶ τότε δὴ λούσαν τε, καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ·
 ἐν δ' ὠτειλὰς πλήσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο·
 ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες ἑαυῶ λιτὶ κάλυψαν
 ἔς ποδας ἐκ κεφαλῆς, καθύπερθε δὲ φάρεϊ λευκῶ.
 παννύχιοι μὲν ἔπειτα πόδας ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλλῆα
 355 Μυρμιδόνες Πάτροκλον ἀνεστεινάχοντο γοῶντες.

troklus aussert (18, 22—35)! Ja seine Grausamkeit, sein Wahnsinn, sein off-
 barer Frevel (21, 27, 28; 22, 395 ff.; 23, 19—24, 175, 176.), durch den er
 den Freund zu rächen, zu ehren sucht,
 ist selbst als barbarisch geäußertes Ge-
 fühl höchst rührend. Und nun denke
 man sich dieses vollendetste Selbst, diese
 für Genuss und That aufs vollkommene-
 ste ausgerüstete Natur, der es sogar
 nicht an Wohl laut der Stimme, an kunst-
 voller rhythmischer Äusserung für Das
 fehlt, was sie in den geheimsten Falten
 des Busens bewegt (9, 186—191); man
 denke sie sich bestimmt, frühzeitig eben
 dieses eigenste Leben, was ihr so wohl-
 thut, worin sie den ganzen Zweck und
 Genuss ihres Daseins findet, schnell u.
 in aller Blüthe verlassen zu müssen (18,
 436—441), und man wird gewiss nicht
 von ihrem plötzlichen Scheiden ohne An-
 theil sich entfernen können.“

338—342. νηυσὶ κορ. α', 170. —
 α ὕτως, sic ut jaces, insepultus. —
 βαθύκολποι. 122. — Sch.: καμόμε-
 μεσθα. (δ', 187, θ', 22 etc.) μετὰ
 κατοπαθείας καὶ πόνον ἐπιτρώμεθα.
 πειράς. (541, ε', 710 etc.) πλουσίας,
 εὐδαιμονας.

344—348. Odys. θ', 434—437. —
 „τρίποδα, lebetem basi impositum.“
 Ex H. — Πάτροκλον — αἶμ. de
 duplici accus. v. Matth. §. 413. — βρο-
 τον αἶμ. ἡ', 425, ξ', 7 etc. — Sch.:
 λοετροχόον. ἐξ οὗ τὰ λουτρὰ καὶ

καθάρσια γίνονται. (ἐν πυρὶ κη-
 λέῳ. θ', 217.) γάστρην. χώρημα, τὸ
 πλάτος τοῦ λέβητος.

349—353. ἥνοπι. π', 408. — λίπ'
 ἐλαίῳ. κ', 577. — ἀλείφατος ἐνν.,
 unguenti novemnis. ὡς φαρμακώδη δύ-
 ναμιν ἔχοντος τοῦ παλαιοῦ ἐλαίου, in-
 quit Schol. A, et similiter E. Etym. v.
 ἐννεώρος: — ὄρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός. E:
 ὄρος γὰρ ὁ ἐν. v. Schn. v. ὄρος. Plin.
 H. N. 15, 7. extr.: veteri quoque oleo
 usus est ad quaedam genera morborum.
 alias non laudatur vetus oleum aut un-
 guentum. de numero novenario v. ann.
 ad β', 96. — Sch.: ἐαυῶ. λεπτῶ πέ-
 πλω. παρὰ τὸ ἐννοεῖσθαι. (Ap. v. ἐανός:
 — ὅταν δὲ λέγη ἐαυῶ λιτὶ κάλυψεν,
 ἐπιβολαίῳ λιτῶ (linteo. H. sed scriben-
 dum arbitror λιτῶ.) σημαίνει. ποτὲ δὲ
 τῷ λεπτῷ ὑφάσματι. v. ann. ad ε', 734.)
 λιτὶ. (ψ', 254.) λιτῶ καὶ ἀποικίῳ τῷ
 ὑφάσματι. ἐς π. ἐκ κεφ. ἀντὶ τοῦ
 ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ποδῶν. h. e. totum
 corpus. Plautus Epid. 5, 1, 17.: us-
 que ab unguiculo ad capillum summum
 est festivissima. — „φάρεϊ. β', 43,
 θ', 221. pallio tegebantur corpora de-
 functorum. Penelope Odysse β', 97.:
 μίμνει ἐπιγόμενοι τὸν ἐμὸν γάμον,
 εἰσόκε φάρος Ἐκτελέσω — Λαέρτη ἥρωϊ
 ταφῆιον.“ E K. breviter Virg., ut de-
 cuit poetam recentiorem, Aen. 6, 218.:
 pars calidos latites et ahena undantia
 flammis Expediunt, corpusque lavant
 frigentis et unguunt.

increpat Jupiter Junonem, minime obnoxiam.

Ζεὺς δ' Ἦοην προσέειπε κασιγνήτην, ἄλοχόν τε
 „Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἦοη,
 ἀνστήσας Ἀχιλλῆα πόδας ταχύν! ἦ ῥά νυ σεῖο
 ἐξ αὐτῆς ἐγένοντο καρηκομῶντες Ἀχαιοί.“

360 Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἦοη·
 „ἀνότατε Κρονίδη, ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες!
 καὶ μὲν δὴ πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι,
 ὅσπερ θνητὸς τ' ἐστὶ, καὶ οὐ τόσα μῆδεα οἶδε·
 πῶς δὴ ἔργω, ἢ φημι θεάων ἔμμεν ἀρίστη

365 ἀμφοτέρων, γενεῇ τε, καὶ οὐνεκα σὴ παράκοιτις
 κέκλημαι, σὺ δὲ πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν ἀνάσσεις,
 οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσθαμένη κακὰ ῥάψαι;“
 „Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

confert se Thetis ad Vulcanum, et a Charite, uxore ejus, excipitur.

Ἠφαίστου δ' ἴκανε δόμον Θέτις ἀργυρόπεζα,
 370 ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ', ἀθανάτοισι,
 χάλκεον, ὃν ῥ' αὐτὸς ποιήσατο Κυλλοποδίω.

356—368. sublatum haec eunt veterum Zenodotus ap. Schol. B, recentiorum K et W; delevit P. Knightius; H quoque a rhapsodo inserta esse censet, fatetur tamen, multa Criticos illos subtilius quam verius disputasse. sic est; nec operae pretium esse videtur singulas eorum rationes excutere. id tantum dicam, nec otiosum esse hoc Jovis cum Junone colloquium de hisce rebus, quibus additur pondus admixtis ad eas diis maximis; nec abhorreere haec a more Homeri, qui sic etiam initio libri 4. et alias Jovem cum Junone et diis altercantem inducit, et immodicas illorum iras gaudiaque reprimentem

357. Ἐπρηξας καὶ ἔπειτα. ineptum est καὶ. scribamus Ἐπρηξας κατ' ἔπ., h. e. κατέπρηξας ἔπ. perfecisti igitur opus tuum. cf. 362. hoc legisse videtur Pseudodidymus, qui sic exponat: ἀντὶ τοῦ ἐξετέλεσας δὴ καὶ ἤνυσας, ὃ ἠβουλήθης, ὃ Ἦοη, ἀναστήσασα τὸν Ἀχιλλέα. Xenoph. Cyr. 7, 5, 76.: μέγα μὲν γάρ, οἶμαι, ἔργον καὶ τὸ ἀρχὴν καταπρεῶσαι, πολὺ δ' ἔτι μεῖζον τὸ λαβόντα διασώσασθαι. epigrammatarius ap. Jacobs. Anth. Pal. 1. p. 98.: ἠράσθην, ἐφίλων, ἔτνηρον, κατέπραξ', ἀγαπᾶμαι. de his vocabulis confusus v. Jacobs. indice Anthologiae Pal.

358, 359. ἦ ῥα — Ἀχαιοί. h. e.: tam amas Graecos, quam si eos peperisses.

360, 361. α', 551, 552, π', 439, 440. cf. δ', 50, ν', 309 etc.

362, 363. μέλλει. α', 564 etc. — τελέσσαι τι, κακόν, cujusmodi vox item intelligenda est in Ἐπρηξας 357. — θνητὸς subjectum τῶ βροτὸς, ut κνδῆναι θνητὸν βροτὸν Odys. π', 212. cf. ibidem γ', 3, ἦ, 210, μ', 386. iterum hic versus legitur Odys. ν', 46.

365, 366. δ', 60, 61.

367. κοτεσσ. δ', 168, ε', 177 etc. — Sch.: ῥάψαι. (Odys. γ', 118, π', 422. cf. Il. μ', 296.) μηχανήσασθαι, κατασκευάσαι. „Virg. Aen. 1, 50.: ast ego, quae divom incedo regina, Jovisque Et soror et conjux, una cum gente tot annos Bella gero.“ Cl.

370—379. „ἄφθιτον. ε', 724. — Schol. B: ἀστερόεντα. λαμπρόν, οὐχὶ τὸν ἀστερόδη. scil. ut alias οὐρανὸν ἀστερόεντα. similiter θώρηκα ἀστερόεντα, thoracem fulgidum, dixit π', 134. — μεταπρεπέα hoc tantum in loco dixit, i. e. μεταπρεπόντα ἐν ἀθανάτοισι, ἐκπρεπέα. v. β', 481, π', 835 etc. Ex H. — χάλκεον, aeneum, ex quo metallo et ceterorum deorum aedes factae esse dicuntur a Vulcano α', 607; sicut heroicarum quoque aedium fores alicaeque partes ex aere memorantur. v. Odys. δ', 43—46, 71—75, Il. α', 426 etc. — Sch.: Κυλλοποδίω. (ν', 270, φ', 331.) χαλός. „diminutivum τοῦ κυλλόπους. κυλλὸς pro χαλὸς Ionum est, ut ex Hippocrate intelligas. sine opprobrio

- τὸν δ' εὖρ' ἰδρῶντα ἐλισσόμενον περὶ φύσας,
 σπείδοντα· τρίποδας γὰρ εἴκοσι πάντας ἔτευχεν,
 ἐστάμεναι περὶ τοῖχον ἔϋσταθέος μεγάρου.
 375 χρύσεια δὲ σφ' ὑπὸ κύκλα ἐκάστω πνθμέμνι θῆκεν,
 ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσάλαιτ' ἀγῶνα,
 ἦδ' αὐτίς πρὸς δῶμα νεοίαιο, θαῦμα ἰδέσθαι.
 οἱ δ' ἦτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὕατα δ' οὐπῶ
 δαιδάλεα προσέκειτο, τὰ ᾧ ἦρτε, κόπτε δὲ δεσμούς.
 380 ὄφρ' ὄγε ταῦτ' ἐπονείτο ἰδνίησι πραπίδεςσι,
 τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.
 τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος,

Vulcanus vocatur *Κυλλοποδίων*, ut *Ἀμφιγυήεις* 383, α', 607 etc. — E Schol. A et H. E: τὸ *κυλλοπ* οὐ σιωπητικῶς ὁ Ὀμ. ἔφη, *συλλογραφῶν εἰκῆ*, ἀλλ' ἢ κατ' ἰδιότητα, ὡς *πον* (ι', 499.) καὶ αἱ τοῦ *Διὸς* θυγατέρες *Λιταὶ* *Χωλαὶ* διεγράψαν, ἢ πρὸς ὑπόδειξιν τοῦ μηδὲν προσίστασθαι (*impedimento esse*) τῷ Ἡφαίστῳ εἰς οὕτω θαυμαστὸν ἔργον τὴν τῶν ποδῶν *κυλλότητα*. *vix de hoc poetam cogitasse putaverim*, sed famam secutum esse, qua Vulcanus claudus perhibebatur; quoniam verum est, impune claudicare ejusmodi artificem posse, bellatore non posse: itaque Vulcanus est *κυλλοποδίων*, Achilles autem *πόδας ταχύς*. — aliter res similes tractarunt Callimachus hymno in Dianam 46. et Virg. *Aen.* 8, 416 seqq.; quorum uterque Vulcani famulos finxit Cyclopes. bene Eichh. 3. p. 99.: „au lieu d'entourer Vulcain de Cyclopes, comme on fait Callimaque et Virgile, et de le réduire ainsi à l'état d'un simple artisan, Homère, par une conception beaucoup plus noble, montre le dieu du feu occupé seul à son céleste ouvrage, tandis que tous ses instruments obéissent d'eux-mêmes à sa voix.“ — *εἴκοσι πάντας*. 470, ἦ', 161, κ', 560. — *ἐστάμεναι*, ut starent. — Sch.: *ἔϋσταθέος*. (*Odys.* ν', 258, χ', 120 etc.) *εὐποιήτου*, *ἰδραίου*. — *κύκλα*, *τροχούς*. ε', 722. — *πνθμέμνι*, *fundo*, *basil.* λ', 634. *proprie πνθμέμνι ἐλαίης* dixit *Odys.* ν', 122, 372. — *θεῖον ἀγῶνα*, *divinum coetum*, h. e. *deorum*. Sch.: *θεῖον δ. ἀγ.* εἰς τὰ τῶν θεῶν *κατελείδονται τεμένη καὶ ἀθροίσματα*. *templum θεῖον ἀγῶνα* dixit ἦ', 298, ubi v. ann. tam aff. bre hos tripodas faciebat Vulcanus, ut ipsi ire et redire possent, seque deos adeuntem et inde domum redeuntem comitari. *τοιαῦτα γὰρ ὑποτίθενται εἶναι*, inquit E, τὰ ἡφαιστότενκτα. *ἰστέον γὰρ ὅτι τερα-*

τωδῶς ἐμψύχους τοὺς τρίποδας ὁ πλάττει καὶ ἀνθορητήτους ὡς οἶον βαδίζοντας διὰ τῶν ὑποκειμένων τροχίλων etc. ejusdem modi sunt ancillae istae aureae, vivis similes, menteque praeditae et loquentes. quas incedentem Vulcanum sustentasse dicit inferius 417 — 421. v. de Vulcani artibus α', 607, 608, ξ', 166 — 168, *Odys.* θ', 272 — 281, H ann. ad *Apollo.* 1, 4, 3., p. 23., *Hederich. mythol. Lexicon* v. Vulcanus, *Körpke Kriegsw. d. Gr.* p. 49 — 53. — *τόσσον μὲν ἔχον τέλος, tantum quidem*, h. e. *talem, finem habebant*, hactenus finiti factique erant. Schol. B, haec interpretatus, inter alia: *οἱ δὲ*, inquit, *ἐπὶ τοσοῦτον ἔσχον τὸ τέλος, ὥστε τῶν ὀτῶν προσδεῖσθαι*. alter autem Schol. Venetus *τόσσον* intelligit ἄλλο τόσον, quod solet dici, cum de toto pars exigua decedit, velut χ', 322: *τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῶ χάλκεα τεύχη*, — *Φαίνεται δ' ἢ κληῖδες ἀπ' ἄμων ἀνχέν' ἔχουσι*. cf. ψ', 454. et H. — Sch.: *ἦρτε*. *κατεσκευάζε*. *κόπτε*. [*κατεσκευάσεν*,] *ἐχάλκενε*. *δεσμούς*ς. *ἦλους*, καθ' ὃ *συμβάλλουσι κ. συνδεσμοῦσι τὰ ὄτα* (*οὕατα, ansas*) *τοῦ τρίποδος*.

380 — 382. *ἐπονείτο*. v. 413. — *ἰδ.* *πραπίδες*σι. 482, α', 608. — *Χάρις*, *Charis*, h. e. una *Charitum* seu *Gratiarum*, quarum natu minimam *Pasitheam* nominavit ξ', 269. neque enim τὸ *Χάρις* nomen proprium esse puto, nec miror, quod quidam faciunt, Vulcanum, *Veneris* maritum in *Odyssea*, libro 8, hic ὀπνίειν dici *Charitem*, *Veneris* ministram. utramque ille duxerat, quemadmodum plures uxores habuit *Priamus*, principum filias (φ', 88.), nec *Veneris* adulterae iram metuert, ut castae conjugis *Ulysses* *Odys.* α', 433. cf. *Hase Griech. Alterth.* 1. p. 47. — Sch.: *λιπαροκρήδεμνος*. ἦτοι *λαμπρὰ ἔχου-*

- καλή, τὴν ὄπνιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 385 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 „Τίπτε, Θέτι τανυπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
 αἰδοίη τε, φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις.
 ἀλλ' ἔπεο προτέρω, ἵνα τοι πάρ ξείνια θεῶν.“
 Ὡς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε δια θεάων.
 τὴν μὲν ἔπειτα καθεῖσεν ἐπὶ θρόνου ἀργυροήλου,
 390 καλοῦ, δαιδαλέου, ὑπὸ δὲ θρηῆνυς ποσὶν ἦεν·
 κέκλετο δ' Ἥφαιστον κλυτοτέχνην, εἶπέ τε μῦθον·
 Ἥφαιστε, πρόμολ' ᾤδε! Θέτις νύ τι σεῖο χατίξει.“

gaudens adventu Thetidis Vulcanus prodit ex officina.

- τὴν δ' ἡμείβεται ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 „Ἡ δ' ἄ νύ μοι δεινὴ τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον,
 395 ἢ μ' ἐσάσῃ, ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο, τῆλε πεσόντα,
 μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος, ἢ μ' ἐθέλησε
 κρύψαι, χαλὸν ἔοντα. τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ,

σα περιβόλαια τῆ κεφαλῇ (v. ξ', 184.),
 ἐξ οὗ εὐσταλῆς καὶ κοσμίαι ἢ λιπαρά,
 (intell. περιβ. τῆ κ.) ἀπὸ τοῦ ἐλαίου.

384. ζ', 253, 406, ξ', 232, infra 423
 etc. — simili de causa Venus Vulcanum
 convenit ap. Virg. Aen. 8, 370., quo
 tamen longe simplicior et παθητικώτε-
 ρος est Hom., iudice Eichhoffio.

385, 386. repetuntur haec 424. cf.
 Odys. ε', 87 — 91, Apoll. Rhod. 3, 52
 — 54., cui loco Schol. adscripsit Home-
 rica. Ex H. — Sch.: τανύπεπλε. (γ',
 228.) τεταμένον ἔχουσα τὸν πέπλον,
 κοσμία. (ἡ μ. δ' ὦ. ἦ, 363, Odys. α',
 176 etc. cf. Matth. p. 34. — αἰδοίη,
 veneranda. β', 514, γ', 172 etc.) οὔτι
 θαμ. (Odys. ε', 88) πυννώως οὐ παρ-
 εγύνου. θαμίξεις, ut εὔχειαι δ', 264.,
 τελέθουσι μ', 346. male Barn.: „γρ.
 θαμίξες,“ cum πάρος praesenti jungere
 soleat Hom.

387 — 390. ξείνια. 408, ζ', 218,
 λ', 779, Odys. δ', 20 — 67, 587 — 592,
 613 — 619, ε', 91 etc. varia fuerunt haec
 dona, praesentibus dari solita hospitibus,
 absentibusque mitti; de quibus donis evol-
 vendus est Feithii liber 2, 11. et 3, 13.,
 quo capite agit de ritu excipiendi hospi-
 tes. — τὴν — καθεῖσεν. ε', 36. —
 θρόνον ἀργ. Odys. ἦ, 162, θ', 65
 etc. cf. Il. β', 45. — θρηῆνυς. ξ', 240,
 Odys. α', 131 etc.

392. ᾤδε. Schol. A: ᾤδε, ὡς ἔχεις,
 οὐδὲν ὑπερθέμενος (re non dilata). Sch.:
 οὔτως, ὡς ἔχεις etc. — χατίξει. β',
 225, ρ', 221 etc. usurpatus esse dicitur
 hic versus a Platone et Metrocle, cum
 carmina ille sua, hic autem Theophrasti

commentarios combureret. v. Diog. Laërt.
 3, 6.: 6, 95 etc. dubitat E ann. ad ρ',
 265., utrum Platonem dicat an Solonem.
 λέγεται γὰρ, inquit, ὡς ὀνοματοποιῶν
 ἐκείνος καὶ ἀντεπεξάγων ἑαυτὸν τῇ Ὀμη-
 ρικῇ πολυφωνίᾳ, ἐπεὶ εὔροι τὸ τοιοῦ-
 τον βοόων, κ. οὐκ ἔχοι ταῦτ' ἡγήσασθαι
 πρὸς τοιαύτην ὀνοματοποιίαν, κατα-
 καύσοι τὰ σκέμματα, μὴ καὶ πάνυ δεύ-
 τερος πίπτοι τοῦ ποιητοῦ, ὅτε καὶ ἄδε-
 ται εἰπεῖν, ὀπότερος ἂν καὶ ἦν ἐκείνος,
 τὸ Ἥφαιστε, πρόμολ' ᾤδε, Πλά-
 των νύ τι σεῖο χατίξει, ἢ Σόλων
 νύ τι σ. χατ. [Ὀμηρικῇ παρφοδίᾳ] τὸ
 πῦρ κατὰ τῆς πρὸς Ὀμηρον ἀντιτε-
 χνίας προκαλεσάμενος.

393. haec intus respondet deus. v. 416.

394 — 397. Sch.: δεινὴ. νῦν ἢ θαν-
 μαστή. „sic Herod. 5, 23.: ἀνδρὶ Ἑλ-
 λημι δεινῷ τε καὶ σοφῷ. Plato Theaet.
 p. 193. de Parmenide: ἐμοὶ φαίνεται,
 τὸ τοῦ Ὀμήρου, αἰδοῖός τ' εἶναι δεινός
 τε.“ E K. — ἀφίκετο. idem prope-
 modum significaret simplex ἵκετο, ut α',
 352.: τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος.
 scilicet motum ex loco velut pingit ad-
 jecta praepositio, nihil amplius, nec
 quidquam mutandum est. — τῆλε, longe
 a coelo. — ἰότητι. ε', 874 etc. —
 κυνώπιδος, impudentis. γ', 180, Odys.
 δ', 145 etc. deformem natum Vulcanum
 abjici jussit Juno, more veterum; adul-
 tum, matricae opulentem ipse Jupiter
 projecit, cum decidit in Lemnum insu-
 lam (α', 590 — 594.). quae diversae sunt
 narrationes. — τότ' ἂν πάθον ἄλ-
 γεα θυμῷ, tum animi excruciatius es-
 sem, tum in moerore vivendum fuisset

εἰ μὴ μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις θ' ὑπεδέξατο κόλπῳ,
Εὐρυνόμη, θυγάτηρ ἀφορῶδου Ὠκεανοῖο.

400 τῆσι παρ' εἰνάετες χάλκεον δαίδαλα πολλὰ,
πόρπας τε, γναμπίας θ' ἔλικας, κάλυκας τε, καὶ ὄρμους,
ἐν σπῆϊ γλαφυρῶ, περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο
ἀφρῶ μορμόρων ῥέειν ἄσπετος· οὐδέ τις ἄλλος
ἤδεεν, οὔτε θεῶν· οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων.

405 ἄλλα Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν, αἶ μ' ἐρώσασαν.
ἣ νῦν ἡμέτερον δόμον ἴκει· τῷ με μάλᾳ χρεῶ
πάντα Θέτι καλλιπλοκάμῳ ζωάγρια τίνειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παραῖτες ξεινήϊα καλά,
ὄφρ' ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι ὄπλα τε πάντα."

mihī. quod in superioribus dixit ἄλγος, est dolor ex casu. de cruciatibus et supplicis deorum v. ε', 383—402, σ', 16—24.

398, 399. de *Eurynome* v. Hesiod. Theog. 358, Apollod. 1, 2, 2. ad Oceanum et extrema terrae vel in mare se recipere solent dii profugi ex Olympo; velut Bacchus a Thetide exceptus est (ξ', 136), et Juno clam educata apud Oceanum (ξ', 303). — ἀφορῶδου. Ap.: ἀνάπαινον ῥέοντος. reflui, et a consequente propter formam rotundam terrae, circumflui. sic vocatur ipse deus Oceanus, ut Vulcanus ardens ap. Horat. Od. 1, 4, 8. *Ex H.*

400—409. παρ' εἰνάετες, ad novennium, quemadmodum παρ' ὄλον τὸν βίον, per totam vitam, et similia dicuntur. v. Matth. §. 588. perperam Steph. et alii: τῆσι παρ', apud hasce, quasi non ipsis Nymphis ista Vulcanus fabricatus esset. „praecox Vulcani ars; sed ita comparata sunt deorum ingenia: quemadmodum Apollo statim a partu sagittis ultus est Latonae matris injuriam, et Mercurius vix e cunis elapsus furta commisit. sapienter tamen poeta Vulcanum puerum per novennium in artibus facillioribus occupatum fuisse finxit, quibus velut praelusisse majoribus videatur.“ *Ex H.* — Sch.: πόρπας, αἷς αἱ χλαυίδες καταβάλλονται, περόνας δηλαδῆ. (proprie πόρπη est annulus, cui fibula, περόνη, inserta tenetur; sed non raro et ipsam fibulam significat, ut ann. Hemsterhus. ad Polluc. 7, 54., qui dicit in pectoribus fuisse πόρπας, in humeris autem περόνας. hinc πόρπας et πορπῶν seu πορπάζειν ap. poetas scenicos et recentiores.) γναμπίας ἔλικας. ἐπιναμπίης. λέγει δὲ τὰ φέλλια καλούμενα. (Ap. emendatus: τοὺς δρακοντώδεις δακτυλίους. idem v. ἔλικας: κόσμον τι γέ-

νος. οἱ μὲν δακτυλίους ποιούς, οὓς δρακοντώδεις καλοῦσιν· οἱ δὲ ἐνώτια, ἃ καλοῦσιν ἐικητήρια. [Harpocrat.: ἐλικητής, ἐνώτιον εἶδος. *Λυσίας*. Villouson.] οἱ δὲ τὰ περὶ τοὺς καρπούς φέλλια. minus bene Sch.: φέλλια: v. Valcken. ann. ad Ammon. p. 149. similiter Hesych. E: γναμπταὶ ἔλικες, ἐνώτια, ἢ φέλλια, παρὰ τὸ εἰς κύκλον ἐλίσεσθαι) κάλυκας. σαληνίσκους. (tubulos, fistulas.) λέγει δὲ τὰς λεγομένας συριγγας, αἱ περιλαμβάνουσι τοὺς πλοκάμους, ἢ εἰς αἷς κατακλείονται αἱ περόναι. (E: κάλυκας δὲ δακτυλίοι ῥόδων, φασί, κάλυξιν ἔμφερεις. οἱ δὲ χρυσᾶς εἶπον σύριγγας, ὡς οἶον σαληνίσκους, οἷς πλοκάμοι περιέχονται κατὰ τὸ πλοχομοί, οἱ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου ἐσφηκωντο. [ρ', 52.] jejune Ap.: κάλυκας. κόσμον γένος.) ὄρμους. περιτραχήλια. (Odys. σ', 295.: ὄρμον δ' Εὐρυνάχῳ πολυδαίδαλον ἀντίκ' ἔνευκε, Χρῦσεον, ἠλέκτροισιν ἐρμένον, ἠέλιον ὦς. cf. ibid. σ', 460, E, Butt. *Lexil.* I. p. 111. — ἐν σπῆϊ γλ., in specu cana. ὠ', 83, Odys. β', 20 etc. „idem βένθεα ἀλὸς dixit α', 358.: nam ibi habitant dei maris. cf. Virg. Georg. 4, 363 seqq.“ *E K.* — ἀφρῶ. σὺν ἀφρῶ. E. ἀφρῶ μορμόρωνσαν Venerem, τὴν ἀναδομεμένην, dixit Leonidas Tarentinus Anthol. Pal. 2. p. 680. — ἄσπετος, ineffabilis, h. e. immensus, a causa. — Hesych.: Ἰσαν. ἤδισαν. Ap.: ἐγίνασον. — τῷ με μ. χρεῶ. v. ε', 75, κ', 85, λ', 409, 410 etc.) ζωάγρια. τὰ τῆς ζωῆς χαριστήρια. — ἀποθείομαι. ἀποθᾶμαι. — ὄπλα, instrumenta. cf. 412, Odys. γ', 433. Ap.: ὄπλα τὰ πολεμικὰ λέγει καὶ τὰ χαλκευτικὰ ἐργαλεῖα, καὶ τὰ τῆς νεῶς σχοινία. libri ordine perverso: — λέγει, καὶ τὰ τ. v. σχοινία, καὶ τὰ χ. ἐργ. Buttman. *Lexil.* II. p. 216. ann.: — „Sicherer scheint

- 410 *³Η, καὶ ἀπ' ἀκμοθέτιο πέλωρ αἴητον ἀνέστη,
 χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνήμαι ῥώοντο ἀραιαί.
 φύσας μὲν ῥ' ἀπάνευθε τίθει πυρός, ὄπλα τε πάντα
 λάρανα' ἐς ἀργυρέην ξυλλέξατο, τοῖς ἐπονείτο·
 σπόγγω δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ,
 415 ἀνχένα τε στιβαρόν, καὶ στήθεα λαχνήεντα·
 δῦ δὲ χιτῶν', ἔλε δὲ σκῆπτρον παχὺ, βῆ δὲ θύραζε,
 χωλεύων· ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἀνακτι
 χρύσειαι, ζωῆσι νεήνισιν εἰοικυῖαι,
 τῆς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν, ἐν δὲ καὶ αὐδῆ,
 420 καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν.

mir, dass ὄπλον, *Werkzeug*, vom ἔπω, dem eigentlichen Verbo für alles Bearbeiten, kommt.“

410. E: ἀκμόθετον τόπος, ἔνθα ὁ ἀκμων τίθεται, ὡς δηλοῖ καὶ τὸ θῆ-
 κεν ἐπ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα
 (476.), ἔνθα ἐτυμολογῆται ἢ λέξις τοῦ
 ἀκμοθέτου, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀκμονοθέτου
 συγκέκοπται. „der grosse Block, auf
 welchem der Amboss steht.“ K. — πέ-
 λωρ, *monstrum*, portentum. v. Schu.
 h. v. et nos ann. ad κ', 439. — Sch.:
 αἴητον. μέγα. — Apion ap. Ap. αἴη-
 τον esse ait πνευστόν, cum id derivaret
 haud dubie ab αἴω, h. e. ἄω, *flo, spiro*,
 quemadmodum haec et similia ἀγάω et
 ἀγαῖω, αἶε et αἰεῖ, promiscue dixerunt,
 praesertim veteres. Hesych. quoque: αἴ-
 ητον, πνευστικόν. intelligendum igitur
 esset proprie αἴητον sive αἴητον *inflatum*,
 dein *magnum* a consequente: τὸ
 γὰρ φυσόμενον, inquit Ap. l. c., μέγα
 γίνεται. longe Buttmanus *Lexil.* I. p.
 235. repetit αἴητος et αἰνός a nescio quo
 verbo, a quo ista vocabula ducantur ita
 ut δεινός a δεῖσαι assentiar tamen viro
 doctissimo de accentu mutato hujus vo-
 cis, cujus si revera fuit stirps αἴω,
 scribenda illa erat αἴητός, ut ἀγητός.
 „der gangbare Accent rührt von der An-
 sicht her, dass αἴητος, αἴητος eigent-
 lich ein compositum mit α sei.“ ita Butt-
 manus. quid autem, si bene habet ac-
 centus, grammaticique perperam inter-
 pretati sunt verbum ἀπαξ λεγόμενον?
 fuit sane, cum id scribendum esse exi-
 stimarem αἴητον, derivandumque ab ἰάω
 et ἰῆ, *vox*, ut idem significaret atque
 ἀναύδητον, ἄφατον, ἄσπετον: necdum
 poenitet conjecturae, cum ἰῆ legatur in
 oraculo antiquissimo ap. Herodotum 1,
 85., itemque ap. Aeschylum Pers. 868.,
 Rhés. 522., et Cleanthis hymno in Jo-
 vem. a quo nomine ductum ἰάω obsole-
 verit propter ambiguitatem, scripserint-
 que αἴητον, ut αἰδηλος, αἰδρεία, αἰ-

δρυτος, ἄουτον 536, ne αἰητον refer-
 retur ad ἀνιάω. diaereses quidem si-
 gnum facile fieri potuit ut omitteretur,
 praesertim ex quo ignorari coepit haec
 notatio. mitto aliorum commenta, prae-
 sertim Eustathii et Scholiastarum ineptis-
 sima. — alacritatem surgentis dei ex-
 primit metrum dactylicum. — Virg. Aen.
 3, 657.: *pastorem Polyphemum*, — *Mon-*
strum horrendum, informe, ingens.

411. ν', 37. — ῥώοντο, ὠρωων. λ',
 50. — ἀραιαί. ἀσθενεῖς καὶ λεπταί.
 E Sch. cf. ε', 425.

413 — 416. Sch.: λάρανα. (ὠ', 795.)
 κιβατόν. τοῖς ἐπονείτο. (380, β',
 409, Odyss. π', 13.) οἷς εἰργάζετο καὶ
 ἐνήργει. (ἀμφὶ pro adverbio est, circum.)
 λαχνήεντα. (β', 743, ε', 544.) τε-
 τριχομένα. σκῆπτρον. τὴν βακτηρίαν.
 — παχὺ. crassum scipionem gestat deus
 claudicans ad sustentandum corpus ann.
 Schol. A. — βῆ δὲ θύραζε. nunc de-
 mum foras prodit, seque confert in cu-
 biculum, quo Thetidem introduxit Cha-
 ris.

417. χωλεύων. parvo intervallo re-
 petit hoc vocab., nec fere mentionem
 claudicandi omittit, quoties Vulcanum
 commemorat, more rudiōrum hominum,
 qui vitia corporis magis quam animi ob-
 servant. Persius 1, 128.: *lusco qui pos-*
scit dicere: Lusce! v. ann. ad α', 600.

419 — 422. τῆς, quibus virginibus vi-
 vis, ζωῆσι νεήνισι: nam eas describit,
 non statuas istas aureas, a Vulcano fa-
 ctas; qui esset error Eustathii. id si vo-
 luisset vates, dixisset τῆς ἐν μὲν νόος
 ἦν etc. — haec imitatum esse Alexidem,
 auctor est E. Ἰστέον δὲ, inquit, ὅτι ἐκ
 τῶν Ομηρικῶν χρυσεῶν νεανίδων τῶν
 τοῦ Ἥφαιστον ὀρηθεῖς (?) ὁ Κωμικός
 Ἄλεξις τοὺς ἐκ πυρός σπινθηρας κύνας
 Ἥφαιστον ἔφη ἐν τῷ καίεται μοι (κ.
 δέ μοι) τὸ πῦρ Ἥδη, τουτέστιν ἐξά-
 πτεται, πύκνοι δ' ἄππορσει Ἥφαι-
 στον κύνας. — ἀθανάτων — ἴσα-

αἱ μὲν ὕπαιθα ἀνακτος ἐποίπνου· αὐτὰρ ὁ ἔρδων
πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἴξε φαεινοῦ,
ἐν τ' ἄρα οἱ πῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζε·

425 „Τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἰκάνεις ἡμέτερον δῶ,
αἰδοίῃ τε, φίλῃ τε; πάρος γε μὲν οὔτι θαμίξεις.
αὔδα ὃ τι φρονέεις· τελέσαι δέ με θυμὸς ἀνωγεν,
εἰ δύνάμαι τελέσαι γε, καὶ εἰ τετελεσμένον ἐστί.“

supplex petit ab eo Thetis novam filio armaturam.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα Θέτις, κατὰ δάκρυ χέουσα·
„Ἐφαιστ', ἧ ἄρα δὴ τις, ὅσαι θεαὶ εἰς' ἐν Ὀλύμπῳ,
430 τοσσάδ' ἐνὶ φρεσὶν ἧσιν ἀνέσχετο κήδεα λυγρὰ,
ὅσσ' ἔμοι ἐκ πασέων Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν;
ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἀλιάων ἀνδρὶ δάμασθεν,
Αἰακίδῃ Πηλῆϊ, καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν,
πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. ὁ μὲν δὴ γῆραὶ λυγροῦ
435 κείται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος· ἄλλα δέ μοι νῦν,
υἷὸν ἐπέι μοι δῶκε γενέσθαι τε τραφέμεν τε,
ἔξοχον ἠρώων, ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἴσος.
τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτόν ὡς γοννῶ ἀλωῆς,
νηυσὶν ἐπιπροέηκα κορωνίσιν Ἴλιον εἶσω,
440 Τρωσὶ μαχρῶμενον· τὸν δ' οὐχ ὑποδέξομαι αὐτίς,
οἴκαδ' ἐνοστήσαντα, δόμον Πηληϊῶν εἶσω.
ὄφρα δέ μοι ζῶει καὶ ὄρα φάος ἡελίοιο,
ἄχνηται, οὐδέ τί οἱ δύνάμαι χραιδμῆσαι ἰούσα.
κούρην ἦν ἄρα οἱ γέρας ἔξελον νῆες Ἀχαιῶν,
445 τὴν ἄψ ἐκ χειρῶν ἔλετο κορίαν Ἀγαμέμνων.
ἦτιο ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς

σιν. θεῶν ἀπο ἔργα, h. e. θεῶν, opera deorum, opera divina Palladis, ad quam refertur artium muliebrium inventio. perperam Sch.: παρὰ δὲ τῶν θεῶν τὰ ἔργα εἰσὶ δεδιδασμέναι. sic χηλοῦ δ' ἀπο πῶμ ἀνέφυγε pro χ. δὲ π. ἀν. π', 221, ubi v. ann. — ὕπαιθα. σ', 520. — ἐποίπνου. α', 600, ξ', 155. — „ἔρδων πλησίον, accedens. Odys. δ', 367.: ἦ μ' οἴω ἔρδοντι συνήντετο.“ Ex H. — ἔνθα Θέτις περ. supple ἴξεν ex sequentibus, ellipsi satis nota. cf. 435. 423 — 425. 384 — 386. 426, 427. ξ', 195, 196. 430 — 434. ἀνέσχετο. (Odys. ψ', 302) ὑπέμεινεν, ἀνεδέξατο. (ἀλιάων. 86. — „δάμασθεν, domuit, h. e. elocavit, metaphora a bobus jugatis. sic ἀμῆς dicitur virgo, et δημηθεῖσα mulier, quae virum passa est.“ Ex H. cf. 85. — πολλὰ — ἐθέλουσα, admodum invita.

435, 436. Sch.: ἀρημένος. παρειμένος, βεβλαμμένος. ab ἀρή, quod et exsecrationem et damnum sonare putat

Schn. h. v. cujus ego sententiae subscribo, nec eo moveor, quod ἀρήν μ', 334. et alias priorem corripit in thesi, cum id usu venire soleat in vocalibus productis. v. ann. ad 473, α', 193, δ', 155 etc. est igitur ἀρημένος partic. perf. pass. ab ἀράσθαι, dictumque ἀρημένος pro ἠρημένος more veterum Atticorum et Ionum, quem morem attigit Matth. §. 166, ann. 2. similiter autem Odys. ζ', 2.: ὕπνω καὶ καμάτῳ ἀρημένος, et sine dativo ibid. ι', 403.: τίπτε τόσον, Πολύφῃμ', ἀρημένος ὡδ' ἐβόησας; cf. ib. λ', 135, σ', 53, 80, ψ', 283. — ἄλλα δέ μοι νῦν. intell. ἔστι, quod verbum saepe omittitur (v. ann. ad Aeschyl. Cho. 377.); vel ἔδωκεν ex superioribus. hoc quidem placet Pseudodidymo: ἀπὸ κοινοῦ προσληπτέον τὸ ἔδωκε κακὰ. cf. 422. — γενέσθαι τε τραφέμεν τε. η', 199.

437 — 443. 56 — 62.

444 — 457. Sch.: ἔξελον. (λ', 626 etc.) ἐξαιρέτον ἔδωκαν. (τῆς. genit. causae.) ἀχέων. (β', 694 etc.) λυπού-

- Τρωῆες ἐπὶ προύμνησιν ἐείλεον, οὐδὲ θύραζε
 εἶων ἐξίεναι. τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
 Ἀργείων, καὶ πολλὰ περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον.
 450 ἔνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ἠγνάνετο λοιγὸν ἀμῦναι·
 αὐτὰρ ὁ Πάτροκλον περὶ μὲν τὰ ἄτευχρα ἔσσε,
 πέμπε δέ μιν πόλεμόνδε, πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε.
 πᾶν δ' ἡμαρ μάραντο περὶ Σκαιῆσι πύλῃσι·
 καὶ νῦ κεν αὐτῆμαρ πόλιν ἔπραθον, εἰ μὴ Ἀπόλλων
 455 πολλὰ κακὰ δέξαντα Μενoitίου ἄλκιμον υἱὸν
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκε.
 τοῦνεκα νῦν τὰ σά γούναθ' ἰκάνομαι, αἴ κ' ἐθέλῃσθα
 νῆ' ἐμῶ ἄνκμῶρω δόμεν ἀσπίδα, καὶ τρυφάλειαν,
 καὶ καλὰς κνημιῖδας, ἐπισφρυγίοις ἀραρούϊας,
 460 καὶ θώρηχ'· ὁ γὰρ ἦν οἶ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,
 Τρωσὶ δαμείσ· ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχέων.“

quod ei officium facile promittit Vulcanus, statimque se ad opus adcingit.

- Τὴν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις·
 „θάροσει, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 αἶ γὰρ μιν θανάτοιο δυσηχέος ὧδε δυναίμην
 465 νόσφιν ἀποκρῦψαι, ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἰκάνοι,

μενος. ἔφθινεν. (α', 251, supra 100 etc.) ἀντι τοῦ τέτημεν. ἐείλεον. συνέλουν. συνέκλειον. — „ὀνόμαζον, promittebant. ἰ', 121. cf. ibid. 263.“ Ex H. — ἔσσε. ε', 905, π', 680 etc. — ὄπασσεν. ἦ', 205, π', 33 etc. — τὰ σά γούναθ' ἰκάνομαι. id uno verbo dixit γουναῶμαι ο', 665, et alias. cf. ibidem 660. et ann. ad α', 500.

458. νῆ. h. e. νῆι, a recto νῆς, cuius formae accus. νῆα legitur ν', 185. et saepius. sic Flor., Aldd., Rom., St. et posteriores edd. usque ad Barnesii, qui mendam exoletam νῆι ἐμῶ recoxit. pejus etiam Ven. alique MSS.: νῆι ἐμ' ἄνκμῶρω, elisione inaudita. v. H., qui bene fecit, cum scripturam vet. editionum restituit.

459—461. ἐπισφ. ἄρ. v. γ', 331 et ann. ad α', 17. — ὁ γὰρ ἦν οἶ. recte E: τουτίστιν, ὃς γὰρ θώραξ αὐτῶ ἦν. perperam alii intelligebant ἑταῖρος ὁ pro ὃς, ut γ', 351 etc. — Sch.: Τρωσὶ δαμείσ. ἀντι τοῦ ὑπὸ τῶν Τρωῶν ἀναρεθείς. cf. 103. „mirantur veteres, neque hic, neque 609. inter arma ista fabricanda memorari gladium. respondet A ann. ad 478.: ὅτι ἡ μάχαιρα παντὶ ἀρμόζει.“ Ex H. abstulerat tamen Patroclus etiam gladium Achillis (v. π', 135.), nec τ', 372. ensis mentio omittitur. quare vereor ne hujusmodi versus τεῦξε δὲ οἱ ξίφος ἀμφηκας, μέγα, ἀργυρόηλον, forte exciderit post 610. pro-

pter similia ibi versuum initia. nam quod h. l. Thetis non ense quoque Vulcanum rogat, potest excusari matris obli-vio ex dolore; verum artificii, et deo, non fuisset danda venia, si armorum genus praecipuum omisisset. nec audiendus est Graeculus, nihil referre dicens, quali quis gladio utatur. harpen adamantinam Saturno dat Tellus, et ipse Vulcanus vel Mercurius Perseo (Apoliod. 1, 1, 4; 2, 4, 8.; Eratosth. Cataster. 22.), Ajaxi autem Hector ense suum ἦ', 303, tanquam δωρὸν περικλυτῶν, minime spernendum, quo et usus postea fertur Ajax, eodemque se percussisse. apud Virgilium quoque, Aen. 8, 619., Aeneas, pariter Vulcani donatus armis, miraturque interque manus et brachia versat Terribilem cristis galeam flammisque vomentem, Fatiferumque ense etc. ejusmodi igitur immisso versu recte Vulcanus 614. arma omnia. πάνθ' ὄπλα, fabricasse dicitur: nam hasta non erat facienda, quam domi Patroclus reliquerat, ab alio nemine vibrandam, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς (π', 142.).

464—466. θανάτοιο νόσφιν ἀποκρῦψαι. Schol. B: ἀπαλλάξαι. E: Ἥφαιστος δὲ ταῦτα πρὸς τὴν Θέτιν φησὶ περὶ Ἀχιλλέως, μονονουχὶ λέγων ἀστειῶς ὅτι εἶθε, ὡς σὺ ἐμὲ ποτε ἔκρυψας ἀπὸ τῆς Ἥρας (395—405), οὕτω δυναίμην καὶ ἐγὼ κρῦψαι θανάτου τὸν σὸν υἱὸν etc. — δυσηχέος. π', 442,

ὡς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσειται, οἷά τις αὖτε ἀνθρώπων πολέων θαυμάσσειται ὅς κεν ἴδῃται.“

Ὡς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ, βῆ δ' ἐπὶ φύσας τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτριψε, κέλευσέ τε ἐργάζεσθαι.

470 φῦσαι δ' ἐν χράνοισιν ἐξίκοσι πᾶσαι ἐφύσων, παντοίην εὐπρηστον αὐτῆν ἐξανειῖσαι, ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι, ἄλλοτε δ' αὖτε, ὅπως Ἡφαιστός τ' ἐθέλοι, καὶ ἔργον ἀνοίτο.

475 καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον· αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἀκμονα· γέντο δὲ χειρὶ ῥαιστῆρα κρατερῆν, ἐτέρηφι δὲ γέντο πυράργῃν.

affabre factus inprimis clipeus describitur.

Ποιεῖ δὲ πρῶτιστα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε,

χ', 180. cf. β', 686. — αὖτε, rursus, itidem ut illa, quae prius habuit Achilles, olim donata Peleo a diis. v. H. ann. ad Apollod. 3, 13, 5.

470—477. χράνοισι. χράνοις πηλίνοις, ἐν οἷς χωνύεται τὰ μέταλλα. Sch. similiter E: δηλοὶ δὲ ἡ λέξις τὰ φρυσώμενα (folibus afflata) ἀγγεῖα, ἐν οἷς αἱ ὕλαι τήκονται, ἀπερ ἡμῖν ἐστὶ πῆλινα. H: „habuerunt itaque veteres ollas fusorias, in fornace puta, appositas, in quas directi erant folles. de fornace ipsa (καμίνῳ) nil memorat poeta. videntur tamen recentiores notionem fornacis fusoriae subjicere τῷ χράνῳ“ etc. sic quidem Vossius: *Zwanzig bliesen zugleich der blascbülg' in die öfen.* sed Schn.: „χράνη, χράνον, χράνος, contr. χώνη, χώνον, χώνος, (γέω). bei Homer II. 13, 470—477. der Platz vor dem Rohre des Blasebalgs, worin das zu erweichende u. zu schmelzende Metall liegt. Hier sieht man, dass alles erweichte Metall mit der Zange und dem Hammer auf dem Amboss behandelt und ausgearbeitet wird.“

plura de hac re v. ap. ipsum et cf. Köpke *Kriegsw. d. Gr.* p. 46—53. — ἐξίκοσι πᾶσαι. 373. — παντοίην, omnigenam. „modo intentionem flatum, modo remissionem.“ H. — Ap: εὐπρηστον. εὐφύσητον. ἀπὸ τοῦ προῆσαι. — Sch.: αὐτῆν. (ι', 605 etc.) πόνῃ. ἐξαναειῖσαι. ἀφιεῖσαι. (ἄλλοτε μὲν, — ἄλλοτε δ' αὖτε. h. e. ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, iterum iterumque, ut Xenoph. *Anab.* 2, 4, 26: ἄλλοτε κ. ἄλλοτε ἐφιστάμενος. cf. *ibid.* 5, 2, 29.) ἀνοίτο. (prima brevi, quae in arsi producitur κ', 251, *Odys.* β', 58, ρ', 537. v. ann. ad 435.) ἀνοίτο, τελειοῖτο. ἀτειρέα. (γ', 60.) ἀκαταπόνητον. — de κασι-

τέρῳ praeter ea, quae annotavimus ad λ', 25., v. Petri a Bohlen libellum über *Handel u. Schiffahrt des alten Indiens*, qui libellus legitur in *Histor. u. litter. Abhandlungen der königl. deutschen Gesellsch. zu Königsberg, I. Sammlung*, 1830. vocatur stannum Samscredanice *kastira*, a quo nomine vir doctissimus ducit graecum *κασσίτερος*, indeque colligit, inventum esse antiquitus stannum ex India, ubi hodieque magna ejus copia inenitur in peninsula Malacca et insula Banca. — τιμῆντα, τιμῆντα, ut *τιμῆς ι'*, 605, ubi v. ann. „imitatoris ingenium in clipeo Herculis, quod carmen ex conatibus Cyclicorum poetarum coalluit, ostendunt ipsae materiae, ex quibus eum fabricatum fingit, parum probabiliter variatae, gypsum, ebur, aurum et electrum.“ *Ex H.* — Sch.: γέντο. (θ', 43.) ῥαιστῆρα. ῥαιστῆρα σιδηρῶν, παρὰ τὸ ῥαίειν. (imo ῥαίειν, a frangendo. Iones τὴν ῥαιστῆρα, ceteros autem Graecos τὸν ῥ., dicere ait E.) πυράργῃν. (*Odys.* γ', 434.) τὸν χαλκευτικὸν καρμίνον, τὸν ὀξύλαβον, παρὰ τὸ τὰ ἐν τῷ πυρὶ ἀργεῖν.

473. perventum est ad partem nobilissimam hujus carminis, ἀσπιδοποιῖαν, de qua multi exposuerunt, velut Demo, dubium an Pythagorae filia cognominis, ap. E, et Philostratus junior, quem παράφρασιν τῆς Ὀμήρου ἀσπίδος edidisse auctor est Suidas (cf. *Fabric. Bibl. gr.* tom. 1. p. 423. ed. Harl.); recentiorum vero, praeter Boivinum, Popeum, Gebelinum, inprimis comes de Caylus (*Mém. de l'Acad. des Inscr.* vol. 27., *Caylus Abhandlungen zur Gesch. der Kunst*, 2. Th., Altenburg, 1769.), Nastius peculiari libello de clipeo Homeroico, Stutt-

gart., 1784., 4., Lessingius Laocoonem c. 18. et 19., d'Hancarville (*Antiquités Etrusques*, tom. 4.), Schlichtegrollius libro germ. *über den Schild des Hercules, nach der Beschreibung des Hesiodus*, 1783, H cum alias, tum excursibus ad librum, qui est in manibus, et ad Virg. Aen. 8., denique Quatremère de Quincy (*le Jupiter Olympien* p. 64 et seqq.), de quo scriptore sic Montbelius (*Observ. sur l'Il. d'Hom.*, vol. 2. p. 141.): „M. Quatremère a rectifié d'une manière très-ingénieuse les idées mesquines sur lesquelles s'était appuyé Boivin (*Apologie d'Hom.*) pour donner un modèle figuré du bouclier. Celui de M. Qu. présente les objets sans confusion, et cependant ne laisse rien à désirer sous le rapport des détails. Guidé par une profonde connaissance de l'antiquité et des arts du dessin, il prouve très-bien, qu'on ne peut se faire une idée juste du bouclier qu'en adoptant la méthode du style abrégatif des bas-reliefs antiques. „Selon cette méthode,“ dit M. Qu., „les sujets les plus étendus peuvent être abrégés sans être tronqués, et toute action ramenée à ses éléments principaux se trouve réduite sans cesser d'être entière.“ „Je crois aussi que M. Qu. a bien fait d'adopter les (10) divisions déjà indiquées par Lessing, dans son Laocoon, et de ne point morceler en six compartiments les sujets que présentent la ville en paix et la ville en guerre. Mais il faut lire toute cette dissertation, et voir le dessin que M. Qu. a donné du bouclier, en conservant la diversité des couleurs produite par le mélange des métaux, pour pouvoir bien sentir tout le mérite de ce beau travail.“ reprehendit tamen virum doctum Montbelius in eo, quod, Boivinum secutus, expressit signa zodiaci, quae male intelligebat Boiv. in verbo *τείρεα* 485.; nec probat descriptam a Quatremère in umbone clipei quadrigam, cujus quidem vestigium nullum est ap. Homerum, sed Euripides El. 426.: *ἐν δὲ μέσῳ*, inquit, *κατέλαμπε σάκει φαέθων Κύκλος ἀέλιου ἔπποις ἐν περσοέσσαις*, qui et Perseum, Gorgonis caput tenentem, ibi finxit, cum idem sibi jus esse existimaret, quod fuit Homero, cum haec fingeret. nam ficta esse maximam partem, nemo dubitaverit; operamque et oleum perdat, qui in historiis veterum investiget artifices aptos ad ejusmodi opus fabricandum. scilicet *Ἡφαιστότευκτον*, si quod aliud, est hoc scutum, nec minus hominum ingenium ar-

temque, praesertim tempore antiquissimo, superat quam tripodes illi mobiles 373., aut virgines aetreae, quae Vulcanum incedentem sustentant 417., et adamantium rete, quo cepit uxorem adulteram. quare nec magnam ex hoc episodio utilitatem redundare puto ad cognoscendum artis veteris initia et progressus; nisi quod vix erit, ut opinor, qui neget novisse tum homines et fundere metalla, et fusa variis modis miscere, coloribusque imbuere. id quidem pariter, ne dicam alia consimilia, ex descriptione thoracis illius, quem Cinyras Agamemnoni donavit 2', 20., intelligas. quarum rerum instrumenta quod Hom. haud memoravit, malleum et forcipem memoravit, partem pro toto dixit, multaue omisit, ut solet, brevitatis gratia et ad eventum festinans, ut ait Horatius. harum quidem artium incunabula explorans H excursu de clipeo Achillis pag. 586. ad hunc fere modum loquitur: „dixeris, inter populos Asiae, Phoenices fortasse et Babylonios, artes floruisse, serius inter Iones innotuisse; potam tamen inter barbaros similia opera vidisse, e quibus clipeum adumbraret. atqui ex omni Asiae antiquitate opus tali sigillorum copia et artis elegantia ex metallis fusum, nullum opus anaglyphum, ex aere quidem, memoratur. tum artem graecanicam inesse operi vides; si barbarum esset, longe diversi generis figuras, monstra, terriculamenta, hieroglyphica, expressa videremus. quae vero prima e metallis opera inter Asiae littoralis populos memorantur, magna cum simplicitate artis sunt elaborata, nec nisi pondere, magnitudine ac pretio metalli insignia; vasa ex auro, rarius ex argento, signa et simulacra, serius vasa, ex aere cum signis in templo Junonis Samiae. memorantur dona Delphos missa a Gyge, cujus anni procedunt inde ab Olymp. 15, 3., ante C. N. 718., duobus minimum ab Homeri aetate, anno certe ante C. N. 905. assignanda, seculis. primus ille talium Delphis munerum auctor dictus erat a Theopompo (Athen. 6, p. 231 E), et ab antiquiore auctore, Herodoto 1, 14., qui munera ea enarrat, additque, jam ante eum Phrygem Midam, Gordii filium, thronum aureum Delphis dedicasse, aetate hominis superiorem. Anaglyphorum autem mentio multo serior est. Corinthiorum esse videtur arca Cypseli, Olympiae dedicata Ol. 49, 1. a., ante C. 584., sed jam ante Ol. 30, 3. elaborata, ex cedro facta, aureisque et eburneis signis distincta. Apollinis

πάντοσε δαιδάλλον, περι δ' ἄντυγα βάλλε φαινήν,
 480 τριπλακα, μαρμαρέην, ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα.
 πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες· αὐτὰρ ἐν αὐτῷ
 ποιεὶ δαίδαλα πολλὰ ἰδύνησι προπίδουσι.

haec autem in eo efficta erant: primum terra et mare, coelumque cum sole, luna et astris praecipuis;

Ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανόν, ἐν δὲ θάλασσαν,
 ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν,
 485 ἐν δὲ τε τείρεα πάντα, τὰτ' οὐρανὸς ἔστεφανώται,
 Πληιάδας θ', Ῥάδας τε, τό τε σθένης Ὠρείωνος,
 Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν,

Amyclaei thronus e saxo qua aetate sculptus fuerit, ignoratur. (fere Solonis tempore, circa 50 Ol, factum esse putat Böttiger. *Andeut. über d. Archäologie*, 1. Abth. p. 51.) in Cypseli arca plura inerant argumenta mythica, per areas ordine disposita, etsi nullo inter se nexu, expressa; pariterque in throno Apollinis Amyclaei. Ista quidem in lapide; simile autem anaglyphum plurium figurarum ex aere nusquam memoratur: nam Rhoeci et Theodori, qui primi aere fundendo inclaruerunt, aetas est incerta, nisi quod probabiliter ante Ol. 30. vixisse censendi sunt, Rhoecus certe; verum nec illi, nec alii post eos anaglypha ex aere effinxisse dicuntur. subsequuntur tempora Ioniae opibus, litteris artibusque excultae, Lydorum metallis ad luxum, cui ministrabant illae, vocantibus, inprimis inde ab Ol. 40. et multo etiam magis a Croesi regno Ol. 54, 3., ante C. 562. nunc demum probabile videtur, extitisse artis opus aliquod ejusmodi, quod complurium signorum anaglyphorum clipeum animo poëtae alicujus objiceret. quanquam sic quoque mirandum est, illum eo devenisse, ut in clipeo tale argumentum, tam varium et multiplex, tamque alienum a natura et usu clipei, expressum fingeret. nam aliorum in clipeis, quorum crebra mentio, inerant singula signa, nusquam vero tantus eorum numerus etc. ad haec respondebo, quod jam significavi in superioribus, non vulgarem, qualem quisque heroum gestet, hic agi clipeum, sed Achilleum, eumque dei Vulcani manu fabricatum, qui cum eximio munere devincere vellet optime de se meritam deam Thetidem, tum honorare filium ejus celeberrimum, tanquam in speculo ostendit mundum, inprimis terram, et in ea vitam omnem humanam. in quo ejus facti quid insit otiosi aut inepti, non sane intelligo. sed haec hactenus.

479—484. πάντοσε δαιδάλλον, affabre id fingens ab omni parte. — Sch.: τριπλακα. τριπλήν, τρίπτυχον. πτύχες γὰρ τὰ ἐλάσματα τῆς ἀσπίδος. v. η', 247. et de ipso Achillis clipeo v', 269 seqq. tribus laminis, τρισὶ πλαξί, constantem dicit oram clipei, quo melius ictibus, in illam partem factis (v', 275, 276 etc.), resisteret. cum enim ipse clipeus 5 laminas contineret, illi autem ora imposita 3, 8 laminae percutiendae erant hosti invadenti. — ἐκ δ' ἄργ. τελαμῶνα. λ', 38. cf. ε', 796 etc. — „ἐν αὐτῷ ἐν τῷ σάκει, in superficie clipei, anaglypho opere ornata. erant autem duae laminae ejus summae ex aere: v. v', 271. — ἰδύνησι. 380. — ἀκάμαντα. 239. — πλήθουσαν. πλήρη. E Scholl. Ven. Hesych.: τὴν πανσέληνον.

485. ita codd. Lips., Harl., Achill. Tat. Isagoge in Arati Phaen. 1., W 1. ed., H. vulgo: ἐν δὲ τὰ τείρεα, quam scripturam poëtae consuetudini repugnare fatetur ipse W praef. 1. ed., p. 37. — Ap.: τείρεα. τὰ ἄστρα. signa. a τείρω, τέρω, perforo, velut terram immisso scipione, et a consequente designo, more geometrarum etc. — Sch.: κατ' οὐρ. ἐστρεφ. (λ', 36.) οἷς κεκόσμηται ὁ οὐρανός. de usu accusativi h. l. v. Mitth. §. 423, 5.

486—488. „multi sunt Scholiastae in enarrandis fabulis de astris, quae hic poëta memoravit; de quibus fabulis ad eundem sunt Apollodorus et mythologi. laudatur ob h. l. Hom., tanquam astronomiae peritus, a Cratete, Apione, Tatio l. c. et aliis; suntque haec multi imitati, in quibus Virg. Georg. 1, 137, 246, Aen. 1, 742, et Ovid. Met. 13, 291. E Cl. et H. — τό τε σθένης Ὠρ. et insignis ille Orion: nam ea vis est articuli. v. W l. 1. ann. ad 485, nos ad α', 11. σθένης Ὠρ. dictum est ut

ἦτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεῖν,
οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο.

deinde urbs in pace;

490 Ἐν δὲ δῶα ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων
καλάς. ἐν τῇ μὲν ὅα γάμοι τ' ἔσαν, εἰλαπίνας τε
νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὑπο λαμπομενάων
* ἠγίνεον ἀνὰ ἄστν, πολὺς δ' ὑμέναιος ὄρωρει.
κοῦροι δ' ὄρχηστῆρες ἐδίνεον, ἐν δ' ἄρα τοῖσιν

βίη Ἡρακλειεῖη λ', 689, ἢ Τηλεμάχοιο
Odys. β', 409. legitur hic versus etiam
ap. Hesiodum O. et D. 615. — αὐτοῦ,
ibi, in coelo, non in terra, ut alias ur-
sae atque plaustra. — στρέφεται, ver-
titur, versatur. — „καὶ τ' Ὠρ. δο-
κεῖν, et Orionem observat, h. e. op-
posita est Orioni, obverso capite. Ma-
nilius Astron. 1, 510: *Arctos et Orion
adversis frontibus ibant, Haec contenta
suos in vertice flectere gyros, Ille ex di-
verso vertentem surgere contra.*“ E K.
bene ex hisce colligit H, habuisse Ho-
merum notitiam, quamvis rudem, sphae-
rae coelestis.

489. cum solam non occidere dicit Ur-
sam, h. e. Ursam majorem, vel pro scientia
temporis sui loquitur, vel potius
κατὰ μεταφορὰν τὸ γὰρ γνωριμώτατον
μόνον, ut ait Aristot. Poët. 25, 8. nam
idem ceteris signis circuli Arctici evenire,
nemo ignorat. operose crimen ignoran-
tiae amoliri ab Homero studet Strabo 1.
p. 6 sequ. cf. Toll. excursu 5. ad Ap.,
H. h. l., Donndorf. *Gesch. der Erfind.*
v. Sternbilder.

490. ἐν δὲ δῶα ποίησε etc. „Von
seinem Dichtergefühl geleitet, erzählt Ho-
mer nicht, wie man den Schild nach
seiner Vollendung fand, sondern er lässt
den Leser seine Vollendung selbst an-
sehn. „„Das Coexistirende,““ sagt Les-
sing im Laocoon p. 184., „„ist in ein
Consecutives verwandelt, u. dadurch aus
der langweiligen Beschreibung eines Kör-
pers das lebendige Gemälde einer Hand-
lung gemacht. Wir sehen nicht das Schild,
sondern den göttlichen Meister, wie er
das Schild verfertigt. Er tritt mit Ham-
mer u. Zange vor seinen Amboss, und
nachdem er die Platte aus dem Gröb-
sten geschmiedet, schwellen die Bilder,
die er zu dessen Auszierung bestimmt,
vor unsern Augen, eins nach dem an-
dern, aus dem Erze hervor. Eher ver-
lieren wir ihn nicht wieder aus dem Ge-
sicht, bis alles fertig ist. Nun ist es
fertig, und wir erstaunen über das Werk,

aber mit dem gläubigen Erstaunen eines
Augenzeugen, der es machen gesehn.““
K. idem Lessingius et ingenio et arte
inferius Homericō scuto Virgilianum esse
existimat; neque is solus, sed fere omnis
Criticorum consessus; nisi quod diversum
poëtae Latini consilium excusat H cum
h. l., tum excursu 4. ad Aen. 8. Mont-
belius: „Quant au bouclier de Virgile,
il suffit de le lire pour y reconnaître le
poète élégant, qui cherche non pas à
raconter des faits dont il est convaincu,
mais à imaginer d'ingénieux tableaux
qui puissent amuser une cour délicate
et polie, et flatter l'orgueil de celui qui
venait de mettre à ses pieds la reine du
monde.“

490—492. μερόπων. α', 250 etc.
— εἰλαπίνας. κ', 217. — Sch.: νύμ-
φας. νῦν τὰς γαμουμένας. δαΐδων
ὑπὸ λαμπ. ἀντι τοῦ μετὰ λαμπάδων.

493. probabiliter H ann, auctore Bent-
lejo: ἠγίνεον, ut ὀμίλεον 593. et ὄρ-
χεῦντο 594., siquidem ι vocalis in hoc
vocab. longa est α', 784. et Odys. ξ,
105. v. tamen ann. ad λ', 272. — de
ritu nuptiarum exposuit Feith. 2, 14. de
hymenaeo H (vereor ut satis considerate,
cum Ionum et veterum Atticorum tantum
non omnia fuerint communia): „non ille,
“ inquit, „alias in Homericis occurrit, et
nescio an sit inter ea, quae seriore aet-
tatem carminis arguunt. Atticorum hi
ritus putantur fuisse proprii. et memo-
rantur plura ab Atticis potissimum fre-
quentata, velut *judicium περὶ τῶν φο-
νικῶν*, quo, ab se primum constituto,
tantopere gloriabantur Athenienses. si-
militer Scut. Herc. 274.: *τοὶ μὲν γὰρ
εὐσώτρου ἐπ' ἀπήνης Ἥγόν τ' ἀνδρὶ
γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὄρωρει.*“
— Sch.: ἠγίνεον. ἦγον. (in curru: v.
Feith. et, quem laudavit, Pollux 3, 3,
40.) πολὺς δ' ὑμ. ὄρ. (398, β', 810
etc.) ἐξῆπτο, διεγήγετο, πλείστη γα-
μήλιος ᾤδη.

494—503. Sch.: ἐδίνεον. (605, ρ',
680, Odys. ι', 153. cf. 543 etc.) ἀνε-

- 495 αὐλοὶ, φόρμιγγές τε, βοήν ἔχον· αἱ δὲ γυναῖκες
 ἰστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη.
 λαοὶ δ' εἰν ἀγορῇ ἔσαν ἀθρόοι. ἔνθα δὲ νεῖκος
 ἀρώρει, δύο δ' ἄνδρες ἐνείκειον εἴνεκα ποινῆς
 ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. ὁ μὲν εὐχετο παντ' ἀποδοῦναι,
 500 δῆμω πιφραύσκων· ὁ δ' ἀναίνετο μηδὲν ἐλέσθαι.
 ἄμφω δ' ἰέσθην ἐπὶ Ἱστορίῳ πείραρ ἐλέσθαι·
 λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπνον, ἀμφὶς ἀρωγοί.
 κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον· οἱ δὲ γέροντες
 εἶατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις ἱερῶν ἐνὶ κύκλῳ,
 505 σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χέρσ' ἔχον ἠεροφώνων,
 τοῖσιν ἔπειτ' ἠῖσσον, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκασον.
 κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,
 τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἶποι.

στρέφοντο, κινουῦντο. („βοήν ἔχεν. ἐβόων, ut saepe ἔχιν et ποιεῖσθαι dicitur περιφραστικῶς. sic βοαὶ αὐλῶν ap. Pind. Pyth. 10, 60. et similiter Olymp. 2, 2.: τίνα δ' ἄνδρα κελαδῆσό μιν;“ E K et H.) εὐχετο. (ε', 173 etc.) νῦν διαορίζετο. (Schol. B: ἱββαίουτο, scil. πρὸς τοὺς παρόντας, ut δῆμω πιφ. sequente versu. Ex H.) πιφραύσκων. (κ', 502 etc.) τῷ κοινῷ παντὶ δεικνύς ε. ἐμφανίζων. (ὁ δ' ἀναίνετο [ι', 16 etc.] μηδὲν ἐλ. duplex negatio ad rem magis adseverandam. Matth. §. 601.) ἰέσθην (β', 589 etc.). προεθνυμούντο, βούλοντο, ἔσπευδον. (ἐπὶ Ἱστορίῳ, apud judicem. „ψ', 486.: Ἱστορία δ' ἄρσειδην Ἀγαμέμνονα θεῖομεν ἄμφω, ubi de arbitro agitur. Sch.: μάττυρι, ἠοιτῆ. similiter Schol. A. proprie Ἱστορῖῳ ἢ Ἱστορῶ est intelligens, conscius.“ Ex I. testes sunt οἱ ἀμφὶς ἀρωγοὶ in sequentibus.) πείραρ. πέρας. (sinem cauae et μετονημικῶς victoriam scil. uterue litigantium obtinere causam studeat. v. ann. ad ν', 359. — Hesych.: πῆπνον. ἐπεβόων. idem: ἀμφὶς ἀρωγοί. κηρωσιμένως βοηθοῦντες, οἱ ἐν τῷδε, οἱ δὲ τῷδε. Sch.: χωρὶς ἐκαστῶ οἱ ἴδιοι βοηθοί. — ἐρήτυον, creabant. β', 97 etc.) γέροντες. οἱ κασταὶ δηλονότι. (plures inimicum sebebant judices. — ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, in politis lapidibus, sedilibus marmoris. cf. Odys. γ', 406. — Schol. B: ρῶ. διὰ τὸ δίκαιον, ὥστε εἰς τὸν ἀσεβοῦσιν οἱ παρακρίνοντες καὶ ἀπειθοῦντες. — κύκλῳ. ἀγορᾶ, ut trip. Or. 891.: ὀλιγάκις ἄστν κἀγορᾶς αἶνον κύκλον, quem locum laudavit vel ipso consensu judicum, ut H interpretatur. — σκῆπτρα — δίκαν. sceptrā sua in manibus praeconum posita habebant judices, donec jus di-

endum esset: tum sceptrā tenentes (τοῖσιν, h. e. σὺν τοῖσιν, σὺν σκῆπτροῖς, ut explicant Sch. et Schol. A.) dicendi juris velut impetum capiebant (ἠῖσσον), h. e. eam rem aggredebantur, et vicissim (postquam litigantes audiverant) judicabant. Sch.: ἐν μέρῳ δὲ ἀκούοντες ἐδίκαζον. vel ἄμοιβαδὶς ἀντὶ τοῦ κατὰ λαχμὸν τίνα καὶ κλήρον ἄλλοτε ἄλλος, ὡς ἐν τῷ κατ' Ἀθήνας δῆμῳ ἐγίνοντο (scil. δικασταί), καθὰ δηλοῖ καὶ ὁ τῶν Ἀττικῶν ἐθῶν διδάσκαλος Κωμικός: quae explicatio est inter Eustathii. sorte plurimum utebantur Athenienses: v. Av. 959, Acharn. 680, Nub. 607. — Schol. A: ἠεροφώνων. ἄν ἡ φωνὴ μέρῳ τοῦ ἐμφανοῦς ἰκεῖται, ὡς τὸ φωνῆ δὲ οἱ ἀλθέρ' ἴκανεν. (ο', 686.) — κεῖτο — εἶποι. praemium 2 talentorum auri propositum fuisse ait ei iudicis (τῷ μετὰ τοῖσι, h. e. δικασταῖς), qui aequissime jus dixisset. ita Scholl. Veneti, τὸ δικαστικὸν intelligentes. etiam Philostratus jun. hunc esse ait μισθὸν τῷ ὀρθῶς ἐνδικάσονται, ὡς ἂν μὴ πρὸς δῶρά τις τὴν εὐθειαν φέροι. ἀπίθανον tamen videtur Scholiastae A. E: κεῖται μισθὸς δικαστῆ τὰ δύο τοῦ χρυσοῦ τάλαντα, δικαιοκρισίας ἀθλον, ἐπὶ δικαιοσύνην προκαλούμενα. εἰ μὴ τι ἄρα (nisi forte) ἢ τῷ τεχνικῶς δημιουργήσαντι διηγόρῳ κεῖται μισθὸς κατὰ τοῦς παλαιοῦς, ἢ τῶν δικαζομένων τῷ μὴ ψευσαμένῳ, ὡς προτιμωθέντος τοῦ ψευσαμένου etc. aestimationem litis dicit. H: — „putes hanc esse illam ποινὴν, a reo allatam et depositam, ut, si causa ceciderit, alteri ea persolvatur; sin ipse vicerit, eam recipiat. vett. tamen Scholl. A. B. rec. (h. e. Pseudodidymus) ad 497. interpretantur sacramentum, h. e. pecuniam, quae ab utraque parte deponebatur in iudicio, quamque

ἡ δὲ μελαίνετ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐώκει,
χρυσείη περ εὐῖσα· τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο.

messis;

- 550 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βαθυλήιον· ἔνθα δ' ἔριθοι
ἦμων, ὄξειας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτορμα πίπτον ἔραζε,
ἄλλα δ' ἀμαλλοδετήρες ἐν ἔλλεδανοῖσι δέοντο.
τρεις δ' ἄρ' ἀμαλλοδετήρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὀπισθε
555 παῖδες δραγμαεῦντες, ἐν ἀγκάλιδεσσι φέροντες,
ἀσπερχές παρέχον. βασιλεύς δ' ἐν τοιοῖσι σιωπῇ
σκήπτρον ἔχων ἐστήκει ἐπ' ὄγμου, γηθόσυννος κῆρ.
κῆρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυῖ δαῖτα πένοντο,
βοῦν δ' ἰερεύσαντες μέγαν ἄμφεπον· αἱ δὲ γυναικες
560 δεῖπνον ἐρίθουσιν λεύκ' ἄλφριτα πολλὰ πάλυνον.

vindemia;

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῆσι μέγα βροίθουσαν ἀλώην,
* καλήν, χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνά βότρυνες ἦσαν,
ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέησιν.

ἀρηρομένη. (part. perf. pass. v. Matth. §. 168, ann. 2.) ἡροτριασμένη. — πέρι, admodum. v. δ', 46 etc. — vivida horum omnium et velut motoria descriptione falsus Dionysius nescio quis ap. E arti Vulcaniae tribuebat, quod esset Homericus opus ingenii, αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ζῶα fuisse putans, ut tripodas mobiles aureasque ancillas sponte incedentes in superioribus. nec minus ridiculo errore alius quidam sibi persuadebat, inserta clipeo sigilla ita comparata fuisse, ut intus moveri possent: ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τιμὴ ἐκινουῦντο, ἐκκρουστά ὄντα, καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σώκει. v. E p. 1148, 16. et 1160, 49., H excursus 3., quem huic libro addidit, p. 581, 582.

550 — 560. τέμενος. scil. regis: v. 556. θ', 48, μ', 313. — βαθυλήιον, pingue, fertile. cf. 547, β', 147. Alpheus Mitylanaeus Anthol. Pal. 2. p. 39.: οὐ στέργω βαθυλήτους ἀρούρας, Οὐκ ὄλβον πολύχρυσον, οἶα Γύγης etc. — Schol. A: ἔριθοι. νῦν ἐργάται, γεωργοί. „ducunt grammatici hanc vocem ab ἔρα, terra, vel ab ἐρίζω. συνέριθος vocatur Nausicaae comes et amica Odys. ζ', 52. et ap. Platonem συνεργός, nihil amplius, non mercenarius, ὁ μισθοῦ ἐργαζόμενος, ut Hesych. aliique interpretantur.“ Ex H. — Sch.: ἦμων. ἐθήριζον. (Schol. B: δρεπάνας Ἰακῶς [pro δρεπάνας], ὡς τάρφρη, ἀστραγάλη.) δράγματα. (λ', 69.) τὰ τῶν χειρῶν πληρώματα. — ἐπήτορμα. 211. — Ap.: ἀμαλλοδετήρες. οἱ τὰς ἀμάλλας

τῶν ἀσταχίων δεσμεύοντες. (Etym.: ἄμαλλα δὲ ἡ ἐκ πολλῶν δραγμάτων συναγωγή. germ. die Garbe. cf. E.) idem: ἔλλεδανοί. οἱ δεσμοί, οἷς συνειλούμενα δεῖται τὰ δράγματα. — Sch.: δραγμαεῦντες. δράγματα ἐπὶ δεσμῶν συναγόντες. ἀγκάλιδεσσι. (χ', 503.) ἀγκάλαις ἀσπερχές. (δ', 32 etc.) ἀδιαλείπτως. — παρέχον. porrigebant manipulorum ligatoribus. — γηθ. κῆρ. δ', 272, 326. — Sch.: πένοντο. (α', 318 etc.) ἐνήρογον. ἄμφεπον. (348, ψ', 167, ω', 622. cf. δ', 220.) περὶ αὐτὸν εἶποντο, ἡσχολοῦντο. (ἄλφριτα. v. λ', 631. Nitzsch. ann. ad Odys. β', 290.: „die Gerstengraupe [ἄλφριτον, ἄλφριτον ἀκτῆ] wurde auf Handmühlen von Mägden gemahlen: Odys. 7, 104; 20, 104 — 119. — Von diesen Gerstengraupen wurde ein Kuchen gebacken, der ἄλφριτα heisst.“ πάλυνον. (κ', 7.) ἐνέμισγον, ἔμασσον.

561 — 572. Sch.: βροίθουσαν. (θ', 307 etc.) βαρουμένην τῷ καρπῷ. (Theocr. quoque 1, 46.: πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά. proprie tamen αἱ ἀμπέλοι βροίθουσι σταφυλαῖς. — ἀνὰ τὴν ἀλώην. ἐν τῇ ἀλώῃ. cf. K et H. insolitū tamen nescio quid habet τὸ ἀνὰ, vereorque ne ponendum sit ἄρα, quae voculae permisceri solent. certe ἄρα expegeticum huic loco tam convenit, quam quod maxime: v. α', 46, 65 etc. — ἐστήκει δὲ ἡ ἀλώη.) — κάμαξι. στύλοις, οἳ εἰσι ξύλα ὀρθὰ παρατεπηγότα ταῖς ἀμπέλοις. (διαμπερές. ε',

ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἔρκρος ἔλασσε
 565 κασσιτέρου· μίλα δ' οἷη ἀταρπιτός ἦεν ἐπ' αὐτήν,
 τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγῶφεν ἀλωήν.
 παρθενικαὶ δὲ καὶ ἠΐθεοι, ἀταλά φρονέοντες,
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.
 τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείη
 570 ἰμερόεν κιθάριζε, Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε
 λεπταλέη φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσουντες ἀμαρτῆ
 μολπῇ τ' ἰγγυῶ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

112 etc. — κυανέην. δ', 282.) κάπετον. (σ', 356, ω', 797.) κοῖλον ὄρουμα, τάφρον. ἔρκρος. (δ', 137, ε', 90 etc.) τειχίον. ἔλασσε. (η', 450 etc.) ἐποίησεν εἰς μήκος. ἀταρπιτός. (Od. ε', 234. cf. Il. ε', 743.) ἀταρπός, ὁδός. (νίσσοντο, ibant. ι', 381.) φορῆες. οἱ τὸν καρπὸν τῶν σταφυλῶν παραφύροντες. (τρυγῶφεν, vindemiarent. Odys. η', 124. — παρθενικαί. Odys. η', 20.: παρθενικῆ εἰκνία νεήνιδι. ibid. λ', 39.: παρθενικαὶ τ' ἀταλά. — ἠΐθεοι. δ', 474 etc. — ἀταλά. (ν. ζ', 400.) τρυφερά, νηπία, πρόσ. κατ' ἐπικράτησιν δὲ τοῦ ἀόρετος (h. e. ob praestantiam masculini generis.) εἰρήκε φορονέοντες, καὶ οὐ φρονέουσαι. (cf. 515. — ταλάροισι, qualis, calathis. cf. Odys. δ', 125, 131, ι', 247. — φόρμιγγι λιγ. ι', 186. cf. α', 603, Odys. ρ', 262, φ, 406.) ἰμερόεν. (γ', 397 etc.) ἐπέραστον, καλόν. Λίνον — ἄειδεν. ἦτοι λίνου, ὃ δὲ ἐξῆπτο ἀντὶ νευρᾶς τῆς κιθάρας, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι τοῖς θεοῖς μετὰ ᾠδῆς ὑποκιθαρίζοντες οὐκ ἐξ ἐντέρων κατεσκευάζον τὰς κιθάρας, οὐχ ὅσιν οὐδὲ θεοῖς ἀρεστὸν εἶναι ὑπολαβάνοντες [διὰ τὸ ἐν νεύρῳ πεποιθῆσθαι], ἀλλὰ ἐν λίνου πεποιημένου· ἢ Λίνον δ' ὕ. κ. ἄειδεν ἀντὶ τοῦ τὴν ἐπὶ Λίνῳ, τῷ Ἀπόλλωνος παιδί, ᾠδῆν, ὄντι νηπίῳ, κ. ὑπὸ κυνῶν ποιμενικῶν διασπασθέντι, πρῶτην ῥᾶσθεισαν. (similiter alii. sentio cum Heinrichio, qui Linum, Apollinis filium, dici putat, de quo carmen quoddam et ipsum appellatum fuerit Λίνος seu λίνος. Herodotus 2, 79. de Aegyptiis: τοῖσι ἄλλα τε ἐπάξιά ἐστι νόμιμα, καὶ δὴ καὶ αἴσιμα ἐν ἔστι, Λίνος, ὅσπερ ἐν τε Φοινίκη αἰοιδιμός ἐστι καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλῃ, — συμφέρεται δὲ πῦρός εἶναι, τὸν οἱ Ἕλληνες Λίνον ὀνομάζοντες αἰείδουσι. v. ibi Bähr. et interpp. Hesiodus ap. E h. l.: Οὐρανίη δ' ἄρ' ἔτι τε Λίνον πολυήρατον νῖον, Ὀν δὴ, ὅσοι βροτοὶ εἰσὶν αἰοῖδοι καὶ κιθαρισταί, Πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε, Ἀρχοντες δὲ Λίνον καὶ

λήγοντες καλέονσιν. Athen. 14. p. 619, C.: λίνος δὲ καὶ αἴλιος, inquit, οὐ μόνον ἐν πένθεισιν, ἀλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπῇ κατὰ τὸν Εὐριπίδην. dicit Euripidis illud Herc. fur. 343.: αἴλιον μὲν ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾷ Φοῖβος ἱκαχεῖ. Lini mortem aliter narrat Apollod. 2, 4, 9.: ἐδιδάχθη μὲν Ἡρακλῆς — κιθαροφθεῖν ὑπὸ Λίνου. οὗτος δὲ ἦν ἀδελφός Ὀρφέως· ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ Θεβαῖος γενόμενος, ὑπὸ Ἡρακλέους τῇ κιθάρᾳ πληγείς ἀπέθανεν· ἐπιπλήξαντα γὰρ αὐτὸν ὀργισθεὶς ἀπέκτεινε. cf. Blomfield. ann. ad Aeschyl. Ag. 118. quod ad alteram istam interpretationem attinet, nec idoneos habemus auctores, qui tradant, lineis chordis cithararum usos esse veteres, et λίνον pro φόρμιγγα seu κιθάρα dare dictum est, vix autem graecum αείδειν ὑπὸ λίνου sive ὑπαείδειν λίνον pro λίνον vel λίνῳ.) λεπταλέη. (Callim. h. in Dian. 243.) λεπτή, ἡδέια. ῥήσσουντες. ἀντὶ τοῦ κροτοῦντες σὺν ὀργονίᾳ κ. τύπῳ τοῖς ποσὶ τὸ ἔδαφος. (Ap. et Hesych.: τύπτοντες, ut Horat. Od. 1, 37.: nunc pede libero Pulsanda tellus. Apollon. Rhod. 1, 539.: φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμόν ὁμαρτῆ Ἑμμελέως κραυνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι, putida, ut mihi videtur, interpretatione Homericis ῥήσσουντες, h. e. ῥήσσουντες φωνῆν, quae vox intelligenda est ex superioribus. simul virgines illae atque adolescentes rumpebant vocem, cantuque et sibilo tripudiantes respondebant (ἔποντο) puero. istud κροτοῦντες seu τύπτοντες idem propemodum est ac ποσὶ σκαίροντες.) ἰγγυῶ. (falsum lemma: nam interpretatio διώξει spectat ad scripturam ἰωχυῶ, quam alicubi repererit necesse est Pseudodidymus.) προσληπτέον τὸ σύν. ᾠδῆ καὶ διώξει. (E: μολπῆ ἰγγυῶ ὃ διαφέρει, ὡς καὶ λόγος ἐμμελής βοῆς ἀμελοῦς. μολπῆ μὲν γὰρ καὶ μέλειν μεμελισμένον ἔπος· ἰγγυῶ δὲ καὶ ἰῶειν (ρ', 66. Tyrolenses et Germaniae australis incolae id appellant godeln.) φωνῆ τις ἄσημος [vox obscurior,

greges boum, quos leones invadunt, et ovium;

- Ἐν δ' ἀγέλην ποίησε βοῶν ὀρθοκραιράων.
αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχато, κασσιτέρου τε
575 μυκηθμῶ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε,
* παρὸ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ ῥοδανὸν δονακῆα.
χρῦσειοι δὲ νομῆες ἅμ' ἐστιχόωντο βόεσσι
τέσσαρες· ἑννέα δὲ σφι κύνες πόδας ἀργοὶ ἔποντο.
σμερδαλέω δὲ λέοντε δὴ ἐν πρώτῃσι βόεσσι
580 ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην· ὁ δὲ μακρὰ μεμνικῶς
ἔλκετο· τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον ἢ δ' αἰζήοι.
τὰ μὲν, ἀναρῶξάντε βοὸς μέγαλοιο βοεῖην,
ἔγκατα καὶ μέλαν αἶμα λαφύσσετον· οἱ δὲ νομῆες
αὐτὰς ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες.
585 οἱ δ' ἦτο δακέειν μὲν ἀπετροπῶντο λεόντων,
ἰστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον, ἔκ τ' ἀλέοντο.

pascuum amoenum;

Ἐν δὲ νομὸν ποίησε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
ἐν καλῇ βήσῃ, μέγαν οἰῶν ἀργεννῶων,
σταθμοὺς τε, κλισίας τε κατηρεφέας, ἰδὲ σηκούς.

chorea juvenum armatorum et virginum, cantor, saltatores;

- 590 Ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις,
τῷ ἕκελον, οἷόν ποτ' ἐνὶ Κνωσῷ εὐρέϊη

ut quam sine verbis edant.] ὁποῖος καὶ
στρογγύς [das Pfeifen.] σκαίροντες.
(Odys. κ', 412.) κινούμενοι, σκιρτῶν-
τες.

573—586. ὀρθοκρ. 3. — χρυ-
σοῖο, κασσιτέρου. genitivi materiae.
— Sch.: μυκηθμῶ. (Odys. μ', 265.)
μυκήσει. κόπρου. τῆς ἐπαύλειος, τοῦ
βουστάθμου. imo ex stercore stabuli,
quod stercus oderunt boves, itaque hi-
lari mugitu ruunt ad pascua. similiter
Odys. κ', 410.: βοῦς ἀγελίας, Ἐλ-
θούσας ἐς κόπρον, ad stercus stabuli.

576. recte, opinor, H scribendum pu-
tat ῥαδανὸν ἀ ραδανίζω, τινάσσω. He-
sych.: ῥαδανός. ῥαδινός, (malim ῥαδο-
ρός, secundum Ap. v. ῥαδινόν, et ap.
hunc ipsum: ῥαδανόν. λεπτόν, οἰονεὶ
ῥαδονόν, παρὰ τὸ ῥαδίως δονεῖσθαι.)
ἀπὸ τοῦ ῥαδίως δονεῖσθαι. cf. H et
Schn. v. ῥαδανίζω. Sch.: ῥοδανόν.
ἐνδιάσειστον, ἐυκίνητον. — (δονα-
κῆα, arundinetum.) πόδας ἀργοί.
(283 etc.) ταχύποδες. (—, λέοντε
δ' ὀ. more leonum, cum praedatum egre-
diuntur. cf. ε', 554. K.) ἐρύγμη-
λον. μέγα μυκώμενον. (recte.) ἢ ἔρευ-
γόμενον τὴν τροφήν. (hoc alienum est.
v. H, et Schn. v. ἐρύγω, quod auctore
Schol. B est etiam ὑπερισχῶ. ἐξ οὗ
καὶ ἐρυγεῖν, inquit, τὸ μετὰ βίας ἀνα-
σπῆν τὸ πτεῖμα. similiter E. — ἔγ-

κατα — λαφύσσετον. λ', 176. —
αὐτῶς, temere, frustra. ἐνδίεσαν.
ἐνεκλειούτο, παρορμῶντες ἐπέβαλλον.
(ab ἐνδιέναι.) ἀπετροπῶντο. (cf.
π', 95, κ', 200 etc.) ἀπετρέποντο. (abs-
terrebantur. — ὑλάκτεον. Odys. υ',
13, 16.) ἔκ τ' ἀλέοντο. (υ', 147.)
καὶ ἐξέκλιναν.

588, 589. ἀργενν. 529. — στα-
θμοὺς. ε', 140 etc. — Sch.: κλισίας,
(α', 306 etc.) νῦν τὰς τῶν [ποιμνίαν
καὶ] ποιμένων καταγωγάς. (Veneti: τὰς
τῶν ποιμένων οἰκίας.) κατηρεφέας.
(Odys. ε', 367 etc.) ἐσκεπασμένας, κα-
ταστέγους. σηκούς. (Odys. ι', 227
etc.) περιβόλους, ἐν οἷς βοσκήματα
ἴστανται.

590—598. Sch.: ποίκιλλε. ποικίλη
τορνεύσει ἐποίησε. — τῷ ἕκελον etc.
fieri potest, ut hic noster Cnossi viderit
tale opus, procul dubie anaglyphum.
Paus. 9, 40.: παρὰ τούτοις δὲ (τοῖς
Κνωσίοις) καὶ ὁ Ἀριάδης χορὸς, οὗ
καὶ Ὀμο. ἐν τῇ Ἰλιάδι μνήμην ἐποίησα-
το, ἐπειρασμένος ἐστὶν ἐπὶ λευκοῦ λί-
θου. idem 7, 4. de Daedalo Atheniensi:
ἀποκτείνας μὲν ἀδελφῆς παῖδα, καὶ
ἐπιστάμενος τὰ οἴκοι νόμιμα, ἐκουσίως
παρὰ Μίνω ἐφηνγεν ἐς Κρήτην, καὶ ἀν-
τῷ τε ἀγάλματα Μίνω κ. τοῦ Μίνω
ταῖς θυγατράσι ἐποίησε, καθότι καὶ
Ὀμο. ἐν Ἰλιάδι ἐδήλωσε. originem hujus

Δαίδαλος ἤσκησεν καλλιπλοκάμῳ Ἀριάδῃ.
 ἔνθα μὲν ἦθ' εἰσι καὶ παρθέναι ἀλφεισβόαι
 ὠρχοῦντ', ἀλλήλων ἐπὶ καρπῷ χεῖρας ἔχοντες.

595 τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας
 εἶατ' ἐϋννήτους, ἦκα στίλβοντας ἑλαίῳ·
 καὶ ᾧ αἱ μὲν καλὰς στεφάνους ἔχον, οἱ δὲ μαχαίρας
 εἶχον χρυσείας ἐξ ἀργυρέων τελαμώνων.

chori sic enarrat Pseudodid., postquam dixit de Thesei profectioe in Cretam et caede Minotauri: ἐξελθὼν δὲ μετὰ τὸ νικῆσαι ὁ Θησεὺς μετὰ τῶν ἡιδέων κ. παρθένων χορὸν τοιοῦτον ἔπλεκεν ἐν κύκλῳ τοῖς θεοῖς, ὅποια καὶ ἡ τοῦ λαβυρίνθου εἰσοδὸς τε καὶ ἔξοδος αὐτῷ ἐγεγόνει. sane in Delo insula et alias choreas labyrinthi flexibus consimiles ad Theseum referebant (v. Plut. Theseo p. 9, D., Pollux 4, 101., Lucian. Salt. s. 34.); nec desuerunt, qui institutas mixtas puerorum et puellarum choreas ab hoc Daedali invento repeterent, ut E annotavit. cf. H. — Κνωσῶ. β', 646. — „ἡσκησεν, ἐργάσατο. γ', 388, δ', 110, κ', 438, ξ', 179, Odys. γ', 438, ψ', 198. cf. Porphy. Quaest. s. 11.“ Ex H. — ἀλφεισβόαι. Ap.: ἀλφεινοῦσαι βόας, τουτέστιν ἀναλαμβάνουσαι. οἱ γὰρ γαμοῦντες ἐδίδουσαν ταῖς γαμουμέναις βόας καὶ τὰ ὅμοια, μήτ' νομίσματος εὐρημένα· ἔνθα — ἀλφεισ. Timaeus lexico v. τιμαλφέστατα: ἀλφειν εὐρίσκειν (invenire, acquirere) ἐστίν· ἐξ οὗ Ὀμ. ἀλφεισβόαια καλεῖ τὰς εὐρισκούσας εἰς τιμὴν βόας. Sch.: ἀλφ. ἐντιμοί, κ. διὰ τὴν εὐμορφίαν βόας εὐρίσκουσαι ἔθνα etc. cf. ann. ad λ', 243. Montbel.: „Il n'y a pas bien long-temps encore qu'il existait en France quelques traces d'un semblable usage. M. Cochard, dans une statistique consacrée au département du Rhône (Archiv. histor. du dép. du Rh., t. 5. p. 323, not. 1.), dit: „„J'ai vu avant la révolution, dans quelques villages aux environs de Lyon, des parents constituer en dot à leurs filles, en les mariant, une brebis et son agneau; aujourd'hui même cet usage subsiste encore dans les montagnes.“ — ἐπὶ καρπῷ, carpo. ε', 458, δ', 328 etc. — ὀθόνας. γ', 141. — εἶατο, ab ἔω, ἐννύω. Sch.: ἡμφισμεῖναι ἦσαν. ἐϋννήτους. (ω', 580.) εὐνησημένους καὶ εἰργασμένους, λεπτούς. ἦκα στίλβοντας. ἡρέμα πως στίλβοντας ὡς ἔλαιον. („Schol. B: — ἡσυχῇ ὡς ἔλαιον ἀποστίλβοντας. ὅμοιον (?) δὲ ἐστὶ τῷ ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι (ε', 583.), ἀντὶ τοῦ ἔμφορῆ ἐλέφαντι. λείπει οὖν τὸ ὡς ἑλαίφ. eodem modo expediunt

Odys. ἦ', 107. dicta de splendore tectorum linteorum: καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον, pro ὡς ἔλαιον, et illud Odys. γ', 408.: ἔστοι λίθοι — λευκοὶ ἀποστίλβοντες ἑλαίῳ. v. Cl. et Ern. antiquus dicendi modus, cum nitorem figurate, ni fallor, appellarent oleum sive adipem, ἄλειφαρ, propter similem nitorem.“ Ex H. Nitzsch. ann. ad Odys. γ', 408.: „Von Oel, ölig, wie Oel, glänzen sind nachbarliche Begriffe, wenn man bloss nach dem Effecte urtheilt; also haben die Schol. einiger-massen Recht zu sagen, λείπει τὸ ὡς. ähnlich ist Il. 18, 596. ἦκα στίλβ., aber gar nicht zu vergleichen Odys. 7, 107. καιροσέων —; vgl. H zur Il. u. Lamb. Bos p. 782. — an einen Anstrich zu denken verbietet ξεστοῖσι.“ idem Odys. ἦ', 107. ita interpretatur: „„von den dichtgeketteten Linnen fliesst selbst das geschmeidige, so leicht eindringende, Oel ab,““ nämlich so dicht sind sie gearbeitet. Plut. de Pythiae orac. 4., tom. 9. p. 253. Hutt.: τί γὰρ, ὃ ξένη, καλύπει ταυτὸ εἶναι καὶ λεπτόν καὶ πικρόν, ὥσπερ τὰ σερικὰ καὶ τὰ βύσσινά τῶν ὑφασμάτων, (neutra horum dici ap. Hom., sed lanea tantum et lintea, demonstravit Vossius Mythol. Br. vol. 3. p. 262 seqq.) ἐφ' ὧν καὶ Ὀμ. εἶπε· καιροσέων —, ἐνδεικνύμενος τὴν ἀριβείαν καὶ λεπτότητα τοῦ ὑφους τῷ μὴ προσμείναι τὸ ἔλαιον, ἀλλ' ἀποῤῥεῖν καὶ ἀπολισθαίνειν, τῆς πικρότητος μὴ διείσσης.“ ita vir doctissimus, cujus et Plutarchi interpretatione simplicior veriorque mihi videtur Heyneana, nec aliam hunc quidem locum admittere arbitror. Voss.: schöne gewand' umschlossen die junglinge, hell wie des öles Sanfter glanz. — μαχαίρας. γ', 271. videntur illi juvenes nonnisi machaeras sive pugiones gestasse, ut in saltatione. — Sch.: τελαμώνων. (β', 388 etc.) ἀναφορέων. similes H commemorat saltationes Corybantum, gladiis scuta pulsantium, et armatorum qui pugnantem imitabantur, ex quo genere fuerunt pyrrhiche aliae saltationes barbarorum. v. Xenoph. Anab. 6, 1. etc. Νύσια, Κνώσια ὀρχήματα dixit Soph. Ajace 649., ubi v. ann.

οἱ δ' ὅτε μὲν θροέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι
 600 ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν
 ἐξόμενος κεραμεὺς πειρήσεται, αἶ κε θέησιν·
 ἄλλοτε δ' αὖ θροέξασκον ἐπὶ στήχας ἀλλήλοισι.
 πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος,
 τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλετο θεῖος ἀοιδός,
 605 φορμίζων· δοιῶ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς,
 μολπῆς ἐξάρχοντος, ἐδίνευον κατὰ μέσσοις.

denique extremo orbe Oceanus. eo clipeo ceterisque armis acceptis a
 Vulcano redit Thetis.

Ἐν δ' ἐτίθει ποταμοῖο μέγα σθένος Ὠκεανοῖο,
 ἄντυγα παρ' πυμάτην δάκεος πύκα ποιητοῖο.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε δάκος μέγα τε, στιβαρόν τε,
 610 τεῦξ' ἄρα οἱ θάωρηκα, φαινότερον πυρὸς ἀγῆς·

τεῦξε δὲ οἱ κόρυθα βριαρῆν, κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 καλῆν, δαιδαλέην· ἐπὶ δὲ χρύσειον λόφον ἦκε·
 τεῦξε δὲ οἱ κνημίδας ἑανοῦ κασσιτέροιο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὄπλα κάμε κλυτὸς Ἄμφιγυήεις,
 615 μητρὸς Ἀχιλλῆος θῆκε προπάροιθεν αἰείρας·
 ἦ δ', ἴρηξ ὡς, ἄλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόντος,
 τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστιο φέρουσα.

599—603. Schol. B: ὅτι ποτὲ μὲν
 κυκλοτερῆ δρόμον (ut rota figulina, cum
 vertitur) ἐποιοῦντο· ποτὲ δὲ, ἀντιμέτ-
 ωποι ἀλλήλοις γενόμενοι, κατ' ὀρθὸν
 δι' ἀλλήλων ἔθειον. Sch.: θροέξασκον.
 ἐν κύκλῳ ἔτρεχον. (nova forma a θροέ-
 ξαι, τρέχειν. τὸ ἐν κύκλῳ de suo ad-
 jecit Sch., etsi verum est, illos in orbem
 saltasse dici.) ἄρμενον. εὖ ἠρμοσμέ-
 νον πάντοθεν. (scil. τῇ χειρὶ, habilem
 manui, ut Odys. ε', 234.: δῶκε μὲν οἱ
 πέλεκυν μέγαν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν.
 recitat hunc versum Strabo 7. p. 464 C.
 ad refellendum Ephorum, qui Anachar-
 sidem rotam figulinam invenisse tradide-
 rat. contra Posidonius ap. Senecam epist.
 90. damnat hos versus tanquam falsos
 nec Homericos, et Anacharsidi inventum
 istud vindicat. omnino incerta esse solet
 antiqua fama de rerum inventoribus. Ex
 II.) πειρήσεται. (h. e. πειρήσεται)
 ἀποπειρούμενος ἀνακινήσει. ἐπὶ στή-
 χας. ἐπ' ὀρθῆν τάξιν. κυβιστητῆρε.

(π', 750 etc.) ὄρχησταί. Voss.: zweien
 haupttummeler.) — ἐξάρχοντος ἀοι-
 δοῦ. ita W, auctore Athenaeo 5. p. 180.
 sane ἀοιδὸς cantu ad citharam recte di-
 citur ἐξάρχειν sive προοιμιάζεσθαι sal-
 tantibus, non item κυβιστήρ, cujus longe
 alia est ars. v. ann. ad ε', 586, π', 745
 etc. ἀγασίχορα προοίμια et ἀρχασίμολ-
 πον Μοῦσαν ap. Pindarum et Stesicho-
 rum comparavit W Proleg. p. 264. ann.
 quare et h. l. et simili Odys. δ', 18.
 repudianda est vetus scriptura ἐξάρχον-
 τες, quam procudisse creditur Aristar-
 chus, male expunctis verbis μετὰ —
 φορμίζων. — κατ' αὐτοὺς, inter il-
 los. — ἄντυγα. ζ', 118 etc. — πύκα
 ποιητοῖο. ε', 70, Odys. α', 333 etc.
 609—613. „cf. Virg. Aen. 8, 620—
 625.“ Eichh.

610. quod astericos appinxi post hunc
 versum, de eo v. ann. ad 461.

613—616. ἑανοῦ. 352. — ἴρηξ
 ὡς. ν', 62.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ
Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Τ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΤΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Θέτιδος κομισάσης Ἀχιλλεῖ τὰ ὄπλα παρὰ Ἡφαίστου, συναγαγὼν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς Ἕλληνας ὁ ἦρως ἀπόρρητον ποιεῖται τῆς μηρίδος, καὶ λαμβάνει τὰ δῶρα, ἅπερ αὐτῷ Ἀγαμέμνων ὑπέσχετο. τροφήν δὲ ἀνελομένων ἐκείνων, αὐτὸς ἄσιτος παραμείνας ὀπλίζεται, καὶ στρατείαν ἐξάγει ἐπὶ τὸν πόλεμον. ὁ δὲ ὕστερος *) τῶν ἵππων αὐτοῦ Ξάνθος τὴν ἐδομένην αὐτῷ ἀναίρεσιν μαντεύεται, ᾗ καὶ ἐπιπλήττει.

*) scribendum puto ἕτερος.

ΜΗΝΙΔΟΣ ΑΠΟΡΡΗΣΙΣ.

Sub ortum lucis Thetis Achilli affert arma Vulcania.

Ἦώς μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
 ᾤρουθ', ἴν' ἀθανάτοισι φώς φέροι ἠδὲ βροτοῖσιν.
 ἢ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.
 εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὄν φίλον υἱὸν,
 5 κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἀμφ' αὐτὸν ἑταῖροι
 μύρουθ'. ἢ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο, δία θεάων,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 „Τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἑάσομεν, ἀγνύμενοί περ,
 κεῖσθαι, ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
 10 τύνη δ' Ἡφαίστιοι πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 καλὰ μάλ', οἳ οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.“
 Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκε
 πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα.
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
 15 αὐτην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

Annotations. Vers. 1. κροκόπε-
 πλος. v. 8', 1.

2. 2. sero domum redierat Thetis
 cum armis Vulcaniis, quae postero die
 affert filio.

3. „nobile artium argumentum Thetis
 et Nereides, Achilli arma apportantes.
 v. Winkelmann. Cabinet du B. de Stosch,
 Mus. Piolelement. tom. 5. tab. 20., Tas-
 sie Catal. etc. in arca Cypseli ap. Paus.
 5, 19. p. 426. conspiciuntur Nereides
 curribus advectae cum Thetide, quae ar-
 ma a Vulcano accipit, praeceunte Cen-
 tauro Chirone.“ Ex H. ridicule Plautus
 Epidico 1, 1, 32.: Mulciber, credo, arma
 fecit, quae habuit Stratippocles: Travo-
 laverunt ad hostes. EP. tum ille pro-
 gnatus Theti. Sine perdat: alia adpor-
 tabunt eji Nerei filiae.

6. Sch.: μύρουτο. ζ', 373, ρ', 438
 etc.) ἔθρηνον. — δία θεάων, δία
 θεά, ut ἡ φίλα γυναικῶν pro ὡ φ. γυνῆ
 ap. Eurip. Hipp. 802 etc.

7. ζ', 253, 406, σ', 384 etc. cf. α',
 361 etc.

8—10. Schol. A: ἑάσομεν. (ι', 697,
 π', 60 etc.) ἑάσομεν. — πρῶτα, pri-
 mum, prius, ante. cf. α', 235, 276 etc.
 — Sch.: ἰότητι. (ε', 874 etc.) βουλή-
 σει. (δαμάσθη, domitus est, occu-
 buit. v. γ', 352, ε', 106 etc.) τύνη.
 (ε', 485, ζ', 262 etc.) σὺ, Διορικῶς.

11—17. ὤμοισι dixit a potiore par-
 te armorum, thorace et clipeo. — Sch.:
 ἀνέβραχε. (Odys. φ', 48. cf. ε', 859,
 μ', 396 etc.) ποιὸν ἤγον ἀπετέλεσεν.
 (Ap. h. v.: ποιῶς ἐφόρησεν. Hesych.:
 ἤρησε. Voss.: und es rasselten alle die

ὡς εἶδ', ὡς μιν μαῖλλον ἔδν χόλος, ἐν δέ οἱ ὄσσε
 δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὡσεὶ σέλας, ἐξεφάρανθεν·
 τέρπετο δ', ἐν χεῖρεσβιν ἔχων θεοῦ ἀργαλὰ δῶρα.
 αὐτὰρ ἐπεὶ φρεσὶν ἦσι τετάρπετο, δαίδαλα λεύσσω,
 20 αὐτίκα μητέρα ἦν ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

quibus ille laetatus metuit, ne, dum ipse absit in pugna, domi relictum corpus Patrocli, muscis infestantibus, corrumpatur. sed de eo securum illum esse jubet Thetis, et Patrocli naribus ambrosiam et nectar infundit.

„Μῆτερ ἔμη, τὰ μὲν ὄπλα θεὸς πόρην, οἷ' ἐπιεικὲς
 ἔργ' ἔμεν ἀθανάτων, μηδὲ βροτὸν ἄνδρα τελέσσαι.
 νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ θωρήσομαι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 δεῖδω, μὴ μοι τόφρα Μενoitίου ἄλκιμον νίδν
 25 μυῖαι, καδδῦσαι κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς,
 εὐλάς ἐγγεύωνται, ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν
 (ἐκ δ' αἰὼν πέφαται), κατὰ δὲ χροῶ πάντα σαπήη.“
 Τὸν δ' ἠμείβεται ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 „τέκνον, μὴ τοι ταῦτα μετὰ φρεσὶ σῆσι μελόντων.
 30 τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φύλα,
 μυίας, αἱ γὰρ τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσιν.
 * ἦνπερ γὰρ κῆται γε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν,

wunder. cf. 19) ἔτρεσαν. (λ', 744, ο', 586.) ἐφοβήθησαν. — ὡς εἶδ', ὡς μιν — χόλος, ut vidit, ita major eum ira subiit sive invasit. sic α', 512.: ὡς ἤψατο γούναν, ὡς ἔχει ἔμπεφυῖα. ν', 424.: ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο. — ἐξεφάρανθεν. δ', 468, ν', 278. cf. α', 200. — τετάρπετο, a τετάρπομαι. v. ann. ad ι', 704. — „Virg. Aen. 8, 617.: ille deae donis et tanto laetus honore Expleri nequit, atque oculos per singula volvit“ etc. Cl.

21—27. Sch.: οἷ' ἐπιεικὲς. (α', 547, θ', 431 etc.) ὅποια εἰδὸς θεοῦ ἔργα εἶναι, τούτέστιν οἷα ἐπρεπε θεῶν παρέχειν. ἐπιεικὲς γὰρ τὸ πρόπον. (μάλ' αἰνῶς δεῖδω. κ', 38, α', 555, ζ', 441 etc. — μυῖαι. β', 469, ρ, 570 etc. intelligenda est h. l. musca vomitoria vel carnaria Linn., quae cadavera sectatur, in hisque ὠτοκεῖ.) καδδῦσαι. κατελθουσαι. χαλκοτύπους. ὑπὸ σιδήρον τρωθέντας. (scrib. τρωθείσας, similia σ et τ in libris. v. ξ', 173 etc.) εὐλάς (χ', 509, ὦ', 414.) ἔγγ. σκόληκας ἐγγενήσωιν. ἴσως δὲ εἰρηναίαι εὐλαὶ οἱ σκόληκες παρὰ τὴν ἑλλην. similiter E: [εὐλή] παρὰ τὸ εἰλησθαι, οὐχ ἢ αὐτὴ δὲ οὐσα ἔμινθι κατὰ τινος πλανωμένου. cf. ann. ad ν', 654. et Aristot. ejusque interpp. H. A. 1, 4, 1. — ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν. π', 545. — „ἐκ δ' αἰὼν πέφαται. ἐκπέφαται δὲ αἰὼν, ἢ ζωῆ, circisa est vita e corpore. non huc per-

tinet Hippocratis et recentiorum αἰὼν, ὁ νοτιαῖος μυελός, de quo Etym., Erotianus lexico Hesych. — πέφαται, a φάω, occido. v. ε', 531, ο', 140“ etc. Ex H. — κατὰ — σαπήη. h. e. κατασάπη δὲ (ὁ νεκρὸς) χροῶ πάντα, et mortuus toto corpore putrescat. de verbo σηπειν v. β', 135 et ὦ', 414.

30, 31. πειρήσω etiam Odys. β', 316. hic noster dixit, saepius autem πειρήσομαι, quod hoc ipso loco habent Flor. et Aldinae, in quibus tertia, quod fugit Heyneum, pariter scriptor hymni Hom. in Merc. 174.: εἰ δὲ κε μὴ δῶρησιν πατήρ ἐμός, ἦτοι ἔγωγος Πειρήσω. πειράτω legitur θ', 8. et ι', 345. quare non est quod ponamus πειρήσομαι ἀλαλκεῖν. — ἀρηϊφάτους. Ap.: ἀρηϊφατοῖ. (Odys. λ', 41.) οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένοι.

32. E: εἴπερ γὰρ κείται, ut Harl. Sch.: κέεται. ἀπὸ τοῦ κείται. mirum, si uno loco servata est ap. Homerum forma haec vetus, quam Herodotus usurpavit: nam alias, idque saepissime, poeta dixit κείται. habet tamq̄n itidem obsoletum ἀέλον pro δῆλον nonnisi uno loco, κ', 466, aliisque duobus δῆλον et ἐκδηλος, fierique sane potuit, ut pro κείται alius scribendum putaret κείται. quae plurimorum codd. scriptura est, sed solocca, nisi ponatur ἐππερ, alius κῆται, quod recepi ex Veneto, Wolfio atque Heyneuo auctoribus. — Schol. B: τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν. (Odys. δ', 86, κ', 467 etc.) τὸν εἰς

αἰεὶ τῷδ' ἔσται χροῦς ἔμπεδος, ἢ καὶ ἀρείων.
 ἀλλὰ σὺν' εἰς ἀγορὴν καλέσας ἦρωας Ἀχαιοὺς,
 35 μῆνιν ἀποιεπῶν Ἀγαμέμνονι, ποιμένοι λαῶν,
 αἰψά μάλ' ἐς πόλεμον θωρήσσεο, δύσσεο δ' ἀλήην.“

“Ὡς ἄρα φωνήσασα μένος πολυθαρές ἐνῆκε·
 Πατρόκλῳ δ' αὐτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρόν
 στάξε κατὰ ῥινῶν, ἵνα οἱ χροῦς ἔμπεδος εἴη.

egressus in publicum Achilles concionem vocat.

40 Αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα θαλάσσης, δῖος Ἀχιλλεύς,
 σμερδαλέα ἰάχων, ὥρσεν δ' ἦρωας Ἀχαιοὺς.
 καὶ ῥ' οἶπερ τοπάρως γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον,
 * οἳ τε κυβερνηῖται καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν,
 καὶ ταμίαι παρὰ νηυσὶν ἔσαν, σίτοιο δοτῆρες,

τέλος φέροντα τὰ φνόμενα. verba similiter composita Thiersch. p. 229. recenset haec ἐγγέσπαλος, σακίεσπαλος, θέσφατος, θέσκελος, θέσις, ὀρέστερος, φερέσβιος, pro ἐγγέπαλος etc. eadem fere ratione Jupiter vocatur τελεσφόρος, itemque Ceres, quae maturat fruges. — Sch.: χροῦς ἔμπεδος. τὸ σῶμα ἀφθόρο. — ἦρωας Ἀχαιοὺς. v. ann. ad α', 4. — μῆνιν ἀποιεπῶν Ἀγαμέμνονι. h. e. ἀπ. μῆνιν Ἀγ., quod idem dicas ἀπ. μνηστειν sive τὸ μνηστειν Ἀγ., renuntians irae in Agamemnonem. v. Matth. §. 396, nos ann. ad Aeschyl. Prom. 591. γ', 406 vulgo: θεῶν δ' ἀπόειπε κελεύθους, ubi v. ann. alias ἀποιεπῶν est edicere, velut ι', 309. — δύσσεο δ' ἀλήην. ι', 231.

38. Sch.: ἀμβροσίην. Θεϊότητα. rectius dixisset ἀφθόροισιν: nam eo consilio Thetis ambrosiam et nectar Patrocli naribus instillat, ne corpus ejus putredine corrumpatur. in quo poeta expressisse videtur morem Aegyptiorum, cadavera condientium; de quibus Aegyptiis Herodi. 2, 86.: πρῶτα μὲν, inquit, σκολιῶ σιδήρῳ διὰ τῶν μυξωτήρων ἐξάγουσι τὸν ἐγκέφαλον, τὰ μὲν αὐτοῦ σῶμα ἐξάγοντες, τὰ δὲ ἐγγέοντες φάρμακα etc., ubi v. Bähr. Montbel.: „les Grecs d'Ionie, qui n'avaient pas coutume d'embaumer les corps, mais qui purent avoir connaissance de cet usage, crurent que cette première opération était la seule condition importante pour préserver les chairs de la putréfaction.“ de ambrosia v. ann. ad ξ', 170, π', 670. et H excursu ad α', 529. — νέκταρ ἐρυθρόν. v. α', 598.

39. Harl. et fragm. Moscov.: — εἴη. H μὲν ἄρ' ὡς ἐρξασ' ἀπέβη Θετὶς ἀρ-
 γυρόπεξα· Αὐτὰρ etc. sic Odys. π', 177.

de Minerva: ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἐρξασα πάλιν κίεν· αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦεν ἐς κλισίην. et ibid. σ', 197.: ἡ μὲν ἄρ' ὡς ἐρξασ' ἀπεβήσατο, δια θεάων. Ἠλθον δ' ἀμφίπολοι etc. ibi haec sublegit, quisquis fuit, qui inseruit; et solet quidem indicari discessus deorum, velut α', 221, β', 35, ε', 133 etc.; nec tamen desunt loca, in quibus de eo siletur, utpote facile intelligendo: v. γ', 140, 425, κ', 512 etc.

41, 42. σμερδ. ἰάχων. ε', 302, σ', 321 etc. Sch.: ἐζητήται, διὰ ποίαν αἰτίαν οὐ χροῖται κήρυκι ὁ Ἀχ. πρὸς τὸ συγκαλέσαι τοὺς ὄχλους. ζητέον οὖν ὅτι ἔθος ἐστὶν ἀρχαίων αὐτοῦ τοῦτο· οὕτως γοῦν καὶ ἐν τῇ α' ῥαφιδίᾳ (54.) αὐτὸς Ἀχ. συγκαλεῖ. ἄλλως τε καὶ διὰ τὴν χαρὰν μετὰ σπουδῆς συνδεδραμηκασιν, οὐδὲ τοὺς κήρυκας ἀναμειναντες. similiter Schol. A et Mosc. ad 83. — καὶ ῥ' οἶπερ — ἀλεγειν ἦς. omnes in concionem venisse dicit, etiam illos, qui alias manerent apud naves, gubernatores et promos. — νεῶν ἐν ἀγῶνι. σ', 428.

43. dure in vocabulo κυβερνηῖται intelligunt ἔσαν. scribamus facili mutatione, neque ineleganter: οἳ τε κυβερνηῖται (ὄντες) κατέχον οἰήϊα νηῶν, et illi, qui, gubernatores, servabant clavos navium. saepe confusa καὶ et κατὰ. — Sch.: οἰήϊα. (Odys. ι', 483, 540, μ', 218, Apoll. Rhod. 1, 401.) οἰάκας, πηδάλια.

44. Sch.: ταμίαι. οἱ φύλακες τῶν πρὸς τροφήν. a τάμω, τέμνω, seco, divido. figurate Jovem dixit ταμίην πο-
 λέμοιο δ', 84, Aeolum ταμίην ἀνέμου Odys. κ', 21., sicut τὸν ταμίαν Ἰακχόν, h. e. dominum seu ducem Thyadum Bacchum, Soph. Antig. 1056, ubi v. Musgrav., Eurip. Troad. 227. praecocionem ταμίαν μῦθων νεοχμῶν etc. τα-

- 45 καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορῆν ἴσαν, οὔνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἐξεφάνη, δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς.
 τῷ δὲ δῦα σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε,
 Τυδείδης τε μενεπτόλεμος, καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
 ἔργει ἔρειδομένω, (ἔτι γὰρ ἔχον ἔλκεα λυγρὰ),
 50 καδδὲ μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ ἴζοντο κίοντες.
 αὐτὰρ ὁ δεύτατος ἦλθεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 ἔλκος ἔχων· καὶ γὰρ τὸν ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 οὔτα Κόων Ἀντηνορίδης χαλκήρεϊ δουρί.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἀολλίσθησαν Ἀχαιοί,
 55 τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Agamemnonem alloquitur Achilles, et in gratiam reconciliat; tum castris educi jubet Graecos.

- „Ἀτρείδη, ἧ ἄρτι τὸδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον
 ἔπλετο, σοὶ καὶ ἐμοί, ὅτε νῶϊ περ, ἀχνημένω κῆρ,
 θυμοβόρῳ ἔριδι μενεγῆναμεν εἵνεκα κούρης.
 τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῶ,
 60 ἡματι τῷ, ὅτ' ἐγὼν ἐλόμην Ἀυρηνησὸν ὀλέσσας·
 τῷ κ' οὐ τόσσοι Ἀχαιοὶ ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὔδας,

μῆν sive ἀμφίπολον ταμίην Hom. commemoravit ὦ, 302. et frequenter in Odyssea. — ἐπέπαυτο. σ', 248, ν', 43.

47. versus ex eorum genere, quos vulgo Leoninos vocant, de quibus breviter dixi ann. ad β', 87. cf. doctissimi J. Ph. Krebsii praktische Metrik p. 107 — 109., inferius 143 etc. — Sch.: τῷ — σκάζοντε. συλληπτικῶς πέρασε· μόνος γὰρ ὁ Διομήδης ὄφειλε σκάζειν, κατὰ τοῦ ταρσοῦ τετραμένος (λ', 376.), ὁ μέντοι Ὀδυσσεύς τὴν πλευρᾶν (λ', 436.), εἰ μὴ κατὰ συμπάθειαν τῶν μερῶν δόξαιμεν αὐτὸν τοῦτο πεπουθέναι. similiter Schol. A. — Ἄρεος θερά. β', 110 etc.

48—54. μενεπτόλεμος. β', 740, δ', 395 etc. — Sch.: πρώτῃ ἀγορῇ. τῇ προσομοίᾳ. δεύτατος. (Odys. α', 286, ψ', 342.) ἔσχατος. „ἀπὸ τοῦ δεύσεσθαι, ὃ ἔστιν ἐνδεῖν. Schol. A. cf. Etym. h. v.“ Ex H. v. etiam Matth. §. 134. — καὶ γὰρ — δουρί. λ', 252. — ἀολλί. ζ', 270, σ', 588 etc.

56. sic Ald. 3., qua utor, nec aliter et haec et pleraque edd., quae Barnesii antecessere, φ', 288, Odys. ν', 166, et ψ', 174. ipse Barn. hic quidem posuit ἄρτι, cum in Cantabr. anni 1689. invenisset ἄρτι, quod nescio quomodo placuit recentioribus, mihi languidum videtur, aptissimumque ἄρτι, nuper. Moeiris: ἄρτι οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγον· οἱ δὲ Ἕλληνες καὶ ἐπὶ τοῦ νῦν. sic Aeschylus Theb. 501. Parthenopraeum

dixit ἴουλον ἄρτι διὰ παραίτιδων, lanuginem nuper nactum genarum. altero sensu Hom. τὸ ἄρτι usurpavit ceteris in locis, quae indicavi. cf. Viger. p. 386, 387. — τὸ δε, hoc, τὸ ἀποειπεῖν μῆνιν, reconciliatio. sane hoc utriusque nostrum magis conducebat nuper, cum iratis animis de puella contenderemus; melius nobiscum actum fuisset, si eo ipso die alter cum altero in gratiam rediissemus. recte dicit ἄρτι, nuper, quandoquidem universa gesta Iliadis 40 dierum spatio comprehendit Woodius priore ed. libri de Homeri ingenio; quorum dierum decimo rixati sunt Achilles et Agamemnon. v. H excursu ad σ', 125., quo loco cum diu se a bello cessasse ait Achilles, loquitur ut adolescens pugnandi cupidus, quem vel brevis otii taederet. — ἄρειον. sic plerique omnes libri et Julianus or. 2. p. 50. Chia olim ed.: ὄνεαρ, Massiliensis ἄμεινον, quod praetulit P. Knightius.

57—60. ἀχνημένω κῆρ. η', 428, ψ', 284 etc. — θυμ. ἔριδι. η', 210, π', 476 etc. — μενεγῆναμεν. γ', 379, ν', 628, Odys. δ', 282 etc. — ἐν νήεσιν, in castris nauticis, simul illic venit captiva. — Ἄρτεμις ἰῶ. de Apollinis et Dianae sagittis v. ann. ad α', 50. et ζ', 205. — Ἀυρηνησόν. β', 690.

61—63. ὀδᾶξ ἔλον. β', 418, λ', 748 etc. — ἄσπετον οὔδας, ineffabile solum, h. e. immensum, quemadmodum alias dixit γαίαν ἀπειρονα, vel

δυσμενέων ὑπὸ χειρῶν, ἕμευ ἀπομηρίσαντος.

"Ἐκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ τὸ κέρδιον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
δηρὸν ἐμῆς καὶ σῆς ἔριδος μνήσεσθαι ὄλω.

- 65 ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἔασομεν, ἀχνύμενοί περ,
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι φίλον δαμάσαντες ἀνάγκη.
νῦν δ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πᾶνω χόλον, οὐδὲ τί με χρῆ
ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀλλ' ἄγε θᾶσσον
ὄτρυνον πόλεμόνδε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς,
70 ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρηθῶμαι ἀντίος ἔλθῶν,
αἶ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰάυειν· ἀλλὰ τιν' οἶω
ἀσπασίως αὐτῶν γόνυ κάμψειν, ὅς κε φύγησι
δήτου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο."

gaudet exercitus; Agamemnon autem gravi oratione excusat deos, factum, Erinnyn atque Aten, quae quidem ipsum aliquando Jovem laeserit, et Herculem, partum ejus impediendo; deinde re quoque diu iratum placaturus, tantisper quiescere Achillem jubet, donec olim promissa ipsi dona ab se afferantur.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐχάρησαν, ἑυκνήμιδες Ἀχαιοί,

- 75 μῆριν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλείωνος.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
αὐτόθεν ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν, ἀναστάς·
„ὦ φίλοι ἦρωες Δαναοί, θεράποντες Ἄρηος,
ἔσταότος μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν

ἀπειρεσίην: v. ἦ, 446, ὕ, 58 etc. — ἀπομηρίσαντος. β', 772. — τὸ κέρδιον. γ', 41, ζ', 410 etc.

65, 66. σ', 112, 113. cf. π', 60.

68—71. ἀσκελέως. (Odys. α', 68, δ', 543, κ', 463.) ἄγαν σκληρῶς, ἀμεταστρεπτι. συνέλλειν γὰρ τὸ σκληροποιεῖν, inquit Schol. B, quem alii sequuntur. cf. Schn. h. v., cui tamen α ἀσχητικὸν sive intensivum, quod vulgo dicunt, sumenti in hoc verbo non assentior, sed ἀσκελῆς pro σκελῆς dictum puto, ut ἀβληχρὸς pro βληχρὸς, ἀμαλὸς pro μαλὸς et similia, de quibus v. ann. ad ἦ, 235. et σ', 606. — ἔτι, adhuc, etiam, ut ante feci. ἔτι καὶ, καὶ ἔτι. — „ἰάυειν, ἐπαυλλῆσεσθαι, ut ἰ', 325.“ E Schol. A.

72, 73. ἦ, 118, 119. hic quoque unus Vindob.: αἶ κε φύγ. E: — αἶ κεν, ἢ ὅς κε — et paucis interjectis: τὸ δὲ αἶ κε φύγι καὶ ἔξῃς etc. — ὑπ' ἔγχεος ἡμ. v. ζ', 73, π', 16, 591, ρ', 224 etc.

75. hic ἀπειπόντος elisa praepositione, 35. autem dixit ἀποιεῶν, ut ἀπαινυτο σ', 595, et contra ἀποαίνυτο Odys. μ', 419. et ξ', 309.; quo item pertinent ἐπιείκελος et ἐπεικέλος α', 265, Odys. σ', 413, ἐπιόφρομαι et ἐπόφραι ἰ', 167, ξ', 145., ὑποεῖξομαι et ὑπεῖξομαι ψ,

602, α', 294, aliaque hujuscemodi, quae miror mirari Heyneum et Buttmannum Lexil. I. p. 287. ann. damnat tam futilli de causa hunc versum Bentlejus, delevit P. Knightius, ut concipilare solet Homerum.

77. h. e. ἀναστάς αὐτ. ἐξ ἔδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν, intell. εἶπε e verbo μετέειπεν. hyperbato non animadverso turbantur Critici atque editores, vel perperam illi haec interpretantes, vel mutant, aut expungentes. quos longum est refellere singulos. tribus verbis defungar. stans, more oratorum, non sedens, dixit Agamemnon; nec tamen progressus est in medium, ut alias solebant, quippe turba innumera impeditus et praefestians causam suam agere, sed oravit ante ipsum subsellium, e quo surrexit, ἐστάως παρὰ τῇ καθέδρῃ, οὐδ' ἐν μέσοις ἐστάως, ut ait Dionysius Sidonius ap. Ap. v ὑββάλλειν. hinc Agam. 79.: ἐσταότος μὲν, inquit, καλὸν ἀκούειν, stantem audire decet. stetit igitur. ipse Ap. l. c.: ἦ δὲ διάνοια οὕτως, inquit: ἐστάως μὲν καλὸν ἀκούειν, οὐδὲ ἐοικός ἐστιν ὑποκρούειν τὸν λέγοντα. λεπὸν γὰρ ἐστι καὶ τῷ ἐπιστήμονι λόγων ὑποκρουομένῳ διὰ τὸν θόρυβον λέγειν. ἀνδρῶν γὰρ ἐν ὁμάδῳ πολλῶ πᾶς ἂν τις ἀκούσειεν ἢ ἔπειο, ὑποκρου-

- 80 ὑββάλλειν· χαλεπὸν γὰρ, ἐπιστάμενόν περ ἔοντα.
 ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσαι,
 ἢ εἴποι; βλάβεται δὲ λιγύς περ ἔων ἀγορητής.
 Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 ξύνθεσθ', Ἀργεῖοι, μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος.
- 85 πολλὰκι δὴ μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον,
 καὶ τέ με νεικέεσκον, ἐγὼ δ' οὐκ αἰτίος εἰμι.
 ἀλλὰ Ζεὺς, καὶ Μοῖρα, καὶ ἥεροφοῖτις Ἑριννύς,
 οὔτε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην,
 ἦματι τῷ, ὅτ' Ἀχιλλῆος γέρας αὐτὸς ἀπήρῳαν.
- 90 ἀλλὰ τί κε θέξαιμι; θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ.
 πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἢ πάντας αἴται,

όμενος ὑπὸ τῶν θορυβούντων; καὶ φησὶν ὁ Σιδώνιος, ὅτι τῷ ὑββάλλειν ὁμοίον ἐστὶ τοῦτο (α', 292). τὸν δ' ἄρ' ὑποβλήθη δὴν ἡμεῖς βετο. similiter E et Alexander ap. Porphyri. v. H.

80—84. Sch.: ὑββάλλειν. ὑποκρούειν, ἐμποδίζειν τὸν λέγοντα. τινὲς δὲ κακῶς ἤκουσαν τὸ δι' ἐταίρου (ἴμο ἐτέρου) λέγειν. h. e. subjicere alicui, quae pro nobis dicat, ut Agamemnonem inepti quidam fecisse arbitrabantur, cum iose sederet; qui mos per interpretem dicendi abhorret ab aevo heroico. v. E et H. — χαλεπὸν γὰρ, h. e. χαλεπὸν γὰρ ἐστὶν ὑποβάλλειν τινα, ἐπιστ. περ ἔοντα, nam molesta est dicenti interpellatio quamvis periti seu disertum viri. male, hac interpretatione, quam ipse reperit, posthabita deteriori, K χαλ. γὰρ interpretatur χαλ. γὰρ ἐστὶν εἰπεῖν etc., nam difficile est vel disertum dicere, cum interpellatur. imo, toto exercitu accurrente ac strepente, his verbis urbane Ag. vel disertorum et procerum, nedum vulgi, voces compescit, ne gravis ipsius oratio interrumpatur. — ὁμάδῳ, tumultu. v. β', 96 etc. — Sch.: βλάβεται. (166, Odys. v', 34.) ἐμποδίζεται, βλάπτεται. (λιγύς — ἀγορητής. α', 243, β', 246 etc.) Πηλ. μ. ε. ἐνδείξομαι. οἶον τὴν ἀπότασιν τῶν λόγων πρὸς Ἀχιλλέα ποιήσομαι φανερώς. ἢ ἀπολογήσομαι. sic et alii, quasi per se dictum sit ἐνδείξομαι, cum referri possit ad μῦθον, ut Herod. 8, 141.: ἐνδεικνύμενοι τοῖσι Λακεδαιμονίοισι τὴν ἐσῶτῶν γνώμην. cf. Sch. h. v. sic igitur ordinem instituemus: Πηλεΐδῃ μὲν ε. ἐνδείξομαι μῦθον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι ξύνθεσθε (μῦθον), Ἀργ., καὶ εὖ γν. ξη. τὲ pro καὶ dictum est, ut Pind. Nem. 6, 106.: καὶ, σέ τ' ἐνόσφισε Τιμίδαν κλῆρος pro κλ. ἐν. σέ, καὶ, καὶ Τιμ. Soph. Trach. 963.: σοί

τε γὰρ ὄμμα ἐμπλεον ἢ δι' ἐμοῦ σώζειν pro καὶ γὰρ σοὶ ὄμμα etc. cf. ann. ad Aeschyl. Cho. 35. et inferius 221. Achilli quidem hanc rem se expositurum, ejusque potissimum gratia dicturum esse significat, sed velut iudice exercitu. — ξύνθεσθε. Schol. A: κρίνατε, δοκιμάσατε. Schol. B: — κατὰ νοῦν, λάβετε. v. α', 76, ζ', 334, η', 44 etc. — μῦθόν τ' εὖ γνῶτε ἕκαστος, et quisque rem, quae agitur, bene cognoscite.

85. τοῦτον μῦθον. h. e. τοῦτο, id, quod jam dicit, ὡς ἐγὼ αἰτίος εἰμι, me affinem esse culpaе. vidit hoc K, alii non viderunt. quem usum pronominiis οὔτος attingit Bast. Epist. crit., laudato Orvill. ann. ad Charit. 2, 11. cf. Eurip. Med. 210, 525, Aristoph. Lys. 1091 etc.

86—90. νεικέεσκον. β', 221, δ', 241. — ἥεροφοῖτις. ι', 571. — „θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. θ. διατελευτᾷ πάντα, h. e. διατελεῖ, ut τελευτᾶν pro διατελεῖν legitur θ', 9. et σ', 328.“ Ex H. numen deorum omnia perficit sententia, qualibus scatent poëtae et scriptores.

91—133. narratio praeclara de Ate, cujus interventu, ab Junone immissae, regno Argivo excidit Hercules. plena sunt ejusmodi narrationum Homeri scripta; neque hanc equidem vel deliverim, quod fecit Knightius, cui videtur prorsus aliena; vel in Heraclea nescio qua sublectam, seroque Homericis interpositam, putaverim, quo se inclinat sententia Heynei. medium ἀάσθαι sensu activi 91, 95 et 129. offendit Buttmannum, cujus haec sunt verba Lexil. I. p. 226. ann.: „Dergleichen im ganzen Homer sonst nicht, in Einem Buche aber, und selbst in Einer Episode, wie hier, sogar wiederholt vorkommende Formen greifen bekanntlich

οὐλομένη. τῆς μὲν θ' ἀπαλοὶ πόδες· οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει
 πίλνεται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει,
 * βλάπτουσ' ἀνθρώπους· κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε.
 95 καὶ γὰρ δὴ νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο, τόνπερ ἄριστον
 ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φασ' ἔμμεναι· ἀλλ' ἄρα καὶ τὸν
 Ἥρη, θῆλυς εὐῖσα, δολοφροσύνης ἀπάτησεν,
 ἦματι τῷ, ὅτ' ἔμελλε βίην Ἡρακληεῖην
 Ἀλκμήνη τέξεσθαι εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θῆβῃ.

in die Kritik der einzelnen Theile Homers wesentlich ein; worauf ich mich hier nicht einlasse. Nur darauf mache ich aufmerksam, wie leicht auch Formen schon in den sehr alten Text gekommen sein können, die in dem uralten nicht, und andre ebenso daraus verdrängt. Die Aristarchische Variante freilich im 95. V. Ζεὺς ἄσατο ist durch den Zusammenhang verurtheilt (s. Heyne): aber wer kann auf ein ἄσατο τὸν bauen, an dessen Stelle ἄασε τὸν ebenso gut, und natürlicher (?), und homerischer stehn würde? Wenn wir ferner erwägen, dass das Praes. Act. ἀῶ der Zerdehnung in seiner Endsylbe ebenso unterworfen war, wie ὄρῳ, ἔῳ, so zeigt sich die Möglichkeit, dass eine alte Form ἀάα hier schon im Munde der Rhapsoden durch das bequemere ἀάται verdrängt ward.“ sic ille, cum nemo nesciat, liberrimum esse Homerum in hoc genere, qui haec et similia, ὄρῳ, ὄρῳται, φάντες, φάμενοι, τιμῆσαι et τιμήσασθαι, promiscue dicat, et hoc ipso loco, 113., ἀάσθη, usurpet sensu passivo, ut alias ἀάσατο. v. 533, λ', 340, π', 685, inferius 136, 137 etc. multo magis quam postea mutabiles tum erant formae linguae, laxissimaeque habentae regularum, quas immane migrabant poëtae vel propter usum, vel euphoniae gratia, vel etiam versus modulo adducti. velut ἄσατο quis neget ὑφωρότερον esse καάσεν, et ἀάται quam ἀάα, vocem anapaesticam, quam ne metrum quidem admittit? sane lubricum, si quod aliud, est illud genus crices, nec cuiquam ego auctor sim ut propterea vel iota mutet aut deleat apud poëtam antiquissimum.

91—93. Sch.: πρέσβα. (ε', 721.) τιμος. Jovis filiam esse fingit Aten propter potentiam; qua itidem de causa arcas ejus filias dixit Hesiodus Theog. 93., sed idem Aten Eridos natam, quia scordiae rixaeque saepe damno sunt minibus, ut K annotavit. — Ἄτη, ἡ ἀντας ἀάται. proverbii loco dictum, opinor, quod 129. repetit ἔμφατικῶς. et 136. — τῆς μὲν — βαίνει.

mollibus pedibus incedere ait Aten, nec solo, sed in capitisque hominum, h. e. clam eos velut arripere, et mentes eorum irretire. E: οὐκ εἰς γῆν βαίνει ἡ Ἄτη, ἀλλὰ κατ' ἀνδρῶν κράατα, διότι ἐκ μεταφορικοῦ τὸ βλάπτουσαι καὶ εὐθερίας κούφου, ὡς ἡ τραγωδία (Aeschyl. Prom. 381.) φησὶν etc. — Sch.: οὐ — πίλνεται. (ψ', 368, Odyss. ζ', 44.) οὐ γὰρ προσπελάζει τῇ γῇ.

94. κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε. scribamus ἕτερόν τε, h. e. καὶ ἕτερον, etiam alium, me majorem ac potentiozem. Eurip. Suppl. 559: πολλοὺς ἐτλην δὴ χιτέρους ἄλλους πόρους, h. e. interprete Hermanno Viger. p. 722: multos alios, eosque graviore, pertuli labores. Comicus Vesp. 258: ἡ μὲν ἐγώ σου χιτέρους μελίζοντας κολάζω. quam et alii intelligi possunt, quos itidem cepisse dicat Aten, nihil amplius. sed potior est altera illa ratio, quoniam de Jove dicturus est; quo sensu etiam germanice dicas: sic bestrickt auch wohl Andre, h. e. Bessere, Mächtigere als mich.

95—99. Sch. ad 119.: Ζεὺς μυγίς τῇ Ἥλεκτρῶνος Ἀλκμήνη, ὃν τρόπον εἰρηται ἐν τῇ ε' (323.), ἔγκνον κατέστησε. μελλούσης δὲ τίθειν, ὤμοσεν ἐν θεοῖς, τὸν ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ γεννηθέντα τῶν ἐξ αὐτοῦ βασιλεύσειν. Ἥρα δὲ ζηλοτύπως διατεθεῖσα τὰς μὲν Ἀλκμήνης ὠδίνας ἐπέσχεν, Ἀντίβειαν δὲ, ἣν τινες Λενκίπην εἶπον (Nicippen vocat Apollod. 2, 4, 5. v. et ibi H. et ad 116.), τὴν Σθενέλον γυναικα, κνοφοροῦσαν Εὐροσθέα ἐπτάμηνον τεκεῖν ἐποίησε. — βασιλεὺς δὲ ὢν Εὐροσθένης Ἡρακλεῖ τοὺς ἄθλους ἐπέτασσε, οὓς τελεώσας κατὰ τὰς Ἀθήνας κ. Ἀπόλλωνος ὑποθήκας ἀθανασίας μετέλαβε. — ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν. formula dicendi, cum omnes significare volunt. sic α', 544.: πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. cf. Hesiod. Theog. 220, Scut. Herc., 28" etc. E K et H. — Sch.: εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θῆβῃ. κατατετευχισμένη, μεταφορικῶς, διὰ τὸ ὑπὸ Ἀμφίονος κ. Ζήθου αὐτὴν

- 100 ἦτοι ὄγ' εὐχόμενος μετέφη πάντεσσι θεοῖσι·
 „„Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοί, πᾶσαι τε θέαιναι,
 ὄσφ' εἶπα, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσβιν ἀνώγει.
 σήμερον ἄνδρα φώωσδε μογοστόκος Εἰλείθυια
 ἔκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσβιν ἀνάξει,
 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἷθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσί.““
 „Τὸν δὲ δολοφρονέουσα προσηύδα πότνια Ἥρη·
 „„ψευστήσεις, οὐδ' αὐτε τέλος μύθῳ ἐπιδήσεις.
 εἰ δ' ἄγε νῦν μοι ὄμοσον, Ὀλύμπιε, καρτερόν ὄρκον,
 ἧ μὲν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσβιν ἀνάξειν,
 110 ὃς κεν ἐπ' ἡματι τῶδε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικὸς
 τῶν ἀνδρῶν, οἷ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης.““
 „Ὡς ἔφατο· Ζεὺς δ' οὔτι δολοφροσύνην ἐνόησεν,
 ἀλλ' ὄμοσεν μέγαν ὄρκον· ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη.
 Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπε οἶον Οὐλύμποιο,
 115 καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιϊκόν, ἔνθ' ἄρα ἦδη
 Ἰφθίμην ἄλοχον Σθενέλου Περσηιάδαο,
 ἧ δ' ἐκύει φίλον υἱόν, ὃ δ' ἔβδομος ἐστήκει μείς,
 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φώωσδε καὶ ἡλιτόμηνον ἔοντα,

τεταιχίσθαι. Hesych.: εὐστέφανος. — εὐπυργος, εὐταίχος. Thebis hoc epitheton tribuitur etiam ap. Hesiodum et Pindarum.

101. Θ', 5, hymn. in Apoll. 311. cf. Θ', 20, Odyss. Θ', 341.

102. η', 349 etc.

103—111. μογοστόκος. λ', 270. — περικτιόνεσβιν. ρ', 220 etc. „h. e. Argivis: nam Alcmena tum Tirynthe habitabat.“ Ex H. — οἷθ' αἵματος — εἰσίν. h. e. οἷτε εἰσίν ἐξ ἐμεῦ αἵματος. αἵματος, κατὰ τὸ αἷμα, quod attinet ad sanguinem. v. Matth. §. 316. et cf. 111, 142. — Sch.: ψευστήσεις. ψεύση. (αὐτε, rursus, ut saepe abhorrebat. v. Matth. §§. 584, 585.) πέσῃ — γυναικὸς. γεννηθῆ, ἀπὸ τοῦ παρ-ακολουθοῦντος, μετὰ ποσσὶ, μεταξὺ ποδῶν, ut E explicat. v. Matth. §. 587. — οἷ σῆς — γενέθλης. ordo: οἷ εἰσίν ἐκ σῆς γεν. αἷμ., h. e. αἵματι. cf. 105.

114. ξ', 225.

115—119. Ἄργος Ἀχ. ι', 141, 283. — ἦδη. α', 70 etc. — Ἰφθίμην. ε', 416, α', 3. — Sthenelus, Persei fil., Amphitryonem, ejusdem Persei ex Alcaeo

nepotem, generumque Electryonis, Mycenarum regis, quem invitus occiderat Amphitryon, regno Argivo expulit, et ipse Mycenis et Tirynthe potitus est. v. Apollod. 2, 4, 6. — ἧ δ' ἐκύει. ἧ δὴ ἐκ., quae quidem sane utero ferebat puerum, sed septimo tantum mense incunte. cf. 134, 155 etc. minus bene edd.: — Περσηιάδαο. (vel Περσ.) ἧ δ' etc., quia interpunctio accepta dure verba ἐκ δ' ἄγαγε — ἔοντα referuntur ad Junonem. — Sch.: ἐκύει. (ψ', 266.) κατὰ γαστρός εἶχε. μείς. μήν, (male codd.: καὶ μήν.) Αἰολικῶς. ὥσπερ ὀίς θινός, καὶ θίς θινός, οὔτω καὶ μείς μείνός κλιθῆσεται κατὰ τὴν ἀναλογίαν. (v. Schn. vv. μείς et Ἰστημι. — ἐκ δ' ἄγαγε πρὸς, προσῆγάγε δὲ, et prius eum eduxit.) Sch.: ἡλιτόμηνον. διημαρτηνότητα τοῦ τελείου ἀριθμοῦ τῶν ἐννέα μηνῶν. ἑπταμηνιαῖος γὰρ Εὐρυσθεὺς ἦν. ἀλιτεῖν οὖν (v. infra 265, ann. ad Θ', 360 etc.) τὸ ἀποτυχεῖν. similiter Ap., Etym., Hesych. praeterea multus est Sch. de tempore praenationis: καὶ λέγομεν, inquit, τρεῖς κινήσεις ἔχειν τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ etc. philosophus H. A. 7, 4, 4.: τὰ μὲν οὖν ἄλλα ζῶα μοναχῶς ποιεῖται τὴν τοῦ τόκου τελείωσιν, εἰς γὰρ ὄρισται τοῦ τόκου χρόνος πᾶσιν· ἀνθρώπῳ δὲ πολλοὶ μόνῳ τῶν ζῶων. καὶ γὰρ ἐπτάμηνα, καὶ ὀκτάμηνα, καὶ ἐννεάμηνα γίνονται, καὶ δεκάμηνα τὸ πλείστον· ἐνιαί (malim ἐνια) δ' ἐπιλαμβάνουσι καὶ τοῦ ἐνδεκάτου μηνός. ὅσα μὲν οὖν

- Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Ἐλλειθυίας.
 120 αὐτὴ δ' ἄγγελέουσα Δία Κρονίωνα προσήυδα
 „Ζεῦ πάτερ, ἀργικέραυνε, ἔπος τί τοι ἐν φρεσὶ θήσω.
 ἦδη ἀνὴρ γέγον' ἐσθλός, ὃς Ἀργείοισιν ἀνάξει,
 Εὐρουσθέυς, Σθενέλοιο πάϊς Περσηϊάδαο,
 σὸν γένος· οὗ οἱ ἀεικὲς ἀναστέμεν Ἀργείοισιν.“
 125 „Ὡς φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεΐαν.
 αὐτίκα δ' εἶλ' Ἀθην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο,
 χωόμενος φρεσὶν ἦσι, καὶ ᾤμοσε καρτερὸν ὄρκον,
 μή ποτ' ἐς Οὐλύμπόν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα
 αὐτὶς ἐλεύσεσθαι Ἀθην, ἢ πάντας αἶται.
 130 „Ὡς εἰπὼν ἔρριψεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 χειρὶ περιστρέφας· τάχα δ' ἴκετο ἔργ' ἀνθρώπων.
 τὴν αἰεὶ στενάχεσθ', ὅθ' ἔδον φίλον υἱὸν ὀρφῶτο
 ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρουσθήης ἀέθλων.

γνεται πρότερα τῶν ἐπτά μηνῶν, οὐδ' οὐδαμῆ δύναται ζῆν· τὰ δ' ἐπτά-
 ηρα γόνιμα γίγνεται πρῶτον, ἀσθενῆ
 τὰ πολλὰ· διὸ καὶ σπαργανούσιν
 οἰοῖς αὐτὰ etc. cf. Plin. H. N. 7, 5,
 scriptoris utriusque interpp. — ἀπέ-
 αυσε. λ', 323, σ', 267 etc. — „σχέ-
 θε δ' Ἐλλειθυίας. sic et Latonae
 artum cohibuit Juno: v. h. in Apoll.
 7—101. fuse haec narrat Ovid. Met.
 281., Istro, ut videtur, auctore.
 rte Schol. Townl.: Ἴστρος δέ φησιν,
 διουόσης Ἀλκμήνης τὰς χεῖρας συνέν-
 αυ τὰς Μοῖρας, γαλῆς δὲ παρελθού-
 ης ἀπολύσαι, καὶ τεχθέντος αὐτοῦ νο-
 σθῆναι γαλῆν εἶναι αὐτῷ τροφόν.“
 K et H.

121—124. ἀργικέραυνε. (ν', 16,
 178.) λαμπρὸν ἔχων κεραυνόν, ἢ
 χύν. ἀργῆτα κεραυνόν dixit θ', 133.
 Aristoph. Av. 1620., ubi itidem gloss.
 ctor.: τὸν λαμπρὸν, ἢ ταχύν etc.
 iorem fere interpretationem probant
 ri docti; posterior placet scriptori de
 ando cap. 4., qui hoc peculiare quod-
 m genus fulminum esse arbitratur: τῶν
 κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλωδεῖς ψολό-
 ηες λέγονται, οἱ δὲ ταχέως διάττοντες
 γῆτες, ἐλικίαί δὲ οἱ γραμμοειδῶς φε-
 μενοι, σιηπτοὶ δὲ ὅσοι κατασκήπτου-
 η εἰς τι. — ἀεικὲς, indignum.

125, 126. „τὸν δ' ἄχος — βα-
 θεΐαν, ut ἀχεί μεγάλω βεβολημένος
 οοί, 9. tropus a telo.“ E K. φρέ-
 βαθεΐαν semel dixit, similiter αυ-
 η μεγάλας φρένας Αἰκιδάο ι', 184.
 g. Aen. 1, 26.: manet alta mente re-
 tum Judicium Paridis. — λιπαρο-
 οκάμοιο. recte Sch. inter alia:
 ηλεμμένους πλοκάμους ἔχούσης. h.

e. pulcræ, a parte. nihil enim obstat,
 quominus pulcra fingatur Ate, quamvis
 noxia. sic ap. Hesiodum O. et D. 82.
 Pandora pulcherrima tamen est πῆμ'
 ἀνδράσιν ἀλφρηστήσιν, Echidna partim
 νύμφη ἐλικώπις Theog. 298, 307, Grae-
 arum altera ἐνπεπλος, altera κροκόπε-
 πλος, ibidem 273, nec in Furiarum ima-
 ginibus Athenis οὐδὲν φοβερόν fuit teste
 Paus. 1, 28. quo pertinet etiam nescio
 cujus dictum illud in mulieres: τερπνόν
 κακὸν πέφνκεν ἀνθρώποις γυνή.

131. ἔργ' ἀνθρώπων, opera ho-
 minum, agros, terram. v. π', 392 etc.
 „εἰς Ἴλιον δὲ ἠνέχθαι φασίν, inquit
 Schol. B: ἀφ' οὗ καὶ τις λόφος. similia
 habet E, quorum explicatio petenda est
 ex Apollodoro 3, 12, 3. et ad eum lo-
 cum annotatis. fuit λόφος Ates, ubi Ilus
 condidisse Ilium, et quo ipse Jupiter
 Palladium projecisse dicebatur.“ Ex H.

133. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα. de-
 biles atque invenusti numeri (- - | -
 - - | - - -), quibus ipsis exprimere
 poeta voluisse videtur indignitatem rei.
 — ἔργον ἀεικὲς, opus aliquod indi-
 gnum, velut purgationem stabulorum Au-
 giae. — ἔχοντα, sustentem. Soph.
 Antig. 391. εἴχομεν θείαν νόσον,
 tolerabamus divinitus immissum malum.
 Aristoph. Nub. 264.: ἀμέτητ' Ἀθῆ, ὃς
 ἔχεις τὴν γῆν μετέωρον, ubi Schol.: ὃς
 παρελῆφας τὴν γῆν καὶ βαστάζεις. vel
 περιφροστικῶς dixit ἔχειν ἔργον pro ἐρ-
 γάζεσθαι, ut ἔχειν φνγῆν, θαῦμα,
 θήραν, pro φεύγειν, θαυμαζέειν, θηρᾶ-
 σθαι Aeschylus et Sophocles Choëph.
 240, El. 840, Ajax 536. — ὑπ' E.
 ἀέθλων. θ', 363.: τειρόμενον σώεσκον
 ὑπ' Εὐρουσθήης ἀέθλων. cf. superius

- ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὐτε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ
 135 Ἀργείους ὀλέεσκεν ἐπὶ πρὸνυμφῶσι νέεσσιν,
 οὐ δυνάμην λελαθέσθ' Ἄτης, ἢ πρῶτον ἀάσθη.
 ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην, καὶ μεν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 ἄψ' ἐθέλω ἀρέσαι, δόμεναι τ' ἀπερείσι ἄποινα.
 ἀλλ' ὄρσεν πόλεμόνδε, καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς·
 140 δῶρα δ' ἐγὼν ὄδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθῶν
 χθιζὸς ἐνὶ κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῖος Ὀδυσσεύς.
 εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον, ἐπειρόμενός περ ἄρῃος·
 δῶρα δέ τοι θεράποντες, ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες,
 οἴσουσ', ὄφρα ἴδῃαι, ὃ τοι μενοεικέα δῶσω.“

donis nec spretis, neque acceptis, Achilles Graecos statim in proelium prodire cupit.

- 145 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „Ἄρειδῃ κῦδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 δῶρα μὲν αἶ κ' ἐθέλησθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς,
 ἦτ' ἐχέμεν, παρὰ σοί· νῦν δὲ μνησάμεθα χάριος
 * αἶψα μάλ'. οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' εὐντας,
 150 οὐδὲ διατρῖβειν (ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον),

73. significatur laborum, Herculi impostorum ab Eurystheo, fatalis necessitas, quasi dicat sub lege istorum laborum, quibus obnoxius fuit Hercules. — ὅτε δ' αὐτε. ὅτε δὴ αὐτε. quando scil. Hectorem ap. ipsas puppes occidere Graecos videbam, non potui non meminisse Ales, itaque et ipse dolui, ut tum Jupiter.

137, 138. ε', 119, 120. καὶ — Ζεὺς. σ', 311.: νήπιοι, ἐκ γὰρ σφραγῶν φρένας εἴλετο Παλλὰς Ἀθήνη. Scut. Herc. 89.: τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς. cf. ann. ad ζ', 234.

140. δῶρα — παρασχεῖν. ἐγὼ οὐτός εἰμι, ὥστε παρασχεῖν. sic inter alia E. cf. Matth. §. 470. — Lips.: παρασχέμεν, ut 147.

141—144. χθιζὸς. τῇ νυκτὶ τῆς χθὲς ἡμέρας. Schol. B. v. ι'. — ἐπειρόμενός (ε', 501 etc.) περ ἄρῃος, quamvis properans ad bellum. v. ann. ad 105. — θεράποντες, ministri, heroum filii: v. 238. — μενοεικέα. ι', 90 etc.

147, 148. Sch.: δῶρα — παρ. τὰ μὲν δῶρα εἴτε θέλεις παρασχεῖν, εἴτε καὶ παρ' ἑαυτῷ ἔχειν, ἐν σοί ἐστι. παρὰ σοί. (sic, potestque et hoc ferri.) πάρεστί σοι. E: τὸ δὲ παρὰ σοί γράφεται καὶ παρὰ σοί, ἵνα λέγῃ ὅτι πάρεστί κ. ἔξεστί σοι. — μνησ. χάριος. δ', 222 etc.

149. κλοτοπεύειν. E: ἀπαξ ἐνταῦθα εἴρηται τὸ κλοτ., κ. δηλοῖ κατὰ τοὺς παλαιούς τὸ κλοπεύειν κ. οἷον πα-

ρακλέπτειν τὸν καιρὸν, ἢ τὸ κλοτοπεύειν (κλυτεπεύειν. H.) κ. οἷον καλλιλογεῖν κ. κλυτοῖς ἐπεισὶν ἐνδιατρῖβειν, κ. οὕτω καταργεῖν ἐν κερνοῖς. Schol. B: — τινὲς καλολογεῖν, οἰοῦντι κλυτεπεύειν. idem: ἢ κλέπτειν τὴν μάχην, quasi dixerint κλοπετεύω, ut δραπετεύω, et „pronuntiatione mutata,“ ut ait H. κλοτοπεύω. Hesych.: κλοτοπεύειν. παραλογίζεσθαι. ἀπατᾶν. κλεψιγαμεῖν (quasi κλοτοπνύειν). στραγγεῖσθαι: nam id verbum et huic et Apollonio restituendum esse, cum libri utriusque habeant στρατεύεσθαι, intellexerunt viri docti Vatic. codex: κλυτοπεύειν, quod verior ne arcessendum sit, vel ponendum κλυτ' ὀπεύειν, h. e. κλυτὰ ὀπεύειν sonantia, sonos, verba, circumspicerem non rem; quemadmodum dixit κλυτὰ μῆλα, κλυτὰ φύλα. (ξ', 361.) nam o in v mutare solent Aeoles et Dorae, non contra, quod sciam. ὀπεύειν autem recte ducitur ab ὄπω, ὄπεω, et interpretatur Hesych. περισκοπεῖν, βλέπειν. fuit igitur, ni fallor, v forte in o mutatum, ut saepe alias, velut apud Aeschylum Eum. 843. recte suadent ἐξαμβροῦσαι de sententia apte contulit illud π', 631.: οὐτὶ γε μῦθον ὀφέλλειν, ἀλλὰ μάχεσθαι. mei verba capture morasque nectere veti pugnandi cupidissimus Achilles.

150—153. μέγα ἔργον, magnus opus, expugnatio Trojae. — ἄρεκτον ἄρρεκτον. Sch.: ἀτελείωτον, ἀπρακτόν.

ὡς κέ τις αὐτ' Ἀχιλῆα μετὰ πρῶτοισιν ἴδηται
 ἔγγχε χαλκείῳ Τρῳῶν ὀλέκοντα φάλαγγας.
 ὠδὲ τις ὑμείων μεμνημένος ἀνδρὶ μαχέσθω.“

respondet Ulysses, prius prandendum esse exercitui; dein dona in medium afferenda atque adducenda, ut quisque videat; tum ipsum Achillem convivio excipiendum apud Agamemnonem.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 155 „μὴ δ' οὕτως, ἀγαθός περ ἑὼν, θεοεικελ' Ἀχιλλεῦ,
 νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον νῆας Ἀχαιῶν,
 Τρῳῶσι μαχησομένους, ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον χρόνον ἔσται
 φύλοπις, εὐτ' ἂν πρῶτον ὀμιλήσωσι φάλαγγες
 ἀνδρῶν, ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν.
 160 ἀλλὰ πάσασθαι ἀνωχθὶ θυῆς ἐπὶ νησὶν Ἀχαιοὺς
 σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλλή.
 οὐ γὰρ ἀνήρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
 ἄκμηνος σίτοιο δυνήσεται ἄντα μάχεσθαι.
 εἴπερ γὰρ θυμῷ γε μενοιῶα πολεμίζειν,
 165 ἀλλὰ τε λάθρη γνῖα βαρύνεται ἠδὲ κηχάνει
 δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δὲ τε γούνατ' ἰόντι.
 ὃς δὲ κ' ἀνήρ οἴνοιο κορεσσάμενος καὶ ἐδωδῆς
 ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ,
 θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὐδὲ τι γνῖα
 170 πρὶν κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο.
 ἄλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἀνωχθὶ
 ὄπλεσθαι· τὰ δὲ δῶρα ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορῆν, ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ

— ὦ δὲ, sic, re ita comparata, quod idem solet dicere τῷ, propterea. — τίς, quisque.

155. α', 131.

156—159. νήστιας, jejunos. 207, Odys. σ', 369. — „εὐτ' ἂν πρῶτον, cum primum, cum semel, ὅτι ἀπαξ. ζ', 289: ἐπὶν τὰ πρῶτα γένηται.“ Ex H. — Sch.: ὀμιλ. (α', 269, λ', 502 etc.) φάλαγγες. εἰς ταὐτὸ συνελθῶσιν αἱ τῶν στρατιωτῶν τάξεις πολεμοῦσαι, συμπλακῆσαι. Germani simili verbo id dicunt zusammenreffen. — ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος. κ', 482, σ', 60 etc.

161. ι', 702. cf. ζ', 261. K.

162, 163. πρόπαν — καταδύντα. α', 601, ω', 713, Odys. ι', 161 etc. — Sch.: ἄκμηνος. (207, 320, 346.) ἄγευστος. Suid.: ἄκμηνος. ἔγευστος. ἄκμηνος δόρποιο. id Suidas legisse videtur h. l., nec est deterius vulgato. Etym. Aristarchum ait scripsisse ἄκμηνος παρὰ τὴν ἄκμην, quo loco libri oggerunt ἄκμην, uti et Scholiastae; sed recte H fuisse putat vocem antiquam

ἄκμη, quae est, interprete Hesychio, νηστεία, ἐνδεια. ab ἀκμη derivatum est ἄκμηνος, ἀκμαῖος, Odys. ψ', 191. E: ἄκμηνος ὁ ἄγευστος καὶ νηστὶς λέγεται — ἢ παρὰ τὴν ἀκμην (ἄκμην), ὃ ἐστὶν ἀσιτίαν Αἰολικῶς, ἢ ὡς μὴ καμῶν ἐν παρασκευῇ ἀρίστον, (K: — „von καμέω, καμέω, κάμω, κάμνω. daher ἄκμηνος περὶ σίτου, wer um Speise nichts that, qui non paravit labore cibum.) ἢ (!) οἴονει ἄκμηντος ἦτοι ξηρὸς, χωρὶς ἰκμάδος. similiter alii Scholiastae et Etym. cf. H.

164. μενοιῶα. pro longa syllaba est brevis inter duas longas, ut passim: v. α', 193, 205 etc. Sch.: μεν. (ν', 214, ξ', 221 etc.) προθυμῆται.

165—174. βαρύνεται, gravantur, impediuntur, cf. ε', 664. metaphora non solum Graecis usitata. ceterum cf. inferius 354. — ἐρωῆσαι πολ. ν', 776. — σκέδασον, dissipa, dimitte. cf. 277, 309, ψ', 158, 159, 3, 4, α', 398 etc. idem dicere potuit λῦσον ἀγορῆν, ut 277. — ὄπλεσθαι, ὀπλιεῖσθαι, unde ὄπλεον Odys. ζ', 73, ὀπλιεῖσθαι, instrui. —

- ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσι, σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν λανθῆς·
 175 [ὀμνύτω δὲ τοι ὄρκον, ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς,
 μήποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἥδὲ μιγῆναι.
 ἢ θέμις ἐστίν, ἀναξ, ἥτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν·
 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ φρεσὶν ἴλαος ἔστω.]
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄγε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω
 180 πείρη, ἵνα μῆτι δίκης ἐπιδενὲς ἔχησθαι.
 Ἄτρεΐδῃ, σὺ δ' ἔπειτα δικαιοτέρος καὶ ἐπ' ἄλλῳ
 ἔσσειαι· οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητόν, βασιλῆα
 ἄνδρ' ἀπαρέσσεισθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.

cujus consilio laudato, Agamemnon sancte se adjuraturum ait Achilli, ab se non esse tactam Briseidem; tum sacrificium parari jubet.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
 185 „χαίρω σεῦ, Λαερτιάδῃ, τὸν μῦθον ἀκούσας·
 ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα δῖσκειο καὶ κατέλεξας.
 ταῦτα δ' ἐγὼν ἐθέλω ὁμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς,
 οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 μιμνέτω αὐτὶ τίως, καὶ ἐπειγόμενός περ ἄρκος,

Schol. B: *λανθῆς*. (σ', 103, ψ', 598 etc.) *διαχυθεις εὐφρανθῆς* διὰ τὴν τιμὴν.

177—178. versus *ταυτολόγοι*, putidi, inepti et male cohaerentes, quorum 3. non legitur in Harlejano, Veneto suppleto, Lipsiensi aliisque nonnullis codd., quippe sublectus *ί*, 276, quo loco et simili, qui est ibidem 133., et reliquorum sedes invenias praeter istorum *καὶ δὲ σοὶ ἔστω*, quae apparet conflata esse ex interpretatione verborum *σὺ δὲ φρεσὶ σῆσιν λανθῆς*. putide explicator iste, quisquis fuit, adscripsit ista de jurejurando, quae, apta orationi legatorum, prudens jam in sua omisit Agamemnon, nec recoquere putandum est vulnusque illud refricare Ulysses *πολύμητις*. idem Graeculus, versu 77. abusus, metri gratia adjecit verba *ἐν Ἀργείοισιν ἀναστάς*, perperamque omissa mentione Briseidos scripsit *μήποτε — ἐπιβήμεναι*: quae res offendit etiam Heyneum. nulla horum vestigia sunt ap. Sch.

179—183. Sch.: *ἀρεσάσθω*. (δ', 362, Odys. θ', 396 etc.) *δι' ἀρεσκίαν θεραπεύσάτω, φιλοφρονησάτω*. (Ap.: *εὐαρεστοῦντα καταστησάτω*, et similiter Hesych. *placato, conciliato*. Germani id dicunt *den Versöhnungsschmaus*.) *πείρη*. (σ', 342, 541 etc) *λιπαρῶ, δαφιλεῖ, πολυτελεῖ*. ἔστι δὲ μεταφορᾶ. *ἵνα — ἔχησθαι*. ἵνα μηδὲν ἑλλίπη τῶν ὀφειλόντων πρὸς σὲ δικαίως προηχθῆναι. (*ἐπιδενὲς*. *ί*, 225. — Ἄτρεΐδῃ, σὺ δὲ —, ut Eurip. Or. 604.: *Μενέλαε, σοὶ δὲ τὰδε λέγω*, pro σοὶ δὲ,

Μεν., τ. λ., quod commoti esse dicit Herm. ann. ad Soph. El. 143. cf. Porson. ann. ad Euripidis l. c.) *ἐπ' ἄλλῳ πρὸς ἄλλους*. idem male: *οὐ μὲν — χαλ. οὐ μεμπτός γὰρ ὑπάρχει βασιλεὺς θεραπεύων ἄνδρα, ὃν προηδίκησεν*. nec alii melius, quasi idem sit *ἀπαρέσσεισθαι* atque *ἀρεσάσθαι*, cum contrarium significat; id quod solus intellexit H. *fellit hominem*, quod nonnisi Agamemnonem dici putavit *ἄνδρα βασιλῆα*, cum id nomen ceteris Graecorum principibus ducibusque aequè conveniat: v. 309, β', 250, κ', 166 etc. reprehensione vacare ait Ulysses, si vir regius inconcilietur atque inimicetur alicui, qui prior illum laeserit. quae sententia superioribus apta est; non item illa, quam dicit Pseudodidymus. leniter autem, ut deus et hanc personam, et *ἀπαρέσσεισθαι* dictum est, contumelias illud verborum et simultatem Achillis cum Agamemnone indicans, et *χαλεπήνῃ, irascatur*, pro consequente *ὑβρίδῃ, injuriam inferat*, quod fecerat Agam.

186—188. Sch.: *ἐν μοίρῃ. κατὰ τὸ προσῆκον, κατὰ τὸ πρόπον*. (idem est *κατὰ μοῖραν* α', 286 et alias. — *διῖκεο, διλήθεις*. *ί*, 61. *E K et H*.) *πρὸς δαίμονος. κατὰ θεόν*. Schol. Townl.: *ὡς ὀρκίζοντές φαμεν πρὸς Διός*.

189. ita 3 libri Vrat., h. e. *καίπερ ἐπιυ. ἄρ.*, quae scriptura nec Heyneo displicuit, et genuina videtur propterea quod verisimile est, pro *καὶ* forte per-

- 190 μίμνετε δ' ἄλλοι πάντες ἀολλέες, ὄφρα κε δῶρα
 ἐκ κλισίης ἔλθῃσι, καὶ ὄρκια πιστὰ τάμωμεν.
 σοὶ δ' αὐτῷ τὸδ' ἔργον ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω·
 κρινάμενος κούρητας ἀοιστήας Παναχαιῶν,
 * δῶρα ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν, ὅσβ' Ἀχιλλῆϊ
 195 χθιζοὶ ὑπέστημεν δάσειν, ἀγέμεν τε γυναικάς.
 Ταλθύβιος δέ μοι ὦκα κατὰ στρατὸν εὐρὸν Ἀχαιῶν
 κἄπρον ἐτοιμασάτω, ταμέειν Διὶ τ', Ἥελίῳ τε.“

indignatus Achilles mora ista certe se ipsum cibo abstinere velle affirmat, donec amicum ultus sit; nec Ulyssis inedia honorari mortuos neganti obtemperat.

- Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „ Ἀτρεΐδῃ κύνδιστε, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 200 ἄλλοτὲ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι,
 ὁππότε τις μέτα πανσῶλῃ πολέμοιο γένηται,
 καὶ μένος οὐ τόσον ἦσιν ἐνὶ στήθεσιν ἔμοῖσι.

scriptum ὡς (v. β', 356, κ', 351.) raptum esse a simili -ως, quod antecedit. sic α', 217. καὶ μάλα περ θνητῶν κεχλωμένον, β', 270. καὶ ἀγνύμενοί περ etc. Venetus suppletus et alii quidam MSS.: τέως περ, bis illata particula; Aldinae: τέως γε, ut vulgo; Ven. B: τέως, ἐπειγ., claudicante versu, idque sine causa, cum in promptu esset remedium.

191—193. καὶ — τάμωμεν. 197, β', 124, γ', 105, 256. — Sch.: κρινάμενος. (ί, 517 etc.) ἐπιλεξάμενος. κούρητας. κούρους, νέους. (accentu distinguitur nomen proprium Κουρητες, more Graecorum. Ap.: κουρητες προπριωποιημένος μὲν σημαίνει τοὺς τὴν Πλευρῶνα κατοικοῦντας· Κουρητές τ' ἐμάχοντο. [ί, 525] προπαροξενόμενον δὲ νεανίας· ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν κούρητες Ἀχαιῶν. 243.

194. probabiliter H: δῶρα τ' ἐμῆς. E: γράφεται καὶ δῶρα δ' ἐμῆς π. ν. εἰς θεράπειαν χασμοδίας.

195. scriptura elegans Strabonis 10. p. 716 C, quam nefas erat negligere. vulgo: χθιζόν, continuis 4 vocabulis μ littera terminatis, quod invenustum. bene Montbel.: „Il faut remarquer qu' Ulysse est toujours choisi dans les circonstances qui exigent l'esprit de conciliation. Au premier chant, c'est lui qui est chargé de ramener Chrysis à son père pour calmer le courroux d'Apollon (v. 311); au 3. il est parlé de son ambassade à Troie pour ravoir Hélène (v. 205—6); au 9., lorsque les envoyés se rendent auprès d'Achille, c'est surtout

à Ulysse (Ὀδυσσεῖ μάλιστα) que Nestor adresse ses recommandations (v. 180), et c'est lui qui parle le premier à Achille; enfin ici c'est à lui qu'Agam. commande d'offrir les présents d'Achille. En toute occasion Ulysse montre la supériorité de la force intelligente sur la force matérielle.“ cf. Schubarth. *Ideen* etc. p. 174, 175.

197. κἄπρον, aprum. agnos dixit γ', 103, 246. memoratur etiam hac in causa equus ap. Paus. 3, 20. v. Feith. 4, c. 17. annotavit H, porcum immolatum esse more prisco jam Pelasgorum, qui mos, in Italia frequentatus, ad Romanos pervenerit (Liv. 1, 24, Virg. Aen. 8, 641.) cum reliquis olim ritibus sacrorum; de quibus evolvi jubet Dionys. Hal. 7. extremo; commemoratque numum gentis Antistiae, quem illustrarunt Eckhel. Doctr. num. 5. p. 137. et numismatici. servatus est porci mactandi usus in jurejurando athletarum et gymnastarum Olympiae ad simulacrum Jovis ὄρκιον, auctore Paus. 5, 24. v. H et Feith. l. c. p. 538. — Διὶ τ', Ἥελίῳ τε. praeterea Fluvios et Terram testatur Agam. γ', 278.

199. β', 434, ι', 96 etc. cf. α', 122, δ', 293.

200. ἄλλοτὲ περ καὶ. hyperbaton pro καὶ ἄλλ. περ.

201. ita H, nisi quod scripsit μετὰ, idque retulit ad γένηται. sed dixit Hom. μετὰ; h. e. μετέπειτα, post, deinde. v. Schn. h. v., Aeschyl. Ag. 673 etc. vulgo: μεταπανσῶλῃ, quod inusitatum. πανσῶλῃ legitur β', 386.

202—214. Sch.: μένος ἦσιν. ὄργη

- νῦν δ' οἱ μὲν κέαται δεδαϊγμένοι, οὓς ἐδάμασσαν
 Ἐκτωρ Πριαμίδης, ὅτε οἱ Ζεὺς κῆδος ἔδωκεν·
 205 ὑμεῖς δ' ἔς βρωτῶν ὄτρυνετον. ἦ τ' ἂν ἔρωγε
 νῦν μὲν ἀνώγοιμι πτολεμίζειν νῆας Ἀχαιῶν
 νηστίας, ἀκμήνους· ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
 τεύξασθαι μέγα δόρυπον, ἐπὶν τισαίμεθα λάβην.
 πρὶν δ' οὐπῶς ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν λείη
 210 οὐ πόσις, οὐδὲ βρωσίς, εταίρου τεθνηῶτος,
 ὃς μοι ἐνὶ κλισίῃ δεδαϊγμένος ὀξείῳ χαλκῷ
 κεῖται, ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος, ἀμφὶ δ' εταῖροι
 μύρονται τό μοι οὔτι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμνηεν,
 ἀλλὰ φόνος τε καὶ αἷμα καὶ ἀργαλέος στόνος ἀνδρῶν.
 215 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς·
 „ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλῆος υἱέ, μέγα φέρεται Ἀχαιῶν,
 κρείστων εἰς ἔμμεθεν καὶ φέρετος οὐκ ὀλίγον περ
 ἔργει, ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματι γε προβαλοίμην
 πολλὸν, ἐπεὶ πρότερος γενόμεν, καὶ πλείονα οἶδα.

ὑπάρχη. κέαται. (λ', 658 etc.) κείν-
 ται. δεδαϊγμ. (211, ρ', 535 etc.)
 διακεκομμένοι. (ὕμεις. Agamemnonem
 et Ulysssem dicit. H.) βρωτῶν. (Odys.
 σ', 407.) βρωσίν. (vox Ionica, ut ἔδρητος,
 ὄτρυντος, et ap. Herodotum κτιστός Μι-
 λήτου, quae E adscripsit. cf. ann. ad
 234. — ἀκμήνους. 163. — τεύξασ-
 θαι Cant., Barocc., Mori liber, Harl.,
 Ven. B et priscae edd. vulgo: τεύξεσθαι,
 utrumque recte. v. Matth. §. 506. —
 ἐπὶν τισαίμεθα λ. v. idem §. 521,
 ann. 1. — „λείη. libri vet. fere *λείη*,
mitteret; sed MS. Townl. et fragm. Mosc.
 recte *λείη* ab *εἴμυ*. Hesych. emendatus:
λείη. πορνήται. Etym. v. *λει*: — καὶ
ἔσε, *λει*, καὶ *προῖτι*. κατὰ λαιμὸν
λείη. ὡς ἀπὸ τοῦ τίθημι τιθείη, οὐ-
 τως ἀπὸ τοῦ ἔμι *λείη*.“ Ex H.) κεί-
 ται — τετραμμένος. κεῖται ἐπὶ τὴν
 θύραν ὀρῶν, ὅ ἐστι τετραμμένος ἔχων
 ἐν αὐτῇ τοὺς πόδας. οὔτω γὰρ τίθεν-
 ται οἱ νεκροὶ διὰ τὸ ξεροχόμενος τοῦ
 ἀνθρωπίνου βίου μηκέτι ἀναστρέφειν
 εἰς τοὺς οἴκους. (cf. Feith. p. 100, 101.
 Persius 3, 105.: *in portam rigidos cal-
 ces extendit*; scil. *velut exiturus*. v. ibi
 eruditissimus Donnerus interpretatione
 germ. Persii, Stuttg. 1822., p. 102.)
 τό μοι. διό μοι. — μετὰ φρεσίν
 idem est atque ἐν φρεσίν, quod saepius
 legitur. — ἀργαλέος. α', 589, σ', 119
 etc. — στόνος ἀνδρῶν. δ', 445, κ',
 483, ρ', 20 etc.

216. ita Barn. pessime libri: Πηλέος
 vel, si diis placet, Πηλέως, Attica for-
 ma genitivi. v. α', 21, 489, π', 21,
 Odys. λ', 478.

218, 219. „Sch.: προβαλοίμην.
 νικήσαιμι. E, Ap., Hesych.: ὑπερβα-
 λοίμην. proprie in scopo feriendo προ-
 βάλλειν dicitur is, qui propius eum at-
 tigit, ceterosque superat. ψ', 572. legitur
 προβάλλειν τοὺς ἵππους, et ibidem 639.
 πλήθει πρόσθε βαλόντες, numero supe-
 rantes. significatu simili usurpantur verba
 προφέρεσθαι, unde προφερῆς κ', 352.,
 et προέχειν.“ Ex H. male hanc laudem
 propriam Ulyssis reprehenderunt nonnulli
 veterum, quae laus non abhorret a sim-
 plicitate vitae heroicæ. v. scholion Sen-
 nachirimi, quod e cod. Leid. protulit
 Valck. Diss. p. 132., quodque itidem ha-
 betur in fragmento codicis Mosc. E: ὄρα
 τὸ ἀξίωμα τοῦ βουλευτοῦ, καὶ τὸν ἐαν-
 τοῦ καιρίον καὶ ἀνεμέστητον ἔπαινον. —
 ἵνα μὲν γὰρ καταιδέσθαι τὸν Ἀχιλλέα ὁ
 σοφὸς Ὀδυσσ., κατὰ πολὺ φησὶν ὑπερ-
 βάλλειν ἐκείνον τῷ νοήματι. ἵνα δὲ αὐ-
 τὸν μὴ λυπήσῃ τὸν ἀριστέα, οὐ προβάλλε-
 ται νοός ὀξύτητα καὶ εὐφροσύνη, ἀλλὰ
 τὸ ἀφθόνητον γήρας καὶ τὴν ἐντεῦθεν
 πολυπειρίαν, ὡς καὶ τοῦ Ἀχιλλέως δυ-
 ναμένον μὲν τοιοῦτον ἔσεσθαι, εἴπερ
 εἰς ὁμοίον γήρας ἐλάσει, οὐπῶ δὲ τιοῦ-
 του ὄντος. ἐπεὶ δὲ ὁμοῦ καὶ ταῦτα λα-
 τοῖ τὸν Ἀχιλλέα, ὡς ἦτορα τοῦ Ὀδυσ-
 σεως, φθάνει αὐτὸν εἰπὼν μέγα φέ-
 ρετον τῶν Ἀχαιῶν. — καὶ οὔτω τῇ
 ἀνδρείῳ μὲν ὑποπεσῶν ὁ Ὀδ., τῇ δὲ
 φρονήσει ὑπεραναβῆς, πείθει τὸν Ἀχι-
 λέα προσέχειν αὐτῷ. similiter de se ipse
 Achilles inferius 324., nec Graecorum
 est se contemnere.

220. h. e. τῷ κρ. σοι τλήτω ἐπὶ μνθ.
 ἐμ., quare patiatur animus tuus, ut ser-

- 220 τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίῃ μύθοισιν ἑμοῖσιν.
αἰψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν,
ἦστε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχενεν,
ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα
Ζεὺς, ὅστ' ἀνθρώπων ταμῆς πολέμοιο τέτυκται.
- 225 γαστέρι δ' οὐπῶς ἔστι νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.
λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι ἤματα πάντα
πίπτουσιν. πότε κέν τις ἀναπνεύσειε πόνοιο;
ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν, ὅς κε θάνησι,
νηλέα θυμὸν ἔχοντας, ἐπ' ἤματι δακρῦσαντας.
- 230 ὄσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στρυγεροῖο λίπωνται,
μεινῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον
ἀνδράσι δυσμενέεσσι μαχώμεθα νολεμέεσσι αἰεὶ,
ἔσσάμενοι χροῖ χαλκὸν ἀτειρέα. μηδέ τις ἄλλην
λαῶν ὄτρυντὸν ποτιδέγμενος ἰσχανάσθω
- 235 (ἦδε γὰρ ὄτρυντὸς κακὸν ἔσβεται, ὅς κε λίπηται
νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων), ἀλλ' ἀθροοὶ ὄρμηθέντες

monibus meis sit obnoxius. v. Matth. §. 585, α.

221—233. oratio paulo obscurior propter brevitatem. hoc dicere arbitratur Ulysses. Cito etiam pugnae (αἰψά τε φυλόπιδος, h. e. α. καὶ φ.: v. ann. ad 84.) satietas capit homines, cujus pugnae plurimas quidem stipulas humi fundere solet ferrum, sed messis minima est, si forte arbiter belli, Jupiter, lances inclinet, ita ut fugere cogantur illi, qui ante victores fuerunt, corporaque hostium, in quibus spoliandis jam occupati erant, relinquere. sic nihil certum est militi praeter tempus breve, quo receptus in castra corpus curet. id cave illi invidias; nec mortuum aliquem ventre lugere decet Achivos. nam multi quotidie cadunt: quando igitur respirare liceret a labore, aut quis ejus luctus finis futurus esset? imo sepelire quemque oportet defunctos immoto animo, et in diem flere; qui vero invisio bello superfuerint, eos memores esse oportet potus et cibi, quo deinde pertinacius armati pugnent. jam singula horum videamus. verbis αἰψά — τέτυκται Ulysses deterret Achillem a belli amore nimio, quoniam et periculosissimum sit, et incertum ei propositum praemium propter νίκην ἑσφαλμένα. — Sch.: καλάμη κυρίως τὸ ξυλωδες τῶν ἀσταχῶν. ἢ τοὺς στάχτας περιφραστικῶς. ἀλληγορικῶς οὖν καλάμην νῦν κείληκε τὰ σώματα τῶν ἀνηρημένων. (sicut senile corpus Odys. §, 214.) — ἄμητος πρόπαροξυτόνως μὲν ὁ ἀμώμενος καὶ θεοζήόμενος κατὰ τὸν σίτου, ἀμητός δὲ ὀξύτόνως ὁ καιρός

τοῦ θέρους. (contra nescio quis alius ap. hunc nostrum: ἄμητον δὲ τὸν θέρους καιρὸν, similiterque Porphyrius ap. Schol. B, Etym., Hesych. sed recte, opinor, Pseudodid., quemadmodum σπορητὸς est tempus sementis. Hesiodus Opp. 383.: Πληιάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων Ἀρχεσθ' ἀμητοῦ. — ὀλίγιστος, minimus, hic tantum legitur ap. Hom) ἐπὴν κλιν. τάλαντα (θ', 69.) Ζεὺς. ὁπότεν τροπὴν ἐργάσεται ὁ Ζεὺς. (Ζεὺς — τέτυκται. δ', 84. — ἐπήτριμοι. σ', 211, 552. „Cic. Tusc. Disp. 3, 27. namque nimis multos atque omni luce cadentes Cernimus, ut nemo possit moerore vacare. Quo magis est aequum tumulis mandare peremptos Firmo animo, et luctum lacrimis finire diurnis.“ Cl.) νηλέα. (γ', 292 etc.) ἀνηλεῆ, ἀσυμπαθῆ. (Vess: mit unweicherlicher seel.) ἐπ' ἤματι δακρῶ. μίαν ἡμέραν κλαύσαντας. (ὄσσοι — λίπωνται. tmesis. Schol. B: οἱ δὲ περιλίπωνται ἐν πολέμοιο. — νολεμέεσσι. ι', 317, ξ', 58 etc. — ἔσσάμενοι. ξ', 372, ψ, 803 etc. — χαλκὸν ἀτειρέα. σ', 474 etc.

234—237. Sch.: ὄτρυντὸν παρακέλευσιν, παρόρμησιν. (Ap.: ὄτρυντός. [235.] ἢ ἐπικέλευσις. Schol. Townl.: ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος, h. e. Antimacho frequentata. ap. eundem Schol. Eratosthenes: πολλὴ ἀντιμαχιστός. Ex H. cf. 205. Schol. B: μὴ τις τῶν λαῶν τὴν ἐξ ἐτέρου ὄτρυντὸν ἐκδέχεται, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ἐξίτω.) ἰσχαν. ἀναμενέτω, ἀπέχεσθω. E: ἐπεχέσθω. Ap. et Hesych.: ἰσχανάσθαι, ἀπέχεσθαι, qua-

Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἐγείρομεν ὄξυν ἄρονα.“

arcessuntur itaque dona, fitque sacrificium.

- Ἡ, καὶ Νέστορος υἱας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο,
 Φυλείδην τε Μέγητα, Θόαντά τε, Μηριόνην τε,
 240 καὶ Κρειοντιάδην Λυκομήδεα, καὶ Μελάνιππον.
 βᾶν δ' ἕμεν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο.
 αὐτίκ' ἐπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον·
 ἐπὰ μὲν ἐκ κλισίης τρίποδας φέρον, οὓς οἱ ὑπέστη,
 αἰθωνας δὲ λέβητας εἰκοσι, δῶδεκα δ' ἵππους·
 245 ἐκ δ' ἄρον αἶψα γυναικας, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας,
 ἔπτ', ἀτὰρ ὄρδοάτην Βρισηΐδα καλλιπάρηρον.
 χροσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσσεὺς δέκα πάντα τάλαντα
 ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες Ἀχαιῶν.
 καὶ τὰ μὲν ἐν μέσση ἄρορῃ θέσαν. ἂν δ' Ἀγαμέμνων
 250 ἴστατο· Ταλθύβιος δὲ, θεῶ ἑναλλγκιος αὐδήν,
 κάπρον ἔχον ἐν χερσὶ, παρίστατο ποιμένι λαῶν.
 Ἀτρείδης δὲ ἐρυσσάμενος χεῖρεσσι μάχαιραν,
 ἧ οἱ παρ' ἑξίφειος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωροτο,
 κάπρον ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος, Διὶ χεῖρας ἀνασχῶν,
 255 εὐχέτο· τοὶ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἶπτο σιγῇ
 Ἀργεῖοι, κατὰ μοῖραν, ἀκούοντες βασιλῆος.
 εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπεν, ἰδῶν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

jusjurandum Agamemnonis.

- „Ἴστω νῦν Ζεὺς προῦτα, θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος,
 Γῆ τε, καὶ Ἥλιος, καὶ Ἐριννύες, αἰθ' ὑπὸ γαῖαν
 260 ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπιόρκιον ὀμόσῃ,
 * μὴ μὲν ἐγὼ κούρη Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι,

si id legerint in libris. est autem continere se, morari, cessare. ἦ δε — Ἀργείων. cf. β', 391 — 393. — ἐγείρομεν. ἐγείρωμεν. Ex H.

238 — 240. Νέστορος υἱας. Antilochem et Thrasymedem. Sch.: ὀπάσσατο. (κ', 238.) προσηταιρίσατο, ἀκολούθως ἔλαβε. — Μέγητα. β', 627. — Θόαντα. ibid. 638. — Μηριόνην. ib. 651. — Λυκομήδεα. ι', 84, Μελάνιππον. θ', 275, σ', 576 etc.

242. E: — ὅπερ οἰκείον ἐστι ῥηθῆναι ἐπὶ τῶν συντόμως ἀννομένων. τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστι τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, ἅπερ (ὅπερ) Ἡρόδοτος ζηλώσας φησὶ· ταῦτα εἶπε, καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν. h. in Merc. 46.: ὡς ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμῆδετο κύδιμος Ἐραῆς. Terent. Heaut. 5, 1, 31.: dictum factum huc abiit. quod Germani dicunt Gesagt, gethan, Franco-galli Aussitôt dit, aussitôt fait. quae praeterea comparavit Barn. notissima illa Tum dixit deus: Esto lux! et fuit lux, Genes. 1, 3. et ipso (Jehova) dicente

est; ipso praecipiente existit, Psalm. 33, 9., non tam festinationem, quae hic agitur, quam potentiam significant, ut H animadvertit.

243 — 248. v. ι', 122 — 134. E: — στήσας. σταθμήσας. Sch.: — διὰ ζυγοῦ στήσας. οὕτως γὰρ οἱ ἀρχαῖοι τὰ χρήματα ἐστάθμιζον, ὅθεν ὀβολοστάται εἰρηται. cf. ν', 745. nauci non est, quod addidit Pseudodid., ἀριθμήσας. — δέκα πάντα. η', 161. — κούρητες. 193.

252 — 253. γ', 271 — 273.

255. ἐπ' αὐτόφιν. ἐπ' αὐτοῖς, ἐπὶ τούτοις, propter haec facta, sive his factis. minus bene Sch.: ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου.

260. τίνυνται. γ', 279 etc. „Hesiod. O. et D. 803.: ἐν πέμπτῃ γὰρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν Ὀρκον τινυμένους, ὃν Ἐρις τέκε, πῆμ' ἐπιόρκοις.“ E Cl.

261 — 265. μὴ μὲν ἐγώ. intelligunt ἕμνημι ex ὀμόσῃ, ellipsi non quidem

* οὐτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχορημένος, οὔτε τευ ἄλλου,
ἀλλ' ἔμεν ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῆσιν.

εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπιόριον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν
265 πολλὰ μάλ', ὅσσα διδοῦσιν, ὅτις σφ' ἀλίτῃται ὁμόσσας.“

Ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλεῖ χαλκῶ·
τὸν μὲν Ταλθύβιος πολιῆς ἀλὸς ἐς μέγα λαῖτμα
ρίψ' ἐπιδινήσας, βόσιν ἰχθύσιν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
ἀνστὰς Ἀργείοισι φιλοπολέμοισι μετηῦδα·

solvit Achilles concionem.

270 „Ζεῦ πάτερ, ἧ μεγάλας ἄτας ἄνδρεςσι δίδουσθα!
οὐκ ἂν δῆποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσβιν ἐμοῖσιν
Ἄτρείδης ὤρινε διαμπερὲς, οὐδέ κε κούρη
ἦγεν, ἐμεῦ ἀέκοντος, ἀμήχανος, ἀλλὰ ποθι Ζεὺς
ἦθειλ' Ἀχαιοῖσιν θάνατον πολέεσβι γενέσθαι.

275 νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν ἄρηα!“
Ὅς ἄρ' ἐφώνησεν, λῦσεν δ' ἄγορῆν αἰψηρῆν.
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος·
δῶρα δὲ Μυρμιδόνες μεγαλήτορες ἀμπεπένοντο,
βᾶν δ' ἐπὶ νῆα φέροντες Ἀχιλλῆος θείοιο.

inuita, cum vicinum sit verbum illud (v. Aeschyl. Ag. 82, Cho. 109 etc.), sed tamen dure ommissa voce gravissima. quare vereor ne scribendum sit μὴ μὲν ἔσω — κεχορημένον, ἔσω, ut mox ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῆσιν. v. Odys. ἦ, 50 etc., et de γ et σ litteris confusis Jacobs. Anth. Pal., nos ann. ad Eurip. Suppl. 810, concise dixit ἔσω ἐπενείκαι pro ἔσω ἐρχόμενον. — οὐτ' εὐνῆς etc. ita se fecisse dicit, seu metu Achillis, seu potius spe reconciliationis; non illud quidem adjurans, sed interpretatus verba χεῖρ' ἐπ.: juro me illi manum haud imposuisse, quippe nec concubitus nec alius rei causa (scil. ad opus servile faciendum) usus illa. alioqui dicendum fuisset μητ' εὐνῆς etc. — εὐνῆς πρόφασιν, ἐπὶ προφάσει εὐνῆς, concubitum causatus. cf. 302. — κεχορημένος ἀντῆ, Βρισηῖδι κούρη. — Ap.: ἀπροτίμαστος ἀφανστος, ἀθικτος. τὸ γὰρ μάσασθαι (imo μάσασθαι vel μάσσασθαι: v. H et Schn. v. μάσσω.) ἐπὶ τοῦ ἄψασθαι. — Sch: ὅστις (sic) σφ' ἀλίτῃται (v. ann. ad θ', 360.) ὁμόσσας. ὅστις ἀμάρτης ἐπισηκῆσας. „σφ' ἄλ., ut ἀθανάτους ἀλίτεσθαι Odys. δ', 378, Ἀθηναίων ἀλίτοντο ib. ε', 108. et μὴ Λιδὸς ἀλίτωμαι ἐφεμᾶς ibidem ὦ, 570. Schol. B: ὅς ὁμόσας εἰς αὐτὸν ἀμαρτήσει.“ Ex H. annotavit Butt. Lexil. I. p. 59. alias ap. Hom. σφὲ dualem esse, nec nisi h. l. transferri in plu-

ralem, more recentiorum Epicorum. v. λ', 111, 115, Odys. θ', 271, φ', 192, 206., collato Scut. Herc. 62. 266. γ', 292.

267, 8. non ita fit libro 3, 292., sed jugulatos agnos humi deponit Agamemnon, Priamosque domum aufert in curru. ex quo intelligas, non prorsus ejusdem atque illud generis esse hoc sacrificium, sed lustrationem, qua deos adhuc iratos sibi propter admissa placat Agamemnon, abjectis in mare καθάρμασι seu piaculis. v. ann. ad α', 314. — Ap.: λαῖτμα. ὁ μὲν Ἀπίον τὸ ὄρημα τῆς θαλάσσης, κατὰ μίμησιν τοῦ ψόφου. ἐνιοὶ δὲ παρὰ τὸ ΑΔ, ὃ ἐστὶν ἐπὶ τοῦ μεγάλου. videtur esse κύτος, vorago. v. H et Schn. h. v.

270—273. δίδουσθα Aeolice, ut τίθησθα. E Schol. B. — διαμπερὲς, prorsus, penitus. ε', 112 etc. — ἀμήχανος, intractabilis, impotens sui. cf. ν', 726, ο', 14, π', 29.

275. α', 381.

276—281. Sch.: ἄγορῆν αἰψηρῆν. τὴν ταχέως ἀθροισθεῖσαν. λῦσεν αἰψηρῶς interpretabatur Aristarchus, teste Ap. in αἴψα et ταχέια, ut βάσι' ἴδι, Ἴσι ταχέια, δ', 399, pro ταχέως, et ἐμοὶ χάνοι εὐρεῖα χθῶν δ', 182, pro εὐρέως. K et H malint ἄγορῆν αἰψηρῆν esse concionem, quae celeriter dissolvitur, vel subitaneam, quae extra ordinem et e vestigio convocata est. — ἐσκίδναντο. α', 487, λ', 308 etc. — ἀγέ-

280 καὶ τὰ μὲν ἐν κλισίῃσι θέσαν, κάθισαν δὲ γυναικάς·
ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες ἀγαυοί.

adductae ad Achillem Briseis ceteraeque mulieres, quas ei donavit Agamemnon, plangunt Patroclum.

Βρισηῖς δ' ἄρ' ἔπειτ', ἐκέλη χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ,
ὡς ἴδε Πάτροκλον δεδαίγμενον ὄξει χαλκῷ,
ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε, χροσὶ δ' ἄμυσσε
285 στήθεά τ', ἥδ' ἀπαλὴν δειρὴν, ἰδὲ καλὰ πρόσωπα.
εἶπε δ' ἄρα κλαίονσα γυνὴ εἰκνία θεῆσι·

„Πάτροκλ', ἐμοὶ δειλῇ πλείστον κεχαρισμένε θυμῷ,
ζῶν μὲν σ' ἔλλειπον ἐγὼ κλισίῃθην ἰούσα·

νῦν δέ σε τεθνηῶτα κηάνομαι, ὄρχαμε λαῶν,
290 ἄψ ἀνιοῦσ'! ὡς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί.
ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
εἶδον πρὸ πόλιος δεδαίγμενον ὄξει χαλκῷ,
τρεις τε κασιγνήτους, τοὺς μοι μία γείνατο μήτηρ,
κηδείους, οἳ πάντες ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον.

295 οὐδὲ μὲν οὐδὲ μ' ἔασκες, ὅτ' ἀνδρ' ἐμὸν ἄκυσ Ἀχιλλεὺς
ἔκτεινεν, πέρσεν δὲ πόλιν θείλιο Μῦνητος,
κλαίειν, ἀλλὰ μ' ἔφασκες Ἀχιλλῆος θείλιο

λην φησὶ τὸ συναχθὲν πλήθος αὐτῷ, οὐ φοβράδων ἵππων. E Schol. B. gregem equorum ex praedationibus. — ἀγαυοί. γ', 263 etc.

282—284 χρυσέῃ Ἀφρ. γ', 64. — „ἐκ. χρ. Ἀφροδ., ut Odys. ρ', 36, 37, τ', 54, 55.“ Ex H. — Sch.: ἀμφ' αὐτῷ χυμ. (Odys. θ', 527, τ', 590.) περιπλακεία, τῷ Πατρόκλῳ δηλονότι. λίγ' (Odys. δ', 259, κ', 254. cf. α', 248.) ἐκ. ὄξεως ἐθρήνη. ἄμυσσε (α', 243.) κατέξε τοῖς ὄνυξιν, ἐσπάραττεν. mos foedus lugentium. v. κ', 15. σ', 27, Feith. 3, 15 etc. „Virg. Aen. 4, 673.: unguibus ora soror foedans et pectora pugnis Per medios ruit ac morientem nomine clamat. cf. ibid. 12, 605, 606.“ E Cl. et Eichh.

287. libri: Πάτροκλέ μοι δειλῇ etc., sententiam oriente pronomine enclitico, quod fieri nequit: nam τὸ Πάτροκλε seorsim accipiendum est, virgula interposita, neque inclinari ad illud potest μοι, ut μὲ ap. Aeschylum, cum dicit Cho. 642.: φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν. alioqui ferendum esset. v. ann. ad λ', 455. et ad Soph. Phil. 47. — πλεῖστον κελ, carissime propter mite ingenium. v. 300, ρ', 670, 671.

288—290. edd.: ζ. μὲν σε ἔλλειπον, hiatus insuaviore. Lips., Vrat. d., A, Townl., Ven. suppl., Vindob.: ζ. μὲν σ' ἔλλειπον. v., si tanti est, Th. p. 230. — Sch.: κηάνομαι. (λ', 441, Odys. ι',

266.) καταλαμβάνω. (ὄρχαμε λαῶν. ξ', 102, ρ', 12 etc.) ἄψ ἀνιοῦσ'. εἰς τοῦπίσω ἀνερχομένη. ὡς μοι — αἰεί. ὡς ἐν ἀδιαλείπτῳ γίγνομαι κακοῖς. E: τουτέστι συνεχῇ μοι κ. ἀλλεπάλληλα τὰ κακά. sane haec est horum verborum sententia, usurpavit igitur Hom. δέχομαι pro ἐκδέχομαι, simplex pro composito, ut fit nonnunquam; vel potius, deponente accepto significatione passivi, δέχεται μοι interpretabimur δέχομαι, ut mihi semper malum ex malo accipitur, quemadmodum Horat. Sat. 1, 6, 116.: coena ministratur pueris tribus, h. e. tres pueri ministrant coenam. v. Matth. §. 496, 9.

292—294. πρὸ πόλιος, propugnantiem pro urbe. Sch.: κηδείους. εὐνουστάτους, (?) κ. μάλλον διαφέροντας τῇ συγγενείᾳ. φροντίδος ἀξίους. (hoc tenendum est, vel ponendum κηδείους θ', et cognatos, ut legitur in Townl. Ap: κηδείους. τοὺς πρὸς γένους· κηδείους — ἐπέσπον. μήποτ' οὐν κῆδει, τοὺς φροντίδος (scrib.: κηδείους, φρ. Villois.: κηδείους, τοὺς.) πολλῆς ἀξίους ἐμοί. sed vereor cum Heyneo, ne aliena sint verba μήποτ' — ἐμοί.) ἐπέσπον. (β', 359.) ἐπηκολούθησαν.

295—300. οὐδὲ μὲν οὐδὲ μ' ἔασκες, nec tamen ne plorare quidem me sinebas. — Μῦνητος. v. β', 639—693. — Sch.: ἔφασκες. (Odys. η',

κουριδίην ἄλοχον θήσειν, ἄξειν τ' ἐνὶ νησὶν
ἐς Φθίην, δάσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι.

300 τῷ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηῖα, μελλίχον αἰεῖ.“

“Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναιῖκες,
Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἐκάστη.

manent apud Achillem jejunantem Atridae duo, Ulysses, Nestor, Idomeneus et Phoenix.

αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες Ἀχαιῶν ἠγερέθοντο,
λισσομένοι δειπνήσαι. ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων·

305 „Λίσσομαι, εἴ τις ἕμοιγε φίλων ἐπιπέιθεθ' ἑταίρων,

μὴ με πρὶν οἴτιο κελεύετε μηδὲ ποτήτος
ἄδασθαι φίλον ἦτορ, ἐπεὶ μ' ἄχος αἰνὸν ἰκάνει·
δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω, καὶ τλήσομαι βίμπης.“

“Ὡς εἰπὼν ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασεν βασιλῆας·

310 δοιῶ δ' Ἀτρεΐδα μενέτην καὶ δῖος Ὀδυσσεύς,
Νέστορ Ἰδομενεύς τε, γέρον θ' ἰπαηλάτα Φοῖνιξ,
τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον· οὐδέ τι θυμῷ

256 etc. v. ann. ad ν', 100.) ἔλεγες. (κουριδίην ἄλοχον. v. ann. ad α', 114. male Sch.: παρθενηίην. — δαίσειν γάμον, te instructurum epulas nuptiales. „sic Eurip. Iph. A. 631.: ἐνταῦθ' ἔδαισαν Πηλέως γάμον θεοί. et ib. 119.: εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ δαίσομεν ὑμεναίους.“ Cl. similiter δαίνω τάφον Odys. γ', 309. Ex H.) ἄμοτον. (δ', 440.) ἀμύτως, ἀπληρώτως.

302. Πάτροκλον πρόφασιν. lugabant Patroclum specie, non vere, ut quae illum haud nossent, puellae Lesbiae, una dolentes cum Briseide amica, ut Nereides cum sorore Thetide σ', 50, 65. quod dum faciunt, venit illis in mentem propriarum calamitatum, itaque sinceram fundunt lacrimas. cf. similia infra 338 et σ', 167. recte H.: „arripiunt,“ inquit, „hanc opportunitatem, ut tuto luctum prodere possint, quem alioqui occultare eas oportebat.“ puto haec esse humani ingenii, minimeque reprehendenda. cf. K. coepit autem proverbii loco dici Πάτροκλον πρόφασιν, cum quis aliud faceret, aliud se facere simularet, ut Jacobs. annotavit ad Tat. 52, 34. veram causam significat vox πρόφασις 262, quemadmodum et Plato Rep. 5, 178 dixit μετὰ προφάσεως, hoc modo, etc.

305—308. Sch.: ἐπιπέιθεθ', ἐπιπέιθεται. ἄσασθαι. (ε', 289 etc.) κοροσθῆναι. — ἄχος αἰνόν. δ', 169, θ', 124 etc. — „τλήσομαι, perdurabo in jejuniis, absolute dictum est, ut ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι λ', 319.“ Ex H.

309—314. ἀπεσκέδασεν. (Odys.

λ', 384. cf. 170.) ἀπεσκόρπισε. τέρποντες. ἀντὶ τοῦ τέρπειν βουλόμενοι, παρηγοροῦντες. (est haec propria vis praesentis, ut actionem coeptam, nec perfectam, indicet. v. Schäfer. ann. ad Eurip. Phoen. 81. — „πυκινῶς ἀκαχ., vehementer dolentem, ut ἐπεὶ πυκινῶς ἀκαχῆμαι Odys. τ', 95. cf. ib. ν', 84, ψ', 360.“ Ex H. — πολέμου στόμα, aciem, pugnam. κ', 8.) ἀδινῶς ἀνευείκατο. ἀθρόως κ. ἐλεεινῶς κ. οἰκτρῶς ἀνεκράξεν, ἢ οἰοεὶ ἀνεστέναξε, (malim: οἰκτρῶς ἀνεστέναξεν, ἢ ο. ἀνεκράξε: neque enim opus fuit, ut verbum fortius explicaretur debiliore, sed contra.) καὶ πολὺ ἤγαγε πνεῦμα. (Ap. emend.: ἀνευείκατο. ἀνεστέναξεν. οἷον ἀπήνεγκε τὸν στεναγμὸν. Hesych.: ἀνεύεγατο. [sic.] ἐστέναξεν ἐκ βάθους. similiter alii grammatici, in quibus Buttmannus Lexil. I. p. 263—266. et apta quidem est illa notio verbi ἀνευείκεσθαι cum huic loco, tum illis Herodoti de Croeso 1, 86. ἀνευεικόμενον τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἠσυχίης ἐς τρεῖς ὀνομάσαι Σόλωνα. sed idem historicus de Astyage 1, 116.: ἐκπλαγείς δὲ τούτοις, inquit, ἐπὶ χρόνον ἄφθογγος ἦν· μόγις δὲ δὴ κοτε ἀνευειχθεὶς εἶπε etc., h. e. se colligens, animum recipiens. quaerendum est igitur aliquid, quod commune sit hisce significationibus; idque est, nī fallor, extolli atque efferri. extolluntur jacentes, extolluntur animi; efferuntur autem commoti, qualis nunc est Achilles, quod Germani dicunt auffahren, alterumque illud sich erholen, sich fassen. non huc per-

τέρπετο, πρὶν πολέμον στόμα δύμεναι αἱματόεντος,
μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενεύκατο, φώνησέν τε·

flebiliter Achilles Patroclum alloquitur.

- 315 „Ἡ δ᾽ ἄ νύ μοί ποτε καὶ σὺ, δυσάμμορε, φίλταθ' ἑταίρων,
αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ λαρόν παρὰ δειπνον ἔθηκας
αἶψα καὶ ὄτραλέως, ὅποτε σπερχοῖατ' Ἀχαιοὶ
Τρωσὶν ἐφ' ἱπποδάμοισι φέρειν πολύδακρον ἄρηα·
νῦν δὲ σὺ μὲν κείσαι δεδαϊγμένος, αὐτὰρ ἐμοὶ κῆρ
320 ἄκμηνον πόσιος καὶ ἔδητύος, ἔνδον ἔοντων,
σῆ ποθῆ. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι,
οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην,
ὅς που νῦν Φθίῃφι τέρεν κατὰ δάκρονον εἴβει
χῆτει τοιοῦδ' υἱός, (ὁ δ' ἄλλοδαπῶ ἐνὶ δήμῳ
325 εἴνεκα ὀιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶ πολεμίζῳ),
ἦ ἔ τόν, ὃς Σκύρῳ μοι ἐνὶ τρέφεται φίλος υἱός,
εἴ που ἔτι ζῶει γε, Νεοπτόλεμος θεοειδής.

tinet usus verbi ἀνενεύεσθαι ap. Theocritum, Apollonium Rhod. et recentiores, qui haec et similia dixerunt ἀνενεύκατο φωνῆν, ἀν. μῦθον. v. Butt. l. c. ceterum ἀδινῶς malim referri ad μνησάμενος, identidem recordatus de amico.

315—326. ἦ δ᾽ ἄ νύ μοί ποτε καὶ σὺ etc. pertinet καὶ ad verba παρὰ δειπνον ἔθηκας. coenae tempore Achilles admonitus meminit, cum alia sibi olim officia praestitisset Patroclum, tum coenam ipsum solitum apponere. — Sch.: δυσάμμορε. (χ', 428, 485, ω', 727.) κακόμοιρε. (ἄμμορον, h. e. ἄμορον, dixit ζ', 408. et saepius.) λαρόν. (ρ, 572.) ἠδύ. αἶψα καὶ ὄτραλέως. (γ', 260.) ἐνεργῶς καὶ σπουδαίως. τὸ αὐτὸ εἶπεν ἐπιτάσεως χάριν. σπερχοῖατο. (λ', 110 etc.) ταρσασόμενοι (?) ἐπειγόντο. (Ap.: σπερχόμενος. ἐπειγόμενος. — φέρειν [ferre, inferre] πολ. ἄρηα. γ', 132, θ', 516. — ἐμοὶ κῆρ. sic Townl., quod elegantius vulgato ἐμὸν κῆρ. periphrasis personae. — ἄκμηνον. v. ann. ad α', 11.) τέρπειν. (γ', 142, π', 11.) ἀπαλόν, ὑγρόν. (εἴβει. π', 11.) χῆτει. (ζ', 463.) στερρήσει, ἐνδείξαι, σπᾶνει. ὀιγεδανῆς. (vox, qualis οὐτιδανός etc. v. Schn.) φοικῆς, χαλεπῆς. (Ap.: τῆς φοικώδεος. Hesych.: φοικώδους, χαλεπῆς, κακίστης, φοβεράς. Plut. Sympos. Quaest., memorante Κ, ὀιγεδανὸν interpretatur κρυερόν, λυπηρόν, φοβερόν. Schol. B: στυ-

γητῆς, quoniam τὰ στυγερὰ ἐλ λυπηρὰ et μισητὰ horrorem, ὄϊγος, incutiunt. Ex H., qui bene scripsit Τρωσὶ πολεμίζῳ secundum Vat. vulgo: Τρωσὶν πολ. — ἦ ἔ τόν. expectes τοῦ, ut τοῦ πατρὸς 322., sed utrumque horum casuum regit verbum πυθοίμην, licuitque poëtae variare orationem, cum praesertim vitandum esset vastus concursus vocabulorum τοῦ ὅς. ridicule E: Ἀχιλλεύς, ὃς οἶον ἐκλαθόμενος ὑπὸ πένθους τῆς ἐθίμου συντάξεως, ἔφη τὸ ἦ ἔ τόν. H: „hic locus et mox 331. sequi cum Odys. λ', 506—536. praebuere fundum fabularum de Neoptolemo, quem salvum domum rediisse narrat Nestor Odys. γ', 188, 189. eundem Menelai filiam promissam duxisse discimus ex Odys. δ' principio. reliqua hujus fabulae ad Posthomerica et Νόστους spectarunt, varie illa ornata apud Tragicos“ etc. cf. ann. ad ι', 668.

327. versus obelo notatus ab Aristophane, quasi dubitandum non fuerit Achilli, a superstes sit filius adolescens, et qui in Scyro insula (ι', 668.) viveret, Trojae vicina, ut videtur bono viro, cum satis longe illinc absit Cyclas ista. eodem iudice filius non fuit appellandus a patre θεοειδής, quod frequens est heroum epitheton, aptiusque etiam quam aliis Neoptolemo, de quo Ulysses Odys. λ', 522.: κείνον δὲ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον, quemadmodum Achilles aequalium venustissimus fuisse dicitur β', 673, 674. majus pondus habet, quod addit, aliam versus scripturam circumferri in libris, hanc: εἴ που ἔτι ζῶει γε Πυρῆς

- πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἰώλπει,
 οἷον ἐμὲ φθίσεσθαι ἅπ' Ἄργεος ἱποβοτόιο
 330 αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, σὲ δὲ τε Φθίρηνδε νέεσθαι,
 ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα θοῆ ἐνὶ νηϊ μελαίνῃ
 Σκυρόθεν ἐξαγάγοις, καὶ οἱ δεΐξειας ἕκαστα,
 κτῆσιν ἐμῆν, δμῶάς τε, καὶ ὑψερεφές μέγα δῶμα.
 ἦδη γὰρ Πηληϊά γ' ὄτομαι ἢ κατὰ πάμπαν
 335 τεθνάμεν, ἢ που τυτθὸν ἔτι ζῶοντ' ἀκάχησθαι
 γῆραί τε στυγεροῶ, καὶ ἐμῆν ποτιδέγμενον αἰεὶ
 λυγρῆν ἀγγελίην, ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθεται."

lugentes senatores commiseratus Jupiter mittit Minervam recreatum Achillem ambrosia et nectare.

- Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες,
 μνησάμενοι τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.
 340 μυρομένους δ' ἄρα τούσγε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 αἴψα δ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Τέκνον ἐμόν, δὴ πάμπαν ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔῃος.
 ἦ νύ τοι οὐκέτι πάγχυ μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς;
 κεῖνος ὄγε προπάρουθε νεῶν ὀρθοκραϊάων
 345 ἦσται ὀδυρόμενος ἕταρον φίλον, οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 οἴχονται μετὰ δεῖπνον, ὃ δ' ἄκμηρος καὶ ἄπαστος.
 ἀλλ' ἴθι οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἑρατεινὴν
 στάξον ἐνὶ στήθεσς, ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἴκηται."
 Ὡς εἰπὼν ὤτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 350 ἦ δ' ἄρπη εἰκυῖα ταυυπτέρυγι, λιγυφώνῳ,

ἐμὸς, ὃν κατέλειπον. id nomen antiquius pueri fuisse censet H, priusquam Pyrrhus appellaretur a Lycomedē rege, et a Phoenice Neoptolemus, ut ex Cyprio carmine refert Paus. 10, 26. sed fieri potest, ut merum sphalma sit istud Πυρρῆς, scribendum εἰ π. ἔ. ζῶει Πυρρῆος ἐμὸς etc. quare delevi uncus, quos hisce impeerunt viri doctissimi; reliqui autem nomen Neoptolemi, ut quod itidem legitur in Odyssea.

328—335. Schn.: ἰώλπει. (Odys. φ', 96, ὦ', 312.) ἦλπιζεν. (ἅπ' Ἄργεος. h. e. ἀπόθεν, ut λ', 242, σ', 64. — ἱποβοτόιο. γ', 75, ο', 30 etc. — ἐξαγάγοις. fecit hoc postea Ulysses. λ', 507.) κτῆσιν. (ε', 158 etc.) κτήματα. — καὶ ὑψ. μέγα δῶμα. ε', 213, Odys. η', 225 etc. — κατὰ πάμπαν τεθνάμεν. tmesis. — τυτθόν. α', 354 etc.

342—348. δῆ, jam, nunc. — Sch.: πάμπαν. (α', 422 etc.) παντελῶς δῆ. (ἀποίχεται ἀνδρὸς ἔῃος, abes a viro forti, deseris eum. λ', 408.: οἶδα

γάρ, ὅτι κακοὶ μὲν ἀποίχονται πολέμοιο. Hesych.: ἀποίχεται. ἀφίσταται. E K et H.) μέμβλεται. (δ', 11.) μέλει. — (κεῖνος ὄγε. γ', 391) μετὰ δεῖπνον. ἐπὶ τὸ δεῖπνον. (ἀκμηρος. 163. — Ap.: ἄπαστος. [Odys. δ', 788, ζ', 250.] ἀγεστος. πάσασθαι (ι, 483, α', 464 etc.) γὰρ τὸ γεύσασθαι. — ἀμβροσίην ἑρατεινὴν. h. in Merc. 247.: τρεῖς ἀδύτους — Νέκταρος ἐμπλείους ἢ δ' ἀμβροσίης ἑρατεινῆς. „cf. 353, Odys. θ', 61. II. ι', 228.: ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτοιο ἔργα μέμλεν. jucundam, suavem.“ Ex H. contra λιμὸς appellatur ἀτεροῆς 354.) ἴκηται. καθίηται, καθάψεται. (quemadmodum πένθος, μοῖρα, ἰκνεῖσθαι τινα dicitur metaphoricē. E K.

349. δ', 73, γ', 186, Odys. ὦ', 487.

350. Sch.: ἄρπη. εἶδος ὄρνεον. τινὲς ἰκτίνον καλοῦσιν, ἕτεροι δὲ φήνην. (Odys. γ', 372.) λέγεται δὲ καὶ τὸ δρέπανον. Schol. A: τῷ ἰκτίνῳ. οἱ δὲ ζῶον θαλάσσιον πολέμιον λάρω καὶ βρένθῳ (βρένθῳ). hoc secundum Aristotelem H. A. 9, 2, 4., ubi agens de inimicitiiis animalium: ἔτι δὲ οἱ ἀπὸ θαλάσσης ζῶν-

οὐρανοῦ ἔκ κατέπαλτο δι' αἰθέρος. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
αὐτίκα θωρήσονται κατὰ στρατόν· ἢ δ' Ἀχιλλῆϊ
νέκταρ ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀμβροσίην ἑρατεινὴν
στάξ', ἵνα μὴ μιν λιμὸς ἀτερπῆς γούναθ' ἴκοιτο·

355 αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ
ᾤχετο.

exeunt in aciem Graeci, quos inter Achilles arma divina induit.

Τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἔχοντο θοάων.

ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται,
ψυχραὶ, ὑπὸ ὀμπῆς αἰθήρηγενέος βορέαιο,

ὡς τότε ταρφειαὶ κόρουθες, λαμπρὸν γανώσσαι,

360 νηῶν ἐκφορέονται, καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι,

θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μέλινα δούρα.

αἴγλη δ' οὐρανόθεν ἔκε, γέλασσε δὲ πᾶσα πέρι χθῶν

τες, inquit (est autem intelligendum πολέμιοι εἶσιν), οἷον βρένθος καὶ λάρος, καὶ ἄρη. Schn. ann. ad eum locum: „hac sola auctoritate nititur traditio de aquatica natura harpae. (velut Plin. dixit H. N. 10, 14: *aquaticae anates, et gaviae, harpe, et triorches accipiter.*) ceteri enim scriptores terrestrem et montanam faciunt harpen; interpretationes recentiorum varias memoravit Camus Commentar. p. 411. sed unde duxit Thomas *cormarandum* vel *cormarandam*? Gallicum *cormoran*, corvum aquaticum, in eo facile agnoscas“ etc. idem lexico gr. ἄρηνην aquilis annumerat. *falconis ossifragi* Linn., *des Seeadlers*, praecipuus quidem victus est ex mari, sed idem praeter pisces majores rapit etiam anseres, lepores, caprasque teneras; imo hinnuleos aggreditur, nec cadaveribus abstinet; in septentrionalibus autem plagis et terrestribus et aquaticis avibus vescitur, et phocarum pullos natantes corripit et aqua extrahit, ut narrat Wilmesen. *Handb. d. Naturgesch.* 1. p. 690.

351—355. κατέπαλτο. α κατέπαλλεσθαι. Sch.: καθήλατο. „ἐπάλλο dixit v', 643, φ', 140. σ', 615.: ἢ δ' ἰρηξ ὡς ἄλλο κατ' Οὐλύμπου νιφάδες. cf. σ', 237., Apollon. 2, 286. ibidem 586. κατέπαλλεμον κῆμα est ὑπερ-αναβάν, capiti desuper imminens fluctus.“ *Ex H.* — στάξ', *instillavit*, ad vocem ἀμβροσίην referendum est per Zeugma. — λιμὸς, *fames* et lassitudo, a consequente. — γούνατα, *genua*, partem corporis praecipuam in milite ad bellum profecturo. cf. 165, 166. — Sch.: ἐρισθενέος. (v', 54, φ, 184, Odyss. θ', 289. epitheton Jovis.) μεγαλοσθενούς, ἰσχυρού. πυκινόν. πυκνόν, ἀσφα- λές.

356—361. ἀπάνευθε, *procul*. Achillis fiducia jam longe a castris nauticis in campum procedunt Graeci, quod ante non erant ausi facere. — ταρφειαί. μ', 158. — νιφάδες Διὸς, ut ἀστεροπη Διὸς, Διὸς ὄμβρος, κ', 154, μ', 286 etc. — αἰθήρ. βορέαιο. σ', 171. — γανώσσαι, *fulgentes*. v', 265. — ἀσπίδες ὀμφ. δ', 448, ζ', 118 etc. — Sch.: κραταιγύαλοι. ἰσχυρὰ γύαλα ἔχοντες, ἰσχυρά. γύαλα δὲ τὰ κοιλώματα. de hoc v. ε', 99. — μέλινα δούρα. v', 715. cf. ε', 655.

362. „αἴγλη — ἔκε. cf. β', 455—458.“ *E K.* — γέλασσε, *risit*, splenduit, quam primam verbi *gelōn* notionem esse putat Lennep. ann. ad Phalar. p. 308., ut K annotavit; qua de re v. Schn. v. γελάω. Porphyrus Qu. Hom. 9.: γέλασεν. ἦτοι λαμπρυνθεῖσα φαιδρὰ γέγονε. multimodis haec verba et aliarum gentium similia usurpari solent. similiter quidem Q. Calaber Paralip. 6, 3.: γέλασσε δὲ γαῖα καὶ αἰθήρ, Ennius ap. Serv. ad Aen. 1, 255.: *ridet Jupiter et tempestates arrident*, Apoll. Rhod. 4, 1170.: *Ἡὼς δ' ἀμβροσίοισιν ἀνερχομένη φαέεσσι Ἀνε κλαινὴν νύκτα δι' ἠέρος· αἰ δ' ἐγέλασαν Ἡϊόνες νήσοιο καὶ ἐρσῆεσαι ἄποθεν Ἀτραπιτοὶ πεδίων*, Lucret. 2, 327.: *fulgur ibi ad coelum se tollit, totaque circum Aere renidescit tellus*, Virg. Georg. 2, 281.: *late fluctuat omnis Aere renidenti tellus*, Horat. Od. 4, 11, 6.: *ridet argento domus*; quo etiam ἡμέρα διαγελῶσα pertinere videtur, quam dicit Montebellius, nec dubie pertinet illud ap. Tatium p. 137.: τὰ δὲ δάκρυα τῶν ὀφθαλμῶν ἐνδον εἰλούμενα γελᾷ, i. e., inquit Jacobsius, μαρμαίρει, ἀπαναγάζει, et Euripidis dictum sarcasticum Troad. 1120.: βόστρεν-

χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς ὑπὸ δὲ κτύπος ὄρνυτο ποσσὶν ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.

365 τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχῆ πέλε· τῷ δὲ οἱ ὄσσε λαμπέσθην, ὡσεὶ τε πυρὸς σέλας· ἐν δὲ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος ἄτλητον. ὁ δ' ἄρα Τρωσὶν μενεαίνων δύσετο δῶρα θεοῦ, τὰ οἱ Ἥφαιστος κάμε τεύχων.

370 κνημῖδας μὲν προῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκε καλὰς, ἀργυροῖσιν ἐπισφουροῖσι ἀραρυίας· δεῦτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυροῦλον, χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε, στιβαρόν τε. [εἴλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἦντε μήνης.]

375 ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανῆη καιομένοιο πυρὸς (τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφι, σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν), ὡς ἀπ' Ἀχιλλῆος σάκεος σέλας αἰθέρ' ἴκανε

380 καλοῦ, δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἰείρας κρατὶ θέτο βριαρῆν· ἣ δ' ἀστὴρ ὡς ἀπέλαμπεν ἵππουρις τρυφάλεια· περισσεῖοντο δ' ἔθειραι χροῦσαι, ἃς Ἥφαιστος ἴει λόφον ἀμφὶ θαμειάς· περιήθη δ' εὖ αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,

385 εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·

χον, — ἐνθεν ἐγγελῶ, Ὅστεόν ῥα γέντων, φόνος. sed ad odorem transtulit scriptor huius in Cererem 13 : κηρόδει δ' ὀδαῆ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερθε, Γαῖά τε πᾶς ἐγέλασσε, καὶ ἀλυρόν οἶδμα θαλάσσης: quemadmodum et Catullus dixit 64, 285.: domus jucundo risit odore; et quidquid gratum est, rilere dicunt. Boilevianus, annotante Montbelio, Lutrin 3, 29.: elle voit le barbier qui, d'une main légère Tient un verre le vin qui rit dans la fougère. Voltaire. (Stances à Mme du Deffant, t. 16, p. 320. édit. de Kehl.): quelquefois un peu de verdure Rit sous les glaçons le nos champs etc.

365—367. Sch.: καναχῆ. (π', 105, 1, 36 etc.) ψόφος. frendere dentibus et iratorum. „Scut. Herc. 404. de duobus leonibus, qui de cervo dejecto conmandunt: ἄραβος ἅμα γίγνετ' ὀδόντων: de serpentibus ibidem 164.: τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχῆ πέλεν, εὐτε μάταιο Ἀμφιτροωνιάδης. cf. Senec. de a 1, 1. et 3, 5.“ E K et H. — τὸ σέλας. id quocque irae signum est tissimum. v. α', 104. „Virg. Aen. 12, 1.: his agit furis, totoque ardentis ore Scintillae absiliunt, (libri: abtunt, mendo foedissimo, quod miror bis relictum esse corrigendum.) oculis HOMER. III.

micat acribus ignis. idem de Charonte, portitore tristi, Aen. 6, 300.: stant lumina flamma.“ E Cl. Scut. Herc. 426.: δεινὸν ὄρον ὄσοισι, λείων ὡς σώματι κύρσας. K. — ἄχος ἄτλητον. dolor intolerabilis ex impatientia pugnandi, dum se armat.

369—373 γ', 330—335, λ', 17—19, 29, π', 131—136.

374. agnovit hic H manum interpolatoris, qui requireret verbum εἴλετο, quo minime opus est, ut vel loca similia, quae significavimus, ostendant, eoque verbo posito reliqua cum in proximis, tum ψ, 455., sublegeret ad conflandum versum. friget enim hoc simile, per se haud malum et ab Oisiano usurpatum Fionghal. 1, 10., propterea quod sequitur affinis comparatio, eaque longe ornatio, clipei splendentis cum flamma, quam navigantes procul in terra conspiciunt.

375—383. οἰοπόλῳ, solitario. γ', 473. — ἀστὴρ ἄς. v. ε', 5 etc. — ἵππουρις τρυφάλεια. γ', 337. cf. ζ', 495 etc. — περισσεῖοντο δ' ἔθειραι etc. cf. γ', 315, h. in Bacchum 4, ζ', 469, 470. — Sch.: ἴει. ἐνεποιήκεν, ἐνέβαλλεν. H: ἐνίει λόφον, pro ἀμφὶ λόφον.

385. ordo: εἰ ἐφ. καὶ ἐντρ. οἱ ἀγλαὰ

τῷ δ' ἤντε περὰ γίγνεται, ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν.
ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσας ἔγχος,
βριθὺν, μέγα, στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,

390 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἠρώεσσω.

equos suos currui junctos increpat Achilles, quod Patroclum deseruerint.

ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἀλκιμος ἀμφιέποντες
ξεύνηνον, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν, ἐν δὲ χαλινούς
γαμφηλῆς ἔβαλον, κατὰ δ' ἠνία τεῖναν ὀπίσσω

395 κολλητόν ποτὶ δίφρον. ὁ δὲ μάστιγα φαερινὴν
χειρὶ λαβῶν ἀραρυῖαν ἐφ' ἵπποιον ἀνόρουσεν,
Αὐτομέδων· ὀπίθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς,
τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ Ἰπείρων,
σμερδαλέον δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς εἰοῖο.

400 „Ξάνθε τε καὶ Βαλία, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης,
ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἠνιοχῆας

γνία. ἐν τρέχοι Schn. lexico recte
exponit συντρέχοι, congruerent, apta es-
sent. Sch.: ἀκωλύτως χροῖτο, ὥστε μὴ
ἐμποδίζεσθαι. rutide Schol. B: εἰ τρέ-
χειν δύναται αὐτὸς ἐν τοῖς ἔντεσι.

386, 7. ἠνίτε Ven. A, Schol. A (nec
aliud significat scriptura codicis A Vrat.
ἠτε), tum priscae edd., nisi quod non-
nullae habent ἠντε, veit Ald. 3. est au-
tem id ipsum ἠντε, sed contractum, nec
idem τῷ ἔντε, quod plurimi codd. ob-
trudunt, probatum illud primum Aristar-
cho, deinde autem Aristophaneo com-
mento αὐτε, intellecto ὡς, posthabitu,
quae merito repudiavit Butt. Lexil. II,
p. 229. male Schol. Townl.: ἔντε. συ-
στολή ἀπό τοῦ ἠντε bene Sch.: τῷ
δὲ Ἀχιλλεῖ κοῦφα καὶ ἀροῦδια τὰ ὄπλα
ἐγίνοντο ὡσεὶ περὰ. cf. γ', 10. —
ἄειρε δὲ π. λ. E: τῆς συμμετρίας, ὡς
οἱ παλαιοὶ φάσι, κοῦφα ποιούσης αὐ-
τά, ὡς φέρειν μᾶλλον ἢ φέρεσθαι. —
rursum Sch.: σύριγγος. τῆς δορατο-
θήκης.

388—391. π', 141—144.

392. Ἀλκιμος est hic et ω, 474., qui
alias Ἀλκιμέδων, ut Dolus pro Dolone
et Tranius pro Tranione ap. Plautum;
quod inter exempla ἀποκοπῆς nominum
protulit geographus 8. p. 560 A.

393. recte Barn.: ἔσαν, non ἔσαν, ut
vulgo; h. e. ἀμφιέσαν, ut v', 150.: ἀμφὶ
δὲ ἀρόηκτον νεφέλην ὁμοίωσιν ἔσαντο. cf.
Odys. ψ', 142 etc. Seberus quoque
indice vocabulorum Homer. p. 44.: ἀμφὶ
— ἔσαν ιλ. τ', 393., et id legisse ali-
cubi videtur Eustathius, sed frugibus

inventis glande vesci voluit, qui sic scri-
bat: τὸ δὲ ἔσαν οὐ σαυνεται πόθεν,
ἀλλὰ ψιλοῦται, δηλοῦν τὸ ἔσαν. — de
λεπάδνοις v. ε', 730.

394—399. „γαμφηλῆς, maxillis
equorum. cf. v', 200. — κολλητόν δι-
φρον. h. e. εὐκόλλ, εὐποιητόν, bene
junctis partibus. — μάστιγα φαει-
νήν. κ', 500. — χειρὶ ἀραρυῖαν,
habilem. — ἠλέκτωρ Ἰπείρων.
ἠλέκτωρ per se vocatur ζ', 514.“ E
H. — σμερδαλέον — εἰοῖο. pariter
equum suum alloquitur Mezentius ap.
Virg. 10, 861., sicut hastam Turnus
ibidem 12, 95., arcum Philoctetes co-
gnomini Sophoclis fabula 1068. E Cl. et
Eichh.

400. Βαλία. ita Bentlejus scribi jus-
sit secundum Hesychium et Etymologum,
ap. quos legitur Βαλίης et Βαλίαν. vul-
go: Βαλίς. corrigendus igitur π', 149.

401. revocavi scripturam ἠνιοχῆας
quam habent edd. Flor., Aldd., T, no-
tam illam Eustathio, Scholiastae B et
Lipsiensi, quaeque ipsius codicis MS. H
et Townlejani fuisse videtur. vulgo
ἠνιοχῆα secundum Ven., Moscov. fragm
et ed. Rom., ex qua id sumsit H. Ste-
phanus; nec aliter Hesych. v. ἄλλως
sed primum aptius est pluralis general
sententiae, eaque ipsa sententia genera-
lis gravior est magisque παθητικῆ quam
illa, qua unum tantum aurigam, Achil-
lem, servare jubentur equi illi immor-
tales, quos verisimile esset, instante
Achillis morte, aliorum in manus ventu-
ros esse. deinde ambiguitate caret ἠνιο-

ἄψ Δαναῶν ἐς ὄμιλον, ἐπεὶ κ' ἔομεν πολέμοιο,
μηδ' ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνηῶτα!

cui respondet equus Xanthus, voce tum praeditus ab Junone, rediturum quidem esse eum ex hac pugna, sed instare tamen et ipsi mortem fatalem a manibus dei atque hominis; nec sibi et Balio imputandum esse Patrocli interitum.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγῶφι προσέφη πόδας αλόλος ἵππος
405 Ἐάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυσε καρῆατι· πᾶσα δὲ χαιτή,
ζεύγλης ἔξεριποῦσα παρὰ ζυγόν, οὔδας ἴκανεν·
αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
„Καὶ λίην σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ,
ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἤμαρ ὀλέθριον· οὐδὲ τοι ἡμεῖς
410 αἵτιοι, ἀλλὰ θεὸς τε μέγας καὶ Μοῖρα κραταιή·
οὐδὲ γὰρ ἡμετέρη βραδυτήτι τε νωχελίη τε

ῆας, aurigas, quo nomine et παραβάτην significari nonnunquam per synecdochen E annotavit; non item ἠνιοχῆα, quem Automedontem potius intelligere necesse esset. tum eo quoque nomine elegantius est ἠνιοχῆας, quod tollit χαρμωδίαν, quae inest in verbis ἠνιοχῆα ἄψ, pausa brevissima in fine prioris horum versuum propter nullam interunctionem. quare equidem nullus dubito, quin ἠνιοχῆα verbo ἠνιοχῆας adscriptum sit interpretandi gratia, non contra; puoque, illum, qui adscripsit, id ut fieret adductum esse verbo τεθνηῶτα, cum non intelligeret, Achillem, postquam generaliter dixit de aurigis, jam sui inimicis memorem hortari equos, ne se deserant mortuum, ut Patroclum. — ἄλλως, aliter quam ante. — φράσεις, φροντίσεις, curate, ut. — Ex H.

402 ἐπεὶ κ' ἔομεν πολ. ἔομεν το ἔωμεν, ab ἄω, satio, unde ἄμεται et ασαι χροός. commendavit ἔομεν Lattmannus Lexil. II, p. 130 — 132. ne alio spectat interpretatio Scholiastarum et glossographorum, ex quibus Pseudodidymus: ἐπειδὴ κορεσθῶμεν, E aliiue similiter πληρωθῶμεν, κορεσθῶμεν. Iulio: ἐῶμεν, quae vox quid sibi velit, magno cum ignavissimis, nec malim ἐπεὶ ἔωμεν, ab ἴημι, pro ἀνάωμεν, destitimus a bello, quod ne ipsi quidem Lattmanno aequae placuit. quod dedi ἔομεν, Eustathio auctore feci, qui sic: τὸ ἔομεν γράφεται μάλιστα ἐῶμεν

404 — 406. „ὑπὸ ζυγῶφι. ὑπὸ ζυγῶν, ut erat jugo subditus, ὑποζύως, ὑποζευχθεῖς.“ Ex H. — Sch.: ὄλος. (δ', 186.) ἀντί τοῦ ταχύς. — ἔμυσε (β', 148.) καρῆατι, h. e. εἰς

κάρῃα, velut incubuit in caput, demisit caput morore. v. H. — ζεύγλης — ζυγόν. ε', 440.

407. conjuncte agere solent in Piade Juno et Minerva: itaque et hic altera reficit Achillem ambrosia et nectare, altera loqui facit ejus equum, quo injuste accusatus se defendat. plena sunt ejusmodi prodigiorum scripta veterum, quemadmodum Phrixii arietem locutum esse accepimus, nec semel ap. Romanos bovem; quae fieri posse, nec Aegyptii dubitabant, teste Aeliano H. An. 12, 3. Hebraeus item scriptor Numer. 22, 28.: aperuit Jehova, inquit, os asinae; quae dixit Bilhamo: quid feci tibi, quod percussisti me jam ter? pertinet huc serior aliquanto fabularum usus, in quibus loquuntur bruta; de quo usu Schol. Townl.: πρῶτος δὲ Ὁμηρος τοῦτο ἐποίησεν, Ἡσίοδος δὲ (O. et D. 203.) ἐπὶ τοῦ Ἰέρακος, Ἀρχιλόγος δὲ ἐπὶ τοῦ Ἄετου· καὶ Ἀῤωπος ὕστερον κατεχρήσατο. ceterum minus mirabile est, voce humana loqui equum minime vulgarem, sed divinae parentum (π', 150. cf. β', 770.) naturae participem. — Sch.: αὐδῆεντα. φωνῆ ἐνάργος χαραμένον. „sic etiam Schol. B, et recte, siquidem et animalia habent φωνήν, non item αὐδῆν. quemadmodum Odys. κ', 136. ipsa dea Circe vocatur θεὸς αὐδήεσσα, ut quae voce humana loqueretur, non διὰ σημείων, οὐρανῶν καὶ ἰερῶν, καὶ θυσιαῶν, καὶ δι' ὀνειρώων καὶ ἐφετμῶν, ut ait Schol. B.

411 — 417. Sch.: νωχελίη. βραδυτήτι, ἀσθενεία. (similiter Hesych. Etym.: νωχελῆς, ὁ νῆσθος, κ. ἀσθενῆς, κ. δυσκίνητος, νωκελῆς τις ἄν, ὁ ἐστερημένος τοῦ κέλλειν. κέλλειν δὲ ἐστι τὸ τα-

Τρωῆες ἀπ' ὄμοιῖν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο,
 ἀλλὰ θεῶν ὄριστος, ὃν ἤϊκομος τέκε Λητώ,
 ἔκταν' ἐνὶ προμάχοισι, καὶ Ἐκτορι κῦδος ἔδωκε.
 415 νῶϊ δὲ καὶ κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θεόιμεν,
 ἦνπερ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῶ
 μόρσιμόν ἐστι, θεῶ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.“

quem equum mortem domino vaticinatum castigat Achilles, itaque in hostem invehitur.

Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδὴν.
 τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 420 „Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χορή.
 εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτός, ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
 νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 οὐ λήξω, πρὶν Τρωῆας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.“
 Ἥ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

χέως τρέχειν. unde κέλης ἵππος. — ὄριστος. λ', 288. — νῶϊ — θεόιμεν. μ', 207. Ex H. — ἐλαφροτάτην. ε', 122 etc. — μόρσιμον. ε', 674 etc.) θεῶ — δαμ. ὑπὸ θεοῦ Ἀπόλλωνος κ. ἀνδρός Ἀλεξάνδρου. ν. χ', 359, Serv. ad Virg. Aen. 6, 57 etc.

lon. Rhod. 2, 220. ap. Virg. autem Aen. 3, 379. Parcae et Juno fata exponere prohibent.“ Ex H. cf. 87. Sch.: — πάντα γὰρ τὰ παράλογα καὶ τεράστια δοκεῖ ὑπὸ Ἐριννύων γίνεσθαι.. similiter Schol. A, sed uterque horum nullo auctore.

418. videntur hic Furiae partes agere Nemeseos, quae modum adhibet rebus. „sic eadem puniunt Phineum, plura quam opus fuit vaticinatum, ap. Apol-

421—425. ὃ μοι. ὅτι μοι. — πρὶν — πολέμοιο. ν', 315, ε', 203. — ἐν πρώτοις. ἐν προμάχοις, more heroum. — ἔχε, direxit. θ', 139. — μώνυχας. ε', 236 etc.

ΕΠΙΛΟΓΗ

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Υ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Υ ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Διὸς ἐπιτρέψαντος κατέρχονται βοηθησοντες οἱ θεοὶ πάντες· τοῖς μὲν Ἑλλησὶν Ἥρα, καὶ Ἀθηναῖα, καὶ Ποσειδῶν, καὶ Ἥφαιστος, καὶ Ἑρμῆς· τοῖς δὲ Τρωσὶν Ἀφροδίτη, καὶ Ἀπόλλων, ἔτι δὲ καὶ Ἄρτεμις, καὶ Λητώ, Ἄρης τε καὶ Σκάμανδρος. Αἰνείαν δὲ ἀντίσταντα Ἀχιλλεῖ σώζει Ποσειδῶν, νεφέλη καλύψας. Ἀχιλλεὺς δὲ ἄλλους τε ἀναιρεῖ, καὶ Πολύδωρον, τὸν Πριάμου παῖδα. Ἐκτωρ δὲ ἀντιστάς αὐτῷ φεύγει, Ἀπόλλωνος σώσαντος αὐτόν· τοὺς δὲ ἄλλους Ἀχιλλεὺς ἐπὶ τὴν πόλιν φεύγοντας κατεπείγει.

I A I A Δ Ο Σ Υ.

Θ Ε Ο Μ Α Χ Ι Α.

Utroque exercitu instructo, Jupiter deos ad concilium vocat, iisque permittit, ut quisque, utri parti velit, succurrat, ne Trojanis exitium Achillis saevitia maturetur, fatis obstantibus.

Ὡς οἱ μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν θωρήσσοντο
ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ, μάχης ἀκόρητον, Ἀχαιοὶ·
Τρῶες δ' αὖθ' ἐτέρωθεν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίωιο.

Annotationes. Vers. 1, 2. νηυσὶ κορωνίσιν, 170. — Sch.: θωρήσσοντο. (β', 526 etc.) καθωπλίζοντο. — ἀμφὶ σέ, Πηλέος υἱέ. apostrophe. minus vivide dixisset Πηλεὺς περὶ παῖδα. v. 152 et ann. ad π, 20, ρ', 679. — ἀκόρητον, insatiabilem. η', 117 etc. — congregantur Graeci circum Achillem, dum praecipuum et eum, in quo jam spes omnis sita sit exercitus, postquam ceteri inferiores discesserunt; quorum nec ullius praeter Diomedem, idque obiter, φ', 396, cum hoc libro, tum proximis duobus, fit mentio. Montbel.: „Ces 3 chants, 20 — 22., véritable Achilléide, sont absolument consacrés aux exploits d'Achille, comme le 5. est consacré aux exploits de Diomède, le 11. à ceux d'Agamemnon, le 16. à ceux de Patrocle, et le 17. à ceux de Ménélas.“ K: „die Rache wegen Patroclus, welche Achill jetzt am Hector nimmt, gehört zwar nicht mehr zur Haupthandlung des Gedichts, zur Beleidigung und Aussöhnung Achills; aber sie hängt damit so unmittelbar zusammen, dass sie nur zum Verdruß des Lesers (Zuhörers) davon getrennt werden konnte. Auch musste, so scheint es mir, Achill jetzt beweisen, dass er wirklich der ἄριστος Ἀχαιῶν, für den er sich ausgab (1, 244.), sei, und der Mann, welcher allein den Hector bändigen konnte. Dann erst leuchtete es ganz

ein, wie unbesonnen und ungerecht Agamemtons Verfahren, wie gerecht der Zorn Achills und Jupiters Rache war. Dies hatten die bisherigen Niederlagen noch zweifelhaft gelassen, da sie eine Folge der veränderten Gesinnung der Götter gegen die Griechen, oder des Laufs der Schicksale sein konnten. Alle diese und ähnliche Zweifel wurden niedergeschlagen, und Achills Charakter vor allem Verdacht grundloser Anmassung gesichert, wenn mit seiner Erscheinung im Felde der Sieg sogleich auf der Seite der Griechen war. Daher ist es wahrscheinlich zu erklären, dass von nun an Achills Thaten einzig den Sänger beschäftigten.“ vere hoc dixit vir humanissimus, Achillem nunc velut stare promissis et, quid valeat quantique faciendus sit, ostendere factis haud vulgaribus, sed iis, quae maximum habeant momentum, quibusque comparata illa, quae adhuc accepimus de captis ab Achille oppidis Trojanorum, non nisi tirocinia videantur. praeterea ista ante acta sunt, haec autem et nunc ipsum fiunt, et sub oculis nostris geruntur. apposite Horatius, quamvis de scenicis poetis loquens, A. P. 180.: *segnius irritant animos demissa per aurem Quam quae sunt oculis subjecta fidelibus, et quae Ipse sibi tradit spectator.*

3. λ', 56. cf. κ', 160.

- Zeus δὲ Θέμιστ' ἐκέλευσε θεοὺς ἀγορήνδε καλέσσαι
 5 κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου· ἢ δ' ἄρα πάντη
 φοιτήσασ' ἐκέλευσε Διὸς πρὸς δῶμα νέεσθαι.
 [οὔτε τις οὖν Ποταμῶν ἀπέην νόσφ' Ὀκεανοῖο,
 οὔτ' ἄρα Νυμφάων, αἵτ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
 καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πῖσα ποιήεντα.]
 10 ἔλθόντες δ' ἔς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο
 ἔεσθῆς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον, ἃς Διὶ πατρὶ
 Ἥφαιστος ποιήσεν ἰδνίησι πραπίδεσσιν.

4. ita scriptor vitae Homeri. vulgo: Zeus δὲ | Θέμιστα | κέλευσε, | numeris invenustis, nec poeta dignis, qui vitare soleat, quantum potest, pedem debilem amphibrachum. cf. 299, 426 et annot. ad μ', 34, ο', 394. etiam v. 6. dedi φοιτήσασ' ἐκέλευσε, cum hoc habeant libri φοιτήσασα κέλευσε, non quo singulus me offendat amphibrachus, qui frequens est in his carminibus, sed propter similes caesuras φοιτήσασα | κέλευσε, | quas variare est poeta elegantium saepe autem apostrophus neglectus fuit a librariis, quo facto verba φοιτήσασα ἐκέλευσε cito mutarunt metri gratia in scripturam vulgatam. uterque locus eodem, quo hic, modo legitur ap. P. Knightium; sed causam ille, cur ita scripserit, indicavit nullam. ceterum quam nos tulimus legem de amphibrachis coercendis, eam cave pertinere censeas ad quaedam vulgo et proverbii loco dici solita, cujusmodi sunt illa ψ', 116.: πολλὰ δ' | ἀναντα, | κάταντα, | παράντα | τε, δόχημά τ', ἤλθον, de quibus jus artis nullum est. — ordo: Zeus δὲ ἐκέλευσε Θέμιστα ἀπὸ κρατὸς Οὐλ. πολ. καλ. θεοὺς ἀγ.: nam ipse Jupiter sedit in vertice Olympi, ubi aedes ejus exstructae erant, non ceteri dii, qui habitabant δῶματα καλὰ κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο, ut ait λ', 77.; quo pertinent verba πάντη φοιτήσασα, quoque inversus ingrediens ad domos deorum. cf. 10—12, α', 498, 499, δ', 2, 3, ο', 84, 85. ceterum h. l. partes Iridis vel Mercurii sustinet Themis, ἣτ' ἀνδρῶν ἀγορὰς ἡμὲν λυεῖ, ἠδὲ καθίξει (Odys. β', 69.), ut omnia recte atque ordine agantur, ὡς νομιμωτάτης οὔσης τῆς ἀγορᾶς, inquit Schol. B, καὶ τέλος ἐπιθεῖναι μελλούσης τοῖς πράγμασι.

7—9. pannus alienus, quem qui assuit, adventum Scamandri in concionem deorum videtur miraret esse; quem ejus adventum ut explicaret et velut praepararet, operose Fluvios omnes praeter Oceanum, itemque, si diis placet, Nymphas Oreades et Naiades, convocari fe-

cit, quibus nihil hic negotii est, nec unquam adsunt in concionibus deorum. intellexit hoc H. lepida parodia Mercurius ap. Lucianum Jove Tragoedo, vol. 3. p. 143. ed. Tauchnitz.: μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόγε, μήτε τις ἄρσεν, Μηδ' αὐτῶν Ποταμῶν μενέτω νόσφ', Ὀκεανοῖο, Μηδέ τε Νυμφάων, ἀλλ' ἔς Διὸς ἔλθετε πάντες εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δαινυσθ' ἐκατόμβες· Ὅσοι τ' αὖ μέσσοι, ἢ ὕσσοι, ἢ μάλα πάγγυ Νοῖννοιο, βωμοῖσι παρὰ κνίσσῃσι καθήσθε. — πῖσα Ven., ed. Rom., Steph. et vulgo edd., Townl. quoque Schol., Etym. et Suidas, a πῖα, ποτίσω. alii: πείσα, a πῖα. Sch.: πείσα. τὰ ὕδρογλά χωρία, τοὺς καθ' ἑνὸς τόπου, ἀπὸ τοῦ εἶναι ἐν αὐτοῖς πείσαι, ὃ ἔστι ποτίσαι. ποιήεντα. (β', 503, ι', 150 etc.) βοτάνην ἔχοντα. Ap.: πείσα ποιήεντα. (addendum est hoc verbum, ut quod interpretetur grammaticus.) οἱ πότιμοι τόποι καὶ πόαν ἀνιέντες.

10—15. ἔλθόντες — Διὸς. postquam igitur venerant ad domum Jovis. velut per partes describitur deorum concilium, de re gravissima habendum. primum dii conveniunt ad aedes Jovis, et in porticibus considunt, dum omnes congregati sint; deinde ipsam domum intrant, quod poeta dicit ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγέγατο, sic illi quidem congregati sunt in aedibus Jovis, i. e. hoc pacto, postquam id factum erat, postquam convenerant et in porticibus jussum, ut intrarent, per aliquem, qui praecōnis partes ageret, Mercurium, vel Themidem, perferendum, expectaverant. non dixit Hom. nomen illius dei, ut multa omittere solet, quae per se facile intelligantur. — ἔεσθῆς αἰθ. ζ', 243. cf. ι', 472. — Διὶ πατρὶ. γ', 350, δ', 23 etc. patres vocantur dii, praesertim majores, neque ullus eorum saepius quam Jupiter, novi ordinis deorum et rerum auctor. v. β', 371, ε', 757, Aeschyl. Prom. 922, Eurip. Med. 1293, Virg. Georg. 1, 323 etc. — Ἥφαιστος — πραπ. α', 608.

- ὡς οἱ μὲν Διὸς ἔνδον ἀγγέρατ'· οὐδ' Ἐνοσίχθων
 νηκούστησε θεᾶς, ἀλλ' ἐξ ἀλὸς ἤλθε μετ' αὐτούς.
 15 Ἴζε δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι, Διὸς δ' ἐξείρετο βουλὴν.
 „Τίπ' αὐτ', Ἀργικέραννε, θεοὺς ἀγορήνδε κάλεσσας;
 ἦ τι περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζεις;
 τῶν γὰρ νῦν ἄγχιστα μάχη πόλεμός τε δέδηε.“
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 20 „ἔγνωσ, Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν ἐν στήθεσι βουλὴν,
 ἣν ἔνεκα ξυνάγειρα· μέλουσί μοι, ὀλλύμενοί περ.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω πτυχὶ Οὐλύμποιο
 ἤμενος, ἐνθ' ὀρόων φρένα τέρψομαι· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
 ἔρχεσθ', ὄφρ' ἂν ἴκησθε μετὰ Τρώας καὶ Ἀχαιοὺς,
 25 ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ', ὅπη νόος ἐστὶν ἐκάστω.
 εἰ γὰρ Ἀχιλλεὺς οἶος ἐπὶ Τρώεσσι μαχεῖται,
 οὐδὲ μίννθ' ἔξουσι ποδώκεα Πηλεῖωνα.
 καὶ δέ τέ μιν καὶ πρόσθεν ὑποτρομέεσκον ὀρώωντες·
 νῦν δ', ὅτε δὴ καὶ θυμὸν ἑταίρου χόεται αἰνώς,
 30 δαίδω, μὴ καὶ τεῖχος ὑπέρομορον ἐξαλαπάξῃ.“

sic ad bellum proficiscuntur, Graecis quidem opitulatum Juno, Minerva, Neptunus, Mercurius, Vulcanus; Trojanis autem Mars, Apollo, Diana, Latona, Xanthus et Venus.

Ὡς ἔφατο Κρονίδης, πόλεμον δ' ἀλίαστον ἔγειρε.

— ἀγγέρατο. δ', 211, Odyss. λ', 388, ω, 21. — Sch.: νηκούστησε. ταρήκουσε. μετ' αὐτούς. πρὸς αὐτούς. (47 etc.) — ἐξείρετο. ε', 756, Odyss. ν', 127 etc.
 16—18. Ἀργικέραννε. τ', 121, λ', 178. — μερμηρίζεις. α', 189 etc. — Sch.: δέδηε. (β', 93, ν', 736 etc.) φαίνεται, φλέγει. perfectum, seu praesens finitum, cujus notio similis est furari. Voss.: *welchen nunmehr ganz nahe der krieg u. das treffen entbrannt ist.* Minus vidium fuisset δάσει, neque e forma Hom. utitur. v. Matth. §. 505, III.
 20. Ἐννοσίγαιε, ἐμὴν. hiatus, quae non paucos ap. Hom. invenias, qui facile feruntur propter caesuram atque interpunctionem. alioqui dixisset Ἐννοσίγαιος, casu recto usurpato significatione vocativi.
 21. ξυνάγειρα. intell. θεοὺς e 16. — μέλουσί μοι, ὁ. περ, sunt mihi curae Graeci et Trojani, quamvis perantes, ita ut negligere eos videar. vox divina patre deorum hominumque. (α', 544 etc.)
 22. πτυχὶ Οὐλύμποιο. hiatus, quem amoliantur Bentlejus et H scribendo πτυχῆ, forma Pindarica. sed libererrimus hoc in genere est Hom.: v. ann. d. λ', 461., et de his ipsis vocabulis ibidem 77.
 23. libenter dii pugnas et suas ipsorum, et heroum hominumque adspiciunt:

ν. φ', 388, 389, η', 61, θ', 51, ν', 11 etc. Ex H.
 25—30. ὅπη — ἐκάστω, quo fert cujusque animus et voluntas. — οἶος, solus, nullo intercedente. — μίννθ. α', 416, δ', 466 etc. Ap.: μίννθ. ἐπ' ὀλίγον χρόνον. v. Schn. h. v. — ἔξουσι (ν', 51.), καθέξουσι. Hesych.: ἔξουσι. καλύσουσι. — καὶ δέ τε, et vero, etenim, quod Attici dicunt καὶ — δέ. Aeschyl. Eum. 65.: ἐγγὺς παρεστὼς, καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν, ubi v. Schwenk., item Wellauer. ad Prometh. 975. non interposita voce hic noster ε', 364.: Ἀργεῖοι, καὶ δ' αὐτε μεθίμεν ἔκτορι νικῆν; h. e. καὶ δὴ αὐτε. — ὑποτρομέεσκον, territi fugiebant. κ', 95.: τρομέει δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα. cf. λ', 241, η', 217. — ἑταίρου. genit. causae, propter sodalem interfectum. — χόεται αἰνώς, graviter irascitur. θ', 397, α', 80 etc. — Sch.: ὑπέρομορον. παρὰ τὸ εἰμαρμένον, παρὰ τὸ δέον. β', 155.: ἐνθα κεν Ἀργεῖοισιν ὑπέρομορα νόστος ἐτύχθη. v. ibi ann. interpretes lat. et germ.: *praeter fatum, gegen das Schicksal*, estque sane illa sententia Homeri, quasi vis tanta esse possit humana, ut fatum, h. e. Cicero nis verbis de Div. 1, 55. ordinem seriemque causarum, pervertat. cf. 336. — ἐξαλαπάξῃ. α', 129 etc.
 31—36. ἀλίαστον. β', 797. —

βάν δ' ἕμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμόν ἔχοντες.
 Ἥρα μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἡδὲ Ποσειδάων γαίηχος, ἡδ' ἐριούνης

Sch.: δίχα. (σ', 510, φ', 386 etc.) δι-
 χῶς, εἰς δύο. δίχα θυμόν ἔχ., dis-
 sentientes. — ἀγῶνα νεῶν. ο', 428.
 — quaesitum esse ait Schol. B, cur
 Pluto, Bacchus et Ceres absint ab hac
 pugna. contra H quaerit, cur adsint
 Latona, Diana, et inprimis Mercurius,
 qui alias neutri harum partium studet,
 nec nisi ο', 214, versu suspecto, nomi-
 natur inter numina inimica Trojanis: de
 Plutone, Baccho et Cererè non ita male
 E: σημείωσαι, inquit, ὅτι, εἴπερ εἶχε
 πιθανεύσασθαι τὸ πλάσμα ὁ ποιητής,
 ἐποίησεν ἂν καὶ τὸν Ἀϊδωνέα, κ. τὸν
 Διώνυσον, κ. τὴν Δήμητραν παρόντας
 τῇ μάχῃ· οὐκ ἔχει (εἶχε) δὲ πιθανῶς
 τοιοῦτον τι ποιῆσαι. Αἰδῆς μὲν γὰρ
 οὐκ ἔστιν ὄψω πρὸς τὸ ἕξιν ἐπικουρήσει,
 ἀπολεία χαιρών ἀνδρῶν, κ. στενα-
 γμοῖς, κατὰ τὴν τραγωδίαν, καὶ γό-
 οῖς πλουτιζόμενος. (Soph. Oed.
 R. 30.) Δήμητρα δὲ κατὰ τοὺς παλαι-
 οὺς κ. Διώνυσος καρποφόροι ὄντες
 ἄχθοσθαι καθάπαξ τῷ πολέμῳ, φθα-
 ρτικῶ ὄντι τῶν καρπῶν. idem: ἡ δὲ
 Αἰτῶ (πάρεστιν) οἷα μήτηρ Ἀπόλλω-
 νός τε καὶ Ἀρτέμιδος, καὶ ὅτι νηϊτὸς
 ἄξια ποιοῦσιν οἱ Τρῶες κ. λήθης, (?)
 εἰς ἅπερ ἄμφω ἀλληγορεῖται καὶ ἡ Αἰ-
 τῶ. Ἀρτεμις δὲ τοῖς Τρῶσιν ἐπι-
 κουρεῖ ἢ ὡς ἔφορος τῶν χορῶν, (?) καὶ
 γὰρ καὶ οἱ Τρῶες χοροῦντι καὶ ἄριστοι,
 ἢ ὡς τοξότης, (?) ὁποῖος καὶ ὁ τοῦ
 πολέμου αἰτίας Ἀλέξανδρος. διὸ καὶ ὁ
 Ἀπόλλων ὡς τοιοῦτος συνεπικουρεῖ. (?)
 adscribam et ab eodem dicta de ceteris diis,
 qui huic proelio belloque Trojano inter-
 fuerunt. sic igitur optimus archiepis-
 copus Thessalonicensis: ὅτι Ἥρα μὲν συμ-
 μαχεῖ Ἀχαιοῖς οὐ μόνον ὡς εἰς νόμιμον
 γάμον ἀδικηθέντος τοῦ Μενελάου, οἷα
 γαμητὰ δαίμων, ἐπισταεῖ γὰρ αὐτῇ
 (αὐτῇ) τῶν γάμων, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ
 βασιλιώτερον (?) τῆς Ἑλληνικῆς ἀρ-
 χῆς. Ἥρα γὰρ, ὡς πολλοῦ ἐξῆδέθη,
 καὶ εἰς βασιλείαν μεταλαμβάνεται. ὅθεν
 καὶ Ἥρατα ζωὴ ἡ βασιλική. (Judicium
 illud Paridis notissimum haud commemo-
 rat, ut quod ignoret Hom., fabulam
 poetarum cyclicorum et tragicorum, in-
 primis Euripidis Iphigenia Aul. et Troa-
 dibus. Cf. Lucian. Deorum dial. 16., Hy-
 gin. fab. 92 etc. Virg. prima Aeneide:
 manet alta mente repostum Judicium Pa-
 ridis, spretaeque injuria formae etc.)
 Ἀθηνᾶ δὲ, ἡ φρόνησις, τοῖς Ἀχαιοῖς

καὶ αὐτῇ συμμαχεῖ διὰ τὸ τοῦ Ἑλληνι-
 κοῦ πολέμου δίκαιον καὶ ἔλλογον, κ.
 διότι φρόνησις εἶλεν ὑστεροῦν τὴν Τροίαν
 κ. δόλος σοφός. διὸ καὶ Ἐρμῆς αὐ-
 τοῖς ὁ λόγιος συμμαχεῖ, ὅς οὐ μόνον
 ἐριούνης κ. φρεσὶ νεκασμένος
 πενκαλίμαις (34, 35.), ἀλλὰ καὶ
 δόλιος. (Soph. Phil. 133 etc.) Ἥφαι-
 στος δὲ σύμμαχος Ἑλλήνων ἐστὶ καὶ
 αὐτὸς, ὅτι τε πολέμιος Ἀρεῖ κατὰ τὸν
 καὶ ἐν τῇ Ὀδυσσεῖα (θ', 266—366.)
 μῦθον, καὶ ὡς φίλος δὲ τῇ Ἀθηνᾷ.
 Ἥφαιστος γοῦν διδάσκει τεχνὰς ἐν
 Ὀδυσσεῖα (ζ', 233.), καὶ Παλλὰς Ἀθή-
 νη. ἐτι δὲ καὶ ἄλλως πιθανῶς τοῦτο
 πλάττεται, ὡς ἂν ἔχοι ὁ π. ἀντεπεξαγα-
 γεῖν αὐτὸν, ὡς πρὸ ὕδατι, τῷ ἐγνωρῶ
 ποταμῷ Ξάνθῳ. Ποσειδῶν δὲ τοῖς
 Ἀχαιοῖς συνεράπτεται μῆριν, εἴ γε θη-
 τεύσαντος εἰς ἐνιαυτὸν μισθῷ
 ἐπὶ ῥητῷ ἐβιάσατο τὸν μισθόν,
 ὡς ὁ π. ἐρεῖ προῖαν (φ', 441—457).
 ἐτι δὲ καὶ, ὅτι νησιῶται οἱ πλείους τῶν
 Ἑλλήνων, καὶ διὰ τοῦτο οἰκείοι Ποσει-
 δῶνι, καὶ ὅτι διὰ θαλάσσης πλεύσαντες
 εὐτυχῶς μετέβησαν τὴν τῆς Ἑλένης ἀρ-
 παγήν. καὶ οὗτοι μὲν συμμαχοῦσι τοῖς
 Ἑλλήσι διὰ ταῦτα. τοῖς μὲντοι Τρῶσιν
 ὁ μοῖρος Ἀρης βοηθεῖ ὡς τοιαύτους,
 ὁμοῖος, ὁ φασιν, ὁμοίοις, ὅπου γε καὶ
 ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος ἀπὸ μοιχείας ἔσχε
 τὴν ἀρχήν· ἐτι δὲ καὶ ὡς ἀρπαγῆς κ.
 βίβας δεσπόζων, κ. ὡς οὐκ ἔλλογος, ἀλλ'
 ἐναντίος τῇ Ἀθηνᾷ. διὸ καὶ ἡ Ἀφρο-
 διτη τοῖς αὐτοῖς βοηθεῖ, οἰκείας μὲν
 ἔχουσα πρὸς τὸν ἀλόγιστον Ἀρην, ἀπε-
 χθουμένη δὲ τῇ ἔμφρονι Ἀθηνᾷ. ὁ δὲ
 Ξάνθος ὡς ποταμὸς ἐγγύθιος ἐπι-
 κουρεῖ τοῖς Τρῶσι, καὶ ὡς πρὸς Ἥφαι-
 στον ἀξιόμαχος. pugnas deorum vitu-
 peravit Plato l. de Rep. 2. sub finem,
 defenderunt θεολογικῶς Proclus ann. ad
 Plat. l. c., scriptor Allegor. Hom. 52.,
 aliique. v. H, Barn. — Sch.: ἐριού-
 νης. (Odys. θ', 322.) μεγάλην ὄνησιν
 παρέχον, μεγαλοφελῆς. (idem est ἐριού-
 νιος infra 72, ω', 360, 440, 457, 679.
 Ap.: ἐριούνιος. ἐπίθετον τοῦ Ἐρμοῦ,
 ὁ μεγάλως ὀνίσκων, τουτέστιν ὀφελῶν.
 οἱ δὲ νεώτεροι [ινεπε quidem illi.] τοῦ
 χθονίου. [intell. ἐπίθετον λέγουσι. Toll.]
 παρὰ τὴν ἔραν. (pertinent huc epitheta
 nota illa Mercurii ἀνάκητα π', 185, ubi
 v. ann., νόμιος, κερδῶος, quorum νό-
 μιος gregum praesidem significat. scri-

- 35 Ἐρμείας, ὃς ἐπὶ φορεῖ πενκαλιμησί κέκασται.
 "Ἡφαιστος δ' ἅμα τοῖσι κίε, σθένει βλεμεινῶν,
 χαλενῶν, ὑπὸ δὲ κνήμαι ὀφροντο ἀραιαί.
 ἐς δὲ Τρώας Ἄρης κορυθαίολος· αὐτὰρ ἄμ' αὐτῶ
 Φοῖβος ἀκροσεκούης, ἦ δ' Ἄστειος, ἰοχάρεια,
 40 Λητώ τε, Ἐάνθος τε, φιλομειδής τ' Ἀφροδίτη.
 Εἴως μὲν ὃ' ἀπένευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν.
 * τείως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κῦδανον, οὐνεκ' Ἀχιλλεύς
 ἐξεφάνη (δήρ' οὖν δὲ μάχης ἐπέπαντ' ἄλεγεινῆς),
 Τρώας δὲ τοόμος αἰνὸς ὑπήλυθε γυῖα ἕκαστον,
 45 δειδιότας, ὃθ' ὀρώοντο ποδάγρα Πηλείωνα,
 τεύχεσι λαυπομενον, βροτολογῶ ἴσον Ἄρηι.

ptor hymni Hom. in Merc.: Ἐρμῆν ἀεί-
 δω, — Κυλλήνης μεδέοντα καὶ Ἀρκα-
 δίης πολυμήλου, Ἄγγελον ἀθανάτων
 ἐριούνιον, et in fine: χαῖρ', Ἐρμῆ χαρι-
 δάτα, διακότος, ὃ ὧ τ' ο' ἔα ν. Mer-
 curius ap. Plautum Amph. prol. 11.:
 nam vos quidem id jam scitis concessum
 et datum Mi esse ab dis aliis, nuntius
 praesim et lucro. — ὃς ἐπὶ φορεῖ
 πενκ. κέκασται. tmesis, ὃς ἐπιπέκα-
 σται φρ. π. verbum ἀπὰς λεγόμενον. —
 σενκαλ. v. ann. ad θ', 365. — σθ' ἐ-
 νεῖ βλεμ. θ', 337.

37. σ', 411. cf. ibidem 417, λ', 50. H.
 38—40. κορυθαίολος β', 816. —
 ἀκροσεκούης. Ap., h. l. c.: ἐπίθε-
 τον Ἀπόλλωνος, ἀπὸ τοῦ μὴ κείρεσθαι
 τὴν κόμην. ἀπενδής γὰρ ὁ θεός. si-
 militèr Hesych. et alii. longè repetitum
 est, quod ait Sch.: αἰεὶ κομῶν διὰ τὰς
 ἀκτίνας ἴσος γὰρ τῶ ἥλιῳ ὁ Ἀπόλλων.
 (v. ann. ad α', 50.) laeta amat Apollo,
 estque ejus proprium choros ducere deo-
 rum (v. Markland. ad Eurip. Suppl. 946,
 Musgräv ad Troad. 319., quemque lau-
 davit, Aristoph. Av. 218.—224.); quod
 decet adolescentem pulcherrimum, itaque
 et intonsum, siquidem magnà pulcritu-
 dinis pars est coma. Tibullus 1, 5, 37.:
 solis aeterna est Baccho Phoeboque ju-
 ventas: Quam decet intonsus crinis utrum-
 que deum! Horat. Od. 1, 2, 30.: tan-
 dem venias, precamur, Nube candentes
 humeros amictus, Augur Apollo! v. Win-
 kelmann. Gesch. der Kunst, 1. Th., S.
 158, 164, 392. — ἰοχάρεια. ε', 53.
 — φιλομειδής. γ', 424.

41, 42 εἴως μὲν ὃ' ἀπένευθε —
 ἀνδρῶν, Τείως Ἀχαιοὶ μὲν μέγα κῦδα-
 νον etc. locus merito suspectus cum de
 μὲν particula bis illata, tum propter igna-
 vos nihilque aptos res, quam dicit,
 numeros posterioris versus, nam ferri
 quidem potest alterum μὲν sed elegan-

tis scriptoris erat id intelligendum relin-
 quere, ut Soph. Oed. Col. 287.: παῖδα
 σὴν. ἐμὴν δ' ὄραν Ἄστειον, et ibid.
 1185.: ὃ ἀπέματ' ἀνδρὸς τοῦδ', ἐμαὶ
 δ' ὀμαίμονες, pro παῖδα μὲν σὴν, σπέρ-
 ματα μὲν ἀνδρὸς. cf. Philoct. 246, 580,
 Elmsl. et Herm. ann. ad Eurip. Med.
 940 etc. longe autem intolerabiliores sunt
 in re alacri et laeta numeri hujuscemodi
 debiles et qui magis convenient dubitan-
 tibus, quid agendum sit (α', 193.), quam
 maxima, recepto Achille, sperantibus, lae-
 titiaque elatis Graecis: τείως Ἀχαιοὶ μὲν
 (— — —) etc. similia facileque permi-
 scenda sunt nomina Ἀργεῖοι et Ἀχαιοί:
 quod l. l. factum arbitrator et ita scriben-
 dum: τείως Ἀργεῖοι μέγα κῦδανον. ma-
 gnā vim habet spondeum excipiens molos-
 sus, vel hunc ille sequens, initio versuum.
 α', 3, 4.: πολλὰς δ' ἰφθίμους — Ἡρώων,
 αὐτοῦς: 102.: ἦρως Ἀτρεΐδης: et bacchio
 vel epitrito 3. posito pro spondeo poste-
 riore loco ibidem 122.: Ἀτρεΐδῃ κυδίστε,
 inf. 59.: πάντες δ' ἔσειοντο, etc. τείως,
 quod ter legitur in Odyssea et hic qui-
 dem belle respondet antecedenti εἴως,
 mutatum esse videtur et μὲν inculcatum
 metri gratia, ex quo scribere coeperant
 frequentius illud in his carminibus Ἀχαιοί.
 minus placet scriptura nescio cujus codi-
 cis, quam commemoravit Schol. A,
 τόσσα Ἀχαιοί, etiamsi δὲ, h. e. δὴ, in-
 terponatur, id quod suadet H. — Sch.:
 ἐκῦδανον. (legit ille: μέγ' ἐνδ., quod
 hodieque ostendunt plerique codd., sed
 Lips. Harl. et alii nonnulli, quos secuti
 sunt W et H, bene: μέγα κῦδανον.)
 ἐδόξαζον. (annotavit H, κυδαίνειν alias
 esse activum, nunc autem κυδαῖν, animo
 laetitiaeque efferri. cf. ε', 448.) — οὐ-
 νεκ' — ἄλεγεινῆς. σ', 247, τ', 45.

46—53. βροτ., ἴσον Ἄρηι, λ', 295,
 μ', 130, ν', 802., Virg. Aen. 12, 446.:
 vidit ab adverso venientes. (Trojanos,

αὐτὰρ ἐπεὶ μεθ' ὄμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀνδρῶν,
 * ᾧροτο δ' Ἔρις κρατερῆ, λαοσσόος· αὖε δ' Ἀθήνη,
 σταῖς ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἔκτος,
 50 ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτῶν ἐριδούπων μακρὸν αὐτεῖ·
 αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἐρεμνῆ λαίλαπι ἴσος,
 ὄξυ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
 ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θεῶν ἐπὶ Καλλικολώνῃ.

deorum ingressum tonitru ac tremor terrae concelebrat.

Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες
 55 ξύμβαλον, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
 δεινὸν δὲ βρόντησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ὑπόθεν· αὐτὰρ ἔνεοθε Ποσειδάων ἐτίναξε
 γαῖαν ἀπειρεσίην, ὄρεάν τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
 πάντες δ' ἐσσειέοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης,

duce Aenea) *aggere Turnus, Videre Ausonii, gelidusque per ima cucurrit Ossa tremor.* Eichh. — μεθ' ὄμιλον ἀνδρῶν. 14. — ᾧροτο δέ. ᾧ. δῆ. apodos. — λαοσσόος etiam Apollo vocatur 79., Minerva ὕ, 123., Mars ρ', 398. Voss.: *wütete Eris mit macht, die zerstreuerin. malim: hob sich mit macht Eris, die erregerin.* λ', 10. de Eride: *ἔνθα σταῖς ἤυσε θεὰ μέγα τε, δεινόν τε, Ὀρθι Ἀχαιοῖσιν, μέγα δὲ σθένος ἔμβαλ' ἐκάστω Καρδίῃ, ἄλληκτον πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι.* — αὖε. λ', 461, ὕ, 477. — ἐριδούπων, *resonarum, valde sonantium.* cf. ὦ, 323, Odys. γ', 399 etc. idem est ἐρίδουπος atque ἐρίγδουπος, quod legitur ε', 672. et alias. — μακρὸν. γ, 81 etc. — ἐρεμνῆ λ. ἴσος. μ', 375. — πόλιος, arcis, Pergami. v. ε', 460. — Καλλικολώνῃ. iterum hic locus memoratur infra 151. Strabo hic locus memoratur infra 151. Strabo 13, 1., vol. 3. p. 106. ed. Tauchniz., auctore Demetrio Scepsio, qui natus fuit in illa regione: *ὑπὲρ τῆς Ἰλίων κόμης δέκα σταδίους ἐστὶν ἡ Καλλικολώνῃ, λόφος τις, παρ' ὃν ὁ Σιμόεις ὄει, πενταστάδιον ἔχων* etc. a quo fere sua habent E aliique grammatici. v. H. — adscriptis Eichh. 2. p. 158. versus 47 — 65 istis Virgilli Aen. 2, 612.: *hic Jumo Scaeus saevissima portas Prima tenet, sociumque furens a navibus agmen Ferro accincta vocat. Jam summas arces Tritonia, respice, Pallas Insedit* etc. tum ita loquitur: „Le magnifique tableau de la chute d'Iliion peut avoir été inspiré à Virgile par le début du 12. chant de l'Iliade, où Homère, par une anticipation poétique, montre Neptune et Apollon détruisant la grande muraille des

Grecs. (Il. 12, v. 27.) Mais, pour la sublimité des images, on ne peut mieux le comparer qu'à la descente des dieux aux champs troyens après le retour d'Achille. Ce tableau a été imité par le Tasse, au 18. chant de la Jérusalem, st. 92., où l'archange Michel montre à Godefroi les puissances célestes combattant pour sa cause. Klopstock l'a reproduit et agrandi encore dans la prédiction de la mort du Christ, *Messiede*, ch. 5. v. 459.“

55—59. ξύμβαλον (γ', 70.), *commiserunt, concurrere fecerunt.* — Sch.: ῥήγνυντο. (μ', 257, 440, ὕ, 718.) *ἔρρησσόν.* (*rumpabant, quemadmodum dicunt ῥηγνύουσι φωνήν, vocem rumpere, h. e. erumpere faciebant.* Ex H.) ἀπειρεσίην. (Odys. ι', 118, λ', 620. *ibid.* τ', 173.: *ἐν δ' ἀνθρώποι πολλοί, ἀπειρεσίοι.)* μεγάλην. (*ἀπείρουσα γαῖαν dixit ἡ, 446. et saepius, hoc semel.* „ceterum notus est Ποσειδῶν ἐννοσίγαιος, ἐνοσίχθων, σεισίχθων, τινάκτωρ γαίας. v. θ', 440, ὕ, 10, Soph. Trach. 478 etc. eum vulgo putabant Neptunum. Herod. 7, 129.: *αὐτοὶ μὲν νυν Θεσσαλοὶ φασὶ Ποσειδέωνα ποιῆσαι τὸν αὐλῶνα, δι' οὗ ὄξει ὁ Πηνηϊός, οἰκότα λέγοντες· ὅστις γὰρ νομίζει Ποσειδέωνα τὴν γῆν σείειν, καὶ τὰ διεστραῖα ὑπὸ σεισμοῦ τοῦ θεοῦ τούτου ἔργα εἶναι, καὶ ἂν, ἐκείνο ἰδὼν, φαίη Ποσειδέωνα ποιῆσαι.* ἔργον γὰρ ἐστὶ σεισμοῦ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται, ἢ διάστασις τῶν οὐρέων.“ E K. — ὄρα λπ. κάρηνα. Odys. ζ', 123. cf. β', 869. — Sch.: πόδες. τὰ καταλήγοντα τῶν ὀρῶν, μεταφορικῶς. *proprie ὑπορείας Ἴδης dixit 218, πρηνυαρσίην ε', 307. — πολυπίδακος. ε', 157 etc. quidam libri: πολυπιδά-*

60 καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις, καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἔδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἄναξ ἐνέρον, Ἀϊδωνεύς,
δεύσας δ' ἐκ θυρόνου ἄλτο, καὶ ἴαχε, μὴ οἱ ὑπερθε
γαΐαν ἀκαφόξῃξει Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανεῖη

65 σμερδαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ·
τόσσοι ἄρα κτύπος ὄρωτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.

ἦτοι μὲν γὰρ ἔναντα Ποσειδάωνος ἄνακτος
* ἴστατ' Ἀπόλλων Φοῖβος, ἔχων ἰὰ περρόεντα·
ἄντα δ' Ἐνναλλιοῖο θεὰ γλανκῶπις Ἀθήνη·

70 Ἥρη δ' ἀντέστη χρυσηλάκατος, κελαδεινή,
Ἄρτεμις ἰοχέαιρα, κασιγνήτη Ἐκάτοιο·
Ἄητοῖ δ' ἀντέστη σῶκος, ἔριούνιος Ἐρμῆς·

κον, ut infra 218. similis locus est v', 18, 19.

61 — 66. „loci hujus ὑπερρον φαντάσματα miratus Longinus §. 9. tamen damnat, tanquam φοβερά, πλὴν εἰ μὲν κατ' ἀλληγορίαν λαμβάνοιτο, καὶ παντάσῃσι ἄθεα, καὶ οὐ σώζοντα τὸ πρόπον. cf., si tanti est, Plat. l. de Rep. 2. sub finem et 3. principio, item annotata ad 33. imitatur Naso Metam. 5, 256. et 2, 260. Virg. Aen. 8, 241.: at specus et Caci detecta apparuit in-gens Regia, et umbrosae penitus patuere cavernae; Non secus ac si quā penitus vi terra dehiscens Infernas reseret sedes, et regna recludat Pallida dis invisā, superque immane barathrum Cernatur, trepidentique inmissis lumine Manes.“ E Cl. — ὑπένερθεν, subter, in terra, sive sub ejus superficie, non infra terram, ubi est Tartarus, τόσσοι ἐνερθ' αἰδέω, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης (δ', 16.), quod idem Hesiodus Theog. 720. dixit τόσσοι ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης, quoniam αἰθέρης sive regnum Inferorum cogitatur pars terrae infima, in der Erde, non unter der Erde, quanquam et Germani saepe hoc dicunt, illud intelligunt; quemadmodum in definiendo situ ejus regni ap. poetas graecos titubare solent viri doctissimi. v. Völker. über homer. Geogr. u. Weltkunde p. 141., cui tamen duo regna Inferorum sumenti haud assentior, sed quod dicit regnorum istorum superius, die überirdische Todtenwelt, nihil aliud esse puto quam introitum Orci. quanquam obscure de obscuris hisce rebus loquuntur veteres poëtae, nec sibi constant; id quod ipse Völkerus intellexit. cf. J. H. Voss. krit. Blätter 1. p. 95., 2. p. 306., ipsumque Homerum Odysseae libro 10, 504 — 515. — εὐρώεντα (Odys.

v', 512, ψ', 322, ω', 10.), ab εὐρώς, mucor, mucoris plena, squalida, tenebricosa. male Ap.: εὐρώεντα. εὐρέα, ἀνατεταμμένα, ab εὔρος. Hesych.: εὐρώεντα. πλατέα. σιοτεινά. — τάτε στυγ. θεοὶ περ. h. e. τ. στ. θεοὶ δὴ. v. Schn. in πέρ, Viger. 7, 10., p. 441. oderunt mortem et mortis imaginem referentia immortales dii. — Sch.: ξυνιόντων. (159, δ', 446, π', 476 etc.) συνερχομένων.

68. ἰὰ περρόεντα. scribamus ἰούς περρόεντας. ἰός est sagitta, ἰόν flos ejus nominis, quem tamen nusquam memorat Homerus. vocabula ἰός et ἰοὶ quavis pagina leguntur in utroque ejus carmine: cur igitur, quaeso, semel dixerit ἰά? cave credas, sed α et ου cum similia sint in multis codd., forte scriptum est ἰάς pro ἰούς, mox data opera positum a correctore ἰά, quemadmodum homo legerat ἰα: quo facto, etiam περρόεντας mutandum fuit, quo novae scripturae conveniret.

70 — 74. χρυσηλάκατος. π', 183. — ἰοχέαιρα. ε', 53 etc. — Ἐκάτοιο. α', 385. — Sch.: σῶκος. ἦτοι ὁ ἰσχυρός· σῶκειν γὰρ τὸ ἰσχυεῖν. hoc tenendum. nauci non est, quod addit: ἦ σοοῦμενος ἀκέως, τουτέστιν ὁρμῶν ταχέως· ἄγγελος γὰρ ὁ θεός. nec melior Apionis notatio ap. Ap. haec σῶκος, σωσιοικος, quam tamen notationem illi σῶκος, σῶκος, ὁ ἀκέως σοοῦμενος, praefert Sophista. sed idem, vel nescio quis alius, qui ejus annotationem locupletavit: σῶκον οὖν συνωνύμως τῷ κρατῆς. (hic ista ponenda esse arbitror, quae in libris leguntur post ἀπαγγέλλειν.) λέγεται καὶ δι' ἄλλων κρατῆς Ἀργεῖ-φόντης (π', 181 etc.), καὶ (hoc excidit, ut δὲ ap. Aristophanem loco simili, Nub. 7.) διὰ τὴν ἰσχύον τὴν ἐν

ἄντα δ' ἄρ' Ἡραϊστοίω μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης,
ὄν Ξάνθον καλέουσι θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

ita diis singulis adversus singulos stantibus Apollo personatus Aeneam incitat in Achillem.

- 75 Ὡς οἱ μὲν θεοὶ ἄντα θεῶν ἴσαν· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
Ἐκτορος ἄντα μάλιστα κίλαετο δύναι ὄμιλον
Πριαμίδεω· τοῦ γάρ ῥα μάλιστα ἐ θυμὸς ἀνώγει
αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
Αἰνεῖαν δ' ἰθύς λαοσσόος ὤρσεν Ἀπόλλων
- 80 ἀντία Πηλεΐωνος, ἐνήκε δέ οἱ μένος ἦϋ.
νιέϊ δὲ Πριαμίοιο Λυκάονι εἶσατο φανήν·
τῷ μιν εἰσαίμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων·
„Αἰνεΐα, Τρώων βουληφόρε, ποῦ τοι ἀπειλαί,
τὰς Τρώων βασιλευσὶν ὑπέσχεο οἰνοποτάζων,
- 85 Πηλείδεω Ἀχιλλῆος ἐναντίβιον πολεμίζειν;

diffidit Aeneas viribus suis et fortunae.

- Τὸν δ' αὖτ' Αἰνεΐας ἀπαμειβόμενος προσέειπε·
„Πριαμίδη, τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις
ἀντία Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι;
οὐ μὲν γὰρ νῦν πρῶτα ποδώκεος ἀντ' Ἀχιλλῆος
90 στήσομαι, ἀλλ' ἤδη με καὶ ἄλλοτε δουρὶ φόβησεν
ἐξ Ἰδης, ὅτε βουσίην ἐπήλυθεν ἡμετέρησι,
πέρσσε δὲ Λυρνησὸν, καὶ Πήδασον· αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς
εἰρύνεσθ', ὅς μοι ἐπῶρσσε μένος λαιψηρὰ τε γούνα.
ἦ κ' ἐδάμην ὑπὸ χερσίν Ἀχιλλῆος καὶ Ἀθήνης,

τῷ ἀπαγγέλλειν. καὶ Σοφοκλῆς εἰσαγει
τὴν Ἠλέκτρον λέγουσάν (Soph. El. 115.):
μοσὴν γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ
Ἀύπης ἀντίφροσθού (sic) ἄχθός,
ἀντι τοῦ οὐκ ἔτι ἰσχύω. etiam Etym.
et Hesych.: σωκῆν, τὸ ἰσχύειν. id se-
cutus Tyrannio accentu mutato scripsit
σωκός, refragante quidem Schol. A. cf.
Aeschyl. Eum. 36. — ἐριστύϊδος. v.
34. — βαθυδίνης. φ; 143, 212 etc.
βαθυδινήεντα dixit φ; 15, 603., δινή-
εντα β', 877., annum exiguum, qui ta-
men nunc quoque vehementer augeri di-
citur tempore hiberno, ut H annotavit.
de diversa ejus appellatione ap. deos et
homines v. ann. ad ε', 403.

75. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς etc.; simili-
ter Aeneas ap. Virg. Aen. 10; 513. pro-
xima quaeque metit gladio, latumque
per agmen Ardens limitem agit ferro,
te, Turne, superbam Caede nova quaer-
rens. cf. Aen. 12, 464—467., quo loco,
quas hic Apollo, Juturna agit partes;
Turnum servare studeis. Ex Eichh.

76—80. κίλαετο. γ', 399, λ', 573
etc. — αἵματος — πὸ λεμ. ε', 289.

— λαοσσόος. 48. — ἐνήκε. π', 291,
ρ', 570 etc. idem ἔμπνεος dixit 110.

83—85. Sch.: ἀπειλαί. νῦν καυ-
χῆσεις. (v. η', 96, π', 200. — τὰς.
Veneti duo et alii nonnulli codd.: ας,
quae videtur esse interpretatio. — ὑπέ-
σχεο dixit figura proς τὸ σημαίνου-
ρον, quoniam ἀπειλαί istae sunt pro-
missa magnifica.) οἰνοποτάζων.
(Odys. ζ', 309, υ', 262.) τῶν δημο-
σίων τιμῶν τε καὶ γερῶν ἀπολαύων,
καὶ εὐωχούμενος. cf. δ', 230, et inpr-
mis μ', 310—321. — ἐναντ. πολε-
μίζειν. φ', 477, δ', 168 etc.

87—96. καὶ οὐκ ἐθέλοντα. h. e.
καίπερ οὐκ ἐθ', quavis volentem siye
invitum. — de Lyrnesso oppido v. β',
691, de Pedaso ζ', 35 etc. „Aeneae
sedes Dardanum aliquantum aberat a
Lyrnesso et Pedaso, ad sinum Adramyt-
tenum sitis. videntur igitur armenta illa
in remotioribus Idae locis errasse: unde
opportuniior Aeneae fuga erat Lyrnes-
sum, 190. quem Achilles persecutus cepit
illud oppidum, e quo tamen iterum
fuga se subtraxit Aeneas. — ἐπῶρσεν,

- 95 ἢ οἱ πρόσθεν ἰούσα τίθει φάος, ἣδ' ἐκέλευεν
 ἔγχει χαλκίῳ Λέλεγας καὶ Τρωῶας ἐναίρειν.
 τῷ οὐκ ἔστ' Ἀχιλλῆος ἐναντίον ἄνδρα μάχεσθαι.
 αἰεὶ γὰρ πάρα εἰς γε θεῶν, ὃς λοιγὸν ἀμύνει.
 καὶ δ' ἄλλως τοῦγ' ἰθὺ βέλος πέτετ', οὐδ' ἀπολήγει,
 100 πρὶν χροὸς ἀνδρομέοιο διελθεῖν. εἰ δὲ θεὸς περ
 ἴσον τείνειεν πολέμον τέλος, οὗ κε μάλα ῥέα
 νικήσει', οὐδ' εἰ παγχάλκεος εὐχεται εἶναι."

cujus animum confirmat deus.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων.
 „ἦρως, ἀλλ' ἄγε, καὶ σὺ θεοῖς αἰειγενέτησιν
 105 εὐχοῦ· καὶ δὲ σέ φρασι Διὸς κούρης Ἀφροδίτης
 ἐκγεγάμεν, κείνος δὲ χειρόνος ἐκ θεοῦ ἐστίν.
 ἣ μὲν γὰρ Διὸς ἐσθ', ἣ δ' ἐξ ἄλτιοιο γέροντος.
 ἀλλ' ἰθὺς φέρε χαλκὸν ἀτειρέα, μηδὲ σε πάμπαν
 λευγαλέοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἄρειῃ.

Aeneam in medium progressum Juno aut deterreri, aut Achilli opem ferri, jubet.

- 110 Ὡς εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 βῆ δὲ διὰ προμάχων, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ.
 οὐδ' ἔλαθ' Ἀγχίσαιο πᾶις λευκώλενον Ἥθην
 ἀντία Πηλεΐωνος ἰὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν·

ut γ', 204., alias dixit ἐνώσσε, quod hic quoque habet Townl., vel simplex ὥσσε, velut η', 38. — ἢ οἱ — φάος. sic in anaglyphis Minerva Herculem modò antecedit, modò lateri ejus se applicat, more deorum, qui aliquem tutantur. (., cf. δ', 10, 11, ε', 115. "E. K. sic et aliæ gentes, deorum significantes auxilium. Hebraeus Exod. 13, 21.: Jehova antecedebat eos interdū in columna nubis, ad deducendum eos via illa, et noctu in columna ignis, ad afferendum eis lucem, ut progredirentur interdū ac noctu. Psalm. 87, 23.: a Jehova gressus viri statuuntur, cujus delectatur via. cum vadit, non dejicitur, quia Jehova sustentat manum ejus etc.) τίθει φάος. h. e. ἐποιήσατο, salvum atque incolumem eum praestitit. v. 98, γ', 6, δ', 282, λ', 796, π', 39. — Λέλεγας. qui tum illa oppida incolabant. v. ann. ad κ', 428: "E. H.

97—102. ἄνδρα, virum, mortalem. — αλεῖ — ἀμύνει. similliter ε', 603. Sch.: πάρα. πάρεστιν (καὶ δὲ, καὶ δη. — ἄλλως; alioqui, praeterea. — πέτετ', πέτεται. α', 117, ι', 328.) ἀπολήγει. (ζ', 149 etc.) ἀποπύεται. ἀνδρομέοιο. (λ', 533 etc.) ἀνθρωπίνον. — εἰ δὲ — τέλος. v. ann. ad ν', 358, 359, qui simillimus huic locus

est. — οὗ κε μάλα ῥέα. sic Ven., Harl., Townl.; νικήσει', h. e. νικήσειε, Bentlejus. vulgo: οὗ με μ. ῥ. νικήσει. Lips. et unus Vindob.: οὗ με καὶ (h. e. κε) μάλα ῥεῖα: sed pronomen facile intelligitur, more hujus nostri, ῥεῖα vero correctio videtur ejus, qui metro timeret, cum non meminisset, ῥεῖα legi μονοσυλλάβως μ', 381, ρ, 461. et inferius 263. — παγχάλκεος, totus aereus, ganz von Stahl und Eisen. audacter de homine loquitur tanquam de galea, vel ense, vel clava. (Odys. δ', 403, λ', 575, σ', 378, ubi legitur κενὴ παγχάλκος.) comparavit K χαλκον ἦτρον, ὄπα, ὑπνον, β', 490, λ', 241, σ', 222. ferreum Tibullus dixit ἀναίσθητον Eleg. 1, 3, 1. et 2, 3, 2.

107—109. ἄλτιοιο γέροντος. α', 538 etc. — χαλκὸν ἀτειρέα. ε', 292 etc. — λευγαλέοις, ι', 119, ν', 97 etc. Buttman. Lexil. I. p. 18., ubi disputat de verbo πενκάλμιος: „das zu ist blosser Verlängerung des an sich kurpen v —, und die vollkommenste Parallele gibt λευγαλέος, das sich zu λυγρός genau so verhält wie πενκάλμιος zu πενκός.“ cf. Schn. vv. λευγαλέος et λυγρός. — ἀρειῇ, minis. ρ', 431.

111. δ', 495, ε', 562 etc.

113—124. οὐλαμὸν. δ', 251. —

- ἡ δ' ἄμυδις καλέσασα θεοὺς μετὰ μῦθον ἔειπε·
 115 „Φράζεσθον δὴ σφῶϊ, Ποσειδάον καὶ Ἀθήνη,
 ἐν φρεσὶν ὑμετέρῃσιν, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα.
 Αἰνείας ὄδ' ἔβη, κεκορυθμένος αἴθοπι χαλκῷ,
 ἀντία Πηλείωνος ἀνήκε δὲ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς περὶ μιν ἀποτροπῶμεν ὀπίσσω
 120 αὐτόθεν· ἢ τις ἔπειτα καὶ ἡμῶν Ἀχιλῆϊ
 παρσταίη, δοίη δὲ κράτος μέγα, μηδὲ τι θυμῷ
 δευέσθω, ἵνα εἰδῆ, ὃ μιν φιλέουσιν ἄριστοι
 ἀθανάτων, οἳ δ' αὐτ' ἀνεμῶλιοι, οἳ τοπάρους περ
 Τρωσὶν ἀμύνοσι πόλεμον καὶ δηϊότητα.
 125 πάντες δ' Οὐλύμποιο κατήλθομεν ἀντιόωντες
 τῆσδε μάχης, ἵνα μήτι μετὰ Τρώεσσι πάθῃσι
 σήμερον ὕστερον αὐτὲ τὰ πείσεται, ἄσσα οἳ Αἴσα
 γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.“
 [εἰ δ' Ἀχιλεὺς οὐ ταῦτα θεῶν ἐκ πύσεται ὀμφῆς,
 130 δεῖσεν ἔπειθ', ὅτε κέν τις ἐναντίβιον θεὸς ἔλθῃ
 ἐν πολέμῳ· χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς.]

sed suasu Neptuni dei abstinent pugna, eamque contemplantes seorsum
 in contrariis speculis considunt.

Τὴν δ' ἡμῖβεν ἔπειτα Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 „Ἥρη, μὴ χαλέπαυε παρὲν νόον· οὐδὲ τί σε χροῖ.

ἄμυδις, ὁμοῦ. ἰ', 6 etc. — ἀνῆκε. ε', 405, ἡ', 152 etc. — ἀποτροπῶμεν, ἀποτρέπομεν. v. 109. Odys. π', 405.: εἰ δὲ κ' ἀποτροπῶσι θεοὶ, παύσασθαι ἄνωγα. cf. ibid. φ', 112. — „κράτος μέγα victoriam dicit, ut ζ', 387, ο', 216. cf. ν', 743. robur significat vox κράτος π', 524. — μηδὲ τι θυμῷ δευέσθω, nec quidquam requirat aut desideret animo; germanice id dicas: und er habe, was sein Herz begehrt. — οἳ δ' αὐτ' εἰσιν ἀνεμῶλιοι. ellipsis frequens. pertinet huc δ, i. e. ὅτι, ex superiore versu. de voce ἀνεμ. v. ann. ad δ', 355. ventosos simili sensu dicunt Latini. — „τοπάρους, ἐξαρχής, ante, adhuc.“ Ex H, cui facile obtemperavimus suadenti ἀμύνοσι πόλεμον pro vulgato ἀμύνοσιν πόλεμον.

125 — 128. dicit causam, cur ita faciendum sit, quia scilicet ad servandum hodie Achillem dii in hoc certamen descenderint. — „ὑστερον — μήτηρ. primus hic locus est Homeri de Paris filia vitalia nentibus; alteri duo sunt ω', 210. et Odys. ἡ', 196., quibus addas de Jove dicta illa μεταφορικῶς Odys. δ', 208.: ἀνέρος, ὅτε Κρονίων Ὀλβρον ἐπιλώσῃ γαμέοντί τε, γεινομένῳ τε.“ Ex H.

129 — 131. suspecta, siquidem nulla in sequentibus est ὀμφῆ θεῶν, qualem dicit Juno, sive illam ὀμφῆν interpretaris vocem deorum, sive omen, ostentum, oraculum. dicit enim dea ὀμφῆν ejusmodi, ex qua intelligat Achilles, se carum esse diis potentissimis, nec cedere eo nomine Aeneae, cui debiliora tantum numina sint praesidio. at illorum deorum nemo neque convenit nunc Achillem, neque eum alloquitur, sed illis tranquille adspectantibus congregiuntur heroës, quodque Achilli omen facit Neptunus 322 — 324., id non eam vim habet, ut se, sed ut Aeneam diis curae esse Achilles cognoscat. praeterea mirum quam abhorret ab Achillis ingenio metus, quem habiturus esse dicitur, si quis ipsi obviam veniat in pugna deus, cum divinae matris commercio assuetus sit, comaque retentus a Minerva α', 197. primo quidem expavescat, sed, ut eam agnovit, nequaquam timidus, nec Diomede ε, 434. inferior animo, cum ea colloquatur. quare hisce uncis impegi, tanquam adventiciis alienisque a consilio Junonis. ceterum periculosum veteribus visum esse occursum numinis, nemo ignorat. v. H et, quos laudavit, Paus. 10, 35., Aelian. H. A. 11, 17. aliosque.

133, 134. παρὲν νόον. (κ', 391.)

- οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσει
 135 ἡμέας τοὺς ἄλλους, ἐπειὴ πολὺ φέρτεροί εἰμεν·
 ἀλλ' ἡμεῖς μὲν ἔπειτα καθεζώμεσθα κίοντες
 ἐκ πάτου ἐς σκοπιήν, πόλεμος δ' ἄνδρεςβι μελήσει.
 εἰ δέ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης ἢ Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ἢ Ἀχιλῆῃ ἰσχωσι, καὶ οὐκ εἰῶσι μάχεσθαι,
 140 αὐτίκ' ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεικὸς ὀρεῖται
 φυλόπιδος· μάλα δ' ὄκα διακρινθέντας οἴω
 ἄψ ἕμεν Οὐλύμπόνδε, θεῶν μεθ' ὀμήγγυριν ἄλλων,
 ἡμετέρας ὑπὸ χερσὶν ἀναγκαίηφι δαμέντας.“
 Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο Κυανοχαίτης
 145 τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον Ἡρακλῆος θείοιο,
 ὑψηλὸν, τὸ ῥά οἱ Τρωῆς καὶ Παλλὰς Ἀθήνη

παρὰ γνώμην, ἀνοήτως. — οὐδὲ τί σε χροή. intell. χαλεπαίνειν. v. π', 721, ἢ, 109 etc. — θεοὺς ἔ. ξυν. comparant illud α', 8: τίς τὰρ σφας θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι; idem est συμβάλλειν 55.

135. habent hunc versum Venetus et Mori codd., priscaequae edd.; sed in plerisque libris aut plane non legitur, aut in margine, et in ipsa Flor. adscriptum est: νόθος. quare confodi jussit Ern., W uncinis inclusit. ponendum certe esse videatur εἰ καὶ πολὺ φ. ε., quamvis nos multo fortiores sumus; verum et ipsum ἐπειὴ ratione dictum est, nolente Neptuno impugnari ab Junone partem contrariam deorum propterea quod ipsa et pars ejus fortior sit nec dubia futura victoria: satius enim nihilominus esse putat ille, ut temperantior irae et prudentior, bello domestico abstinere deos majores, donec ultro lacesantur ab ἀνεμάλιους illis, quos dixit Juno 123.; cui loco hic respondet. eum sensum verborum ἐπειὴ — εἰμὲν cum non perspicerent quidam librarii vel correctores, et Neptuno dissuadere putarent bellum diis majoribus eam ob causam, ineptissimam quidem illam, quod fortiores sint, insimulasse atque omisisse videntur hunc versum. — ἡμέας τοὺς ἄλλους, nos ceteros. cf. 149.

137—142. Sch.: ἐκ πάτου. (ζ', 202.) ἔκτοθεν τῆς κοινῆς ὁδοῦ, τουτέστι τῆς συναναστροφῆς. ἐκ π. ἐς σκοπιήν. ἐκ τῆς πεπατημένης ὁδοῦ εἰς τόπον σκοπιᾶν ἔχοντα. λέγει τὸ Ἡρακλεῖος γῶμα. v. 145. — εἰ δέ κ' Ἄρης — Ἀπόλλων. sic Aristarchus, schemate Alcmnico, de quo ad ε', 774. Zenodotus: ἄρχωσι, quod habent Cantabr., Harl. et unus Vindob., excusorum autem libro Flor. et 1. Ald. — αὐτόφι, αὐ-

τοῖς. Sch.: εὐθέως — καὶ ἡμῖν αὐτοῖς φιλονεικία καὶ μάχη γενήσεται. — ὀρεῖται. διεγερθήσεται, κινήσεται. — φυλόπιδος. δ', 15 etc. — διακρινθέντας. γ', 102. — rursum Sch.: ὀμήγγυριν. ἄθροισιν. hoc semel dixit, ὀμήγγυρισσάσθαι autem Odys. π', 376. cf. α', 57 etc.

143. ἀναγκαίηφι. hanc scripturam commemorat Schol. A, quemadmodum ἀναγκαίην legitur δ', 300, ζ', 85, θ', 57, Odys. τ', 73., et σ', 113.: θυμὸν δαμάσαντες ἀνάγκη. pessime vulgati libri: ἀνάγκη ἴφι δαμ., negligenter T: ἀναγκαίηφι.

145—147. τεῖχος ἐς ἀμφίχυτον. τὸ πανταχόθεν περιεχυμένον κύκλω, πολλῶ τῷ χώματι, εἰς ὕψος, τὸ καὶ χροστὸν λεγόμενον, ὃ κατεσκευάσαν οἱ Τρωῆς. τεῖχος — ἀλείοιτο. Ποσειδῶν κ. Ἀπόλλων, προστάξαντος Διὸς, Λαομέδοντι θηρεῦσαι ἐπὶ μισθῷ τεταγμένῳ, τὸ τεῖχος (τοῦ Περγάμου, arcis Trojanae. v. Apollod. 2, 5, 9.) κατασκευάζουσι. Λαομέδων δὲ παραβὰς τοὺς ὄρκους κ. τὰς συνθήκας, μὴ δοῦς τὸν μισθὸν, ἀπῆλασεν αὐτούς. ἀνανακῆσας δὲ Ποσειδῶν ἐπεμψε τῇ χῶρα κῆτος, ὃ τοὺς τε παρατυγγανόντας ἀνθρώπους κ. τοὺς γιγνομένους καρπούς διέφθειρε. μαντευσόμενῳ δὲ τῷ Λαομέδοντι χρησμός ἐδόθη, Ἡσιόνην τὴν θυγατέρα Λαομέδοντος βορὰν ἐκδοῦναι, κ. οὕτως ἀπαλλαγῆσεσθαι τοῦ δεινοῦ. προθεῖς δὲ ἐκεῖνος τὴν θυγατέρα μισθὸν ἐκήρυξε τῷ τὸ κῆτος ἀνελόντι τοὺς ἀθανάτους ἴππους δάσειν, οὓς Τρωῶ Ζεὺς ἀντι Γανυμήδους ἔδωκεν. Ἡρακλῆς δὲ παραγενόμενος ὑπέσχετο τὸν ἄθλον κατορθώσειν, καὶ, Ἀθηνᾶς αὐτῷ πρόβλημα ποιησάσης τὸ καλούμενον ἀμφίχυτον τεῖχος, εἰσδὺς διὰ τοῦ στόματος εἰς τὴν κοιλίαν τοῦ κήτους τὰς

- ποίεον, ὄφρα τὸ κῆτος ὑπεκπροφυγῶν ἀλέοιτο,
 ὅπποτε μὲν σεύαίτο ἀπ' ἠϊόνος πεδίονδε.
 ἔνθα Ποσειδάων κατ' ἄρ' ἔξετο, καὶ θεοὶ ἄλλοι,
 150 * ἀμφὶ δ' ἄρ' ἄρῶν κτον νεφέλην ὤμοισιν ἔσαντο.
 οἱ δ' ἑτέρωσε κάδιζον ἐπ' ὄφρῶσι Καλλικολώνης,
 ἀμφὶ δὲ, ἦϊε Φοῖβε, καὶ Ἄρηα πολίπορθον.
 ὡς οἱ μὲν ὄ' ἐκάτερθε καθείατο μητιόωντες
 βουλᾶς, ἀρχέμεναι δὲ δυσηλεγέος πολέμοιο
 155 ὄκνεον ἀμφοτέρω, Ζεὺς δ' ἤμενος ὑψὶ κέλευε.

λαγόνας διεφθειρεν. (3 dies eum in ventre belluae mansisse narrat bonus vir Tzetzta ann. ad Lycophr. 34., graecum nobis Jonam propinans.) ὁ δὲ Λαομ. ὑπαλλάξας θνητοὺς δίδωσιν ἴππους. μαθὼν δὲ Ἡρ. ἐστράτευσε, κ. Ἰλιον ἐπόρθησε, κ. οὕτως ἔλαβε τοὺς ἴππους. ἡ ἱστορία παρὰ Ἑλλανίωφ. (v. H ann. ad Apollod. l. c., Sturz. ann. ad Hellenici fragm. 137. narrant hunc mythum etiam Veneti Scholiastae, et breviter, ut Hom. ipse, E. Ἰστέον δὲ, inquit, ὅτι παίζον ὁ ποιητὴς Ἀρχιππος εἰς τὸν κατὰ τὴν Ἡσιόνην μῦθον, ὃς αὐτὴν βορᾶν τῷ κῆτι ἐκτίθεται, πλάττει Μελάνθιον τὸν τραγῳδόν [v. Aristoph. Pac. 766 etc.] ἔν τινι αὐτοῦ δράματι δεδηῆναι, κ. οὕτω παραδίδωσιν αὐτὸν τοῖς ἰχθύσιν ἀντιβρωθησόμενον. ἦν γὰρ ὁ ἀνὴρ ὀσφογάος, κατὰ ἰχθυοφαγίαν δηλαδὴ etc. — „τὸ κῆτος, notam illam belluam, notant eam vim articuli Schol. A et Plut. Quaest. Plat. p. 1010 D.“ Ex H. cf. ann. ad α', 11. — ἀλέοιτο. (Odys. δ', 396. cf. Il. γ', 32, 360 etc.) ἐκκλινοί, φυλάξοιτο.

148. μὲν dedimus auctore H in annotatis ad h. l., qui id legisse vidit Pseudodidymum, cum σεύαίτο sive potius σεύατο, quod habet Vatic., ita interpretetur: κατεπίεγετο διωκόμενος. libri: ὅπποτε μιν etc., quam itidem eluimus maculam α', 427, β', 703. et μ', 67. — de verbo σεύαίτο v. 189. — ἠϊόνος. β', 92 etc. quando cetum fugiens Hercules se proriperet a littore in campum.

150. vereor ne scribendum sit ἀμφὶ δὲ ἄρῶν κτον. certe κατόφρων est ἄρ' ἄρῶν κτον, ortumque videtur ἄρ' ex sequente syllaba. praeterea elisio saepe cessat ap. Homerum. — ἄρῶν κτον. mire Sch.: ἀπραντον. scribamus ἀπέραστον, impenetrabilem nubem. cf. β', 490, γ', 37 etc.

151 — 153. ὄφρῶσιν. ἐξοχαῖς, μεταφορικῶς. similiter Maro Georg. 1, 108. dixit supercilium clivosi tramitis. γ', 411.: Ἰλιος ὄφρῶσσσα. cf. H et interpp. —

ἦϊε. ο', 365. — Sch.: ἐκάτερθε. (γ', 340, λ', 27 etc.) κερχωρισμένως. καθείατο. (λ', 76.) ἐκαθίζοντο. μητιόωντες. (κ', 45 etc.) βουλευόμενοι.

154. δυσηλεγέος. parum certa est significatio hujus verbi, quod iterum legitur in Odyssea γ', 325., ubi dixit θάνατον δυσηλεγέα. Aristarchus quidem auctore Ap. id exponat κακοκοίμητον vel μακροκοίμητον, ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι, a cubando, quod vel ἀλέγεσθαι quoque dictum esse putaverit, vel η insertum, cujus generis verba quaedam proprie dicta, sed item difficilia explicatu, commemoravit Buttm. Lexil. I. p. 292. quam notationem sequentes probabiliter explicabimus πόλεμον et θάνατον δυσηλεγέα, non item Hesiodi (Opp. 505.) πηγάδας δυσηλεγέας, quas glacies molestas interpretantur. deinde Mimmermus Anthol. Pal. 2. p. 20.: τὴν σαντοῦ φρένα τέρεπε, inquit: δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν Ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ. quosnam esse dicemus cives δυσηλεγέας? num κακοκοιμήτους vel μακροκοιμήτους? minime, sed innumerabiles, ab ἀλέγω, numero, vel nihili aestimandos, ab eodem verbo, in quo et reverendi atque curandi inest notio. passivo ista significatu ejus verbi, sed activo, ni fallor, dicta sunt πόλεμος et θάνατος δυσηλεγής, bellum et mors male curans nulliusque rationem habens, sed omnia promiscue rapiens ac perdens. quo sensu et ἀπηλεγέα θάνατον, nihil curantem, h. e. inexorabilem, mortem dixit Gregorius Naz. quod autem eodem fonte derivari solet, vocab. τανηλεγής, itidem illud mortis epitheton, revera ad λέγεσθαι sensu cubandi referendum arbitrator, et τανηλεγής dictum pro τανοληγής ut ἐλαφηβόλος pro ἐλαφοβόλος, Ἰππημολογὶ pro Ἰππομολογὶ, et similia, de quibus v. Apollonius Dyscolus ap. Bast. Epist. crit. ad Boisson. p. 16., ο', 24, σ', 319, Aeschyl. Theb. 387, 455 etc. Sch.: δυσηλεγέος. δεινοῦ, χαλεποῦ, δυσκόλου.

155. κέλευεν ἀρχέμεναι πολέμου,

instruuntur acies. Aeneas obviam it Achilli.

- Τῶν δ' ἄπαν ἐπλήσθη πεδίον, καὶ λάμπειτο χαλκῷ,
 ἀνδρῶν ἢ δ' ἵππων· κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσι
 ὀρνυμένων ἀμυδῖς. δύο δ' ἀνέρες ἕξοχ' ἄριστοι
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων ξυνίτην, μεμαῶτε μάχεσθαι,
 160 Αἰνεΐας τ' Ἀγχισιάδης καὶ δῖος Ἀχιλλεύς.
 Αἰνεΐας δὲ πρῶτος ἀπειλήσας ἐβεβήκει,
 νευστάζων κόρυθι βριαρῇ· ἀτὰρ ἀσπίδα θοῦριν
 πρόσθεν ἔχε στέροιο, τίνασσε δὲ χάλκεον ἔγχος.
 Πηλείδης δ' ἐτέρωθεν ἐναντίον ὤοτο, λέων ὡς
 165 * σίντης, ὄντε καὶ ἄνδρες ἀποκτάμεναι μεμάσιν
 ἀγρόμενοι, πᾶς δῆμος· (ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίξων
 ἔρχεται, ἀλλ' ὅτε κέν τις ἀρηϊθῶων αἰζήων
 δοῦρι βάλλῃ, ἐάλη τε χανῶν, περὶ τ' ἀφρός ὀδόντας
 γίγνεται, ἐν δὲ τέ οἱ κραδίῃ στένει ἄλκιμος ἦτορ,
 170 οὔρῃ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
 μαστίεται, ἐξ δ' αὐτὸν ἐποτρύνει μαχέσασθαι,
 γλανκίῳ δ' ἰθὺς φέρεται μένει, ἦν τινα πέφνη
 ἀνδρῶν, ἢ αὐτὸς φθίεται πρῶτῳ ἐν ὀμίλῳ·)
 ὡς Ἀχιλλῆ' ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸς ἀγήνωρ,

lentidem jubebat eos pugnam committere (v. 22—25.); sed illi cessabant, alter alterum reveriti. noluit scil. Hom. pugnare jam nunc inter se deos, prudenti consilio, ne certaminibus exortis Titanomachia et Gigantomachia mirabilioribus Achillis facta hominis obscurarentur. quibus factis majore ex parte dictis, postquam ipsi deo Xantho diu Achilles rexit, eumque Vulcani ope tantum non licit, tum demum noster etiam deos inter se committit φ', 385., incipiente pugnam Marte, uno τῶν ἀνεμῶλων (123.), quibus resistendum esse dixit Neptunus (138—143), si majora numina lacessant. hic est ille Homerus, qui nil molitur inapte, nec fumum ex fulgore, sed ex fumo dare lucem Cogitat, ut ait judex sortissimus Flaccus A. P. 140—144.

157. Ap.: κάρκαιρεν. ἰδίωμα ἤχου ut germ. krachen. H.)· κάρκαιρε δὲ αἰα. Sch.: ἐννεῖτο. ἦχει. ὀνοματοποιῶν ὁ τρόπος. κάρκαιρεν idem atque κάρκαιρεν significare putabat K.

162. Sch.: νευστάζων κόρυθι. πινεύσαν τῇ περιεφραλαίᾳ. (cf. Odys. 194, σ', 153, 239, Il. χ', 314, γ', 27 etc.) βριαρῇ. (λ', 375 etc.) στιβαρῇ, ἀσφαλεῖ. θοῦριν. (λ', 32, δ', 163 etc.) πολεμικῆν.

165. ὄντε καὶ ἄνδρες ἀπ. μ. alienum est καὶ. scribamus: ὄνθ' ἐκὰς ἄνδρες etc. ita Hercules ap. Theocr.

25, 227. in saltu se occultat, priusquam leonem Nemeaeum aggreditur. infra 421. de Hectore: οὐδ' ἄρ' ἔτι τλῆ Ἀηρόν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἦλθ' Ἀχιλλῆι. potest ἐκὰς referri ad ἀγρόμενοι, ut intelligantur e longinquo congregati, cui sententiae conveniunt verba πᾶς δῆμος. Virg. Aen. 8, 712.: nec cuiquam irasci propiusve accedere virtus, Sed jaculis tutisque procul clamoribus instant. — Sch.: σίντης. (λ', 481.) βλαπτικός, κακοῦργος.

166—173. Sch.: ἀτίξων. ἀτιμάζων. (Schol. A: καταφρονῶν. — ἀρηϊθῶων αἰζ. δ', 280 etc.) ἐάλη. (278, ε', 323.) συνεστράφη, ἐλήθη. (graphice Theocr. 25, 245.: κρυγῆ δὲ ῥάχισ γένετ', ἦντε τόσον, Πάντοθεν εἰλυσθέντος, ὑπὸ λαγόνας τε καὶ ἰξύν. E K et H. — χανῶν. π', 350, δ', 182 etc. — στένει, gemit impatientia pugnandi. — ἐξ, ut ὦ, 134. Hesych.: ἐξ δὲ, ἐαντὸν δέ. quae interpretatio pertinet ad ὦ, 134., quo loco αὐτὸν non est additum τῷ ἐξ. cf. Matth. §. 147. ann. 2.) γλανκίῳ. πυθῶδες κ. φοβερόν βλέπων, ἀφ' οὗ ἀγριούμενος. (Scut. Herc. 430.: γλανκίῳ ὄσσοις δεινόν etc. „γλανκοῖς ὄσσοις βλέπων. ducit hanc vocem E secundum vett. παρὰ τὸ γλαύσσω, ἀφ' οὗ καὶ γλαῦξ. et hoc venit a λάω, βλέπω.“ Ex H. — πέφνη. ν', 363 etc.) φθίεται. (h. e. φθίηται.) φθίεσθαι.

175 ἀντίον ἐλθέμεναι μεγαλήτορος Αἰνείαο.

recedere Aeneam jubet Achilles, nec sibi malum quaerere, ut olim, cum vix deorum ope effugerit.

- οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἴοντες,
τὸν πρότερος προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
„Αἰνεία, τί σὺ τόσσον ὀμίλον πολλὸν ἐπελθῶν
ἔστης; ἢ σέγε θυμὸς ἔμοι μαχέσασθαι ἀνάγει,
180 ἐλπόμενον Τρώεσσι ἀνάξιν ἵπποδάμοισι
τιμῆς τῆς Πριάμου; ἀτὰρ εἴ κεν ἔμ' ἔξεναρξῆς,
οὗ τοι τοῦνεκά γε Πρίαμος γέρας ἐν χειρὶ θῆσει.
εἰδὼν γὰρ οἱ παῖδες· ὁ δ' ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων.
ἢ νύ τί τοι Τρῶες τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων,
185 καλὸν φυταλιῆς καὶ ἀρούρης, ὄφρα νέμῃαι,
αἴ κεν ἔμὲ κτείνῃς; χαλεπῶς δέ σ' ἔολπα τὸ ῥέξειν.
ἦδη μὲν σέγε φημί καὶ ἄλλοτε δουρὶ φοβῆσαι.
ἢ οὐ μέμνη, ὅτε πέρ σε βοῶν ἄπο, μῦνον ἔοντα,
σεῦα κατ' Ἰδαίων ὄρέων ταχέεσσι πόδεσσι
190 καρπαλίμως; τότε δ' οὔτι μετατροπαλίξω φεύγων,
ἔνθεν δ' εἰς Λυρνησὸν ὑπέκφυγες. αὐτὰρ ἐγὼ τὴν
πέρσα, μεθορμηθεῖς ξὺν Ἀθήνῃ καὶ Διὶ πατρὶ,
ληϊάδας δὲ γυναικας, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας,
ἦγον· ἀτὰρ σὲ Ζεὺς ἐρῶσατο, καὶ θεοὶ ἄλλοι.

178 — 185. ὀμίλον. ἐξ ὀμίλου. v. ζ', 128. — τιμῆς τῆς Πριάμου. h. e. τιμῆ τῆ Πρ., honore ac dignitate Priami. v. η', 410, ν', 310 etc., de hac autem suspicione Achillis Schol. A ann. ad 298. — γέρας, praemium. intell. τὴν αὐτοῦ τιμὴν. — ἔμπεδος φρένας, mentis compos: nam mentem dici, ex adjecto verbo ἀεσίφρων intelligitur. ζ', 352.: τούτω δ' οὐτ' ἄρα νῦν φρένας ἔμπεδοι. alias βίην ἔμπεδον, corporis robur in-tegrum, dixit, ε, 254. μένος ἔμπεδον, ubi Sch.: ἐδραῖον, βέβαιον etc. ἀεσίφρων. (ψ', 603, Odyss. φ', 302.) recte E inter alia pejora: ἀεσίφρων παρὰ τὸ ἄσαι τὸ βλάψαι, ὁ βεβλαμμένος τὰς φρένας. Ap.: ἀεσίφρων. βλαβεσίφρων. εἴρηται καὶ ἀεσίφρων etc. de verbo ἀεσίφρων Buttmann. Lexil. I. p. 225.: „Man denke nicht, dass diese Form, die auch bei Hesych. u. Eustath. sich findet, eine echte Lesart sei. Es ist eine Besserung von Grammatikern, welche die wahre Ableitung einsahen, und sie nur auf diese Art legitimiren zu können glaubten. — Allerdings ist ἀεσίφρων die genau grammatische Form; aber das zweite α ging in ε über, weil das Ohr an solche Formen gewöhnt war, wie ἀλφειβόιος, ταμειβροος, φαειμβροτος.“ potest etiam sumi forma ἀεω, unde recto tramite veniret ἀεσίφρων,

sicut ἀλφειβόιος ab ἀλφείω. idem Buttm. merito reprehendit illos, qui vocab. ἀεσίφρων vel ab ἀῆναι, stando, vel ab ἀέσαι, dormiendo, ducunt. v. K, H, Schn. h. v., Ap. v. ἀεσιφροσύνησι. — τέμενος τάμον. δ', 324, σ', 245, 533. τέμενος — νέμῃαι. ζ', 194, 195.

186. τὸ ῥέξειν. τοῦτο ῥ.

187. sic Harl., Cant., Vatic., Lips. alique MSS., probante Ern.; vulgo: ἦδη μ. σέγε, φημί, κ. ἄ. δ. φόβησα, verbo φημί inserto παρενθετικῶς, ut nusquam alias ap. Homerum. similia sunt α et αι in libris: hic fons erroris.

188 — 193. ἢ οὐ μονοσυλλάβως pronuntiantum est, ut ο', 18. — Sch: σεῦα. (148, ζ', 133 etc.) ἐδίωκα. (καρπαλίμως. α', 359 etc.) οὗτι μετατροπαλίξω. οὐδὲ ἐπιστρέφω. (μεθορμηθεῖς, pone secutus, persecutus.) ληϊάδας. τὰς ἐκ τῆς λείας ἀίμαλώτους. — ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπ. ζ', 455.

194. ἀτὰρ σε — ἄλλοι. „vel hic unus locus ostendat, ad meram dicendi formulam rediisse deorum in rerum eventis commemorationem. ait enim hic Achilles Jovem servasse Aeneam; ad paulo ante eundem Jovem dixit se ad persequendum Aeneam impulsisse. similiterque Hom. aliis in locis; neque is tantum aut Graeci, sed etiam, ut conjicere est, Hebraei in antiquis libris suis.“ haec fere

195 ἀλλ' οὐ νῦν σε ρύεσθαι ὄτομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ
βάλλεται. ἀλλὰ σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω
ἔς πληθὺν ἰέναι, μηδ' ἀντίος ἴσασ' ἔμειο,
πρὶν τι κακὸν παθεῖν· ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.“

cui par pro pari Aeneas referens genus suum antiquum et opes praedicat.

Τὸν δ' αὖτ' Αἰνείας ἀπαμείβετο, φώνησέν τε·
200 „ Πηλεΐδη, μὴ δὴ μ' ἐπέεσσί γε, νηπίτιον ὡς,
ἔλπεο δειδίξεσθαι, ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς
ἡμὲν κερτομίας ἢ δ' ἄβυλα μυθήσασθαι.
ἴδμεν δ' ἀλλήλων γενεήν, ἴδμεν δὲ τοκῆς,
πρόκλυτ' ἀκούοντες ἔπεα θνητῶν ἀνθρώπων·
205 ὅψει δ' οὔτ' ἄρα πῶ σὺ ἔμοῦς ἴδες, οὔτ' ἄρ' ἐγὼ σοῦς.
φασὶ σὲ μὲν Πηλῆος ἀμύμονος ἔκγονον εἶναι,
μητρὸς δ' ἐκ Θέτιδος, καλλιπλοκάμου ἀλοσύδνης·

est Koeppenii et Heynei sententia. cui nequaquam subscribo; sed nihil rerum humanarum antiqui illi agi credebant sine deorum numine atque auxilio, id quomodo fieri posset, cum contraria saepe essent hominum studia, neque cogitabant, neque curabant: neque enim philosophabantur, sed in agro aut bello operati erant. politioris aevi est usus ille verborum, quem H dicit, figuratus atque symbolicus; Argivi illi et Trojani proprie loquebantur, identidemque coram sibi visi deos adspicere, cumque iis colloqui, non certe mera illos nomina fabulasque esse arbitrabantur.

195. ῥύεσθαι primam corripit sequente vocali, ut κ', 259. Sch.: ὡς ἐνὶ θυμῷ βάλλεται. ὡς κατὰ διὰ νοιαν ἔνοη.

196—198. ρ', 30—32. similia similibus in rebus verba non fastidit poeta simplex et rhetoricorum artificiorum ignarus. appinxerunt tamen hisce Veneti Scho-liastae asteriscos suos, tanquam altero illo loco sublectis, quae et huic tam apta sint quam quae maxime.

200. orationem sanè prolixam incipit Aeneas, sed eandem rerum antiquarum notitia refertam, itaque ferendam, cum praesertim verisimile sit, poetam ex industria jactantiores finxisse Trojanum heroem, quo magis Graeci minime loquax virtus eluceret. sic etiam Glaucus non parcat verbis loco simili, ζ', 145—211. cogitabat tamen haec in animo, nisi fallor, et nonnulla ejusmodi Horatius, cum illa scriberet A. P. 357. : mihi, qui multum cessat, fit Choerilus ille, Quem bis terque bonum cum risu miror, et idem Indignor, quandoque bonus dormitat Ho-

merus. — Sch.: νηπίτιον. (244, ν', 292 etc.) νήπιον, ἄφρονα.

201—204. ἔλπεο. 432, ι', 371, κ', 355 etc. — δειδίξεσθαι. β', 190, ν', 810 etc. — Sch.: κερτομίας. (433, Odys. ν', 263.) ῥεθιστικὸς καὶ χλευαστικὸς λόγος. (haec alias ἔπεα κερτομία dicit, vel κερτομία elliptice [α', 539, δ', 6 etc.], item supra 109. λευγαλέα, infra 246. ὀνειδεα. — ἄβυλα. Schol. B: τὰς παρὰ τὸ καθῆκον λεγομένας ἀπειλάς. v. ann. ad ε', 403. — idem Schol.: πρόκλυτα. προηκουσμένα, προηγνωσμένα. Ap.: τὰ ἔμπροσθεν ἀκουσθέντα. E: προηκουσμένας ἱστορίας etc.

205. perperam libri: ἄρ πῶ. vide, si tanti est, β', 419 etc. haud male H ann.: σὺν' ἔμοῦς.

207. ἀλοσύδνης. Sch.: ἐναλίαις θεοῦ, ἐν θαλάσῃ κατοικοῦσης. Ap.: ἀλοσύδνην. τὴν ἐν ἄλλ σενομένην, οἶον ἐνάλιον· νεπὸ δες καλῆς ἀλοσύδνης. (Odys. δ', 404.) οἱ μὲν τῆς θαλάσσης· ἐνιοὶ δὲ τῆς Ἀμφιτρίτης. hoc verius, ut sumatur adjectivum ἀλόσυνδος, quod Heyne dictum videtur pro ἀλόσυνος, ut μόλιβδος pro μόλιβος. addere potuit χαλυβδικῶν pro χαλυβικῶν ap. Euripidem Heraclid. 161. sed nescio an audiendus sit Hesych., qui habet verba ὕδνεῖν, τρέφειν, αὔξειν, κρύβειν, et ὕδναί, ἔγγονοι, σύντροφοι. a forma ὕδνος derivatum videtur vocab. ὕδνον, tuber, germ. Trüffel. quae referam ad ὕω, unde ὕδω, ὕδινω, ὕδινέω, et i extrito ὕδνέω, et ὕδνος pro ὕδινος, ut κυδνός pro κυδινός, rigo, rigatus, et μεταφορικῶς nutrio, educo etc. v. Schn. vv. ὕδνης, ὕω.

- αὐτὰρ ἐγὼν υἱὸς μεγαλήτορος Ἀγχίλλεος
 εὐχομαι ἐκγεγάμεν, μήτηρ δέ μοι ἔστ' Ἀφροδίτη.
 210 τῶν δὴ νῦν ἕτεροί γε φίλον παῖδα κλυτὸν
 σήμερον· οὐ γάρ φημι ἐπέεσσι γε νηπιύοισιν
 ὦδε διακρινθέντε μάχης ἕξ ἀπονέεσθαι.
 εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
 ἡμετέραν γενεήν, πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασιν.
 215 Δάρδανον ἄρ' πρῶτον τέκετο νεφεληγερέτα Ζεὺς,
 κτίσσε δὲ Δαρδανίην, ἐπεὶ οὐπὼ Ἴλιος ἰρή
 ἐν πεδίῳ πεπόλιστο πόλις μερόπων ἀνθρώπων,
 ἀλλ' ἔθ' ὑπωρείας πολυπίδακος ὤκειον Ἴδης.
 Δάρδανος αὖ τέκεθ' υἱὸν Ἐριχθόνιον βασιλῆα,

210. Sch.: τῶν — σήμερον. ὑπερβολικῶς εἶρηκε τὸ σήμερον. πῶς γὰρ ἐμελλεν ὁ ἐν Φθίᾳ ὢν ἀκούσεσθαι; ἢ λείπει τὸ ἀναίρεθ' ἐντα. respondit Pseudodidymo H, multa sic dici, ut causa cum effectu permisceatur. possit et σήμερον intelligi διὰ τὸ σήμερον, διὰ τὰ σήμερον γενησόμενα. vel videndum est, an σήμερον dixerit σημερινόν, ἐφήμερον, ab inusitato σήμερος, hodiernum, h. e. non amplius hodierno die viventem.

211, 212. ἐπέεσσι γε νηπ. putide E: ὄρα ὡς ἐνταῦθα ὁ Αἰλίας νηπιύτιον παραλαλεῖ (h. e. falso dicit, male appellat.) τὸν Ἀχιλλέα διὰ τὸ κατ' αὐτοῦ πρωτολογεῖσθαι. nec Achillem nec se ipse Aeneas vocat puerum sive hominem puerilem, sed generatim verba dicit νηπιύτια, puerilia, h. e. velut puerile genus armorum, viris indignum. — διακρινθέντε, discedentes. γ', 102, ἦ, 306 etc.

213, 4. ταῦτα, haec; hoc, quod dicturus est, ἡμετέραν γενεήν: quem usum pronominis οὗτος, minime ignotum, attigi ann. ad τ', 85. perperam libri: ὄφρ' εὖ εἰδῆς ἡμετέραν γενεήν, non facta distinctione post εἰδῆς, quasi aliud dicat ταῦτα, aliud ἡμ. γενεήν. quos libros ipse imprudenter secutus sum ζ', 150, ubi haec itidem leguntur. veram hanc rationem esse, ostendit ipsa metri concinnitas. — πολλοὶ δέ. π. δῆ. apodosis.

215. Δάρδανον ἄρ' πρῶτον. ita Cantabr., Lips. et Vrat. d., merito probantibus Bentelejo, Ernestio, Heyneo, Wolfioque 1. ed. depravatam est, quod vulgo legitur, hoc: Δάρδ. αὖ πρ. posset etiam scribi Δ. ἄν πρ., sententia haud ineleganti, de qua v. δ', 176, confundi solent hae voculae, ut passim notarunt viri docti. Sch.: Δάρδανος, ὁ Διὸς κ. Ἡλέκτρας, τῆς Ἀτλαντος θυγατρὸς, διὸν τὴν Σαμοθράκην, ἐπουβρίαις γενομένης, κατασκευάσας σχεδίαν, κ. ἀσιόν

ἐαυτῷ περιθίεις, δικομισθῆ εἰς τὴν Ἴδην τῆς Τρωάδος, κ. ἀποβάς, Διὸς ὑποθεμένον, κτίζει πόλιν, ἣν καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ Δαρδανίαν ἐκάλεσεν. Ἰστορεῖ Λυκόφρων. Apollod. 3, 12.: Ἡλέκτρας δὲ, τῆς Ἀτλαντος κ. Διὸς, Ἰασίων κ. Δάρδανος ἐγένοντο. Ἰασίων μὲν οὖν ἐρασθεῖς Δήμητρος, κ. θεῖλον κατασχύναι τὴν θεόν, κταννοῦνται. Δάρδανος δὲ ἐπὶ θανάτῳ τοῦ ἀδελφοῦ λυπούμενος, Σαμοθράκην ἀπολιπὼν, εἰς τὴν ἀντίπερα ἡπειρον ἦλθε. ταύτης δὲ ἐβασίλευσε Τεύκρος, ποταμοῦ Σκαμάνδρον κ. νύμφης Ἰδαίας· ἀφ' οὗ καὶ οἱ τὴν χώραν νεομόμενοι Τεύκροισι προσηγοροῦντο. ὑποδεχθεῖς δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, κ. λαβὼν μέρος τῆς γῆς, κ. τὴν ἐκείνου θυγατέρα Βάτειαν, Δάρδανον ἐκτίσε πόλιν, τελευτήσαντος δὲ Τεύκρου τὴν χώραν ἅπασαν Δαρδανίαν ἐκάλεσεν etc. cf. inferius 304, 305. de diluvio illo nec Apollod., nec Diodorus 5, 48., οὐδὲ γρῶ. „ceterum Virg. Teu-crum nominat hac in causa Aen. 3, 108.“ Eichh.

216, 217. Δαρδανίην. „Steph. Byz.: Δάρδανος, ἡ πρότερον Τευκρῆς. cf. ann. ad 215. et β', 819. — recentiores, in quibus Eurip. et Virg., Dardaniam et Ilium pro synonymis habent.“ Ex H. Ἴλιος ἰρή. δ', 46, ζ', 448 etc. — πεπόλιστο. ἦ, 453. „ἔοικτο.“ K. — μερόπων ἀνθρ. α', 250 etc.

218. libri: ἀλλ' ἔθ' ὑπ. ὤκειον πολυπ. Ἴδης. quae supra 59., itemque ζ', 157, 307. et ψ', 117., conjuncta legerant librarii verba πολυπίδακος Ἴδης, etiam hic inculcarunt, synizesi τοῦ ὤκειον minime necessaria, pulcherrimoque metro corrupto. — Sch.: ὑπωρείας. τὰ κάτω μέρη τῶν ὄρων. πόδας dixit 59.

219. Apollod. l. c.: γενομένων δὲ αὐτῶν (Dardano) παιδῶν Ἴλου κ. Ἐριχθόνιου, Ἴλος μὲν οὖν ἅπαις πέθανεν· Ἐριχθόνιος δὲ διαδεξάμενος τὴν βα-

220 ὅς δ' ἀφνειότατος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἔλος κᾶτα βουκολέοντο
θήλειαι, πῶλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλήσι,
τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο βοσκομενάων,
ἵππῳ δ' εἰσάμενος παρελέξατο κυανοχαίτη·

225 αἰ δ' ὑποκυσσάμεναι ἔτεκον δυοκαίδεκα πῶλους.
αἰ δ' ὅτε μὲν σκιρτῶεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπῶν θεόν, οὐδὲ κατέκλων·

σιλείαν, γήμας Ἀστυόχην τὴν Σιμόεν-
τος, τεκνοὶ Τρωῶν etc.

220. libri: ὅς δ' ἀφνειότατος etc. est haec mera interpretatio, eaque ἀμετρος, antiquae scripturae, quam restitui. — ἄφν. β', 570, ξ', 122 etc.

221 — 225. τοῦ τρισχίλιαι etc. asyndeton expegeticum. longe modestius Maro Aen. 7, 275. de equis Latini: *stabant tercentum nitidi in praesepeibus altis*. celebrantur item Trois et Laomedontis equi (v. ann. ad 145.), estque verisimile, commercii Trojani non infimam illo tempore partem fuisse equos. v. ε', 551, σ', 289 — „ἔλος κᾶτα. equos amare palustria, docet Aelianus H. A. 4, 6. — βουκολέοντο de equis, ut ἵπποβονκόλοι ἄνδρες ap. Eurip. Phoen. 28., ubi v. Schol. et Valck. cf. E. eodem modo nectar οἶνοχοεῖσθαι dicitur δ', 3.“ *Ex H.* hinc βοσκομενάων 223. — ἀγαλλόμεναι. β', 462, μ', 114 etc. — Sch.: ἀταλήσι. (σ', 567 etc.) ἀπαλαῖς, νέαις. κυανοχαίτη. μελαίνας τρίχας ἔχοντι. (alias hoc Neptuni est epitheton: v. ν', 563 etc. de κύνῳ autem λ', 24, δ', 282.) ὑποκυσσάμεναι. (ξ', 26.) ἔγκναι γενόμεναι. de equis vento gravidis praeter Virgilium Georg. 3, 274, 275. tradiderunt Varro R. R. 2, 1., Colum. 6, 27., Plin. H. N. 8, 42. extr. et alii. sobrie Justinus 44, 3., annotante Harduino ad l. c. Plinii: *in Lusitanis juxta fluvium Tagum vento equos concipere multi auctores prodidere; quae fabulae ex equarum fecunditate et gregum multitudine natae sunt, qui tanti in Gallaeia et Lusitania, ac tam pernice, visuntur, ut non immerito vento ipso concepti videantur.*

226. σκιρτῶεν, saltu lascivirent. semel dixit; sed pertinet eo πολὺσκαρθμος Myrine β', 814. v. Schn. v. σκιρτάω. — ζείδωρον ἄρουραν. β', 548, δ', 486 etc.

227. sic edd. Flor., Ald. 1. et 3., item Sch., planeque dixit θεόν ἄκρον ἐπὶ καρπῶν ἀνθ. ut θέεσκον ἄκρον ἐπὶ ἡγμῖνος ἀλόγ. vulgo, secundum Ald. 2., Rom. et alios libros: καρπῶν, oratione vix graeca, siquidem θεῖον ἐπὶ τι est

accurrere aliquo; at Hom. equos illos summas aristas, sive aristarum acumina (κέντρα vocat Hesych.), percurrere dicit, quod est θεῖον ἐπὶ τινος. offendit, ut opinor, emendatores duplex genit., quo nihil usitatus. ita hoc ipso loco ἡγμῖνος ἀλόγ. cf. Matth. §. 314. ἄκρον significat ἄκρωσ, ut ἄκρα in Anthologia. „Virg. Aen. 7, 808. de Camilla: illa vel intactae segetis per summa volaret Gramina, nec teneras cursu laecisset aristas; Vel mare per medium, fluctu suspensa tumentis, Ferret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.“ Cl. hic utriusque poëtae ingenium agnoscas, Homeri fortius audentiusque, Virgilii lenius et subtimens ne offendat auditores incredulos: nam factum ille dicit miraculum, hic fieri posse, quod dubitationi locum relinquit. ἀνθερίκων. h. e. interprete Sch.: τῶν ἐν τοῖς στάχυσι λεπτῶν ἀθέρων. ἐλαφρῶς οὖν, ψηλῶν, ἀνωθεν αὐτῶν διέτρεχεν· ὁμοίως δὲ (libri: καὶ, menda frequente.) ἐπὶ τῆς τῶν κυμάτων ἐπιφανείας, μὴ βαπτίζομεναι τῷ ὕδατι. κυρίας δὲ ἀνθέρειξ καλεῖται ὁ τοῦ ἄσφοδέλου κανλός. ἔστι δὲ φυτὸν λαχανῶδες. similiter alij; quorum E: ἀνθέρεικος ὁ τῆς (τοῦ) ἄσφοδέλου καρπός, ἢ κανλός. ἢ δὲ χοῆσις καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (1, 52.). οἱ δὲ ἀνθέρεικους ἐπὶ τοῦ σίτου φασίν, ἀκολουθοῦντες Ἡσιόδῳ, ἐπόντι περὶ Ἰφίκλον, τοῦ καὶ ἐν Βοιωτίᾳ (β', 705.) ἡθηθέντος, ὅτι ἐπὶ πυρραμίνοσ ἀθήρασ ἐκείνοσ ἔθεε. καὶ γίνεσθαι φασὶ καὶ τὸ ἀνθέρεικος (haec excidisse puto propter similitudinem: καὶ τὸ ἀνθέρειξ) ἐκ τοῦ ἀθηρ ἀθήρασ, πλεονασμῶ τοῦ ν. idem narrat, veteres rectum dicere ἀνθέρεικος, ut in illis nescio cujus scriptoris: Ἀίβυεσ οἱ νομάδεσ οἰνίας ἔχοντεσ ἐξ ἀνθέρεικου πεποιημένασ μικράσ (perperam codd.: μικράσ), ὅσων σὺλασ ἔνεκεν etc. sed Bährio auctore, ann. ad Herod. 4, 190., ἀνθέρειξ est asphodeli caulis, ἀνθέρεικος autem fructus; qua de re laudavit Spanhem. ad Callim. h. in Del. 193., L. Bos. Observv. crit. p. 40. et Theocriti interpp. l. c. Dioscorides 2, 199. florem asphodeli,

- ἀλλ' ὅτε δὴ σιριτῶεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
 ἄκρον ἐπὶ ῥηγιῖνος ἀλὸς πολιοῖο θέεσκον.
 230 Τρωᾶ δ' Ἐριχθόνιος τέκετο Τρώεσσιν ἄνακτα.
 Τρωὸς δ' αὖ τρεῖς παῖδες ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
 Ἴλος τ', Ἀσδάρακός τε, καὶ ἀντίθεος Γανυμήδης,
 ὃς δὴ κάλλιστος γένετο θνητῶν ἀνθρώπων·
 τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ, Διὶ οἴνοχοεῦεν,
 235 κάλλεος εἵνεκα οἴο, ἴν' ἀθανάτοισι μετεῖη.
 Ἴλος δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν ἀμύμονα Λαομέδοντα·
 Λαομέδων δ' ἄρα Τιθωνὸν τέκετο, Πρίαμόν τε,
 Λάμπον τε, Κλυτίον δ', Ἰκετιόνα τ', ὄξον Ἄρηος.
 Ἀσδάρακος δὲ Κάπυν· ὁ δ' ἄρ' Ἀγχίσην τέκε παῖδα·
 240 αὐτὰρ ἔμ' Ἀγχίσης, Πρίαμος δ' ἔτεχ' Ἐκτορα δῖον.
 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὐχομαι εἶναι.

Jovis in manu sitam esse victoriam; nec altercandum esse viris, mulierum ritu, sed pugnandum.

- „Ζεὺς δ' ἄρετῆν ἀνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε,
 ὅπως κεν ἐθέλῃσιν· ὁ γὰρ κάρτιστος ἀπάντων.
 ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, νηπύτιοι ὧς,
 245 ἔσταότ' ἐν μέσση ὑσμίνῃ δηϊοτήτος·
 [ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνειδέα μυνθήσασθαι

Theophrastus H. pl. 1, 10. et alias ipsam illam plantam, vocat ἀνθέριον. v. Billerbeck. Flor. class. p. 92., H et Hesych. ejusque interpp. h. v. apparet, hunc nostrum quidem ἀνθέριος dicere culmos aristarum, germ. die Halme.

229. ἐπὶ ῥηγιῖνος, in superficie. v. Sch. ann. ad 227., E et Philemon. lex. MS. ap. Villosis. ann. ad Ap. v. ῥηγιῖν. adscripserunt Scholiastae illa Odys. μ', 214.: ὑμεῖς μὲν κόπησιν ἀλὸς ῥηγιῖνα βαθεῖαν τύπτετε.

231. v. Apollod. 3, 12, 2. Schol. Townl.: Τρωὸς καὶ Καλλιρόης, τῆς Σκαμάνδρου, ὧς Ἑλλάνιος. scil. ἐν τοῖς Τρωαῖκοῖς, ex quibus sua petit Apollodorus, sicut ipsius Hellenici fundus fuerunt Homerica. v. Hellenici fragmm., a Sturzio edita. Ex H.

233, 234. κάλλιστος. dictum ἐγκωμιστικῶς, quemadmodum et alios καλλίστους dixit, h. e. valde pulcros, qui idem usus est Latinorum superlativi. annotarunt Veneti. — Sch.: ἀνηρείψαντο. (Odys. α', 241, δ', 727 etc.) ἀνήρτασιν. (putide Ap.: εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς ἔρας ἀναλαμβάνειν, e quibus verba ἀπὸ τοῦ forte exciderunt in codice. sic Etymologus quoque nugatur. v. Schn. h. v. — „de Ganymede cf. ε', 265, 266. Schol. B: — ἔθος ἦν, ὧς καὶ Σαπφώ φησι, νέους ἐγγεγεῖς καὶ εὐπρεπεῖς οἴνοχοεῖν. v. Athen. 10. p.

424. extr. κόρους vocat Hom. α', 470 et alias. cf. Odys. ο', 141. Ex H.

235. κάλλεος — μετεῖη. Odys. ο', 251. haec vera fuit causa, cur Ganymedem raperent dii: volebant apud se esse adolescentem pulcherrimum, ut ejus commercio fruerentur. ad ministrandum vina Jovi et diis sufficiebat Hebe (δ', 2.); qui tamen datus est illi honos, ut decenter deorum conviviis interesset. haec non reputantes grammatici recentiorum, praesertim Cretensium, de Ganymede fabulas admiscunt. v. H cum h. l. tum ann. ad Apollod. 3, 12, 2.

236 — 238. ἀμύμονα. α', 92 etc. — ὄξον Ἄρηος. β', 540, γ', 147 etc.

242 — 245. ἀρετῆν, virtutem, fortitudinem. — ὀφέλλει. γ', 62 etc. — μινύθει. ο', 493 etc. „similis est oratio Hectoris ρ', 177, 178. H. — Sch.: λεγώμεθα. (β', 435, ν', 275, 292, qui plane idem versus est.) διαλεγώμεθα. — „ὑσμίνην δηϊοτήτος hic tantum dixit, alias autem haec et similia, πολέμω καὶ δηϊοτήτι, πόλεμος καὶ φύλοπις, μάχη καὶ φύλοπις. ejusdem tamen generis est φύλοπις πολέμοιο ν', 313. Ex H.

246 — 255. assentior Heyneo, haec a rhapsodis adjecta esse existimanti: adeo sunt garrula et ταυτολόγα. quis ferat, eum, qui sermones abrumpti jubeat (ἀλλ' ἄγε, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα), nova

- πολλά μαλ, οὐδ' ἂν νηῦς εκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο.
 στρεπτή δὲ γλῶσσ' ἐστὶ βροτῶν, πολέες δ' ἐνὶ μῦθοι,
 παντοῖοι, ἐπέων δὲ πολὺς νομὸς ἔνθα καὶ ἔνθα.
 250 ὁπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαιο.
 ἀλλὰ τίη ἔριδας καὶ νείκεα νῶϊν ἀνάγκη
 νεικεῖν ἀλλήλοισιν ἐναντίον, ὥστε γυναικας,
 αἶτε χολωσάμεναι ἔριδος πέρι θυμοβόροιο
 νεικεῦσ' ἀλλήλησι, μέσσην ἐς ἄγνιαν ἰοῦσαι,
 255 πόλλ' ἔτεά τε, καὶ οὐκί; χόλος δέ τε καὶ τὰ κελεύει.]
 ἀλκῆς δ' οὐ μ' ἐπέεσβιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα,
 πρὶν χαλκῷ μαχέσασθαι ἐναντίον. ἀλλ' ἄγε, θαῖσσον
 γευσόμεθ' ἀλλήλων χαλκήρεσβιν ἐγχείησβιν!

acerrime dimicat hoc par hercum.

- Ἡ ῥα, καὶ ἐν δεινῷ σάκει ἔλασ' ὄβριμον ἔγχοσ,
 260 σμερδαλέφ· μέγα δ' ἀμφὶ σάκος μύκε δουρὸσ ἀκακῆ.
 Πηλεΐδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ ἔο χειρὶ παχείη
 ἔσχετο, ταρβήσας· φάτο γὰρ δολιχόσκιον ἔγχοσ
 ῥέα διελεύσεσθαι μεγαλήτοροσ Αἰνείαο,
 νῆπιοσ, οὐδ' ἐνόησε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
 265 ὡσ οὐ ῥήϊδι ἐστὶ θεῶν ἔρικυδέα δῶρα
 ἀνδράσι γε θυητοῖσι δαμήμεναι, οὐδ' ὑποείκειν.

oratione dicere de inutilitate altercationum? deinde suspicionem movet commemoratio navis εκατόζυγον, qualem ista aetate usitatam fuisse Graecis merito dubitat H., cum ipsa Argo dicitur πεντηκόντοροσ ναῦσ. v. Feith. p. 499. tum quomodo fieri potest, ut conviciis onerentur naves? quanquam E respondet: ἐάν γραφείην δηλαδῆ, καὶ βιβλίοισ ἐντεθεῖεν, et similiter Lucianus dixit Eunucho, principio: ὄλασ ἀμάξασ βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων. denique barbararum, non graecarum, mulierum esse ait Schol. A prodire domo in viam publicam, seque mutuis probris lacessere, more Aegyptiarum, quas in foro versari et cauponiam exercere auctor est Herodotus 2, 35. verbo: indigna haec sunt maximo poetarum, ipsaque Aeneae persona minime inepti, quare uncōs impingimus. ceterum quod attinet ad verba singula et phrases, nihil fere in illis reperias alienum ab Homericō modo dicendi: velut ὀνειδέα μυθῆσασθαι legitur α', 291., et verbum στερεπτόσ ε', 113, ο', 203 et alias usurpavit vates; item ἔριδας β', 376., et θυμοβόρον ἔριδα η', 210, 301, π', 476., et ἄγνιαν saepius. nove tamen dixit ille, quisquis fuit, qui hunc pannum assuit purpurae Homericæ, ἐπέων νομόν, ut Hesiodus Opp. 404, quod est interprete Pseudodidymo νομήν,

διάταξιν: nec adjectivi ἐτεὸσ quidquam praeter neutrum ἐτεὸν extat ap. Homerum, idque significatione adverbii.

256—258. ἀλκῆσ, a virtute, a pugnando. — Sch.: γευσόμεθ' (φ', 61, Odys. υ', 181, φ', 98.) ἀλλ. ἀντι τοῦ ἀψώμεθα, ὅ ἐστιν ἀπόπειραν ληψώμεθα τῆσ ἀλλήλων δυνάμεωσ. εἴρηται δὲ μεταφορικῶσ. — χαλκ. ἐγχείησβιν. σ', 534 etc.

259—272. ὄβριμον ἔγχοσ. ε', 790, λ', 435 etc. — σμερδαλέφ. β', 309, ε', 302 etc. — μύκε, sonuit. ε', 749, cf. 277. — ἀκακῆ. ε', 16, κ', 373 etc. — χειρὶ παχείη. γ', 376, ε', 309. βαρεῖαν χεῖρα eodem sensu dixit α', 219 et alias. — ταρβήσας. 283, 380, ε', 286 etc. — φάτο, putabat. ρ', 26, ε', 184 etc. — δολιχόσκιον. γ', 346 etc. — ῥέα. v. ann. ad 101. — μεγαλήτοροσ. β', 547 etc. — νῆπιοσ, οὐδ' ἐνόησε. β', 38, 873, infra 466. — κατὰ φρένα κ. κατὰ θυμόν. α', 193, δ', 163 etc. — θεῶν ἔρικυδέα δῶρα. (Schol. A: ἐν τισιν ἔργα. ex interpretatione, nisi fallor.) γ', 65. — δαμήμεναι, domare arma, h. e. per-rumpere, audacter dixit, velut animantem. — οὐδ' ὑποείκειν. h. e. οὐδ' ἐνόησε, θεῶν δῶρα οὐκ ὑποείκειν, neque cogitavit, dona sive opera deorum

- οὐδὲ τότε Ἀλκείαιο δαΐφρονος ὄβριμον ἔγχος
 ῥῆξε σάκος (χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο),
 ἀλλὰ δύο μὲν ἔλασσε διὰ πύχας· αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς
 270 ἦσαν, ἐπεὶ πέντε πύχας ἤλασσε Κυλλοποδίων,
 τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο,
 τὴν δὲ μίαν χρυσέην· τῇ δ' ἔσχετο μείλινον ἔγχος.
 Δεύτερος αὐτ' Ἀχιλεὺς προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 καὶ βάλεν Ἀλκείαιο κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἔσθην,
 275 ἄντην ὑπο πρόωτην, ἣ λεπτότατος θέε χαλκός,
 λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός· ἡ δὲ διαπρὸ
 Πηλῆας ἦξιεν μελή, λάκε δ' ἀσπίς ὑπ' αὐτῆς.
 Ἀλκείας δ' ἔαλη, καὶ ἀπὸ ἔθεν ἀσπίδ' ἀνέσχε,
 δείσας· ἐγγαίη δ' ἄρ' ὑπὲρ νώτου ἐνὶ γαίῃ
 280 ἔσθη ἱεμένη, διὰ δ' ἀμφοτέρους ἔλε κύκλους
 ἀσπίδος ἀμφιβρότης· ὁ δ' ἀλευάμενος δόρυ μακρὸν
 ἔσθη (καδδ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσι),
 ταρβήσας, ὃ οἱ ἄγχι πάγῃ βέλος. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 ἔμμεμαῶς ἐπόρουσεν, ἐρυσσάμενος ξίφος ὄξυν,
 285 σμερδαλέα ἰάχων· ὁ δὲ χερμαδίον λάβε χειρὶ,
 Ἀλκείας, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἀνδρε φέροισεν,

non cedere vi ulli. — δαΐφρονος. β', 23 etc. — ἐρύκακε. 458, ε', 262, λ', 352 etc. — δῶρα θεοῖο. h. e. δῶρον. Matth. §. 292. „Scut. Herc. 414.: σάκει ἔμβαλε χάλκειον ἔγχος, Οὐδ' ἔβόηξεν χαλκόν, ἔρτο δὲ δῶρα θεοῖο.“ Cl. H comparari jussit ἡ, 246—248, Virg. Aen. 2, 545, Ovid. Met. 12, 95—97. — τὴν δὲ μίαν. tertiam seu mediam laminam ex 5 illis, quas dixit σ', 481. duae superiores laminae erant ex aere, duae inferiores ex stanno. summam esse auream voluerunt grammatici, ὡς τιμίαν, ut ait Autochthon ap. E: οὐ γὰρ, δῆπον, φησί, κέκρυπτο ἢ καλλιστεύουσα, ἀλλ' ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ ἦν etc. sic et alii arguantur; nec sane potest negari, longe speciosiore Achillis clipeum fuisse futurum aurea superficie; sed ita velut abscondidisse Vulcanus videtur aurum, ut ferro perfracto et excusso splendidius eniteret. ceterum haec non sunt ad vivum resecanda, nec omnino verum est, quod dicit Schol. A, ἄτρωτα καὶ ἄθλαστα τὰ Ἡρασιτότενικα. en percussas duas clipei laminas ex ferro! satis est, non totum penetrari et comminui potuisse clipeum; alioqui nec haberent certamina divinitus armatorum, quo auditorum animos allicerent. — „πέντε πύχας ἤλασσε. h. e. duxit, fabricatus est, ut μ', 295, 296.“ Ex H. — Κυλλοποδίων. σ', 371. — Sch.: ἔσχετο. ἐπεσῆθη. retentum est, haesit. — μείλινον. ε', 655 etc.

274—281. ἀσπίδα πάντοσ' ἔσθην. γ', 347 etc. — Sch.: ἄντην ὑπο πρόωτην. κατὰ τὸν ἔξωθεν κύκλον τῆς ἀσπίδος. (ἄντηνα πυμάτην eodem sensu dixit σ', 607. et ζ', 118.) ἦ — χαλκός. κατ' ὃ μέρος τῆ ἀσπίδι λεπτότατος περιέκειτο χαλκός. (scil. margo clipei minus muniendus erat quam media ejus pars, in quam fere ictus hostium dirigebantur. — ἐπέην, inerat. corio inductus erat margo clipei. ζ', 117.: ἀμφὶ δέ μιν σφύρα τύπτε καὶ ἀνύχνα δέσμα κελαιόνον Ἀντυξ, ἣ πυμάτη θέεν ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης. — Πηλῆας μελή. π', 143, χ', 133. — λάκε. ν', 616. cf. 260.) ἔαλη. (168.) συνεστάλη. — ἔλε. διείλεν, ἐκωσεν. — ἀμφοτέρους κύκλους, utrumque orbem ferri et corii inducti. — ἀμφιβρότης. β', 389. — ἀλευάμενος. γ', 360, ε', 444 etc.

282. ἄχος. causam dixit pro effecto, ἄχος νεφέλη (σ', 591, σ', 22.). maluit tamen Bentlejus ἀχλὺς, ut 321, ε', 696, π', 344 et alias; quam correctionem eo munias, quod οἱ non habetur in Flor., Ald. 1. et 3. sed exquisite dictum est ἄχος, nec mutandum. ἄχος μυρίον, ut πένθος μυρίον σ', 88.

283, 284. ὃ οἱ. ὅτι οἱ. — ἔμμεμαῶς. ε', 142 etc. — ἐπόρουσεν. γ', 397 etc. — ἐρυσσάμενος. α', 190 etc.

285—287. ε', 302—304. cf. inferius 382, 442.

οἶοι νῦν βροτοί εἰς· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
 ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
 ἢ κόρουθ', ἢ ἔσάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον,
 290 τὸν δὲ κε Πηλεΐδης σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπήνυρα,
 εἰ μὴ ἄρ' ὄξυ νόησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
 αὐτίκα δ' ἀθανάτοισι θεοῖς μετὰ μῦθον ἔειπεν·

Neptuni Aeneam miserantis oratio.

„ὦ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο,
 ὃς τάχα Πηλείωνι δαμείς Αἰδύσδε κάτεισι,
 295 πειθόμενος μῦθοισιν Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο,
 νήπιος, οὐδὲ τί οἱ χροαισμήσει λυγρὸν ὄλεθρον.
 ἀλλὰ τίη νῦν οὔτος ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει,
 μὰ ψ ἔνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων, κεχαρισμένα δ' αἰεὶ
 * δῶρα θεοῖσι δίδωσι, τοῖ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν;
 300 ἀλλ' ἄγεθ', ἡμεῖς πέρ μιν ὑπ' ἐκ θανάτου ἀγάγωμεν,
 μήπως καὶ Κρονίδης κεχολώσεται, αἶ κεν Ἀχιλλεύς
 τόνδε κατακτείνῃ· μόριμον δὲ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι,
 ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται
 Λαοδάμου, ὃν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο παίδων,
 305 οἱ ἔθεν ἐξεγένοντο, γυναικῶν τε θυητάων.
 ἦδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων·
 νῦν δὲ δὴ Αἰνείαο βίη Τρώεσσιν ἀνάξει,

288—291. ἐπεσσύμενον. δ', 527
 etc. — τό οἱ — ὄλεθρον. ζ', 16,
 Odys. δ', 292, Π. ο', 534 etc. — σχε-
 δόν. γ', 15 etc. — ἄορι. κ', 484 etc.
 — θυμὸν ἀπήνυρα. ζ', 17 etc. —
 εἰ — νόησε. γ', 374, ε', 312 etc.

293—298. μεγαλ. Αἰνείαο. genit.
 causae. — Πηλείωνι, ὑπὸ Πηλείωνος.
 ο', 376, σ', 103 etc. — Αἰδύσδε
 κατεισιν, Orcum subibit. η', 330, λ',
 492 etc. — ἐκάτοιο. η', 83. — χροαι-
 σμήσει. α', 242, λ', 120 etc. — μάψ.
 ν. 348. — ἀχέων, dolorum ex hoc bello.
 effectum pro causa dictum. Schol. A:
 μάψ — ἀχέων. Σ ὅτι Αἰνείας οὐ συν-
 εγράφη τῶ τῶν Πριαμίδων πολέμῳ
 (non probavit bellum Trojanum)· διὸ
 καὶ ὁ Πριάμος ὑπάπτειεν αὐτὸν (ν.
 ν', 460, λ', 58.), οὐχ, ὡς ἐνίοι φασιν,
 ὅτι ἐπετίθετο τῇ βασιλείῳ. (180, 181.)
 igitur ἀλλότρια ista ἄχρα sunt alieni
 dolores, aliena pericula belli, quod nihil
 pertinere ad Aeneam.

299. δῶρα | θεοῖσι | δίδωσι. |
 numeri innumerati. v. ann. ad 4. malim
 διδοῖ, ut λ', 515 etc., cui formae com-
 munem adscripsisse videntur interpre-
 tandi gratia; quod deinde verbum ge-
 nuino fraudi fuerit.

300—306. ὑπ' ἐκ θ. ἀγάγωμεν.
 λ', 163, π', 148 etc. — κεχολώσε-

ται. κεχολώσεται. intercedendi causa
 idonea est et personae dei majorum gen-
 tium apta metus, ne morte Aeneae fato-
 rum ordo conturbetur. quae libro 5. Ae-
 neam servavit, Venus nunc, deorum et
 mariti praesentiam ac reprehensionem ve-
 rita, ut videtur, adulterino filio non suc-
 currit. ipsum Jovem Aeneae nunc opitu-
 lari finxit Virg. Aen. 5, 808—810. —
 μόριμον. μόριμον, quod alias dixit.
 ν. ε', 674 etc. — Sch.: ἀλέασθαι.
 (ν', 436, ψ', 605 etc.) ἐκκλῖναι, δια-
 σωθῆναι. ἄσπερμος. ἄτενος, ἄγο-
 νος. (ἄφαντος. ζ', 60. — φίλατο
 prima longa. ν. δ', 155. — ἤχθηρε
 Κρονίων. fatorum velut praeses est Ju-
 piter, nec aliud isto ejus odio significa-
 tur quam instans Trojae fatorum ordine
 interitus. alienum est, quod dicit Schol.
 B: διὰ τὴν τῶν ὄρκων παράβασιν μι-
 σήτῶν ὁ Ζεὺς ἠγγήσατο τὸ Πριάμου γέ-
 νος. Laomedontis haud dubie intelligit
 perjurium, qui Neptunum et Apollinem,
 arcis Trojanae conditores, pacta mercede
 fraudavit. verum id si cogitabat poeta,
 non fuit dicendum ἦδη, quasi nunc de-
 mum odio haberet Jupiter Trojam ob rem
 dudum factam; quod ineptum est.

307. νῦν δὲ δὴ Α. βίη. Σ σημε-
 οῦνται τινας πρὸς τὴν ἱστορίαν (propter
 eventum, quasi revera Aeneas et ejus

καὶ παίδων παῖδες, τοὶ κεν μετόπισθε γένωνται.“

Junone id concedente, Neptunus Aeneam sublimem eripit, eumque ve-
tat congrēdi cum Achille fortiore, et diis cariore; quo demum interfecto ne-
minem Graecorum ipsi metuendum fore dicit.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα βοῶπις πότνια Ἥρη·
310 „Εννοσίγαι', αὐτὸς σὺ μετὰ φρεσὶ σῆσι νόησον
Αἰνείαν, ἣ κέν μιν ἐρύσσειαι, ἣ κεν ἑάσεις.

[Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ δαμήμεναι, ἐσθλὸν ἔοντα.]

ἦτοι μὲν γὰρ νῶϊ πολέας ἀμόσσομεν ὄρκους
πᾶσι μετ' ἀθανάτοισιν, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
315 μήποτ' ἐπὶ Τρώεσσιν ἀλεξήσειν κακὸν ἦμαρ,
* μηδ' ὀπόταν Τροίῃ μαλερῶ πυρὶ πᾶσα δάηται
δαιομένη, δαίωσι δ' ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν.“

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
βῆ δ' ἕμεν ἄν τε μάχην καὶ ἀνὰ κλόνον ἐγχειάων,
320 ἔξε δ', ὄθ' Αἰνείας ἠδ' ὁ κλυτὸς ἦεν Ἀχιλλεύς.
αὐτίκα τῷ μὲν ἔπειτα κατ' ὀφθαλμῶν χέεν ἀχλὺν,
[Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ, ὁ δὲ μελίην εὐχάλκων

posteri, Priamo debellato, Trojanis imperaverint, quod ex his versibus colligit Strabo 13. p. 906 A), καὶ ἐπεὶ μεταγράφουσι τινες νῦν δὲ δὴ Αἰνείεω γενεῇ πάντεσσιν ἀνάξει, ὡς προθεσπίζοντος τοῦ ποιητοῦ τὴν Ῥωμαίων ἀρχήν. expressit hoc Virg., cum dixit Aen. 3, 97.: hic domus Aeneae cunctis dominabitur oris, Et nati natorum, et qui nascentur ab illis. item Sibylla ad Scipionem de Homero ap. Silium 13, 790.: atque haec cuncta, prius quam cerneret, ordine terris Prodidit, et vestram tulit usque ad sidera Trojam. sed scriptor hymni antiqui in Venerem 197. plane ut Hom.: σοὶ δ' (Anchisem alloquitur Venus) ἔσται φίλος υἱός, ὃς ἐν Τρώεσσιν ἀνάξει, Καὶ παῖδες παῖδεσσι διαμπερὲς ἐκρυγᾶνται. quod temere negat Dionys. Hal. 1, 53. cf. H. cum hic, tum ann. ad Virg. l. c.

310, 311. νόησον Αἰνείαν, ἣ κέν μιν etc. h. e. νόησον, ἣ κεν ἐρύσσειαι Αἰνείαν, ἣ κεν ἑάσεις, ut Latini: saepe eum audivi, cum diceret. v. Ernest. β', 409, Ap. ad τ', 193., de usu autem τοῦ κὲ superius ann. ad 215, μ', 227.

312. versus non perscriptus in Veneto, Lips. et aliis quibusdam codd., quem Ern. intellexit additum esse a nescio quo mangone, qui haud concoqueret ἔαν per se dictum, ut inferius 456, ε', 148, λ', 148 et saepe alias, cum significat amittere aliquem, nec ejus rationem habere.

315. „ἐπὶ — ἦμαρ. h. e. ἐπαλεξήσειν, quod et ἀλεξήσειν dicere potuit

eodem sensu, velut ε', 251., et non adjectis verbis κακὸν ἦμαρ vel similibus, cum pro auxiliando dictum putant, ut θ', 365, λ', 428.“ Ex H.

316. δάηται δαιομένη. putida tautologia, quam non ferens Bentleyus cancellos circumdedit versus sequenti, qui tamen per se haud ineptus est: nam fieri potuit, ut alio quam Graecorum igne Troja cremaretur. praeterea habet hic versus nescio quid antiqui et Homericum, quod nec Heyneum fugit. quare scribamus δάηται, ab Ionico δαμέω, dometur, expugnetur, evertatur. Aeschylus Theb. 309.: εὔτε πόλις δαμασθῆ, iterumque ib. 722.: μὴ πόλις δαμασθῆ, et de igne Choëph. 305.: φρόνημα τοῦ θανόντος οὐ δαμάζει πυρὸς μαλερῶ γνάθος. quanquam δάηται non pertinet ad πυρὶ, sed ordo hic est: μηδ' ὄπ. Τροίῃ δάηται, δαιομένη πυρὶ etc. eadem medicina proximi libri versiculo 375.

facienda est, cum praesertim Hom. non dicat δάειν, sed δαίειν (ε', 4, 7 etc.), maleque habeat δάηται junctum alteri formae δαιομένη. origo mendi repetenda est, opinor, a compendio δάηται, h. e. δάηται. — μαλερῶ πυρὶ. ε', 242.

317 — 320. ἀρήϊοι νῆες Ἀχ. δ', 114, λ', 799 etc. — βῆ — ἐγχειάων. ε', 167. cf. π', 331 etc. — ὁ κλυτὸς — Ἀχιλλεύς, et ille nobilis Achilles. v. α', 11. H secundum Lips. et unum Vindob.: ἠδὲ κλυτός.

322 — 324. haec et 279. inter se repugnare, notarunt Scholiastae Veneti; nec dubitem, factum esse initium inter-

- ἀσπίδος ἐξέρουσεν μεγάλητορος Αἰνείαο·
καὶ τὴν μὲν προπάρουθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔδηκεν,]
325 Αἰνείαν δ' ἔσσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑπόσ' αἰέρας·
πολλὰς δὲ στίχας ἠρώων, πολλὰς δὲ καὶ ἵππων
Αἰνείας ὑπερᾶλτο, θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας,
ἵξε δ' ἐπ' ἔσχατιὴν πολυαῖκος πολέμοιο,
ἐνθα δὲ Κανύκωνες πόλεμον μέτα θωρήσοντο.
330 τῷ δὲ μάλ' ἐγγύθεν ἦλθε Ποσειδάων ἐνοσίχθων,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
„Αἰνεία, τίς σ' ᾧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει
ἀντὶα Πηλεΐωνος ὑπερθύμοιο μάχεσθαι,
ὃς σευ ἄμα κρείσσαν καὶ φίλτερος ἀθανάτοισιν;
335 ἀλλ' ἀναχωρήσαι, ὅτε κε ξυμβλήσεται αὐτῷ,
μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμον Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ κ' Ἀχιλεὺς θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπη,
θαροσήσας δὴ ἔπειτα μετὰ πρῶτοισι μάχεσθαι·
οὐ μὲν γάρ τις σ' ἄλλος Ἀχαιῶν ἐξεναρίξει.“

polationis a nomine Ἀχιλλῆϊ, quod aliquis verbo τῷ adscripserit, tum accessisse alium ineptiorem, qui versus extunderet, tali artifice dignos. non est obscurum, quem dicat poeta, cum sequantur verba Αἰνείαν — αἰέρας, quae superioribus opponi indicant μὲν et δὲ particulae. verba καὶ τὴν — ἔδηκεν sublecta sunt inferius 441.

325 — 329. ἔσσευεν, impulit, egit. v. λ', 147, ξ', 413 etc. — „θεοῦ ἀπὸ χειρὸς ὀρούσας. h. e. διὰ χειρὸς, manu Neptuni actus.“ Ex H. — ἔσχατιὴν, extremam partem. v. λ', 524, ι', 480 etc. — πολυαῖκος πολ. α', 165, Odys. λ', 313. — πόλεμον μετὰ. εἰς πόλ., ut Ἐφύρους μετὰ θωρήσοντο v', 301. ann. H. de Cauconibus v. ann. ad β', 840 et 855.

332 — 335. Sch.: ἀτέοντα. ἐν ἄτη ὄντα, ὃ ἐστὶ βλαπτόμενον κ. ἀφροντιστοῦντα σαντοῦ. Ap.: ἀτόμενον, βλαπτόμενον. similiter alii, nec dubium est, quin hoc verbum recte derivetur ab ἄτη. τ', 88.: οἷτε μοι εἶν ἀγορῇ φρεσὶν ἐμβάλον ἄτην. cf. π', 805. corruptum α, quod longum est in verbo ἄτη et Attico ἀτῶν, neminem offenderit, qui φίλω (304) et φίλω similiaque comparaverit, de quibus v. H excursu 1. ad librum 17. diversum tamen usum verborum ἀτέω et ἀτάω notavit Buttm. Lexil. I. p. 228.: „ἀτέω ist ein bloss bei den ionischen Autoren Homer (II. v', 332.) und Herodot (7, 223 extr.) vorkommendes Verbum, das nur intransitive Bedeutung

hat: u. zwar ist dies die aus dem bestimmten Sinn von ἄτη abgeleitete, von welcher ἀτύω eine Verstärkung ist. Da bloss das Particip (ἀτέοντα, ἀτέοντες) an jenen 2 Stellen vorkommt, so entspricht es den deutschen Adjectiven besinnungslos und tollkühn. (bene Voss.: Welche ein Gott, Aeneias, gebietet dir, also verblendest gegen des Pelcus sohn zu kämpfen —?) Das Verbum ἀτάω hingegen, das nur bei den attischen Dramatikern vorkommt, findet sich bloss im Passiv und in rein passivem Sinn, wodurch also das vorauszusetzende Activ ἀτάω transitive Bedeutung erhält; und zwar ist dies die aus dem allgemeinen Begriff von ἄτη erwachsende: also ἀτῶμαι ich leide Schaden, erfahre Unheil, z. B. Soph. Antig. 17, Eurip. Suppl. 182. Die Praesentia Activi beider Verba sind also so anzunehmen: ἀτέω ich bin ohne Besinnung; ἀτάω ich bringe in Unglück.“

336 — 342. ὑπὲρ μοῖραν. v. 30. negat quidem Hector ζ', 487. fieri quidquam praeter fatum; sed ita loquuntur alii quoque veterum: velut Cic. dixit Phil. 1, 4.: multa impendere videntur praeter naturam etiam, praeterque fatum; et Virg. 4. extr. de Didone: quia nec fato merita nec morte peribat. H.: „versum adscripsit Gellius 13, 1., de re parum subtiliter disputavit, quisquis temeritate sua malum sibi arcessit, quod evitari potuit, ille ὑπὲρ μοῖραν, praeter fatalem necessitatem, perire dicitur“ etc. — θάνατον — ἐπίσπη. β', 359, ο',

quo facto, nebulaeque, quae ejus oculis effusa erat, dissipata, Achilles virtutem concurrere jubet Graecos.

- 340 Ὡς εἰπὼν λίπεν αὐτόθ' ἔπει διεπέφραδε πάντα.
αἴψα δ' ἔπειτ' Ἀχιλλῆος ἀπ' ὀφθαλμῶν σκίδασ' ἀχλύν
θεσπεσίην· ὁ δ' ἔπειτα μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·
„Ὡ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι·“
- 345 ἔγχος μὲν τότε κεῖται ἐπὶ χθονός, οὐδέ τι φῶτα
λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, κατακτάμεναι μενεαίνων.
ἦ ἦ καὶ Αἰνείας φίλος ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἦεν· ἀτὰρ μιν ἔφην μὰψ αὐτῶς εὐχετάσθαι.
ἔρῶέτω! οὐ οἱ θυμὸς ἐμεῦ ἔτι πειρηθῆναι
- 350 ἔσσεται, ὅς καὶ νῦν φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο.
ἀλλ' ἄγε δὴ, Δαναοῖσι φιλοπτολέμοισι κελεύσας,
τῶν ἄλλων Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἔλθῶν.“
- Ἦ, καὶ ἐπὶ στίχας ἄλλο, κέλευε δὲ φῶτι ἐκάστω·
„μηκέτι νῦν Τρώων ἕκας ἔστατε, δίοι Ἀχαιοὶ,
355 ἀλλ' ἄγ', ἀνὴρ ἄντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμῆατο δὲ μάχεσθαι!
ἀργαλέον δέ μοι ἔσται, καὶ ἰφθίμῳ περ ἔοντι,
τοσσοῦσδ' ἀνθρώπους ἐφέπειν, καὶ πᾶσι μάχεσθαι·
(οὐδέ κ' Ἄρης, ὅσπερ θεὸς ἄμβροτος, οὐδέ κ' Ἀθήνη
τοσσοῦσδ' ὑσμίνης ἐφέποι στόμα, καὶ πονέοιτο·)
- 360 ἀλλ' ὅσσον μὲν ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε, ποσίν τε,
καὶ σθένει, οὐ μέ τί φημι μεθησέμεν, οὐδ' ἦβαιὸν,
ἀλλὰ μάλα σιχρὸς εἼμι διαμπερές, οὐδέ τιν' οἶα
Τρώων χαιρήσειν, ὅστις σχεδὸν ἔρχεος ἔλθῃ.“

495, η', 52 etc. — διεπέφραδε. σ', 9. — μέγ' ἔξιδεν ὀφθαλμοῖσιν. h. e. μεγάλως. H: „dictum,“ inquit, „ut μέγα γηθεῖν, λάχειν“ etc. sed magis hoc, ni fallor, proprie dictum est, quoniam, qui adstupent alicui rei subito conspectae, magis solito aperire oculos solent; quemadmodum et Germani vulgo dicunt: er machte grosse Augen, er sah ihn gross an.

343. λ', 403, σ', 5.

344. ν', 99, ο', 286, φ', 54. cf. Odys. τ', 36.

348. ἔφην, putabam. — μὰψ αὐτῶς dixit ut μὰψ οὕτω, sic temere, β', 120. cf. β', 214, supra 298 etc. idem est μαψιδίας ε', 374. et alias.

349—353. ἔρῶέτω. Sch.: φθειρέσθω. θ', 164.: ἔρῶε, κακὴ γλῆνη. cf. ι', 377, ω', 239, Odys. ε', 139. — πειρηθῆναι. 352, ε', 220, 279 etc. — ἄσμενος, libens. ξ', 108. — στίχας. β', 525, δ', 201 etc. — ἄλλο. Odys. α', 532, γ', 29, ε', 111, ν', 611, Odys. χ', 2 etc. — φῶτι. β', 164, ι', 195 etc.

354, 355. δίοι. α', 7 etc. — ἄντ' ἀνδρός. h. e. ἄντα. ν. 75, ν', 184,

ο', 415 etc. — μεμῆατο. δ', 304, α', 590, β', 863 etc.

356. μ', 410. cf. ibid. 410, ρ', 252 etc.

357—359. ἐφέπειν. λ', 177, 496, π', 724 etc. Sch.: ἐφέποι. ἐπέροιο, ἐπιδιῶκοι. στόμα. (ν', 8.) τὴν σύστασιν. — πονέοιτο. (ε', 84, η', 442, ν', 2 etc.) operaretur, rem ageret, pugnet. ne deos quidem bellicosissimos ausuros esse ait tantam aciem hostium obire et impugmare.

361, 362. μεθησέμεν, remissurum esse. δ', 234 etc. — οὐδ' ἦβαιὸν, ne tantillum quidem. β', 380, ν', 106 etc. — Schol. A: ἀλλὰ — διαμπερές. ἢ διπλῆ πρὸς τὸ σημαίνουμενον, (propter significatos tantummodo, non diserte dictos, hostes vocabulo σιχρός.) ὅτι δι' ὅλης τῆς τάξεως πορεύσομαι (τῆς) διανταίας, ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ πέρατος τῆς φάλαγγος. Hesych.: σιχρὸς εἼμι διαμπερές. (addendum est διαμπ., ut quod pertineat ad σιχρὸς, quemadmodum genitivi jungi solent adverbis. Matth. §. 318.) δι' ὅλης τῆς τάξεως αὐτῶν πορεύσομαι (πορεύσομαι) etc.

pariter Hector exhortatur Trojanos.

365 Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· Τρώεσσι δὲ φαιδύμιος Ἐκτωρ
κέκλεθ' ὀμοκλήσας, φάτο δ' ἕμεναι ἄντ' Ἀχιλλῆος·

„Τρώες ὑπέρθυμοι, μὴ δεΐδῃτε Πηλεΐωνα!

καὶ κεν ἐγὼν ἐπέεσσι καὶ ἀθανάτοισι μαχοίμην·

ἔργχει δ' ἀργαλέον, ἐπειὴ πολὺ φέρετεροί εἰσιν.

οὐδ' Ἀχιλεὺς πάντεσσι τέλος μύθοις ἐπιθήσει,

370 ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺν κολούσει.

τῷ δ' ἐγὼ ἀντίος εἰμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,

εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρω.“

Ὡς φάτ' ἐποτρύνων· οἱ δ' ἀντίοι ἔργχει ἄειραν,

Τρώες· τῶν δ' ἄμυδις μίχθη μένος, ὦρτο δ' αὐτῇ.

cui procedenti Apollo pugnam cum Achille interdicat.

375 καὶ τότε ἄρ' Ἐκτορα εἶπε παραστάς Φοῖβος Ἀπόλλων·

„Ἐκτορ, μηκέτι πάμπαν Ἀχιλλῆϊ προμάχιζε,

ἀλλὰ κατὰ πληθύν τε καὶ ἐν φλοίσβοιο δέδεξο,

μήπως σ' ἦε βάλῃ, ἦε σχεδὸν ἄορι τύψῃ.“

Ὡς ἔφαθ' Ἐκτωρ δ' αὐτίς ἐδύσατο οὐλαμὸν ἀνδρῶν,

380 ταρβήσας, ὅτ' ἄκουσε θεοῦ ὅσα φωνήσαντος.

irruit Achilles in hostem, et plures obtruncat.

ἐν δ' Ἀχιλεὺς Τρώεσσι θόρε, φρεσὶν εἰμένος ἀλκῆν,

364, 365. ἐποτρύνων. 171 etc. — φαίδυμιος. δ', 505 etc. — κέκλεθ' ὀμ. δ', 508, ε', 439 etc. — ἕμεναι supplet vicem vocis dactylicae, ut ἄορι 378, φ', 179. et 208., nec scribendum ἕμεναι, quod barbarum sonat, quamvis dicatur ἕμεναι pro ἕμεναι. ceterum vereor, ne poeta dixerit ἔφατο δ' ἕμεν, estque fortasse ortum -αι ex ἄν- syllaba, quae sequitur; quo facto scribendum fuit φάτο metri gratia. certe proferendi non sunt fines illius licentiae, ne ζεν- γνύμεν π', 145. et alia ejusmodi menda tuentes totam rem metricam tollamus, sed 5 brevium continuaram in hexametro vel secunda vocabulum prius finiat necesse est, posteriore sequentem pedem totum explente, cujus vocabuli prima non solum ictu metrico, sed etiam accentu juvenanda est (φάτο δ' ἕμεναι): vel finiat priorem vocem syllaba tertia, quamvis accentu carens, sed elata ictu metrico et caesura (ἔφατο δ', ἕμεν): qui probiores sunt numeri atque usitatiores. hanc legem quaecunque migrant, pro corruptis habenda sunt. — Sch.: φάτο — Ἀχιλλῆος. ἔλεγε δὲ ἀντικρὺς ἐλευεσθαί τοῦ Ἀχιλλῆος.

366 — 369. ὑπέρθυμοι. β', 746, ζ', 111 etc. — οὐδ' — ἐπιθήσει. v. ε', 107.

370. μεσσηγύ. σ', 316, θ', 556 etc. — κολούσει. ita Townl., ut ἐπιθή-

σει et τελέει, h. e. τελέσει. neque aliud in libris suis invenit Sch., qui sic interpretetur: ἀμφαλον καὶ ἀτελῆ ποιήσει, τουτέστιν ἀποτεύξεται πρὸ τοῦ ποιῆσαι. vulgo: κολούει, neglecta fortasse σ littera propter ε similem vicinam ((ε)).

371 — 375. πυρὶ, igni, rei perniciosissima. v. ann. ad κ', 246. ἐμφορτικῶς et voce contentiore iterat verba εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν, quo magis se vel igneas istas Achillis manus contemnere significet. epanalepsin sive epanastrophem vocant: v. ζ', 395, μ', 95. ridicule senex Plautinus Most. 5, 2, 8.: apage illum a me: nam ille quidem Vulcani irati est filius: Quaque tangit, omne amburit. — αἰθῶνι σιδήρω. δ', 485, Odys. α', 184. — ἄμυδις. 114 etc. — μένος, robur, h. e. certamen a causa. — αὐ- τῇ. α', 492 etc. — Ἐκτορα εἶπε, h. e. πρὸς Ἐ. v. ρ', 237.

376 — 379. προμάχιζε. γ', 16. cf. λ', 217 etc. — Schol. B: ἐν φλοίσβοιο δέδεξο. κατὰ πληθύν συν τοῖς ἄλλοις αὐτὸν ἐνδέχον. ἐν φλοίσβοιο, ex tumultu pugnae. ε', 322, 469. non seorsum, sed turba septum sua pugnare jubet Hectorem cum Achille. — ἐδύσατο. γ', 328, φ', 515, Odys. δ', 425 etc. — οὐλαμὸν ἀνδρῶν. δ', 251, 273.

381 — 385. ἐν — θόρε. ε', 161. cf.

- σμερδαλέα λάχων· πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιτίωνα,
 ἐσθλὸν Ὀτρυντείδην, πολέων ἡγήτορα λαῶν,
 τὸν Νύμφη τέκε νηῖς Ὀτρυντῆϊ ποταμὸν ὄρω,
 385 Τμῶλῳ ὑπο νιφόμεντι, Ἰθῆς ἐν πλοῖσι δῆμῳ.
 τὸν δ' ἰθὺς μεμαῶτα βάλ' ἔγχει δῖος Ἀχιλλεύς
 μέσσην κακκεφαλῆν· ἢ δ' ἀνδιχα πᾶσα κεάσθη.
 δούπησεν δὲ πεσῶν· ὁ δ' ἐπέυξατο δῖος Ἀχιλλεύς·
 „Κεῖσαι, Ὀτρυντείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν!
 390 ἐνθάδε τοι θάνατος· γενεὴ δέ τοι ἐστ' ἐπὶ λίμνῃ
 Γυγαίῃ, ὅθι τοι τέμενος πατρῴϊόν ἐστιν,

θ', 320 etc. — φρεσίν — ἀλκήν. v. ann. ad α', 149. — πρῶτον δ' ἔλεν Ἰφιτίωνα etc. magnopere ornavit primam caedem Achillis. E: ἰστέον ὅτι πολλῇ καὶ ἐνταῦθα ποιικιλία γραφῆς ἐπὶ τοῖς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ πίπτουσι, δι' ἃν πέπλον ἐξαρτυεῖ ὀητορίας ὁ π., ὁποῖόν τινα καὶ πρὸ τούτων ἐξέφυαν, καὶ οὐχ ἓνα μόνον, ἀλλὰ πολλοὺς κ. καλοῦς. ὁ μὲν γὰρ Ὀτρυντείδης τηλαυγὲς πρόσωπον (Pind. Ol. 6, 3.) τῆς τοῦ ἥρωος ἀριστείας. ἡγεμῶν τε γὰρ ἐστὶ, καὶ οἶος τῷ Ἀχιλλεῖ γνωρίζεσθαι. similiter Schol. B. — ποταμὸν ὄρω. β', 278 etc. — Τμῶλῳ. β', 866. — νιφόμεντι. ν', 754, ξ', 227, σ', 615 etc. E: Τμῶλῳ δὲ ὄρος καὶ αὐτὸς Ἀυδίων ὑψηλόν. διὸ νιφόμεντα λέγει αὐτὸν ὁ π. Dionys. Perieg. 830.: Μηρονίη δ' ἐπὶ τῆσιν ἐπ' ἀντολίην τετάνυσται Τμῶλῳ ὑπ' ἡνεμόεντι. Sch.: Ἰθῆ δια τοῦ δ πόλις Ἀυδίας, ἡ νῦν καλουμένη Σάρδεϊς· δια δὲ τοῦ λ' Τλη (ε', 708.) πόλις Βοιωτίας. cf. Strab. 9, 2., vol. 2. p. 259. ed. Tauchniz. idem 13, 4., vol. 3. p. 152., perscripto β', 866.: προσγράφουσί τινες τούτῳ, inquit, τέταρτον ἔπος, Τμῶλῳ ὑπὸ — δῆμῳ. οὐδεμία δ' εὐρίσκεται Ἰθῆ ἐν τοῖς Ἀυδοῖς. — οἱ δὲ τὰς Σάρδεϊς Ἰθῆν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ τὴν ἀκρόπολιν αὐτῆς. Plin. de Lydia H. N. 5, 29, §. 30.: celebratur maxime Sardibus in latere Tmolii, qui antea Timolus appellabatur, vitibus consitus, et ex eo profluente Pactolo, eodemque Chrysoorhoa, ac fonte Tarne. a Maeoniis civitas ipsa Hyde vocitata est, clara stagno Gygaeo. Sardiana nunc appellatur ea jurisdictione etc. aliud est oppidum Hyde, quod idem commemoravit ib. §. 25., in confinio Galatiae atque Cappadociae situm. cf. Cellar. 2. p. 126, 128, 204. — ἐν πλοῖσι δῆμῳ. ε', 710, π', 437, Odys. ν', 322 etc. fertilissima fuit illa regio et vineis inprimis clara. Seneca Phoeniss. 602.: hinc nota Baccho Tmolus attollit juga.

cf. Virg. Georg. 1, 56. et 2, 98. cum Vossii et Heynei ann., Cellar. l. c. p. 126 etc.

387. π', 412. cf. ibid. 573. putide rem augent Apollonius 2, 103. (ἤλασ' ἐπεσόμενον κεφαλῆς ὑπερ' ἢ δ' ἐκάτερθεν ἔνθα καὶ ἐνθ' ὁμοιοῖν ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκεάσθη.) et Virg. Aen. 9, 754. (atque illi partibus aequis Huc caput atque illuc humero ex utroque perpendit)

388, 389. δούπησεν δὲ πεσῶν. δ', 504, ε', 42, λ', 449, Odys. χ', 94 etc. — πάντων ἐ. ἀνδρῶν. α', 146, σ', 170.

390 — 392. Sch.: λίμνη Γυγαίη. οὗτος ἐν Ἀυδίᾳ λίμνη καλουμένη Γυγαίη, ἥτοι ἀπὸ Γύγου τοῦ Κανθαύλου (imo ejus successoris), ὃν πρῶτόν (?) φασὶ βασιλεύσαι Ἀυδῶν, ἢ ἀπὸ τινος ἔγγωριου ἥρωος Γύγου καλουμένου. „hoc verisimilius, ne scriptorem hujus versus infra 15. Olympiadem sive 720. ante Chr. natum detrudamus, quo tempore regnasse dicitur Gyges.“ Ex H. cf. β', 865. — τέμενος. ζ', 194, μ', 313 etc. Scholl. Townl. et Victor.: ὅθι — πατρῴϊόν. κόμη ἐστὶ Ἀυδίας ἄλαδα, ἔνθα φησὶν Ἡρόδοτος (nihil tale Herod. 1, 80. quare ponendum puto Ἡρόδοτος, cujus memorantur ὑπομνήματα εἰς τὰ τοῦ Ὀμήρου. v. H. ann. ad α', 20.) βωμόν Ἰφιτίωνος, καὶ ἄγαλμα λίθινον κολοσσικόν ἡρωοτηριασμένον (hermis simile), ἀρχαίῳ τύπῳ εἰργασμένον, καὶ τοὺς περὶ τὴν λίμνην καλάμους συνδονεῖσθαι * εἰλειδοῖς. * hoc fuit cum ita scribendum esse videretur: εἴ Ἀυδοῖς, ut istae arundines suaviter moveri atque agitari dicerentur una cum Lydis saltantibus in festo herois Iphitionis. de Hermo et Hyllo fluviis geographus 13, 4., p. 151.: καταφύονται δ' ὁ Πακτωλὸς εἰς τὸν Ἐρμον, εἰς ὃν καὶ ὁ Ἄλλος ἐμβάλλει, Φρύγιος νυνὶ καλούμενος· συμπεσόντες δ' οἱ τρεῖς καὶ ἄλλοι ἀσημότεροι σὺν αὐτοῖς εἰς τὴν Φωκαίαν ἐκδιδόσιν θάλατταν, ὡς

“Γλλω ἐπ’ ἰχθυόεντι καὶ Ἔρμω δινήεντι.”

Ὡς ἔφατ’ εὐχόμενος τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.

τὸν μὲν Ἀχαιῶν ἵπποι ἐπισσώτροις दाτέοντο

395 πρώτη ἐν ὑσμίνῃ. ὁ δ’ ἐπ’ αὐτῷ Δημιόλεοντα,

ἔσθλον ἀλεξητήρα μάχης, Ἀντήνορος υἱὸν,

νύξε κατὰ κρόταφον. κυνέης διὰ χαλκοπαρήου.

οὐδ’ ἄρα χαλκείῃ κόρυς ἔσχεθεν, ἀλλὰ δι’ αὐτῆς

αἰχμῇ ἱεμένη ῥῆξ’ ὀστέον, ἐγκέφαλος δὲ

400 ἔνδον ἅπας πεπάλακτο· δάμασσε δὲ μιν μεμαῶτα.

Ἴπποδάμαντα δ’ ἔπειτα, καθ’ ἵππων αἰξάντα,

προσθέν ἐθεν φεύγοντα, μετάφρενον οὐτάσε δουρὶ.

αὐτὰρ ὁ θυμὸν αἰσθε καὶ ἤρουργεν, ὥς ὅτε ταῦρος

ἤρουργεν, ἐλκόμενος Ἐλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα,

Herodotus phoen. (1, 80.) ἀπτεται δὲ καὶ Μυσίας ὁ Ἔρμος, ἐξ ὄρους ἱεροῦ τῆς Δινδυμήνης etc. cf. Cellar. 2. p. 69. — ἰχθυόεντι — δινήεντι. v. β', 87, 484, ξ', 508. — „similiter de Aeolo Virg. Aen. 12, 546: hic tibi mortis erant metae; domus alta sub Ida, Lyrnessi domus alta, solo Laurente sepulcrum.“ Cl.

394 — 397. ἐπισσώτροις. ε', 725, λ', 537 etc. — Sch.: दाτέοντο. (ε', 138, σ', 264, ψ', 121 etc.) διέκοπτον. (E: διαίροντον.) ἀλεξητήρα μάχης. ἀποτρεπτικόν, βοηθόν. — idem est ἀμύντωρ ν', 384. E K. — κρόταφον. δ', 502, ν', 188 etc. — κυνέης δ. χαλκοπαρήου. μ', 183, ρ', 294.

398 — 400. v. μ', 184 — 186, λ', 96 — 98.

401. λ', 423.

403, 404. Sch.: αἰσθε. (π', 468.) ἔξῆπνευσεν. ἤρουργεν. ἐμνήσατο, ἀνεργύγανε, πνεῦμα σφοδρὸν ἀφῆκεν. (Voss.: und stöhnete dumpf.) Ἐλικώνιον ἄ. ἄνακτα. τὸν Ποσειδάωνα, ἦτοι ὅτι ἐν Ἐλικῶνι ὄρει τῆς Βοιωτίας τιμᾶται, ἢ ἐν Ἐλίῃ. μᾶλλον οὖν παρὰ τὸν ἐν Ἐλίῃ θεόν. διαφέρει γὰρ Ἐλικῶν καὶ Ἐλίῃ, ὅτι Ἐλικῶν μὲν ὄρος Βοιωτίας, Ἐλίῃ δὲ νῆσος. (imo: πόλις. v. β', 575, Cellar. 1. p. 1176, 1177.) Ἀχαιῶς, ἐν ἣ ἱερὸν Ποσειδῶνος. ἢ δὲ ἱστορία αὐτῆ. Νηλεὺς ὁ Κόδρου, χρησμὸν λαβὼν, ἀποικίαν ἔστειλεν εἰς Μίλητον καὶ Καρίαν, ἐνθα ἱερὸν Ποσειδῶνος ἰδρύσατο, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἐλίῃ τεμένους Ἐλικώνιον τὸν θεὸν προσηγόρευσε. δοκεῖ δὲ, ἐπειδὴν θύωσι, βοησάντων μὲν τῶν βοῶν προσδέχεσθαι τὸ θεῖον τὴν θυσίαν, σιγάντων δὲ λυπεῖσθαι καὶ μηνιᾶν νομίζεσθαι. pertinēt hoc ad verba γίνονται δὲ τε τοῖς Ἐνοσιχθῶν, in quibus τοῖς potest esse

his rebus, hac re, mugitu bovis, sed etiam his adolescentibus, qui bovem adducunt, ut H animadvertit. „constat hoc, fuisse in Caria, post Ionia dicta, Neptuni Heliconii fanum antiquissimum, cujus origines referebantur ad coloniae ab Ionibus in Asiam ductae primordia. memoravit Clitophon ap. Sch. et Schol. A, quem Clitophontem verisimile videtur eundem esse atque Rhodium cognominem illum, qui cum India, Italica et alia hujusmodi scripsit, tum πτίσις. etenim auctore Herodoto 1, 148. Iones, postquam in Asiam advenerant, ad Mycalen consecrarunt templum Ποσειδάωνι Ἐλικωνίῳ, ubi conventus habitati sunt, quos Panionia dixerunt. (Strab. 8, 7., vol. 2. p. 220. ed. Tauchnitz.) antiquitas autem clarae cultu Neptuni fuerunt Aethiae urbes Helice et Aegae (θ', 202, 203. Callimachus h. in Del. 101. Ἐλίῃ τε Ποσειδάωνος ἐταίρη.), traditurque Helice quoque celebratum fuisse nomen Neptuni Heliconii. qua re adducti quidam scriptores referebant illud nomen ad Ἐλίκην, quasi idem sit Ἐλικώνιος atque Ἐλικήσιος: quod fieri posse negans Aristarchus a monte Helicone appellatum censuit deum, ἐπεὶ ἡ Βοιωτία ὅλη ἱερὰ Ποσειδῶνος: v. Etym. in Κύριος, p. 547, 14. et Sch. ad ε', 422. Ap.: Ἐλικώνιον. τὸν Ποσειδάωνα, ἀπὸ Ἐλικῶνος, τοῦ ἐν Βοιωτία, ἱεροῦ τοῦ θεοῦ. (dedi ἱεροῦ pro ἱερὸν, quod habent libri. Villosis: ἐνθα ἱερὸν etc., quod facile admissem, si de sacris Neptuno in Helicone factis constaret.) οἱ δὲ φασιν ἀπὸ Ἐλίῃς etc. alii probabiliter urbem Ἐλίκην etiam Ἐλικῶνα vocatam esse existimarunt, quemadmodum Hom. dixit θ', 202. Ἐλίῃ τε καὶ Αἰγῶς, scriptor autem hymni Hom. in Nept. 3. Ἐλικῶνα καὶ Αἰγῶς. inde est, ni fallor, quod Iones imaginem Neptuni petierunt ab He-

- 405 κούρων ἐλκόντων, γάνυται δὲ τε τοῖς Ἐνοσίχθων·
ὡς ἄρα τόνγ' ἐρυγόντα λίπ' ὀστέα θυμὸς ἀγήνωρ.
αὐτὰρ ὁ βῆ ξὺν δουρὶ μετ' ἀντίθεον Πολύδωρον,
Πριαμίδην. τὸν δ' οὔτι πατὴρ εἶσκε μάχεσθαι,
οὔνεκά οἱ μετὰ παισὶ νεώτατος ἔσκε γόνοιο,
410 καὶ οἱ φίλτατος ἔσκε, πόδεςσι δὲ πάντας ἐνίκαι·
δὴ τότε νηπιέησι, ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων,
θῦνε διὰ προμάχων, εἴως φίλον ὤλεσε θυμόν.
τὸν βάλε μέσσον ἄκοντι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς
νῶτα, παραΐσσοντος, ὅθι ζωστήρης ὀχῆς
415 χρύσειοι ξύνεχον, καὶ διπλόος ἦντετο θῶρηξ,
ἀντικρὺς δὲ διέσχε παρ' ὀμφαλὸν ἔρχεος αἰχμῆ.
γνῦξ δ' ἔριπ' οἰμῶξας· νεφέλη δὲ μιν ἀμφειάλυψε
κνανέη, προτὶ οἱ δ' ἔλαβ' ἔντερα χερσὶ λιασθείς.

Polydoro fratre occiso Hector se continere amplius nequit, sed prosilit in Achillem, viso illo exultantem.

- Ἐκτωρ δ' ὡς ἐνόησε κασιγνητον Πολύδωρον,
420 ἔντερα χερσὶν ἔχοντα, λιαζόμενον προτὶ γαίῃ,
κάρῳα οἱ ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀγλὺς, οὐδ' ἄρ' ἔτι τλῆ
δηρὸν ἐκὰς στρωφᾶσθ', ἀλλ' ἀντίος ἤλθ' Ἀχιλλῆϊ,
ὄξυ δόρου κραδάων, φλογὶ εἴκελος. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
ὡς εἶδ', ὡς ἀνέπαλτο, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠΐδα·
425 „Ἐγγὺς ἀνῆρ, ὃς ἐμὸν γε μάλιστ' ἐσεμιάσσατο θυμόν,
ὃς μοι ἑταῖρον πέφνε τετιμένον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν

licensibus, teste Strabone l. c. p. 221. Paus. 7, 24.: ἐνταῦθα ὄκητο Ἑλλίκη πόλις, καὶ Ἰωσὶν ἱερὸν ἀγιώτατον Ποσειδῶνος ἦν Ἑλικωνίου“ etc. plura de hac re v. ap. H.

405—409. γάνυται. (ν', 493, Odys. μ', 43 etc.) ἦδεται, χαίρει. — θυμὸς ἀγήνωρ. β', 276, ι', 398 etc. — οὔτι εἶσκε, dom sinebat, vetabat, dum domi fuit; sed clam fugisse videtur Polydorus ad exercitum Trojanorum. ceterum ejus mortem aliter narrat Euripides Hecuba et Virg. Aen. 3, principio. v. Eichh. vol. 2. p. 176. et 177. — νεώτατος γόνοιο, natu minimus.

411—418. νηπιέησι. (ο', 363, ι', 487 etc.) ἀφροσύναις, ἀνοίαις. — Schol. B: παραΐσσοντος. παρακλίνοντος. h. e. praetercurrente illo. — ὅθι — θῶρηξ. δ', 132, 133. significatur locus tergi contrarius illi, ubi balteus connectebatur in anteriore parte corporis. — ἀντικρὺς hic quoque Bentlejus recte pro vulgato ἀντικρῦ. v. ann. ad γ', 359. — διέσχε. ε', 100. — γνῦξ — κνανέη. ε', 68.: γνῦξ δ' ἔριπ' οἰμῶξας, θάνατος δὲ μιν ἀμφειάλυψε. cf. ibid. 309, 357, θ', 329 etc. — Sch.: προτὶ οἱ. πρὸς ἐαυτόν. προσέλαβεν

ἐαντῶ, h. e. viscera prolapsa sua corripuit, alvoque recondidit. similiter H. — λιασθείς, inclinatus. ο', 520.

421. κακοφάνως libri: οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη.

422—425. στρωφᾶσθαι. ι', 459, ν', 557. — κραδάων. ἦ', 213, ν', 583, Odys. τ', 438. cf. ν', 504 etc. — φλογὶ εἴκελος. ν', 39, 53, 330, ρ', 88 etc. germanice id dicas blitzschnell. Voss.: wie ein glutstral. — „similiter Maro de Pandaro Aen. 9, 735.: tum Pandarus ingens Emicat, et mortis fraternae fervidus ira Exclamat“ etc. Ex Eichh. — ὡς εἶδ', ὡς —. v. ξ', 294. — ἀνέπαλτο. θ', 85, ψ', 694. cf. 483. — ἐσεμιάσσατο. ρ', 564.

426—428. vulgo: ὃς μοι | ἑταῖρον | πέφνε. | v. ann. ad 4. graviter vox gravis ἑταῖρον complet totum illum pedem, ut α', 437.: ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον, non ββαινον, et sequente ibi versu: ἐκ δ' ἐκατόμβην βῆσαν, et φ', 279.: ὡς μ' ὄφελ' Ἐκτωρ κτείνει: et soluto spondeo 479.: τοῖσιν δ' ἔκμενον οἶθρον ζεὶ ἐκάεργος Ἀπόλλων: et 488.: αὐτὰρ ὁ μήνι νηυσὶ παρήμενος etc. hujusmodi menda corrigi impune possunt sine li-

ἀλλήλους πτώσσοιμεν ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. “

Ἦ, καὶ ὑπόδρα ἰδῶν προσεφώνεεν Ἔκτορα δῖον·

„ ἄσσον ἴθ’ ὣς κεν θᾶσσον ὀλέθρον πείραθ’ ἵκηαι. “

430 Τὸν δ’ οὐ ταρβήσας προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·

„ Πηλείδη, μὴ δὴ μ’ ἐπέεσσι γε, νηπύτιον ὣς,

ἔλπεο δειδίξεσθαι, ἐπεὶ σάφα οἶδα καὶ αὐτὸς

ἡμὲν κερτομίας ἠδ’ ἀβυλα μνηθήσασθαι·

οἶδα δ’, ὅτι σὺ μὲν ἐσθλὸς, ἐγὼ δὲ σέθεν πολὺ χείρων.

435 ἀλλ’ ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται,

αἶ κέ σε χειρότερός περ ἐὼν ἀπὸ θυμὸν ἔλωμαι,

δοῦρὶ βαλὼν, ἐπειὴ καὶ ἐμὸν βέλος ὄξυ πάροισεν. “

servat Apollo Hectorem.

Ἦ ὅρα, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δόρυ, καὶ τόγ’ Ἀθήνη

πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο,

440 ἦκα μάλα ψύξασα· τὸ δ’ ἄψ ἵκεθ’ Ἔκτορα δῖον,

αὐτοῦ δὲ προπάροισθε ποδῶν πέσεν. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

ἐμμεμαῶς ἐπόρουσε, κατακτάμεναι μενεαίνων,

σμερδαλέα ἰάχων· τὸν δ’ ἐξήραξαεν Ἀπόλλων

θεῖα μάλ’, ὥστε θεὸς, ἐκάλυψε δ’ ἄρ’ ἦετι πολλῇ.

445 τρὶς μὲν ἔπειτ’ ἐπόρουσε ποδάροκῆς δῖος Ἀχιλλεὺς

ἔργχει χαλκείῳ· τρὶς δ’ ἦερα τύψε βαθεῖαν.

ἀλλ’ ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπέσσυτο, δαίμονι ἴσος,

δεινὰ δ’ ὀμοκλήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

ris. — πτώσσοιμεν, fugiamus. δ’,

71, ε’, 634, Odys. ρ’, 227 etc. —

τολέμοιο γεφύρας. δ’, 371. —

πόδρα ἰδῶν. α’, 148, β’, 245 etc.

429. ζ’, 143. cf. α’, 335, ψ’, 667 etc.

431—433. v. supra 200—202.

434. male Schol. Thucydidis ann. ad

63. haec dicta putabat κατ’ εἰρω-

σίαν. quanto rectius D. Montbel.: „Re-

marquez le vers 434: οἶδα — χείρων.

„ mais je sais que tu es brave, et que

je te suis bien inférieur. “

„ Combien il

confirme ce que j’ai déjà dit (voy. les

observ. sur les vers 225 du 1., 31 du

2., et 217 du 19. chant de l’Iliade.) sur

cette candeur des héros d’Homère à dé-

clarer naïvement leur infériorité. “

435. ρ’, 514, Odys. α’, 267, 400,

ψ’, 129.

436, 7. χειρότερος. ο’, 513. —

Sch.: ὄξυ πάρ. ἔξυστο τοῦ ἐμπροσθεν

έρουσ, κατὰ τὴν ἀκμὴν. Voss.: tref-

end mit meinem geschoss, das auch an

der spitze geschäft ist. E: — τινὲς δὲ

ὁ πάροισεν ἐνταῦθα χρονικὸν νο-

ῶσιν, ἵνα λέγῃ ἀστείως ὁ Ἔκτωρ, ὅτι

τὸ τούτου, καὶ χθές που κ. πρόην,

κ. πρὸ τῆς νῦν ὥρας ὄξυ εἶχον βέλος,

καὶ τε δηλαδὴ πολλοὺς ἀνεῖλον, ἐν δὲ τοῖς

καὶ Πάτροκλον. durior est haec ratio,

siquidem in verbis ἐπειὴ — πάρ. facile

intelligitur ἐστὶ, difficilior ἦν, quam-

vis ne id quidem prorsus inusitate.

439, 440. πνοιῇ. (ξ’, 395 etc.) πνεύ-

ματι. (halitu suo.) Ἀχ. πάλιν. ἐπὶ τὸ

ἔτερον μέρος Ἀχιλλέως, ὃ ἐστὶ τὸ ἐναν-

τίον. (cf. α’, 116, 380, γ’, 427 etc.)

ἦκα μ. ψ. πάνν ἤραμα κ. πρόως κατα-

πνεύσασα καὶ ὑποκλάσασα τῆς ὀρμῆς.

ἢ κοῦφον ποιήσασα. Plautus παρρηδῶν

Mil. glor. 1, 1, 16.: memini: nempe il-

lum dicis cum armis aureis, Quojus tu

legiones difflavisti spiritu, Quasi ventus

folia aut paniculam tectoriam. similiter

Menelaum servat dea δ’, 129.

442. ἐμ. ἐπόρουσε. 468, ε’, 142,

δ’, 472 etc. — κατ. μενεαίνων. γ’,

379, ε’, 436, supra 346 etc.

443, 444. γ’, 380, 381.

446. βαθεῖαν, altam, h. e. crassam

et velut batyñ, in qua procedas quam-

que penetres longius, sive in altum, sive

in latum. v. inferius 490, 491, α’, 532,

κί, 353 etc. — „similiter ap. Virg. Aen.

10, 645. Aeneae assimilata ab Junone

umbram ense verberat Turnus, nec ferre

videt sua gaudia ventos. “ Eichh.

447, 8. ε’, 437, 8, π’, 705, 6.

„Ἐξ αὖ νῦν ἔφυγες θάνατον, κύον! ἧ τέ τοι ἄγχι
 450 ἦλθε κακόν· νῦν αὐτὲ σ' ἐρύσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,
 ὃ μέλλεις εὐχέσθαι ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων.
 ἧ δὴν σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας,
 εἴ ποὺ τις καὶ ἔμοιγε θεῶν ἐπιτάροθός ἐστι·
 νῦν δ' αὖ τοὺς ἄλλους ἐπιείσομαι, ὃν κε νικεῖω.“

itaque rursus in alios Achilles conversus varias caedes edit.

455 Ὡς εἰπὼν Δρύοπ' οὔτα κατ' ἀχένα μέσσον ἄκοντι·
 ἦριπε δὲ προπάροιδε ποδῶν. ὁ δὲ τὸν μὲν ἔασε,
 Δημοῦχον δὲ Φίλητοριδην, ἦν τε, μέγαν τε,
 καγγόνν δουρὶ βαλὼν ἠούκακε· τὸν μὲν ἔπειτα
 οὐτάζων ξίφει μέγλω ἐξαίνυτο θυμόν.
 460 αὐτὰρ ὁ Λαόγονον καὶ Δάρδανον, υἱε Βιάντος,
 ἄμφω ἐφορηθῆεις, ἐξ ἵππων ὠσε χαμᾶζε,
 τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας·
 Τρωᾶ δ' Ἀλαστοριδην. ὁ μὲν ἀντίος ἦλυθε, γούνων,
 εἴπως εὖ πεφίδοιτο, λαβῶν, καὶ ζῶν ἀφείη,
 465 μῆδὲ κατακτείνειεν, ὀμηλικὴν ἐλέησας·
 νῆπιος, οὐδὲ τὸ ἦδη, ὃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλεν·
 οὐ γάρ τι γλυκύθυμος ἀνῆρ ἦν, οὐδ' ἀγανόφρων,
 ἀλλὰ μάλ' ἐμμεμαῶς. ὁ μὲν ἦπτετο χεῖρεσι γούνων,
 ἰέμενος λίσσεσθ'· ὁ δὲ φασγάνῳ οὔτα κατ' ἦπαρ.
 470 * ἐκ δὲ οἱ ἦπαρ ὄλισθεν, ἀτὰρ μέλαν αἶμα κατ' αὐτοῦ
 κόλπῳ ἐνέπρησεν, τὸν δὲ σκότος ὅσσε κάλυψε,

449—454. λ', 362—367. mirantur quidam docti eadem dicta in iisdem rebus gestis, cum ea sit indoles Homericæ poëseos, quæ naturam spirat, nec novit Apolloniorum artes rhetoricas.

455—459. οὔτα. δ', 319, 525 etc. — ἦριπε. δ', 462 etc. — ἔασε. v. ann. ad 312. — ἦν τε, μέγαν τε. β', 653, ε', 628 etc. — ἠούκακε. 268. — ἐξαίνυτο θυμόν. δ', 531, ε', 155 etc.

460—462. Virg. Aen. 12, 509.: Turnus equo dejectum Amycum, fratremque Diorem, Congressus pedes, hunc venientem cuspide longa, Hunc mucrone ferit. Cl.

464. hyperbaton, haud male perturbata oratio convenit perturbato animo adolescentis.

467—469. Sch.: γλυκύθυμος. ἀνεμῆνος, καὶ προσηνῆς τῇ ψυχῇ. (Ap.: ἦπιος.) ἀγανόφρων. πρᾶος τὸ φρόνημα. — ἐμμεμαῶς, acer, animosus. „Horat. A. P. 120.: honoratum si forte reponis Achillem, Impiger, iracundus, inexcusable, acer, Jura neget sibi nata, nihil non arroget armis.“ K. — ἰέμενος λίσσεσθαι, cupiens precari, velut impetum precandi faciens. Voss.: strebend

ihn anzuflehn. sed gladio Achilles praecidit ei preces.

470. Sch.: ὄλισθεν. (ψ', 774.) ἔπρην. — κατ' αὐτοῦ. inapte dictum, sive αὐτοῦ intelligas ἦπατος, sive Τρωῶς. scribamus κάταντα, subter. deflebat cruor in sinum Trois. ψ', 116.: πολλὰ δ' ἀνανα, κάταντα, παράνα τε, δόχμαί τ', ἦλθον. fefellit hic quoque librarios, ut tot aliis in locis, neglectus apostrophus et α et ου litterarum similitudo; cumque semel scriptum esset κάταντου, exstitit corrector, qui fidenter poneret, quod sensum haberet, κατ' αὐτοῦ. quanquam et forte ν in υ mutatum esse potest, ut alias non semel.

471. ἐνέπρησεν, inflavit. v. α', 481, π', 350. Comicus Vesp. 36.: ἔχουσα φωνὴν ἐμπεπορημένης ὕος. ibi Schol.: ἐμπ. ἀντὶ τοῦ ἐμπεπορημένης καὶ παχείας· προῆσαι γὰρ τὸ φρεσῆσαι. sic Vrat. d. unus Vindob. et Townl. Schol. A.: ἐνέπρησεν Φιλόξενος (haud dubie libro περὶ τῶν παρ' Ὀμήρω γλωσσῶν. v. H et Fabric. Biblioth. gr. hoc nomine.) καὶ Ἀρίσταρχος. (scribendum puto: κατ' Ἀρίσταρχον. v. sequentia.) περὶ δὲ τῆς γραφῆς Ἀρίσταρχον ἐν ποιήματι (h. e. in hoc carmine, h. l. Iliadis.) φησιν οὐ-

- θυμοῦ δεινόμενον. ὁ δὲ Μούλιον οὕτα παραστάς
 δουρὶ κατ' οὖς· εἶθαρ δὲ δι' οὐατος ἤλαθ' ἑτέροιο
 αἰχμῇ χαλκεῖη. ὁ δ' Ἀγήνορος υἱὸν Ἐχέκλον
 475 μέσσην κακκεφαλὴν ξίφει ἤλασε κωπήεντι·
 πᾶν δ' ὑπεθεράμυνθη ξίφος αἵματι· τὸν δὲ κατ' ὄσσε
 ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ Μοῖρα κραταιή.
 Δευκαλίωνα δ' ἔπειθ', ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες
 ἀγκῶνος, τῇ τόνγε φίλης διὰ χειρὸς ἔπειραν
 480 αἰχμῇ χαλκεῖη. ὁ δέ μιν μένε χεῖρα βαρυνθεῖς,
 πρόσθ' ὀρώων θάνατον· ὁ δὲ φασγάνῳ ἀνχένα θείνας
 τῆλ' αὐτῇ πῆληκι κάρη βάλε, μυελὸς αὐτε
 σφονδυλίων ἔκπαλθ', ὁ δ' ἐπὶ χθονὶ κέϊτο ταυνοσθαῖς.
 αὐτὰρ ὁ βῆ ὁ' ἰέναι μετ' ἀμύμονα Πείρω υἱόν,
 485 Πίρμον, ὃς ἐκ Θορήκης ἐριβάλακος εἰληλούθει.
 τὸν βάλε μέσσην ἄκοντι, πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκός·
 ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. ὁ δ' Ἀρηϊδοον θεράποντα,
 ἄψ ἵππους στρέψαντα, μετὰφρενον ὀξείῳ δουρὶ
 νύξ', ἀπὸ δ' ἄρματος ὤσε· κυκῆθησαν δὲ οἱ ἵπποι.

comparatur ejus furor cum magno silvarum incendio.

- 490 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκρα θεσπιδαῖς πῦρ
 οὔρεος ἀξαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,

τως· τὸ αἷμα ἀπὸ τοῦ ἥπατος ἐκρού-
 νιζε χυδῆν, κ. τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον
 ἐνεφύσησε. Scholl. Townl. et Victor.:
 — τὸν τοῦ χιτῶνος κόλπον ἐνεφύσησε.
 διὰ οὖν (perperam libri: οὖ.) τὸ ρ τὸ
 ἐν ἐπιγραφῇ γραπτέον. vulgo: ἐνέπλησεν,
 implevit, ex interpretatione; vel forte
 confusis λ et ρ litteris, ut alias factum
 scimus. v. Bast. append. Epist. crit. p.
 51, Jacobs. Anthol. Pal. 3. p. 415 etc.

472. θυμοῦ δεινόμενον, exanimatum. γ', 294. — Μούλιον. alium
 hujus nominis Trojanum interfecit Pa-
 troclus π', 696. tertium Epeum memo-
 rat Nestor λ', 738.

474. Echeclum, Agenoris f. ab Achille
 caesum dici, ipsum vero Agenorem ab
 Achillis filio Neoptolemo ap. Lescheum,
 auctor est Paus. 10, 27., ut Polygnoti
 tabulam describit. ann. H.

475. ξίφει κωπήεντι. π', 332.

476. γ. π', 333, 334. cf. ε', 83.

478. ξυνέχουσι. ξυνέχονται, συν-
 ἰασι, ut 414, 415. — τένοντες, alias
 ap. Hom. (κ', 456, ξ', 466, π', 587,
 Odys. γ', 450) duo majores nervi cer-
 vicis, nunc sunt cubiti, sicut femoris et
 pedum ε', 307. et δ', 521. Hesych.:
 τένοντες. τὰ διατεταμένα νεῦρα ἀπὸ
 κεφαλῆς ἕως τῶν ποδῶν. καὶ ἡ συνά-
 φεια τῶν νεύρων. Schol. B: τένοντές
 εἰσιν αἱ ἀπονευρώσεις τῶν μυῶν, δι-

ῶν γίνονται αἱ ἐκτάσεις καὶ κάμψεις.
 notavit etiam Foesius ad Hippocratem.
 Ex H.

480 — 489. χεῖρα βαρ. manu gra-
 vatus, h. e. vulneratus. mansit Achillem,
 utpote non valens fugere prae dolore. —
 αὐτῇ πῆληκι, una cum galea. cf. ξ',
 498. „Virg. Aen. 9, 770.: huic uno de-
 jectum cominus ictu Cum galea longe
 jacuit caput.“ Cl. — αὐτε, αὐ, quod
 et δ' αὐ dici solet, neque aliud signifi-
 cat quam δέ. — Sch.: σφονδυλίων.
 σφονδύλιον, οἷ εἰσι κδ' (24) ἐν τῇ ῥά-
 χει. (collum habet 7 vertebros: v. Pol-
 lux 2, 130. et H.) ἔκπαλτο. (v. 424.)
 ἐξέπληθη. — ταυνοσθαῖς. γ', 392,
 π', 485, σ', 26. — Πείρω, a Πεί-
 ρως vel Πείρης. alius atque hic est
 Πείροος ille β', 844.; vel et ibi et
 δ', 520 et 525. scribendum Πείρω. —
 ἐριβάλακος. α', 155 etc. — πάγη.
 δ', 185, ε', 616 etc. — νύξ. ε', 46,
 λ', 96 etc. — ὤσε. α', 220, β', 744 etc.
 — κυκῆθησαν, turbati sunt.

490 — 492. Sch.: ἀναμαιμάει.
 ἀναφέρεται, ἢ ἐνθουσιᾷ. (Hesych.:
 ἀναφαίνεται, ἀναφέργει, ἀναζει. ε', 670.:
 μαιμησε δὲ οἱ φίλον ἦτορ. cf. ib. 661,
 γ', 78 etc. velut animat ignem. — ἄγ-
 κρα. σ', 321, γ', 190. — θεσπιδαῖς
 πῦρ. μ', 177 etc. — ἀξαλέοιο. η',

- πάντη τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει,
 ὡς ὅγε πάντη θῦνε σὺν ἔγχει, δαίμου ἴσος,
 * κτεινομένους ἐφέπων· ὅς δ' αἵματι γαῖα μέλαινα.
 495 [ὡς δ' ὅτε τις ζεύξῃ βόας ἄρσενας εὐρυνετώπους,
 τριβέμεναι κρῑ λευκὸν ἐϋκτιμένη ἐν ἄλωῃ,
 ὄϊμφα τε λέπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πόσσ' ἐριμύκων,
 ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι
 στείβον ὁμοῦ νέκυσ τε καὶ ἀσπίδας· αἵματι δ' ἄξων
 500 νέρθεν ἅπας πεπάλαντο, καὶ ἄντυγες αἰ περὶ δίφρου,
 ἄς ἄρ' ἀφ' ἱππέων ὀπλέων θαθάμιγες ἔβαλλον,
 αἰ τ' ἀπ' ἐπισσώτρων· ὁ δὲ ἴετο κύδος ἀρέσθαι
 Πηλείδης, λύθρου δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.]

239, λ', 494. — κλονέων. δ', 302, ε', 8 etc. — εἰλυφάζει. (v. λ', 156.) εἰλεῖ, συστρέφει.

494. κτεινομένους ἐφέπων. scriptura, si quae alia, insulsa, quam diu tulisse miror doctos. Sch.: ἔδει εἰπεῖν, ἔφρατε κτεῖναν. interpret latinus suo periculo: occidens et insequens, Cl.: occidens insequens, Voss.: folgend zu mord und gewürg'. at κτεινομένους ἐφέπων est occisos insequens. scribamus στεῖνομένους ἐφέπων. in angustias compulsos persequens. Xanthus fluvius φ', 219.: οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα διαν, Στ.: ἰνόμενος νεκύεσαι· σὺ δὲ κτεῖνεις αἰδὴλως. ξ', 34.: στεῖνοντο δὲ λαοί. Odys. σ', 384.: εἰ δ' Ὀδυσσεὺς ἔλθοι, — Αἴψα κέ τοι τὰ θύρετρα, καὶ εὐρέα περ μάλ' ἔοντα Φεύγοντι στεῖνοιο διὲν προθύροιο θύραζε. offererat fortasse σ litterae sequens similis τ, quo facto imperitus corrector pro inepto sibi viso κτεινομένους scripserit longe ineptius κτεινομένους.

495—503. versus suppositi ab eo, qui non meminisset, peditem hic pugnare Achillem, quamvis curru invectum superiore libro. scilicet curru desiliit, more heroum, cum peditem adventare vident hostem; uti et missis utrinque hastis solent, cum gladiis agenda res est; vel iratiores, cum equorum moras haud ferunt (v. γ', 29, δ', 419, ε', 494, π,

733, 755 etc.); vel etiam necessitate aliqua compulsi, velut μ', 61—83. id non dixit Hom., ut multa passim praeterit silentio, quae per se facile intelligantur. quod vidit H.; minusque dubitandum est de fraude propterea quod versus 498—502 in re dissimili leguntur λ', 534—537., 503 autem, nonnisi nomine mutato, ejusdem libri 169, velut deficientibus poëtae viribus, ubi minime opus est, in dicenda heroïs principis ἀριστεία. quodsi cui scrupulus etiam restat, eum animadvertere jubebo, quam bene versus 494. cohaereat cum principio sequentis libri, quam male autem 503. et totus ille locus, in quo cum poëta dicat equos Achilleos, iidem intelligendi esse videantur in verbis ἀλλ' ὅτε δὴ πόρον ἴξον ἐϋῤῥέιος ποταμοῖο, nec Trojanos fugientes dici sentias nisi lecto versu 3. ejus libri, recurrendoque ad ipsum illum 494; quo indicio vel maxime malam fidem istorum versuum agnoscas. quare uncinis eos includendos esse existimavi, proprios autem hujus loci versus 495—497 in fragmenta nostrī retulerim. — Sch.: τριβέμεναι. (ψ', 735.) ἀλωῶν. (κρῑ λευκόν. ε', 196, θ', 560 etc. — „ἐϋκτ. ἐν ἄλωῃ, in area bene exstructa, h. e. vento exposita ad facilius ventilandas fruges. cf. φ', 77. “ Ex H. — ὄϊμφα. ξ', 511 etc. — λέπτ' ἐγένοντο. ἐλιπύνοντο, comminui solent.) ἐριμύκων. (ψ', 775) μεγάλως μυκωμένων.

Ι Λ Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Φ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΦΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Τῶν Τρώων εἰς δύο διαιρεθέντων μέρη, τοὺς μὲν εἰς τὴν πόλιν, τοὺς δὲ εἰς τὸν Σκάμανδρον Ἀχιλλεὺς διώκει, καὶ δεκαδύο νεανίας ξωργεῖ εἰς ποινὴν Πατρόκλου, αὐτὸς δὲ Ανκάονα τὸν Πριάμου καὶ Ἀστεροπαῖον ἀναιρεῖ. ἔπειτα, τοῦ ποταμοῦ πλημυροῦντος, κινδυνεύοντα αὐτὸν σώζει Ἥφαιστος, ἐμπρήσας τὸν ποταμὸν καὶ τὸ πεδῖον. μετὰ ταῦτα θεῶν μάχη γίνεται πρὸς ἀλλήλους, Ἀχιλλεὺς δὲ Ἀπόλλων ἐργεῖ, Ἀγήνορι ὁμοιωθεὶς, καὶ φεύγων ἑξαπατᾷ, ἕως οἱ Τρῶες διασώζονται εἰς τὴν πόλιν.

Ι Δ Ι Α Δ Ο Σ Φ.

ΜΑΧΗ ΠΑΡΑΠΟΤΑΜΙΟΣ.

Achilles Trojanos partim ad urbem agit, partim in Xanthum sive Scamandrum fluvium praecipitat.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πόρον ἶξον ἐϋρῳεῖος ποταμοῖο,
 Ξάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,
 ἔνθα διατυμήξας τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκε
 πρὸς πόλιν, ἥπερ Ἀχαιοὶ ἀτυζόμενοι φοβέοντο
 5 ἥματι τῷ προτέρῳ, ὅτε μαίνετο φαίδιμος Ἴκτωρ·
 τῇ δ' οὔγε προχέοντο πεφυζότες· ἤερα δ' Ἥρη
 πίτνα πρόσθε βαθεῖαν, ἐρυνέμεν· ἠμίβεες δὲ
 ἔς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθυρῳόν, ἀργυροδίνην·
 ἐν δ' ἔπεσον μεγάλην πατάγῳ. βράχε δ' αἰπὰ ῥέεθρα,
 10 ἔνθα δ' ἀμφὶ περὶ μεγάλ' ἴαχον· οἳ δ' ἀλαλητῶ
 ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα, ἐλισσόμενοι περὶ δίναν.
 ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς ἀκρίδες ἤερέθονται,

Annotationes. Vers. 1, 2. ξ', 433, 434, ω', 692, 693.

3—11. Sch.: διατυμήξας. διατεμῶν, εἰς δύο χωρίσας. (bifariam dispartit Trojanos, alios per campum insecutus, alios ad fluvium Xanthum compellens. — ἀτυζόμενοι. ζ', 41, σ', 7, infra 554 etc. — ἥματι τῷ προτέρῳ. v. ρ', 753—761. et totum illum librum) προχέοντο. (β', 465, σ', 360) ἀθρόως ἔφηνον. πεφυζότες. (528, 532, ζ', 1.) πεφηνότες, πεφωβημένοι. (a φενξέω ducit Etym., E a φνξῶ. v. Matth. Addit. ad gr. gr. pag. 353, et de vocabulo φνξᾶ ann. ad ξ', 522.) πίτνα. (β' αθ εἶαν, spissam. v. υ', 446. — ἐρυνέμεν, ad retinendos Trojanos, jam viam haud videntes prae caligine. — εἰλεῦντο. Schol. B: συνωθούντο. v. β', 294, θ', 215 etc. — βαθύρῳον. η', 422 etc. idem est βαθυρῳεῖτης infe-

ruius 195. — ἀργυροδίνην. 130, β', 753. — πατάγῳ. υ', 283, π', 769. — βράχε. μ', 396 etc.) αἰπὰ ῥέεθρα. (θ', 368.) νῦν βαθεῖα. (?) ἔννεον. ἐνήχοντο. (ἐννήχοντο.) ἐλισσόμενοι. (α', 317 etc.) στροφόμενοι.

12—16. ὑπὸ ῥιπῆς πυρὸς, impetu ignis. θ', 355 etc. — ἤερέθονται, tolluntur, excitantur. β', 448. de locustis fumo et igne necari solitis, praesertim in Cypro, memorant Scholl. Townl. et Victor. cf. Krauseo laudatum Bochart. Hieroz. p. 2., l. 4., c. 8, p. 495., et ipsius Bocharti auctores Agatharchidem, Strabonem 16. p. 1118. A. et Diodorum 3, 29., ibique Wesseling. E: ἰστέον δὲ ὅτι ἐντεῦθεν τινες ὀρωόμενοι, κ. μικροῖς μεγάλα τεκμαιρόμενοι, Κύπριον φασιν εἶναι τὸν ποιητὴν. διὸ καὶ εἰδέναι αὐτὸν, ὡς κατὰ τινος καιροῦς ὄχλειται ὑπὸ ἀκρίδων ἢ νῆσος, καθὰ καὶ ἡ Κυρῆνη καὶ ἡ Βάρκη, αἱ Λιβυκαί. ἀλλ'

φευγόμεναι ποταμόνδε (τὸ δὲ φλέγει ἀκάματον πῦρ,
 ὄρμενον ἐξαίφνης, ται δὲ πτώσσοσι καθ' ὕδαρ),
 15 ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος
 πλήτο δόος κελάδων ἐπιμιξ ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν.

tum ipse insiliens multos trucidat, 12 autem lectos adolescentes corripit,
 inferias Patrocli Manibus mittendos.

Αὐτὰρ ὁ διογενῆς δόρυ μὲν λίπεν αὐτοῦ ἐπ' ὄχθη,
 κεκλιμένον μυρικήσιν· ὁ δ' ἔσθορε δαίμονι ἴσος,
 φάσγανον οἶον ἔχων, κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα.
 20 τύπτε δ' ἐπιστροφάδην· τῶν δὲ στόνος ᾤονυτ' αἰκνῆς
 ἄορι θεινομένων, ἐρυσθαίνετο δ' αἵματι ὕδαρ.
 ὡς δ' ὑπὸ δελφίνος μεγακῆτεος ἰχθύες ἄλλοι
 φεύγοντες πιμπλάσι μυχοῦς λιμένους εὐόρμου,
 δειδιότιες (μάλα γὰρ τε κατεσθίει, ὄν κε λάβησιν),
 25 ὡς Τρωῆς ποταμοῖο κατὰ δεινοῖο ῥέεθρα

εἴ τις τούτοις καὶ πείθεται, καὶ διότι οἶδε πάθος τῆς νήσου Κύπρου, διὰ τοῦτο νομίζεται Κυπρίος, μυριοπατρὶς ἄρα ὁ π., ὡς πολλῶν ἔσθη κ. πάθη πόλεων ἱστορῶν. vere hoc dixit. ceterum ἀκρίδης haud dubie est gryllus migratorius Linn., germ. der Wanderer, quod genus locustarum patriam habet Arabiam, unde, vento actum, in alias terras incredibili multitudine provolare solet, pestis frugum atque herbarum, dum vivunt, nec minus exitiabile, cum vento frigido aut pluvia continua subito extinctae putrefactorum corporum foetore aërem inficiunt. v. Wilmsen. Handb. der Naturgesch. 2. p. 598—601., Plin. H. N. 8, 29 etc. terrae autem locustae, arboribus cicadae, insidere solent. epigrammatarium Anthol. Pal. 1. p. 360.: ἀκρίδι τᾶ κατ' ἄρουρα ν ἠθδόνι, καὶ δρυοκοίτα Τέττιγι ξυνὸν τύμβον ἔτεξε Μυρῶ etc. — ἀκάματον πῦρ. ε', 4, σ', 731 etc. — ὄρμενον ἐξαίφνης. σ', 738. — Sch.: πτώσσοσι. (δ', 371 etc.) καταδύνονται, κρύπτονται. — καθ' ὕδαρ, in aquam fluvii, quo ignibus accensis compelluntur. — δόος κελάδων, fluentum resonans. λ', 725, σ', 576 etc. — ἐπιμιξ. λ', 525, ξ', 60 etc.

17. at inferius 67. tamen Achilles hasta dimicat; quae ἀσύστατα esse videbantur Zenodoto. sed recte E: ὅτι καὶ ἐνταῦθα, inquit, σχῆμά ἐστι τὸ κατὰ τὸ σιωπῶμενον. — φάσγανον οἶον, ἤγγον μόνον, ἔχων, λέγει ὁ π. ὅτι δὲ ἀνθις αὐτὸ ἀνελάβετο, σιωπᾶ, νοεῖν ἀφείς ὅτι ἐν δέοντι πάλιν ἔλαβε. διὸ καὶ μεταχειρίζεται δόρυ κατὰ τοῦ Ἀκίονος. similiter Scholl. A, Townl. Vict.

18—21. κεκλιμένον μυρ., acclinatatum sive appositum myricis. v. γ', 135, κ', 472, et de myrica ζ', 39 etc. — δαίμονι ἴσος. ε', 438. — ἐπιστροφάδην. κ', 483, ubi ἐστόνος αἰκνῆς dicitur, h. e. proprie gemitus indecorus, sed a potiori immodicus, quoniam ea inprimis indecora sunt, quae modum excedunt. — ἄορι — μέλαινα. κ', 484.

22—26. ὑπὸ δελφίνος, propter delphinum. v. inferius 494, ζ', 73 etc. — μεγακῆτεος. Schol. A: μεγάλον. v. ann. ad δ', 221. Odys. μ', 95. de Scylla: αὐτοῦ δ' ἰχθύνα, σκόπελον περιμαϊώσσα, Δελφίνας τε, κύνας τε, καὶ εἴ ποθι μείζον ἔλθῃ Κῆτος, ἃ μυρία ἄγαστος Ἀμφιρίτη. recte majoribus cetis non adnumerat delphinum, qui 8 pedum longitudinem fere haud excedat. v. Wilmsen. l. c. 1. p. 579. Aristot. H. A. 8, 4, 3.: τὰ μὲν οὖν — σαροφάγα μόνον ἐστίν, οἶον δελφίς etc. — Sch.: μυχοῦς. (ζ', 152, ι', 663 etc.) φωλεοῦς. λέγει δὲ τοὺς ἐσωτάτω τόπους, καὶ ἀποκρύφους. (Voss.: die buchten.) εὐόρμου. (Odys. δ', 3, 58, ε', 136.) καλοῦς ὄρους ἔχοτος. — μάλα — λάβησιν. voracissimum animal delphinus. Aristot. l. c. 4.: τοὺς μὲν οὖν ἄλλοις ἰχθύσιν ἢ θήρα τῶν ἠτόνων κατακτείνῃ γίνεται τοῖς στόμασιν, ὅνπερ πεφύκασιν τρόπον νεῖν· οἱ δὲ σελαχῶδεις, καὶ δελφίνες, καὶ πάντες οἱ κητώδεις, ὑπτιο ἀναπίπτοντες λαμβάνουσι· κάτω γὰρ τὸ στόμα ἔχουσι. διὸ σώζονται μᾶλλον οἱ ἐλάττους· εἰ δὲ μή, πάντων ἂν δοκοῦσιν ὀλίγοι εἶναι. (alioqui paucos futuros esse arbitror, h. e. paucos minorum piscium evasuros.) καὶ

πῶσσον ὑπὸ κρημνούς. ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων,
ζωούς ἐκ ποταμοῖο δυώδεκα λέξατο κούρους,
ποινήν Πατρόκλοιο Μενoitιάδαο θανόντος.
τοὺς ἐξῆγε θύραζε τεθηπότας, ἥτε νεβρούς,
30 δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτιμήτοισιν ἱμάσι,
τοὺς αὐτοὶ φορέεσκον ἐπὶ στρεπτοῖσι χιτῶσι,
δῶκε δ' ἐταίροισιν κατάγειν κόλλας ἐπὶ νῆας.
αὐτὰρ ὁ ἄψ' ἐπόρουσε, δαΐζέμεναι μενεαίνων.

occurrit ei sine armis fugiens Lycaon, Priami filius, quem olim ceperat, et captivum venderat in Lemno.

"Ἐνθ' υἱεὶ Πριάμοιο συνήντητο Ααρδανίδαο,
35 ἐκ ποταμοῦ φεύγοντι, Λυκάονι, τὸν δ' ἄ ποτ' αὐτὸς
ῆγε λαβῶν ἐκ πατρὸς ἀλωῆς, οὐκ ἐθέλοντα,
ἐννύχιος προμολῶν. ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξεῖ χαλκῷ
τάμνε, νέους ὄρηκας, ἴν' ἄρματος ἀντυγες εἶεν.
τῷ δ' ἄρ' ἀνώιστον κακὸν ἤλυθε δῖος Ἀχιλλεύς.
40 καὶ τότε μὲν μιν Αἴημον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσε,
νηυσὶν ἄγων· ἀτὰρ υἱὸς Ἴησονος ὦνον ἔδωκε.
κεῖθεν δὲ ξεινός μιν ἐλύσατο, πολλὰ δ' ἔδωκεν,
Ἴμβριος Ἡετίων, πέμψεν δ' ἐς δῖαν Ἀρίσβην·

γὰρ ἡ τοῦ δελφῖνος ὀξύτης καὶ δύναμις τοῦ φαγεῖν δοκεῖ εἶναι θαναταστική. Plin. H. N. 9, 8.: *velocissimum omnium animalium, non solum marinorum, est delphinus, ocyor volucris, acris telo; ac nisi multum infra rostrum os illi foret. medio paene in ventre, nullus piscium celeritatem ejus evaderet.* — κρημνούς, ripas declives. v. infra 175, μ', 54 etc.

27—33. Virg. Aen. 10, 517.: *Sulmone creatos Quatuor hic juvenes, tutidem quos educat Ufens, Videntes rapit, inferias quos immolet umbris, Captivoque rogi perfundat sanguine flammis.* Cl. — Sch.: τεθηπότας. (δ', 243 etc.) ἐκπεληγμένους. (ἡ ἕτε νεβρούς. v. δ', l. c. — ἐϋτιμήτοισιν ἱμάσι. κ', 567. — στρεπτ. χιτῶσι. ε, 113. — ἐπόρουσε. γ', 397 etc. — δαΐζέμεναι. η', 247 etc. — μενεαίνων. δ', 32 etc.

36—41. Sch.: ἀλωῆς. γῆς, κήπον νῦν. (δενδροφόρον γῆν interpretatur Schol. A, ἀμπελόφυτον γῆν E. Ap.: ἀλωή. ἐπὶ μὲν τῆς ἀμπελοφύτου πάντη οἱ κατὰ γουνοῦν ἀλωῆς οἶνο-πέδοιο. (Odys. α', 192.) ἐπὶ δὲ τῆς ἄλω· ὡς δ' ἀνεμος ἄχνας φορέει ἰερός κατ' ἀλωάς. [ε', 90, 499.] ἐννύχιος. (λ', 682, Odys. γ', 178. cf. Η. λ', 715.) διὰ νυκτός. προμο-λῶν. (σ', 382, Odys. δ', 22 etc.) προελθῶν. (εἰρινεόν. ζ, 433 etc. ca-

prificum dici mirantur quidam ap. E: οὐ γὰρ εὐθέτειν εἰς ἄρμα τὸν [τῆς συν-κῆς] ἐρινεὸν διὰ τὸ εὐθραστον (imo εὐθραστον, propter fragilitatem.) τοῦ ξύλου, εἰ μὴ τις ἐαυτὸν συνίκη διδόναι ἤθελεν ἐπικουρία. τυχὸν δὲ εἰς δια-πλοκήν τινα ἐχρησίμευε τῷ τόπῳ (τύ-πῳ) τῆς ἄντυγος ὁ νέος ὄρηξ τοῦ ἐρινεοῦ, ὡς εὐλύγιτος, οὐ μὴν εἰς αὐτὴν τὴν ἄντυγα. at flexibilitate seu lentitia sua etiam ipsi margini currus fabricando aptus fuerit ramus caprifici. Plin. H. N. 16, 43, 83.: *cuiuscunque operi facilia flexilia omnia, quae lenta diximus, praeterque morus et caprificus.* ὄρηκας. κιάδους. (παρὰ τὸ ὀρούειν, inquit Ap. operose E: ἐκ τοῦ ὄρα τὸ πηδῶ, καὶ τοῦ πήσσω πήξω, ὁ ἀνα-πηδήσας εἰς αὐξήσιν εὐπογῆ. per- tinet fortasse hoc vocab. ad ἔρωα sensu extendendi seu spargendi.) ἀνώιστον. ἀνυπονόητον, ἀπροσδόκητον. (ab ὄτο-μαι. Odys. δ', 92.: λάθρη, ἀνώιστι. — Αἴημον. 58, 79, ξ', 230.) ἐπέ-ρασσε. (78, 102, Odys. ξ', 297 etc. v. Matth. §. 247. v. πιπράσκω.) πέραν θαλάσσης ἐπώλησε. (νηυσὶν ἄγων, navibus abducens, una cum aliis captivis, h. e. abduci iubens: nam Patroclus vendidit. v. ψ', 746, 747. — υἱὸς Ἴη-σονος. Eunēus. v. η', 468.) ὦνον. (ψ', 746, Odys. ξ', 297, σ', 388 etc.) ὠνήν, τιμήν. v. 79.

43—52. Ἴμβριος. non Thebes rex

- ἔνθεν ὑπεκπροφυγῶν πατρῷιον ἵκετο δῶμα.
 45 ἔνδεκα δ' ἤματα θυμὸν ἐτέρπετο οἶσι φίλοισιν,
 ἐλθῶν ἐκ Λήμνοιο δωδεκάτη δέ μιν αὐτίς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος θεὸς ἔμβαλεν, ὅς μιν ἔμελλε
 πέμψειν εἰς Αἴδαο, καὶ οὐκ ἐθέλοντα νέεσθαι.
 τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε ποδάροκῆς διὸς Ἀχιλλεύς
 50 γυμνὸν, ἄτερ κόρυθος τε καὶ ἀσπίδος, οὐδ' ἔχεν ἔγχος,
 ἀλλὰ τὰ μὲν ῥ' ἀπὸ πάντα χαμαὶ βάλε (τεῖρε γὰρ ἰδρῶς
 φεύγοντ' ἐκ ποταμοῦ, κάματος δ' ὑπὸ γούνατ' ἐδάμνα),
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν·

miratur Achilles, unde improviso adsit.

- „ὦ πόποι, ἦ μέγα θαῦμα τόδ' ὄφθαλμοῖσιν ὀρῶμαι!
 55 ἦ μάλα δὴ Τρῶες μεγαλήτορες, οὔσπερ ἔπεφνον,
 αὐτίς ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος·
 οἶον δὴ καὶ ὄδ' ἦλθε, φυγῶν ὑπο νηλεὲς ἤμαρ,
 Λῆμον ἐς ἠγαθήν πεπερημένος, οὐδέ μιν ἔσχε
 πόντος ἄλδος πολίης, ὁ πολέας ἀέκοντας ἐρύκει.
 60 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ δουρὸς ἀκωκῆς ἡμετέροιο
 γεύσεται, ὄφρα ἴδωμαι ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ δαείω,
 ἦ ἄρ' ὁμῶς καὶ κείθεν ἐλεύσεται, ἦ μιν ἐρύξει
 γῆ φυσίζοος, ἦτε κατὰ κρατερόν περ ἐρύκει.“

quem percussurus praevenitur a supplice.

- Ὡς ὄρμαινε μένων· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἦλθε τεθηπῶς,
 65 γούνων ἀψασθαι μεμαῶς· πέρι δ' ἠθέλε θυμῷ
 ἐκφυγῆεν θάνατόν τε κακὸν καὶ Κῆρα μέλαιναν.
 ἦτοι ὁ μὲν δόρυ μακρὸν ἀνέσχετο διὸς Ἀχιλλεύς,

cognominis. v. α', 366, et de Imbro insula v', 33., de Arisbe autem β', 836., quae urbs ibi quoque vocatur διὰ, sicut Lacedaemon Odys. ε', 20, Elis β', 615, terra ω', 532., et passim mare (v. α', 141 etc.), h. e. magna seu beata, quam εὐδαίμονα dicere solent oratores. Imbrios etiam figurate dicebant Attici. Ε: ἐκ τῆς τοιαύτης Ἰμβρον (h. e. ab Imbro insula appellantes) τοὺς φυγοδικουῦντας Ἰμβρίους παροϊμικῶς ἐκάλονν. φησὶ γούνυ Αἴλιος Διονύσιος οὕτως· Ἰμβριοι, οἱ τὰς δίνας ὑποφεύγοντες, ἐπεὶ τινες εἰς δίκην καλούμενοι ἐσκήπτοντο ἐν Ἰμβρον εἶναι. — καὶ (h. e. καίπερ) οὐκ ἐθ. νέεσθαι, quamvis nolentem ire illuc. cf. 59. — ἄτερ κόρυθος etc. asyndeton epexegeticum. similiter Soph. Ajace 435.: γυμνὸν φανέντα, τῶν ἀριστείων ἄτερ etc. — ἐδάμνα, domabat, debilitabat.

53. 552, λ', 403, ρ', 90, σ', 5 etc.

54. v', 99, σ', 286 etc.

56—59. ζόφου ἠερόεντος. μ', 239, σ', 191 etc. vereri se dicit, ne Tro-

jani, quos interfecit, ab Inferis redeant, cum Lycaon, trans mare olim ab se venditus, tamen nunc adsit. sarcasmus. — νηλεὲς ἤμαρ, immisericordem diem, diem mortis. λ', 484, v', 514 etc. — ἠγαθήν v. 79. cf. α', 252, β', 722 etc. — Sch.: πεπερημένος. πεπερωμῆνος, πεπερωμῆνος. — πολέας ἀέκοντας. proceleumaticus loco dactyli ἰσοχρόνου.

60—63. καὶ δουρὸς etc. etiam hastam gustabit meam, sicut olim servitutum. — γῆ φυσίζοος γ', 243, Odys. λ', 300. — κατὰ κρ. περ ἐρύκει. tmesis.

64—72. ὥς ὄρμαινε (137, κ', 4 etc.) μένων. haec volvebat manens, h. e. consistens. — τεθηπῶς. 29. — Κῆρα μέλαιναν. β', 859, γ', 360 etc. — ἀνέσχετο. ε', 655. „Virg. Aen. 10, 521: inde Mago procul infensam cum tenderet hastam, Ille astu subit, ac tremebunda supervolat hasta, Et genua amplectens effutur talia supplex“ etc.

οὐτάμεναι μεμαώς· ὁ δ' ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων,
κύψας· ἐγγεῖη δ' ἄρ' ὑπὲρ νότου ἐνὶ γαίῃ

70 ἔσθη, ἱεμένη χροὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο.

αὐτὰρ ὁ τῇ ἑτέρῃ μὲν ἑλὼν ἐλλίσσετο γούνων,
τῇ δ' ἑτέρῃ ἔχεν ἔγχος ἀκαχμένον, οὐδὲ μεθίει,
καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Lycaonis, vitam precantis ab Achille, oratio.

„Γοννοῦμαί σ', Ἀχιλεῦ· σὺ δέ μ' αἶδεο, καὶ μ' ἐλέησον!

75 ἀντί τοί εἰμ' ἱκέταο, διοτρεφεῖς, αἰδοῖοιο·

πὰρ γὰρ σοὶ πρώτῳ πασάμην Δημήτερος ἀκτὴν
ἤματι τῷ, ὅτε μ' εἶλες ἐυκτιμένη ἐν ἀλωῇ,
καὶ μ' ἐπέρασσας, ἀνευθεν ἄγων πατρὸς τε, φίλων τε,
Λῆμνον ἐς ἠγαθήν· ἑκατόμβιον δέ τοι ἤλφον.

80 νῦν δὲ λύμην, τρίς τόσσα πορών· ἤως δέ μοι ἔστιν

ἦδε δυωδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα,
πολλὰ παθῶν· νῦν αὖ με τεῆς ἐν χερσὶν ἔθηκε
Μοῖρ' ὀλοή· μέλλω που ἀπέχθεσθαι Διὶ πατρὶ,
ὅς μὲ σοι αὐτίς δῶκε· μινυθᾶδιον δέ με μήτηρ

85 γείνατο, Λαοθόη, θυγάτηρ Ἄλταο γέροντος,

Ἄλτεω, ὃς Δελέγεσσι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσει,

Cl. — οὐτάμεναι μεμαώς. Odys. τ', 449. cf. Il. ε', 132, δ', 40 etc. — κύψας, pronus. δ', 468, ρ', 621 etc. — ἱεμένη — ἀνδρ. similiter λ', 574. et alias: δούρα λιλαιόμενα χροὸς ἄσαι. cf. inferius 168. Sch.: ἄμεναι. (sic, ut edd. Rom., Ald. 2., E.) πληρωθῆναι, κορεσθῆναι. (Buttm. Lexil. II. p. 130.: „Dass diese Form durch die Bedeutung zu dem intransitiven ἄσαι gehört, ist klar, und zugleich, dass es Inf. Praes. für ἄειν, ἀέμεναι ist. Die, welche ein Praes. ΑΔΩ annehmen, wollen ἄμεναι gesprochen oder geschrieben wissen; gegen alle Analogie; vielmehr würde die von ἔδμεναι mit sich bringen ἄδμεναι. Hiezu kommt das Praes. pass. ἄται nach Hesych., oder ἄται mit Futursinn aus Scut. Herc. 101.: und das Praesens ἄω ist also für die epische Sprache als gebräuchlich anzusehn. Von demselben Thema geht aber auch offenbar das Adj. ἄτος (ε', 388), unersättlich, aus, welches zusammengezogen ist aus ἄ und ἄτος.“ — ἀνδρομέοιο. λ', 538, ρ', 571 etc. — ἔγχος ἀκαχμένον. ξ', 12, κ', 135 etc.) μεθίει. (δ', 234, κ', 121 etc.) οὐκ εἶα.

74. Odys. ζ', 312, 344. cf. ib. ζ', 149, II. ι', 583 etc. Sch.: γοννοῦμαί. γονάτων ἄπτομαι, ἱκετεύω.

75—79. διοτρεφεῖς. α', 176, η', 109 etc. — Sch.: αἰδοῖοιο. (δ', 402, β', 514 etc.) αἰδοῦς καὶ ἐντροπῆς ἀξίου.

(de jure hospitii v. γ', 354, ζ', 174 etc. — πρώτῳ. E: μετὰ τὴν αἰχμαλωσίαν δηλαδῆ.) πασάμην. (ὦ', 641, α', 464 etc.) ἐγευσάμην. (Δημ. ἀκτὴν. ν', 322. cf. λ', 630.) ἑκατόμβιον. (intell. ὄνον. v. supra 41, β', 449.) τιμὴν ἑκατὸν βοῶν ἀξίαν. — ἤλφον. (v. σ', 593.) εὔρον. merui seu peperī tibi.

80. νῦν, nunc, i. e. hoc tempore, quod tempus vel brevis vel longius cogitare licet, quemadmodum et hodie fieri dicas, quae fiunt hoc anno, qui agitur. hinc lucem accipit Eustath., cum dicit ann. ad β', pag. 164., νῦν significare 3 tempora, praesens, praeteritum et futurum. velut h. l. indicat 12. diem, qui praeteriit, 82. autem hunc ipsum diem, quo denuo in Achillem incidit Lycaon. — λύμην. h. e. ἐλελύμην. v. Matth. S. 164. Hesych.: ἐλύμην. ἐλυτρώσάμην, ἐλυτρώθην.

83—87. μέλλω που ἄπ. Schol. A: ἔοικα ἀπεχθῆς γεγονέναι. v. ann. ad α', 564. Sch.: ἀπέχθεσθαι. (ι', 610.) μισεῖσθαι. — δῶκε Aristarchus, teste Schol. A; qua scriptura recepta vox magni ponderis αὐτίς plenius exauditur, ut quae expleat totum illum pedem. v. ann. ad ν', 4. vulgo: ἔδωκε. — μινυθᾶδιον. α', 352, δ', 478, ζ', 54 etc. — Λαοθόη — Ἄλταο. ζ', 46—51. — Ἄλταο γέροντος, Ἄλτεω. epanalepsis. v. μ', 95, β', 671 etc. — Δελέγεσσι. κ', 429. de urbe Pedaso et

Πήδασον αἰπήεσσαν ἔχων ἐπὶ Σατυριόεντι.

τοῦ δ' ἔχε θυγατέρα Πριάμοις, πολλὰς δὲ καὶ ἄλλας·
τῆσδε δὴ γενόμεσθα, σὺ δ' ἄμφω δειροτομήσεις.

90 ἦτοι τὸν προτοισὶ μετὰ πρυλέεσσι δάμασσας,
ἀντίθεον Πολύδωρον, ἐπεὶ βάλες ὀξείῃ δουρί·
νῦν δὲ δὴ ἐνθάδε μοι κακὸν ἔσβεται· οὐ γὰρ οἴω
σὰς χεῖρας φεύξεσθαι, ἐπεὶ ῥ' ἐπέλασσε γέ δαίμων.
ἄλλο δὲ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι·

95 μὴ με κτεῖν', ἐπεὶ οὐχ ὀμογάστριος Ἐκτορός εἰμι,
ὅς τοι ἑταῖρον πέφνεν ἐνήεα τε, κρατερόν τε.

Ὡς ἄρα μιν Πριάμοιο προσήυδα φαιδιμος υἱὸς,
λισόμενος ἐπέεσσιν· ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε·

Achillis responsum.

„Νήπιε, μὴ μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγόρευε!

100 πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἴσιμον ἤμαρ,
τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον, ἦδ' ἐπέρασσα·
νῦν δ' οὐκ ἔσθ', ὅστις θάνατον φύγη, ὅν κε θεὸς γέ
* Ἴλιου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλησι,

105 καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιό γε παίδων.
ἀλλὰ, φίλος, θάνε καὶ σύ! τλή ὀλοφύρεαι οὕτως;
κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὅπερ σέο πολλὸν ἀμείνων.
οὐχ ὀράας, οἷος κἀγὼ καλὸς τε, μέγας τε;

fluvio Satnioënte cum pariter videndus
est ille locus, tum ζ', 34, 35. et ξ', 445.

89—91. Sch.: δειροτομήσεις.
(555, ψ', 174. cf. et σ', 336, ψ', 22.)
τὸν τράχηλον κόψεις. δειρὴ γὰρ ὁ τρά-
χηλος. — πρυλέεσσι. ε', 744. — Po-
lydori mortem enarravit ν', 407—418.

94. α', 297, δ', 39, ε', 259, Odysse.
λ', 454 etc.

95—98. ὀμογάστριος. (ω', 47.)
ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς γαστρὸς ἀδελφός. —
πέφνεν dedi pro ἔπεφνεν, ut ν', 426,
359, η', 52 etc. de toto autem versu ρ', 204.
— ἀμείλικτον δ' ὄπ' ἄκουσε. λ',
137. Ap., hoc hemistichio adscripto:
πικρὰν, καὶ οὐ προσηνῆ.

99—101. νήπιε. π', 833, σ', 295,
ζ', 333. — ἄποινα. α', 20 etc. —
πιφαύσκεο. 333, μ', 280. — ἀγό-
ρευε. α', 109 etc. — ἐπισπεῖν. β',
359, η', 52 etc. — αἴσιμον ἤμαρ.
θ', 72, ζ', 212, Odysse. π', 280. —
πεφιδέσθαι, parcere. h. e. φειδῶ,
animus parcendi, misericordia, quemad-
modum infinitivi verborum pro nominibus
usurpari solent. γ. ε', 253. — φίλτε-
ρον. φίλον.

104. ferri potest Ἴλιον, ut ο', 66.;
sed utroque loco malim Ἰλιόφι, cui verbo
officiasse videtur interpretatio.

105, 6. καὶ sequente δὲ particula,
ut ap. Aeschylum Eum. 569, 570, Eurip.
Hipp. 688 cum omnium Trojanorum,
tum inprimis filiorum Priami. — φίλος.
φίλε. γ. δ', 189 etc. — ὀλοφύρεαι.
ε', 871, θ', 33 etc.

107. versus multorum usu nobilis, uti
et 106. et sequentes hujus orationis.
„Diogène de Laërte (l. 9. §. 67.) dit
que le philosophe Pyrrhon aimait à ré-
péter ce vers d'Homère, et en général
tous ceux où le poète peignait l'incer-
titude et la fragilité des choses huma-
ines; ce qui ne l'empêcha pas de vivre
jusqu'à 90 ans. (ib. §. 62.) Plutarque
(Alexand., t. 4. p. 122. ed. Reisk.) rap-
porte que Callisthène, pour braver Alex-
andre, irrité de ce que ce philosophe
avait prononcé une diatribe contre les
Macédoniens, lui répéta 3 ou 4 fois le
vers ci-dessus: „„Patrocle est bien
mort, ce héros si supérieur à toi.“ (λέ-
γεται δὲ ποτε — Καλλισθένην, συνέντα
τὴν ἀλλοτριότητα τοῦ βασιλέως, δις ἢ
τρὶς ἀπιόντα πρὸς αὐτὸν εἰπεῖν κἀτ-
θανε — ἀμείνων. cf. σ', 117. E
Cl.) Enfin Gallien, dans l'un de ses
commentaires sur les Epidémiques d'Hip-
pocrate, (Galen. Epidem. 6., tom. 9. p.
483. Chart.) blâme le médecin Callianax

πατρός δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δέ με γείνατο μήτηρ·
 110 ἀλλ' ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη
 * ἔσσεται, ἢ ἡώς, ἢ δειλῆς, ἢ μέσον ἡμᾶρ,
 ὀππότε τις καὶ ἐμεῖο ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
 ἢ ὄγε δουρὶ βαλὼν, ἢ ἀπὸ νευρῆφιν οἴστῳ.“

occisi corpus abjicit in fluvium, et Xanthum irridet.

Ὡς φάτο· τοῦ δ' αὐτοῦ λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
 115 ἔγχος μὲν ῥ' ἀφῆκεν, ὁ δ' ἔξετο χεῖρε πετάσσας
 ἀμφοτέρως. Ἀχιλεὺς δὲ ἐρουσάμενος ξίφος ὄξυ

d'avoir appliqué ce même vers à l'un de ses malades, qui lui demandait s'il mourrait de sa maladie.“ D. Montbel Lucret. 3, 1055.: ipse Epicurus obit de curso lumine vitae, Qui genus humanum ingenio superavit, et omnes Praestinxit, stellas exortus uti aetherius sol: Tu vero dubitabis et indignabere obire? et 1038. ejusdem libri: lumina sis oculis etiam bonus Ancu' reliquit, Qui melior multis quam tu fuit. Cic. Epist. ad Fam. 6, 4.: ii viri hoc bello occiderunt, ut impudentia videatur eandem fortunam, si res cogat, recusare. E Cl.

109. ἀγαθοῖο. α', 131 etc.

110, 111. ita libri, nec facile quisquam dubitaverit, referendum esse ἐπὶ ad ἔσσεται, quemadmodum Pseudodidymus: ἀλλὰ καὶ ἐμοὶ ἐπελεύσεται θάνατος, interpres latinus: aderit; germanus: doch wird mir nicht minder der tod und das harte verhängniss Nahn. male Aristarchus: ἀλλ' ἐπι τοι — κραταίη, Ἔσεται ἢ ἡώς, ἢ δειλῆ etc., siquidem nondum adest, ἐπι, Achilli mors, dureque dictum est ἔσεται ἢ pro ἢ ἔσεται. sed nominativo ἡώς verbum quaerebat grammaticus, nec animadvertibat, depravatam esse vocab. ἡώς, cum poëta vel dixisset ἡοῦς, ut δειλῆς, vel ἡοῖ, ut ἡοῖ προτέρη ν', 794. utrumque verbum proclive est ad labem contrahendam propter ductus similes litterarum ου, ω, οι, ωι, ως. malim tamen ἡοῦς, utpote εὐφανότερον sequente vocali, ceterum verba ἢ — ἡμᾶρ frigida visa sunt Heyneo: a quo initio profectus bonus vir P. Knightius et hunc versum et duo proximos expunxit. „adscripterat aliquis,“ inquit, „ἔσεται ad ἐπι in vs. 110., quod in 3 versus, junctura parum subtili asutus, paulatim crevit. Aristarchus sustulit comma pōst ἔσεται, et δειλῆ intulit pro δειλῆς; atque ita omnino scribendum foret, si versus retinendi essent, ut sensus aliquis extunderetur.“ mirum profecto genus critices, quod tollit non

intellecta, et menda mendis accumulata. vel mane, vel vesperi, vel denique meridie, mortem se invasuram esse ait Achilles, h. e. quolibet tempore. quid in hisce insit frigoris, non sane intelligo; nisi forte et Plautina illa frigent Curculione prima: quo Venus Cupidoque imperant, suadetque Amor. Si media nox est, sive est prima vespera, Si status conductus cum hoste intercedit dies, Tamen est eundem, quo imperant, ingratiis. — notus est autem usus trium illorum casuum in tempore definiendo. v. ε', 523, Matth. §§. 405, 8, 424, 3.

112, 113. ἄρει, bello, aliquot MSS., Rom, Steph., W, H., ut ε', 757. vulgo codd. ἄρη, quod Hom. solet dicere ἄρη. — ἀπὸ νευρ. οἴστῳ. θ', 300, 309, ν', 585. Odys. λ', 606. de umbra Herculis apud Inferos: ὁ δ' ἐρεμνῆ νυκτὶ ἔοικώς, Γυμνὸν τόξον ἔχων, καὶ ἐπὶ νευρῆφιν οἴστόν.

114. αὐτοῦ, ibi: illico, quemadmodum cognatae sunt loci et temporis notationes, verbumque αὐτοῦ et αὐτοῦ τόπον et αὐτοῦ χρόνον intelligi potest, sive potius indicat αὐτό τι, ipsum illud conjunctum cum actione, quae dicitur, h. e. locum vel tempus. sic et illico proprie est in loco, sed ad tempus transferatur. — λῦτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ (425 etc.) es brach ihm das Herz und die Knieen. ἦτορ et vim vitalem ipsamque vitam significat (ε', 249.: μηδέ μοι οὐτῶ ἦνε διά προμάχων, μήπως φίλον ἦτορ ὀλέσσης, ne vitam perdas), et a consequente animum atque mentem; velut Odys. α', 59. dixit: οὐδὲ νν σοὶ περ' Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, Ὀλύμπιε. cf. Schn. v. ἦτορ. eodem modo et latinum vocab. cor usurpari solet, praesertim ap. vetustiores scriptores.

115 — 118. ἔγχος μὲν ἀφ., hastam quidem Achillis, quam adhuc tenuerat (72.), dimisit. — χεῖρε πετάσσας (ε', 495, δ', 523, Odys. ε', 374, ι,

- τύψε κατὰ κληῖδα παρ' ἀχίνα· πᾶν δέ οἱ εἶσω
 δὺ ξίφος ἄμφηκες. ὁ δ' ἄρα προηγῆς ἐπὶ γαίῃ
 κεῖτο ταθείς· ἐκ δ' αἶμα μέλαν ῥέει, δεῦε δὲ γαῖαν.
 120 τὸν δ' Ἀχιλεὺς ποταμόνδε, λαβῶν ποδός, ἦκε φέρεσθαι,
 καὶ οἱ ἐπυχόμενος ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν.
 „Ἐνταῦθοι νῦν κείσο μετ' ἰχθύσιν, οἷ σ' ὠτειλῆν
 αἶμ' ἀπολιχμήσονται ἀκηδέες· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται. ἀλλὰ Σκάμανδρος
 125 οἴσει δινήεις εἶσω ἀλὸς εὐρέα κόλπον.
 θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαλύξει
 ἰχθύς, ὅς κε φάργγησι Λυκάονος ἀργεῖα δημόν.
 φθείρεσθ', εἰσόκεν ἄστν κηχέομεν Ἴλλου ἰοῆς,
 ὑμεῖς μὲν φεύγοντες, ἐγὼ δ' ὄπιθεν κεραιζών.

417.), *manibus passis*. — κληῖδα. ε', 146, θ', 325 etc. — ξίφος ἄμφη-
 κες. φ', 118 etc.

119. ν', 655. Sch.: δεῦε. (ψ', 220, Odys. ι', 290.) ἔβραχε. — nihil foedius hac caede inermis adolescentuli, nec opus illa erat ad persolvendum justa Patroclo. sed inexorabilis, ut ait Horat., nec compos sui prae ira est Achilles

120 — 127. longe lenius, ut per omnia, Virg., quo loco haec imitatus est, Aen. 10, 550.: *Tarquitus exultans contra fulgentibus armis*. — *Obvius ardenti sese obtulit. ille reducta Lorica clipei que ingens onus impedit hasta; Tum caput orantis nequidquam et multa parantis Dicere deturbat terrae, truncumque te- pentem Provolvens super haec inimico pectore fatur: „Istic nunc, metuende, jace! non te optima mater Condet humi, patriove onerabit, membra sepulcro: Alitibus linquere feris, aut gurgite mersum Unda feret, piscesque impasti vulnera lambent.“* — ἐνταῦθοι νῦν κείσο. similiter Odys. σ', 104. et ν', 262.: ἐνταῦθοι νῦν ἦσο, item Comicus Thesm. 224.: ἐνταῦθοι μενῶ, ubi expectes ἐνταῦθα: et contra ι', 600.: μηδέ σε δαίμων Ἐνταῦθα τρέψειε, ubi ponendum putes ἐνταῦθοι. verum haud aliter Eurip. Ione 880.: *μαστόν διώκοντ', ἢ πρὸς ἀγκάλαις πεσεῖν; KP. Ἐνταῦθ', h. e. ἐνταῦθοι, πρὸς ἀγκάλαις. quemadmodum δεῦρο pro τῆδε dictum invenitur, aliaque id genus permutari inter se solent. ceterum Dionysius Thrax, Timarchus et ipse Aristoteles scribebant ἐνταῦθοι, ut πέδοι, ἔνδοι, μέσοι. v. Schol. Paris. ap. Ruhnk. praef. Hesychii p. 8, Blomfield. et interpp. Ann. ad Aeschyl. Prom. 270. — οἷ σ' ὠτειλῆν αἶμ' ἄπ. sic Venetus, W, H. Schol. A: οὕτως διὰ τοῦ ἠν ἄπασαι. vulgo ta-*

men: ὠτειλῆς αἶμα, quod minus elegans v. ζ, 117 etc. — Sch.: ἀπολιχμήσονται ἀπολειξουσιν. ἀκηδέες. (ψ' 70, ω', 526 etc.) ἀφρόντιστοι. γοήσεται. (ξ', 502, γ', 353.) θρηγῆσεται — κόλπον, sinum, ambitum. Voss. aber Scamandros Trägt dich strudelnd hinab in des meers weitoffnen abgrund. — μέλαιναν φρεῖχ' ὑπαλύξει. ita Flor., Ald. 1. et 3., Rom., Barn., H. Ap. v. φρεῖκα: quam scripturam probabant olim Philetas et Callistratus; nec sane potior est altera haec φρ. ὑπαίξει, quamvis eam ostendant Venetus, Cantabr., Mori liber et unus Vindob. recte H: „apparet, ὑπαλύξει habere sensum alterius ὑπαίξει, sed esse exquisitius, ὑπαίξει autem esse interpretationem. “ piscis, mari persultans, postquam cadavere Lycaonis, quod in summo natat, se satia- vit, rursus vento horrentem maris super- ficem (φρεῖκα: v. Odys. δ', 402, II. η', 63 etc.) subiens evadit. sententia prae- clara, quam non perspexisse videntur illi, qui maluerunt ὑπαίξει, cum verba μελ. φρεῖχ' ὑπαλύξει sic, puto, inter- pretarentur: fugiet atrum mare; quod ineptum. quare dederunt ὑπαίξει, subibit, quod vel metri gratia non est ferendum, ut itidem animadvertit H: nam αἶσω primam producit in Homeri carminibus (β', 310, ε', 263, ζ', 510 etc.), nec corripit nisi ap. recentiores epicis poe- tas, velut Aratum Phaen. 334, et sceni- cos, qui etiam contracte dicunt ἔσσειν et ἄττειν. — ἀργεῖα δημόν. λ', 817.

128 — 135. φθείρεσθες, perite, ab- ite in malam rem. Aristoph. Plut. 594.: ἀλλὰ φθείρων, καὶ μὴ γούζειν ἔτι μηδ' ὀτιοῦν. et Acharn. 427.: φθείρων, λα- βῶν τόδες. — εἰσόκεν. β', 332, γ', 409 etc. cf. 133. — κηχέομεν. κη- χείωμεν. — Sch.: κεραιζών. (β', 861,

130 οὐδ' ὑμῖν Ποταμός περ ἑυρόροος, ἀργυροδίνης,
ἀρκέσει, ᾧ δὴ δητὰ πολέας ἱερεύετε ταύρους,
ζωούς δ' ἐν δίνησι καθίετε μώνυχας ἵππους.
ἀλλὰ καὶ ὡς ὀλέεσθε κακὸν μόρον. εἶσόκε πάντες
τίσετε Πατρόκλοιο φόνον καὶ λοιγὸν Ἀχαιῶν,
135 οὓς ἐπὶ νηυσὶ θοῆσιν ἐπέφνετε νόσφιν ἔμεϊο.“

irascente Fluvio Achilles invadit Asteropaeum.

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ποταμός δὲ χολώσατο κηρόθι μάλλον,
ᾧρηγεν δ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως παύσειε πόνοιο
δίου Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
τόφρα δὲ Πηλέος υἱός, ἔχων δολιχόσκιον ἔγχος,
140 Ἀστειπαῖω ἐπᾶλτο, κατακτάμεναι μενεαίνων,
υἱεῖ Πηλεγόνοσ. τὸν δ' Ἀξίωσ εὐρουρέεθροσ
γείνατο καὶ Περίβοια, Ἀκισσάμενοιο θυγατρῶν
προσβυτάτη· τῇ γάρ ῥα μίγη Ποταμός βαθυδίνης.
τῷ δ' Ἀχιλεὺσ ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἀντίοσ ἐκ ποταμοῖο
145 ἔστη, ἔχων δύο δοῦρε· μένοσ δὲ οἱ ἐν φρεσὶ θῆκε
Ξάνθοσ, ἐπεὶ κεχόλωτο δαϊκταμένων αἰζηῶν,
τοὺσ Ἀχιλεὺσ ἐδάϊξε κατὰ ῥόον, οὐδ' ἔλειφεν.
οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντεσ,

π', 226 etc.) διαφθείρων. — ἀρκέσει. (Odys. π', 261.) ἐπαρκέσει, βοηθήσει. — ᾧ δὴ etc. δὴ ironicum est, ut ap. Eurip. Alc. 966, Xenoph. Mem. Socr. 3, 3, 1 etc. cf. Viger. 8, 5, 13. — δητὰ ἀ, αἰν, scil. ex quo Troja oppugnata fuit a Graecis. interpres: *sacerpe*, quo sensu haec vox non legitur ap. Hom.; sed frequentia fuisse ista sacra Trojanorum, ut in magno discrimine, ostendit verbum πολέας. immolabantur autem tauri Fluvii et maris numinibus. Virg. Aen. 5, 235.: *di, quibus imperium pelagi est, quorum aequora curro, Vobis laetus ego hoc candentem in littore taurum Constituam ante aras.* De fonte Cyane Diodorus 5, 3.: *πρὸσ ἧ κατ' ἐνιαυτὸν οἱ Συρακόσιοι πανήγυριν ἐπιφανῆ συντελοῦσι, καὶ θύουσιν οἱ μὲν ἰδιῶται τὰ ἐλάττω τῶν ἱερῶν, δημοσίᾳ δὲ ταύρουσ βυθίζουσιν ἐν τῇ λίμνῃ* etc. v. ibi Wesseling. et, quem laudavit, H. Valesium ann. ad illa Harpocratonis: *κάθετοσ, ὁ καθιέμενοσ εἰσ τὸ πέλαγοσ ἀμνός*: ex quibus verbis pariter atque ex hoc ipso loco poëtae intelligitur, non tauris tantum placare deos istos moris fuisse ap. veteres. Nutriebat autem Troas multos et nobiles equos: v. ε', 551. tauros quidem nigros Neptuno sacrificatos fuisse, auctor est Hom. Odys. γ', 6. cf. Serv. ad Virg. Georg. 1, 12. et Ovidii interpp. ad Metam. 8, 579 — 581. — λοιγόν. α', 67,

ε', 603 etc. — νόσφιν ἔμεϊο. Schol. B: *ἐμοὺ νόσφιν ὄντοσ.*

136 — 147. χολώσατο κηρόθι μάλλον, *vehementer iratus est in corde.* dictum est μάλλον pro μάλα, ut κηρόδιον pro κέρδοσ ἧ, 352. cf. ἰ', 300, Odys. ε', 284 etc. — πόνοιο, laboris bellici, pugnae. cf. 249, λ', 600, δ', 539 etc. — Sch.: ἀλάλκοι. (ἰ', 601, ρ', 153 etc.) ἀποστρέφει, βοηθήσει. — δολιχόσκιον ἔγχοσ. γ', 346 etc. — ἐπᾶλτο. ν', 643. annotavit Schol. B, Paeonum ducem principem fuisse Pyraechmen (β', 848.), quo casu ejus in locum successisse videri Asteropaeum. cf. 207. incertum est, an hic ille sit, qui memoratur μ', 102. Pelagonis hic tantum et 152. et 159. fit mentio. — de Axiō fl. v. β', 849, 850. — ὁ δ' ἀντίοσ ἐκ ποτ. ἔστη. concise dictum pro hoc: ὁ δ' ἐλθὼν ἐκ ποτ. ἔστη ἀντίοσ. v. λ', 396 etc. sic 69.: *ἐγγείη δ' ἄρ' ὑπὲρ νοτον ἐν γαίῃ Ἔστη.* — ἔχων δύο δοῦρε. cf. inferius 162 — 168, γ', 18, ε', 495, μ', 298 etc. Oisianus *Kionghal* 4, 209.: *er stammt in der Wehr wie ein Geist, Zwei dicke Speer' in der Hand.* — Sch.: *δαϊκταμένων.* (301.) τῶν ἐν πολέμοισ (πολέμω) ἀναιρουμένων. v. Schn. h. v. genit. causae, ut β', 466 etc. — ἐδάϊξεν. ἧ', 247, ἰ', 8 etc. — κατὰ ῥόον, *in fluento ejus.*

148. γ', 15, ε', 14 etc.

τὸν πρότερος προσέειπε ποδάριης διὸς Ἀχιλλεύς·

quaerenti, quis sit, Asteropaeus, a Xantho confirmatus, tranquille respondet.

150 „Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, ὃ μὲν ἔτλης ἀντίος ἔλθειν;
δυστήνων δέ τε παῖδες ἐμῶ μένει ἀντιόωσι.“

Τὸν δ' αὖ Πηλεγόνος προσεφώνεε φαίδιμος υἱός·

„Πηλείδη μεγάθυμε, τίη γενεῇν ἐρεΐνεις;
εἰμ' ἐκ Παιονίης ἐριβώλου, τηλόθ' ἐούσης,

155 Πάιονας ἀνδρας ἄγων δολιχεγχείας· ἦδε δέ μοι νῦν
ἦὼς ἐνδεκάτη, ὅτ' ἐς Ἴλιον εἰλήλουθα.

αὐτὰρ ἐμοὶ γενεὴ ἐξ Ἀξιοῦ εὐρουρέοντος,
[Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἴησιν,]

ὃς τέκε Πηλεγόνα κλυτὸν ἔγχει· τὸν δ' ἐμέ φασι

160 γείνασθαι. νῦν αὖτε μαχώμεθα, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ!

pugnatur acerrime; tandem Achilles vincit.

Ὡς φάτ' ἀπειλήσας· ὃ δ' ἀνίσχετο, διὸς Ἀχιλλεύς,

Πηλιάδα μελίην. ὃ δ' ἀμαρτῆ δούρασιν ἀμφίς,

ἦρος Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιός ἦεν,

καὶ ὃ' ἐτέρῳ μὲν δουρὶ σάκος βάλεν, οὐδὲ διαπρὸ

165 ῥῆξε σάκος (χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε, δῶρα θεοῖο),

150. τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; formula dicendi, cum quis ante non visum convenit. v. Odys. α', 170, η', 238 etc. — ὃ μὲν. ὅς μὲν. γ', 351 etc.

151. ζ', 127.

153. ζ', 145.

158. versus omissus in Veneto, Townl. et Vrat. d., Lipsiensis autem libri et unus Vindob. marginibus adscriptus, nec dubie petitus ex β', 850., cui loco aptus est, non item huic, ubi non fluvium, sed deum fluvii dicit poeta. animadvertit hoc H.

161 — 163. ἀπειλήσας, minaciter gloriatus. η', 225. v. et ibidem 96 et ζ', 479. — Πηλιάδα μελίην. π', 143, γ', 133. — ἀμαρτῆ. ε', 656. — δούρασιν ἀμφίς, hastis utrinque, h. e. utraque manu; intell. ex sequentibus ἔβαλεν αὐτόν, ellipsi satis usitata. v. τ', 261. — Sch.: περιδέξιός. ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ δεξιῶς χρωμένος. Ap.: οἱ μὲν περισσῶς δεξιὸς περὶ τὴν τοῦ δούρατος βολὴν· οἱ δὲ κατ' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ὡς τῇ δεξιᾷ βάλλον. Buttmann. Lexil. II. p. 219.: „Hier heisst ἀμφίς deutlich utrinque, von beiden Seiten, d. h. mit beiden Händen, und der Dativ δούρασιν ist nach dem Zwischensatz zertheilt in ἐτέρῳ μὲν — τῷ δ' ἐτέρῳ —. Sehr merkwürdig aber ist an dieser Stelle περιδέξιός. Denn die Erklärung dieses Worts durch περι-, sehr,

ist unleidlich; alles aber, was wir bisher von dem Begriffe der Zweiheit gesagt haben, gehört bloss dem Worte ἀμφί und dessen Verwandten. Nirgend in der ganzen griech. Sprache wird man περι u. dessen Ableitungen in diesem Sinn gebraucht sehn. Offenbar also hat der Dichter, da ἀμφοδέξιός nicht in den Hexameter geht, zu περιδέξιός gegriffen, weil in allen andern Verbindungen περι im Wesentlichen einerlei ist mit ἀμφί.“ tangere videtur Buttm. Schneiderum, qui λόγους περιδέξιους ap. Comicum Nub. 926. (nam eum locum significari puto ap. Schn. h. v.) exposuerit μάλα δεξιούς: nec negari potest, bene intelligi ἀμφοδέξιους, h. e. utrinque rectas orationes, sive eas, quas uterque λόγος apte pronuntiet; sed ferri tamen et Schneideri potest interpretatio, satiusque fortasse est accipere τὸ περι isto sensu perquam usitato, quem ille dixit, quam altero, cujus ne ipse quidem Buttm. novit exemplum. secutus est autem vir sagax minime sagacem Eustathium, qui sic inter alia h. l.: — οὐδὲ ὄημα κείται, ἵνα ἦν, ὅτι ὃ δὲ (scr. ἵνα ἦ, ὅτι ὅδε) Ἀστεροπαῖος ὁμοῦ, ὡς ἀμφοδέξιός, δούρασιν ἔβαλεν ἢ ἀκόντισεν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν. Voss.: jedoch zwei lanzen zugleich warf Asteropaios der held, der rechts mit jeztlicher hand war.

165. υ', 268.

τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς
δεξιτερῆς, σῦτο δ' αἶμα κελαινεφές· ἢ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
γαιή ἐνεστήθηικτο, λιλαιομένη χροὸς ἄσαι.

170 Ἀστεροπαίῳ ἐφῆκε, κατακτάμεναι μενεαίνων.

καὶ τοῦ μὲν ὄ' ἀφάμαρτεν, ὁ δ' ὑψηλὴν βάλεν ὄχθην,

* μεσσοπαλὲς δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄχθης μελίλον ἐγχοῦ.

Πηλείδης δ' ἄορ ὄξυ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ

ἄλτ' ἐπὶ οἷ μεμαῶς· ὁ δ' ἄρα μελίην Ἀχιλλῆος

175 οὐ δύνατ' ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσαι χειρὶ παχεῖη.

τοῖς μὲν μιν πελέμιξεν, ἐρύσσεσθαι μενεαίνων,

* τοῖς δὲ μεθῆκε βίη· τὸ δὲ τέτρατον ἦθελε θυμῷ

ἄξαι ἐπιγράμψας δόρου μελίλον Αἰακίδαο,

ἀλλὰ πρὶν Ἀχιλεὺς σχεδὸν ἄορι θυμὸν ἀπηύρα.

180 γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαι

χύντο χαμαὶ χολάδες, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν

ἀσθμαίνοντ'. Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐνὶ στήθεσσι δορούσας

τεύχεά τ' ἐξενάριξε, καὶ εὐχόμενος ἔπος ἠῦδα·

ejus gloriatio.

„Κεῖσ' οὔτω! χαλεπὸν τοι ἐρισθενέος Κρονίωνος

185 παισὶν ἐριζέμεναι, Ποταμοῖο περὶ ἐκγεγαῶτι.

φῆσθα σὺ μὲν Ποταμοῦ γένος ἔμμεναι εὐρουρέοντος·

αὐτὰρ ἐγὼ γενεὴν μεγάλου Διὸς εὐχόμαι εἶναι.

τίκτε μ' ἀνῆρ πολλοῖσιν ἀνάσσειν Μυρμιδόνεσσι,

166—168. Sch.: ἐπιγράβδην. ἄχοι

τοῦ ἐπιξέσαι μόνον τὸ δέσμα. v. δ', 139.

— σῦτο. ξ', 519, λ', 458 etc. pro ἔσντο,

ἔσσυτο, σέσσυτο. Matth. §. 165. — αἶ-

μα κελαινεφές. δ', 140, π', 667 etc.

— ἐνεστήθηικτο, infra est. v. δ',

443, π', 111. — λιλ. χροὸς ἄσαι.

v. ann. ad 70.

169. Ap.: ἰθυπτιῶνα. τὴν εἰς εὐ-

θὺ πετομένην· δεύτερος αὐτ' etc.

dictum pro ἰθυπτιῶνα ab ἰθυπτιῆς,

cujus sensum habet comparativus: v. 136.

tale est ἐπιπέεσθαι pro ἐπιπέεσθαι δ',

126.

172. μεσσοπαλὲς si genuinum est,

poëta id dixit pro μεσσοπαλὲς, a causa,

vibratum medium, h. e. vibratum et in-

fixum ripae usque ad partem mediam

lanceae. frigide enim Ap.: ὅτι ἐν τοῦ

μέσου πάλλεται, ὃ ἐστι κραδαίνεται,

quod per se intelligitur, nec ferri potest,

cum idem significant verba βάλεν ὄχθην.

recte Schol. A: ἕως μέσον παλλόμενον.

alioqui probanda foret diversorum ab

Aristarchi codicum scriptura μεσσοπαλὲς,

h. e. interprete Sch.: μέχοι τοῦ ἡμίσεος

καταπεπηγὸς τῆ γῆ. nunc ista videtur

esse interpretatio vocabuli lectoris. —

ἔθῆκε autem sine dubio depravatum

est, ponendumque ἐφῆκε, ut 170. de θ
et φ litteris confusis v. ann. ad Aeschyl.
Choëph. 556 etc.

176. Odys. φ', 125. cf. δ', 535, ν',
443 etc. „Virg. Aen. 12, 772.: hic ha-
sta Aeneae stabat, huc impetus illum
Detulerat fixam et lenta in radice tene-
bat. Incubuit, voluitque manu convellere
ferrum Dardanides. — diu luctans, len-
toque in stirpe moratus, Viribus haud
ullis valuit discludere morsus Roboris
Aeneas.“ Cl.

177. μεθῆκε βίη. vereor ut hoc
sit graecum. Odys. φ', 126.: τοῖς δὲ
μεθῆκε βίης, ter vim remisit. ita et h.
l. scribendum est, confusa i adscriptum
et s. v. ann. ad φ', 368.

178, 9. Sch.: ἐπιγράμψας. (α',
569, ι', 510.) ἐπικάμψας. — θυμὸν
ἀπηύρα. ζ', 17, κ', 495 etc.

180, 181. δ', 525, 526.

182—184. ἀσθμαίνοντα. κ', 376,
496, π', 826. — ὀρούσας. β', 310,
λ', 359 etc. — ἐξενάριξε. δ', 488 etc.
— ἐρισθενέος. Odys. θ', 289, Π.
ν', 54 etc.

186—193. φῆσθα, ἐφησθα. —
τίκτε μ' ἀνῆρ. etiam mares dici τί-
κτειν, hoc versu probat Hesych. „cf.

- Πηλεὺς Αλακίδης· ὁ δ' ἄρ' Αλακὸς ἐκ Διὸς ἦεν.
 190 τῷ κρείσσων μὲν Ζεὺς Ποταμῶν ἀλιμυρηέντων,
 κρείσσων δ' αὖτε Διὸς γενεῇ Ποταμοῖο τέτυκται.
 καὶ γὰρ σοὶ Ποταμὸς γε πάρα μέγας, εἰ δύναται τι
 χραίσμειν· ἀλλ' οὐκ ἔστι Διὶ Κρονίῳ μάχεσθαι,
 τῷ οὐδὲ κρείων Ἀχελῷος ἰσοφραρίζει,
 195 οὐδὲ βαθυῤῥεΐταιο μέγα σθένος Ὀκεανοῖο,
 ἐξ οὔπερ πάντες ποταμοὶ, καὶ πᾶσα θάλασσα,
 καὶ πᾶσαι κρήναι, καὶ φρεῖατα μακρὰ νάουσι·
 ἀλλὰ καὶ ὃς δειδοικε Διὸς μεγάλιο κεραυνόν,
 δεινήν τε βροντήν, ὅτ' ἀπ' οὐρανόθεν σμαραγῆση·“

Paeonias, amisso duce dilapsos, persequitur Achilles, novasque strages edit.

- 200 Ἡ ῥά, καὶ ἐκ κρημνοῖο ἐρύσσατο χάλκειον ἔγχος,
 τὸν δὲ κατ' αὐτόθι λείπεν, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπήρσα,
 κείμενον ἐν ψαμάθοισι, δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ.
 τὸν μὲν ἄρ' ἐγγέλνυες τε καὶ ἰχθύες ἀμφεπένοντο,
 δημὸν ἐρεπτόμενοι ἐπινεφροῖδιον κείροντες·

β', 628, λ', 224, ν', 452. — Krause. — Sch.: ἀλιμυρηέντων. (Odysse. ε', 460.) εἰς τὴν θάλασσαν ῥέοντων. v. Schn. v. μύρω. — πάρα, πάρεστιν, adest, opitulatur. — χραίσμειν. α', 242 etc. — οὐκ ἔστι, non est, non licet.

194—199. κρείων, excellens, vel rex, ut Virg. Georg. 1, 482.: *fluviorum rex Eridanus*. E: — ὁ παλαιὸς λόγος πᾶν τὸν Ἀχελῶν σερμύνηι, ὡς καὶ πᾶν ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ Ἀχελῶν κληθῆναι. (de hoc evolvas Aeschyl. Pers. 817, Eurip. Androm. 164, Bacch. 521, Aristoph. Lys. 356., Hesych. h. v., Virg. Georg. 1, 9., ubi tamen ab Heyneo dissentit Herm. v. ibi Wagner.) — ὅτι δὲ οὐ μακρὰν τῶν καθ' Ἑλλάδα τόπων ῥεῖι ὁ Ἀχελῶς, ἢ παλαιὰ ἱστορία δηλοῖ, λέγουσα ὅτι ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς περὶ Δωδώνην καὶ Σελλούς, ὅθεν Ἀχελῶς ῥέων δι' Αἰτωλίας εἰς τὸν Ἀβρακινὸν ἐξίησι κόλπον, μέγιστος τῶν ταύτη ποταμῶν. ὅθεν Ἀχελῶς, φησί, πᾶν πηγαιὸν ὕδωρ. καὶ τὸ ἐν Δωδώνῃ δὲ, φησί, μαντεῖον ἐν πᾶσι χρησμοῖς ἐκέλευε θῆναι Ἀχελῶφ. — cf. Ephorus et Agesilaus, rerum mythicarum scriptor, ap. Macrobi. Sat. 5, 18. Paus. 8, 38, 680.: Ἀχελῶφ δὲ τῷ Ἀρκάδι εἰσὶν ἄλλοι δύο ὁμώνυμοι τε αὐτῷ ποταμοὶ, καὶ τὰ ἐς δόξαν φανερώτεροι. τὸν μὲν ἐπὶ τὰς Ἐπιδόρας κατιόντα Ἀχελῶν δια τῆς Ἀναρράωνος καὶ δι' Αἰτωλίας ἐν Ἰλιάδι Ὀμ. ποταμῶν τῶν πάντων ἄρχοντα εἶναι, ἕτερον δὲ Ἀχελῶν ῥέοντα ἐκ Σιπύλου τοῦ ὄρους ἐποίησατο αὐ-

τὸν τε τὸν ποταμὸν κ. τὸ ὄρος τὸ Σιπύλου τοῦ λόγου προσθήκην τοῦ ἐς Νιόβην (ω', 615.)· τρίτω δ' οὖν καὶ τῷ περὶ τὸ ὄρος τὸ Λύκαιόν ἐστιν ὄνομα Ἀχελῶς. Acheloi pugna cum Hercule de Deianira nota est ex Sophoclis Trachiniis, Ovidio Met. 8., aliisque scriptoribus; quam pugnam et Pindarus celebrasse dicitur ap. Sch. cf. H. — ἰσοφραρίζει. ζ', 101, ι', 390. — βαθυῤῥεΐταιο. cf. 8. — Sch.: φρεῖατα. φρέατα. μακρὰ. νῦν βαθεῖα. (cf. ann. ad β', 92.) νάουσι. ῥέοντι. (haec ad ipsius Homeri opera ingeniumque accommodant. Ovid. Amor. 3, 9, 25.: *ad jice Maeoniden, a quo, ceu fonte percenni, Vatium Pieriis ora rigantur aquis*. Quintil. 10, 1, 46.: *hic enim, quemadmodum ex Oceano dicit ipse amnium vim fontiumque cursus initium capere, omnibus eloquentiae partibus exemplum et ortum dedit*. cf. Dionys. Hal. περὶ Συνθέσεως, §. 24., et E prooemio Iliadis. — δειδοικε. α', 555, ι', 244 etc.) σμαραγῆση. (β', 210, 463.) ἡγήση.

202—207. ψαμάθοισι. α', 486 etc. — δίαινε, humectabat, alluebat. ν', 30. — ἐγγέλνυες τε καὶ ἰχθύες. h. e. καὶ ἄλλοι ἰχθύες, ut Pindarus et Lyrici. — „ἀμφεπένοντο — κείροντες. *carpendo depascentes pinguedinem renum occupati erant*.” Krause. ψ', 184.: τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο. „cf. δ', 200, π', 28., et de verbo ἐρέπτεσθαι β', 776.” H. — δημὸν ἐπινεφρο. — ἐπὶ τῶν νεφρῶν γὰρ ἐπίνε-

- 205 αὐτὰρ ὁ βῆ ῥ' ἵεναι μετὰ Παίονας ἰπποκορυστὰς,
 οἷ ῥ' ἔτι πὰρ ποταμὸν πεφοβῆατο δινῆεντα,
 ὡς εἶδον τὸν ἄριστον ἐνὶ κρατερῇ ὑσμίνῃ
 * χέροσ' ὑπο Πηλείδαο καὶ ἄορι ἴφι δαμέντα.
 ἐνθ' ἔλε Θεοσίλοχόν τε, Μύδωνά τε, Ἀστυπυλόν τε,
 210 Μνηῆσόν τε, Θρασίον τε, καὶ Αἴνιον, ἠδ' Ὀφελέστην·
 καὶ νύ κ' ἔτι πλέονας κτάνε Παίονας ὠκὺς Ἀχιλλεύς,
 εἰ μὴ χῶσάμενος προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης,
 ἀνέρι εἰσάμενος, βαθέης δ' ἐκ φθέρξατο δίνης·

cadaverum multitudine arctatus Xanthus orat Achillem, ut alveo excedat suo et Trojanis parcat; sed frustra.

- „ὦ Ἀχιλεῦ, περὶ μὲν κρατέεις, περὶ δ' αἴσυλα ῥέξεις
 215 ἀνδρῶν· αἰεὶ γὰρ τοι ἀμύνουσιν θεοὶ αὐτοί.
 εἴ τοι Τρωῶας ἔδωκε Κρόνου παῖς πάντας ὀλέσσαι,
 ἐξ ἐμέθεν γ' ἐλάσας πεδίον κατὰ μέγμερα ῥέξε.
 πλήθει γὰρ δὴ μοι νεκύων ἐρατεινὰ ῥέεθρα,
 οὐδέ τί πη δύναμαι προχέειν ῥόον εἰς ἄλα δῖαν,
 220 στεινόμενος νεκύεσσι· σὺ δὲ κτείνεις αἰδήλως.
 ἀλλ' ἄγε δὴ, καὶ ἔασον· ἄγῃ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν.“
 Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „ἔσται ταῦτα, Σκάμανδρε διοτρεφεῖς, ὡς σὺ κελεύεις·
 Τρωῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρξίζων,
 225 πρὶν ἔλθαι κατὰ ἄστν, καὶ Ἐκτορι πειρηθῆναι
 ἀντιβίην, ἣ κέν με δαμάσεται, ἣ κεν ἐγὼ τόν.“

ται ἢ πιυελή. E Sch. — ἰπποκορυ- 785, ν', 45 etc.) ὁμοιοθεΐς. — (περὶ
 στὰς. β', 1 etc. — οἷ ῥ' ἔτι — πε- ἀνδρῶν, prae ceteris viris. α', 287 etc.
 φοβ., qui adhuc fugiebant propter flu- — κρατέεις, vim tuam exeres, vales.
 vium, nondum scil. occisi. — κρατερῇ ἢ — αἴσυλα ῥέξεις. ε', 403. — μέγ-
 ὑσμίνῃ. δ', 462 etc.

208. pinguis oratio, nec Homero di- 453, ν', 289 etc. „Virg.
 gna, qui frequentat quidem haec et si- Aen. 5, 804.: cum Troia Achilles Exa-
 milia ἴφι μάχεσθαι, ἴφι ἀνάσσειν, sed nismata sequens impingeret agmina mu-
 nusquam dicit δουρὶ, vel ἄορι aut ἔγχει, ris, Millia multa (!) daret leto, geme-
 ἴφι μάχεσθαι: nam quod Odys. σ', 156. rentque repleti Amnes, nec reperire viam
 legitur, Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔγχει atque evolere posset In mare se Xan-
 ἴφι δαμῆναι, depravatum est ponendum- thus.“ Cl.) στεινόμενος. (ξ', 34 etc.)
 que ἔγχειφι, cujusmodi maculam υ', στενοῦμενος. αἰδήλως. (ν. β', 455.)
 143 eluimus ope Scholiastae A. similiter ἀφανιστιῶς, ὀλεθριῶς. (ἔασον Τρω-
 hic quoque erratum puto, nec dubitanter ας.) ἄγῃ. (Odys. γ', 227, π', 243.)
 scripserim χέροσ' ἔπο Πηλ. καὶ ἠνορέφῃ ἀκπληξίς, θαῦμα. — ὄρχαμε λαῶν.
 δαμέντα, figura τοῦ ἐνδιαδουῖν pro ξ', 102, β', 837 etc.

223. ita se facturum esse ait, h. e. Trojanos quidem ex alveo Xanthi reje-
 cturum in campum; ceterum a caede haud destititurum antequam eos in urbem compulerit et cum Hectore congressus fuerit. fugiebant autem illi per fluvium in adversam partem montium et maris Aegaei.

224—226. ὑπερφιάλως. ν', 293 etc. — ἔλσαι. α', 409, σ', 294. — Ἐκτορι ἀντιβίην. α', 278, 279. — πειρηθῆναι. α', 302, ε', 220 etc. — τὸν, τοῦτον, ἐκείνον.

Apollinis opem desiderante Xantho, Achilles, ulterius persecuturus Trojanos, in medium ejus flumen insilit.

- Ὡς εἰπὼν Τρώεσβιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἴσος·
καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·
„ὦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλὰς
230 εἰρύσαιο Κρονίανος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε
Τρῶσιν παρεστώμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
δείελος ὄψε δ' ὄνων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.“

eorum pugna terribilis.

- Ἡ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσω,
κορηνοῦ ἀπαΐξας, ὃ δ' ἐπέσσυτο, οἴδματι θύων.
235 * πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥσε δὲ νεκροὺς
πολλοὺς, οἳ ῥα καὶ αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὐς κτάν' Ἀχιλλεὺς.
τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμνκῶς ἤντε ταῦρος,
χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλά ῥέεθρα,
κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθεῖνσι μεγάλῃσι.
240 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα,
ᾧθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσβιν

229 — 232. Apollinem Xanthus reprehendit in eo, quod Jovis consilium neglexerit, jubentis eum opitulari Trojanis usque ad vesperam. (v. v', 22 — 25, 125 — 123, cf. ο', 69 — 77.) quibus dictis Achilleum flumini suo insipientem furens invadit. — Sch.: εἰρύσαο. ἐρύσαι sive ῥύομαι, servo, v vocali longa, ut ait, quam vocalem corripit semper putat, cum ἐρύσθαι significet trahere. verum haec diversa non esse verba, sed prima^a notione ἐρύειν esse trahere et medio attrahere, a quibus notionibus ceterae servandae, observandi atque obediendi deducantur, ostendit Buttm. Lexil. I, 18. cf. Schn. v. ἐρύομαι. — ἐπέτελλεν. α', 25, δ', 229 etc. — παρεστάμεναι. ο', 255 etc. — δείελος. δειλῆν dixit supra 111., δείελον ἦμαρ Odys. ρ', 606. v. Schn. h. v. — ὄψε δ' ὄνων, sero occidens, quasi dicat solem. Odys. ε', 272.: ὄψε δ' ὄνοντα Βοώτην. — σκιάσῃ δ' ἔρ. ἄρ. Odys. β', 388. et saepius: δύσατο τ' ἠέλιος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγνιαί. „Virg. Aen. 3, 508.: sol ruit interea, et montes umbrantur opaci.“ Cl.

234. Sch.: οἴδματι. (ψ', 230) οἴδηματι, κύματι. θύων. (α', 342, γ', 272 etc.) πληθύναν κ. ἐνθοροισαδῶς ὄρων. — merito hanc partem Iliadis praedicant H et interpretes, tanquam splendidissimam et eam, quae commoveat animos novitate pugnae et Achillis audacia.

Scholl. Townl. et Victor. ad 18.: πᾶσαν ἰδέαν μάχης διελθῶν ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ περὶ τὸ τείχος, καὶ ἐν ταῖς νηυσὶ, καινὸν τι ἐξεύρεν ἐν τῇ Ἀχιλλέως ἔξοδῳ, τὴν παρὰ τῷ ποταμῷ μάχην, οὐ μόνον τὴν μονοειδέαν περιεστώμενος, ἀλλὰ καὶ καινὰς διαθέσεις ἐπιεισφῆρων τῇ ποιήσει. — cf. ann. ad 237.

235. πάντα | δ' ὄρινε | ῥέεθρα | etc. metrum ignavum (v. sic. ad 244 et v', 4.) in re gravissima. anc scribamus, usurpato asyndeto epexegetico: πάντ' ὄρινε ῥέεθρα. sexcenties δὲ inferserunt librarii, ubi minime opus esset; qua de re cum alii dixere, tum Schaeferus Melet. crit. p. 135. praeterea ὄρινε aptum est extremis versibus, nec fere legitur primis aut mediis, sed ὄρινε: velut poeta dixit τ', 272.: Ἀτρεΐδης ὄρινε διαμπερὲς, et Odys. η', 273.: ὄρινον δὲ θάλασσαν. — Sch.: κυκώμενος. (ε', 903, Odys. μ', 238, 241.) ταρασσόμενος.

236 — 243. ἄλις. β', 90 etc. — Sch.: θύραζε. (ε', 694 etc.) ἔξω. μεμνκῶς ἤντε ταῦρος. ἐντεῦθεν κινήθεντες οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταὶ ταυρομόρφους λέγουσιν εἶναι τοὺς ποταμοὺς. („quidam ap. Schol. B: ἐντεῦθεν ὄρηθεντες τὸν Ἀχιλῆον ἐταύρωσαν, Ἡρακλεῖ ἀγανίζομενον. idque Archilochum fecisse ait. At Homerus primus, inquit, ausus est Fluvium cum heroe componere.“ Ex H.) χέρσονδε. (δ', 425 etc.) εἰς τὴν γῆν. (σάω. π., 363.) οὐδὲ —

- εἶχε στηρίζασθαι. ὁ δὲ πτελέην ἔλε χειρῶν
 εὐφυέα, μεγάλην· ἢ δ' ἐκ ῥιζῶν ἔριπούσα,
 * κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
 245 ὄζοισιν πυκνοῖσι, γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτὸν,
 εἴσω πᾶς ἔριπούς· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας
 ἦϊξεν πεδίλιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 δείσας. οὐδέ τ' ἔλγηε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
 ἀροκελαινιῶν, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο,
 250 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὄσον τ' ἐπι δουρός ἐρωή,
 αἰετοῦ οἴματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,

στηρίζασθαι. οὐδὲ ἐδύνατο στήναι
 τοῖς ποσίν. (πτελέην, ultim. ζ', 419.)
 εὐφυέα. (δ', 147.) εὐ πεφυκνίαν. —
 ἔριπούσα. ε', 309, 357 etc.

244. κρημνὸν ἢ ἅπαντα | διῶ-
 σεν, | ἐπέσχε | δὲ καλὰ | ῥέεθρα. |
 quis ejusmodi versum Homero imputet,
 similibus pedibus et caesuris turpiter de-
 currentem? saepe mihi digladiandum est
 cum amphibrachorum fabricatoribus, qui
 et haec procul dubio foedarunt, debilem
 istum pedem accumulando in re magni
 ponderis miraeque gravitatis plena. ne-
 que enim hic mera pingitur celeritas, ut
 in illis Odys. λ', 598.: ἔπειτα πῆδονδε
 κυλίνδεται λᾶας ἀναιδῆς, sed significa-
 tur etiam vis ingens magnae arboris,
 radicitus evulsae cum parte ripae, flu-
 vioque instar pontis impositae. ea vis
 ut exprimeretur, alio erat opus pede
 quam amphibracho, de quo ita judicat
 J. H. Vossius, peritissimus harum rerum
 arbiter, *Zeitmess. der d. Sp.* p. 150.:
 „Weil der Amfibrach von kaum erstie-
 gener Länge gleich wieder mit der
 Schwäche des Trochäus hinsinkt, so
 kann er, wenn man nicht unter stärkere
 Füße ihn versteckt (potest etiam occul-
 tari interpunctione, velut 274.), leicht
 unangenehm werden. Nach Dionysius,
 der selbst den Redner vor ihm warnet,
 gehört er nicht vorzüglich zu den schö-
 nen Rhythmen, sondern ist gleichsam
 gebrochen, und hat viel weibisches und
 unedles.“ hisce ego adductus rationi-
 bus, similibusque, de quibus v. ann. ad
 v', 4., abstergendam esse arbitror Ho-
 mero maculam continuorum trium, vel
 potius quinque, amphibrachorum ita scri-
 bendo: κρημνὸν ἅπαντα διῶς, ἐπὶ δ'
 ἔσχεθε καλὰ ῥέεθρα. habes quidem hic
 quoque duos amphibrachos, sed separa-
 tos illos, fortioribusque pedibus, ut fieri
 jubet Vossius, absconditos; nec fere in
 verbis κρ. ἅπ. διῶς animadvertas am-
 phibrachum, dactylico rhythmico velut in-

volutum, et usurpata hexametri caesura,
 rei aptissima, illa, quae fit post 5. se-
 mipedem. quam qui sequitur ionicus a
 minore, soluta postrema, ἐπὶ δ' ἔσχεθε
 haud minus, opinor, facit ad declaran-
 dam vim subitam, qua cursum fluminis
 impedit cohibetque arbor prolapsa. ori-
 ginem hujus mendae repetam a δὲ forte
 omisso, quo facto cum copula desideran-
 retur, scribi coeptum est ἐπέσχε δὲ et
 metri gratia διῶσεν, quam syllabam et
 praeter rem addere solent librarii, raro-
 que admittere apostrophum.

245. γεφύρωσεν (σ', 357.) — αὐ-
 τὸν. non quo fluvium velut ponte jun-
 xerit, ut inepti quidam existimarunt, sed
 inscensa arbore, qua parte prolapsa erat,
 ex amne emersit Achilles et aufugit.
 ann. H.

247 — 252. πεδίλιο πέτεσθαι,
 per campum volare. v. β', 785, δ', 100
 etc. — κραιπνοῖσι. ε', 223 etc. —
 Sch.: ἀροκελαινιῶν. τὸ ἄνω μέ-
 ρος τοῦ κύματος ἐξ ἐπιπολῆς μελανό-
 μενος. τοιοῦτοι δὲ εἶσι πάντες οἱ ὄζεις
 ποταμοί. Ap.: τὰ ἄκρα μέλανα ἔχων
 φαινόμενα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων.
 — παύσειε — ἀλάλκοι. 137, 138.
 — ὄσον τ' ἐπι δουρός ἐρωή. h. e.
 ἐφ' ὄσον ἐρωή δουρός ἐστι vel γίννεται.
 cf. σ', 358, ubi forte relictum est ἐπί.
 — αἰετοῦ μέλανος. μελαναίετον.
 Aristot. H. A. 9, 32.: τῶν μὲν αἰετῶν
 ἐστι πλείονα γένη· ἐν μὲν ὁ καλούμενος
 πύραργος. (fortasse falco ossifragus
 Linn., germ. der Seeadler.) — ἕτερον
 δὲ γένος ἐστὶν αἰετῶν, ὃ πλάγγος κα-
 λεῖται, δεύτερος μεγέθει καὶ ῥώμῃ. οὐ-
 κεῖ δὲ βήσσας, καὶ ἄγκη, καὶ λίμνας·
 ἐπικαλεῖται δὲ νητοφόρος καὶ μορφός.
 οὗ καὶ Ὀμ. μὲνηται ἐν τῇ Πριάμου
 ἐξόδῳ (ω', 315, 316.). ἕτερος δὲ μέλας
 τὴν χροάν, καὶ μέγθος ἐλάχιστος καὶ
 κράτιστος τούτων· οὗτος οἰκεῖ ὄρη καὶ
 ὕλας, καλεῖται δὲ μελαναίετος καὶ λα-
 γαφόρος· ἐστι δὲ ὠκυβόλος. et h. l. et

Apollinis opem desiderante Xantho, Achilles, ulterius persecuturus Trojanos, in medium ejus flumen insilit.

- Ὡς εἰπὼν Τρώεσσι ἐπέστυτο δαίμονι ἴσος·
καὶ τότε Ἀπόλλωνα προσέφη Ποταμὸς βαθυδίνης·
„ὦ πόποι, Ἀργυρότοξε, Διὸς τέκος, οὐ σύγε βουλὰς
230 εἰρύσαο Κρονίωνος, ὃ τοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε
Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν, εἰσόκεν ἔλθῃ
δαίελος ὄψ' ἐδύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.“

eorum pugna terribilis.

- Ἢ, καὶ Ἀχιλλεὺς μὲν δουρικλυτὸς ἐνθορε μέσσω,
κρημνοῦ ἀπαίξας, ὃ δ' ἐπέστυτο, οἴδματι θύων.
235 * πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος· ὥς δὲ νεκροῦς
πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὐς κτάν' Ἀχιλλεὺς.
τοὺς ἔκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς ἤντε ταῦρος,
χέρσονδε· ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθειῇσιν μεγάλῃσι.
240 δεινὸν δ' ἀμφ' Ἀχιλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα,
ᾧθι δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσι

229 — 232. Apollinem Xanthus reprehendit in eo, quod Jovis consilium neglexerit, jubentis eum opitulari Trojanis usque ad vesperam. (v. v', 22 — 25, 125 — 128, cf. ο', 69 — 77.) quibus dictis Achillem flumini suo insipientem furcens invadit. — Sch.: εἰρύσαο. ἐρύλαξας. maluit H εἰρύσο, ut εἴρυντο, εἴρυντο, π', 542, μ', 454 etc., ab ἐρύομαι sive ῥύομαι, servo, v vocali longa, ut ait, quam vocalem corripit semper putat, cum ἐρύεσθαι significet trahere. verum haec diversa non esse verba, sed prima^a notione ἐρύειν esse trahere et medio attrahere, a quibus notionibus ceterae servandi, observandi atque obediendi deducantur, ostendit Butt. Lexil. I, 18. cf. Schn. v. ἐρύομαι. — ἐπέτελλεν. α', 25, δ', 229 etc. — παρεστάμεναι. ο', 255 etc. — δαίελος. δαίελην dixit supra 111., δαίελον ἡμᾶρ Odyss. ρ', 606. v. Schn. h. v. — ὄψ' ἐδύων, sero occidens, quasi dicat solem. Odyss. ε', 272.: ὄψ' ἐδύοντα Βοώτην. — σκιάσῃ δ' ἐρ. ἄρ. Odyss. β', 388. et saepius: δύσετο τ' ἥελος, σκιάωντό τε πᾶσαι ἀγνυαί. „Virg. Aen. 3, 508.: sol tuit interea, et montes umbrantur opaci.“ Cl.

234. Sch.: οἴδματι. (ψ', 230) οἴδηματι, κῦματι. θύων. (α', 342, γ', 272 etc.) πληθύνων κ. ἐνθορουσιν ὁρμῶν. — merito hanc partem Iliadis praedicant H et interpretes, tanquam splendidissimam et eam, quae commoveat animos novitate pugnae et Achillis audacia.

Scholl. Townl. et Victor. ad 18.: πᾶσαν ἰδέαν μάχης διελθῶν ἐν τῷ πεδίῳ, καὶ περὶ τὸ τεῖχος, καὶ ἐν ταῖς ναυσί, καινόν τι ἐξέυρεν ἐν τῇ Ἀχιλλέως ἐξόδῳ, τὴν παρὰ τῷ ποταμῷ μάχην, οὐ μόνον τὴν μονοειδίαν περιεστώμενος, ἀλλὰ καὶ καινὰς διαθήσεις ἐπισηφῶν τῇ ποιήσει. — cf. ann. ad 237.

235. πάντα | δ' ὄρινε | ῥέεθρα | etc. metrum ignavum (v. ann. ad 244 et v', 4.) in re gravissima. sic scribamus, usurpato asyndeto expegetico: πάντ' ὄρινε ῥέεθρα. sexcenties δὲ insererunt librarii, ubi minime opus esset; qua de re cum alii dixere, tum Schaeferus Melet. crit. p. 135. praeterea ὄρινε aptum est extremis versibus, nec fere legitur primis aut mediis, sed ὄρινε: velut poeta dixit τ', 272.: Ἀτρεΐδης ὄρινε διαμπερὲς, et Odyss. η', 273.: ὄρινε δὲ θάλασσαν. — Sch.: κυκώμενος. (ε', 903, Odyss. μ', 238, 241.) ταρασσόμενος.

236 — 243. ἄλις. β', 90 etc. — Sch.: θύραζε. (ε', 694 etc.) ἔξω. μεμυκῶς ἤντε ταῦρος. ἐντεῦθεν κινήθεις οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταὶ ταυρομόρφους λέγουσιν εἶναι τοὺς ποταμούς. („quidam ap. Schol. B: ἐντεῦθεν ὄρηθεις τὸν Ἀχιλῆον ἐταύρωσαν.“ Ἡρακλεῖ ἀγωνιζόμενον. idque Archilochum fecisse ait. At Homerus primus, inquit, ausus est Fluvium cum heroë componere.“ Ex H.) χέρσονδε. (δ', 425 etc.) εἰς τὴν γῆν. (σάω. π', 363.) οὐδὲ —

εἶχε στηρίζασθαι. ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσῖν
εὐφυνέα, μεγάλην· ἢ δ' ἐκ ῥιζῶν ἔριποῦσα,

* κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
245 ὄζοισιν πνικνοῖσι, γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτὸν,
εἶσω πᾶς ἔριποῦς· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας

ἦϊξεν πεδίλιο ποδὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
δείσας. οὐδέ τ' ἔλγηε μέγας θεός, ὦρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
ἀκροκελαινιόων, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο,

250 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.

Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν, ὄσον τ' ἐπι δουρός ἐρωή,
αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,

στηρίζασθαι. οὐδὲ ἐδύνατο στηναί
τοῖς ποσίν. (πτελέην, ultimum. ζ', 419.)
εὐφυνέα. (δ', 147.) εὐ πεφνυῖαν. —
ἔριποῦσα. ε', 309, 357 etc.

244. κρημνὸν | ἅπαντα | διῶ-
σεν, | ἐπέσχε | δὲ καλὰ | ῥέεθρα. |
quis ejusmodi versum Homero imputet,
similibus pedibus et caesuris turpiter de-
currentem? saepe mihi digladiandum est
cum amphibrachorum fabricatoribus, qui
et haec procul dubio foedarunt, debilem
istum pedem accumulando in re magni
ponderis miraeque gravitatis plena. ne-
que enim hic mera piangitur celeritas, ut
in illis Odysse. λ', 598.: ἔπειτα πέδονδε
κλύδνδετο λᾶας ἀναιδῆς, sed significa-
tur etiam vis ingens magnae arboris,
radicitus evulsae cum parte ripae, flu-
vioque instar pontis impositae. ea vis
ut exprimeretur, alio erat opus pede
quam amphibracho, de quo ita judicat
J. H. Vossius, peritissimus harum rerum
arbitrer, *Zeitmess. der d. Sp.* p. 150.:
„Weil der Amfibrach von kaum erstie-
gener Länge gleich wieder mit der
Schwäche des Trochäus hinsinkt, so
kann er, wenn man nicht unter stärkere
Füsse ihn versteckt (potest etiam occul-
tari interpunctione, velut 274.), leicht
unangenehm werden. Nach Dionysius,
der selbst den Redner vor ihm warnet,
gehört er nicht vorzüglich zu den schön-
en Rhythmen, sondern ist gleichsam
gebrochen, und hat viel weibisches und
unedles.“ hisce ego adductus rationi-
bus, similibusque, de quibus v. ann. ad
v', 4., abstergendam esse arbitror Ho-
mero maculam continuorum trium, vel
potius quinque, amphibrachorum ita scri-
bendo: κρημνὸν ἅπαντα διῶσ', ἐπὶ δ'
ἔσχεθε καλὰ ῥέεθρα. habes quidem hic
quoque duos amphibrachos, sed separa-
tos illos, fortioribusque pedibus, ut fieri
jubet Vossius, absconditos; nec fere in
verbis κρ. ἀπ. διῶσ' animadvertas am-
phibrachum, dactylico rhythmico vel in-

volutum, et usurpata hexametri caesura,
rei aptissima, illa, quae fit post 5. se-
mipedem. quam qui sequitur ionicis a
minore, soluta postrema, ἐπὶ δ' ἔσχεθε
haud minus, opinor, facit ad declara-
dam vim subitam, qua cursum fluminis
impedit cohibetque arbor prolapsa. ori-
ginem hujus mendae repetam a δὲ forte
omisso, quo facto cum copula desidera-
retur, scribi coeptum est ἐπέσχε δὲ et
metri gratia διῶσεν, quam syllabam et
praeter rem addere solent librarii, raro-
que admittere apostrophum.

245. γεφύρωσεν (ὄ', 357.) — αὐ-
τόν. non quo fluvium velut ponte jun-
xerit, ut inepti quidam existimarunt, sed
inscensa arbore, qua parte prolapsa erat,
ex amne emersit Achilles et aufugit.
ann. H.

247 — 252. πεδίλιο πέτεσθαι,
per campum volare. v. β', 785, δ', 100
etc. — κραιπνοῖσι. ε', 223 etc. —
Sch.: ἀκροκελαινιόων. τὸ ἄνω μέ-
ρος τοῦ κύματος ἐξ ἐπιπολῆς μελανό-
μενος. τοιοῦτοι δὲ εἶσι πάντες οἱ ὄξεις
ποταμοί. Ap.: τὰ ἄνω μέλανα ἔχων
φαινόμενα διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων.
— παύσειε — ἀλάλκοι. 137, 138.
— ὄσον τ' ἐπι δουρός ἐρωή. h. e.
ἐφ' ὄσον ἐρωή δουρός ἐστὶ vel γίνεται.
cf. ὄ', 358, ubi forte relictum est ἐπὶ.
— αἰετοῦ μέλανος. μελαναῖετον.
Aristot. H. A. 9, 32.: τῶν μὲν αἰετῶν
ἐστὶ πλείονα γένη· ἔν μὲν ὁ καλούμενος
πύραγος. (fortasse falco ossifragus
Linn., germ. der Seeadler.) — ἔτερον
δὲ γένος ἐστὶν αἰετῶν, ὃ πλάγος κα-
λεῖται, δεύτερος μεγέθει καὶ ῥώμῃ. οἰ-
κεῖ δὲ βῆσας, καὶ ἄγκη, καὶ λίμνας·
ἐπικαλεῖται δὲ νηττοφόνος καὶ μορφνός.
οὐ καὶ Ὀμ. μέμνηται ἐν τῇ Πριάμῳ
ἔξῳδῳ (ω', 315, 316.). ἔτερος δὲ μέλας
τὴν χροάν, καὶ μέγεθος ἐλάχιστος καὶ
κράτιστος τοῦτον· οὗτος οἰκεῖ ὄρη καὶ
ῥῆας, καλεῖται δὲ μελαναῖετος καὶ λα-
γαφόνος· ἐστὶ δὲ ἀνωβόλος. et h. l. et

- ὄσθ' ἄμα κάρτιστός τε καὶ ἄμιστος πετεηνῶν.
 τῷ εἰκῶς ἦιξεν (ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός
 255 σμερδαλέον κονάβιζεν) ὕπαιθα δὲ τοιοῦτο λιασθεῖς
 φεῦγ' ὁ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο μέγαλῳ ὄρυμαγδῶ.
 ὡς δ' ὅτ' ἀνῆρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανυδροῦ
 ἀμφυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἠγεμονεύη,
 χροσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων
 260 (τοῦ μὲν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφίδες ἅπασαι
 ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὄκα κατειβόμενον κελαρῶζει
 χῶρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα),
 ὡς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κῦμα ῥόοιο,
 καὶ λαιψηρόν ἐόντα· θεοὶ δὲ τε φέρετροι ἀνδρῶν.
 265 ὄσάκι δ' ὀρήσειε ποδάροχης διὸς Ἀχιλλεύς
 στῆναι ἐναντίβιον, καὶ γνώμεναι, εἴ μιν ἅπαντες
 ἀθάνατοι φοβέουσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
 τοσάκι μιν μέγα κῦμα διίπετέος ποταμοῖο·
 πλάξ' ὤμους καθύπερθεν. ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα,
 270 θρυῶ ἀνιάζων· ποταμὸς δ' ὑπὸ ῥόονε ἐδάμνα
 λάβρος, ὕπαιθα ῥέων, κονίην δ' ὑπέρεπε ποδοῖιν.

libro 24. Hom. dicere videtur falconem aquilam Linn., germ. den gemeinen Adler, et quidem marem, quem hodie intelligere solent falconem melanaëton, den schwarzen Adler, feminam autem falconem fulvum, den braunen Adler, αἰετὸν αἰθῶνα ὁ', 689., quae revera illo major est. v. Wilmsen. Handb. der Naturgesch. 1. p. 686. — αἰετοῦ οἴματ' ἔχων, similiter π', 752.: οἴμα λείοντος ἔχων, gressu leonis. — τοῦ θηροητοῦ, venatoris notissimi. v. ann. ad α', 11. θηροητοῦ etiam ὠ', l. c. vocat aquilam, ut par est avem rapacissimam.

254—256. Sch.: εἰκῶς. (δ', 78 etc.) εἰκῶς, ὁμοιωθεῖς. — κονάβιζε. β', 466, ὁ', 648 etc. — ὕπαιθα — λιασθεῖς. 493, ὁ', 520. — ὄρυμαγδῶ. β', 810 etc.

257—264. „laudat haec Schol. B, tanquam ornatissima et apte collocata. ἀπὸ τοῦ ἄδρου, inquit, ἐπὶ τὸ ἰσχνὸν ἐρχεται καὶ ἀνθηρὸν etc. miram eorum ἐνάργειαν praedicat etiam Demetrius l. de Elocut. segm. 215 “ Ex H. Sch.: ὀχετηγός. ὑδρογωγός. ὁ τὸν τοῦ ὕδατος ὀχετὸν καθαίρουσιν. (malim κατάγων, siquidem ὀχετηγὸς rivum ducit, non purgat tantummodo. Virg., annotante Cl., Georg. 1, 106.: satis fluvium inducit, rivosque sequentes. Et cum exustus ager morientibus aestuat herbis, Ecce supercilio clivosi tramitis undam Elicit: illa cadens raucum per levia murmur Saxa ciet, scatebrisque arentia temperat arva. — μελανυδρῶν. epi-

theton fontium. v. i', 14, π', 3, Odys. v', 158 etc. — μάκελλαν. Ap.: δίκελλαν. (ἄλλος.) κακός. ἔστι γὰρ τὸ πλατὺ σκαφεῖον. ita haec scribenda sunt. μάκελλα est pala, germ. ein Spaten, δίκελλα autem ligo, qui habet duas cuspides, eine Hacke. v. Pollux 1, 245, 10, 146 etc. μακίλην dixit Hesiodus Op. 463.) ἀμάρης τῆς ὑδρορρόης, τοῦ ὀχετοῦ. ἔχματα. (μ', 260 etc.) ἐμφοράματα. (Ap., hoc versu appositio: κολύματα, ἀπὸ τοῦ ἐπέχειν. — ψηφίδες. ψῆφοι, calculi. — Schol. B: ὀχλεῦνται. ὑποικονοῦνται.) κατειβόμενον. (ὁ', 37 etc.) καταφερόμενον, καταρρόεον. (κελαρῶζει. λ', 812.) προαλεῖ. καταφερεῖ. Ap.: τῷ καταφερεῖ u. προαλίζοντι τὸ ὕδωρ. similiter Ascalonita ap. Schol. A hoc vocab. derivat ab ἀλίζεσθαι, ἀθροίζεσθαι, magisque hic placet Scholiastae quam alii, qui id ducebant ab ἄλλεσθαι, scribentes προαλεῖ, quemadmodum Quintus 4, 510. dixit προαλοῖτο, anteiret. — φθάνει. i', 506. — κινήσατο. δ', 335 etc. — λαιψηρόν. ὄν', 17 etc. — φέρετροι. α', 186, β', 201 etc.

267. φοβέουσι — ἔχουσι. v. ann. ad β', 87, τ', 47, inferius 334 etc.

268—271. διίπετέος. π', 174 etc. — πλάξ', ἐπέλαξεν, ut κῦμά μιν προσπλάξον μ', 285. πλάξε μιν, ut κληῖστο βουλῆν κ', 195 etc. — Sch.: ἀνιάζων. (ὁ', 300 etc.) ἀνιώμενος, λυπούμενος. λάβρος. (ὁ', 625, β', 148 etc.) ἀθρόος, σφοδρός. — κονίην.

Jovis et deorum fidem orat Achilles in maximo discrimine.

Πηλείδης δ' ᾄμωξεν, ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν·

„Ζεὺ πάτερ, ὡς οὔτις με θεῶν ἔλεεινὸν ὑπέστη
ἐκ ποταμοῦ σαῶσαι! ἔπειτα δὲ καὶ τι πάθοιμι.

275 ἄλλος δ' οὔτις μοι τόσον αἴτιος Οὐραγιῶνων,
ἀλλὰ φίλη μήτηρ, ἣ με ψεύδεσσιν ἔτελεγεν·
ἣ μ' ἔφατο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτῶν
λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν.

280 τῷ κ' ἀγαθὸς μὲν ἔπεφν', ἀγαθὸν δὲ κεν ἐξενάριξε·
νῦν δὲ με λευγαλέω θανάτῳ εἴμαρτο ἀλῶναι,
ἐρχθέντ' ἐν μεγάλῳ ποταμῷ, ὡς παῖδα σφρορβόν,
ὄν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρση χειμῶνι περῶντα.“

β', 150 etc. — Ap.: ὑπέρεπτε. ὑποκατίσθιεν, ἀπὸ τοῦ ἐρέπτειν (204.), τῆς ἕρας τι ὑφαιρεῖν (?) etc. haec notatio inepta est.

273 — 278. ὑπέστη, sustinuit, ausus est. B: τὸ ὑπέστη οὐ συνήθως τῷ ποιητῇ κεῖται νῦν ἀντὶ τοῦ ὑπέσχετο, ἀλλὰ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ἔτλη κ. ὑπέμεινεν, ὡς (ἐν μεταφορᾷ καὶ τούτῳ) στόλον ἢ κίονος ὑφισταμένου εἰς τι βάσταγμα. — Sch.: ἔπειτα — πάθοιμι. σωθῆην ἐκ τοῦ ποταμοῦ· ἔπειτα δὲ καὶ πάθοιμι τι. κατὰ τὸ, ἐν δὲ φάει καὶ ὀλέεσσιν. (ρ', 647.) Achilles, dummodo non foede (282.) pereat in fluvio, mortem haud deprecatur. — ἄλλος — μήτηρ. οὐ τόσον, non tantum. expectes ὅσον φίλη μήτηρ, sed subiect ἀλλὰ, quasi dixisset, ἄλλος δ' οὐ μοι αἴτιος Οὐρ. nec sane multum differt οὐ τόσον a simplici negatione, saepeque per se dicitur ἔλλειπτικῶς, velut θ', 406.: Ἥρη δ' οὔτι τόσον νεμεσίζομαι, οὐδὲ χολοῦμαι etc. — ἔθελγε, delinivit, decepit. 604, μ', 255 etc. — ἣ μ' ἔφατο etc. asyndeton epexegeticum pro ὡς ἣ μ' ἔφ., vel ὡς ἔφ., ut quae diceret etc. — θωρηκτῶν. 429, μ', 317 etc. — λαιψηροῖς — βελέεσσιν. nusquam id Thetis vaticinatur in superioribus (v. ι', 410 — 416, ρ', 406 — 409, σ', 8 — 11, 95, 96.); sed quia equus Xanthus Patroclum ab Apolline occisum dixit τ', 413., ex eo similem suam ipsius, ut amici conjunctissimi, mortem Achilles augurari videtur, inexpectato commotus periculo. cf. E. praeterea disertis verbis Hector moriens χ', 358.: φράζεο νῦν, inquit, μήτοι τι θεῶν μῆνιμα γένεσσι μῆνιμα τῷ, ὅτε κεν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, Ἐσθλὸν ἔοντ', ὀλέεσσιν ἐν Σκαιῆσι πύλῃσιν: cujus praedictionis memoria obver-

sabatur fortasse animo poetae, cum haec caneret, ita ut Hectoreo Thetidis vaticinium permisceret. vel fac, esse hoc ἀμάρτημα μνημονικόν, aut aliquid superiorum excidisse. quid tum postea? certe tam levi de causa hi versus non erant in suspicionem adducendi lectoribus.

279 — 283. ἔτραφε, adolevit. v. β', 661. — „Virg. Aen. 1. 96.: o Danaüm fortissime gentis Tydide, men' Iliacis occumbere campis Non potuisse, tuaque animam hanc effundere dextra?“ Cl. — Sch.: λευγαλέω. (ι', 119 etc.) χαλεπῶ, ἀδόξῳ. (λυγρῶ Buttm. Lexil. I. p. 18. v. ann. ad θ', 365. — εἴμαρτο. Matth. §. 165. — ἀλῶναι. μ', 172. legitur h. vs. etiam in Odyssea ε', 312. et ω', 34. — ἐρχθέντα, conclusum, ab ἔργω, εἴργω.) σφρορβόν. (Odys. ε', 504, ρ', 348 etc.) χοιροβοσκόν. (viliores pastorum subulci et caprarii. de suis, quamvis utilissimis, ne exponere quidem dignatus est Virgilius Georgicis, Columella postremo loco pecudum dixit. nihil igitur contentius puero subulco, cui se comparat Achilles abrepto a torrente, per temperatam. E: τὸ δὲ σφρορβὸς ἀπαξ εἴρηται τῷ ποιητῇ [in Iliade], ὡς παρασημειοῦνται οἱ παλαιοί, φράζοντες ἐνταῦθα γοργότατα περὶ Ἀχιλλέως, ὡς ταπεινοὶ ἑαυτὸν, ὁ καλὸς καὶ μέγας, παιδί εὐκάζων ἀγενεὶ καὶ εὐτελεῖ.) ἔναυλος. (312, π', 71.) χειμαρῶος ποταμός, διὰ στενοῦ ῥέων. — E: τὸ δὲ ἀποέρση (329, ζ', 348.) δηλοῖ μὲν τὸ φθίρειν, γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ ἔρρω ἕρσω Αἰολικοῦ. probabilius Sch. Aeoles dixisse putat ἀποέρδειν pro ἀποέρρειν, separare, concludere. quo sensu ἀποέρση respondet verbo ἐρχθέντα. malit tamen Buttm. Lexil. II. p. 170. sumere proprium quoddam verbum ἕρδω, cognatum illud τῷ ἕρδω, rigo, sicut Iones ἕρσην

sublevant eum, et a bello desistere vetant, Neptunus et Minerva.

- Ὡς φάτο τῷ δὲ μάλ' ὄκα Ποσειδάων καὶ Ἀθήνη
 285 στήτην ἔγγυς ἴοντε, δέμας δ' ἀνδρεσσιν ἔϊκτην·
 χειρὶ δὲ χεῖρα λαβόντες ἐπιστάσαντ' ἐπέεσσι.
 τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε Ποσειδάων ἐνοσίχθων·
 „Πηλείδη, μήτ' ἄρτι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει·
 τοῖα γάρ τοι νῶϊ θεῶν ἐπιταρρόθω εἰμὲν,
 290 Ζηνὸς ἐπαινήσαντος, ἐγὼ καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
 ὧς οὐ τοι Ποταμῷ γε δαμήμεναι αἰδέομαι ἔστιν,
 ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, σὺ δὲ εἴσαι αὐτός.
 αὐτὰρ τοι πνικινῶς ὑποθησόμεθ', αἴ κε πίθηαι,
 μὴ πρὶν πάνειν χεῖρας ὁμοίου πολέμοιο,
 295 πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τείχεα λαὸν ἔέλσαι
 Τρωϊκῶν, ὅς κε φύγησι. σὺ δ' Ἔκτορι θυμὸν ἀπούρας
 ἄψ' ἐπὶ νῆας ἴμεν· δίδομεν δέ τοι εὖχος ἀρέσθαι.“

procedit Achilles in campum inundatum.

- Τῷ μὲν ἄρ' ὧς εἰπόντε μετ' ἀθανάτους ἀπεβήτην·
 αὐτὰρ ὁ βῆ (μέγα γάρ ὄα θεῶν ὠτρυνεν ἐφετμή)
 300 ἐς πεδίον. τὸ δὲ πᾶν πληθ' ὕδατος ἐκχυμένοιο·
 πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαίκταμένον αἰζηῶν
 πλῶν, καὶ νέκυες. τοῦ δ' ὑψόσε γούνατ' ἐπήδα
 πρὸς ῥόον αἰσσοντος ἀν' ἰθὺν, οὐδὲ μιν ἔσχεν

dixerunt ἄρσην: quae verba omnia et ipsum ἔρῳ refert ad ἔρω, fluo. itaque et ἔρδειν significare putat rigare, unde ἔρση, ros, et lavare, proluere, unde ἀρδμός σ', 521., ἀποέρδειν autem proluendo abripere. („Ich nehme also an, ἔρδω hiess 1) ich netze, wovon ἔρση Thau, 2) ich schwemme, wovon ἀρδμός Schwemme: zusammengesetzt ἀποέρδω ich schwemme fort.“)

285, 6. Sch.: ἔϊκτην. (α', 104 etc.) ὁμοιοῦντο. ἐπιστάσαντο. (ζ', 233, Odys. ο', 435, φ', 218.) πίστιν τῆς σωτηρίας ἔδωκαν.

288. ἄρτι, nunc. male Barn. et alii: ἄρ τι. cf. τ', 56. — μήτε — τάρβει. tautologia ξυφατικῆ, quemadmodum et Germani vulgo dicunt zittern und beben, cum magnum metum significant.

289 — 297. Sch.: ἐπιταρρόθω. ἐπιταρρόθοι, δυνικῶς. σημαίνει δὲ βοηθούς. („similiter ε', 828.: τοίη τοι ἔγων ἐπιταρρόθός εἰμι. cf. δ', 390, ο', 254, ω', 182.“ Ex H.) ἐπαινήσαντος. συγκαταθεμένον. (ν', 23—25.) δαμήμεναι. (γ', 429, κ', 403 etc.) ἀναιρεθῆναι. (αἴσιμον. ι', 245 etc.) λωφήσει. (Odys. ι', 460.) λήξει, πάνσται. μετενῆκεται δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν τὰ φορτία ἀποθεμένων τοῦ λόφου ὑποζυγίων. (E: — ἐκταθέντος δηλαδὴ τοῦ

ο, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ λοιπὸς ὁ τοῦ κρομούου γίνεται, ἀφ' οὗ λώπιον τὸ ἱμάτιον κατὰ ὁμοίαν ἔκτασιν. — πνικινῶς, prudenter. β', 55, Odys. α', 279, ubi similia leguntur. — αἴ κε πίθηαι. α', 207, 420, ψ', 82 etc. — ὁμοίου πολ. ι', 440, ν', 358 etc. maluit Bentlejus: ὁμοιοῦφι πολέμοιο. sane librarii formam istam antiquam pluribus in locis hujus nostri obliterarunt (v. 203.); sed hic quidem fugisse cum arbitror homoeoteleuton ὁμοιοῦφι, Ἰλιόφι. — ἐέλσαι, ἔλσαι. 225. — ὅς κε φύγησι, qui forte effugerit, abs te non peremptus. — ἀπούρας. ν', 193, α', 356 etc. — εὖχος ἀρέσθαι. η', 203, ε', 285 etc.

299 — 303. ἐφετμή. α', 495 etc. — πληθ', ἐπλητο. ρ', 499. — δαίκταμένον. 146. — πλῶν, fluitabant. Liv. 1, 37.: multique mortales cum hostem effugissent, in flumine ipso perire; quorum fluitantia arma ab urbem cognita in Tiberi prius paene quam undam nunciari posset insignem victoriam fecere. modeste Virg. 1, 100.: ubi tot Simois correpta sub undis Scuta virum galeasque et fortia corpora volvit. idem audenter 118. ejusdem libri: apparent rari nantes in gurgite vasto, Arma virum, tabulaeque et Troia gaza, per undas. — Sch.: ἀν' ἰθὺν. ἐπ' εὐθείας κατὰ τὴν ὀρμὴν τοῦ ποταμοῦ. ἔσχεν. ἐπέσχεν.

εὐρουρέων ποταμός· μέγα γὰρ σθένος ἔμβαλ' Ἀθήνη.
 305 * οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὄν μένος, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
 χόετο Πηλεΐωνι, κόρυσσε δὲ κῦμα ῥόοιο,
 ὑπόσ' αἰερόμενος· Σιμόεντι δὲ κέκλετ' αὔσας·

Simoëntem adesse sibi in rejiciendo mortali jubet indignatus Xanthus.

„Φίλε κασίγνητε, σθένος ἀνέρος ἀμφοτέροί περ
 σχῶμεν, ἐπεὶ τάχα ἄστν μέγα Πριάμοιο ἄνακτος
 310 ἐκπέρσει, Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσιν!
 ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα
 ὕδατος ἐκ πηγέων, πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους,
 ἴστη δὲ μέγα κῦμα. πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε
 φιτρῶν καὶ λάων, ἵνα παύσομεν ἄργιον ἄνδρα,
 315 ὃς δὴ νῦν κρατέει, μέμονεν δ' ὄγε ἴσα θεοῖσι!
 φημί γὰρ οὔτι βίην χραισμησέμεν, οὔτε τι εἶδος,
 οὔτε τὰ τεύχεα καλὰ, τὰ που μάλα νειόθι λίμνης
 κείσεθ' ὑπ' ἰλύος κεκαλυμμένα. καθόδε μιν αὐτὸν
 εἰλύσω ψαμάθοισιν ἄλις, χέραδος περικυεύας
 320 μυρίον· οὐδέ οἱ ὄστέ' ἐπιστήσονται Ἀχαιοὶ
 ἀλλέξαι, τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.“
 [αὐτοῦ οἱ καὶ σῆμα τετεύχεται, οὐδέ τί μιν χρεῶ
 ἔσται τυμβοχοῆς, ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.]

itaque furens corripit Achillem, cui Junonis jussu auxilium fert Vulcanus.

Ἦ, καὶ ἐπόρθ' Ἀχιλῆϊ κνκάμενος, ὑπόσε θύων,
 325 μορμύρων ἀφροῦ τε, καὶ αἵματι, καὶ νεκύεσσι.

305. ponamus λῆγε, quo amoveamus alterum amphibrachum. v. 244.

306. κόρυσσε. Schol. B: ἐμπετορί-
 ζεν, ἢ ὄπλιζε κατὰ Ἀχιλλέως. hoc amplectar, quia sequitur ὑπόσ' αἰερόμενος.
 germ. id dicas: er rüstete Stromesge-
 woge, Hoch ihm entgegengebaümt.

308—321. φῖλε. v. δ', 155. — Sch.:
 σχῶμεν. ἐπίσχωμεν. κατὰ μόθον.
 (ἠ', 241 etc.) κατὰ τὴν μάχην. ὀρό-
 θυνον. (κ', 332 etc.) ἐρέθισον, διέγει-
 ρον. (ἐναύλους. 283.) ἴστη. ἀνί-
 στα. (φιτρῶν καὶ λάων, truncorum
 et lapidum. μ', 29. — παύσομεν.
 παύσομεν.) μέμονεν. (ε', 482 etc.)
 προθυμείται. νειόθι. κάτωθεν. (v.
 κ', 10, 353 etc. — λίμνης, stagni. —
 κείσεθ', κείσεται. v. α', 117 etc.)
 ὑπ' ἰλύος. ὑπὸ τῆς ἰλύος τοῦ ποτα-
 μοῦ, ὃ ἐστι τοῦ πλήθους τοῦ πηλοῦ.
 (corripit finalem syllabam vox ἰλύος: v.
 Apollon. Rhod. 1, 10. quare Bentl. scrip-
 psit ἰλύοφι, probante H. — εἰλύσω,
 involvam. ε', 186, μ', 286 etc. — ἄλις,
 abunde, affatim. β', 90, γ', 384 etc. —
 χέραδος. Schol. A: τὸ συναγειρόμε-
 νον ἐν τῇ ῥύσει πλήθος ἰλύος, καὶ

ὄστροάκων, καὶ λίθων. φησὶ γοῦν [313].
 πολὺν δ' ὀρυμαγδὸν ὄρινε φι-
 τρῶν καὶ λάων. Ap.: χεράδος.
 [scrib. χέραδος, τὸ χέραδος.] σωρός λί-
 θων μετ' ἰλύος. ibi ap. Villois. Phile-
 mon lexico: χεράδες, τὰ παραθαλάσσια
 σκύβαλα. — χεράδες λέγονται καὶ οἱ
 σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν, τῶν καθ'
 ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων. χερά-
 δος δὲ οὐδετέρως κατὰ τινος ἀκαθαρ-
 σία πᾶσα συρόμενος ἐξ ὕδατος. — ὡς
 τὸ κίναδος. ἀπαξ ὤρθεν ὑπὸ τοῦ Ὀμή-
 ρου etc.) ἐπιστήσονται. (π', 142,
 Odys. v', 207.) γνωῖαι δυνήσονται.
 ἀλλέξαι. ἀναλέξαι, συλλέξαι. ἄσιν.
 ἰλύν. ὃ ἐστι γῆν ψαμάθη. ὄθεν ἀσιο-
 γεῖαι (ἀσιόγαι) αἰ ἀμασιαί.

322, 323. assentior Heyneo, hos ver-
 siculos rhapsodo potius quam Homero
 tribuendos esse existimanti. pugnanti enim
 cum superioribus, in quibus Achillis ossa
 se limo obruturum dixit Flavius, ut ne
 colligi quidem a Graecis possint. quis
 igitur tum locus est sepulcro? praeterea
 me offendit putida ista et soloeica oratio
 οὐδὲ — Ἀχαιοί, nec opus ei est huma-
 tione, quando Graeci cum sepelient.

325—329. μορμύρων. ε', 599. —

- πορφύρεον δ' ἄρα κῦμα διίπετέος ποταμοῖο
 ἴστατ' αἰερόμενον, κατὰ δ' ἤρεε Πηλεῖωνα.
 Ἥρη δὲ μέγ' αὔσε, περιδδέισασ' Ἀχιλλῆϊ,
 μὴ μιν ἀποέρσειε μέγας Ποταμὸς βαθυδίνης.
 330 αὐτίκα δ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὄν φίλον υἷόν·
 „Ὅρσεο, Κυλλοπόδιον, ἐμὸν τέκος· ἄντα σέθεν γὰρ
 Ξάνθον δινήεντα μάχῃ ἤϊσκομεν εἶναι.
 ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα, πιφανύσκειο δὲ φλόγα πολλήν!
 αὐτὰρ ἐγὼ Ζεφύροιο καὶ ἀργέσταιο Νότιο
 335 εἴσομαι ἐξ ἀλόθεν χαλεπὴν ὄρουσα θύελλαν,
 ἣ κεν ἀπὸ Τρώων κεφαλᾶς καὶ τεύχεα κῆαι,
 φλέγμα κακὸν φορέουσα. σὺ δὲ Ξάνθοιο παρ' ὄχθας
 δένδρεα καί, ἐν δ' αὐτὸν ἴει πυρὶ, μηδὲ σε πάμπαν
 μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ·
 340 μηδὲ πρὶν ἀπόπαυε τὸν μένος, ἀλλ' ὀπόταν δῆ
 φθέγγξομ' ἐγὼν λάχουσα, τότε σχεῖν ἀκάματον πῦρ!“
 siccāt Vulcanus campum, ipsumque fluvium exurit.

- Ὡς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ τιτύσκειο θεσπιδαῆς πῦρ.
 πρῶτα μὲν ἐν πεδίῳ πῦρ δαίετο, καίε δὲ νεκρούς·
 [πολλοὺς, οἳ ἔα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὓς κτάν' Ἀχιλλεύς·]
 345 πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον, σχέτο δ' ἀγλαὸν ὕδωρ.
 ὡς δ' ὅτ' ὄπαρινὸς βορέης νεοαρδὲ' ἀλώην
 αἰψ' ἀνξηράνῃ (χαίρει δὲ μιν ὅστις ἐθείρη),

πορφύρεον. α', 481, Odys. λ', 242.
 — διίπετέος ποτ. π', 147. — κα-
 τὰ δ' ἤρεε. tmesis. καθήρει, κατελάμ-
 βανε. Ex Scholl. Ven. — περιδδέι-
 σασα. λ', 508, ψ', 822. — ἀποέρ-
 σειε. 283.

331 — 341. Κυλλοπόδιον. σ', 371,
 υ', 270. — Sch.: ἄντα — δινήεντα.
 κατὰ σοῦ γὰρ ἄξιον ἀνταγωνιστήνηγού-
 μεθα τὸν Ξάνθον. (proprie: nam con-
 tra te parem in pugna iudicabamus esse
 Xanthum vorticosum. cf. γ', 197 etc.)
 πιφανύσκειο. (99.) ἐνδείκνυσο δὲ καὶ
 διέγειρε πολλὴν φλόγα ἐμφαίνων, ἵνα
 γνῶ τὴν τοῦ πυρός δύναμιν. (ἀργέ-
 σταιο Νότιο. λ', 306.) εἴσομαι.
 (ξ', 8.) ὀρήσω, πορεύσομαι. (Τρώων
 κεφαλᾶς. αὐτοὺς τοὺς Τρώας. B
 Schol. B. v. θ', 280 etc.) φλέγμα.
 φλόγωσιν, πύρωσιν. (ἀρειῇ. ρ', 431,
 υ', 109. — φθέγγξομ'. φθέγγξομαι,
 pro φθέγγξωμαι.) σχέειν. ἐπίσχειν. —
 ἀκάματον πῦρ. ε', 4 etc.

342, 3. τιτύσκειο. E: εὐστόχος
 ἠτοιμάς. v. γ', 80, υ', 23, infra 582
 etc. — θεσπιδαῆς πῦρ. μ', 177 etc.
 — δαίετο. ε', 7, Odys. α', 48 etc.
 — „E: καίε ἢ δαίε. Vrat. A. b. Mosc.
 2.: δαίε. nec causa apparet, cur non
 utrumque eodem modo dixerit.“ Ex H.

344. versus 236., inepte repetitus, ne
 mutato quidem verbo αὐτὸν, quod isti
 tantum loco conuenit. recte haec da-
 mnarunt H et Knightius, nec vel pro-
 banda est Bentleyi, fraudem fucantis,
 correctio κατ' αὐτὸ, vel Wolfii κατ'
 αὐτόθ', ut quidem 201. legitur.

345 — 349. σχέτο. ἔσχετο, ἐπέσχετο.
 cf. 341, 366, η', 248 etc. — ἀγλαὸν
 ὕδωρ. β', 307, Odys. γ', 429 etc. —
 ὡς δ' ὅτ' — ἐθείρη. E: — τεχνικῶς
 κατὰ γεωργίαν ἔφη τὴν παραβολὴν ὃ
 π.· εὐχεται γὰρ ἀνὴρ περὶ ἀλώην, ὃ
 ἔστι φυτοφόρον γῆν, ποιοῦμενος, βρε-
 χθίση αὐτῇ βορῆαν ἐπιπνεῦσαι. πυ-
 ννουμένης γὰρ, φασί, τῆς ἐπιφανείας
 (densata vento superficie soli, quae
 calore laxatur, ita ut humor omnis eua-
 poret.) δύνη κατὰ ῥιζῶν ἢ νοτίε, καὶ
 οἶον ἀποτιθεμένη πιαίνει αὐτάς. ὄπα-
 ρινὸς δὲ βορῆας κατὰ τοὺς Σικω-
 νίους ὃ θειρινὸς, ἦγγον ὃ ἐτησίαις. ἰσχυ-
 ρότεροι δὲ, φασί, καὶ ξηρότεροι τῶν ἐν
 χειμῶνι πνεόντων οἱ ἐτησίαι. σημειώ-
 σαι δὲ, ὅτι, ὥσπερ ἔθειν λέγεται τὸ τὰ
 συνήθη πράττειν, οἶον ἔθων Οἶνῆος
 ἀλώην (ι', 536), οὕτω καὶ ἐθείρη, οὕτως
 παράγωγον ἐκείθεν, τὸ τὰ ἐξ ἔθους
 ποιεῖν κ. ἐπιμελεῖσθαι. de ὀπώρα v.
 ann. ad ε', 5. „sub illud tempus, biduo

ὡς ἐξηράνθη πεδίον πᾶν, καθδ' ἄρα νεκρούς
κῆεν· ὁ δ' ἐς ποταμὸν τρέψε φλόγα παμφανώσσαν.

350 καίοντο πελέαι τε, καὶ ἰτέαι, ἤδ' ἐ μυρϊκαί,
καίετο δὲ λωτός τ', ἤδ' ἐ θρύον, ἤδ' ἐ κύπειρον,
τὰ περὶ καλὰ ῥέεθρα ἄλις ποταμοῖο πεφύκει·
τείροντ' ἐγγέλνυες τε, καὶ ἰχθύες, οἱ κατὰ δίνας,
[οἱ κατὰ καλὰ ῥέεθρα κυβίστων ἔνθα καὶ ἔνθα,]

355 πνοιῇ τειρόμενοι πολυμήτιος Ἡφαίστιοι·
καίετο δ' ἰς Ποταμοῖο, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·

pacem ejus, deinde et Junonis, exposcit Xanthus, ad incitas redactus.

„Ἡφαιστ', οὔτις σοίγε θεῶν δύνατ' ἀντιφερίζειν,

post exortum Caniculae, etesiae illi, sive aquilones, per totum Archipelagum spirare incipiunt et constanter perflant diebus 40, ut e Plinio notum est 2, 47. v. de his ventis H. h. l. et excursu 2. ad Virg. 3., p. 566. 4. ed. Nitzsch. ann. ad Odys. ε', 328.: ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης φορέησιν ἀκάνθας Ἀμπεδίον. „ὀπωρινός. Il. 21, 346. ὀπώρη, nach Grotefend von ἔψω, (?) eigentlich die Zeit der Hundstage, u. demnach der Boreas hier der Nordwest oder die Etesien (so Eustath.) in engerer Bedeutung: Kruse Hellas 1., S. 249 f.; vgl. Wachsmuth Hellen. Alterthumsk. 1, 1., S. 296. Bisweilen wird die Opora in ausgedehnterem Sinn vom regnigen Frühherbste gebraucht: Il. 16 (π'), 385. Jener Nordwestwind, der das Feld trockenet, jagt also die verdorreten Disteln über die Ebne hin.“ — νεοαρδέα, recens irrigatam imbribus. — αἰψ' ἀνξηράνη. E: ἡγουν ταχὺ ἀναξηράνη. ἀνξηράνη, non ἀνξηρόνη, euphoniae gratia, ut putant. Scholl. Townl. et Victor.: θερμήνη μὲν φησι (ξ', 7.), ἀλλ' οὐ ξηρόνη διὰ τὸ κακόφωνον, ὡς ψαρῶν καὶ ψήρας. v. ann. ad π', 583, Matth. §. 22. est haec Aristarchi scriptura. libri vulgo: ἀνξηράνη. Vrat. A et Galen. de temperam. 1, 2.: αἰψα ξηράνη. Barn.: αἰψ' ἀνξηράνη, quod habere videtur codex Alteri. equidem habere spernerem αἰψ' ἀνξηράνη, si in libro bonae notae inveniretur; nunc ἐπέχω. — φλόγα παμφανώσσαν. σ', 206.

350 — 353. πελέαι. 242. — ἰτέαι, salices. dicere videtur salicem albam Linn., die gemeine Weide. Odys. ε', 508.: ἀλλ' ὅποταν δὴ νηϊ δὲ ὤκεανοῖο περήσης, "Ἐνθ' ἀκτὴ τε λάχεια, καὶ ἄλσσα Περσπορείης, Μαιναὶ τ' αἰγίροι, καὶ ἰτέαι ὀλεσίκαρποι etc. Virg. Georg. 2, 110.: fluminibus salices, crassisque

paludibus alni Nascuntur. — μυρϊκαί. ζ', 39. — λωτός. β', 776, ξ', 348 etc. — θρύον. εἶδος πόας, ὁ λεγόμενος θρύσις. (?) juncus, herba nota palustris. v. Theocrit., Hesych. h. v. etc. — κύπειρον, cyperus longus Linn., germ. Cypergras. cf. Odys. δ', 603. cyperum rotundum Linn., graminis odorati genus, intelligebat H. Vossius fruticem pseudocyperum Plinii („duftender Galgant“). v. Billerbeck. Flor. class. p. 3, 18. — annotavit Ern., hinc profecisse Callimachum hymno in Cer., Ovidium, alios, qui varietates arborum copiose enarrant. — καὶ ἰχθύες, et ceteri pisces.

354. ineptum additamentum ejus, qui cum non intelligeret, per se dicta esse illa οἱ κατὰ δίνας, scil. ὄντες, primum scripsit οἱ κ. δ. κυβίστων, dein vel ipse vel alius ejusdem farinae, versum fabricaturus, quod facere amat illud genus, agglutinavit in proximis et 11. sublecta verba κατὰ καλὰ ῥέεθρα et ἔνθα καὶ ἔνθα, nec curavit ταυτολογία planeque non ferendum asyndeton verborum οἱ κατὰ δίνας, οἱ κατὰ κ. ῥέεθρα —, id autem ignoraverit necesse est, quod certe non ignoravit naturae peritissimus Hom., non solere pisces persultare interdum aquas fluviorum, nisi quietas et per sudum, sed in fundo latere, utpote animalia nocturna et magnam partem carnivora. Xanthi quidem aquae nunc turbatae, impeditae atque exustae vix in imis alvei et riparum recessibus occultabant pisces, nedum ut illi facultatem emergendi et ludendi in superficie fluminis habuerint. quare haec secludenda esse putavimus a genuinis.

355 — 360. πολυμήτιος. πολύφρονα eum appellat 367 et aliquoties in Odyssaea, nec alio sensu κλυτοτέχνην, κλυτοεργόν σ', 143, Odys. θ', 345 etc. ἀντιφερίζειν. Ap.: ἐξισούσθαι. cf. 488. idem est ἰσοφαρίζειν 194. et 411. —

- οὐδ' ἂν ἐγὼ σοίγ' ὥδε πυρὶ φλεγέθοντι μαχοίμην.
 λῆγ' ἔριδος· Τρωῶας δὲ καὶ αὐτίκα διος Ἀχιλλεύς
 360 ἄσπετος ἐξελάσειε. τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;
 Φῆ, πυρὶ καιόμενος· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.
 ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον, ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ,
 κνίσσῃν μελδόμενος ἀπαλοτρεφῆος σιάλοιο,
 πάντοθεν ἀμβολάδην, ὑπὸ δὲ ξύλα κἀκὰ κἄνα κίται,
 365 ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζεῖ δ' ὕδωρ
 οὐδ' ἔθελε προορέειν, ἀλλ' ἴσχετο· τῆρε δ' αὐτῆι,
 Ἥφαιστοιο βίηφι πολύφρονος. αὐτὰρ ὄγ' Ἥρην,
 πολλὰ λιβδόμενος, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

καὶ αὐτίκα, vel *statim*, vel in articulo. — τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς; „scil. τί πράγμα ἐστι;“ H. licet etiam intelligere δεῖ, vel μέλει. v. scriptores ellipsis et Math. §. 385, 10. Aristoph. Equ. 944.: τί γὰρ ἐστ' Ἐρεχθεὶ καὶ κολοιοῖς, καὶ κνίσι;

361—368. Sch.: ἀνὰ δ' ἔφλυε. ἀνέφλυεν, ἀνέξει. (Hesych.: ἀνέβλυζεν, ἀνέξει etc. — ἐπειγόμενος, impulsus, ustus. — κνίσσῃν τ. Venetus liber auctore Aristarcho et Schol. A; nec dubie id in suis legit Sch., qui sic interpretetur: ἀντὶ τοῦ τὰ λίπη τήκων. παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ τὸ μελδῶν. similiter E: τήκων τὸ λίπος τοῦ κρέατος, et Ap.: μελδῶν, τήκων. κνίσσῃ μελδόμενος ὅ ἐστι τήκων. legitur tamen vulgo κνίσσῃ, tertiamque etiam scripturam κνίσσῃς memoravit Schol. A, ut permutari inter se solent *v* et *g* litterae et *i* adscriptum. — σιάλοιο, suis saginati. *i*, 208.) ἀμβολάδην. ἀναβάλλων. (Herodot. 4, 182. de fonte solis ap. Ammonios: ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν ἐς τὸ θερμὸν ἐς μέσας νύκτας πελάζει [τὸ ὕδωρ]· τηρικᾶντα δὲ ζεῖ ἀμβολάδην, h. e. evaestuando. quanquam glossator Herodoteus: καθ' ὑπερβολὴν, vehementer. ap. Pindarum Nem. 10, 62 ἀμβολάδην, Dissenio interprete, est *praecludendo*, ab ἀμβολή, *praecludium*. v. Creuzer. et Bähr. ann. ad Herod. l. c., H h. l., Schn. v. ἀμβολάδην.) κἀκὰ κἄνα κίται. („Hesych.: ξ. κἀγκ. ξύλα ξηρὰ, ἐλαφρὰ. plura dat. Etym. ductum ἀπὸ τοῦ κἀννεῖν, ὅ ἐστι τὸ κόπτειν. [?] occurrit vox κἀγκανος etiam ap. Apoll. Rhod. et Theocr.“ *Ex H.*) οὐδ' ἔθελε. *vñ* οὐκ ἐδύνατο. similiter E cum h. l., tum ann. ad *h'*, 169, Ap. p. 344. et alii. Buttman, *Lexil.* I. p. 27.: „Eigentümlich ist dem ἐθέλειν, dass dies allein für δύνασθαι gebraucht wird,

hauptsächlich in der Negation οὐκ ἐθέλει, wie II. φ', 356. οὐκ ἔθελε προορέειν, ἀλλ' ἴσχετο u. an andern Stellen. S. Damm. βούλομαι, worin eigentlich bloss der Wunsch oder das Wollen an und für sich enthalten ist, kann nicht so gebraucht werden; wohl aber ἐθέλειν, welches ohne die Ueberzeugung der Möglichkeit in dem Wollenden nicht statt findet.“ Virg. Aen. 7, 460. de Turno: arma amens fremit, arma toro tectisque requirit: Saevit amor ferri et scelerata insania belli, Ira super. magno velut cum flamma sonore Virgea suggeritur costis undantis aheni, Exsultantque aestu latices: furit intus aquae vis, Fumidus atque alte spumis exuberat amnis; Nec jam se capit unda; volat vapor ater ad auras. ann. Cl. praeterea Kraus. comparari jussit Q. Smyrn. 5, 379. et seqq. v. etiam, si tanti est, *o'*, 343—349, et de usu elixae carnis aevo Homérico ann. ad *δ'*, 345. qua carne heroës abstinuisse dicit Schol. A; credo, quia minus succulenta est quam assa. fieri tamen potuit, ut illa quoque vascerentur nonnunquam, cum res ita ferebat; quemadmodum et feras, aves, pisces denique comederunt. v. Feith. 3, 1, 5. et quae laudavit loca hujus nostri, *ψ'*, 852, Odys. *i'*, 155, *κ'*, 180, *μ'*, 330 et seqq. Montbel. ann. ad *δ'*, 343.: „Les anciens héros ne désiraient point des mets recherchés et délicats; de larges et copieuses portions de viandes rôties, voilà leur seule nourriture. Ce n'était que par nécessité qu'ils mangeaient du gibier et du poisson; et, quoique l'on trouve dans l'Odyssee (*η'*, 112 seqq.) une fort belle description des jardins d'Alcinoüs, on ne voit pas que jamais on serve sur les tables ni fruits, ni légumes. Ces hommes robustes, accoutumés à une vie de peine, avaient besoin d'une nourriture forte et substantielle“ etc.

„*Ἥρη, τίποτε σὸς υἱὸς ἔμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν*
 370 *ἐξ ἄλλων; οὐ μέντοι ἐγὼ τόσον αἰτιὸς εἰμι,*
ὅσσον οἱ ἄλλοι πάντες, ὅσοι Τρώεσβιν ἄρωγοί.
ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι, εἰ σὺ κελεύεις·
πανέσθω δὲ καὶ οὗτος. ἐγὼ δ' ἐπὶ καὶ τόδ' ὁμοῦμαι,
 375 * *μηδ' ὀπόταν Τροίη μαλερῶ πνοι πᾶσα δάηται*
καιομένη, καίωσι δ' ἀρήϊοι νῆες Ἀχαιῶν.“

Junonis jussu Vulcanus ignem extinguit.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ' ἄρ' Ἥφαιστον προσεφώνεεν, ὃν φίλον υἱόν·
 „*Ἥφαιστε, σχέο, τέκνον ἀρακλεές! οὐ γὰρ ἔοικεν*
 380 *ἀθάνατον θεὸν ᾧδε βροτῶν ἔνεκα στυφελίζειν.“*
Ὡς ἔφαθ'· Ἥφαιστος δὲ κατέσβεσε θεσπιδαῆς πῦρ·
ἄψορόον δ' ἄρα κύμα κατέσσυτο καλὰ ῥέεθρα.

jam vero ceterorum deorum atrox pugna exoritur.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Ξάνθοιο δάμη μένος, οἱ μὲν ἔπειτα
πανδάσθην (Ἥρη γὰρ ἐρύκακε, χωομένη περ)·
 385 *ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσε βεβριδυῖα,*
ἀργαλέη· δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἤητο.
ἔξυ δ' ἔπεσον μεγάλα πατάγω, βράχε δ' εὐρεῖα χθῶν,
ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. αἶε δὲ Ζεὺς,
ἦμενος Οὐλύμπω· ἐγέλασσε δὲ οἱ φίλον ἦτορ
 390 *γηθοσύνη, ὅθ' ὄρατο θεοὺς ἔριδι ξυνιόντας.*

369, 370. Schol. B: ἔχραε. (Odys. ε', 396, κ', 64, φ', 69.) ἐπέχραεν, ἐπὶ ἡλ-
 θεν, ἐφώρησεν. Hesych.: ἐπεβάρησε
 πρὸς τὸ βλάπτειν. quid tuus filius in
 meum fluentum irruiit infestus? κήδειν,
 ᾧστε κήδειν, quo id infestaret. — Sch.
 et Ap. v. ἐξ: ἐξ ἄλλων. ὑπὲρ τοὺς
 ἄλλους. prae ceteris diis, qui Trojanis
 auxiliantur. Pind. Ol. 6, 41.: κείναι
 γὰρ ἐξ ἄλλων ὀδὸν ἀγεμονεύσαν Ταύταν
 ἐπίστανται etc.

374—376. ὕ, 315—317., ubi v. ann.
 379—383. σχέο. ἴσχεο. 345. — ἀγα-
 κλεές. ῥ', 716. — Sch.: στυφελί-
 ζειν. (512, α', 581, ἦ, 261 etc.) τα-
 ράσσειν, θλίβειν, κακοῦν. — κατέσ-
 συτο καλὰ ῥέεθρα. h. e. καλοῖς ῥε-
 ἐθροῖς, prorupit pulcris fluentis. v. ann.
 ad σ', 485. — ἐρύκακε. 165.

385—390. Sch.: βεβριδυῖα. βα-
 ρεῖα, δεινή. — ἤητο, spirabat, vige-
 bat, commovebatur. germanice id dicas:
 ihr Herz im Busen athmete Zwietracht.
 — πατάγω — βράχε. 9. — σάλ-
 πιγξεν, resonabat, ut tuba, h. e. cla-
 rissime. v. σ', 219. — γηθοσύνη. ὕ,
 29. — quaesiverunt, quid sit, quod Ju-
 piter laetetur. respondeamus, Jovem ἀν-

θροπίζοντα gaudere tumultu bellico, ut
 heroës. id qui intellexit, H, ipsam pu-
 gnam hanc deorum per se quidem non
 ita malam esse putat, sed tamen super-
 vacaneam, nec bene cohaerentem cum
 superioribus. secundas autem agens Knigh-
 tius 137 versus, a 385. usque ad 520.,
 delere non est veritus, et 384., omissis
 etiam verbis χωομένη περ, ita scripsit
 suo more: παφασθην· φηρη γαρ ἐρυ-
 κακεν. αφταρ ἀχιλλεφς etc. „de deorum
 pugna,“ inquit, „Heynei sententiam li-
 benter amplexus sum, totum nempe epis-
 odium ab aliena manu accessisse, et ad
 exempla antiquiora ejusmodi pugnarum in
 Titanomachiis adumbratum esse. a proelio
 enim inter Achivos et Trojanos, et a re-
 bus gestis Achillis, quae post aliorum
 ducum αριστειας jam demum narrantur,
 prorsus alienum est; et, quod argumenta
 validiora suppeditat, haud pauca ei in-
 sunt quae ab Homericis sermonis indole
 plane abhorrent, ut ερις βεβριδυια, θη-
 μος ηητο, θαρσος ηητον pro αφατιον
 vel αφατον, πανοψιον εγχος, ανοον κρη-
 διην etc. etc. neque poeta nosse videtur
 fabulam de Neptuno et Apolline ορη-
 ram Laomedonti in annum locantibus;

ἔνθ' οἷγ' οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν· ἦρχε γὰρ Ἄρης
 ῥινοτόρος, καὶ πρῶτος Ἀθηναίη ἐπόρουσε,
 χάλκεον ἔγχος ἔχων, καὶ οὐείδειον φάτο μῦθον·

Minervam invadit Mars.

„Τίπτε' αὐτ', ὦ κυνόμνια, θεοὺς ἔριδι ξυνελαίνεις,
 395 θάρσος ἄητον ἔχουσα, μέγας δέ σε θυμὸς ἀνήκεν;
 ἦ οὐ μέμνη, ὅτε Τυδείδην Διομήδε' ἀνήκας
 * οὐτάμεναι, αὐτῇ δὲ πανόψιον ἔγχος ἐλοῦσα

quae serioris aevi morem et consuetudinem fingendi omnino redolet. neque minus imitatorem parum felicem produunt vs. 464—6. ad ζ. 146—9. adumbrati. his quoque ejectis reliquorum junctura interpolatorem plane prodit: fumus enim ex urbe incensa in comparatione, 522—3, ad fumum e flumine exsiccato et ripis exustis, quo circumfuso Achilles hostem fugientem caedit, omnino respicit, ita ut, episodio interposito, omnis ejus aptitudo et elegantia evanescat.“ ita rem confecisse sibi videtur vir doctissimus, cum non videt, quod caput est, dudum coeptam esse hanc pugnam deorum, quam tantopere amoliri studet, Xanthi certamine cum Achille et Vulcano; victio autem Xantho ceteros earundem partium deos, imprimis Martem impotentiorē, non posse non succurrere Trojanis in summo discrimine, ne ignaviores Fluvio esse videantur. praeterea fabulam istam de Neptuni et Apollinis opera Laomedonti locata hic noster attigit ἦ, 453, loco minime suspecto; nec magnum momentum habet, quod hic paulo aliter narratur. quod autem dicit Knightius, sapere haec recentiorum mores temporum, plane contra est, habentque numina ista ἀνθρωπίζοντα verum colorem antiquitatis. mitto reliqua ab eo prolata in medium argumenta νοθείας, cum sint etiam illis infirmiora, praesertim verba quaedam ἀπαξ λεγόμενα, de quibus, ubi opus visum fuerit, in singulis locis sententiam meam interponam.

392. ῥινοτόρος. Ap.: ὁ τοὺς ῥινοὺς διατιτρώσκων, τουτέστι τὰς ἀσπίδας. ἢ ὁ τὸν χροῶτα διατέμνων. vera est prior harum interpretationum. sic δ', 447. et θ', 61.: ξύν δ' ἔβαλον ῥινοὺς, ξύν δ' ἔγγεα. nusquam, quod sciam, corpora hominum dicuntur ῥινοί.

394—396. κυνόμνια. sic major pars librorum, in quibus Ald. 3., quae tamen et ipsa 421. habet κυνόμνια, sicut utroque loco Ven., Townl. et Vrat. d. et hoc et illud explicuit Hesych., Ap. non-

nisi posterius. Suidas: κυνάμνια, ἢ ἀναιδεστάτη etc. ἀναλογικὸν est κυνόμνια, non item κυνάμνια, cui dissimilia verba μεσαιπόλιος, ἀπράχολος et ejusmodi alia praetendit E, in quibus α sive αι usurpatum est ad producendum eam syllabam, quemadmodum et ἐλαφροβόλος pro ἐλαφοβόλος dixerunt. composuit hanc vocem poeta, qua significaret summam audaciam atque impudentiam, qualis est canum et muscarum, ut annotavit Schol. A (v. α', 225, ρ', 570 etc.); cujus sententiae subscribo potius quam Scholiastarum Townl. et Victor., qui ricinos, κρότωνα, κυνροαίστὰς (Odys. ρ', 300.), intelligunt, quibus insectis nihil negotii est cum Minerva. Voss.: schamloseste fliege. ceterum nescio quis in Anthologia (Anth. Palat. 2. p. 627.) ridicule ventrem appellavit κυνόμνια, cum ne ipse quidem cogitaret, credo, insectum illud, sed fictam hanc ab Homero canimuscam, si ita fas est dicere, vocabulo cuso simili latino. herbae genus cognomine notum est ex Plinio H. N. 25, 11. — ἄητον. E: θάρσος ἄητον τὸ πολὺ καὶ γοργὸν κατὰ ἀνεμον, ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω κ. προθυμοῦμαι. εἶπε γοῦν πρὸ μικροῦ (386.), ὅτι καὶ θυμὸς ἄητο ἐν φρεσὶ, τουτέστιν ἔπνεεν. haec notatio non tam inepta mihi videtur quam Heyneo, cum et similis vox αἰτός derivetur ab ἄω, ἄημι, „von der Leichtigkeit u. Schnelligkeit des windähnlichen hohen Fluges“, ut ait Schn. v. αἰτός. veritas igitur licet θάρσος ἄητον audaciam ventosam, quemadmodum ventosam plebem dixit Flaccus Epist. 1, 19, 37., ventosam et insolentem nationem Plin. Panegy. 31 etc. metaphora oblitterata Hesych.: ἄητον. πολὺ, μέγα, Ap.: μεγαλοβλαβής. Nicander Ther. 783.: ποηφάγος αἰὲν ἄητος, h. e. insatiabilis, quae notio minus apta est huic loco. cf. Buttmann. Lexil. 57. — ἦ οὐ. monosyllabum. v. ο', 18 etc. — ἀνήκεν, ἀνήκας. ε', 405 etc.

397, 8. πανόψιον ἔγχος. Schol.

ἰθύς ἐμεῦ ὄσας, διὰ δὲ χροῖα καλὸν ἔδαψας ;
τῷ δ' αὖ νῦν ὄτω ἀποτισέμεν, ὄσσα μ' ἔοργας.“

400 Ὡς εἰπὼν οὕτησε κατ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
σμερδαλέην, ἣν οὐδὲ Διὸς δάμνησι κεραυνός·
τῇ μιν Ἄρης οὕτησε μαιφόνος ἔγχρ' ἑ μακροῦ.
ἣ δ' ἀναχασσάμενη λίθον εἴλετο χειρὶ παχείῃ,

sed illum dea termino prosternit.

κείμενον ἐν πεδίῳ, μέλανα, τρηχύν τε, μέγαν τε,
405 τὸν δ' ἄνδρες πρότεροι θέσαν ξμμεναι οὖρον ἀρούρης,
τῷ βάλε θυῖρον Ἄρηα κατ' αὐχένα, λῦσε δὲ γυῖα·
ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσῶν, ἐκόνισε δὲ χαιτάς,
τεύχεά τ' ἀμφοράβησε. γέλασσε δὲ Παλλὰς Ἀθήνη,
καὶ μιν ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

410 „Νηπύτι, οὐδέ νύ πώ περ ἐπεφράσω, ὄσσον ἀρείων
εὐχὸν ἔγων ξμεναι, ὅτι μοι μένος ἴσοφαρίζεις.
οὕτω κεν τῆς μητρὸς ἐριννύας ἐξαποτίνοις,
ἣ τοι χωομένη κακὰ μῆδεται, οὐνεκ' Ἀχαιοὺς
κάλλιπες, αὐτὰρ Τρῶσιν ὑπερφιάλοισιν ἀμύνεις.“

α, auctore Aristarcho: τὸ οἰονεὶ πανό-
ατον, κ. λαμπρόν, κ. ἐπιφανές. Sch.:
ν τῇ πάντων ὄψει ὀρώμενον, in con-
spectu omnium, palam. magis hos pro-
es quam illos, qui derivabant πανόπιον
b ὄψῃ, ut esset postremo, tandem. fri-
et tamen hoc epitheton, suspicorque
cribendum esse πανόπιον ἔγχος, den-
üstigen Schlachtspeer, quoniam hasta
ars est τῆς πανοπλίας. Eurip. Hel.
253.: ἄ δ' ἐν ἔγχρ' Ἰοργῶ πάνοπλος.
ανόπιον pro πάνοπλον, quemadmodum
νοπλος et ἐνόπιος, ἔγχωρος et ἔγγω-
ος, similiaque promiscue dicuntur. de
roribus librorum circa ψ litteram v.
schäfer. Mel. crit. p. 46., 117., Jacobs.
raef. Anth. Pal. p. 58., nos inferius ad
35. — Sch.: ἔδαψας, (ε', 858.) ἔκοψας.
400—406. αἰγίδα θυσσα, ut ε',
38, ο', 229 etc. Venctus et E: ἀσπι-
α, quae videtur esse interpretatio, sub-
ecta fortasse λ', 434. et ρ', 43. alteram
cripturam et Schol. A et E commemo-
arunt. — μαιφόνος, ε', 31 etc. —
ich.: ἀναχασσάμενη. (ε', 822, η,
64 etc.) ὑποχωρήσασα. (cf. geminum
cum η, 264. — χειρὶ παχείῃ, ma-
n magna et robusta, ut deae. v. γ',
76 etc. eandem alias dicit βαρυσίαν seu
εγάλην. — μέλανα, nigrum, nigre-
centem vetustate. hinc antiquum dixit
irg. Aep. 12, 897. [saxum circumspi-
it ingens, Saxum antiquum, ingens,
ampo, quod forte jacebat, Limes agro
ositus, litem ut discerneret arvis.] οὐ-

ρον ἀρούρης. ὄσον χροῖας. Ap. v.
οὔρος: σημαίνει καὶ τὸν ὄρον τῆς γῆς.
qui et hunc locum laudavit, et μ', 421.
cf. de terminis Feith. 4, 1, 1. — θυῖ-
ρον, ε', 30 etc.

407, 8. πέλεθρα. E: τὸ πέλ-
θρον ἦτοι πλέθρον ὅτι διάστημα ἐστὶ
ποδῶν ἑκατὸν, ἦτοι πήχεων ξξ' καὶ δι-
μοίρον, καὶ ἀλλαγῶν εἴρηται. scil. ann.
ad ε', 245. cf. Schn. v. πλέθρον. „das
Plethrum schätzt Grosse in den metro-
log. Tafeln p 16. auf 7 Ruthen, 3 Fuss,
8 Zoll rheinländisch.“ Kräuse. proce-
riorem etiam Hom. finxit Tityum. Odys.
λ', 576.: καὶ Τιμόν εἶδον, Γαίης ἐρι-
κνδέος υἱόν, Κεῖμενον ἐν δαπέδῳ· ὁ δ'
ἐπ' ἐννεά κείτο πέλεθρα. — ἐκόνισε.
ξ', 145. Sch.: ἀμφοράβησε. περι-
ήγησε. variavit frequens illud ἀράβησε
δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ: v. δ', 504 etc.

410—414. νηπύτιε. ν', 292, ν',
200 etc. — Sch.: ἐπεφράσω. (ε', 665,
Odys. ε', 183 etc.) ἐπέγνωσ, ἐνόησας.
— Schol. A: μητρὸς ἐρινν. ἐξαπό-
τίνοις. τιμωρίας ἀποδοίης τῇ Ἥρῃ.
Schol. B: τὰς κατάρας. E: τὰς μητρι-
κὰς ἀράς, δι' ὧν Ἐριννύες ἐρεθίζονται
κατὰ φανὸν παιδός. auget ἔξ προε-
positio significationem verbi, ut passim. v.
π', 602. „ita Liv. 30, 39.: dum reliquum
tempestatis exsaeuivret. Voss.: also magst
du der mutter verwünschungen ganz
ausbüßen.“ Kräuse. — κακὰ μῆδε-
ται. η', 478, Odys. μ', 295, ξ', 243.
— ὑπερφιάλοισιν. γ', 106 etc.

quem ejulantem ut abducit Venus, illam quoque Minerva percutit, e ambobus humi jacentibus insultat.

415 Ὡς ἄρα φωνήσασα πάλιν τρέπεν ὄσσε φαινώ.
τὸν δ' ἄγε χειρὸς ἑλοῦσα Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη,
πυκνὰ μάλα στενάχοντα· μόγις δ' ἐσαγείρετο θυμόν.
τὴν δ' ὡς οὖν ἐνόησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
αὐτίκ' Ἀθηναίην ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

420 „ὦ πόποι, αἰγιόχοιο Διὸς τέκος, Ἄτροιάνη,
καὶ δ' αὖθ' ἠ' κυνόμυια ἄγει βροτολογιγὸν Ἄρηα
δηΐου ἐκ πολέμοιο κατὰ κλόνον· ἀλλὰ μέτελθε!“

Ὡς φάτ'· Ἀθηναίη δὲ μέτεσσυτο, χαῖρε δὲ θυμῷ.
καὶ ῥ' ἐπεισαμένη πρὸς στήθεα χειρὶ παχείῃ

425 ἤλασε· τῆς δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ.
τῷ μὲν ἄρ' ἄμφω κείντο ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
ἠ' δ' ἄρ' ἐπευχομένη ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·

„Τοιοῦτοι νῦν πάντες, ὅσοι Τρώεσσι ἀρωγοί,
εἶεν, ὅτ' Ἀργείοισι μαχοίατο θωρηκτῆσιν,

430 ᾧδέ τε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες, ὡς Ἀφροδίτη
ἤλθεν Ἄρει ἐπίκουρος, ἐμῷ μένει ἀντιώσσα!
τῷ κεν δὴ πάλαι ἄμμες ἐπανσάμεθα πολέμοιο,
Ἴλλου ἐκπέσαντες ἐυκτίμενον πολέεθρον.“

Ὡς φάτο· μείδησεν δὲ θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

Apollinem ad pugnam provocat Neptunus; deinde vituperat, qui improbi Laomedontis populo auxiliatur.

435 αὐτὰρ Ἀπόλλωνα προσέφη κρείων Ἐνοσίχθων·

„Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; οὐδὲ ἔοικεν,
ἀρξάντων ἑτέρων· τὸ μὲν αἴσχιον, αἶ κ' ἀμαχητὶ
ἴομεν Οὐλυμπόνδε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ.

ἄρχε· σὺ γὰρ γενεῆφι νεώτερος, οὐ γὰρ ἔμοιγε

440 καλόν, ἐπεὶ πρότερος γενόμην, καὶ πλείονα οἶδα.

415—417. ὄσσε φαινώ. fulgent deorum atque heroum oculi. α', 200, π', 645, ν', 435. — πυκνὰ μ. στενάχοντα. σ', 318. — ἐσαγείρετο θυμόν. σ', 240.

420. β', 157, ε', 714 etc.

421, 422. καὶ δὲ, καὶ δὴ. — βροτολογιγόν. ε', 518 etc. — δηΐου ἐκ πολ. δ', 281, ἠ', 119 etc. — κατὰ κλόνον. π', 331, 789, ε', 167 etc. — Sch.: μέτελθε. ἐπ' αὐτὴν παραγενού. τιμώρησον. cf. δ', 539, ε', 456, 461 etc. saepius in his carminibus Junonis et ipsius Jovis mandato agit Minerva, non quo illis sit subiecta atque obnoxia, sed propter prudentiam et virtutem suam. v. β', 156, δ', 64, ε', 713, θ', 351 etc.

423—426. Sch.: μέτεσσυτο. (ψ', 389.) ᾧρησεν. ἐπεισαμένη. (λ', 367, ν', 454.) ἐφορμήσασα. — τῆς —

ἦτορ. 114. — ἐπὶ χθονὶ πουλ. γ', 89, 265 etc.

428—430. τοιοῦτοι, tales, sic animosi, sic audentes, h. e. tam malo successu: nam ironice dixit ᾧδε θαρσαλέοι καὶ τλήμονες 430. — θωρηκτῆσιν. 277. — τλήμονες, audaces, quidvis facere parati. cf. ε', 670. Aeschyl. Cho. 351.: βροτῶν τλήμονι καὶ πανούργῳ Χείρῃ. v. ibi ann.

433. δ', 33, β', 501 etc.

436—445. Schol. A: διέσταμεν. ἀφέσταμεν τῆς μάχης. cf. 391. — τὸ μὲν αἴσχιον. τὸ, δ', διό. Sch.: αἴσχιον. ὀνειδιστικόν. — ἴομεν, ἴομεν. — Διὸς — δῶ. α', 426., quo loco in ann. scribendum est φ', 438. — ἄρχε. incipere eum jubet certamen, velut aliquam stultitiam, quae se minus deceat, seniore ac prudentiore. — ἐπει —

νηπύτι, ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες, οὐδέ νυ τῶνπερ
 μέμνηαι, ὅσα δὴ πάθομεν κακὰ Ἴλιον ἄμφι,
 μῦνοι νῶϊ θεῶν, ὅτ' ἀγήνορι Λαομέδοντι
 παρ Διὸς ἔλθόντες θητεύσαμεν εἰς ἐνιαυτὸν,
 445 μισθῶ ἔπι ῥητῶ· ὁ δὲ σημαίνων ἐπέτελλεν.
 ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν πέρι τεῖχος ἔδεμα
 εὐρύ τε, καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄρῶηκτος πόλις εἴη·
 Φοῖβε, σὺ δ' ἑλλιποδας ἔλικας βούς βουκολέεσκες
 Ἴδης ἐν κνημοῖσι πολυπτύχου, ὑλέεσσης.
 450 ἄλλ' ὅτε δὴ μισθοῖο τέλος πολυγηθῆες Ὄραι
 ἐξέφερον, τότε νῶϊ βιήσατο μισθὸν ἅπαντα
 Λαομέδων ἔκπαργλος, ἀπειλήσας δ' ἀπέπεμπε.
 σοὶ μὲν ὄγ' ἠπέλιψε πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθε
 δῆσειν, καὶ περὰν νήσων ἔπι τηλεδαπάων·

οἶδα. τ', 219. cf. ν', 355. — ἀγή-
 νορι, *superbo, insolenti*. v. Schn. h. v.
 Theognis 1301.: σὺ δὲ μάργον ἔχων κ.
 ἀγήνορα θυμόν etc. — παρ Διὸς, *ab*
Jove, h. e. Jovis jussu. v. ann. ad α',
 398 et Apollod. 2, 5, 9. E: ἰστέον δὲ
 ὅτι ὁ μὲν ποιητὴς οὔτε τὴν αἰτίαν πα-
 ραδίδωσι, δι' ἣν ἐθήτευσαν, οὔτε ἀμ-
 φωτέροισ (ut ἡ', 452, 3., Pind. Ol. 8,
 41.), ἀλλὰ τὸν Ποσειδῶνα μόνον δεῖμαι
 τὸ τῆς Τρωϊκῆς τεῖχος φησι, τὸν δὲ
 Ἀπόλλωνα βόας βουκολεῖν. τῶν δὲ μεθ'
 Ὀμηρον οἱ μὲν αἰτίαν τῆς ῥηθείσης
 θητείας ἀπέδωκαν τὴν ἐν τοῦ Διὸς
 ποιήνῃ, ὅτι συνθήσαι αὐτὸν ἐβουλεύ-
 σαντο· ἕτεροι δὲ φασιν, ὅτι οὐχὶ ἄκου-
 ρτες, ἀλλ' ἐκόντες, ἐθήτευσαν ξένοις
 ἐοικότες, ἵνα τὴν Λαομέδοντος ὕβριν
 πειράσων· ὃ καὶ ἐν Ὀδυσσεΐᾳ ὁ π.
 διδάσκει ἔθιμον εἶναι τοῖς θεοῖς· ὄθεν,
 φασί, Φανόντος τοῦ ὕβριστοῦ Λαομέ-
 δοντος βοηθεῖ τοῖς Τρωσὶν Ἀπόλλων,
 ἀντισημοῦμενος τιμαῖς ἐτιμάτο γὰρ,
 ὡσπερ ἐν Χρυσῇ, καὶ Κίλλῃ, καὶ Τενέ-
 δῳ, οὕτω καὶ ἐν Ἰλῖῳ. Ποσειδῶν δὲ,
 ἀγέραςτος μείνας, μνησικακεῖ τοῖς ἀπο-
 γόνιοις τοῦ ὕβριστοῦ. ταῦτά τε σὺν
 ἄλλοις τινεσ, κ. ὅτι ἀμφοτέροι τὸ Τρωϊ-
 κὸν τεῖχος ἔδειμαν. — similitur Sch.:
 Ἀπόλλων οὐ μνησικακεῖ, διότι μᾶλλον
 τιμάται παρ' αὐτῶν. ἡ δὲ τελευταία
 χάρις, κὰν ἐλάσσων ἦ, δύναται μᾶλλον
 ἐγγλῆμα ἴσθαι. — idem: θητεύσα-
 μεν. (Odys. λ', 488, σ', 356.) ἐπι μι-
 σθῶ ἐνδουλεύσαμεν, (Scholl. Ambros.
 et Palat. ad Odys. δ', 644.: θῆτες λέ-
 γονται οἱ ἐλεύθεροι μὲν, μισθῶ δὲ
 δουλεύοντες, ὅμας δὲ αὐτοὶ οἱ δοῦλοι
 etc. v. etiam Nitzsch. ann. ad eum lo-
 cum.) ἐπι ῥητῶ. ἐπι ὁμολογημένῳ

καὶ ὁρισμένῳ μισθῶ. — „σημαίνων.
 ἐπιτάσων. α', 289, β', 805.“ Ex H.

447 — 452. ἄρῶηκτος. ξ', 56, β',
 490 etc. — ἑλλ. ἔλικας βούσ. ι', 462,
 ψ', 166, Odys. α', 92 etc. — βουκο-
 λέεσκες. hymn. in Ven. 55.: βουκολέ-
 εσκε βόας nam ita scribendum est. —
 Ἴδης ἐν κν. 559, β', 821. — Sch.:
 πολυπτύχου. (χ', 171., epigr. Hom.
 10, 2.) πολλὰς ἐξοχὰς κ. ἀποκλίσεις
 ἔχοντος. (Ida's Höhen umher, des ge-
 wundenen, walddumragten. — τέλος,
 terminus, h. e. diem dictam mercedi
 solvendae.) πολυγηθῆες. πολλὴν χα-
 ρὰν τοῖς ἀνθρώποις τῇ αὐτῶν ἐπιελεύ-
 σει ἐμποιοῦσαι. (loquitur, ut homo, cui
 grata superveniet, quae non sperabitur,
 hora, ut ait Horat. Epist. 1, 4, 14. vel
 intelligamus tempus gratum Neptuno et
 Apollini propter mercedem operae mer-
 cenariae accipiendam. E: πολ. ὄραι
 ἢ ἐν αἷς χαίρουσιν οἱ θῆτες ἀπολαμβά-
 νοντες τὸν μισθόν, ἢ καὶ καθόλου αἱ
 πολλοὺς εὐφραίνουσαι, ὡς αὐξοῦσαι
 τοὺς καρπούς, hoc certe alienum est. —
 ἐξέφερον, *efferebant, afferebant.*) βι-
 ῆσατο. (ψ', 576, Odys. η', 278, φ',
 348.) μετὰ βίας ἀφείλετο. proprie: vim
 nobis intulit de mercede. — ἔκπαργλος,
 insolens. 589, α', 146 etc.

453, 4. σοὶ μὲν — δῆσειν. de-
 scriptio vendendi in servitutum —
 περὰν, περὰν. β', 613, μ', 63 etc.
 — νήσων ἐπι τηλεδαπάων. χ', 45.
 Sch.: τηλ. πόρρω οὐσῶν. editiones
 urbium, αἱ ἀπὸ τῶν πόλεων, referente
 Schol. A: θηλυτεράων, *fertilium*. v.
 Etym. v. θηλυτεράων et H, cui aptior
 videtur scriptura vulgata; nec immerito.

455 στεῦτο δ' ὄγ' ἀμφοτέρων ἀπολεψέμεν οὐατα χαλκῶ.
 νῶϊ δέ τ' ἄφουόροι κίομεν κεκοτηότι θυμῷ,
 μισθοῦ χωόμενοι, τὸν ὑποστάς οὐκ ἐτέλεσε.
 τοῦ δὴ νῦν λαοῖσι φέρεις χάριν, οὐδὲ μεθ' ἡμέων
 πειροῶ, ὡς κε Τρῶες ὑπερφίαλοι ἀπόλωνται

460 πρόχηνυ κακῶς, ξὺν παισὶ καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισι!“

absistit Apollo a certamine.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἐκάεργος Ἀπόλλων·
 „Ἐννοσίγαι', οὐκ ἄν με σαόφρονα μυθήσαιο
 ἔμμεναι, εἰ δὴ σοίγε βροτῶν ἔνεκα πτολεμίζω,
 δειλῶν, οἳ, φύλλοισιν ἰοικότες, ἄλλοτε μὲν τε
 465 ζαφλεγέες τελέθουσιν, ἀρούρης καρπὸν ἔδοντες,
 ἄλλοτε δ' αὖ φθινύθουσιν ἀκήριοι ἀλλὰ τάχιστα
 παυσάμεσθα μάχης· οἳ δ' αὐτοὶ δηριάσθων.“

quem recedentem increpat Diana.

Ὡς ἄρα φωνήσας πάλιν ἐτρόπετ'· αἶδετο γὰρ ὅρα
 πατροκασιγνήτοιο μιγήμεναι ἐν παλάμῃσι.

στεῦτο. (β', 597 etc.) διεβεβαιούτο, ὑπισχνέτο.

455. ita cod. Lips., Sch., nec dubie Scholl. Veneti, quorum alter: ὅτι καταχρηστικῶς ἀπολεψέμεν ἀντὶ τοῦ καταπόσειν, alter: λεψέμεν δὲ τὸ σιδήρω τεμεῖν. Sch.: ἀπολεψέμεν. ἀπολεπίσαι. E: τὸ δὲ ἀποκοψέμεν ο. χαλκῶ τινὲς ἀπολεψέμεν γράφουσιν, ὃ ἐστὶ σιδήρω τεμεῖν, ὁμοίως τῷ (α', 236.) περὶ γὰρ θάξ ἔχαλκός ἐλεψεν. horum nemo facile dubitaverit utrum sit interpretandi gratia adscriptum. doctius ἀπολεψέμεν esse ait ipse H., retinuit tamen ἀποκοψέμεν. Ven. A, Barrocc., W: ἀποκόσειν. ceterum hoc genus supplicii vocatur ἀκρωτηρίασις, quo debacchatus esse dicitur rex Echelus (Odys. σ', 85—87), et olim Hercales in praecones Ergini (Apollod. 2, 4, 11. cf. 3, 5, 1.); nec aliter Ulysses saevit Odys. χ', 475—477. quae immanitas ne seriore quidem tempore desit apud barbáros (Xenoph. Anab. 1, 9, 13.), ipsorumque Christianorum annales maculavit.

— 456—460. ἄφουόροι γ', 313 etc. — κίομεν. β', 509 etc. — Sch.: κενότηότι θυμῷ. (Odys. ι', 501, τ', 71, χ', 477.) ὄργισμένη τῇ ψυχῇ. — μισθοῦ. genit. causae. — „ὑποστάς. συνταξάμενος, ὑποσχόμενος. sic ὑποσταίη ι', 445.“ H. — πειροῶ, experiris, pugnas. — πρόχηνυ, funditus, prorsus.

ι', 566. — αἰδ. ἀλόχοισι. ζ', 250, Odys. κ', 11.

462—467. Sch.: σαόφρονα. (Odys. δ', 158.) σάφρονα, φρόνιμον. (πτολεμίζω, pergo bellare. minus bene Cantabr., Townl. et alii MSS., item ed. Rom.: πτολεμίζω vel πολεμίζω, quasi nondum coepta actione bellandi, cum diu sit, ex quo arma tulit Apollo adversus patrum. cf. 481. δειλῶν. (ε', 574 etc.) ἀθλίων. ζαφλεγέες. μεγάλως ἐνθερμοὶ, ἐνεργεῖς, δραστήριοι. ἢ λαμπροὶ καὶ αὐξάνομενοι. (hoc malim propter oppositum φθινύθειν. comparare videtur homines cum flamma, quae primum laete exardescit, mox, materia deficiente, extinguitur.) τελέθουσι. (η', 282, ι', 441 etc.) γίνονται. (ἀρούρης καρπὸν, fructum terrae, fruges. vinum sic appellatur γ', 246. — ἄλλοτε δ' αὖ φθιν. minus εὐφώνως, nec pari emphasi, codd. Lips., Mori et unus Vindob., W, H: ἄλλοτε δὲ φθιν. ceterum v. β', 346 etc. — ἀκήριοι, debiles, infirmi. v. ann. ad ε', 812. similis sententia est ζ', 146—149. haec laudaverunt Plut. de Consolat. p. 104 F. et Stob. de brevitate vitae serm. 98. vel 96. — αὐτοὶ, soli.) δηριάσθων. (μ', 421, ρ', 734.) φιλονεικίτων.

469—471. πατροκ. — παλάμησιν. εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῦ πατρὸς ἀδελφοῦ. malim, quod usitatius, τῷ πατρὸς ἀδελφῷ. v. Blomfield. gloss. ad

- 470 τὸν δὲ κασιγνήτη μάλα νείκεσε, πότνια θηρῶν,
 "Ἀρτεμις ἀγροτέρη, καὶ ὀνειδείων φάτο μῦθον·
 „Φεύγεις δὴ, Ἐκάεργε, Ποσειδάωνι δὲ νίκην
 πᾶσαν ἐπέτρεψας, μέλεον δὲ οἱ εὖχος ἔδωκας;
 νηπύτιε, τί νυ τόξον ἔχεις ἀνεμῶλιον αὐτως;
 475 μὴ σε νῦν ἔτι πατρός ἐνὶ μεγάροισιν ἀκούσω
 εὐχομένου, ὡς τοπρὶν, ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
 ἅντα Ποσειδάωνος ἐναντίβιον πολεμίζειν.“

sed arrogantiam ejus reprehendit Juno, ipsamque saeve castigat.

- “Ὡς φάτο· τὴν δ' οὔτι προσέφη Ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 ἀλλὰ χολωσαμένη Διὸς αἰδοίῃ παρακοιτις
 480 νείκεσεν Ἰοχέαιραν ὀνειδείοις ἐπέεσσι·
 „Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας, κύον ἀδδεῆς, ἀντί' ἔμεϊο
 στήσεσθαι; χαλεπή τοι ἐγὼ μένος ἀντιφέρεσθαι,
 τοξοφόρῳ περ εὐόσῃ· ἐπεὶ σε λέοντα γυναιξί
 Ζεὺς θῆκεν, καὶ ἔδωκε κατακτάμεν, ἣν κ' ἐθέλησθα.
 485 ἦτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν,
 ἀγροτέρας τ' ἐλάφους, ἢ κρείσσοσιν ἴφι μάχεσθαι.

Aeschyl. Sept. 677. et, quem citavit, Soph. Oed. Col. 917, Trach. 419 etc. — πότνια θηρῶν, *domina ferarum*, ut Pind. Pyth. 4, 380. de Venere: πότνια ὄξυτάτων βελῶν. E: — οἱ παλαιοὶ ἀντὶ τοῦ δεσπότις ἐνταῦθα νοοῦσι τὸ πότνια. Ἀναχρέων οὖν φησι μεταλαβὼν δέσποιν' Ἀρτεμι θηρῶν. Ap.: πότνια. σεβαστή καὶ ἐνδοξος. (α', 357 etc.) ὁ δὲ Ἀπίων δέσποινα, τιμίαι. sic Hom. hoc uno loco. — ἀγροτέρη, *agrestis*. v. 486, β', 852, μ', 146 etc. Hesych.: ἡ ὄρεια. consequens est, quod dicit Sch.: *κυνηγετική, θηρατική*: neque enim haec vox ducenda est ab ἀγρὰ, *venatio*, quod faciunt nonnulli. notum epitheton Dianae: v. Paus. 1, 41, Xenoph. Hellen. 4, 2, 20 etc.

473—477. ἐπέτρεψας, *concessisti*. — Sch.: μέλεον. (κ', 480, π', 336.) μάταιον. *vanum*, quia non dimicastis. — ἀνεμῶλιον, *ventosum*, *vanum*. δ', 355, 837 etc. — αὐτως. α', 133 etc. — πατρός ἐνὶ μεγάροισιν, *pateris Jovis in aedibus*, ubi consessus deorum habebantur. cf. α', 396. — ἅντα Ποσ. ἐναντίβιον. dictum tautologia emphatica. v. supra 67—73, θ', 168 etc.

480. non legit E hunc versum in suis exemplaribus, itaque omissum putat ἔφη, vel intelligendum ἀπὸ κοινοῦ ex superioribus προσέφη, „ἵνα ἦ, ὡς ὁ μὲν Φοῖβος οὐδὲν τι προσέφη τὴν Ἀρτεμιν,

ἡ δὲ Ἥρα προσέφη τάδε.“ miratur autem hanc ellipsin, velut aptam irae Junonis: ὑπεσημήνατο, τὴν τοῦ λόγου ἔλειψιν προσφρῶς γενέσθαι τῷ γόλῳ [τῆς Ἥρας], οὗ ἴδιον μὴ κρατεῖν ὀρθῆς φράσεως. cui bene respondet Montbel.: „Je n'adopte pas cette critique. Dans Homère, tous les discours sont précédés d'un vers qui annonce que le personnage va parler; c'est un usage constant, invariable. (voyez les Observ. sur le v. 347. du 15. chant de l'Iliade, où la même question se trouve traitée.) Il est possible que la tournure admirée par Eustathe soit très-poétique, mais elle n'est pas homérique.“

481—484. μέμονας. ἡ', 36 etc. — κύον ἀδδεῆς. θ', 423. — Sch.: μένος ἀντ. (α', 589.) ἐναντιοῦσθαι τὴν δύναμιν. λέοντα. ἐπίφοβον ὡς λέοντα. — γυναιξί, *feminis mortalibus*, quas morte naturali extinctas Diana telis suis confixisse credebatur, sicut Apollo viros, praesertim seniores. v. ω', 758, 759. Odys. ο', 409: ἀλλ' ὅτε γηράσκωσι πόλιν κἄτα φῦλ' ἀνθρώπων, Ἐλθῶν ἀγρυπνότοξος Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξὺν Οἴς ἀγανοῖς βελέεσσι ἐπιχοίμενος κατέπεφνε. — θῆκεν, *fecit*. — ἔδωκε, *dedit*, tibi tribuit. Virg. Aen. 1, 65.: *Aeole, namque tibi divum pater atque hominum rex Et mulcere dedit fluctus et tollere vento etc.*

εἰ δ' ἐθέλεις πολέμοιο δαήμεναι, ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
ὅσσον φρετέρη εἴμ', ὅτι μοι μένος ἀντιφροῖζεις."

Ἡ ῥα, καὶ ἀμφοτέρας ἐπὶ καρπῷ χειρᾶς ἔμαρπτε
490 σκαίῃ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ἀπ' ὤμων αἰνυτο τόξα,
αὐτοῖσιν δ' ἄρ' ἔθεινε παρ' οὔρα μειδιώσα
ἐντροπαλιζομένην· ταχέες δ' ἔκπιπτο δῖτοιο
δακρονόεσσα δ' ὑπαιθα θεὰ φύγεν, ὥστε πέλεια,
ἧ ῥά θ' ὑπ' Ἴρηκος κοίλην εἰσέπτατο πέτρην,
495 χηραμόν, οὐδ' ἄρα τῆγε ἀλώμεναι αἴσιμον ἦεν·

487, 8. εἰ δ' ἐθέλεις — ἀντιφροῖζεις. intell. καλῶς ἔχει vel ἄγε δάηθι, quod supplet Schol. A. σῆμα ἀναταπόδοτον, de quo ann. ad α', 135. cf. 567. quod Scholl. Veneti etiam sic interpungi posse putant: εἰ δ' ἐθέλεις, πολ. δ., ut δαήμεναι intelligendum sit δάηθι, falluntur. v. ζ', 150, v', 213, Batrach. 61. (εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι, εὐχερῆς ἔστιν) etc. — ἀντιφροῖζεις. 357.

489. ἀμφοτέρας — σκαίῃ. magna profecto fuerit necesse est Junonis sinistra, qua Dianae ambas manus comprehenderit, velut virgunculae septuennis. atqui ipsa se dicit φρετέρην, fortiozem, neque falsus fuerit, credo, qui suspicetur, veteres deam summam, Jovisque sororem atque conjugem, etiam statura praeditam putasse apposita ad dignitatem; quemadmodum et Minerva minor cogitanda est Jovis capite, ex quo prosiluerit cum armis; minorque item dea Victoria, quam manu tenet in artibus. cf. 506.

490 — 497. αἰνυτο. λ', 579, v', 550 etc. — τόξα, arcum, ut α', 45. de Apolline: τόξ' ὤμοισιν ἔχων. arcu suo percussa Diana eum recedit inclinato corpore, sagittae ei excidunt. — Schol. B: ἐντροπαλιζομένης. (ita scribendum est ap. eum, non ἐν—η.) ἐξ ἀποστροφῆς ἀνθισταμένης. αἱ δὲ πλείους κατ' αἰτιατικὴν, ἢ ἢ ἐκτρέπονσαν τὰς ὄψεις πρὸς τὰς τῆς χειρὸς καταφορὰς. cf. E. respicit subinde Diana vapulans et resistit; tandem inermis nec parem se sentiens Junoni, fugit. ceterum ipsi Junoni verbera minatur Jupiter ο', 16, 17., ubi v. ann. — ὑπαιθα. 255. — ὑπ' Ἴρηκος. 22, 553. de accipitre v. imprimis ο', 237. — Sch.: χηραμόν. χῶρημα, κατάδυσιν. Ap.: χηραμός. ἢ κατάδυσιν. καὶ ἔστιν ὁλον χηραμός, εἰς ἣν χωρητικῶς πέλει. * (h. e., ni fallor, εἰς ἣν χωρεῖ τις, ὡς πέλεια. de κ et σ

litteris confusis v. v', 494. et supra 18, ubi olim ἐκθορε vel ἐνθορε legebatur. Villois.: εἰς ἣν χωρεῖται ἢ πέλεια.) χηραμόν δὲ κυρίως τὴν κατάδυσιν, ὅτι μόνον χωρεῖ τὸν ὄφιν. hoc ab alio quam Apollonio adscriptum esse, dubitare nos haud sinunt Porphyrius aliique grammatici, qui serpentibus propriam dicunt χηρῆν. v. Villois. h. l. et ipsum Ap. v. χηρῆ. ceterum χηραμός ductum est a χῆρος, ut ἰταμός ab ἴτης, habentque verba χῆρος et χῶρος communem stirpem χάω. v. Schn. his vocibus. vertas: fissam vel vacuum. — οὐδ' ἄρα — ἦεν. mira eademque suavissima ἀνδροποπόθεια, quae vel sola ostendat, haec profecta esse a poeta antiquissimo, quasi, ut hominum, sic etiam animalium actiones gubernante fato. — quod ad ipsum hoc simile attinet, usurpari quidem solet columba in significanda maxima timiditate; quemadmodum Maro dixit, annotante Eichh., Eclog. 9, 11.: sed carmina tantum Nostra valent, Lycida, tela inter Martia, quantum Chaonias dicunt aquila veniente columbas. sed quos ejusdem poetae locos ex hoc expressos putarunt viri docti, eos abhorrere a simplicitate Homerica, ostendit Montbelius hisce verbis, quae adscriptimus ad acuendum iudicium minus peritorum. sic igitur vir humanissimus: „Quelques auteurs ont pensé que Virgile avait voulu imiter cette comparaison lorsqu'il a dit, dans le 5. livre de l'Enéide, 213.: qualis spelunca subito commota columba, Cui domus et dulces latebroso in pumice nidi, Fertur in arva volans, plausumque exterrita pennis Dat tecto ingentem; mox, aère lapsa quieto, Radit iter liquidum, celeres neque commovet alas. Quanto ornatus! s'écrie Heyne en parlant de ce passage; mais on peut dire, qu'il n'y a pas de parallèle à établir entre les deux poètes, si ce n'est que dans l'un et l'autre il est question d'une colombe qui s'envole. Homère n'a exprimé qu'une

ὡς ἡ δακρυόεσσα φύγεν, λίπε δ' αὐτόθι τόξα.

pariter Mercurius paciscitur cum Latona.

Ἀητῶ δὲ προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·

„Ἀητοῖ, ἐγὼ δὲ τοι οὔτι μαχήσομαι (ἀργαλέον δὲ πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο),

500 ἀλλὰ μάλα πρόφρασσα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν
εὐχέσθαι ἐμὲ νικῆσαι κρατερῆφι βίηφιν.“

Ὡς ἄρ' ἔφη· Ἀητῶ δὲ συναίνυντο καμπύλα τόξα,
πεπτεῶτ' ἄλλυδις ἄλλα μετὰ στροφάλιγγι κινήσιν.

Dianam consolatur Jupiter.

ἡ μὲν τόξα λαβοῦσα πάλιν κίε θυγατέρος ἧς·

505 ἡ δ' ἄρ' Ὀλυμπον ἴκανε, Διὸς ποτὶ χαλκοβατῆς δῶ·

δακρυόεσσα δὲ πατρὸς ἐφέζετο γούνασι κούρη,
ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. τὴν δὲ προτὶ οἱ
εἶλε πατὴρ Κρονίδης, καὶ ἀνείρετο, ἠδὺν γελάσσας·

510 „Τίς νύ σε τοιάδ' ἔρεξε, φίλον τέκος, Οὐραυνίωνων
μαψιδίως, ὥσει τι κακὸν ῥέξουσιν ἐνωπῆ;

Τὸν δ' αὖτε προσέειπεν εὐστέφανος Κελαδεινῆ·

„σὴ μ' ἄλοχος στυφέλιξε, πάτερ, λευκώλενος Ἥρη,
ἐξ ἧς ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ἐφήπται.“

action; Virgile en a peint les détails avec un merveilleux goût. Ces expressions: *dulces nidi, aere lapsa quieto, iter liquidum*, appartiennent entièrement au poète latin, et sont de véritables créations. Ernesti (auctore Cl.) donne comme imitation cet autre passage Virgile (Aen. 11, 721.): *quam facile accipiter saxo sacer ales ab alto Consequitur pennis sublimem in nube columbam*. Ici la poésie est bien moins brillante que dans le premier morceau cité, et les idées n'offrent guère un meilleur rapprochement.“ — διάκτορος Ἀργ. β', 103.

499, 500. Sch.: *πληκτίζεσθαι*. *διαπληκτίζεσθαι, στασιάζειν*. E: *πληκτίζεσθαι, τὸ μάχεσθαι ἢ ἐρίζειν ἕως πληγῆς*. de diphthongo elisa v. α', 117. — *πρόφρασσα, promta*, nec dubitanter. „κ', 290.: — ὅτε οἱ πρόφρασσα παρήσσης. Ὡς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο etc.“ Krause. cf. Odys. ε', 161, κ', 306, ν', 391. jocatur Mercurius suo more (v. Odys. θ', 334—343.), nec ridendi materia deest ap. Homerum veteresque, ad seria et ludicra aequae paratos.

502—507. *τόξα, arcum et sagittas*, per syllepsin. — Sch.: *πεπτεῶτα*. (vulgata olim scriptura; sed probatiores libri: *πεπτεῶτ'*, ε medio liquescente.) *πεπτοῶτα*. (cf. Odys. ξ', 354, ζ', 362

etc. — *στροφ. κινήσιν*. π', 775. — *πάλιν κίε θυγατέρος ἧς, rediit ad filiam suam*. de hoc usu genitivi v. δ', 100, λ', 290, σ', 692, et de producta propter rhythmum syllaba finali vocis *θυγ.* 507, α', 416, λ', 226 etc. — ἀμφὶ — *τρέμε*. tremere Diana simul tremere dicitur ejus vestis. ἀμβρόσιος ἑανός. idem est *νεκτάρους γ'*, 385. cf. α', 529 etc.) *προτὶ οἱ*. (sic ille, ut vulgo. Townl. et Vict.: *προτὶ οἱ*.) *πρὸς ἑαυτὸν*. imo *προσεῖλέν οἱ*, h. e. *προσελάβετο ἑαυτῶ, προσεπτύξατο*. encliticon est οἱ, quidquid arguantur Scholl. v. H.

509, 510. ε', 373, 374. non legitur 510. in Ven. A, Lips. et aliis nonnullis codd., nec E eum commemoravit. quare uncis inclusit W. mihi non liquet, qui sciam, similia nunc addere, nunc omittere solere librariorum sine ratione.

511—513. *εὐστέφανος*. epitheton Veneris in Odyssea, θ', 267, 288, σ', 192, et hymno in Venerem 6, 176, Thebarum autem, sed alio sensu, τ', 99. Sch.: *καλὴν στεφάνην ἔχουσα. στεφάνη δὲ ἐστὶ κόσμος γυναικείος, καὶ περιεφαιαίας εἶδος. diadema*. cf. Hesych. *nire et sine auctore E: στέφανος ἢ στεφάνη γυναικείος κόσμος ἐπομφάλιος*. — *Κελαδεινῆ*. π', 183, ν', 70. — *στυφέλιξε*. 380. — *ἐφήπται*. β', 15, η', 402 etc.

Ὡς οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον.

Apollo confert se ad arcem Trojae, ceteri dii ad Olympon redeunt.

- 515 αὐτὰρ Ἀπόλλων Φοῖβος ἐδύσετο Ἴλιον ἱερὴν·
 μέμβλετο γάρ οἱ τείχος ἔυδμήτοιο πόληος,
 μὴ Δαναοὶ πέρσειαν ὑπέρομον ἤματι κείνῳ.
 οἱ δ' ἄλλοι πρὸς Ὀλυμπον ἴσαν θεοὶ ἀλὲν ἔοντες,
 οἱ μὲν χωόμενοι, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες,
 520 κἀδδ' ἴξον παρ Ζηνὶ κελαινεφεῖ. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 Τρωῶας ὁμῶς αὐτούς τ' ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.
 ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὴν ἰκάνει
 ἄστεος αἰθομένοιο, θεῶν δὲ ἑ μῆνις ἀνῆκε,
 [πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, πολλοῖσι δὲ κῆδε' ἐφήκεν,]
 525 ὡς Ἀχιλλεύς Τρωέσσι πόνον καὶ κῆδε' ἔθηκεν.

Achillem approperantem conspicatus ex turri Priamus portas urbis aperire fugientibus Trojanis, iisque receptis confestim claudi jubet, ne ille simul irruat.

- Ἐσθήκει δ' ὁ γέρον Πρίαμος θείου ἐπὶ πύργου,
 ἐς δ' ἐνόησ' Ἀχιλῆα πελώριον· αὐτὰρ ὑπ' αὐτοῦ
 Τρωῶες ἄφαρ κλονέοντο πεφυζότες, οὐδέ τις ἀλκή
 γίννεσθ'. ὁ δ' οἰμῶξας ἀπὸ πύργου βαῖνε χαμᾶζε,
 530 ὄτρυνέων παρὰ τείχος ἀγακλειτούς πυλαωρούς·
 „Πεπταμένας ἐν χερσὶ πύλας ἔχει', εἰσόκε λαοὶ
 ἔλθωσι προτὶ ἄστν πεφυζότες! ἦ γὰρ Ἀχιλλεύς
 ἐγγύς ὄδε κλονέων· νῦν οἶω λοίγι' ἔσεσθαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐς τείχος ἀναπνεύσωσιν ἀλέντες,
 535 αὐτὶς ἐπανθήμεναι σάνιδας πυκινῶς ἀραορίας·
 δεῖδια γὰρ, μὴ οὖλος ἀνήρ ἐς τείχος ἄληται.“

516—523. „μέμβλετο. τ', 343. cf. δ', 11.“ *Ex H.* — ἔυδμήτοιο. α', 448, μ', 36, π', 700 etc. — ὑπέρομον. β', 155. — χωόμενοι. Schol. A: συγχέμενοι, h. e. συγγεόμενοι, συγκεχυμένοι, confusi, turbati, non irati, quod minus bene opponitur gloriationi aliorum deorum, ut H annotavit. cf. ν', 165. cognatae tamen sunt hae notiones, nec magni refert, utro modo intelligas. — Sch.: ὄλεκεν. (θ', 279, λ', 150 etc.) ἀνῆκεν. — μώνυχας. ε', 236 etc. — ἀνῆκεν, emisit, emittre sive excitare solet. cf. 545, ε', 405 etc.

524. versus putidus et in vicinis sublectus ad explicandam, opinor, iram deorum. quem versum non miror displicuisse Montbelio; neque habetur in uno Vindobonensium librorum, quos Alterus adhibuit. quare eum separavi a genuinis.

526—534. θείου. Scholl. Ven.: παρόσον θεοποιητόν ἐστι τὸ τείχος. θ', 519.: θεοδημάτων ἐπὶ πύργων. — ἄφαρ.

α', 349 etc. — κλονέοντο. 554, ε', 8 etc. — πεφυζότες. 6. — ἀγακλειτούς. appellatio dignitatis, ut δῖος, ἰφθίμος. v. β', 564, π', 463 etc. ἱερούς portarum custodes vocat α', 681. — Sch.: πυλαωρούς. πυλωρούς. γ', 69. canes appellantur *τραπεζῆες πυλαωροί*. — *πεπταμένας*. ε', 195, ρ', 371 etc. — „ὄδε, hic, praesens, ut τ', 140. ἐγὼ ὄδε“ etc. *Ex H.* cf. poëtas scen. et Atticos passim. — *λοίγια*. α', 518, 573. — *ἀλέντες*. ε', 823, π', 403, infra 571, 607 etc.

535. *ἐπανθήμεναι*, ἐπαναθῆναι. sic Aristarchus; aliquot autem edd. urbium: *ἐπ' ἄψ θήμεναι*, ut narrat Schol. A. Etym. p. 354. l. 25.: *ἐπᾶψ θήμεναι*. scilicet in proclivi est permisceri *ν* et *ψ*, quae est forma saepe attrita *ψ* litterae in multis libris. v. Schaefer. l. c. ad 397. — „*σανίδας πυκινὰς*. α. ρ. v. ι', 579, μ', 121, Odyss. β', 344“ etc. *Ex H.* 536—543. οὖλος. β', 6. — ἄλη-

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄνεσάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὄχῃας.
αἱ δὲ πενασθεῖσαι τεύξαν φάος· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ἀντίος ἐξέθορε, Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι.
540 οἱ δ' ἰθύς πόλιος καὶ τείχεος ὑψηλοῖο,
δίψῃ καρχαλέοι, κεκοιμημένοι, ἐκ πεδίοιο
φεύγον. ὁ δὲ σφεδανὸν ἔφεπ' ἔγχει· λύσσα δὲ οἱ κῆρ
αἰὲν ἔχε κρατερῆ, μενέαινε δὲ κῦδος ἀρέσθαι.

Agenorem Achilli objicit Apollo, et audacia complet.

Ἔνθα κεν ὑψίπυλον Τροίην ἔλον νῆες Ἀχαιῶν,
545 εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος Ἀγήνορα δῖον ἀνῆκε
φῶτ', Ἀντήνορος υἱὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε.
ἐν μὲν οἱ κραδίη θάρσος βάλει, πὰρ δὲ οἱ αὐτὸς
ἔσθη, ὅπως θανάτοιο βαρείας Κῆρας ἀλάλκοι,
φηγῶ κεκλιμένος· κεκάλυπτο δ' ἄρ' ἠέρι πολλῆ.

dubitat tamen ille, quid faciat.

550 αὐτὰρ ὄγ' ὡς ἐνόησεν Ἀχιλλῆα πτολίπορθον,
ἔσθη, πολλὰ δὲ οἱ κραδίη πόρφυρε μένουσι·
ὄχθησας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·
,,ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κεν ὑπὸ κρατεροῦ Ἀχιλλῆος
φεύγω, τῆπερ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι κλονέονται,
555 αἰρήσει με καὶ ὡς, καὶ ἀνάλκιδα δειροτομήσει.
εἰ δ' ἂν ἐγὼ τούτους μὲν ὑποκλονέεσθαι ἔασω
Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ, ποσὶν δ' ἀπὸ τείχεος ἄλλη
* φεύγω πρὸς πεδίον Ἰλῆϊον, ὅφρ' ἂν ἴκωμαι

ται, ab ἄλομαι Ionico. v. θ', 85, λ', 192 etc. — ἄνεσαν, ab ἀνήμι, laxarunt. Sch.: ἀνέστειλαν, ἀνέφξαν. v. ζ', 209. — ἀπῶσαν. θ', 96, 206, ρ', 649 etc. — ὄχῃας. μ', 121, 455 etc. — τεύξαν φάος, salutem pepererunt. v. ζ', 6 etc. — Ap.: καρχαλέοι. κατάξηροι. ubi hunc versum laudat. καρχαλέος idem est quod καρχαρέος, κεχαργμένος, ὄξυς, τραχύς: unde canis κερχαρόδους et καρχαρέοι κύνες ap. Apollon. Rhod. 3, 1058. Schol. B: ξηραίνει γὰρ κ. τραχύνει τὴν γλώσσαν ἢ δίψα ἢ πολλή. cf. H. sic autem W et H secundum libros Ven., Townl., 2 Vindob., ed. Rom., Steph., E. alii καρφαλέοι, a κάρφα, arefacio, quod placet Schneidero. — κεκοιμημένοι. v', 820, χ', 405. — σφεδανὸν, acriter. v. λ', 165. — ἔφεπε. λ', 177, ο', 742 etc. — λύσσα κρατερῆ. ι', 239. cf. ibid. 305. — μενέαινε. γ', 379, δ', 32 etc. — κῦδος ἀρέσθαι. μ', 407, α', 279, η', 203 etc.

545—551. δῖον pertinet ad φῶτ', nec interpungendum post ἀνῆκε. vidit

hoc H. — ἀνῆκε. 523. — θανάτοιο βαρ. Κῆρας. emendatio Barnesii, a Wolfio atque Boissonadeo recepta, et merito. libri θ. βαρ. χεῖρας, permutatis inter se κ et χ litteris, ut saepe factum: v. ι', 249, ο', 444. — φηγῶ κεκλιμένος, illici acclinis, ut ἀσπίσι κεκλιμένοι γ', 135 etc. — Sch.: πόρφυρε. (Odys. δ', 427, 572, κ', 309.) κατὰ βάρδος ἐμερίμνα κ. διεννοεῖτο. v. Schn. v. πορφύρω.

552. 53.

553—561. ὑπὸ κρατ. Ἀχ. 494. — τῆπερ, qua parte, quorsum, cf. 4. — κλονέονται. 528. — ἀνάλκιδα. β', 201, ε', 331 etc. — δειροτομήσει. 89. — ὑποκλονέεσθαι Ἀχιλλῆϊ. h. e. κλονέεσθαι ὑπὸ Ἀχ. v. 553, et de dativo usurpato ρ', 758, σ', 11. — Schol. B: Ἰλῆϊον. τὸ πρὸς τῷ τάφῳ τοῦ Ἰλου. de Ili regis sepulcro v. κ', 415; sed neque usquam is locus vocatur πεδίον Ἰλῆϊον, nec fere medio in campo Trojano situs salvum praestare poterat Agenorem. quare Ἰδῆϊον, Cra-

- Ἰδης τε κνημοὺς, κατὰ τε ῥωπήϊα δῶν,
 560 ἐσπέριος δ' ἄν' ἔπειτα, λοεσάμενος ποταμοῖο,
 ἰδρῶ ἀποψυχθεῖς ποτὶ Ἴλιον ἀπονεοίμην.
 ἀλλὰ τί μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
 μή μ' ἀπαιρούμενον πόλιος πεδίονδε νοήσῃ,
 καὶ με μεταίξας μάροψη ταχέεσσι κόδεσθιν.
 565 οὐκέτ' ἔπειτ' ἔσται θάνατον καὶ Κῆρος ἀλύξαι.
 λίην γὰρ κρατερός περὶ πάντων ἔστ' ἀνθρώπων.
 * εἰ δέ κέν οἱ προπάροιθε πόλιος κατεναντίον ἔλθω
 καὶ γὰρ θην τούτῳ τρωτὸς χροῶς ὄξει χαλκῶ,
 ἐν δὲ ἴα ψυχῇ, θνητὸν δέ ἔφασ' ἀνθρώποι.
 570 [ἔμμεναι· αὐτὰρ οἱ Κρονίδης Ζεὺς κῦδος ὀπάξει.]

tandem Achillem manet, velut panthera venatorem.

Ὡς εἰπὼν Ἀχιλλῆα ἀλεῖς μένεν· ἐν δὲ οἱ ἦτορ

tetis correctionem, probarem, nisi haec et similia Ἰδαίῳ Κρονίῳ, Ἰδαίων ὀρέων, diceret Hom., non Ἰδηῖῳ, Ἰδηῖαν. suaderem εὐλήιον, aptum epitheton campi remoti a pugnis, ultra Trojam, ad Simoentem (v. Kraus.), si certa esset ejus vocabuli auctoritas, usurpavit tamen Hom. verbum βαθυλήιος ὄ, 550, nec desunt similia εὐκαρπος, εὐλειμος, quod nostro est βαθύλειμος ἰ', 151 etc. cf. 602. — Ἰδης τε κνημοὺς. 449. — ῥωπήϊα. ν', 199. — ἐσπέριος, vesperinus, vespere. v. Horat. Epod. 16, 51 etc. — ἀποψυχθεῖς, refrigeratus. cf. Odys. ω', 347.

562. λ', 407 etc.

563—566. μή μ' ἀπ. etc. intell. δέδοικα. v. Viger. p. 455. ann. †. Schol. B: ἀπαιρούμενον. ἀπαιρούντα κ. ἀποχωροῦντα. — περὶ — ἀνθρώπων. α', 287 etc.

567. πόλιος. sic ed. Rom., Steph., E, W, elisa vocali media, cujus rei desidero exemplum. Flor. et Aldd.: πόληος. unus Vindob., quem secutus est H, πόλεος, Attice. abhorret a metro hujus versus vox κατεναντίον, qua nusquam utitur Homerus. videatur igitur cuiquam sic scribendum esse εἰ δέ κέν οἱ προπ. πόληος ἐναντίον ἔλθω, vel probioribus numeris: εἰ δέ κ' ἐναντίον οἱ ἔλθω προπ. πόληος. verum hoc si legissent librarii, quomodo illis in mentem venire potuisset dare κατεναντίον, luxato versu? hinc mihi nata est suspicio, latere aliquid in vocabulo πόλιος. ponamus πολὺς, et habebimus simul sententiam his rebus aptissimam, et versum optime tornatum. πολὺς est vehemens, impetuus, ut Eurip.

Or. 1172.: καὶ νῦν δοκῶ, τὸ πρῶτον ἦν πολὺς παρῆ, χρόνον μαλάξειν σπλάγχνον, et Hippol. 421.: Κύπρις γὰρ οὐ φορητὸν, ἦν πολλῇ ὄνῃ, et Comicus Ran. 1038.: μέγα τὸ πρῶγμα, πολὺ τὸ νεῖκος, et ipse Hom. simili sensu ἦ, 156.: πολλὸς γὰρ τις ἔκειτο. mallet hic quoque simillius πολλός, id si versus admitteret. genitivum requirentes posuisse videntur προπάροιθε πόλιος, cum per se dictum προπάρ. idem significet, scil. ante urbem, in campo Scamandrio, in quo pugnatur; vel forte scriptum est, proclivi quidem lapsu, πόλιος pro πολὺς, quemadmodum v et oi commutari inter se solent. bene autem ὁ πολὺς opponitur τῷ λίην κρατερῶ περὶ πάντων ἀνθρώπων, et congruunt illa in sequentibus ἐν δὲ οἱ ἦτορ Ἀλκιμον ὄρωατο πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι et simile de panthera, et gloriatio Agenoris. ceterum haec dicta sunt ἔλλειπτικῶς. E: — δοκεῖ λείπειν τὸ ἕως ἀνέλω αὐτὸν, ἢ τοιοῦτόν τι. cf. 487.

569. ἴα ψυχῇ, una anima seu vita, non plures, quo morietur facilius. ,Virg. Aen. 10, 375.: mortali urgemur ab hoste Mortales; totidem nobis animaeque manusque. " Cl.

570. versus merito addubitatus: v. Schol. A. etiam Scholl. Townl. et Vict.: ἀθετεῖται, ὡς λόγων τὸν ἐπιλόγιμον. (ratiocinationem Agenoris turbari dicit hoc versu, quoniam is, cui Jupiter opitulatur, non est impugnandus) κρέμασθαι γὰρ τις νομίσας τὸν λόγον πρόσέθῃκε τὸν ἄριστον.

571—584. Sch.: ἀλεῖς. (534.) συστράφεις. Schol. B: συστράφεις τὸ σῶ-

- ἄλκιμον ὠρμάτο πτολεμίξειν ἠδὲ μάχεσθαι.
 ἦύτε πόρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
 ἀνδρὸς θηροτήρος ἐναντίον, οὐδέ τι θυμῷ
 575 ταρβεί, οὐδέ φοβεῖται, ἐπεὶ κεν ὑλαγμὸν ἀκούσῃ·
 εἴπερ γὰρ φθάμενός μιν ἢ οὐτάσῃ, ἢ ἐβάλλῃσιν,
 ἀλλὰ τε καὶ περὶ δουρὶ πεπαρμένη οὐκ ἀπολήγει
 ἀλκῆς, πρὶν γ' ἢ ἐξυμβλήμεναι, ἢ δαμῆναι·
 ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυοῦ, δῖος Ἀγήνωρο,
 580 οὐκ ἔθελεν φεύγειν, πρὶν πειρήσασθαι Ἀχιλλῆος,
 ἀλλ' ὄγ' ἄρ' ἀσπίδα μὲν πρόσθ' ἔσχετο πάντοσ' εἶσῃν,
 ἐγχείῃ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, καὶ μέγ' αὐτεῖ·
 „Ἡ δὴ πον μάλ' ἔολπας ἐνὶ φρεσὶ, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 ἦματι τῶδε πόλιν πέρσειν Τρώων ἀγερώγων.
 585 νηπύτι, ἢ τ' ἐτι πολλὰ τετευξεται ἄλγε' ἐπ' αὐτῇ.
 ἐν γὰρ οἱ πολέες τε καὶ ἄλκιμοι ἄνδρες εἰμὲν,
 οἷ κε πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε, καὶ υἱῶν,
 ἴλιον εἰρυνόμεσθα· σὺ δ' ἐνθάδε πότμον ἐφέψεις,
 ὦδ' ἔκπαγλος ἐὼν καὶ θαρσάλεος πολεμιστῆς.“

feritur Achilles; Agenorem Apollo servat, eique adsimilatus Achillem deludit, Trojanis tuto fugientibus.

- 590 Ἥ ῥα, καὶ ὄξυν ἄκουτα βαρείης χειρὸς ἀφῆκε,
 καὶ ῥ' ἔβαλε κνημην ὑπὸ γούνατος, οὐδ' ἀφάμαρτεν.
 ἀμφὶ δέ μιν κνημῖς νεοτεύκτου κασσιτέροιο
 σμερδαλέον κονάβησε· πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε
 βλημένου, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρύκακε δῶρα.
 595 Πηλεΐδης δ' ὠρμήσασ' Ἀγήνορος ἀντιθέοιο
 δευτέρου· οὐδέ τ' ἔασεν Ἀπόλλων κῦδος ἀρέσθαι,
 ἀλλὰ μιν ἐξήρπαξε, κάλυψε δ' ἄρ' ἠέρι πολλῇ,
 ἠσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ἐκ πέμπε νέεσθαι.
 αὐτὰρ ὁ Πηλεΐωνα δόλω ἀποέργαθε λαοῦ·
 600 αὐτῷ γὰρ Ἐκάεργος, Ἀγήνορι πάντα ἕοικώς,
 ἔστη πρόσθε ποδῶν, ὁ δ' ἐπέσσυτο ποσὶ διώκειν.
 ἕως ὁ τὸν πεδίλιο διώκετο πυροφόροιο,
 τρέφας παρ ποταμὸν βαθυδινηέντα Σιάμανδρον

μα. — πόρδαλις. ῥ', 20. — βαθ. ἐκ ξυλόχοιο. λ', 415, ε', 162 etc. — εἴπερ — βάλλῃσιν. nam etsi prior eam vel cominus vel eminus percusserit. — πεπαρμένη, transfixa. α', 246, ε', 399, λ', 632. — ἀλκῆς, pugnae. — ἐξυμβλήμεναι, congruere, invadere. — δαμῆναι, domari, mori. — παντ. εἶσῃν. γ', 347 etc. — τιτύσκετο. 342. — ἀγερώγων. β', 654, γ', 36 etc.

587—589. οἷ κε — εἰρυνόμεσθα. ν. δ', 176, υ', 215 etc. — πρόσθε φ. τοκέων, pro parentibus, progugnantes pro parentibus etc. — Sch.:

πότμον ἐφέψεις. (ὦ', 470.) τεθνήξῃ, ἐπὶ θάνατον ἔλθῃς. E: τὸ δὲ ἐφ. ἀντι τοῦ ἀκολουθήσεις, διώξεις, καταλάβῃς. τοιοῦτον οὖν πάντως καὶ τὸ πότμον ἐπισπεῖν (ἦ', 52 etc.), ἐπειδὴ καὶ τὸ ἐφέψεις, ὃ δὴ μέλλων ἐστὶ τοῦ ἐφέπω ῥήματος, ταῦτόν δύνανται τῷ ἐπισπεῖν. — ἔκπαγλος. 452.

592—610. νεοτεύκτου, recens fabricati a Vulcano. idem est νεοτενχῆς ε', 194. — κασσιτέροιο. λ', 25 etc. — ἠρύκακε. ε', 321, supra 165 etc. — ἀποέργαθεν, arcutit, avertit. — πυροφόροιο. μ', 314 etc. — ἔθετελ-

τυτθὸν ὑπεκπροθέοντα (δόλω δ' ἄρ' ἔθειλεν Ἀπόλλων,
 605 ὡς αἰεὶ ἔλλοιτο κηχῆσεσθαι ποσὶν οἴσω,
 τόφρ' ἄλλοι Τρωῆς πεφοβημένοι ἦλθον οὐμίω
 ἀσπάσιοι προτὶ ἄστν· πόλις δ' ἔμπλητο ἀλέντων.
 οὐδ' ἄρα τοίγ' ἔτλαν πόλιος καὶ τείχεος ἔκτος
 610 μεῖναι ἔτ' ἀλλήλους, καὶ γινώμεναι, ὅς τε πεφεύγοι,
 ὅς τ' ἔθαν' ἐν πολέμῳ, ἀλλ' ἔσσυμένως ἐσέχυντο
 ἐς πόλιν, ὄντινα τῶνγε πόδες καὶ γοῦνα σάωσαν.

γεν. 276. — κηχῆσεσθαι. ζ', 341, μένωσ. γ', 85, ο', 698 etc. — ἐσέ-
 β, 258 etc. — ἀσπάσιοι, grati, ac- χυντο. μ', 470.
 cepti. θ', 488, κ', 35 etc. — ἐσσυ-

Ι Α Ι Α Δ Ο Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Χ.

οὐ δὴ τοι εἰς ἄστν ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης.

* οὐ μὲν με κτενέεις, ἐπεὶ οὔτοι μὀρσιμὸς εἰμι.“

cui audacissime respondet Achilles, dein conversus ad urbem properat.

Τὸν δὲ μὲν ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
15 „ἔβλαψάς μ', Ἐκάεργε, θεῶν ὀλωτάτε πάντων,
ἐνθάδε νῦν τρέψας ἀπὸ τείχεος ἧ κ' ἔτι πολλοὶ
γαῖαν ὀδάξ εἶλον, πρὶν Ἴλιον εἰσαφικέσθαι.

νῦν δ' ἐμὲ μὲν μέγα κῦδος ἀφείλεο, τοὺς δ' ἐδάσας
δηϊδίως, ἐπεὶ οὔτι τίσιν γ' ἔδδεισας ὀπίσσω.

20 ἧ σ' ἂν τισαίμην, εἰ μοι δύναμις γε παρείη.“

Ὡς εἰπὼν προτὶ ἄστν μέγα φρονέων ἔβεβήκει,
σενάμενος, ὥσθ' ἵππος ἀεθλοφόρος ξὺν ὄχεσφιν,
ὅς ῥά τε ῥεῖα θέησι τιταινόμενος πεδίοιο·
ὡς Ἀχιλλεύς λαιψηρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα.

primus appropinquantem conspicatus Priamus ejulat, Hectoremque obtestatur, ne illum solus maneat et morte sua cum fratres et sorores ac totam gentem communi calamitate affligat, tum inprimis se patrem seniore m foede trucidandum et a canibus dilaniandum relinquat.

25 Τὸν δ' ὁ γέρον Πρίαμος πρῶτος ἴδεν ὀφθαλμοῖσι,
παμφαλινόνθ' ὥστ' ἄστέρ' ἐπεσσύμενον πεδίοιο,

norum caedes, ut antea, qui me, non illos, persequaris. non ita raro accidit, ut π et φ litterae, et haec ipsa vocabula πόνος et φόνος, permiscerentur. libri Euripidei Iphig. T. 975.: Πυλάδης δ' ὄδ' ἤμιν πῶν τετάξεται φόνου; sed Brodaeus recte: πόνου. cf. 16, 17.

12. Sch.: ἄλεν. (47, 308, π', 403, φ', 534 etc.) συνεστράφησαν, ἐφυγον. — Schol. Victor.: λιάσθης. ἐπλανήθης. v. ο', 520.

13. scribamus: οὐ μὲν ἐμὲ κτενέεις, non me quidem occides, quo magis Trojanis mortalibus immortalis opponatur deus. sic α', 454: τιμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἵψαο λαὸν Ἀχαιῶν. ε', 116: εἰ ποτέ μοι καὶ πατρὶ φίλα φρονέουσα παρέστης Διῶν ἐν πολέμῳ, νῦν αὐτ' ἐμὲ φίλαι, Αθήνη, non αὐτέ με. cf. 18 etc. — Sch.: μὀρσιμὸς. μοῖρα ὑποκείμενος, θυητός; alio sensu de proco Penelope Odys. π', 391.: ἧ δὲ κ' ἐπειτα Γήμαιδ', ὅς κε πλείεστα πόροι, καὶ μὀρσιμὸς ἔλθοι, h. e. μοιρίδιος, fatalis. — hoc versu Apollonium Tyanensem Domitiano imp. respondisse in quaestione, auctor est Philostratus Vit. Apollon. 8, 5.

14. α', 517 etc.

15—20. ἔβλαψάς με, impediisti, decepisti, me. v. ζ', 39, ἧ', 271, ι', 508 etc. voce vel aliis signis Achilles Apollinem cognoscit, ut Ulysses et Diomedes Minervam β', 182, κ', 512. (ὁ

δὲ ξυνέηκε θεῆς ὅσα φωνησάσης.), ubi recte Voss.: da erkannt' er die tönende stimme der göttin. Virg. Aen. 1, 327.: namque haud tibi voltus Mortalis, nec vox hominem sonat. idem Aen. 5, 647.: divini signa decoris, Ardentesque notate oculos, qui spiritus illi, Quis voltus, vocisque sonus, vel gressus eunti. v. Heyne's excurs. ad priorem horum locorum. vox deorum ad Martis existimari potest ε', 859—861. — Ἐκάεργε. α', 147 etc. — Sch.: ὀλωτάτε. ὀλεθριώτατε. (γ', 365.: Ζεὺ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλωτατος ἄλλων. impietatem hujus dicti carpit Plato, suo more, l. de Rep. 3. p. 391 A. — Ex H. — ὀδάξ εἶλον. β', 418 etc. — Ap.: τίσιν. ἀντέκτισιν. injuriam injuria compensatam significat. cf. Etym., Hesych., Odys. α', 40 etc. idem τιμὴν dixit α', 159. et alias.) ὀπίσσω. (α', 343 etc.) ὕστερον, χρονικῶς. ἧ σ' ἂν τις: ἐπιμορησαίμην ἂν σε.

21—23. μέγα φρονέων. δ', 552, λ', 296 etc. — Sch.: σενάμενος. ζ', 505, ψ', 208 etc.) ὀρησας. ἀεθλοφόρος. (162. cf. ι', 124.) ἀγωνιστής. — τιταινόμενος, τιταίνων ἐαυτὸν, germ. gestreckt. v. β', 390, δ', 266, ψ', 518 etc. — πεδίοιο. 26, β', 785, ν', 820, φ', 247 etc. locum similem ζ', 506—511 laudavit H.

24. ο', 269.

26. ordo: ἐπεσο. πεδ. παμφ. ὥστ' ἄστέρ, ὅς ῥά etc.

- ὅς ῥά τ' ὀπώρας εἶσιν, ἀρίζηλοι δέ οἱ ἀγῶναι
φαίνονται πολλοῖσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ,
ὄντε κύν' Ὀρίωνος ἐπίκλησιν καλέουσι
- 30 (λαμπρότατος μὲν ὄδ' ἐστὶ, κακὸν δὲ τε σῆμα τέτυκται,
καὶ τε φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσιν).
ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θείοντος.
ἄμωξεν δ' ὁ γέρον, κεφαλὴν δ' ὄργε κόψατο χερσίν,
ὑψὸς ἀνασχόμενος, μέγα δ' οἰμώξας ἐργάζοναι,
- 35 λισσόμενος φίλον υἱόν· ὁ δὲ προπάροιθε πυλάων
ἐστῆκει, ἄμοτον μεμαῶς Ἀχιλῆϊ μάχεσθαι.
τὸν δ' ὁ γέρον ἔλεεινά προσηύδα, χεῖρας ὄρεγνύς·
„Ἐκτος, μὴ μοι μίμνε, φίλον τέκος, ἀνέρα τοῦτον
οἷος ἀνευθ' ἄλλων, ἵνα μὴ τάχα πότμον ἐπίσπης,
- 40 Πηλείωνι δαμεις, ἐπειὴ πολὺ φέροτερός ἐστι
σχέτλιος! αἶθε θεοῖσι φίλος τοσσόνδε γένοιτο,
ὄσσον ἐμοί· τάχα κέν ἐ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται
καίμενον· ἦ κέ μοι αἰνὸν ἀπὸ προπίδων ἄχος ἔλθοι.
ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὐνὴν ἔθηκε,
- 45 κτείνων, καὶ περὶ νῆσων ἐπι τηλεδαπάων.
καὶ γὰρ νῦν δύο παῖδες, Λυκάονα καὶ Πολύδωρον,
οὐ δύναμαι ἰδέειν, Τρώων εἰς ἄστν ἀλέντων,
τούς μοι Λαοδόη τέκετο, κρείουσα γυναικῶν.
ἀλλ' εἰ μὲν ζῶουσι μετὰ στρατῶ, ἦ τ' ἂν ἔπειτα
- 50 χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ'. ἔστι γὰρ ἔνδον·

27—37. ὀπώρας. ἐν ὀπώρῃ. Sch.: κ τὰ τὸ φθινόπωρον. (v. ε', 5, 6.) εἶσιν. ἀνατέλλει, ἀνεισι, τὴν ἐφ' ἂν ἀνατολὴν δηλονότι. ἀρίζηλοι. (v, 244, σ', 219 etc.) λαμπροί, εὐσύνοπτοι. (νυκτὸς ἀμολγῶ. 317, λ', 173. — ὄντε — καλέουσι. cf. σ', 487, infra 506, ἦ, 138 etc.) σῆμα. σημειῶν. signum, germ. Sternbild, ut λ', 62.: οἷος δ' ἐκ νεφέων ἀναφαίνεται οὐλῖος ἀστῆρ. nec tamen male Voss.: hell zwar strahlt er hervor, doch zum schädlichen zeichen geordnet, cum praesertim altero illo sensu vox haec alias non legatur, quod sciam, apud Homerum. — πυρετὸν, febrem. ἀπαξ λεγόμενον. cf. Schol. Sophoclis ad Oed. R. 27. „Oppianus Cyneg. 3, 325.: οὐλομένου κυνὸς ἀστῆρ. Virg. Aen. 10, 272.: non secus ac liquida si quando nocte cometae Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor: Ille sitim morbosque ferens mortalibus aegris Nascitur, et laevo contristat lumine coelum.“ Krause. — ὑψὸς ἀνασχ. τὰς χεῖρας. — ἀμοτον μεμαῶς. δ', 440, ν', 40 etc. — ἔλεεινά. ἐλεεινῶς. 408. — χεῖρας ὄρεγνύς. α', 351.

39—45. πότμον ἐπίσπης. β', 159, ζ', 412 etc. Sch. priore horum lo-
gum: πότμον. μόρον, ὃ ἐστίν, ἵν'

εὐθύς πρὸ πάντων ἐκείνος ἐπὶ θάνατον ἔλθῃ, κ. ἀναπληρώσῃ τὴν εἰμαρμένην. ἐπίσπῃ. ἐπιδιώξῃ, καταλάβῃ. — idem: Πηλείωνι δαμεις. ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀναιρεθεῖς. (v. 55, σ', 376 etc. — σχέτλιος. β', 112, ε', 403, κ', 164 etc. — ἀλθῆ — ἐμοί. ironia.) τοσσόνδε. τοσούτον. (ἔδονται. ἔδονται.) ἦ κέ μοι — ἔλθοι. οὕτως ἂν ἀπέλθοι μου τὰ κακὰ τῶν φρονῶν. εὐνὴν. ἔρημον, χῆρον, ἐστερημένον. — παρὰ τὸ εἰς, ἐνός, ἕνις καὶ εὐνίς (ut ἔκηλος, εὐκηλος. v. E.), ὁ μεμουσμένος. (cf. Apollon. Rhod. 4, 501, Aeschyl. Pers. 262, Agam. 1335 etc. non ejusdem vox originis est εὐνίς, εὐνέτις, ap. Soph. et Eurip. v. ann. ad Soph. Trach. 532.) πέρνας. (σ', 292.) πηρώσων. intell. αὐτούς. — νῆσων ἐπὶ τηλ. φ', 454.

46—54. Lycanem Achilles interfecit φ', 117, Polydorum ν', 413. — „οὐ δύναμαι ἰδέειν. γ', 236.“ Ex H. — Λαοδόη. φ', 85. — Sch.: κρείουσα. κρατιστεύουσα. Schol. B.: βασιλικωτάτη κ. ἐντιμωτάτη, ὡς τὸ διαγυναικῶν. de hoc v. β', 714 etc. κρείουσα est regina, ut κρείων rex α', 130 etc. — μετὰ στρατῶ, cum exercitu, h. e. in exercitu Graecorum. — ἦ τ' ἂν — ἀπολυσόμεθ'. h. e. ἀπολυρωσό-

- πολλὰ γὰρ ἅπασε παιδί γέρον ὀνομακλυτὸς Ἄλτης.
 εἰ δ' ἤδη τεθνήσκει, καὶ εἰν Ἄτταο δόμοισιν,
 ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι, τοὶ τεκόμεσθα·
 λαοῖσιν δ' ἄλλοισι μινυνθαδιώτερον ἄλγος
 55 ἔσσεται, ἣν μὴ καὶ σὺ θάνης, Ἀχιλῆϊ δαμασθεῖς.
 ἄλλ' εἰσέρχεο τείχος, ἐμὸν τέκος, ὄφρα σαώσης
 Τρωῶας καὶ Τρωῶας, μῆδὲ μέγα κῦδος ὀρέξῃς
 Πηλεΐδῃ, αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερῆς.
 πρὸς δ' ἐμὲ τὸν δῦστηνον ἔτι φρονέοντ' ἔλεῃσον.
 60 δῦσμορον, ὃν ἴα πατήρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῶ
 αἴση ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
 υἱᾶς τ' ὀλλυμένους, ἐλληθείσας τε θύγατρας,
 καὶ θαλάμους κεραιζομένους, καὶ νήπια τέκνα
 βαλλόμενα προτὶ γαίῃ ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι.
 65 [ἐλκομένας τε ννοὺς ὀλοῆς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.]
 αὐτὸν δ' ἂν πύματόν με κύνες πρώτῃσι θύρῃδιν
 ὤμησται ἐρύθουσιν, ἐπεὶ κέ τις ὀξεί χαλκῷ

μεσθα, interprete Sch. perperam Scholl. Veneti et Townl. ἂν vacare dicunt, quasi idem significet ἀπολυσόμεν' ἂν et ἀπολυσάμεν' ἂν. imo subdubitantis illud est, id utrum fieri possit necne, sive vendere eos nolente Graeco, qui ceperit, seu nimium pretium poscente. v. infra ann. ad 492. — ὀνομακλυτὸς, inclytus. Ap.: τῷ ὀνόματι ἐνδοξος. de Alte v. φ', 85, 86. — τεθνήσκει, καὶ εἰν Ἄτταο δόμοισιν. intell. εἰσιν, ellipsi Attica: v. Gregor. de Dial. p. 66. sic et ἐστὶν intelligendum est in verbis ἄλγος ἐμῷ θυμῷ καὶ μητέρι. tautologia emphatica, ut Odys. ο', 350. — Sch.: μινυνθαδιώτερον. (α', 352 etc.) ὀλλυγορονιώτερον.

57, 58. Τρωῶας. Τρωϊάδας. γ', 384, 411, ζ', 380 etc. cf. ι', 139, σ', 112 etc. — κῦδος ὀρέξῃς. ε, 33 etc. — Sch.: αἰῶνος. (δ', 478 etc.) βίου, ζωῆς. ἀμερῆς θῆς. (ν', 340.) στερηθῆς, ἀφαιρεθῆς.

59. ἔτι φρονέοντ'. unus Vindob., Paris. A. et in marg. C: ἔτι φρονέων. id H putabat intelligi posse εὐφρονέων. nobis pōnendum videtur ἐϋφρονέων, benevolus, amans, pius. v. α', 73 etc. in epte Schol. B: ἔτι φρονέοντα. ἀντὶ τοῦ τὸν ἔτι εὐφρονέοντα κ. συμβουλευόντα. ἢ ἀντὶ τοῦ ζῶντα. similiterque alii, quorum taedet nugae adscribere. — comparatur Latini regis oratio ap. Virg. Aen. 12, 19—45.

60, 61. Sch.: ἐπὶ γήραος οὐδῶ. (α', 487, Odys. ο', 246, 348.) ἐπὶ τῇ τοῦ γήραος ἐξόδῳ, ἐπὶ τῷ τέματι. (E: ἐπ' ἐξόδῳ γήραος καὶ βίου, et similiter Scholl. Townl., Ven., Victor.; H tamen

incipientem senectutem intelligit, nec sane memini exitum dici οὐδὸν seu limen. significatur igitur cruda Priami senectus, velut Charontis ap. Virg. Aen. 6, 304. cf. Hesiod. Op. et D. 331, et, quos praeterea laudavit Montbel., Herodotum 3, 14, Platonem Reip. 1., t. 6. p. 149. Biont., et Lucianum l. de mercede conductis, t. 1. p. 712. ed. Hemsterhus. Lucianus quidem sic: ἐν γήρα δ' ὑστάτω, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδόν.) ἐπιδόντα. θρασυμένον

62—64. Schol. B et alii: ἐναργῶς πέφρασε τὰ τῶν πορθήσεων. laudarunt haec Plut. de Consolat. p. 113 D., Stob. serm. 102. et alii. comparari jussit H ι', 587—590, et de conditione captivorum infra 486—506. et ζ', 454—458. — ἐλληθείσας. v. ζ', 465, σ', 558. — Sch.: κεραιζομένους. (β', 861, ε', 557 etc.) πορθομένους. — ἐν αἰνῇ δηϊοτήτι. γ', 20 etc.

65. versus ταυτολόγος et male cohaerens cum superioribus, quem omittunt Plutarchi codd. l. l. junxit Hom filias et nurus α', 166. et Odys. γ', 451. hinc nescio quis primum adscripsisse videtur ννοὺς, deinde ἐλκομένας ex superioribus, reliqua autem ex ν', 763. et similibus locis, quo versus effingeretur.

66—68. Sch.: πύματον. (δ', 254, ζ', 118 etc.) τελευταῖον, ἔσχατον. (Schol. B: πρώτῃσι θύρῃσι. ταῖς αὐλαῖς, ταῖς ὑπὸ τὴν εἰσοδον. (Ap.: ἐπ' αἰκμαῖς ταῖς θύραις. οἶον ἐπὶ τοῦ ὁδοῦ. in limine. perperam libri ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.) — ὤμησται ἐρύθουσιν. v. ann. ad λ', 454. non ἐρύθουσιν, ut vulgo, sed ἐρύθουσιν Lips., merito probante Ern., nec

τύψας, ἢ βαλιών, ῥεθέων ἐκ θυμὸν ἔλθαι,
 οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι τραπέζης πυλαωρούς,
 70 οἳ κ' ἐμὸν αἶμα πιώντες, ἀλύσσοιτες πέρι θυμῶ,
 κείσονται ἐν προθύροισι. νέω δέ τε πάντ' ἐπέοικεν
 ἀρηϊκταμένω, δεδαϊγμένω ὄξει χαλκῶ,
 κείσθαι πάντα δὲ καλὰ θανόντι περ, ὅτι φανήη·
 ἀλλ' ὅτε δὴ πολλίον τε κάρη, πολλίον τε γένειον,
 75 αἰδῶ τ' αἰσχύνωσι κύνες κταμένοιο γέροντος,
 τοῦτο δὴ οἴκιστον πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσιν."

aliter W 1. ed.; quam scripturam juvat interpretatio Pseudodidymi: ἐκλύσσοισι. Ven. quidem A: — ἢ διπλῆ, ὅτι χρόνος ἡλλαιται, ἀντι τοῦ ἐρύσσοισιν, et similiter Scholl. B, Townl., Victor.: τὸ δὲ ἐρύσσοισιν ἐνεστὸς ἐστὶν ἀντι τοῦ μέλλοντος. verum sic ista natio explicare solet quidquid invenit in codicibus. non quo negem, praesens dici posse pro futuro, quam rem attigi ann. ad κ', 62.; sed nemo credat, Homerum tempora verborum permiscere ita, ut qui dixerit φθίσει in superioribus, statimque dicturus sit κείσονται, idem hoc uno in loco eisdem sententiae usurpet praesens.) ῥεθέων. (362, π', 856.) τῶν τοῦ σώματος μελῶν, ὅτι κατὰ παντὸς μέλους τὸ ζωτικὸν κ. ψυχικὸν ἐστὶ. ῥεθῆ δὲ τὰ ζῶντα μέλη, δι' ὧν ῥέζομεν τι. Αλολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον, καὶ ῥεθρομαλίδας τὰς εὐπροσώπους.

69. Sch.: τραπέζης. (ψ', 173, Odys. ρ', 309., quibus in locis τραπέζης κύνες dixit.) τοὺς ἐν τραπέζῃ τρεφομένους. πυλαωρούς. πυλωρούς, φύλακας. non ferebant hoc Aristarchus atque Herodianus, sed scribebant θυραωρούς. „πύλας γὰρ ἐπὶ πόλεων φησιν," inquit Schol. B. fateor, nec ignoro θύρας Priami ap. hunc nostrum β', 788., itemque regis Persarum ejusque satraparum ap. historicos. v. Bornemann. indice Anabases Xenoph. v. θύρα. quamquam et hoc ipso loco θύρας suas dicit Priamus, non πύλας, ut praeter urbium vel castrorum etiam Olympi, Solis, Coeli, Tartari. metaphoricè igitur rex canes domesticos appellat πυλωρούς, idque non sine sarcasmo, quasi eos, quos tum solos superfuturos esse auguretur janitores, portis Trojae effractis et occisis earum custodibus, totaque urbe direpta.

70. Sch.: ἀλύσσοιτες. ὑπὸ πλημμονῆς ἀλύοντες. οἷον ἐν ἄλλῃ ὄντες, δυσφοροῦντες. οἳ δὲ εἶπον ἄγαν λυτῶντες. Ap.: θυραωροῦντες, καὶ λύσειν μὴ εὐρίσκοντες, καὶ ἐμμανεῖς. βέλτιον

δὲ ἀποδιδόναί ἄγαν λυσοῦντες. E: — ἔστι τὸ ἀλ. ἢ ἄλυν ἔχοντες, ἦτοι ἀδημονίαν διὰ τὸ πολὺ τοῦ κόρου, ἢ λυσοῦντες, ὅπερ τοῖς κατοικιδίοις συμβαίνει κύνειν, ὅτε τοιοῦτου κρεσθῶσι κρέατος. ἐν δὲ ἡτορικῶ λέξι κῶ εὐρηται καὶ τὰτα. ἀλύσσειν. τρέμειν, πάλλεσθαι, πηδᾶν, δυσφορεῖν, λύσειν μὴ εὐρίσκειν, μαίνεσθαι. omnia ista verba ἀλύσθαι, ἀλύειν, errare, ἀλύζειν, unde ἄλυσσις et ἀλυσοῦς ap. Hippocratem (v. Galeni glossas.), ἀλύσσειν, λύσσα, λυσοῦσθαι, communem originem habere videntur Heyneo; cui assentior, et de a littera initiali hujus verbi remittam lectores ad ἦ, 235, ὄ, 60, τ', 68. censet igitur vir doctissimus, secundum E, declarari h. l. exasperatam canum saevitiam humano sanguine gustato.

71—75. νέω etc. omnia decere ait juvenem, qui occisus in bello jaceat; non aequè senem. „similiter Tyrtæus 1, 21: αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο, μετὰ προμάχοισι πεσόντα Κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον, Ἦδη λευκὸν ἔχοντα κάρη, πολλίον τε γένειον. — νεοῖσι δὲ πάντ' ἐπέοικεν. Ὅφρ' ἄρα τῆς ἦβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχη, Ἄνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἔρατὸς τε γυναιξί, ζωὸς ἑὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.“ Ex H. — ἀρηϊκταμένω. sunt ejusmodi ap. Hom. verba ἀρηϊφίλος, ἀρηϊθῶος, ἀρηϊφατος, legiturque ipsum ἀρηϊκταμ. in plurimis libris, etiam Wolfii et Boissonadei. E tamen et Ald. 3. et H: ἀρηϊ κταμένω, cum sequatur similiter dictum δεδαϊγμένω ὄξει χαλκῶ. — καλὰ, decora, „κόσμια, ἢ μᾶλλον εὐειδῆ,“ ut E interpretatur. — αἰδῶ, verenda. v. β', 262. αἰδοῖα dixit ν', 568, μῆδεα in Odyssea ζ', 129 et alias, ut Montbel. annotavit. — revera periisse Priamum in expugnatione Trojae, et quidem manu Neoptolemi, narrat recentiores, in quibus Eurip. Hecub. 23, 24., Virg. Aen. 2., 550—558. nihil horum poeta noster Odys. λ', 505—537. et toto illo libro.

Hectorem his rationibus haud persuasum pariter orat Hecuba, ut satis habeat, intus manens Achillem a muris defendere.

Ἡ δ' ὁ γέρον, πολιάς δ' ἄρ' ἀνά τριχας ἔλακετο χερσί,
τίλλων ἐκ κεφαλῆς· οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειθε.
μήτηρ δ' αὐτ' ἐτέρωθεν ὀδύρετο δακρυχέουσα,
80 κόλπων ἀνιμεμένη, ἐτέρωφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε,
καί μιν δακρυχέουσα ἔπια πτερόεντα προσηύδα·
„Ἔκτορ, τέκνον ἕμῳν, τάδε τ' αἰδέο, καί μ' ἐλέησον
αὐτήν! εἰποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχον,
τῶν μνηστῆαι, φίλε τέκνον, ἄμυνε δὲ δήϊον ἄνδρα
85 τείχεος ἐντὸς ἑῶν, μηδὲ πρόμος ἴστασο τούτῳ,
σχέτλιος! εἶπερ γάρ σε κατακτάνη, οὐδ' ἔτ' ἔγωγε
κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι, φίλον θάλος, ὃν τέκον αὐτῇ,
οὐδ' ἄλλοχος πολυδάροσ, ἀνευθε δὲ σε μέγα νῶϊν
Ἀργείων παρὰ νηυσὶ κύνες ταχέες κατέδονται.“

sed non magis illi Hector obtemperans persistit in temeritate.

90 Ὡς τῶγε κλαίοντε προσανδήτην φίλον υἱόν,
πολλὰ λισσομένω, οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειθον,
ἀλλ' ὄγε μίμν' Ἀχιλλῆα πελώριον ἄσπον ἰόντα,
ὡς δὲ δράκων ἐπὶ χειρὶ ὄρεστερος ἄνδρα μνήσῃ,
βεβρωκῶς κακὰ φάρμακ' (ἔδν δὲ τέ μιν χόλος αἰνός·

78—80. τίλλων, vellens. 406, ω', 711, Odys. κ', 567 etc. — οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειθε. iterum 91.: οὐδ' Ἔκτορι θυμὸν ἔπειθε, quae verba repetita similem terrorem inferunt lectoribus atque ingeminatum istud Non Juaui, quo morti se devovet, in carmine musico Mozartii. „Virg. Aen. 12, 45.: haudquaquam dictis violentia Turni Flectitur.“ Cl. — Sch.: κόλπων ἀνιμεμένη, γυμνοῦσα τὸν κόλπον. λέγει δὲ τὸ κατὰ στήθος μέρος. lexicon Beckeri: ἀνιμεμένη, ἀνελοῦσα κ. ἀνακαλώσα τὸν πέπλον etc. sinu vestis reducto.

83—89. Schol. A: λαθικηδέα μαζόν. τὸν λήθην ἐμποιοῦντα τοῖς παισὶ τῶν κακῶν ἀπάντων. E: τὸν πανσίλυπον καὶ εἰς λήθην παντὸς βλάβους τὰ βροφη ἄγοντα. ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ (αὐτίκ' ἄρ' εἰς οἶνον βάλει φάρμακον —) κακῶν ἐπιλήθων ἀπάντων. (Odys. δ', 221.) ab hoc fortasse initio profectus Alcaeus (Athen. 10. p. 430, D.) dixit λαθικηδέα οἶνον. simile ἠπιόδαρος μήτηρ ζ', 251. adscripsit Schol. Townl. — ἐπέσχον. Aratus Ph. 163: αἰξ' ἱερῆ, τὴν μὲν τε λόγος Διὶ μαζὸν ἐπισχεῖν. plura v. ap. Boissonad. cum h. l., tum ann. ad Philostrati verba ἐπισχεῖν γάλα Her. p. 652. — πρόμος. η', 75 etc. — σχέτλιος, durus, pertinax. v. 41, λ', 630. — ἐν λεχέεσσι, lecto funebri compositum.

„cf. inferius 353, σ', 233.“ E Krauseo. — Sch.: θάλος. (Odys. ζ', 157.) βλάστημα, φυτόν πᾶν τὸ νέον, ἀπὸ τοῦ θάλλειν τῇ ἀυξήσει. „σ', 438. Thetis de Achille: τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτόν ὡς γονῶ ἀλώης.“ E Montbelio. — πολυδάροσ. πολυέδρος. — Schol. A. v. infra 471, 472., collato ζ', 394. — ἔνευθε — μέγα. h. e., interprete Schol. B. μεγάλως ἀνευθεν κ. πᾶν πόρρωθεν ἡμῶν. similiter E. — κατέδονται. Odys. φ', 363, II. τ', 31 etc. cf. Matth. §. 180. „Virg. Aen. 9, 485.: heu, terra ignota canibus data praeda Latinis Alitibusque jaces, nec te tua funera mater Produxi, pressive oculos, aut vulnera lavi.“ Cl.

91—97. πολλὰ λισσ. v. ann. ad α', 193. — Sch.: χειρὶ. σχισμῇ. λέγει δὲ τῇ τοῦ δράκοντος καταδύσει. (de hoc verbo et similibus v. inprimis Valck. ad Theocr. Adoniaz. 9. et, quem Valcker laudavit H, Toup. ann. ad Suid. v. περισπειραθεῖς. cf. et φ', 495.) ὄρεστερος. (Odys. κ', 212.) ἐν ὄρει διατρίβων, ὄρειος, ἔξ ὧν ἄγριος. — βεβρωκῶς κακὰ φάρμακα, postquam malos succos devoravit. Virg. Aen. 2, 471.: coluber mala gramina pastus. insecta dici putat Sch.: φαγῶν τὰ κακωτικὰ κ. τοῦ ποιητικὰ φάρμακα. λέγει δὲ μύρμηκας κ. κανθάρους. sane utriusque generis cibo vescuntur angues. Aristot. H.

95 σμεροδαλέον δὲ δέδορκεν, ἐλισσόμενος περὶ χειρῆ),
ὡς Ἐκτωρ ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει,
πύργῳ ἐπι προὔχοντι φαεινὴν ἀσπίδ' ἐρείσας,
ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὄν μεγαλήτορα θυμόν·

igitur solus relictus denuo rem expendit, nec tamen mutat consilium.

„ὦ μοι ἐγὼν, εἰ μὲν κε πύλας καὶ τείχεα δύω,

100 Πουλυδάμας μοι πρῶτος ἐλεγχείην ἀναθήσει,
ὅς μ' ἐκέλευε Τρωσὶ ποτὶ πόλιν ἠγήσασθαι
νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν, ὅτε τ' ὤρετο δῖος Ἀχιλλεύς·
ἀλλ' ἐγὼ οὐ πιθόμην. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον ἦεν!
νῦν δ' ἐπεὶ ὄλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῆσιν,

105 αἰδέομαι Τρώας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους,
μήποτε τις εἴπησι κακώτερος ἄλλος ἐμεῖο·
„Ἐκτωρ ἦφι βίηφι πιθήσας ὄλεσε λαόν.“
ὡς ἐρέουσιν· ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη,
αὐτην ἢ Ἀχιλλῆα κατακτείναντα νέεσθαι,

110 ἢ ἐ κεν αὐτόν ὀλέσθαι ἐυκλειῶς πρὸ πόλης.
εἰ δὲ κεν ἀσπίδα μὲν καταθείομαι ὀμφαλόεσσαν,
καὶ κόρυθα βριαρὴν, δόρυ δὲ πρὸς τεῖχος ἐρείσας

A. 8, 6, 1.: τὰ φοιλιωτὰ τῶν ζώων, οἷον σαυρός τε, καὶ τὰ τετράποδα τὰ ἄλλα, καὶ ὅφεις παμφάγα ἐστὶ· καὶ γὰρ σαρκοφάγα, καὶ πᾶν ἐσθίουσι. cf. Wilmsen. Handb. der Naturgesch. 2. p. 88. — ἄσβεστον. α', 599 etc. — προὔχοντι, prominente. E: ἐπὶ τῷ ἐξέχοντι μέρει τοῦ πύργου. eam προσβολὴν dici annotavit H, hodie vocant ein Rondel. vel intelligamus licet προμαχώνα, ut στήλην προβλήτα μ', 259.

98. λ', 403, ρ', 90, σ', 5 etc.

99 — 104. veretur Hector probra Polydamantis et civium, si se recipiat in urbem. versus 100. nobilitatus est commemoratione Aristotelis (Eth. Nicom. 3, 11., Eth. Magn. 1, 21., Eth. Eudem. 3, 1) et Ciceronis (Epist. ad Att. 2, 2, 5.; 7, 1. cf. et ibidem 13, 13.), refertque philosophus metum illum inter signa virtutis πολιτικῆς, velut cum dicit Eth. Magn. l. c.: πάλιν ἐστὶν ἄλλη ἀνδρεία πολιτικὴ δοκίμως εἶναι· οἷον εἰ δι' αἰσχύνην τὴν εἰς τοὺς πολιτας ὑπομένουσι τοὺς κινδύνους, καὶ δοκίμωσιν ἄνδρες εἶναι. σημεῖον δὲ τούτου· καὶ γὰρ Ὀμ. πεποίηκε τὸν Ἐκτορα λέγοντα Πουλυδάμας etc. Cic. Ep. ad Att. 2, 5.: Cupio equidem, et jampridem cupio, Alexandriam reliquamque Aegyptum visere. — sed hoc tempore, et his mittentibus, αἰδέομαι Τρώας καὶ Τρωάδας ἐλκεσιπέπλους. quid enim nostri optimates, si qui reliqui sunt, lo-

quentur? an me aliquo praemio de sententia esse deductum? Πουλυδάμας — ἀναθήσει, Cato ille noster, qui mihi unus est pro centum millibus. quo spectant et voces illae ducum, toties iteratae, αἰδώς, Ἀργεῖοι, αἰδώς, ὧ Ἀνύκιοι. σ', 44.: οὐδέ οἱ αἰδώς Γίγνεται, ἦτ' ἄνδρας μετὰ σίνεται, ἦδ' ὀνύησι. valde nocere ait hominibus pudorem, si absit, contraque prodesset, si adsit. Grytaeus 1, 11. de milite ignavo: εἴθ' οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένον οὐδεὶμ' ὄρη Γίγνεται, οὐδ' αἰδώς εἰσοπίσω τελέθει. — Sch.: ἐλεγχείην. (ψ', 342, Odys. ξ', 38 etc.) ὄνειδος. (ἀναθήσει. περιάψει, ἀνάψει, ut Scholiastae explicant, quemadmodum Attici ἀναθεῖναι φορτίον dicunt pro ἐπιθεῖναι. κατακτείνω ἐλεγχείην dixit ψ', 408. et Odys. ξ', 38. v. Krause. — νύχθ' ὑπὸ τήνδ' ὀλοήν. dedit Polydamas id consilium sub noctem, proelio finito, σ', 254—283. Ex H.) — ὤρετο. (μ', 279, ξ', 397.) ὤρησεν. — ἀτασθαλίῃσιν. δ', 409 etc.

105. ζ', 442. — αὐτην. α', 187, θ', 399 etc.

111 — 120. anantapodoton patheticum reputantis, si Achillem adeat supplex, inermem se ab illo occisum iri, itaque mutantis consilium. similiter nostrates: wenn ich aber den Schild ablegte etc. — ἀσπίδα ὀμφαλ. δ', 448 etc. — καταθείομαι. καταθέομαι, καταθῶμαι. — κόρυθα βρια-

- αὐτὸς ἰὼν Ἀχιλλῆος ἀνύμουνος ἀντίος ἔλθω,
καὶ οἱ ὑπόσχωμαι Ἑλένην καὶ κτήμαθ' ἅμ' αὐτῇ
115 πάντα μάλ', ὅσσα τ' Ἀλέξανδρος κοίλῃς ἐνὶ νηυσὶν
ἠγάγετο Τροίηνδ', ἣτ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή,
δάσέμεν Ἀτρεΐδῃσιν ἄγειν, ἅμα δ' ἀμφὶς Ἀχαιοῖς
ἄλλ' ἀποδάσασθαι, ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθε,
Τρωσὶν δ' αὖ μετόπισθε γερούσιον ὄρκον ἔλωμαι,
120 μῆτι κατακούψειν, ἀλλ' ἀνδιχα πάντα δάσασθαι...
[κτῆσιν ὄσῃν πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἔεργει.]
ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
μή μιν ἐγὼ μὲν ἴκωμαι ἰὼν· ὁ δέ μ' οὐκ ἐλείψει,
οὐδέ τί μ' αἰδέσεται, κτενέει δέ με, γυμνὸν ἔοντα
125 αὐτως, ὥστε γυναικά, ἐπεὶ κ' ἀπὸ τεύχεα δύω.
οὐ μὲν πως νῦν ἔστιν ἀπὸ θροῦς οὐδ' ἀπὸ πέτρης
τῷ ὀαρίζεμεναι, ἄτε παρθένος ἦϊθέος τε.
[παρθένος ἦϊθέος τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν]

ρῆν. λ', 375, π', 413 etc. — ἀμφίς. seorsum praeter ista, quae Paris avexit. Schol. B: ἅμα τῇ προτέρῃ ὑποσχέσει καὶ ἕτερα χωρὶς ὧν ἤρπασεν Ἀλέξανδρος. — Sch.: κέκευθε. κέρουφεν, ἐν αὐτῇ εἶχε. imo: ἔχει. — Τρωσὶν, παρὰ Τρώων. v. δ', 95. — μετόπισθε, deinde, postquam id Achilli promisero. — γερούσιον ὄρκον, iuramentum senatorium, sive a senatoribus praestandum. idem dicere potuit ei δὲ γέρονσι Τρωσὶν ὄρκον ἔλωμαι, enallage simili atque illa, quae inest in verbis Νεστορέῃ παρὰ νῆϊ Πύλληγενέος βασιλῆος β', 54. inprimis adigendi erant sacramento propter auctoritatem. v. Krause. — ἀνδιχα πάντα δάσ. σ', 511, ubi et sequens versus legitur, aptus ille quidem isti loco, non item huic post verba similia ὅσσα πτόλις ἦδε κέκευθε. quoque minus dubites, eum versiculum ibi sublectum esse, non habetur in libro Veneto. quare uncus impegit W.

122. λ', 407, infra 385 etc.

123 — 125. μῆ — ἰὼν, ne addeamus illum supplices. Sch.: ἴκωμαι. (ξ', 260.) νῦν ἀντὶ τοῦ ἰκετεύσω. (Soph. Trach. 763.: μῆδ' αὐτοῦ θάνα, neque hic moriar, vel mori velim. Eurip. Troad 165.: μῆ νῦν μοι τὰν βραχέουσαν Κασάνδραν πέμψῃσθ' ἔξω, — ἐπ' ἄλγεσι δ' ἀλγυνθῶ, h. e. μῆδ' ἀλγυνθῶ ἐπ' ἄ. paulo rarior est hic usus reciprocos τοῦ μῆ junctivi primis personis aoristorum conjunctivi vel imperativorum.) αἰδέσεται. προσδέξεται, ὡς ἰκέτης. οἱ γὰρ ἰκέται αἰδοῖοι. v. φ', 74, Odysseus ἦ, 165, 181 etc. — αὐτως, sic, temere, sine ullo respectu mei.

125, 126. h. e. interprete Wolfio ann.

ad Hesiod. Theog. 35: cum Achille jam non otiose, non secure confabulari licet, germ.: man darf mit ihm nicht scherzen: „securi enim,“ inquit, „ab insidiis tutique sedent, qui in editiore loco constituti, velut in arbore seu rupe, sermones inter se conferunt. ductum hoc esse ex antiquissimorum morum et rudioris vitae generis simplicitate, facile intelligitur.“ similiter H: „petita loquendi forma a vita agresti, cum v. c. ii, qui greges pascunt, aut vinitores, vel frondatores, desuper de rupe vel arbore confabulantur, aut etiam, ut putatores ap. Virgilium, praetereuntes conviciantur“ etc. — τῷ, τούτῳ, Achilli. — ὀαρίζεμεναι, colloqui. v. ζ', 516, ν', 291.

128. versus ineptissimus, nec ferendus. scilicet verbis ἄτε παρθένος ἦϊθέος τε adscripserat aliquis explicandi gratia ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν, accedens autem imperitior cum haec legeret continua παρθένος ἦϊθέος τε ὀαρίζετον ἀλλ., versum esse credidit. risum eruditus debent Scholiastae et Macrobius Sat. 4, 6., qui hanc epianalepsin sive ἐπαναφορὰν esse dicant, qualis inest in verbis illis, ἐμφοτικῶς dictis, v', 371. τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πρὸς χεῖρας ἔοικεν, εἰ πρὸς χεῖρας ἔοικε, μένος δ' ἀθανασιδῆρον, et in istis ψ', 641. ὁ μὲν ἐμπεδον ἠνιόχευεν, Ἐμπεδον ἠνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν, et in pulcherrimis versibus Virgilii Georg. 4, 525.: Eurydicen vox ipsa et frigida lingua, Ah miseram Eurydicen anima fugiente vocabat, Eurydicen toto referebant flumine ripae. senserunt fraudem H, Montbellius et inprimis W ann. ad Hesiodum l. c. et p. 54., ubi docte egit de hoc

βέλτερον αὐτ' ἔριδι ξυνελαυνόμεν ὅτι τάχιστα·
130 εἶδομεν, ὁποτέρῳ κεν Ὀλύμπιος εὐχος ὀρέξῃ."

deliberanti supervenit Achilles, circo similis. quo conspecto fugit Hector, Achille persequente.

Ὡς ὦρμαινε μένων· ὁ δέ οἱ σχεδὸν ἦλθεν Ἀχιλλεύς,
ἴσος Ἐνναλίῳ, κορυθαίῳ πολεμιστῇ,
σειῶν Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὤμον,
δεινὴν· ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ
135 ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἡελίου ἀνίουτος.
Ἔκτορα δ', ὡς ἐνόησεν, ἔλε τρόμος, οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἔτλη
αὐθι μένειν, ὀπίσω δὲ πύλας λίπε, βῆ δὲ φοβηθεῖς·
Πηλείδης δ' ἐπόρουσε, ποσὶ κραιπνοῖσι πεποιδῶς.
ἦντε κίρκος ὄρεσφιν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν,
140 ὀηϊδίας οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν,
(ἢ δὲ θ' ὑπαιθα φοβεῖται, ὁ δ' ἐγγύθεν ὄξυ λεληκῶς
ταρφέ' ἐπαῖσσει, ἐλείν τε εἰ θυμὸς ἀνώγει),
ὡς ἄρ' ὄγ' ἐμμεμαῶς ἰθύς πέτετο, τρέσε δ' Ἔκτωρ
τείχος ὑπο Τρώων, λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα.
145 οἱ δὲ παρὰ σκοπιῆν καὶ ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
τείχεος αἰὲν ὑπὲν κατ' ἀμαξιτὸν ἐβσεύοντο·

genere corruptelae, quo multa poetarum loca infecta sunt.

129, 130. asyndeton patheticum, velut illud Odys. γ', 17.: ἀλλ' ἄγε νῦν ἰθύς κίε Νέστορος ἵπποδάμοιο· Εἶδομεν, ἦντινα μῆτιν ἐνὶ στήθεσσι κέκευθε, cui loco Nitzschius adscripsit ista ψ', 71. θάπτε με ὅτι τάχιστα· πύλας ἄλδω παρήσω. cf. 418, 450. suadent hanc rationem ipsi numeri concinnitasque verborum. vulgo tamen ita interpungunt: — ξυνελαυνόμεν· ὅτι τάχιστα εἶδομεν etc., quod Hom. dixisset, puto, ἵνα vel ὄφρα τάχ. cf. 244 etc. Ald. 3., nulla facta distinctio: — ξυνελαυνόμεν ὅτι τάχιστα εἶδομεν etc. ceterum jam olim dubitabant, utram viam inirent, et fuere, qui scriberent ὄφρα τάχιστα, ut ν', 326.: νῶϊν δ' ὄδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, ὄφρα τάχιστα εἶδομεν, ἢ ἐτφ εὐχος ὀρέξομεν, ἢ ἐτις ἡμῖν, et Odys. ι', 16.: νῦν δ' ἄνομα πρῶτον μνηθήσομαι, ὄφρα καὶ ὑμεῖς εἶδ'ετ' etc. v. Scholl. A., Townl. et Victor.

132, 133. ἴσος Ἐνναλίῳ. v. β', 651. — κορυθαίῳ. τῷ ἀΐσσοντι τὴν κόρυθα. Sch.: κινῶντι τὴν περιεφαλαίαν καταπλήξεως ἕνεκα κ. φόβου τῶν ἐναντίων. ,,epitheton, quale κορυθαίολος, ut notavit Porphyrius Quaest. Hom. 3. cf. inferius 314, ο', 609, ν', 162, ζ', 469, 470." Ex H. — Πηλιάδα μελίην. π', 143. — comparat Eichh. Tur- ni fugam ap. Virg. Aen. 12, 742—765, qui rem auget incredibiliter, cum sagit-

ta tardari fugit Aeneam persequentem, idque 5 orbibus expletis.

138—144. ποσὶ κρ. πεποιδῶς. β', 792, 588 etc. — κίρκος. ρ', 757. ,,cf. ν', 62, φ', 493, Virg. Aen. 11, 721—724, Ariost. Orf. fur. 2, st. 50." Eichh. — οἴμησε. 308, 311, π', 752. — τρήρωνα πέλειαν. ε', 778. — ὑπαιθα (ο', 520.) | φοβεῖται. | numeri fracti ac debiles, apti illi ad pingendam fugam columbae, animalis timidissimi. qui exturbare solem amphibrachos (v. 158.), hic servo, hic commendo. — λεληκῶς. a λήκω, unde λάκω. v. ν', 616. Ap.: λελανῖα. (Odys. μ', 85.) φωνούσα. κατὰ μίμησιν τοῦ ἤχου πεποιήται ἢ λέξις. θέλει δὲ εἰπεῖν λεληκῖα, ὡς μεμακῖα (δ', 435.) ἀντὶ τοῦ μεμηκῖα. — τάρφρα. μ', 47 etc. — θυμὸς ἀνώγει. ζ', 439, ἦ', 74 etc. — ἐμμεμαῶς. ε', 142, ν', 284 etc. — πέτετο, volabat, germ. er flug. metaphora usitata. ν', 755, ε', 366 etc. — τρέσε, fugit, a causa. ο', 586—589, ρ', 603 etc. — λαιψηρὰ δὲ γ. ἐνώμα. 24, κ', 358 etc. ,,subire studet Hector murum, Achilles autem inde propellit eum in aperta." Ex H.

145, 6. σκοπιῆν καὶ ἐρινεὸν. hendiadys: v. ann. ad ζ', 433. — Sch.: ἀμαξιτὸν. ἀμαξιλάτος ὁδόν. Schol. B: ἀμαξιτὸς ἢ λεωφόρος καὶ βασιλικὴ ὁδός. Voss: beid' an der warte vorbeie u. dem lustigen feigenhügel, Immer hin-

κρουνώ δ' Ίκανον καλλιζόζω, ένθα δὲ πηγαί

weg von der mauer, entflogen sie über den fahrweg.

147, 8. videtur poeta describere, quae ipse adiit et oculis usurpavit, mutata illa fortasse decursu temporis; quemadmodum Strabo 13., 1., p. 114 ed. Tauchn., nonnisi unum fontem Scamandri, neque eum calidum, memorat, auctore Demetrio Scepsio, nostra autem memoria comes Choiseul Gouffier utrumque reperire sibi visus est, et Demetrium Scamandri atque Simoentis nomina permiscuisse putat. fuerunt enim, si quid Homero credimus, Scamandri fontes prope Ilium in loco conspicuo, Simoentis autem ultra urbem in saltibus Idae montis. sed adscribamus annotationem Montbellii, quo melius hac de re sententia comitis Gouffierii cognoscatur. sic igitur vir elegantissimus: „Selon Strabon (13 p. 602.), qui suivait en cela l'autorité de Démétrius de Scepsis, la source d'eau chaude n'existait plus de son temps. Le géographe devait d'autant mieux s'en rapporter au témoignage de Dém. que ce dernier était de Scepsis, ville de la Troade. Cependant le comte Choiseul Gouffier, qui dans ces derniers temps a visité avec soin la plaine de Troie, a tenté de rétablir les choses telles qu'elles se trouvent décrites par Homère. (Voyage pittoresque de la Grèce, t. 2. p. 265 et suiv. Je n'entre point dans la question de savoir si la découverte est due à M. le Chevalier ou à M. de Choiseul. Note de M. D. Montbel.) Ainsi il croit que l'erreur de Dém. vient de ce qu'il a confondu le Simois avec le Scamandre. Je vais tâcher d'expliquer les vues du voyageur français. Le Simois prenait sa source dans une des collines du mont Ida nommée *Cotylus* (Κότυλος), environ à neuf lieues et demie, au-delà de Troie; tandis que le Scam., comme le dit Homère, avait sa source tout près de cette ville, puisque c'est là qu'arrivèrent Hector et Achille (147.), et que les Troyennes y venaient laver leurs vêtements au temps de la paix. (155.) Après un cours de 7 cents toises, à partir de sa source, le Scam. se jetait dans le Simois; les 2 fleuves se trouvaient réunis en un seul qui jusqu'à son embouchure garda le nom de Scam (Le nom de Menderée, que porte aujourd'hui de Sim., est visiblement une corruption du mot *Scamander*. Note du même.) et perdit celui de Sim.; sans doute parce que ce dernier restait à sec une partie de l'année, tandis que le Scam. coulait con-

stamment entre 2 rives fleuries, d'un cours paisible et doux. — Avant de se joindre au Scam., le Sim., fleuve ou plutôt torrent impétueux, entraînait dans ses débordements des monceaux de terre, des arbres, des quartiers de rocher arrachés aux flancs des montagnes qui bordaient ses rivages, et que, par le laps de temps, ses débris, en s'amoncelant, formèrent à la jonction des 2 fleuves des attérissements tellement considérables que le véritable Scam., repoussé dans la plaine, n'a plus été qu'un vaste marais qui s'étend jusqu'à la mer. Des lors on a perdu la trace du Scam., et, comme le Sim. à son embouchure s'était toujours appelé Scam., les géographes, au lieu de s'arrêter à la jonction pour découvrir la source de ce fleuve, sont remontés le long du Sim. jusqu'à la colline d'Ida nommée *Cotylus*, toujours en lui donnant le nom de Scam. De-là la confusion dans laquelle se jette Démétrius qui ne retrouve plus le Scam. d'Hom., et qui ne découvre point, dans les gorges de l'Ida, les 2 sources dont le poète a parlé.

„Après avoir formé ces conjectures sur la déviation du Scam., le comte de Choiseul remonta le cours de ce fleuve jusqu'aux sources dont il est question aux v. 147 et suiv. Elles se trouvent maintenant près d'un petit village d'une trentaine de maisons nommé *Bouzar-bachi* (en turc, le sommet de la source), et l'aga de ce village lui confirma le phénomène de la fontaine d'eau tiède décrit par Hom. — Une fois les sources du Scam. bien déterminées, cette découverte, jointe à d'autres circonstances rapportées dans l'Iliade, le conduisit à fixer le lieu où s'élevait jadis l'ancien Ilium sur les hauteurs qui dominent ce village de *Bouzar-bachi*, dont je viens de parler; point qui diffère beaucoup de celui indiqué par Strabon. Je me garderai bien de décider entre eux: malgré les savantes recherches des voyageurs modernes, la géographie de la plaine de Troie présente encore des difficultés, qui, je crois, resteront long-temps insolubles.“ cf. Letronne, *Journal des Savants*, Janvier 1830, p. 32. sqq. comitem Gouffierium secutus est in delineanda Troade Homericam Guil. Gell ap. P. Knightium. mitto alios. Homerum et Strabonem conciliare studentes quidam Scamandrum, haustum non longe ab ortu suo, alveo subterraneo delatum crediderunt ad eum lo-

δοιαὶ ἀναΐσθουσι Σκαμάνδρον δινήεντος.

ἢ μὲν γάρ θ' ὕδατι λιαρῷ ζέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
150 γίγνεται ἐξ αὐτῆς, ὥσει πυρὸς αἰθουμένιοι.

ἢ δ' ἑτέρη θέρει προορέει εἰκνῖα χαλάζη,
ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλω.

ἔνθα δ' ἐπ' αὐτάων πλυνοὶ εὐρέες ἔγγυς ἔασι
καλοὶ, λαῖνεοι, ὅδι εἴματα σιγαλόεντα

155 πλύνεσκον Τρώων ἄλοχοι, καλαὶ τε θύγατρος,
τοπρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἔλθειν νῆας Ἀχαιῶν.

τῇ ῥα παραδραμέτην, φεύγων, ὁ δ' ὅπισθε διώκων.

πρόσθε μὲν ἐσθλὸς φεύγε, δίωκε δέ μιν μέγ' ἀμείνων
καρπαλίμως, ἐπεὶ οὐχ ἰερήϊον, οὐδὲ βοεῖην

cum, quem Hom. dicit, ibique duobus fontibus emicuisse. v. Scholl. B, Townl., Vict. et ipsum Strabonem l. c. quorum sententiam postquam exposuit H, etiam ipse Demetrium Scepsium nomina horum fluviorum confudisse putat, vel perperam interpretatos esse homines poetæ verba illa de Scamandro ex Idae montibus profuente versus mare, cum non viderent, montes etiam ὑπώρειαν intelligi recte posse. — Sch.: κρυστάλλω. κρυστάλλω μὲν αἱ ἀρχαὶ τῶν ῥευμάτων. νῦν δὲ οἱ τόποι, ὅπου πλύνουσι. vox κρυστάλλω eandem haud dubie originem habet ac κρήνη, itaque significat extremum, caput, initium. πηγῇ autem videtur appellata esse παρὰ τὸ πηγρῆν, a nutriendo. v. ann. ad γ', 197, i', 124. — δινήεντος. θ', 489, φ', 603.

149 — 156. λιαρῷ, calido vel tepido. λ', 477 etc. — εἰκνῖα χαλάζη, grandini similis frigore, ut χιόνι ψυχρῇ. — ἐξ ὕδατος κρυστάλλω, ex aqua concretæ glaciæ, graphice dictum, non ad distinguendum lapidem crystallum, ut Eustathio videbatur. Odys. ζ', 476.: αὐτὰρ ὑπερθε χιῶν γένετ', ἥντε πάχνη, Ψυχρῇ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρυστάλλω. — E: πλυνοὶ νῦν μὲν πύελοι, ὁποῖαί τινες καὶ περὶ Εὐβοίαν φαίνονται, τουντέστι λεκανίδες (Becken) ἐκ λίθων, ἐπιτήθειαι πλύνειν. — ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεΐα (ζ', 40, 86.) βόθροι τινὲς οἱ πλυνοὶ παραποτάμιοι, πρὸς πλυσίν χρησιμοὶ καὶ αὐτοὶ, ὧν πρὸς διαστολήν οἱ ἐνταῦθα λαῖνεοι λέγονται, ὅ ἐστι λίθινοι. similiter Hesych. — ἔγγυς. οὐ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἀλλήλων. Scholl. Townl. et Vict. — εἴματα σιγ. ε', 226. — πλύνεσκον, lavare solbant. β', 221, γ', 84. Cl. praesens et aoristus 1. verbi πλύνω v litteram longam habent, quam corripit fut. πλυνέω, unde πλύνος. v. Odys. σ', 419, ω', 147, ζ', 31 etc. „eadem analogia ex λῶ fit λύσις, λύτος, e κρῖνω

κρῖσις“ etc. E Cl. — πρὶν ἔλθειν. Knight.: πρὶν γ' ἔλθῃμεν. H quoque malit πρὶν γ' ἔλθειν. sed v. ann. ad ε', 288, α', 193 etc. idem H annotavit, loci hujus elegantiam simplicem et suavitatem praedicari a veteribus. v. E. Montbel.: „Abandonnons un peu la philologie pour admirer ces douces images que le poète mêle aux sombres peintures qui précèdent le trépas du malheureux Hector. Il règne ici une mélancolie profonde, toute pleine de regrets sur le sort du héros. Ce retour vers les temps heureux de la paix, où les épouses des Troyens et leurs filles charmantes venaient laver leurs riches vêtements dans les sources du Scamandre, car les filles des rois elles-mêmes ne dédaignaient pas ces emplois qui nous paraissent obscurs; ce souvenir d'occupations si douces, de félicité passée, au milieu des alarmes de la guerre, au moment où va fondre sur Iliion le plus grand des malheurs, ajoute encore à l'impression si vive produite par ce chant de tristesse, qui retentit tout entier comme le glas de la mort.“

157. φεύγων, ὁ δ' ὅπ. διώκων. h. e. ὁ μὲν φεύγων etc. v. de hac ellipsi E et Matth §. 288. 2. d.

158. sic Paris. D, vitato amphibracho, qui deturpat ceterorum codicum scripturam hanc: πρ. μὲν ἐσθλὸς ἔφενγε, δίωκε etc. v. υ', 4, φ', 244 etc. addere solent librarii augmentum, ubicunque per metrum licet. — interpretatio est ἀρεῶν. quod legitur in B Parisiensis. alias quoque permixta haec vocabula.

159 — 161. ἰερήϊον, victimam, in primis bovem, quo praemio affici solebant victores ladorum. Atticis ἰερῆϊον proprie ovem dictam esse annotarunt Scholl. B, Leid., Lips., Townl. et Vict., sed revera quamvis bestiam, mactari solitam victus causa, significat; qua de re v. cum alios, tum interpretes Xenophon-

160 ἀρονύσθην, ἄτε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν,
ἀλλὰ περὶ ψυχῆς θεῶν Ἔκτορος ἵπποδάμοιο.

Hectorem ter fugatum circa urbem miseratur Jupiter et cupit servari;
tum oblocutae Minervae rem permittit.

ὡς δ' ὅτ' ἀεθλοφόροι περὶ τέρματα μᾶνυχες ἵπποι
δίμφο μάλα τραχώσι (τὸ δὲ μέγα κείται ἀέθλον,
ἢ τρίπος, ἢ γυνή), ἀνδρὸς κατατεθνηῶτος,

165 ὡς τὰ τοῖς Πριάμοιο πόλιν περιδινηθήτην
καρπαλίμοισι πόδεσσι· θεοὶ δέ τε πάντες ὄρωντο.
τοῖσι δὲ μύθων ἤρχε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

tis. — βοεῖην δὲ, inquit E., ἢ τὴν βύρσαν τοῦ τοιοῦτου βοός, ἢ ἀσπίδα, ὅποια ποδῶν ἀέθλια τοῖς παλαιοῖς ἀθληταῖς ἔκειτο, καθὰ ἐμφαίνει ὁ π. Scholl. Townl. et Vict., incertum quo auctore: καὶ νῦν Οἰταῖοι Ἡρακλεῖ πεντατήριον ἀγῶνα ποιοῦντες βύρσας διδάσσει. Sch.: βοεῖην. βύρσαν, nec aliter Scholl. Veneti, h. e. corium bovinum. ὀνὸν vocat κ', 262. ἦ, 472., ubi describitur mercatus Graecorum in Lemno: ἐνθεν ἄρ' οἰκίζοντο κρηνηομόωντες Ἀχαιοί. Ἄλλοι μὲν χαλκῶ, ἄλλοι δ' αἰθῶνι σιδήρῳ, Ἄλλοι δὲ ῥινοῖς, ἄλλοι δ' αὐτῆσι βόεσσιν, Ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσι. Herod. 2, 91. de Chemnitis, annotante Montbelio: ποιεῦσι δὲ τὰδε Ἑλληνικὰ τῷ Περσέϊ· ἀγῶνα γυμνικὸν τιθεῖσι, διὰ πάσης ἀγωνίης ἔχοντα, παρέχοντες ἀέθλια κτήνεα, χλαίνας (Pind. Ol. 9, 146, Nem. 10, 82. Bähr.) καὶ δέρματα. — Sch.: ἐρονύσθην. ὑπὲρ ἀγῶνος ἐσπούδαζον λαβεῖν. „cf. ε', 553“ H. — ἀέθλια, praemia. ι', 123.: ἵππους, — οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο. cf. ibid. 127, ψ', 736, Odys. θ', 108 etc. — „περὶ ψυχῆς θεῶν Ἔκτορος ἵππ.“ similiter Herodotus 9, 37. dixit τρέχειν περὶ τῆς ψυχῆς, et 7, 57. τρέχειν περὶ ἐαυτοῦ, Eurip. Or. 850.: ἀγῶνα θανάσιμον δρᾶμούμενον, Virg. Aen. 12, 765.: Turni de vita et sanguine certant.“ Ex E, H, Montbel.

162—166. ludos funebres dicit, quos solos tum noverant. Sch.: τέρματα. (ψ', 333, Odys. θ', 193 etc.) τέλη καμπήρας. (μῶνυχες ἵπποι. ι', 127 etc. — δίμφο. ζ', 511 etc.) τραχώσι. (Odys. ζ', 318.) τρέχονσι. (E: τὸ δὲ τραχῶν ἐκτείνει τὴν ἀρχουσαν, ὡς καὶ τὸ τροπᾶν, καὶ ρωμᾶν, καὶ στραφᾶν. τὸ δὲ τρίπος ἐνδειαν ἔπαθε τοῦ ν, ὡς καὶ τὸ Ἴρις ἀλλόπος. [θ', 409, ω', 159.] γυναικα δὲ δούλην ἐνταῦθα νοητέον, προβληθεῖσαν εἰς ἔπαθλον, καὶ ἀνεγνωστέον ἰδίᾳ [seor-

sum recitandum, nec cogitandum γυναικα ἀνδρὸς κατ.] τὸ ἀνδρὸς κατ., ἵνα δηλοῖ, γίνεσθαι ἀγῶνα ἐπιτάφιον ἀνδρὶ τεθνεῶτι. v. ψ', 262—265 etc.) περιδινηθήτην. ἐνύκλωσαν, περιῆλθον. recte, quamvis hoc absurdum videatur viris doctis. circumiri poterat antiquum Ilium; novum, alio conditum loco (Strab. 13, 1. p. 106.), non poterat. Strabo l. c. p. 109.: οὐδ' ἡ τοῦ Ἔκτορος δὲ περιδρομῆ ἢ περὶ τὴν πόλιν ἔχει τι εὐλογον· οὐ γὰρ ἐστὶ περιδρομος ἢ νῦν διὰ τὴν συνεχῆ ἑσχίν, ἢ δὲ παλαιὰ ἔχει περιδρομῆν. praeterea nil certi scimus de ambitu antiquae urbis, quem alii Scholiastae 30, alii 60 stadiorum fuisse dicunt ann. ad 208., Gosselinus autem (Géogr. de Strabon, t. 4, p. 181, 2. partie.) non putat excessisse 800 orgyiarum (toises) spatium, quod autem maximum habet momentum, velocissimus fuit Achilles, appellatus ille a ποδασμείᾳ, nec minus pernecem pedibus Hectorem fuisse consentaneum est, qui ter illum effugerit ope Apollinis, ὅς οἱ ἐπῶρε μένος λαίψηρά τε γοῦτα (204). quodsi quis rem fide majorem dicat, nec videri ferenda, quae non sint verosimilia, ei acclamabo, hoc esse illud, quod dicit Horatius, pictoribus et poetis quilibet audendi semper fuisse potestatem. bene Boissonad.: „frustra se torquere puto viros doctos, qui περὶ non circum, sed prope, ad, juxta, vertunt. miror, qui tot et tanta ap. Homerum miracula et heroum portentosissima facta concoquant, hunc cursum ut absurdum repudiare et interpretationis contortae remedium quaerere.“ similiter Achilles Graecos decurrere circa Trojam jubet inferius 381. — καρπ. πόδεσσι. π', 342, 809, α', 359 etc. putat Schn. idem intelligendum esse καρπαλίμον atque ἀρπάλιμον· nobis autem Graeci videntur dixisse illud pro καρφάλιμος, καρφοειδής, germ. strohleicht, federleicht. v. ipse Schn. v. κάρφος.

- „ὦ πόποι, ἦ φίλον ἄνδρα διωκόμενον περὶ τείχος
 ὀφθαλμοῖσιν ὀρώμαι· ἐμὸν δ' ὀλοφύρεται ἦτορ
 170 Ἐκτορος, ὅς μοι πολλὰ βοῶν ἐπὶ μηροῖ' ἔκην
 Ἰδῆς ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ἄλλοτε δ' αὐτε
 ἐν πόλει ἀκροτάτῃ· νῦν αὐτὴ ἐ δῖος Ἀχιλλεύς
 ἄστυ πέρι Πριάμοιο ποδῖν ταχέεσσι διώκει.
 ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάσθε,
 175 ἢ ἐ μιν ἐκ θανάτοιο σώσομεν, ἢ ἐ μιν ἦδη
 Πηλεΐδῃ Ἀχιλλῆϊ δαμάσσομεν, ἐσθλὸν ἔοντα.“
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „ὦ πάτερ, ἀργικέραυνε, κελαινεφές, οἶον ἔειπας!
 ἄνδρα θνητὸν ἔοντα, πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ,
 180 ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηγέος ἐξαναλῦσαι;
 ἔρδ'· ἀτὰρ οὐ τοι πάντες ἐπαινέομεν θεοὶ ἄλλοι.“
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 „θάρσει, Τριτογένεια, φίλον τέκος· οὐ νύ τι θυμῷ
 πρόφρονι μυθῆμαι, ἐθέλω δέ τοι ἦπιος εἶναι·
 185 ἔρξον, ὅπῃ δὴ τοι νόος ἐπλετο, μηδὲ τ' ἐρώει.“

Olympo labitur Minerva, Apollo autem postremum Hectori vires animumque addit.

- Ὡς εἰπὼν ἄτρυνε πάρος μεμαυῖαν Ἀθήνην·
 βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρῆνων αἴξασα.
 Ἐκτορα δ' ἀσπερχές κλονέων ἔφεπ' ὤκνυς Ἀχιλλεύς.
 ὡς δ' ὅτε νεβρὸν ὄρεσφι κύων ἐλάφοιο δίηται,
 190 ὄρσας ἐξ εὐνῆς, διὰ τ' ἄγκυα καὶ διὰ βήσσας
 (τὸν δ' εἶπερ τε λάθῃσι καταπτήξας ὑπὸ θάμνω,
 ἀλλά τ' ἀνιχνεύων θέει ἔμπυρον, ὄφρα κεν εὐρῆ),
 ὡς Ἐκτωρ οὐ λῆθε ποδώκεα Πηλεΐωνα,
 ὄσσάκι δ' ὀρμηθεῖε πυλάων Δαρδανιάων
 195 ἀντίον αἴξασθαι, ἐϋδμήτους ὑπὸ πύργου,
 εἴ πῶς οἱ καθύπερθεν ἀλάλκοιεν βελέεσσι,

169 — 178. ὀλοφύρεται. ε', 871 etc. — Ἐκτορος. genit. causae. — ἐπὶ μηροῖ' ἔκην. Odyss. γ', 9.: θεῶ δ' ἐπὶ μηροῖ' ἔκην. „intell. ἐπὶ βομοῖς. fuerunt igitur duae Jovis arae, altera in Ida (γ', 276.), altera in acropoli.“ Ex H. v. α', 40 etc. — πολυπτύχου. φ', 449. — φράζεσθε. α', 554. ε', 440, ξ', 482 etc. — μητιάσθε, deliberate. semel dixit. — Ἀχιλλῆϊ δαμάσσομεν, Achilli domabimus, h. e. adferimus ei, quo Hectorem facilius domet atque interficiat. cf. 216 — 223, 270, 271, 276, 277. — ἀργικέραυνε. τ', 121, υ', 16.

179 — 181. π', 441 — 443. cf. δ', 29.
 183 — 185. θυμῷ, ira, iratus. — πρόφρονι, benevolae tibi. v. θ', 39, 40. intelligendum est pronomen, ut inferius 252 et passim. — μηδὲ τ' ἐρώει. β', 179.

186, 187. δ', 73, 74.

188 — 198. ἀσπερχές. δ', 32. — κλονέων ἔφεπε. λ', 496 etc. — Sch.: δίηται. (456, η', 197, μ', 276 etc.) διώξει (-η). ὄρσας. (ξ', 254 etc.) ἐκ τῆς κοίτης ἀγείρας ὄρησεν. (E: εὐνῆν νεβροῦ τὴν διατριβὴν λέγει, δυναμένην καὶ κοίτην καλεῖσθαι, ὅθεν Ἡσίοδος [O. et D. 529.] ἀθήρας ὑληκοίτας φησίν. — ἄγκυα. σ', 321, υ', 490 etc. — βήσσας. β', 532, λ', 87 etc.) καταπτήξας. (δ', 224 et alias hoc dicit καταπτώσσειν. cf. ann. ad ξ', 40. — θάμνω. λ', 156, ρ', 677, Od. ε', 471 etc.) ἀνιχνεύων. ἐξ ἔχου διαώκων. — „Schol. B. ἔμπυρον. (ε', 527 etc.) ἀνευδότως. sine remissione.“ Ex H. — ὄσσάκι. φ', 265. — Dardania porta, quam et ε', 789. memorat et inferius 413, eadem est atque Scaea. v. Pseudodidymi verba adscripta ad γ', 145. — ἐϋδμήτους ἐπὶ πύργου. μ', 154, π', 700. — καθύπερθεν,

- τοσδάκι μιν προπάρουιδεν ἀποστρέψασκε παραφθὰς
 πρὸς πεδίον· αὐτὸς δὲ ποτὶ πτόλιος πέτετ' αἰεὶ.
 ὡς δ' ἐν ὀνείρω οὐ δύναται φεύγοντα διώκειν,
 200 οὔτ' ἄρ' ὁ τὸν δύναται ὑποφεύγειν, οὔθ' ὁ διώκειν,
 ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, οὐδ' ὄς ἀλύξαι.
 πῶς δὲ κεν Ἐκτωρ Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο,
 εἰ μὴ οἱ πύματόν τε καὶ ὕστατον ἦντετ' Ἀπόλλων
 ἐγγύθεν, ὅς οἱ ἐπῶρσε μένος λαιψηρά τε γοῦνα;

tela conjici a Graecis in Hectorem vetat Achilles, ut eum solus perimat. attollit Jupiter lances fatales, et inclinatur Hectoris; quem jam deserit Apollo, Minerva autem promittit Achilli, se Hectori persuasuram ut resistat ac pugnet.

- 205 Λαοῖσιν δ' ἀνένευε καρῆατι δῖος Ἀχιλλεύς,
 οὐδ' ἕα ἰέμεναι ἐπὶ Ἐκτορι πικρὰ βέλεμνα,
 μήτις κῦδος ἄροιτο βαλῶν, ὁ δὲ δευτέρος ἔλθοι.
 ἀλλ' ὅτε δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνοὺς ἀφίκοντο,
 καὶ τότε δὴ χούρσεια πατήρ ἐτίταινε τάλαντα·
 210 ἐν δ' ἐτίθει δύο κῆρε ταηληγέος θανάτοιο,

desuper, ex muris. Hectorem, muris succedere studentem, semper praeveniens Achilles rejicit in campum, velut Dolonem Ulysses κ', 347. — ἀλάλοικειν. ἰ', 601, infra 348 etc. — παραφθὰς, ut E explicat. v. κ', 346, ψ', 515. — ποτὶ πτόλιος, versus urbem, non campum Scamandrium, sed in interiore gyro semper currebat Achilles, Hector exteriore.

199 — 201. δύναται τις: v. σ', 362. — οὔθ' ὁ διώκειν. E: τοῦτο δὲ φανερά διπτολογία ἐστὶ. τὸ γὰρ οὔθ' ὁ δ. εἴρηται μὲν ἀνωτέρω σαφέστερον ἐν τῷ οὐ δύναται φ. διώκειν, ἐνταῦθα δὲ συνεμῆθη, ὡς φιλοτιμησάμενον τοῦ ποιητοῦ τὸ γοργὸν φράσαι γοργότατα. hoc est argutari, dicamus potius, adjecta esse haec verba ταυτολογία, ut multa ejusmodi ap. Hom., perspicuitatis gratia. ceterum διώκειν dictum est ἐμφατικῶς pro καταλαμβάνειν, a consequente, quemadmodum dicit ὡς ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, sic ille hunc non poterat consequi pedibus seu cursu. — ἀλύξαι. θ', 243, φ', 565 etc. Virg. Aen. 12, 908.: ac velut in somnis oculos ubi languida pressit Nocte quies, nequidquam avidos extendere cursus Velle videmur, et in mediis conatibus aegri Succidimus; non lingua valet, non corpore notae Sufficiunt vires, nec vox nec verba sequuntur. E Cl. „Ces vers ont été reproduits par Klopstock (Messiade, ch. 14., v. 1247.) et par le Tasse dans la mort de Soliman. (Jérusalem, ch. 20., st. 105.) La crainte et l'irrésolution du prince rutule (Virg. l. c. 913 — 918.)

correspondent à la terreur d'Hector lorsqu'il voit sa lance repoussée par le bouclier d'Achille, et qu'il n'aperçoit pas son frère Deïphobe, 293 — 295. "Eichh.

202. genuinum est ὑπεξέφυγεν, nec arcensendum Aristarchi ὑπεξέφευγεν, distulisset. dicit poeta, quod tum fiebat: neque enim adhuc corripere Hectorem poterat Achilles, ὁ τὸν οὐ δύνατο μάρψαι ποσὶν, itaque ille Κῆρας ὑπεξέφυγεν θανάτοιο. bene Voss., ut Kraus. annotavit: Doch wie wär' izt Hektor entflohn vor den Keren des todes.

203, 4. πύματόν τε καὶ ὕστατον. tautologia pathetica. Voss: wenn nicht Einmal noch und zuletzt ihm Föbos Apollon Nahete, welcher ihm kraft aufregt und hurtige schenkel? — ἐπῶρσε — γοῦνα. v, 93.

205 — 207. λαοῖσιν 9 codd., decimusque in margine: ἄλλοισιν δὲ, quod per se non deterius; et sic v', 710. unus Vindob.: ἄλλοι ἔπονθ' ἔταροι, ubi ceteri libri inepte: λαοὶ ἔπ. ἔτ. sed retinendum tamen est λαοῖσιν, militibus gregariis, quoniam illi telis petere solebant hostes in medium progressos, ducibus, quos simul significaret vox ἄλλοισιν, tranquille expectantibus, dum cominus res gerenda esset. v. γ', 79 — 85, κ', 367, 368. — ἀνένευεν, abuebat. ζ', 311, Odys. φ', 129. — καρῆατι. τ, 405. — πικρὰ βέλεμνα, ut πικροὺς οἶστοὺς δ', 118. et saepius. — δευτέρους. κ', 368.

209 — 212. θ', 69 — 72, ubi v. ann. „Virg. Aen. 12, 725.: Jupiter ipse duas aequato examine lances Sustinet, et fata

τὴν μὲν Ἀχιλλῆος, τὴν δ' Ἐκτορος ἵπποδάμοιο.
 ἔλκε δὲ μέσσα λαβῶν. ῥέπε δ' Ἐκτορος αἰσιμον ἧμαρ,
 ὄχετο δ' εἰς Αἶδαο λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων.
 Πηλείωνα δ' ἴκανε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 215 ἀγχοῦ δ' ἴσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Νῦν δὴ νῶϊ γ' ἔολπα, διΐφιλε, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,
 οἴσεσθαι μέγα κῦδος Ἀχαιοῖσι προτὶ νῆας,
 Ἐκτορα δῆλώσαυτε, μάχης αἰτόν περ ἔοντα.
 οὐδ' οἱ νῦν ἔτι γ' ἔστι πεφυγμένον ἄμμε γενέσθαι,
 220 οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι ἐκάεργος Ἀπόλλων,
 προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο.
 ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν στῆθι, καὶ ἄμπνε· τόνδε δ' ἐγὼ τοι
 οἰχομένη πεπιθήσω ἐναντίβιον μαχέσασθαι.“

Minerva specie Deïphobi, quem prae ceteris fratribus amabat Hector, facile hunc impellit in eam mentem, ut secum obviam eundem Achilli censeat.

“Ὡς φάτ' Ἀθηναίη· ὁ δ' ἐπέειθετο, χαῖρε δὲ θυμῷ,
 225 στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ μελῆς χαλκογλῶχινος ἔρεισθελς.

imponit diversa duorum, Quem damnet labor, et quo vergat pondere letum. cf. Macrob. Sat. 5, 13. Cl. annotavit H, in Aeschylī Ψυχοστασία videri ψυχᾶς dici κῆρας θανάτου, vitas Achillis et Memnonis morti destinatas. pugnam illorum descripsit Q. Calaber 2., adstantibus duabus Κηροῖν, Eride autem tenente lances certaminis: “Ερις δ' ἔθνευε τάλαντα Τροίηνς ἀλεγείνᾳ, τὰ δ' οὐνεῖτι ἴσα πέλοντο, 539. cf. H.

213. merito mirantur viri docti sublimitatem verborum ὄχετο δ' εἰς Αἶδαο, et terribile illud λίπεν δὲ ἐ Φοῖβος Ἀπόλλων, quo actum esse de Hectore sentimus. simile est, sed minus patheticum, quod dicit δ', 73 sq.: αἱ μὲν Ἀχαιῶν κῆρες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ ἔξεσθην, Τρώων δὲ πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἀερόθεν. Virg. Aen. 12, 869.: at procul ut Dirae stridorem agnovit et alas, Infelix crines scindit Iuturna solutos: — „Quid nunc te tua, Turne, potest germana juvare? — Jamjam linquo acies.“ — Tantum effata caput glauco contextit amictu, Multa gemens, et se fluvio dea condidit allo. quae et ipsa minus assurgunt, carentque Iomeri velut in aciem collecta breviloquentia. D. Montbel.: „Ce passage est l'une admirable beauté; rien de plus majestueux et de plus pathétique à la fois que cette image de la destinée d'Hector, qui, dans les balances du maître des dieux, s'abaisse et touche aux enfers. — Maintenant tout est fini pour le guerrier malheureux; le dieu qui lui fut proche jusqu'à cette heure ne peut plus en; il cesse de lutter contre l'ordre de

la destinée. Il y a là surtout une idée morale qu'on ne saurait assez remarquer: ou sent que tout est perdu pour Hector sitôt que la divinité l'abandonne; sa mort est irrévocable.“

216—229. ἔολπα. ν', 186 etc. — διΐφιλε, φαίδιμ' Ἀχ. commotior dea geminatis eum epithetis salutatur, quorum tamen majus pondus habet διΐφιλες, Jovi dilecte, quia victoriam sperare debet is, cui favent Jupiter et fata, non φαίδιμος, qualis et Hector fuit. — δηλώσαντε. θ', 534 etc. — αἰτόν. ε', 388. — οὐδ' οἱ, non οὐχ οἱ. v. ann. ad α', 47. — πεφυγμένον γενέσθαι. h. e. φυγεῖν. v. ζ', 488. Sch.: οὐδ' οἱ — γενέσθαι. ἀδύνατον, φησὶν, ἔστιν αὐτῷ διαφυγεῖν ἡμᾶς. — ἐπὶ στῆθι ἢ κἀμοι, inquit E, quasi legerit alicubi κἀμοι. certe is sensus est τοῦ πάθοι, nec ὁ πολλὰ πάσχειν multum dissimilis τῷ πολυπραγμονοῦντι, quemadmodum et H: „etsi multa fecerit,“ inquit, „multa molitus sit, nil intentatum reliquerit, ad flectendum Jovem.“ cf. inferius 505. „ψ', 96.: πάντα μάλ' ἐτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελύεις. cognata sunt verba πάσχειν et πράττειν ap. Atticos.“ E Krauseo. Sch.: προπροκυλινδόμενος πατρὸς Διὸς. πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Διὸς κυλινδόμενος, ὁ ἔστιν ἰκετεύων. (vim duarum praepositionum non dixit; sed E: τὸ ἐπίμονον τῆς ἰκετείας, inquit, δηλοῖ διὰ τῶν δύο προθέσεων.) ἄμπνε. (ε', 697, λ', 359 etc.) ἀναπάνεο. (πεπιθήσω. α', 100, ι', 184 etc.) χαλκογλῶχινος. χαλκοῦς ἐχούσης γωνίας. ταυνηγλῶχινας οἰστούς dixit

- ἡ δ' ἄρα τὸν μὲν ἔλειπε, κιχῆσατο δ' Ἐκτορα δῖον,
 Διηφόβῳ εἰκνία δέμας καὶ ἀτειρέα φωνήν·
 ἀγγοῦ δ' ἰσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 „Ἥθει", ἡ μάλα δὴ σε βιάζεται ὠκύς Ἀχιλλεύς,
 230 ἄστν πέρι Πριάμοιο ποσὶν ταχέεσσι διώκων.
 ἄλλ' ἄγε δὴ στέωμεν, καὶ ἀλεξώμεσθα μένοντες!“
 Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·
 „Διηφοβ', ἡ μὲν μοι τοπάρος πολὺ φίλιτατος ἦσθα
 γνωτῶν, οὐς Ἐκάβη ἠδὲ Πριάμος τέκε παῖδας·
 235 νῦν δ' ἔτι καὶ μᾶλλον νοέω φρεσὶ τιμήσασθαι,
 ὃς ἔτλης ἐμεῦ εἶνεκ', ἐπεὶ ἴδες ὀφθαλμοῖσι,
 τείχεος ἐξελθεῖν, ἄλλοι δ' ἔντοσθε μένουσι.“
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 „ἠθεῖ", ἡ μὲν πολλὰ πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 240 λίσσουθ', ἐξείης γουνούμενοι, ἀμφὶ δ' ἑταῖροι,
 αὐθι μένειν, τοῖον γὰρ ὑποτρομέουσιν ἄπαντες·
 ἄλλ' ἐμὸς ἔνδοθι θυμὸς ἐτείρετο κένθει λυγρῷ.
 νῦν δ' ἰθὺς μεμαῶτε μαχάμεθα, μηδὲ τι δοῦράων
 ἔστω φειδωλῆ, ἵνα εἶδομεν, εἴ κεν Ἀχιλλεύς
 245 νῶϊ κατακτείνῃς ἕναρα βροτόεντα φέροται
 νῆας ἐπι γλαφυράς, ἢ κεν σῶ δοῦρὶ δαμείῃ.“
 Ὡς φραμένη καὶ κερδοσύνη ἠγγήσατ' Ἀθήνη.
 οἱ δ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 τὸν πρότερος προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἐκτωρ·

Hectoris adversus Achillem consistentis oratio.

- 250 „Οὐ σ' ἔτι, Πηλέος υἱέ, φοβήσομαι, ὡς τοπάρος περ.
 τοῖς περὶ ἄστν μέγα Πριάμον δῖον, οὐδέ ποτ' ἔτλην
 μεῖναι ἐπερχόμενον· νῦν αὐτέ με θυμὸς ἀνήκε,
 στήμεναι ἀντία σεῖο. ἔλοιμί κεν, ἢ κεν ἀλοίην.
 ἄλλ' ἄγε, δεῦρο θεοὺς ἐπιδώμεθα· τοὶ γὰρ ἄριστοι

δ', 297. — δέμας καὶ ἄτ. φωνήν. ν', 45 etc. — ἠθεῖε. ζ', 518.

231. λ', 348.

234 — 236. γνωτῶν, fratrum. ν', 697. — νοέω, cogito, decrevi. ω', 560. — τιμήσασθαι. intell. σέ, quo referendum est ὃς sequens. Rom., Steph., E: τιμήσεσθαι. v. Matth. §. 506, 2. — ὃς ἔτλης. baccheus pro molosso. v. α', 70. ἔτλης, sustinisti, ausus es.

240 — 246. ἐξείης, deinceps. α', 448, ζ', 241 etc. — Sch.: τοῖον. (ο', 400 etc.) τοίως, οὕτως. — ὑποτρομέουσιν, timent. κ', 95, ν', 28, ο', 636 etc. — ἐτείρετο. ε', 153, δ', 81 etc. — E: φειδωλή ἐνταῦθα ἡ φειδωλή ἐξῆσθη, γενομένη ἐκ τοῦ φειδωλικάτὰ πρόσληψιν συλλαβῆς, ὁμοίως τῷ τετραπάλῃ [καὶ πανσολῇ]. καὶ ἔστιν αὕτη μὲν μονογενής, ἡ δὲ φειδωλῆ χειρ, ἡ ψυχῆ, ἡ γνώμη, ἔχει καὶ ἀρσενικὸν γένος, κ. οὐδέτερον. — εἶδομεν, εἶδα-

μεν. — ἕναρα βροτόεντα. ζ', 480 etc. — νῆας ἐ. γλαφυράς. γ', 119 etc.

247. ordo: ὡς φραμ. Ἀθ. καὶ ἠγγήσατο κερδ. non solum suasit, sed etiam praeiit astu. hyperbaton. similiter Pandarum Minerva decipit libro 4.

248. γ', 15, ε', 14 etc.

250 — 259. Sch.: φοβήσομαι. (ζ', 41, ε', 140 etc.) φεύξομαι. (δῖον, fugi, a consequente: nam proprie est timui. v. ε', 566 etc. Schol. Leid.: φοβήσεις ἔφωγον. — νῦν — ἀνήκεν. η', 152, κ', 389 etc. — ἀλοίην. v. ι', 538, ξ', 31 etc.) θεοὺς ἐπιδώμεθα. ὁμώσωμεν, ἐπίπτας καὶ μάρτυρας τῶν λεγομένων ποιησώμεθα. (splendunt ex sequente versu μάρτυρας. testes dare pariter dicunt Latini, Graeci autem eodem sensu etiam λαμβάνειν μάρτυρα, germ. zu Zeugen nehmen. Eurip. Herc. fur. 181.: οὐ γὰρ ἔσθ' ὅπου Ἐσθλὸν τι δρᾶσας μάρτυρ

255 μάρτυροι ἔσονται καὶ ἐπίσκοποι ἀρμονιάων.
οὐ γὰρ ἐγὼ σ' ἔκπαρλον αἰκιδῶ, ἀλλ' κεν ἐμοὶ Ζεὺς
δώῃ καμμοινήν, σὴν δὲ ψυχὴν ἀφέλωμαι,
ἀλλ' ἐπεὶ ἄρ' κέ σε συλήσω κλυτὰ τεύχε', Ἀχιλλεῦ,
νεκρὸν Ἀχαιοῖσιν δώσω πάλιν ὡς δὲ σὺ ῥέξεν.

aequam conditionem, quam tulit Hector, Achilles adspernatur, et hastam in eum conjicit.

260 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἔκτορ, μὴ μοι, ἄλαστε, συνημοσύνας ἀγόρευε.
ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστὰ,
οὐδὲ λύκοι τε καὶ ἄρνες ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσιν,

ἀν λάβοις πάτραν. — μάρτυροι. sic Hom., non μάρτυρες. v. α', 338, Od. π', 423 etc) ἐπίσκοποι. ἔφοροι, φύλακες. — Ap.: ἀρμονιάων. ἐπὶ μὲν τῶν συνθηκῶν μάρτυροι — ἀρμ. ἐπὶ δὲ τῶν ἀρμογῶν γόμοφοισιν δ' ἄρα τὴν γε καὶ ἀρμονίησιν ἄρησεν. (Odys. ε', 248.) — ἐκπαρλον, ἐκπύλωσ, immodice, immane. — αἰκιδῶ. π', 545. — καμμοινήν, καταμολύνειν, καταμολύνειν, cum quis in acie stat, nec fugit. Xenoph. Cyr. 2, 1, 9.: τοῖς πολεμίοις δὲ (ποιήσεις) τὸ φεύγειν ἢ τὸ μένειν αἰρετώτερον. Tyrtaeus 2.: ἀλλὰ τις εὖ διαβάς μενέτω. significatur autem victoria per synecdochen. Schol. A: ὅτι καμμοινή νίκη, οὐ καθολικῶς, ἀλλὰ ἢ ἐν καταμολύνει. διὸ ἐπὶ τῶν καταμαρτύρων καὶ πικτενόντων (ψ', 661.) τίθησιν, ἐπὶ δὲ δρομέων οὐκ ἐπί. Ap.: τὴν ἐν καταμολύνει νίκην etc. — Schol. A: ῥέξεν. ἀντὶ τοῦ ῥέξεν. v. γ', 285, δ', 71.

260. ferociter Achilles Hectori respondet, sibi que constat. D. Montbel.: „Il n'est personne qui ne soit frappé du ton opposé de ces deux discours. Dans celui d'Hector on retrouve tout le langage d'un homme qui prévoit une mort inévitable. La réponse altière et féroce d'Achille ne laisse aucun doute sur l'issue du combat. L'implacable ennemi parle en vainqueur, et cette certitude est dans tous les esprits. Ce qu'on ne peut se lasser d'admirer dans Homère, c'est l'expression toujours si franche, si naïve et si juste de tous les mouvements de l'ame. Il y a là quelque chose de plus qu'une simple fiction; partout la force de la vérité vous saisit, partout on sent la conviction intérieure du poète. Virgile, malgré son art prodigieux, laisse apercevoir le travail de l'esprit; toujours Hom. chante d'inspiration.“ praeclare Schubarth *Ideen* etc. p. 163.: „Dieser von Menschen und Göttern im dringendsten Augenblick ver-

lassene, auf Alles verzichtende, nicht durch das stolze Gefühl des Eigenbesitzes einer ungeheuern, überwältigenden Kraft emporgehobene Hector, der den zartesten Makel, den man an seiner Gesinnung, Reinheit u. Unschuld finden könnte, büssen zu müssen glaubt (99—110.), und besonnen das Schrecklichste, Fürchterlichste annahend erduldet (295—305.) — ist wohl grösser, steht wohl höher, menschlicher, göttlicher da als der Pelide, der nur wenige Augenblicke früher unsern äusseren Sinn erschütterte u. ausser sich setzte, wenn er mit den Flüssen sich balgt, und als Inneres von diesem Wahnsinn, von diesem Frevlen an der Natur, ein schrecklich verschuldetes, durch Selbstsucht herbeigeführtes, Hinopfern des Liebsten enthüllt. Mag er der leiblich geborene Sohn einer Göttin seyn: Hector, der Sohn einer sterblichen Mutter, zeigt in der That, was Menschen zu Göttern macht. — ὑπόδρα ἰδὼν. α', 148 etc.

261—265. ἄλαστε. (ω', 105, Odys. α', 342 etc. cf. μ', 163.) ἀλάθητε. δεῦνα κ. ἀνεπίληστα εἰρησασμένε. συνημοσύνας ἀγόρευε. ἀντὶ τοῦ μὴ μοι περὶ συνθηκῶν διαλέγου. ὁ μ. θυμὸν ἔχουσιν. ὁμοιοσοῦσι. hymn. in Merc. 391.: ἀμφοτέρους δ' ἐκέλευσεν ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας Ζητεῦναι. ὁμόφρονεῖν et ὁμοφροσύνην dixit 6. et 9. I. Odysseae, ὁμοφροσύνας ibidem ο', 198. „Aristoph. Pace 1014.: οὐ γὰρ πο τοῦτ' ἐστὶ φίλον μακάρεσσι θεοῖσι, Φυλόπιδος λῆξαι, πρὶν κεν λύκος οἶν ὕμεναιοῖ. (ibi Schol. haec nostri laudat.) Horat. Epod. 4.: *lupis et agnis quantas sortito obligit, Tecum mihi discordia est.*“ Cl. itidem Horat. Od. 1, 33, 7.: *prius Appulis Jungenthor capreae lupis.* cf. Paroemiographos et, quos de proverbiali illo luporum et agnorum odio laudavit Boissonad., interpretes Aristaei p. 727. tiges pro lupis dixit Horat. epi-

- ἀλλὰ κακὰ φρονέουσι διαπερὲς ἀλλήλοισιν,
 265 ὡς οὐκ ἔστ' ἐμὲ καὶ σὲ φιλήμεναι, οὔτε τι νῶϊν
 ὄρκια ἔβουονταί, πρὶν γ' ἢ ἕτερόν γε πεσόντα
 αἵματος ἄσαι Ἄρηα, ταλαύρινον πολεμιστήν.
 παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκειο· νῦν σε μάλα χρῆ
 αἰχμητήν τ' ἔμεναι καὶ θαρσαλέον πολεμιστήν.
 270 οὐ τοι ἔτ' ἔσθ' ὑπάλυξις, ἄφαρ δὲ σε Παλλὰς Ἀθήνη
 ἔρχει ἐμῷ δαμάει. νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀποτίσεις
 κῆδε' ἐμῶν ἐτάρων, οὓς ἔκτανες ἔρχει δῦων."

quam evitatum ab Hectore Achilli reddit Pallas.

- Ἡ δ' αὖ, καὶ ἀμπεπαλὼν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος.
 καὶ τὸ μὲν ἄντα ἰδὼν ἠλεύατο φαίδιμος Ἔκτωρ.
 275 ἔξετο γὰρ προιδὼν, τὸ δ' ὑπέριπτατο. χάλκειον ἔγχος,
 ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη· ἀνὰ δ' ἤρπασε Παλλὰς Ἀθήνη,
 ἃν δ' Ἀχιλῆϊ δίδου, λάθε δ' Ἔκτορα, ποιμένα λαῶν.

confidentius Hector Achillem alloquitur et impugnat.

- Ἔκτωρ δὲ προσέειπεν ἀμύμονα Πηλεῖωνα·
 „Ἡμυροτες, οὐδ' ἄρα πῶ τι, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 280 ἐκ Διὸς ἠείδης τὸν ἐμὸν μῦθον. ἦτοι ἔφης γε·
 ἀλλὰ τις ἀρτιεπῆς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μῦθων,

stola ad Pisones 13. — διαπερὲς. εἴ, 112 etc. — φιλήμεναι, φιλήναι, a forma φίλημα, cujus primam v', 304. et alias producit. cf. ann. ad δ', 155.

267. εἴ, 289, v', 78.

268. παντοίης ἀρετῆς, omnigenae virtutis. ο', 641.: ἀμείνων παντοίας ἀρετῆς, ἡμὲν πόδας, ἡδὲ μάχεσθαι. idem est μάχη πάσα β', 823, ut H notavit, qui et η', 237—241 conferri jussit, quo discamus, quam multiplex sit ars bellica heroum. similiter ars tota aurifabri dicitur τέχνη παντοίη Odys. ζ', 234 et ψ', 161., aurigandi μῆτις παντοίη ψ', 314. quam artem et ἵπποσύνη παντοίαι significant ibidem 307., sicut poëticam οἶμαι παντοίαι Odys. χ', 347. „Virg. Aen. 12, 891.: verte omnes tete in facies, et contrahe quidquid Sive animis sive arte vales.“ Cl. — μιμνήσκειο, memor esto. v', 722, ω', 1A, Odys. γ', 142 etc.

269. εἴ, 602, π', 493.

270—272. ὑπάλυξις, effugium. Odys. ψ', 287. — ἔρχει ἐμῷ. h. e. ἐμοί. v. 175, 176. — ἀθρόα πάντα κῆδεα, simul omnes dolores caedesque. sic etiam Odys. α', 43. de Aegistho: νῦν δ' ἀθρόα πάντ' ἀπέτισε. cf. ibidem β', 356, Iliad. β', 439, ξ', 38 etc. Sch.: ἀποτίσεις, ἐκτίσεις, ἀποδώσεις. — ἔρχει δῦων. λ', 180.

273. γ', 355, εἴ, 280 etc.

274. v', 184, 404, π', 610 etc.

275—277. ἔξετο, subsedit. ξ', 495 etc. „Virg. Aen. 10, 522.: ille astu subit, ac tremebunda supervolat hasta.“ Cl. — ἐν γαίῃ δ' ἐπάγη. κ', 374. — „ἀνὰ — δίδου.“ Virg. Aen. 12, 785.: fratrique ensem dea Daunia reddit.“ Cl.

279—281. ἡμυροτες. εἴ, 287, π', 336 etc. — ἠείδης, noveras. duo Veneti: ἠείδης, Ald. 3.: ἠείδης etc. v. H, ann. ad α', 70., Th. §. 211, 33. Odys. ι', 205.: οὐδέ τις αὐτὸν ἠείδη δμῶων. „ἀρτιεπῆς est, qui loquitur apta, consentanea, ut ἀσχροεπῆς, πανροεπῆς, qui foeda, pauca. sic Hesiodus Theog. 29. Musas vocat ἀρτιεπείας. ἄρτια βάζειν eodem sensu dixit Hom. ξ', 92.“ Ex H. recte Ap.: ἀπηρτισμένους τοῖς λόγοις, Schol. B: ἀπηρτισμένους εἰς τὸ λέγειν, ὥστε πιστεῦσθαι, Sch.: ἀπηρτισμένους καὶ ἵκανὸς εἰπεῖν etc. cf. Schn. h. v. — ἐπίκλοπος μῦθων. Sch.: παραλογιστικὸς, ἀπατεῶν, διὰ λόγων κλέπτειν τὴν ἀλήθειαν εἰδώς. „Schol. A: ἠσκηκῶς λόγοις ἀπατᾶν. „Hesych. h. v. laudavit illa α', 132. μὴ κλέπτε νόον. ἠπεροπῆα et ἐπίκλοπον, ψευδέα τ' ἀρτυνοντας junxit Odys. λ', 364, κερδαλέον et ἐπίκλοπον ibidem v', 291. Odys. φ', 397.: ἦ τις θρητήρ κ. ἐπίκλοπος ἔπλετο τόξων. Pind. Nem. 7, 32.: σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μῦθοις.“ Ex H et Kraus. oratorem disertum, sed eundem subdolum, Achillem esse ait.

ὄφρα σ' ὑποδδείσας μένεος ἀλκῆς τε λάθωμαι.
 οὐ μὲν μοι φεύγοντι μεταφρένων ἐν δόρῳ πῆξις,
 ἀλλ' ἰθύς μεμαῶτι διὰ στήθεσφιν ἔλασσον,
 285 εἴ τοι ἔδωκε θεός! νῦν αὖτ' ἐμὸν ἔγχος ἄλευαι
 χάλκεον! ὡς δὴ μιν σφ' ἐν χροῖ πᾶν κομίσαιο,
 καί κεν ἐλαφρότερος πόλεμος Τρώεσσι γένοιτο,
 σεῖο καταφθιμένοιο· σὺ γάρ σφιβι πῆμα μέγιστον.“

resilit hasta ejus a scuto Achillis, nec vocatus praesto est Deiphobus.

Ἡ ῥα, καὶ ἀμπεπαλῶν προῖει δολιχόσκιον ἔγχος,
 290 καὶ βάλε Πηλεΐδαο μέσον σάκος, οὐδ' ἀφάμαρτε·
 τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκος δόρυ. χῶσατο δ' Ἔκτωρ,
 ὅτι ῥά οἱ βέλος ὠκὺ ἐτάσιον ἔκφυγε χειρός·
 στῆ δὲ κατηφῆσας, οὐδ' ἄλλ' ἔχε μελίλιον ἔγχος.
 Διήφοβον δ' ἐκάλει λευκάσπιδα, μακρὸν αὔσας.
 295 ἦτέε μιν δόρυ μακρὸν· ὁ δ' οὔτι οἱ ἐγγύθεν ἦεν.
 Ἔκτωρ δ' ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε·

Minervae fraude patefacta Hector decernit mori fortiter.

„ὦ πόποι, ἧ μάλα δὴ με θεοὶ θανάτόνδε κάλεσσαν!
 Διήφοβον γὰρ ἔργω' ἐφάμην ἦρωα παρεῖναι·
 ἀλλ' ὁ μὲν ἐν τείχει, ἐμὲ δ' ἐξαπάτησεν Ἀθήνη.
 300 νῦν δὲ δὴ ἐγγύθι μοι θάνατος κακός, οὐδέ τ' ἀνευθευ,
 οὐδ' ἀλέη. ἧ γὰρ ῥα πάλαι τόγε φίλτερον ἦεν

283. θ', 95.

285—294. ἄλευαι, vita. γ', 360, ε', 28 etc. — ὡς δὴ μιν, εἴθε δὴ αὐτό, τὸ ἔγχος etc. „σ', 107.: ὡς ἔρις ἐν τε θεῶν, ἔκ τ' ἀνθρώπων ἀπόλοιτο. cf. φ', 279, ω', 764.“ Ex H. — κομίσαιο, auferas, gestes. cf. ξ', 456. — ἀπεπλάγχθη, excussa est. λ', 351.: πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκίφει χαλκός, Οὐδ' ἔκετο χροῖα καλόν. φ', 593.: πάλιν δ' ἀπὸ χαλκός ὄρουσε Βλημένον, οὐδ' ἐπέρησε· θεοῦ δ' ἠρῶκαε δῶρα. — χῶσατο. hic quoque praeter E Sch.: ἀνεχρῆθη, ἐλυπήθη, ut ν', 165. sed facile carebimus ista interpretatione; quod nec Krauseum fugit. primum irascitur Hector, quia resiliit hasta ab Achillis clipeo; deinde dolet, se aliam non habere. dolentis enim est adstare κατηφῆσαντα, quod ταυτολογίαν saperet, si verus esset Pseudodidymus. — idem: κατηφῆσας. (Odys. π', 342.) στυγνάσας. κατηφῆσας dixit Odys. ω', 431, κατηφῆσας II. ω', 253, καταφῆσεν cum alias, tum γ', 51, ubi v. ann. — μελίλιον ἔγχος. ε', 655 etc. „Virg. Aen. 12, 915.: Rutulos adspectat et urbem, Cunctaturque metu, telumque instare tremiscit“ etc. Cl. — λευκάσπιδα. κνυῖως dictum ait Ap. intellexit igitur alium clipeum, fortasse gypsatum (v. Schn. v.); sed H splendentem, secutus ille, HOMER. III.

ni fallor, Eustathium, qui sic: οἶα ἐπίσημον, ὡς εἰκός, ἔχοντα λευκὸν σάκος, καθὰ καὶ Ἀργεῖοι παρὰ Σοφοκλεῖ (Antig. 104.) λευκάσπιδες ἰστοροῦνται. τῶ δὲ παρασῆμῳ (praestantia), φασί, τοῦ ὄπλου ἢ τοῦ φοροῦντος ἐμφαίνεται ἀρετή. prior Aeschylus Argivos appellaverat λευκάσπιν λαόν Theb. 88. sed omnibus commune vix intelligi potest παράσημον sive ἐπίσημον. quare Heynei sententiae subscribo. v. Schn. v. λευκός. 295. asyndeton valde efficax in tali turba.

296. ἔγνω, ἔγνω τι, cognovit seu sensit aliquid; scil. id, quod jam dicturus est, deos se vocasse ad mortem. habet haec ellipsis, quo, velut obscuro instantis fati indicio, terreatur animus legentis. cf. 319.

297. Turnus apud Virg. Aen. 12, 894.: non me tua fervida terrent Dicta, ferox; di me terrent et Jupiter hostis. cf. ρ', 175—178. Eichh.

299—305. Ἀθήνη. Minervam se decepisse dicit propter Achillis verba 270. — Schol.: ἀλέη. (Odys. ρ', 23.) ἔκλισις, φυλακή. (ἀλέαν, calorem, de quo E, Hom. ignorat. ceterum intell. ἐστὶ: nec effugium est. — πάλαι, olim, ante. — τόγε. recte Excerpta MSS. Scholl.: τοῦτο τὸ ἀλέειν πάροιδε θεοῖς φίλτερον ἦν, ἀλλὰ νῦν οὐκ ἐστὶ φίλτε-

Ζημί τε, καὶ Διὸς υἱεῖ, Ἐκηβόλω, οἳ με πάρος γε
 πρόφρονες εἰρύατο· νῦν αὐτὲ με Μοῖρα κηράνει.
 μὴ μὲν ἀσπουδαί γε καὶ ἀκλειῶς ἀπολοίμην,
 305 ἀλλὰ μέγα ῥέξας τι καὶ ἔσσομένοισι πυθέσθαι.“

pugna duorum heroum. letaliter vulneratus cadit Hector.
 Ὡς ἄρα φωνήσας εἰρύσατο φάσγανον ὄξυ,
 τό οἱ ὑπὸ λαπάρην τέτατο μέγα τε, στιβαρόν τε,
 οἴμησεν δὲ ἀλείς, ὥστ' αἰετὸς ὑψηπετήεις,
 ὄστ' εἶδεν πεδλονδε διὰ νεφέων ἔρεβεννῶν,
 310 ἀρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν ἢ πτώκα λαγῶν.
 ὡς Ἐκτωρ οἴμησε, τινάσσων φάσγανον ὄξυ.
 ἀρμήθη δ' Ἀχιλεὺς, μένεος δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
 ἀργίον· πρόσθεν δὲ σάκος στέροιο κάλυψε
 315 τετραφάλω· δειναὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 χρῦσαι, ἃς Ἥφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 οἶος δ' ἀστήρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῶ
 ἔσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῶ ἴσταται ἀστήρ,
 ὡς ἀίχμης ἀπέλαμπ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεὺς

ρον. h. e. φίλον. antea se vicisse ait
 ope deorum, et inprimis eorum summi,
 Jovis, et Trojanorum patrii Apollinis,
 quemadmodum ad deos omnia referebant
 prisci illi.) εἰρύατο. (α', 239 etc.) εἰ-
 ρύοντο, ἔσωζον. ἀσπουδαί. χωρὶς
 κακοπαθείας. (h. e. non ignave, stren-
 nue. Veneti duo et unus Paris.: ἀσπου-
 δι. v. ann. ad θ', 511. — „μέγα ῥέ-
 ξας τι. Virg. Aen. 9, 186.: aut pu-
 gnam aut aliquid jamdudum invadere
 magnum Mens agitat mihi. — καὶ ἔσσο.
 πυθέσθαι. β', 119, γ', 287, Odysse.
 λ', 76, φ', 255, ω', 432. Cyrillus in Ju-
 lianum p. 336.: καὶ ὄνυγόνοισι.“ Ex H.
 Virg. Aen. 2, 670.: nunquam omnes ho-
 die moriemur inulti. Cl. idem ibid. 12,
 676.: Jamjam fata, soror, superant:
 absiste morari! Quo deus et quo dura
 vocat Fortuna, sequamur. Stat confer-
 re manum Aeneae; stat quidquid acerbi
 est Morte pati, nec me indecorem, ger-
 mana, videbis Amplius. hunc, oro, sine
 me furere ante furorem! Eichh. versus
 praeclari, quos profert Cleomenes Spar-
 tanus ap. Polyb. 5, 38, Ciceroque usur-
 pavit Epist. ad Att. 10, 1. et ad Div.
 13, 15. Ex Ern. et H.

307—310. λαπάρην. γ', 359 etc.
 — οἴμησεν. 140. — ἀλείς. 12. —
 Ἀρ.: ἀμαλήν. (Odysse. υ', 14.) ἀπα-
 λήν, νέαν· ἀρπάξων etc. similiter alii.
 Macedonum vocem esse ait Etym., h. e.
 serius quoque illis usitatam. — πτώκα
 λαγῶν, pavidum leporem. πτώκα per
 se dixit ρ', 676. cf. κ', 361. „Virg. A. 9,
 563.: qualis ubi aut leporem, aut can-

denti corpore cycnum Sustulit, alta
 tens, pedibus Jovis armiger uncis; Quo-
 situm aut matri multis balatibus agni
 Martius a stabulis rapuit lupus. quod
 locum Macrobius. Sat. 5, 12. recenset
 ter eos, in quibus poetae par poe-
 splendor amborum est.“ Cl. Eichh. ca-
 paravit ο', 690, ρ', 674. et illa Ario-
 Ori. fur. 11, 20.: via la porta, Ca-
 lupo tal' hor picciolo agnello, O l'au-
 la portar ne l'unghia torta Suole o
 lombo, o simile altro augello.

313—315. ἀργίον. v. ann. ad
 193. Bentejus: ἀργίον. — δειναί-
 λεον. δ', 135 etc. — τετραφά-
 ε', 743. — δειναὶ δὲ etc., furch
 schüttert' umher die goldene mähne.
 go: καλαὶ δὲ, sed Scholl. A, T et V
 αὶ πλείονες δειναὶ δὲ. sic γ',
 λ', 42. et saepius: δεινὸν δὲ λ'
 καθ' ὑπερθεὺς ἐνευεν. et ζ', 469.: λ'
 ἵπποχαίτην, Δεινὸν ἂν ἀγορ-
 κόρουδος νεύοντα. friget prae ho-
 καλαί, quidquid dicit E. ceterum o
 382, π', 795.

317—325. εἶσι, it, fertur. —
 κτὸς ἀμ. 28. — ὃς κάλλιστος
 ἀστήρ. „φάαντατον appellat O
 ν', 93. Apollonius Rhod. 2, 40. de
 luce, Amycum invadente: ὃ δ' οὐ
 ἀτάλαντος Ἀστὲρ Τυνδαρίδης,
 κάλλισται ἔασιν Ἑσπερίην διὰ
 φαινομένου ἀμαρναί. Virg. A.
 589.: qualis ubi Oceani perfusus L
 unda, Quem Venus ante alios ast
 diligit ignes, Extulit os sacrum
 E Cl. et H. — ἀπέλαμπ', ἀπ-

- 320 πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέαν κακὸν Ἑκτορι δίῳ,
 εἰσορόαν χροῖα καλόν, ὅπῃ εἴξετε μάλιστα.
 τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χροῖα χάλκεα τεύχη,
 καλὰ, τὰ Πατρόκλιοιο βίην ἐνάριξε κατακτάς,
 φαίνεται δ', ἢ κληῖδες ἀπ' ὤμων ἀνχέν' ἔχουσι,
 325 λαυκανίην, ἵνα τε ψυχῆς ὤκιστος ὄλεθρος.
 τῇ ὅ' ἐπὶ οἱ μεμαῶτ' ἔλασ' ἔγχει δίος Ἀχιλλεύς·
 ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' ἀνχένος ἦλθ' ἀκωκῆ,
 οὐδ' ἄρ' ἀπ' ἀσφάραγον μελή τάμε χαλκοβάρεια,
 ὄφρα τί μιν προτιεῖποι ἀμειβόμενος ἐπέεσβιν.
 330 ἦριπε δ' ἐν κονίῃς· ὁ δ' ἐπεύξατο δίος Ἀχιλλεύς·

Achilles gloriatio et minae atroces.

- „Ἑκτορ, ἀτάρ που ἔφης, Πατροκλῆ' ἔξεναρῖζαν,
 σῶς ἔσσεσθ', ἐμὲ δ' οὐδὲν ὀπίξσο νόσφιν ἰόντα,
 νῆπιε! τοῖο δ' ἀνευθεν ἀσσογητῆρ μέγ' ἀμείνων
 νηυσὶν ἐπι γλαφυρῆσιν ἐγὼ μετόπισθε λελείμην,
 335 ὅς τοι γούνατ' ἔλυσα. σὲ μὲν κύνες ἦδ' οἰωνοὶ
 ἔλκησουσ' αἰκῶς, τὸν δὲ κτεριοῦσιν Ἀχαιοί.“

τι. cf. 296. „Planudes ineditus: ἀπρόσ-
 ωπόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ ἐν τῇ
 χι ῥαψωδίᾳ ὡς ἀίχμησ ἀ. εὐηκίος.
 (sic, et fortasse rectius Both.) οὐδὲ γὰρ
 ἔχει τινὰ εὐθείαν, εἴτε ἐν τῷ λόγῳ, εἴ-
 τε ἔξωθεν, προσεχῶς νοουμένην· λαμ-
 βάνεται μέντοι διαλυόμενον, ἀντὶ τοῦ
 λαμπηδῶν ἐξῆι.“ Boissonad. Sch.: εὐ-
 ἠκίος. καλῶς ἠκουημένης. — ὅπῃ
 εἴξειε μάλιστα, ubi potissimum ce-
 deret impulsu seu percussu corpus
 Hectoris. — τοῦ δὲ καὶ etc. et tege-
 bant quoque huius reliquum corpus etc.
 cf. inferius 435 etc. — ἄλλο τόσον
 Suidas h. v. de Homero: οὕτως εἶωθε
 λέγειν ἄλλο τόσον, ἐπειδὴν ἀπολλίη
 τὴ τοῦ ὄλου μικρὸν ἀτελές. similiter
 Scholiastae. cf. σ', 378, ψ', 454, 5. —
 Πατρόκλιοιο βίην. β', 658 etc. —
 ἐνάριξε. α', 191 etc. ceterum v. ρ',
 188 — 195. — κατακτάς. β', 662 etc.
 — ἀπ' ὤμων ἀνχέν' ἔχουσιν.
 ἀπέχουσιν ὦ. ἀνχένα. Sch.: καθ' ὁ μέ-
 ρος αἱ κατακλιθεὶς συνάπτουσι, διείρ-
 γουσαι τὸν ἀνχένα ἀπὸ τῶν ὤμων. cf.
 θ', 324, 5. — λαυκανίην, jugulum,
 Germ. den Schlund. antiquior, ut vide-
 tur, scriptura; sed usitatior altera λευ-
 κανίη, quam et hic ostendit pars codi-
 cum. ἀνχένα, λαυκ. asyndeton epex-
 egeticum; h. e. ἀνχένος λαυκ., colli
 partem eam, qua est jugulum. ω, 641.:
 νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἰθρο-
 πα οἶνον Λαυκανίης κατέθηκα. Virg.
 Aen. 10, 906.: juguloque haud inscius
 accipit ense.

hasta loquitur tanquam de animante, non
 percussisse illam dicens Hectoris guttur,
 ne statim interfectus compellari ab Achille
 amplius non posset. v. E, qui similia
 ista protulit Odys. μ', 427.: ἦλθε δ'
 ἐπὶ νότος ὄκα, — Ὄφρ' ἔτι τὴν ὄλοην
 ἀναμετρήσαιμι Χάρουβδιν. λέγει οὖν ἐν-
 ταῦθα, inquit, ὡς ἐὰν καὶ ἐμψυχον τὸ
 ἔγχοσ ἦν, καὶ ἔμφορον, κ. διὰ τοῦτο προ-
 νοητικῶς οὐκ ἀπέτεμε τὸν ἀσφάραγον.
 οὕτω δὲ καὶ ἐν ἄλλοις τόποις (v. c. λ',
 573, ρ', 168 etc.), ὡς πολλαχοῦ παρε-
 σημάσθη, ψυχοὶ τὰ ὄπλα ὁ π. κατὰ ἀν-
 τόνομον γλυκνύτητα. — Sch.: ἀσφά-
 ραγον. φάρυγγα, βρόγχον, germ. die
 Luftröhre. Pollux 2, 4. segm. 206.: Ὀ-
 μηρος τὸν στόμαχον κ. λαίμον λευκα-
 νίαν καλεῖ, καὶ φησι ψυχῆς ὠκι-
 στον ὄλεθρον εἶναι, ὅτι διαιρεθεὶς
 ἀπόλλυσι τὴν ὁδὸν τῆς τροφῆς· τὸν δὲ
 βρόγχον ἀσφάραγον καλῶν, καὶ φω-
 νῆς ὄντα πορείαν ἐπιστάμενος, ἀτη-
 τον ἐπὶ Ἑκτορι τετήρηκεν, ὄφρα τί
 μιν — ἐπέεσβιν. nec tamen sibi con-
 stat vates noster, sed Odys. ι', 373.:
 φάρυγος, inquit, ἐξέσσυτο οἶνος, Ψω-
 μοὶ τ' ἀνδρομέοι. unde et Ap.: λαυ-
 κανίη. ὁ λαίμος. ὁ φάρυγξ.

331 — 336. ἔφης, putabas. — Sch.:
 ὀπίξσο. (σ', 216 etc.) ἐντροπὴν ἐποιῶ.
 — ἀοσητῆρ. ὁ', 254, 735. — γού-
 νατ' ἔλυσεν. ε', 176. — ἐλκήσου-
 σιν, different, dilaniabunt. ρ', 558. cf.
 λ', 453 — 455. — αἰκῶς, ἀεικῶς, ἀει-
 κελίως. Sch.: αἰκιστικῶς, ὕβριστικῶς.
 Soph. El. 101.: αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανά-
 τος. — κτεριοῦσιν. λ', 455, ρ', 334.

frustra Hector ei supplicat.

- Τὸν δ' ὀλιγοδρανέαν προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 „λίσοιμ' ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων, σῶν τε τοκῆων,
 * μὴ με ἔα παρὰ νησὶ κύνες καταδάψαι Ἀχαιῶν,
 340 ἀλλὰ σὺ μὲν χαλκὸν τε ἄλις χρυσὸν τε δέδεξο,
 δῶρα, τὰ τοι δάσουσι πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ,
 σῶμα δὲ οἴκαδ' ἐμὸν δόμεναι πάλιν, ὄφρα πυρὸς με
 Τρωῶς καὶ Τρωῶν ἄλοχοι λελάωσι θανόντα.“
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 345 „οὐ γὰρ πῶς αὐτὸν με μένος καὶ θυμὸς ἀνείη,
 ἅμ' ἀποταμνόμενον κρέα ἐδμεναι, οἷά μ' ἔοργας!
 ὡς οὐκ ἔσθ', ὅς σῆς γε κύνες κεφαλῆς ἀπαλάλκοι,
 οὐδ' εἴ κεν δεκάκις τε καὶ εἰκοσινῆριτ' ἄποινα
 350 στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες, ὑπόσχονται δὲ καὶ ἄλλα·
 οὐδ' εἴ κεν σ' αὐτὸν χρυσῶ ἐρύσασθαι ἀνώγει
 Δαρδανίδης Πρίαμος· οὐδ' ὡς σέγε πότνια μήτηρ
 ἐνθεμένη λεχέεσσι γοήσεται, ὃν τέκεν αὐτῆ,
 ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάβονται.“

mortem Achilli vaticinatur Hector moriens.

- 355 Τὸν δὲ καταδνήσκων προσέφη κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 „ἦ σ' εὖ γινώσκων προτιόσσομαι, οὐδ' ἄρ' ἔμελλον

337, 8. ὀλιγοδρανέων. σ', 246, π', 343. — καὶ γούνων, σ. τε τοκ. καὶ — τε, ut καὶ — δὲ ap. Eurip. Hipp. 688, 689, Aeschylum Eum. 596, 570. cf. Matth. §. 607.

339—342. μὴ με ἔα. malim μὴ μ' ἔα. v. ann. ad β', 165. — Sch.: καταδάψαι. (Odys. π', 92. cf. λ', 481 etc.) καταδαπανῆσαι, κατακόψαι. — σῶμα, cadaver. γ', 23, ceterum v. η', 79, 80. comparavit Cl. Virg. Aen. 10, 903 et 12, 930 sqq.

345—357. κύων. λ', 362. — γουναίξιο. λ', 130 etc. — E: ἀνείη. ἀναπαίσοι. „Tydei nota est immanitas, Menalippi ceredrum devorantis. Apollod. 3, 6, 8. nec dissimile votum Hecubae ω', 212, 213. cf. δ', 33—35., ubi ipsam Junonem ita saevituras putat Jupiter, ut revera saevierunt superiore seculo in Gallia.“ Ex H et Kraus. — οἷά μ' ἔοργας. non solum trucidaverat Patroclum Hector, sed etiam abscissum ejus caput pala suffigere cogitaverat. σ', 176, 177. — Sch.: ἀπαλάλκοι. (Odys. δ', 766. cf. supra 196.) ἀποδιώξοι. (σῆς κεφαλῆς, abs tuo capite, abs te.) εἰκοσινῆριτ' ἄποινα. εἰκοσιπλασίονα, εἰκοσάνκις ἐξισούμενα τῇ τοῦ σώματος σωτηρίᾳ. τὸ γὰρ ἐρίξιν ἐξισοῦσθαι ἐστίν. Schol. A: —

πρὸς εἰκοσιν ἐξισούμενα, εἰκοσαπλά. cf. Etym., Hesych. — στήσωσιν, arripenderint. γ', 745. — „ἐρύσασθαι Sch. interpretatur σταθμήσασθαι, ζυγοστατῆσαι, Schol. B ἀντιστῆσαι. Scholl. Townl. et Vict.: πρὸς χρυσὸν ἀντιστῆσαι. est ἐρύσ. h. l. idem quod ἔλκειν, ἔλκεσθαι de libra et lancibus. Porphyg. Quaest. Hom. 25.: — ἀπὸ τῶν ἐλκόντων τὸν ζυγόν. Theognis 77.: πιστὸς ἀνὴρ χρυσὸν τε κ. ἀργύρον ἀντερύσασθαι Ἄξιον.“ Ex H. — γοήσεται. ψ', 124. — κατὰ π. δάβονται. καταδάβονται π. Sch.: δάβονται. (α', 368, ψ', 21, Odys. γ', 66 etc.) μερίσονται. „Virg. A. 10, 557.: non te optima mater Condet humi, patriove onerabit membra sepulcro; Alitibus linquere feris.“ Cl. — προτιόσσομαι. E: δηλοῖ τὸ προσβλέπω, ἢ τὸ οἶδα κ. μαντεύομαι. dubitat, utrum ab oculis, ἀπὸ τῶν ὄσων, an ab omine, ἀπὸ τῆς ὄσεως, ducendum sit hoc verbum; nec negari potest, ὄσσεσθαι et inde derivata pertinere ad ὄσσαν α', 105, ρ', 381 et alias: verum hic quidem προτιόσσομαι est adspicio, ut Odys. η', 31.: μηδὲ τίς ἀνθρώπων προτιόσσο, μηδ' ἔρέεινε. cf. ibid. ψ', 365, et ann. ad α', 105. sane ut dudum mihi notum, qualis esses, nunc te adspicio, nec igitur te persuasurus eram. haec horum est sententia. figu-

πέσειν ἢ γὰρ σοίγε σιδήρεος ἐν φρεσὶ θυμός.
φράξο νῦν, μὴ τοί τι θεῶν μῆριμα γένωμαι
ἤματι τῷ, ὅτε κεν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων,
360 ἐσθλὸν ἔοντ', ὀλέσσω ἐνὶ Σκαιῆσι πύλῃσιν.“

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε·
ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθιῶν παταμένη Ἀϊδὸσδε βεβήκει,
ὄν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἤβην.
τὸν καὶ τεθνηῶτα προσηύδα διὸς Ἀχιλλεύς·

365 „Τέθναθι· Κῆρα δ' ἐγὼ τότε δεξομαι, ὁππότε κεν δῆ
Ζεὺς ἐθέλῃ τελέσαι, ἣδ' ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι.“

Achilles mortui corpus spoliat, ceteri Graeci pro se quisque confodiunt.

Ἡ δ' αὖ, καὶ ἐκ νεκροῖο ἐρύσσωτο χάλκεον ἔγχος,
καὶ τόγ' ἀνευθεν ἔθῃχ', ὃ δ' ἀπ' ὤμων τεύχε' ἐσύλα
αἵματόεντ'. ἄλλοι δὲ περιδραμον νῆες Ἀχαιῶν,

370 οἳ καὶ θηήσαντο φυὴν καὶ εἶδος ἀγῆτον
Ἐκτορος· οὐδ' ἄρα οἳ τις ἀνουτητὶ γε παρέστη.

rate dictum est illud Odys. ε', 389.:
πολλὰ δὲ οἱ κραδίη προτιόσσει' ὄλε-
θρον. — σιδήρεος. Odys. ε', 191,
ψ', 172. cf. II. ω', 205, Odys. δ', 293
etc.

358—361. de praesagiis moribundo-
rum v. π', 853. „sic Machaon moriens
vaticinatur ap. Quintum 6, 426. cf. Ja-
cobs. ann. ad Tzetzae Posthom. 385.,
Davis. ad Cic. de Div. 1, 30. Ern. lau-
davit Virg. Aen. 4, 607, 10, 739 seqq.,
Sil. Ital. 2, 696.“ *Ex H.* — Sch.: μῆ
τοί — γένωμαι. μὴ πως τῆς ἐκ θεῶν
βλάβης αἰτιός σοι καταστῶ. similiter
Odys. λ', 73. μῆριμα proprie est idem
ac μῆσις ἀπὸ μῆριδος π', 62., intelli-
gitur autem ultio deorum a causa. — ὄλε-
— πύλῃσιν. cf. σ', 95, 96. Virg. Aen.
6, 57.: Phoebe — Dardana qui Paridis
direxiti tela manusque Corpus in Aeaci-
dae. solum Apollinem caedis auctorem
narrant Horat. Od. 4, 6. et Quintus 3.,
30—176. Hyginus Fab. 107.: *Hectore
sepulto, cum Achilles circa moenia Tro-
janorum vagaretur ac diceret, se solum
Trojam expugnasse, Apollo iratus, Parin
se simulans, talem, quem mortalem ha-
buisset dicitur, sagitta percussit, et oc-
cidit. patris caedem ultus reddito ceteri
quoque dii et inprimis ipse Jupiter suc-
censent Achilli ω', 112—116. — τέ-
λος θανάτοιο. γ', 309, π', 502 etc.*

362—364. π', 856—858. „Virg. Aen.
12. extr.: illi solvuntur frigore membra,

*Vitaque cum gemitu fugit indignata sub
umbras.*“ Eichh.

365. Mezentius, ap. Virg. A. 10, 743.:
nunc morere! ast de me diuum pater
atque hominum rex Viderit. Cl.

368—371. ἀνευθεν ἔθῃχε, se-
posuit, ut manus liberas haberet, He-
ctorem spoliaturus. — οἳ καὶ θηή-
σαντο (ἡ, 444 etc.) φυὴν καὶ εἶ-
δος ἄ. Ἐκτορος. h. e. οἳ θῆσε. καὶ
φυὴν κ. ε. etc. hyperbaton. ἀγῆτον.
ε', 787 etc. sic item, notante Valck.,
Herod. 9, 25. de Masistio: ὃ δὲ νεκρός
ἔην θῆσε ἄξιος μεγάρθεος εἵνεκα καὶ
κάλλεος. τῶνδε εἵνεκα καὶ ταῦτα ἐποί-
ευν, ἐυλείποντες τὰς τάξεις ἐφοίτεον
θηησόμενοι Μασίστιον. „Virgile (Aen.
8, 265.) dit la même chose de Cacus:
nequeunt expleri corda tuendo Terribiles
oculos, voltum, villosaque setis Pectora
semiferi. Quintus Calaber au contraire
(Paralip. 3, 180.) suppose qu'après la
mort d'Achille les Troyens, encore ef-
frayés, n'osaient s'approcher de ce hé-
ros. — En voulant donner une idée trop
forte de la valeur d'Ach., l'auteur est
sorti des bornes de la vérité. Il affai-
blit la pensée en l'exagérant.“ *D. Mont-
bel.* — οὐδ' ἄρα — παρέστη. si-
militer Eurip. de Neoptolemo occiso An-
drom. 1108.: ὡς δὲ πρὸς γαίαν πιτυεῖ,
Τίς οὐ σίδηρον προσφέρει, τίς οὐ πέ-
τρον, Βάλλων, ἀράσσω; πᾶν δ' ἀνά-
λωται δέμας Τὸ καλλιμορφον τραυμά-
των ὑπ' ἀγρίου. umbra Hectoris ap.
epigrammatarium, Anthol. Palat. 2. p.
626.: βάλλετε νῦν μετὰ πότμον ἐμὸν
δέμας, ὅττι καὶ αὐτοὶ Νεκροῦ σῶμα
λέοντος ἐφρυβρίζουσι λαγωοί. cf. Phae-
dri fab. 1, 21.

ὠδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

„ὦ πόποι, ἦ μάλα δὴ μαλακώτερος ἀμφαφάσθαι
Ἐκτορ ἢ ὅτε νῆας ἐνέπρησεν πυρὶ κηλέω!“

375 ὦς ἄρα τις εἶπεσκε, καὶ οὐτήσασκε παραστάς.

dubitat Achilles, utrum expectet, quid facturi sint Trojani, an ad castra redeat.

τὸν δ' ἐπεὶ ἐξενάριξε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
στὰς ἐν Ἀχαιοῖσιν ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευεν·

„ὦ φίλοι Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἐπειδὴ τόνδ' ἄνδρα θεοὶ δαμάσασθαι ἔδωκαν,
380 ὃς κακὰ πόλλ' ἔρρεξεν, ὅσ' οὐ ξύμπαντες οἱ ἄλλοι,
εἰ δ' ἄγετ', ἀμφὶ πόλιν ξύν τεύχεσι πειρηθῶμεν,
ἔφρα κέ τι γνώμεν Τρώων νόον, ὅτιν' ἔχουσιν,
ἢ καταλείψουσιν πόλιν ἄκρην τοῦδε πεδόντος,
ἢ μένειν μεμιάσι καὶ Ἐκτορος οὐκέτ' ἔόντος.
385 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διελέξατο θυμός;
κεῖται παρ νῆεσσι νέκυσ ἄκλαυτος, ἄθραπτος,
Πάτροκλος· τοῦ δ' οὐκ ἐπιλήσομαι, ἔφρα' ἂν ἔρωγε
ζωοῖσιν μετέω, καὶ μοι φίλα γούνατ' ὄρωρη.
εἰ δὲ θανόντων περ καταλήθοντ' ἐν Αἴδαο,
390 αὐτὰρ ἐγὼ καὶ κεῖθι φίλου μεμνήσομ' ἐταίρου.
νῦν δ' ἄγ', αἰδούντες παιήονα, κοῦροι Ἀχαιῶν,
νῆσιν ἐπιγλαφυροῆσι νεώμεθα, τόνδε δ' ἄγωμεν.
ἠράμεθα μέγα κῦδος· ἐπέφρομεν Ἐκτορα δῖον,

372. β', 271, γ', 297 etc.

373, 4. ἀμφαφάσθαι. Sch.: καθ-
άπαξ (semel in Iliade, sed saepius hoc
verbum usurpavit in Odyssea.) ψηλαφᾶ-
σθαι. Ap.: ἀμφαφάσθαι. διὰ χειρὸς
ἔχοντα, ψηλαφᾶντα. (malim ἀμφαφά-
σοντας, quod legitur Odysse. τ', 586.)
ἐπὶ μὲν τοῦ τὰ ὅπλα ψηλαφᾶντος Ἀλεξ-
άνδρου, ἐν τῇ ζ' Ἰλιάδος (322.), χω-
ρὶς τῆς ἀμφὶ προθέσεως· ἀσπίδα κ.
θώρακα κ. ἀγκύλα τὸ ξ' ἀφόνων-
τα. σὺν δὲ τῇ προθέσει· (Odysse. φ',
195.) καὶ κ' ἀλάος τοι, ξεῖνε,
διακρίνειε τὸ σῆμα Ἀμφαφά-
σων. — ἐνέπρησεν. ἰ', 242, 585. —
πυρὶ κηλέω. θ', 217, σ', 346 etc.

381—384. εἰ δὲ, εἰ δὴ, εἰ δὴ πο-
τε ἐπειρήθητε, si unquam alias, nunc
age decurrite citra urbem armati. v.
ann. ad ζ', 376. — πόλιν ἄκρην,
ἀκρόπολιν, arcem Trojae. cf. ε', 460,
ζ', 512. — πεδόντος — ἔόντος. ho-
moecoteuton. cf. β', 87. et infra 509, 510.

385. λ', 407, ρ, 97 etc. Scholl. Townl.
et Vict.: ἐνταῦθα ἀνακόπτει τὸ δεξιὸν
τῆς οἰκονομίας, τὸ πρὸ τῆς Πατρόκλου
ταφῆς ἐξιέναι τὸν Ἀχιλλεῖα. E: σημεί-
ωσαι, ὅτι τὸ μὴ θελῆσαι τὸν Ἀχιλλεῖα
πειραθῆναι τοῦ τείχους τῷ φαινόμενῳ
μὲν διὰ Πάτροκλον γίνεται, ἵνα ταχῶ

τῇ ταφῇ ὀσιωθῆ, ἀληθῶς δὲ οὐκ ἐθέ-
λει Ὀμ. τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα μὴ ἀχρεῖον
δειξῆ τὸν κάματον τῷ Ἀχιλλεῖ· οὐ γὰρ
ἦν γενναῖόν τι θρασῶσαι αὐτόν, ὅτι μη-
δὲ πέπρωτο τὴν Τροίαν ὑπ' αὐτοῦ ἀ-
λώων. obstabant fata, quominus ab
Achille caperetur Ilios; itaque a consi-
lio id faciendi revocandus erat, ne ope-
ra irrita gloriam ejus obscuraret. ad
quam rem efficiendam dextre illi poetam
usum esse ajunt hoc praetextu, ut ante
Patroclo inferias persolvendas esse dic-
ceret.

386—392. ἄκλαυτος, ἄθραπτος.
Odysse. λ', 72.: μὴ μ' ἄκλαυτον, ἄθρα-
πτον, ἰὼν ὄπισθεν καταλείπειν. cf. ibi-
dem 54. quanti aestimarent veteres ho-
norem sepulcri, vel ex flebili oratione
Palinuri ap. Virg. intelligas Aen. 6, 363
— 371., ubi v. interp. — καὶ μοι φ.
γούνατ' ὄρωρη. ἰ', 606, κ', 90. —
καταλήθονται, obliviscuntur. quam-
vis sunt, qui mortuorum ap. Inferos obli-
viscantur etc. — παιήονα. ἐπινίκιον.
„cf. α', 473. Virg. quemvis cantum pae-
ana dicit Aen. 6, 659. et 10, 738.“ Ex
H. — τόνδε, corpus Patrocli.

393, 4. „Abronus (Habronus) Silo
ap. Senecae Suas. c. 2.: ite, agite, o
Danai, magnum paeana canentes, ite

ὧ Τρωῆς κατὰ ἄστυ, θεῶ ὡς, εὐχετόωντο.“

mox redit cum Graecis, alligato ad currum Hectoris corpore, quod turpiter foedatum videntes e muris Hecuba Priamusque ipse et Trojani lamentantur.

395 Ἡ ῥα, καὶ Ἔκτορα διὸν αἰεκέα μῆδετο ἔργα.

ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντας
 ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρυγης, βοέους δ' ἐξήπτεν ἱμάντας,
 ἐκ δίφροιο δ' ἔδησε, κάρη δ' ἔλκεσθαι ἔασεν.
 ἐς δίφρον δ' ἀναβάς, ἀνά τε κλυτὰ τεύχε' αἰείρας,

400* μᾶστιξεν δ' ἐλάαν, τῷ δ' οὐκ ἄκουτε πετέσθην.

triumphantes: belli mora concidit Hector. Virg. Aen. 11, 14.: maxima res effecta, viri. timor omnis abesto, Quod superest: haec sunt spolia et de rege superbo Priamidae, manibusque meis Mezentius hic est. E: ἰστίον δὲ ὅτι τὸ ἤρᾳ μεθᾳ μ. κῦδος καὶ ἐξῆς ἐχρησίμευσέ ποτε καὶ τῷ τῆς ἱστορίας Τίμωνι, ὃς ἐν τῷ συμπλίνειν Λακύνθῃ, κατὰ τὴν Ἀθηναίων (10., p. 438 A.) ἱστορίαν, νικήσας, καὶ ἰδὼν ἐκείνον πρότερον ἀπιόντα ἐκ τοῦ συμποσίου, ἔφη τὸ ἤρ. μέγα κῦδος κ. ἐξῆς ὅλον τὸν στίχον. τῇ δ' ὕστεραιᾶ, φασί, Τίμωνος προαπιόντος ἐκ τοῦ πότου διὰ τὸ μὴ δυνηθῆναι ἐπιεῖν τὴν προποθείσαν αὐτῷ κύλικα, ὃ νικήσας Λακύνθῃς ἐπιλεξάμενος τῶν Ὀμήρου ἔφη τὸ (ζ', 127, φ', 151.) δὲ στήνων δέ τε παῖδες ἐμῷ μένει ἀντιώσιν.“ Ex H. Sch.: ἤρᾳ μεθᾳ α. ἐκτησάμεθα. — θεῶ ὡς, εὐχ. ε', 78.: θεός δ' ὡς τίετο δήμῳ. cf. 434, κ', 33, λ', 58 etc.

395 — 400. Ἔκτορα δ. αἰεκέα μῆδετο ἔργα. sic item ψ', 24., ubi Schol. B: μῆσατο. (sic.) ἀπὶ τοῦ εἰργάζετο, ἐποίηε, quae verba duplicem accusativum adsciscunt. sed ἡ', 478.: πανύχιος δέ σφιν κατὰ μῆδετο μητιέτα Ζεὺς, nec aliter in Odyssea γ', 132, ε', 233 et saepius. cf. Matth. §. 409, 1, b. — μετόπισθε, a tergo. — τένοντας, non τένοντες, ut vulgo, Vrat. d., unus Vindob. et Dionys. Halic. l. de struct. orat. s. 18., ubi haec laudavit. legitur quidem ἀμφοτέρω sive ἄμφω τένοντες δ'. 521, ε', 307 et alias; sed non minus τένοντες π', 587, ν', 478, Odys. γ', 450, et loco simili, ρ', 290, qui sic habet: δησάμενος (Πάτροκλον) τελαμῶνι παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τένοντας. itaque liberum hac de re esse arbitror iudicium eruditum, nec vereor ne mihi vitio vertant, quod expulserim homoeoteleuton. — σφυρὸν. δ', 518, ρ', 290. — πτέρυγην, calcem. — „βοέους ἱμάντας. balteo illo, quem Ajax Hectori donavit ζ', 303., pedes hujus Achillem religasse,

auctor est Soph. Ajace 955—957.“ Ex H. — μᾶστιξεν δὲ μᾶστ. δῆ. quanquam addita a Metrico videtur particula, paulo frequentior illa h. l., neque necessaria. quae suspicio augetur eo, quod 3 Pariss. et Stephanus habent μᾶστιξέν δ' ἐλάαν. v. ε', 366, θ', 45, Odys. γ', 484, 494, ζ', 82, ο', 192. quae locorum omnium alia est coniectio. sane scribendum arbitror, sublato tibicine inutili: μᾶστιξεν ἐλάαν. ceterum Achilles recta tendit ad castra, nec ter circum Iliacos muros raptat Hectorem, ut narrat Virg. A. 1, 483. cf. Eurip. Androm. 106, 7. quaerunt Scholiastae, cur Hectorem tam foede ultus fuerit Achilles, Ectionem autem occisum non spoliaverit. Sch.: διατὶ Ἀχ. θανάτῳ διασύρει τὸν Ἔκτορα; καὶ λέγομεν, οὐ δι' ὁμοιότητα, ὅσως καὶ Ἡετίωνα φονεύσας οὐν ἐσύλησεν, ἀλλὰ σὺν αὐτοῖς τοῖς ὄλοις ἔθανεν (ζ', 417.), ἀλλ' ὅτι πρότερον ὁ Ἔκτωρ εἰς τὸν Πάτροκλον αἰεκέα μῆσατο ἔργα, οἷα καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ (σ', 176. cf. Virg. Aen. 9, 465—467.), κεφαλὴν δὲ ἐθνυμὸς ἄνωγε πῆξαι ἀνὰ σκολοπέσσι, ταμόνθ' ἀπαλῆς ἀπὸ δειροῆς. παρανομοῦσι δὲ οὐχ οἱ ἀμυνόμενοι, ἀλλ' οἱ ἄρξαντες. ὃ δὲ Καλλιμάχος φησιν, ὅτι πάτριόν ἐστι Θετταλοῖς, τοὺς τῶν φιλότατων φονεῆς σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονεθέντων τάφους. (v. α', 16.) Σίμωνα γάρ φησι, Θετταλὸν τὸ γένος, Εἰρηδάμαντα τὸν Μειδίον σύραι, ἀποκτείναντα Θράσυνον, τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἄφρασθαί τε τοῦ νόμον πρώτον. — ὡς Θετταλὸν οὖν καὶ τὸν Ἀχιλλέα πατρίῳ ἔθει καὶ τοῦτο ποιῆσαι. similiter autem ap. Romanos perduellium necatorum corpora, unco in collum fixo, ad scalas Gemonias trahebantur. v. Rupert. ann. ad Juvenal. 10, 66. crudeliores etiam fuere, qui vivos raptarent, velut Zethus et Amphion Dirce, et Alexander M. regem quendam Gazae urbis, auctore Dionysio Halic. l. de struct. verb. § 18., ed. Schäfer.

τοῦ δ' ἦν ἔλκομένοιο κορίσαλος, ἀμφὶ δὲ χαῖται
κνάναει πίτναντο· κάρη δ' ἅπαν ἐν κοινήσιν
κεῖτο, πάρος χαρίεν, τότε δὲ Ζεὺς δυσμενέεσσι
δῶκεν ἀεικίσασθαι ἔῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

405 ὡς τοῦ μὲν κεκόνιτο κάρη ἅπαν· ἡ δὲ νυ μήτηρ
τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔρριψε καλύπτρην
τηλόσε· κώκυσεν δὲ μάλα μέγα, παῖδ' ἐσιδοῦσα.
ῶμωξεν δ' ἑλεεινὰ πατὴρ φίλος, ἀμφὶ δὲ λαοὶ
κακνυτῶ τ' εἶχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστν·

410 τῷ δὲ μάλιστ' ἄρ' ἔην ἐναλίγκιον, ὡς εἰ ἅπασα
Ἴλιος ὄφρονέεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

vix retinetur Priamus, quin supplex adeat Achillem.

λαοὶ μὲν ὅρα γέροντα μόγισ ἔχον ἀσχαλόωντα,
ἔξελθεῖν μεμαῶτα πυλάων Δαρδανιάων.
πάντας δ' ἑλλιτάνευε, κυλινθόμενος κατὰ κόπρον,

415 ἔξονομακλήδην ὀνομάζων ἄνδρα ἕκαστον·

„Σχέσθε, φίλοι, καὶ μ' οἶον ἑάσατε, κηδόμενοι περ,
ἔξελθόντα πόλῃος ἰκέσθ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν!

λίσσωμ' ἀνέρα τοῦτον ἀτάσθαλον, ὄβριμοεργόν,
ἦν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἦδ' ἐλεήσει

420 γῆρας. καὶ δὲ νυ τῷδε πατὴρ τοιόσδε τέτυκται,

401—411. κορίσαλος. γ', 13, ε', 503. — πίτναντο Lips., Townl., Paris. C, unus Vindob., Aldi codex MS., Ern., W 1. ed., H. Scholl. Townl. et Vict.: πίτναντο. ἔξεπετάννυτο, spargebantur. perperam Ven. et alii libri: πῖλναντο, confusis λ et τ litteris, ut saepe alias (v. Jacobs. praef. Anthol. Palat. p. 52. et ab eo citatum Bastium Comm. palaeogr. p. 768.); vel, si diis placet, πῖμπλναντο, quod obtrudunt Aldinae edd. et E. nescit tamen hic, an ponendum sit πῖλναντο, τουτέστιν, inquit, ἐπέλαζον τῷ κορισσάλῳ, genuinam scripturam πίτναντο ne novit quidem. legitur autem πίτνα φ', 7., ubi v. ann., πίτνας Odys. λ', 392., h. e. interprete Ap. ἐκτείνων. cf. W praef. 1. ed. p. 31. — „Virg. A. 2, 270: in somnis ecce ante oculos moestissimus Hector Visus adesse mihi, largosque effundere fletus, Raptatus bigis, ut quondam, aterque cruento Pulvere, perque pedes trajectus lora tumentes.“ Cl. — τίλλε. 78. — Sch.: λιπαρῆν. (β', 44, ι', 156 etc.) λαμπράν. — καλύπτρην. κρηδευμον dicit inferius 470, λιπαροκρηδευμον Charin σ', 382. v. ann. ad ξ', 184. — τηλόσε. δ', 455. — κώκυσεν. σ', 37 etc. — ῶμωξεν. ε', 68 etc. — ἑλεεινὰ. 37. — κακνυτῶ τ' εἶχοντο. κατεῖχοντο ὑπὸ κακνυτῶ, quemadmodum haec et ejusmodi alia dicta leguntur: ἦ σ' αὐτὸς κλέος ἐσθλὸν ἔχει ρ, 143, πρὸ τῶνδὲ τοί μ' ἔχει μή-

ποτε etc. Soph. El. 463., ἔρωτι παιδὸς ἄρσενος σχεθεῖς Eurip. Dan. 6. etc. cf. 458. — ἐναλίγκιον. ε', 5 etc. — ὄφρονέεσσα. Scholl. Townl. et Vict.: ἐπὶ ὄφρονώδους τόπου κειμένη. v. ν', 151. idem est aliis in locis αἰπεινῇ, ἠνεμόεσσα: v. γ', 305, ι', 419 etc. — Sch.: σμύχοιτο. (ι', 653.) καταφλέγοιτο. — κατ' ἄκρης. ν', 772. „Virg. A. 4, 667.: lamentis, gemituque et femineo ululatu Tecta fremunt, resonant magnis plangoribus aether; Non aliter quam si immisissis ruat hostibus omnis Carthago, aut antiqua Tyros, flammaeque furentes Culmina perque hominum volvantur perque deorum.“ Cl. praeterea Eichh. comparavit Aen. 12, 604—611.

412—415. ἔχον, κατεῖχον, retinebant — Sch.: ἀσχαλόωντα. (β', 293.) δυσανασχετοῦντα, λυπούμενον. — πυλάων Δαρδ. 194. — ἑλλιτάνευεν, ἔλισσετο. Odys. κ', 481, η. ι', 581, ω', 357. — κόπρον h. l. κόνιν interpretatur Ap. cf. Hesych., ω', 164, σ', 575. — ἔξονομακλήδην, nominatim. cf. Odys. μ', 250. idem est ὀνομακλήδην, nisi quod ἔξ praepositio nonnihil auget vim verbi.

416—423. Sch.: σχέσθε. (φ', 379, Odys. β', 70) ἐπίσχετε. (κηδόμενοι περ, quamvis de me solliciti. α', 586, 196 etc.) ἀτάσθαλον. (ν', 634, δ', 409 etc.) ἀμαρτωλὸν, ἄδικον. (ὄβριμοεργόν. ε', 403. — αἰδέσσεται,

Πηλεύς, ὃς μιν ἔτικτε καὶ ἔτροφε, πῆμα γενέσθαι
 Τρωσί· μάλιστα δ' ἔμοι περὶ πάντων ἄλλε' ἔθηκε.
 τόσσους γάρ μοι παῖδας ἀπέκτανε τηλεθάοντας·
 τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι, ἀγνύμενός περ,
 425 ὡς ἐνός, οὐ μ' ἄχος ὅξυ κατόλσεται Ἄιδος εἶσω,
 Ἐκτορος. ὡς ὄφελεν θανέειν ἐν χερσὶν ἐμῆσι!
 τῷ κε κορεσσάμεθα κλαίοντέ τε, μυρομένω τε,
 μήτηρ θ', ἣ μιν ἔτικτε, δυσάμμορος, ἧδ' ἐγὼ αὐτός.“
 Ὡς ἔφατο κλαίων· ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται.

vitae pertaesa Hecuba deflet filium fortissimum.

430 Τρωῆσιν δ' Ἐκάβῃ ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
 „Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα,
 σεῦ ἀποτεθνηῶτος; ὁ μοι νύκτας τε καὶ ἡμαρ
 εὐχολῆ κατὰ ἄστνυ πελέσκεο, πᾶσι τ' ὄνειρα
 Τρωσί τε καὶ Τρωῆσι κατὰ πτόλιν, οἳ σε θεὸν ὡς
 435 δειδέχατ'. ἧ γὰρ καὶ σφι μάλα μέγα κῦδος ἔησθα,
 ζωὸς ἐών· νῦν αὖ θάνατος καὶ Μοῖρα κίχάνει.“

domi ad telam sedens cum ancillis Andromache audit fletus.

Ὡς ἔφατο κλαίονσ'. ἄλοχος δ' οὐπω τι πέπυστο
 Ἐκτορος· οὐ γὰρ οἷ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλθὼν
 ἠγγειλ', ὅτι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μίμνε πυλάων,
 440 ἀλλ' ἦγ' ἴσθον ὕφαινε μυχῶ δόμον ὑψηλοῖο,
 δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασβε.

αἰδέσθαι.) τηλεθάοντας. (ζ', 148, ρ', 55.) πάνυ θάλλοντας, ἀμαζώντας. (τῶν πάντων. genit. causae, uti et statim οὐ. — ἄχος ὀξύ. τ', 125.) κατόλσεται. κατόλσει, ἀποκομίσσει. Ap. et Hesych.: κατὰξει. — δυσάμμορος. 435, τ', 315.

429. τ', 338.

430—436. ἀδινού ἐξ. γόοιο. σ', 316, 51. — Sch.: τί νυ βείομαι. ἀντι τοῦ, εἰς τί ἐτι βιώσω, ὅ ἐστι ζήσομαι. — (v. ο', 194. — ὁ μοι. ὃς μοι, vel ὅτι μοι, ut 445, α', 120, ο', 248 etc. — εὐχολῆ. κούχησις, gloria, gloriandi causa. β', 160, θ', 64) πελέσκεο. ὑπῆρχες, ἐγένον. ὄνειρα. (486. Odys. δ', 444, ο', 78.) ὄφελεια. — θεὸν ὡς. ι', 302, γ', 2 etc. — „δειδέχατο. plusquampl., δεδεγμένοι ἦσαν, ἐδέχοντο, ut πελέσκεο, excipere solebant.“ Ex H. similiter, annotante Krauseo, Odys. η', 69. de Arete, Alcinooi conjugē: ὡς κείνη πέρι κῆρι κτιμῆται τε καὶ ἐστὶν Ἐκ τε φίλων παίδων, ἔκ τ' αὐτοῦ Ἀλκινόοιο, Καὶ λαῶν, οἳ μὴν ῥά θεὸν ὡς εἰσορῶντες Δειδέχεται μύθοισιν, ὅτε στείχησ' ἀνὰ ἄστνυ. potest etiam h. l. δειδέχατ' intelligi δειδέχεται. ceterum v. ann. ad ν', 609, et cf. infra 491. — καὶ σφι Barocc., Mori liber et Paris. A, H et W 1. ed. me-

rito id Valck. quoque praetulit ceterorum librorum scripturae frigidae κέ σφι, magno decori illis fuisses. imo ἧ καὶ σφι — ἔησθα, sane eras quoque (καί. v. 322.) magno illis decori. imitatur Tyrtaeus 1.: ὄφρ' ἄρα τῆς ἠβῆς ἀγλαῶν ἄνθος ἔχη, Ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς τε γυναιξί, Ζωὸς ἐών, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών. — νῦν — κίχάνει. ρ. 478, 672. cf. supra 303.

437—448. adscripsit Eichh. haec et 460, 475, 508. Virgilianis Aen. 9, 473—502. — ἐτήτυμος. α', 558, Odys. γ', 241 etc. — ἀλλ' — ὑψηλοῖο. paruisse dicunt Andromachen jussu mariti ζ', 490. Sch. ad 447.: ἐζητήται δὲ, πῶς, τοσοῦτον γενομένου θορούβου, μόλις Ἀνδρομάχῃ προῆλθε. φασὶ δὲ, ὅτι ἡ προτέρα τοῦ ἀνδρός ἐπιπληξίς ἦ ἐν τῇ ζ' σωφρονεῖν αὐτὴν ἠνάγκαζεν. — μυχῶ, in conclavi. Corn. Nepos proemio: neque sedet mulier nisi in interiore parte aedium, quae gynaeconitis appellatur; quo nemo accedit nisi propinqua cognatione conjunctus. v. Feith. 3, 11, 8. — δόμον ὑψ., domus excelsae, quippe regiae Priami. v. ζ', 242—246. cf. ibid. 503, Odys. α', 126, η' 131 etc. — δίπλακα πορφ. γ', 126. — „Sch.: θρόνα ποικίλματα, ἄνθη. Hesych. h. v.: ἄνθη, καὶ τὰ ἐκ χρωμά-

„Ἐκτορ, (ἐγὼ δύστηνος!) ἢ ἄρα γεινόμεθ' αἴσῃ
 ἀμφοτέρω, σὺ μὲν ἐν Τροίῃ Πριάμου κατὰ δῶμα,
 αὐτὰρ ἐγὼ Θήβησιν ὑπὸ Πλάκῃ ὑλήεσθῃ,
 480 ἐν δόμῳ Ἡετίωνος, ὃ μ' ἔτροφε τετιθὼν ἐοῦσαν,
 δῦσμορος αἰνόμορον! ὡς μὴ ἄφελλε τεκέσθαι!
 νῦν δὲ σὺ μὲν Ἄϊδαο δόμους ὑπὸ κεύθεσι γαίης
 ἔρχεαι, αὐτὰρ ἐμὲ στυγερῶ ἐνὶ πένθει λείπεις
 χηρὴν ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 485 ὃν τέκομεν σὺ τ' ἐγὼ τε, δυσάμοροι· οὔτε σὺ τούτῳ
 ἔσσεαι, Ἐκτορ, ὄνειαρ, ἐπεὶ θάνατος, οὔτε σοὶ οὔτος.
 ἦν γὰρ δὴ πόλεμόν γε φύγη πολύδακρον Ἀχαιῶν,
 αἰεὶ τοι τούτῳ γε πόνος καὶ κήδε' ὀπίσσω
 ἔσσουντ'· ἄλλοι γὰρ οἱ ἀπουρήσουσιν ἀρούρας.

ειπευ. similiter plerique alii, quia ἀναβάλλεσθαι dicuntur illi, qui canere incipiunt. verum significat ἀναβάλλειν etiam emittere, jaculari et similia. quare Pseudodidymus: ἀναφέρουσα ἀθρόως τὸ πνεῦμα, quod faciunt gementes sive singultantes v. H, ap. quem Dan. Heinsius: ἀναβάλλουσα τὸν γόον. dubites, utra harum explicationum alteri praeferenda sit. Apollonii adjuvat τὸ ἐξαρχεῖν γόοιο 430.; alteram φ', 364. paraphrastes graecus: μετὰ στεναγμοῦ θρηνοῦσα ἐν ταῖς θεραπαίναις (κατὰ δμῶσιν) εἶπεν. Voss.: jetzt mit gebrochener klage vor Troja's frauen begang sie.

477—486. ἢ. μιᾶ, una eademque sorte. — ὑπὸ Πλάκῃ ὑλ. ζ', 396. — Scholl. Townl.: τετιθὼν. ἀντὶ τοῦ τετιθῆν, ὡς θερμοῦς αὐτμῆ. h. in Merc. 110.: ἀμυντο δὲ θερμοῦς αὐτμῆ. ἡδὼν αὐτμῆν dixit Odys. μ', 369. v. Matth. §. 436, 2. — Sch.: αἰνόμορον. (Odys. i, 53, σ', 168.) κακόμορον. h. in Merc. 256.: ὀπίσω γὰρ σε λαβῶν ἐς Τάρταρον ἠερόεντα, Ἐς ζόφον αἰνόμορον καὶ ἀμήχανον. — χῆρην. β', 289 etc. — νήπιος αὐτῶς, ut ἄφρονα αὐτῶς γ', 220, ubi v. ann. — δυσάμοροι. τ', 315. — ὄνειαρ. 433.

489. ἀπουρήσουσιν. sic Harl., Mosc. 2., Paris. B et H. idem Sch. legerit necesse est, qui hoc ita interpretetur: παραγεγόμενοι ἀφαιρήσουσιν. in lemmate tamen habet hodie vulgari solitum ἀφαιρίσσουσι. paraphrastes quoque: ἔτεροι δὲ αὐτοῦ ἀφαιρήσουσιν τὰς ἀρούρας. E. Hessus: quando alii bona diripient quaecunque fuerunt Illius. Buttman. Lexil. I. p. 77.: — „Pindar, der ἀνήρα etc. gar nicht, u. ἀπούρας nur Einmal hat, braucht es grade in demselben Zusammenhange Pyth. 4, 265: ἄ-

γρους — τοὺς ἀπούρας ἀμετέρων τοκέων νέμει. Mit vielem Scheine lässt sich hieraus schliessen, dass P. das homerische ἀπούρας von ὄρος, ἀφορίζω abgeleitet habe. — Allein wie wenn ἀπουρίσσουσιν bloss einer sehr alten Deutelei seinen Ursprung verdankte? Wir sehen dass ἀπαυρῶν, wo das Augment statt findet, im Hom. durch ην geschrieben wird, wo es nicht statt findet, durch ον. Nehmen wir nun an, dass, wie so häufig der Fall ist, aus diesem ältesten Aorist (ἀπούραι, oder als Aor. 2. ἀπουρεῖν, wegnehmen) ein Futur gebildet ward, so lautete dieses ἀπουρήσω. Und wirklich haben viele Handschriften, der treffliche Harlejanus an der Spitze, ἀπουρήσουσιν: ebenso der Venet. Scholiast im Lemma seines Scholions, worin er das Wort ohne weiters durch ἀφαιρήσουσιν erklärt. Mir wird es höchst wahrscheinlich, dass von dieser, wie man sieht, alten Variante die eine Lesart bloss dadurch entstanden ist, dass man hier etwas von Grenzen, von Abschmälern des Erbgutes (wie es Voss übrigens sehr schön giebt [denn andere werden ihm rings abschmälern das erbgut.]) zu sehn glaubte, u. die Schreibart dem gemäss einrichtete. Allein 1) kommt nicht allein dies Verbum, sondern überhaupt ὀρίζω mit seinen Zusammensetzungen im Hom. durchaus weiter nicht vor. 2) ist ἀφορίζω τινί τι, einem etwas durch Grenzverrückung entziehen, obgleich dies eine denkbare Verbindung wäre, auch in dem spätern Gebrauche dieses Verbi nicht nachzuweisen, als in einer Stelle des Isocrates (ad Philipp. p. 252. Wolf.), wo jedoch die Beziehung mit dem Dativ fehlt. — 3) ist der Gedanke an eine blosser Abschmälern u. Grenzverrückung hier gar nicht so passend, als man denkt. Andromache muss in ihrem Schmerze zu dem

490 ἦμαρ δ' ὄρφανικὸν παναφήλικα παῖδα τίδησι·
πάντα δ' ὑπεμνήμυκε, δεδάκρονται δὲ παρειαί.

* δεινόμενος δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς πατρός ἐταίρους,
ἄλλον μὲν χλαίνης ἐρύων, ἄλλον δὲ χιτῶνος·
τῶν δ' ἔλεψάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε,

495 χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην, ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.
τὸν δὲ καὶ ἀμφιδαλῆς ἐκ δαιτύος ἐστυφέλιξε,
χερσὶν πεπληγῶς, καὶ ὄνειδείοισιν ἐνίσσων·

* „ἔρῳ' οὕτως· οὐ σὸς γε πατὴρ μεταδίνυται ἡμῖν.““

500 δαικρούεις δέ τ' ἄνεισι πάϊς ἐς μητέρα χήρην,
Ἄστυναξ, ὃς πρὶν μὲν εἴω ἐπὶ γούνασι πατρός
μυελὸν οἶον ἔδεσκε καὶ οἰῶν πλονα δημόν,
αὐτὰρ ὄθ' ὕπνος ἔλοι, παύσαιτό τε νηπιαχέων,
εὐδεσκ' ἐν λέκτροισιν, ἐν ἀγκαλίδεσσι τιδήνης,

unmündigen Sohne sagen: „andre werden dir deine Ländereien wegnehmen, rauben.“ Lesen wir nun ἀποουήσουσιν, so braucht Pindar den Hom. nicht falsch gedentet u. an ὄρος gar nicht gedacht zu haben, sondern ihm schwebte nur, wie allen Dichtern, der homerische Sprachgebrauch vor der Seele, u. so brauchte er ἀπούρας als Particip des Verbi, das Hom. in eben diesem Zusammenhange brauchte.“

490. ἦμαρ ὄρφανικόν. ὄρφανία, quemadmodum ἦμαρ δούλιον est servitus. — Sch.: παναφήλικα. πάντων ἠλικιωτῶν ἐστερημένον, τουτέστιν ἐλευνόμενον τῆς ἀπ' αὐτῶν διατριβῆς.

491. πάντα, πάντως. — ὑπεμνήμυκε debetur Toupio Epist. crit. p. 73. v. Schn. v. ὑπημύω. libri: ὑπεμνήμυκε, confusis μ et ν litteris, ut saepe factum. v. Tat. Jacobs. 129, 2., Porson. ann. ad Eurip. Hecub. 369, nos ad Conicum Pace 156. et Lys. 1127. Sch.: ὑπεμνήμυκε. καταμέμυκε, κατεστύγνακε, κάτω βλέπει. — recte Toupium secuti sunt H et W 1. ed. semper dejecto vultu et madidis genis adstare solet. de hoc usu perfecti v. 435.

492. Sch.: δεινόμενος. (α', 134, v', 472 etc.) ἐνδεής ἄν. ἄνεισι. paraphrastes graecus: ἀπέρχεται, interpret latinus: vadit. at hoc est εἶσι, non ἄνεισι, redit, ut 499. scil. iste locus huic videtur officiese, cum, quod ibi legerant, hic quoque ponendum esse librarii existimarent. sic scribamus: δεινόμενος δέ τ' ἄν εἶσι πάϊς etc., darbend gehet das Kind dann wohl zu den Freunden des Vaters. v. ann. ad δ', 176, v', 215, supra 49. 499. paraphrastes: δεδρακρυνόμενος δὲ ἐπανερχεται ὁ παῖς πρὸς τὴν χήραν μητέρα. quis dubitet, hunc non dem utroque loco legisse in suis libris?

493 — 497. ἄλλον — χιτῶνος. graphice descripsit puerum circumeuntem apud amicos patris, qui quoniam eum negligunt, alium eorum laena prehendit, alium tunica; quorum ille hunc convenisse videtur, utpote laena indutus, quam ponere solebant domi. — Sch.: κοτύλην. (Odys. σ', 311, ρ', 12. cf. II, ψ', 34.) νῦν εἶδος ποτηρίου. οὕτω λέγουσι καὶ τὸ τοῦ ἰσχυρίου ὄστον (ε', 306.), καὶ πᾶν τὸ κοῖλον. (cf. Pollux h. v., Athen. 11. p. 478 D., cujus scrinia compilavit E, aliosque.) ὑπερώην. τὸν καλούμενον οὐρανίσκον. (palatum. „vocem ὑπερ. illustrat Lenzius in Matthiae Miscellaneis.“ Boissonad.) ἀμφιδαλῆς. κατὰ ἀμφοτέρους τοὺς γονεῖς δάλλων, ὃ ἐστὶν ἔχων τοὺς γονεῖς ἀμφοτέρους. (δαιτύος non nisi h. l. dixit. E: δαιτὸν δὲ τὴν δαίτα λέγει, ὡς τὸ βρωτὸν [τ', 205.] καὶ ἐδητύν. [α', 469 etc.]) ἐστυφέλιξε. (ε', 437 etc.) μετὰ πληγῶν ὕβρισεν. ἐνίσσων. (σ', 198.) ἐπιπλήσων, κακολογῶν.

498 — 504. codex Alteri: ἔρῳ', οὕτως. sic recentiores. Anthol. Palat. 2. p. 517., 217, 2. Brunck. et Jacobs.: τί ποιεῖς; οὕτως, ὅρα μετάθου. ibi codex Palat. οὕτως, versu pessumdato. Sch.: οὕτως. ὡς ἔχεις. id vereor ne a Metrico profectum sit. — μεταδίνυται, convivatur. ψ', 207, Odys. σ', 48. — μυελὸν — δημόν. hyperbaton: ἔδεσκε μυελὸν οἶον καὶ π. δημ. οἰῶν. figurate Odys. β', 290.: οἶνον ἐν ἀμφοφορεῦσι, καὶ ἄλφια, μυελὸν ἀνδρῶν, et similiter ibidem v', 108.; quemadmodum et Latini medullam dicunt et nostrates das Mark des Landes. „significatur his vocabulis lautus victus, ut in sacris Hebraeorum litteris.“ Ex H. Sch.: μυελόν. τὸ νοστιμώτατον τῆς τροφῆς. νηπιαχέων. νήπια φρο-

- εὐνήν ἐνι μαλακῇ, θαλέων ἐμπληθάμενος κῆρ.
 505 νῦν δ' ἂν πολλὰ πάθῃσι, φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀμαρτῶν,
 Ἀστύναξ, ὃν Τρώες ἐπίκλησιν καλέουσιν·
 οἷος γὰρ σφιν ἔρυσσὸ πύλας καὶ τείχεα μακρά.
 νῦν δέ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνῖσι, νόσφι τοκήων,
 αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται, ἐπεὶ κε κύνες κορέσονται,
 510 γυμνόν· ἀτάρ τοι εἴματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται,
 λεπτά τε καὶ χαρίεντα, τετυγμένα χερσὶ γυναικῶν.
 ἀλλ' ἦτοι τάδε πάντα καταπλέξω πυρὶ κηλέῳ,
 οὐδὲν σοίγ' ὄφελος, ἐπεὶ οὐκ ἐγκείσεται αὐτοῖς,
 ἀλλὰ πρὸς Τρώων καὶ Τρωϊάδων κλέος εἶναι.
 515 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικῆς.

νῶν, νηπιενόμενος. (ἀγκυλίδισσι. σ', 555.) θαλέων ε. κῆρ. πάντων τῶν πρὸς τὸ θάλλειν ἐμπλησθεῖς. eadem habet paraphrastes, similia Ap. Hesych. h. v.: τῶν θάλλειν ποιοῦντων — ἡδέων. Scholl. Townl. et Vict.: ἡδυσμάτων. Schol. B: παντοδαπῶν τροφῶν κ. ἐδεσμάτων. E: τὰ θάλασα, τὰ τοῦ θάλλειν αἷτια, ἀγαθὰ. alii παιγνίων. α θάλας. Suidas h. v.: τὴν μὲν ἐγὼ θαλέεσσαι ἀνέτρεφον, h. e. ipso interprete τροφαῖς, rebus floridis ac lautis. videtur sane θάλας h. l. idem significare μεταφορικῶς atque ἄνθος, flos, Blüthe, praecipua rerum, exquisita omnis generis, seu spectes victum et vestitum, habitumque domicilii, seu ceteras copias atque ornamenta facile viventium. cf. Kraus.

505—511. πολλὰ πάθῃσι, sategerit suarum rerum. v. 220. — Sch.: ἀμαρτῶν. χωρισθεῖς. — („ἀφαιμαρτῶν πατρός. Andromache de se ad Hectorem ζ', 411.: ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἶη Σεῦ ἀφαιμαρτούση χθόνα δόμεναι.“ Ex H. — Ἀστύναξ. ἐμφατικῶς ingeminat nomen faustum, a cuius spe jam decidit puer. — ὃν, ὃ ὄνομα, quo nomine Astyanactis Trojani eum appellant.) ἔρυσσὸ (δ', 138, ε', 23 etc. cf. ζ', 403.) ἐφύλαττες. (κορωνῖσι. α', 170 etc. — αἰόλαι. „Scholl. B, Townl., Vict.: εὗστροφοὶ κ. ποικίλοι. v. δ', 186. Por-

phyr. Quaest. Hom. 3., hoc versu laudato: αἰόλαι οὖν εὐλαὶ ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι ταχέως λέγονται.“ Ex H. — εὐλαί. τ', 26, ω', 414. — κορέσονται Harl., Lips., in quo tamen hic versus a manu altera adscriptus est, Mosc. 2 et 6 Parisienses. vulgo: κορέσονται, quod posuisse videtur ex industria, quo vitarent homoeoteleuton, praesertim duplex: nam eodem modo etiam proximus versus finitur. sed neutrum genus abhorret ab usu hujus nostri, nec temere aut sine emphasi usurpari videtur. v. supra 383. — λεπτά, tenuia, quae pars est laudis vestium. v. ι', 657, σ', 595. — χαρίεντα. ε', 905.

512—514. πυρὶ κηλέῳ. θ', 217. — ὄφελος. ν', 236 etc. — ἀλλὰ, saltem, ut saltem gloriae atque honori tibi sint apud Troes et Trojanas. Eurip. Herc. fur. 324.: κόσμον πάρες μοι παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν, Δόμοις ἀνοίξας, — Ὡς ἀλλὰ ταῦτά γ' ἀπολάχασ' οἴκων πατρός. cf. Phoeniss. 1569 etc. — Trojanas commemorare solet Hom. una cum viris, ubicunque significatur Trojanorum resp., non item graecas mulieres, quasi plus auctoritatis ap. illos haberint feminae, fuerintque fortasse ipsi olim γυναικοκρατούμενοι, ut fere populi bellicosi. v. Welcker. Aeschyl. Tril. Prom. p. 586, nos ann. ad Aeschylum vol. 2. p. 414, 415.

2139017

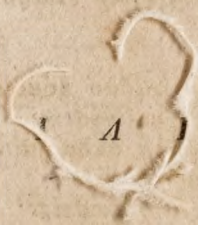
I A I A Δ O Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ψ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ ΨΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΙΔΙΑΣ.

Ἀχιλλεὺς τῶν νενομισμένων ἐπὶ τοῖς νεκροῖς μεταδίδωσι Πατρόκλῳ, πυρὰν νήσας, καὶ σφάξας ἐπ' αὐτῷ δυοκαίδεκα Τρωϊκοὺς νεανίσκους, καὶ κύνας, καὶ ἵππους, καὶ ἄλλα ἱερεῖα. ἔπειτα καὶ ἀγῶνα ἐπιτάφιον ποιεῖ, ἐν ᾧ νικᾷ ἵπποις μὲν Διομήδης, δρόμῳ δὲ Ὀδυσσεύς, ἄλλοι δὲ ἄλλως. καὶ οὕτως ὁ ἀγὼν διαλύεται.

Α Δ Α Δ Ο Σ Ψ

ΑΘΛΑ ΕΠΙ ΠΑΤΡΟΚΛΩΙ.

Postquam ceteri Graeci ad castra quisque sua redierunt, jussu Achil-
lis Myrmidones in armis cursus equestres ducunt circa corpus Patrocli. qui-
bus naeniam praeit Thetis.

Ὡς οἱ μὲν στενάχοντο κατὰ πτόλιν· αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
ἐπειδὴ νῆάς τε καὶ Ἑλλήσποντον ἵκοντο,
οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἐὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος.
Μυρμιδόνας δ' οὐκ εἶα ἀποσκίδνασθαι Ἀχιλλεύς,
5 ἄλλ' ὄγε οἷς ἐτάροισι φιλοπολέμοισι μετηύδα·
„Μυρμιδόνες ταχύπωλοι, ἔμοι ἐρίηρες ἐταῖροι,
μὴ δὴ πῶ ὑπ' ὄχεσφι λυώμεθα μώνυχας ἵππους,
ἀλλ' αὐτοῖς ἵπποισι καὶ ἄρμασιν ἄσπον ἰόντες
Πάτροκλον κλαίωμεν· ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων.
10 αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ὀλοοῖο τεταρπώμεσθα γόοιο,

Annotations. Vers. 2—11. ἐπει-
δὴ. v. Th. p. 176, nos ann. ad α', 416
etc. ἀνεφάλους ejusmodi versus vocant
grammatici. — ἐσκίδναντο. α', 487
etc. — ταχύπωλοι. epitheton Grae-
corum generatim: v. δ', 232, θ', 161
etc. simile autem Trojanorum ἰππόδα-
μοι δ'. 509, κ', 431 etc. de praestantia
equestrum Thessalicorum dictum est ann.
ad β', 763. — ἐρίηρες ἐταῖροι. γ',
378, θ', 332, Odys. ι', 172 etc. —
ὄπ' ὄχεσφι. h. e. interprete Schol.
Α: τοὺς ὑπὸ τοῖς ὀχήμασιν ἵππους.
„infra 513: ὃ δ' ἔλυνε ὄφ' ἵππους. v.
et 130, θ', 136.“ Ex H, et Kraus. de
v. ancipiti in verbo λύνειν (7, 11, 27.)
v. H et, quos laudavit, Eustathium et
Etym. v. θύω, nos ann. ad ρ', 446. —

μώνυχας ἵππους. ε', 236 etc.
— Schol.: αὐτοῖς ἵπποισι καὶ
ἄρμασι. κατὰ Ἀττικὸν (?) ἔθος πέ-
φρασε χωρὶς τοῦ σύν. v. Matth. §. 400,
f., Herm. ann. ad Viger. 409. — ὃ γὰρ
— θανόντων. π', 457, 675. —
ὀλοοῖο. ὀλοόν, perniciosum, vocat
luctum a causa. — τεταρπ., nos oble-
ctaverimus. oxymoron verissimum, siqui-
dem dulcedo quaedam, ut ait Ern., in
ipso luctu sentitur. Ovid. Trist. 4, 3,
37.: est quaedam flere voluptas. sicutidem
98., eoque pertinet γόου ἡμερος 14. et
γόος ἡμερόεις Odys. κ', 398. ad jucun-
dam malorum praeteritorum memoriam
spectat illud in Odyssea, ο', 400: μετὰ
γὰρ τε καὶ ἄλγεσι τέρεται ἀνήρ. —
ὀλοοῖο — γόοιο. v. 70 et ann. ad

ἵππους λυσάμενοι δορπήσομεν ἐνθάδε πάντες.“

„Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ὤμωξαν ἀολλέες· ἦρχε δ' Ἀχιλλεύς.

οἱ δὲ τρις περὶ νεκρὸν εὐτοίχας ἤλασαν ἵππους,

* μυρόμενοι· μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἤμερον ὤρσε.

15 δεύοντο ψάμαθοι, δεύοντο δὲ τεύχεα φρατῶν
δάκρυσι· τοῖον γὰρ πόθειον μῆστωρα φόβοιο.

τοῖσι δὲ Πηλείδης ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο,

χειρας ἐπ' ἀνδροφόνους θέμενος στηθεσιν ἑταίρου·

Achilles valedicit Patroclo.

„Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι!

20 πάντα γὰρ ἤδη τοι τελῶ, τὰ παροῖθεν ὑπέστην,

Ἐκτορα δεῦρ' ἐρύσας δάσειν κνῖν ὦμὰ δάσασθαι,

δάδεκα δὲ προπάρουθε πυρῆς ἀποδειροτομήσειν

Τρώων ἀγλαὰ τέκνα, σέθεν ιταμένιοιο χολωθίεις.“

tum, projecto Hectoris corpore apud feretrum Patrocli, epulum funebre dat militibus.

Ἡ δα, καὶ Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα,

25 πρηνέα παρ λεχέεσσι Μενoitιάδαο τανύσσας

ἐν κούρης· οἱ δ' ἔντε' ἀφωπλίζοντο ἕκαστος

χάλκεα, μαρμαίροντα, λῦον δ' ὑψηλέας ἵππους,

κάδδ' ἴζον παρὰ νηὶ ποδάκειος Αἰακίδαο,

μυριοί· αὐτὰρ ὁ τοῖσι τάφον μενοεικέα δαίνυ.

β', 87. — Sch.: δορπήσομεν. (Odys. η', 215, II. η', 370 etc.) δειπνήσομεν. v. ann. ad β', 381.

13. εὐτοίχας. 301, 351. καλλι-
τριχας dixit ε', 323 et saepe alias. cf. inferius 525. „Virg. Aen. 11, 188.:
ter circum accensus cincti fulgentibus armis
Decurrere rogos; ter moestum fune-
ris ignem Lustravere in equis, ululatusque
ore dedere. Spargitur et tellus lacrimis,
sparguntur et arma.“ Cl.

14. μυρόμενοι. 106, 109, ζ', 373 etc.
— μετὰ δέ σφι Θέτις γόου ἤμερον ὤρσε.
quid ad hanc rem, quae, opus Thetide,
quae praesertim non adsit, cum tamen inter illos, μετὰ σφι, luctum
incendere dicatur? nisi omnia me fallunt,
a mala manu est nomen Θέτις, quod
θέτις scriptum legitur in libris veteribus,
ponendumque θετός, θετός μετὰ
σφι νεκρός, in medio ipsorum positus
mortuus; praeclara sententia. v. σ', 352,
ζ', 124, Feith. 1, 13, 3. Eurip. Iph.
Aul. 211.: θεῶν Πάλλαδ' ἐν μωνύχοις
ἔχον περὶ τοῖσιν ἄρμασιν θετόν. figu-
rate hic noster δ', 83.: ἡ φιλόνητα
μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι Ζεὺς. de i et
o litteris confusis v. ann. ad Aeschyl. Suppl.
41, Soph. Oed. Col. 1169 etc. inferius 108.
et 153. de Achille: τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕφ' ἤμερον ὤρσε γόοιο.

15, 16. Sch.: δεύοντο. (i', 566
etc.) ἐβρέχοντο. ψάμαθοι. (α', 486
etc.) αἱ παραθαλάσσιοι ἄμμοι. —
„τοῖον. Hesych. h. v.: τοιοῦτον,
οὔτως ἀγαθόν. similiter alii. v. δ', 390,
κ', 145, Odys. δ', 206, infra 280 etc.
— μῆστωρα φόβοιο. δ', 328, θ',
108.“ Ex H.

17, 18. σ', 316, 317.
19, 20. repetuntur hi versus infra
179 et 180.

20, 21. τὰ ὑπέστην. v. σ', 333—
337. — ὦμὰ δάσασθαι. ζ', 347,
354.

24. ζ', 395.

25—29. πρηνέα. β', 414, 418 etc.
velut προσκνυοῦντα, more barbaro. v.
Schn. h. v. — Sch.: παρ λεχέεσσι.
παρὰ τῷ φρετέρῳ, ἤγουν τῇ κλίνῃ.
(ἐν τε α' χάλκεα, μαρμ. σ', 130, μ',
195.) ἀφωπλίζοντο. ἀφωροῦντο τὰ
ὄπλα. (ὑψηλέας. ε', 772.) τάφον.
τὸ περιδείπνον, τὸ ἐπὶ τοῖς τετελευτη-
κόσι παρασκευαζόμενον. — (Ap.: τα-
φος. — ἐπὶ τοῦ περιδείπνου. laudat-
que Odys. γ', 309. et II. ω', 804. ibi
Villois: — „Philemon ineditus: τάφος,
τὸ μνήμα, οὐχ ὁ μετὰ τὸ ταφῆναι, ὡς
τινες οἴονται, περιδείπνος, ἀλλ' ἀπλῶς
ὁ ἐπὶ νεκρῷ. ἐπὶ γοῦν Πατρόκλου μῆ-
πω ταφέντος τάφος τοιοῦτος γίνεται,

30 * πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθαι ἀμφὶ σιδήρῳ, σφαζόμενοι, πολλοὶ δ' ὄϊες, καὶ μηκάδες αἶγες· πολλοὶ δ' ἀργιόδοντες ὕες, θαλέθοντες ἀλοιφῇ, εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστιο· πάντῃ δ' ἀμφὶ νέκυν κοτυλήρyton ἔρῳreen αἶμα.

ipse aegre persuadetur, ut convivio Agamemnonis intersit, nec lavatur.

35 Ἀτὰρ τόνγε ἄνακτα, ποδώκεια Πηλείωνα, εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγον βασιλῆες Ἀχαιῶν, σπουδῇ παρπεπιθόντες, ἑταίρου χωόμενον κῆρ. οἱ δ' ὅτε δὴ κλισίην Ἀγαμέμνονος ἴξον λόντες, αὐτίκα κηρύνεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσαν

40 ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, εἰ πεπίθαιον Πηλείδην λούσασθαι ἄπο βρότον αἱματόεντα. αὐτὰρ ὄγ' ἤρνεϊτο στερεῶς, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμοσεν·

„Οὐ μὰ Ζῆν', ὅστις τε θεῶν ὑπατος καὶ ἀριστος, οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἄσσον ἰκέσθαι,

45 πρὶν γ' ἐνὶ Πάτροκλον θέμεναι πυρὶ, σῆμά τε χεῦαι, κείρασθαι τε κόμην, ἐπεὶ οὐ μ' ἔτι δευτερον ὦδε ἴξεν ἄχος κραδίην, ὄφρα ζωῖσι μετῆαι. ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν στυγρῇ πειθῶμεθα δαιτί·

ὅς πρὸς ἐσπέραν γενόμενος κ. δόρπος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεται, ὡς δηλοῖ τὸ δοροπήσομεν ἐνθάδε πάντες [11.], καὶ δόρπον ἐνωπλίσαντο ἕκαστος. [ἐφοπλίσαντες ἕκαστοι 55.]“ etc.) μενοεικέα. (ί, 90.) θυμῆρες, αὐταρκεις. (θυμῆρη, αὐτάρκη.) δαίτυ. (ί, 70.) εὐώχει.

30—32. ἀργοί. ἀργός Homero vel albus dicitur, vel celer. atqui nigrae victimae immolabantur mortuis, nec celeritatis laudem habet bos. affectatum vero est quod in mentem venit nonnullis in scholiis, ἀργοὶ ποιῆται dixisse pro ἀργῶς, τουτέστι ταχέως ἐσφάττοντο οἱ βόες: nec placet, quod ibidem legas, albos vocari boves excoriatos a pinguedine, ὅτι ἀργοὶ βόες οἱ μετὰ τὸ σφαγῆναι κ. ἀποδαρῆναι λευκοὶ τῇ πιότητι, ut ait E. scribamus: ἀργῶ ὀρέχθαι ἀμφὶ σιδήρῳ, ἀργῶ σιδ., h. e. secundum Schol. Vict., qui hoc enotavit e quibusdam libris: τῶ πολὺ (261, ί, 366 etc.), seu potius λευκῶ, λαμπρῶ, quemadmodum αἰθῶνα σιδήρον dixit δ, 485. et alias. depravatio proclivis ἀργῶι, ἀργῶι, ἀργοί. Sch.: ὀρέχθαι οὐ. ἀπειτείνοντο ἀναίρουμένοι. ἢ ἐφθέγγοντο, κ. ὡσπερ ἐπέστινον etc. Hesych.: ἐστῆναχον, ἐμνηκῶντο, ἐβρούχοντο. mitto alios. probabiliter Suidas: ὀρέχθαι, κινεῖν, ταράττεσθαι: quam significationem illustrat illis Comici Nub. 1313.: κἀνταῦθα πῶς οἴεσθέ μου τῆν

καρδίαν ὀρέχθαι; tum quomodo arbitramini cor palpitasse nobis? — μηκάδες αἶγες. λ, 383. — ἀργιόδοντες ὕες. Odys. θ', 60. cf. Il. ί, 535, κ', 264 etc. — θαλ. ἀλοιφῇ. ί, 463. cf. Odys. ν', 410 etc. 33. ί, 464.

34. κοτυλήρyton. τοσοῦτον τῶ πλήθει, ὥστε καὶ κοτύλη ἀρῶσασθαι. Aristarchi interpretatio: v. Schol. A. similiter Schol. B et alii. de κοτύλῃ v. ζ', 494.

35—42. ἄνακτα. ά, 7. — Sch.: εἰς Ἀγαμ. ἀντι τοῦ πρὸς τὸν Ἀγαμ. (v. ann. ad ρ', 709 etc.) σπουδῇ (β' 99.) παρπεπιθόντες. (de accentu v. H. h. l. et Matth. l. c. ad ξ', 209. — ἑταίρου. genit. causae. — χωόμενον κῆρ. α, 44 etc. — κηρύνεσσι λιγ. β', 442 etc.) τρίποδα. (ς, 344 etc.) λέβητα, βάσιν ἔχοντα τριῶν ποδῶν. — ἤρνεϊτο. τ, 304. — στερεῶς. ί, 506, κ', 263 etc.

43—50. θεῶν — ἀριστος. τ, 258, Odys. τ, 303. cf. Il. ε', 756 etc. — οὐ μὰ Ζῆν' — οὐ θέμις etc. negatio duplex, de qua v. ζ', 130, σ', 500. — σῆμά τε χεῦαι. Odys. λ', 75, infra 257. cf. Schn. v. χεῦαι. Sch.: χεῦσαι. (sic Ald. 2. et post editi libri usque ad novissimos. sed Ald. 3.: χεῦαι, ut MSS.) χῶσαι. — κείρασθαι τε κόμην, comam tondere, mortuo injiciendum. v. 135, 152, Feith. 1, 13, 6. — στυγρ.

- ἦῶθεν δ' ὄτρυνον, ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον,
 50 ὕλην τ' ἀξέμεναι, παρὰ τε σχεῖν, ὡς ἐπεικῆς,
 [νεκρὸν ἔχοντα νέεσθαι ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα.]
 * ὄφρ' ἦτοι τοῦτον μὲν ἐπιφλέγη ἀκάματον πῦρ
 θᾶσσον ἀπ' ὀφθαλμῶν, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται.“
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον, ἦδ' ἐπίθοντο.
 55 ἐσσυμένως δ' ἄρα δόρυπον ἐφοπλίσσαντες ἕκαστοι
 δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἔϊσης.

pernoctat Achilles in littore maris apud exercitum, tandemque fessus obdormit.

- αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 οἱ μὲν κακκίοντες ἔβαν κλισίηρδε ἕκαστος·
 Πηλεΐδης δ' ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 60 κεῖτο βαρυστενάχων πολέσιν μετὰ Μυρμιδόνεσσι,
 ἐν καθαροῦ, ὅθι κύματ' ἐφ' ἠϊόνας κλύζεσκον,
 εὔτε τὸν ὕπνος ἔμαρπτε, λύων μελεδήματα θυμοῦ,

πειθόμεθα δαιτὶ, odioso parentis convivio, h. e. vocati id ineamus. — παρὰ τε σχεῖν. καὶ παρασχεῖν.

51. senserunt Knight., H et Montbel., haec profecta esse a nescio quo nugatore, qui explicaret verba ὡς ἐπεικῆς, formulam dicendi notissimam, nec obscuram. θ', 431.: Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι δικάζω, ὡς ἐπεικῆς. Odys. θ', 389.: ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήιον, ὡς ἐπεικῆς. cf. inferius 537. et τ', 147. Odys. λ', 57.: Ἐλλήνορ, πῶς ἦλθες ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα. haec et similia ibidem 155. legerat iste, nisi fallor, cum versiculum tornaret, cujus et sententia ταντολόγος et obscura, et metrum amphibrachis duobus continuis deturpatum, decet talem artificem.

52. vexat me ἦτοι bis illatum in eadem sententia. ponamus ἦοι, postero die, quod cave putes pondere carere, cum dixerit ἦῶθεν, sed ἐμφατικῶς Achilles, morae impatiens bellique cupidissimus, ingeminat, mane id faciendum esse, quo citius ad expugnandam Trojam properare possit cum exercitu. malim quoque ἀποφλέγη, quod convenit τῶ ἀπ' ὀφθαλμῶν, lexicisque id verbum addendum esse arbitror, cum facile fieri potuerit ut hae praepositiones permiscerentur; quemadmodum 61. Vrat.: ἀπ' ἠϊόνας. cf. 628 et ann. ad λ', 546. ita supersedebimus ἔβρατξεν, quod fecit Barnesius.

53. Schol. A: θᾶσσον ἀπ' ὄφθ. ἵνα ταχύτερον ἐκτός της ὄψεως ἡμῶν γένηται. E: τὸ δὲ ἐφεξῆς, ἦγουν τὸ λαοὶ δ' ἐπὶ ἔ. τρ., δηλοῖ ὡς οὐκ ἦν εἰς ἔργον τραπέσθαι τοὺς Ἀχαιοὺς, ἀλλ' ὡς ἐν ἑορτῇ παγκοίνῳ ἀεργοὺς εἶναι

πρὸ τοῦ τὸν Πάτροκλον ταφῆσαι. τοῦτο δὲ διὰ τιμὴν τοῦ νεκροῦ. ταφέντος οὖν ἐτράπησαν ἐπὶ ἔργα, δηλαδὴ τὰ τοῦ πολέμου, ὡς πού φησι (λ', 733.) μέγα ἔργον Ἄρης.

54. ἦ, 379, ἰ, 79 etc.

55. ἐσσυμένως. γ', 85 etc. — δόρυπον ἐφοπλίσσαντες. ἦ, 370, θ', 503, ἰ, 66 etc.

56, 57. α', 468, β', 431, Odys. π', 479 sequ. cf. α', 602. etc.

58. α', 606. cf. Odys. α', 424 etc.

59, 60. ἐπὶ θινὶ πολ. θαλ. α', 34, ἰ, 182 etc., cf. Virgil. A. 8, 28. "Cl. — βαρυστενάχων. α', 364 etc. — ἐν καθαροῦ, in loco puro. θ', 490, κ', 199. — ἐπ' ἠϊόνας κλύζεσκον. sic H secundum Ven. et duo Vrat., ut Eurip. Troad. 1261.: ἐνοσις ἐπικλύσει πόλιν. vulgo: ἠϊόνος, per se haud male; sed alterum magnificentius est et εὐφωρότερον.

62. Odys. ν', 56. ἔμαρπτε, complexus est. cf. ω', 679, ξ', 346, θ', 405, Odys. ω', 390 etc. — Ap.: μελεδήματα. (Odys. δ', 650, σ', 8 etc.) μεριμνήματα, ἀπὸ τοῦ τὸν μεριμνῶντα οἶον τὰ μέλα ἐδεῖν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν. quicum convenit Etymologo, sed ineptire videntur boni viri, nec aliud esse μελεδέω, unde μελέδημα, quam μελέω, μέλω, inserta ὀ littera, ut in verbis ἀμέγω, ἔδω, ὕδω, ἐχθοδοπήσαι, latinis prodesset, prodire, aliisque. v. Butt. Lexil. I. p. 125. et grammaticos. „Orpheus (?) hymno in Somnum 5.: λυσιμέριμνε, κόπαινε ἠδειαυ ἔχων ἀνάπανσιν. — "Cl. cf. ann. ad ξ', 233.

νήδυμος ἀμφιχυθείς· μάλα γὰρ κάμε φαίδιμα γυῖα
 "Ἐκτορ" ἐπαΐσσων προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσα.

cui apparet in somnis anima Patrocli, eumque exequias suas accelerare jubet, ut ad Inferos recipiatur.

- 65 ἦλθε δ' ἐπὶ ψυχῇ Πατροκλῆος δειλοῖο,
 πάντ' αὐτῷ, μέγεδός τε καὶ ὄμματα κάλ', ἐκνῦα,
 καὶ φωνήν, καὶ τοῖα περὶ χροῖ εἴματα ἔστο.
 στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 „Εὐδεις, αὐτὰρ ἐμεῖο λελασμένος ἔπλε", Ἀχιλλεῦ;
 70 *οὐ μὲν μιν ζῶντος ἀκήδεις, ἀλλὰ θανόντος.
 θάπτε με ὅτι τάχιστα· πύλας Ἄϊδαο περῆσω.
 * (τῆλέ με εἴργουσι ψυχαί, εἶδωλα καμόντων,

63, 64. νήδυμος ἀμφ. ξ', 253, β', 2. — κάμε — "Ἐκτορ" ἐπαΐσσων, fessus erat persequendo Hectorem. φ, 26.: ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χεῖρας ἐναίρων. ω', 613.: ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα. cf. Odys. φ', 150., et de verbo κάμνειν β', 101 etc. — Ἴλιον ἠν., *Ilum ventosum*, h. e. altum. γ', 305, θ', 498 etc.

65 — 68. δειλοῖο. δειλαίου. v. Scholl. et ρ', 670. — ἔστο. ξ', 178, τ', 393 etc. „Virg. Aen. 2, 270.: in somnis ecce ante oculos moestissimus Hector *Vivus adesse mihi, largosque effundere fletus, Raptatus bigis, ut quondam*" etc. Cl. — ὑπὲρ κεφαλῆς. β', 20.

69. λελασμένος. ε, 834. — ἔπλε', ἔπλεο, ut ἔκλε' ω', 202, ψεύδε' δ', 404. et alia hujusmodi, quae commemoravit Th. p. 209, inimicus ille quidem apostrophis in hoc genere, sed injuria. libri: ἔπλεν, Ἀχιλλεῦ, quod κακόφωνον. scilicet magna est in codd. ο et ν litterarum similitudo, cumque omittere librarii soleant apostrophum, proclivis fuit lapsus ἔπλεν pro ἔπλεο exarantium, cum praesertim illud ipse versus exposcere videretur

70, 71. malim ἐμεῦ ζῶντος, ut α', 88, 453 etc. non semel ita erratum est in his carminibus: v. τ', 287, ζ', 13. — ζῶντος — θανόντος. 10. — ἀκήδεις. ἠμήδεις, negligebas. Sch.: ἀφροντίστεις. scrib. ἠφροντ. ἀποκηθήσαντε dixit eodem sensu 413 — πύλας Ἀ. περῆσω. dictum ἀσυνδέτως. v. 97, ζ', 130. — πύλας Ἀ. ε', 646 etc.

72. recte, opinor, Bentejus sine hiatus: τῆλέ μ' ἐέργουσι. v. β', 617, Odys. λ', 502 etc. est haec vetus superstitio, non intrare Inferorum regnum insepultos. quos cum prohiberi dicit a sepultis, quominus flumen transeant, manifestum est, non dici Oceanum, quem animae quaevis mortuorum supervolare credebantur,

itaque pervenire in locum quendam citra fluvium istum, quo in loco expectandum erat inhumatis, dum sepelirentur; sed intelligendus est Acheron, in quem quoniam influunt Pyriphlegethon et Cocytus, ὅς Στυγὸς ὕδατος ἔστιν ἀπορροή, ut ait Odys. κ', 514., unum fluvium dicit Patroclus, ξύνεισιν δὺα ποταμῶν ἐριδοῦπων. fefellit, puto, viros doctos Odys. κ', 529., quo loco Circe Ulysem jubet, postquam Oceanum trajecerit, domum Orci, latiore sensu dicti ac velut exterioris, intrare et prope Acherontem fluvium immolare arietem et ovem nigram, idque ita, ut animalia quidem ista convertat ad Erebum regionemque subterraneam, ipse vero aversus fluvium prospiciat: quo facto multas animas adventuras esse ait; ut revera fit postea, cum accedente ad illum Elpenore inhumato, quem citra Acherontem errasse consentaneum est, tum ceteris sepultorum simulacris fluvium trajicientibus, ut sanguinem profusum bibant. ibi fluvium intelligendum esse Oceanum, liquet: alioqui non retroverti juberetur Ulysses desiderio fluvii, *λέμενος ποταμοῖο ῥοάων*, tanquam ejus, per quem reditus ipsi pateret ad viventes. verum, qui hic dicitur fluvius, si esset Oceanus, citra eum mansisse putanda esset anima Patrocli, h. e. inter vivos; quod ineptum est. — Sch.: εἶδωλα. ἀπεικονίσματα. καμόντων. τῶν τεθνηκότων. ita et Odys. λ', 475, ω', 14. cf. ibidem υ', 355, infra 104. et de verbo καμόντων γ', 278. *νεκύων ἀμνηνὰ κήρηνα* eodem sensu dicit Odys. κ', 520. „Virg. Georg. 4, 472.: *umbræ ibant tenues simulacraque luce carentum*." Cl. similia de hac re etiam Groenlandi, Americani aliique populi rudiores commenti sunt: v. Völcker. *homer. Geogr.* p. 142. et docti adolescentis, Aemil. Lud. Hamelii thesin

οὐδέ με πα μίσγεσθαι ὑπὲρ ποταμοῖο ἑῷσιν,
 ἀλλ' αὐτως ἀλάλημαι ἀν' εὐρυπυλῆς Ἄϊδος δῶ))
 75 καὶ μοι δὸς τὴν χεῖρ' ὀλοφύρομαι· οὐ γὰρ ἔτ' αὐτίς
 νίσσομαι ἐξ Ἄϊδαο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.
 οὐ μὲν γὰρ ζωοὶ γε φίλων ἀπάνευθεν ἐταίρων
 βουλάς ἐξόμενοι βουλευόμεν, ἀλλ' ἐμὲ μὲν Κῆρ
 ἀμφέχανε στυγερῇ, ἥπερ λάχε γεινόμενόν περ,
 80 καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τείχει ὑπο Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι.

praeterea illi mandat, ut mox amborum ossa uno in loculo sepeliri curet.

ἄλλο δέ τοι ἔρῳα καὶ ἐφήσομαι, αἶ' κε πίθηαι.
 μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε τιθήμεναι ὄστέ', Ἀχιλλεῦ,
 ἀλλ' ὁμοῦ, ὡς ἐτρόφεμεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισιν,
 85 εὐτέ με τυτθὸν ἕοντα Μενόϊτιος ἐξ Ὀπότηος
 ἤγαγεν ὑμέτερόνδ' ἀνδροκτασίης ὑπο λυγροῆς,
 ἤματι τῷ, ὅτε παῖδα κατέκτανον Ἀμφιδάμαντος,

philos. de psychologia Hom, editam Paris. 1832.

73, 74. μίσγεσθαι, misceri, adire animas. v. ω', 91, σ', 216, δ', 456 etc. — αὐτως α', 133 — Sch.: ἀλάλημαι. (Odys. β', 370, λ', 166 etc.) πλατῶμαι. ab ἀλάλημι, quod ostendere videtur accentus verborum ἀλάλημενος et ἀλάλησθαι. v. tamen H et, quem laudavit, Etym. h. v., Th. 296. et de forma simili ἀνάχημαι Matth. §. 222. — εὐρυπ. Ἄ. δῶ. Odys. λ', 570, ἦ', 363 etc.

75. τὴν χεῖρα. offendit Knigthium articulus, quo facile quidem careremus scribendo σὴν χ., cum has litteras confundi non sit insolitum; sed v. ann. ad α', 11. ceterum male codd.: καὶ — χεῖρ' ὀλοφύρομαι· οὐ etc., vel: — χεῖρ', ὄλ. quod Sch. et E intelligunt ἕνα ὀλοφύρομαι. imo per se dixit ὀλοφύρομαι, ut ille apud Plautum Mil. glor. 4, 8, 27.: *steo miser*.

76—81. νίσσομαι. σ', 576, ι', 381 etc. v. H et Schn. h. v. Ven., Townl. et tres Vrat., quos codd. W expressit: νίσσομαι, quod futurum verbi νίσσω, sive inusitati νίω, esse putat E, νίσσομαι autem dictum ut δεδίσσω (δειδίσσω, δειδίσσομαι), nec necessarium oratoribus. — ἐπήν με π. λελ. ἦ', 79, 80. — Sch.: ἀμφέχανε. περιέχανε, κατέπιεν. v. δ', 182, π', 350 etc., de Κῆρὶ autem β', 302. sanguinem occisorum bibit ap. Hesiodum Scut. H. 251—256. — λάχε, nacta est fataliter. v. ι', 410, 411, υ', 127, 128. — εὐηγερέων. λ', 427. Aeschines or. in Timarch. p. 282. et 283. ed. Wolfii: —

ἀπολέσθαι, Μαρονόμενον δηῖοις Ἑλένης ἕνεκ' ἠὺκόμοιο. verba Ἑλ. ἐν. ἠὺκόμοιο leguntur ι', 339. idem 83.: — Ἀχιλλεῦ, Ἄλλ' ἕνα πέρ σε καὶ αὐτὸν ὁμοίη γαῖα κενεῖσθαι Χρυσέω ἐν ἀμφιφορεῖ, τὸν τοι πόρος πότνια μήτηρ, ὡς ὁμοῦ ἐτρόφεμέν περ ἐν ἡμ. δόμοισιν, Ἐῦτε etc., ex quibus, partim obscuris aut ineptis, partim hoc ipso in loco temere sublectis, existimari potest audacia, quae tum fuit, interpolatorum, meritumque Aristarchi et criticorum Alexandrinorum, ejusmodi sordes expurgantium.

82. Sch.: ἐφήσομαι. ἐπισιέψομαι, ἐντελοῦμαι. „Odys. ν', 7.: ὑμέων δ' ἀνδρὶ ἐκάστω ἐφιέμενος τάδε εἶρω.“ Kraus. Aeschines l. c.: ἄλλο δέ τοι ἔρῳα· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν, ut α', 297. et saepe alias.

85—87. τυτθόν. ζ, 222 etc. — Μενόϊτιος. α', 307, ι', 202 etc. — Ὀπότηος. β', 531. — Sch.: ὑμέτερόνδε προσληπτέον οἶκον. sic Ἄιδόσδε dixit ἦ', 330. et saepius pro εἰς δόμον Ἄϊδος. v. Matth. §. 379. — ἀνδροκτασίης. ε', 909, ἦ', 237 etc. de hac caede v. ann. ad μ', 1. E puerum a nonnullis Lysandrum vocari tradidit, παρὰ Ὀθρονοεῖ τῷ γραμματιστῇ ἀποκαθέντα, et similiter Schol. B. et Vict. hic quidem: — ἀπέκτεινε δὲ αὐτὸν παρὰ Ὀθρονοεῖ τῷ γραμματιστῇ, ὡς φησὶν Ἀλέξανδρος ὁ Ἀιτωλὸς ἐν Ἀστραγαλισταῖς. perperam liber: Ἀστραγαλισταῖς. fuit haec haud dubie fabula; drama satyricum, ni fallor. Alexandri Aetoli epigramma quoddam in Venerem armatam legitur apud Planudem, Anthol.

νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθεῖς·
 ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς
 90 ἔτραφε τ' ἐνδυνέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνεν.
 ὡς δὲ καὶ ὁστέα νῶϊν ὀμῆ σορὸς ἀμφικάλυπτοι.“
 [χρύσεος ἀμφιφορεὺς, τὸν τοι πόρε πότνια μήτηρ.]

haec ubi se ita facturum esse promisit Achilles, Patrocli anima, amplexus amici effugiens, redit sub terram.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

Pal. 2. p. 677.; 3 autem versus ejus anapaesticos ex eorum genere, quos Aristophaneos vocant, protulit Gellius N. A. 15, 20., emendatos illos a Valck. ann. ad Phoeniss. 587. et 588.

88. de ludo ἀστραγάλων seu talorum v. Montbel. h. 1., Nitzsch. ann. ad Odysv. α', 107, Comici interpp. Vesp. 295, Feith. 4, 6, 7., Conr. Levezow. Amor u. Ganymedes, die Knöchelspieler, 1820, 8, 25 pagg. etc. E: ἐπαίξετο δὲ ἡ παιδιὰ τέσσαρσιν ἀστραγάλοις, ὧν ἕκαστος πτώσεις εἶχε τέσσαρας, οὐ μὴν ἕξ κατὰ τοὺς κύβους, ἕξ ἑβδομάδος κατ' ἀντίθετον συγκειμένης. ἀντίκειτο γὰρ μονάς κ. ἕξάς, εἴτα τριάς κ. τετράς· δυάς δὲ κ. πεντάς ἐπὶ μόνων κύβων ἦν, ὡς ἐχόντων ἐπιφανείας ἕξ. ἦσαν δὲ, φασίν, αἱ πάσαι πτώσεις τῶν ἀστραγάλων παραλαμβανομένων, ὡς ἔθος, πέντε κ. τριάκοντα, ὧν αἱ μὲν θεῶν ἐπώνυμοι, αἱ δὲ ἡρώων, αἱ δὲ ἐνδύξεων ἀνδρῶν, αἱ δὲ ἑταιρίδων, αἱ δὲ ἀπὸ τινων συμβεβηκότων κατὰ τιμὴν ἢ χλευήν προσηγόρευνται. ἐλέγετο δὲ τις ἐν αὐταῖς καὶ Στησίχορος, ὁ τὴν ὀντάδα δηλαδὴ σημαίνων, ἐπεὶ ὁ ἐν Ἰμῶρα τῇ Σικελίῃ τάφος τοῦδε τοῦ μελοποιοῦ ἕξ ὀκτὼ γωνιῶν συνέκειτο· ἐτέρα δὲ ἐκαλεῖτο Εὐρυπίδης, ἡ δηλαδὴ σημαίνουσα τὸ τέσσαράκοντα, ἐπειδὴ δοκεῖ ὁ Εὐρ. γενέσθαι εἰς τῶν ἐν Ἀθήναις τέσσαράκοντα προστατῶν μετὰ τὴν κατάλυσιν τῶν τριάκοντα. τῶν δὲ βόλων, φασίν, ὁ μὲν τὸ ἕξ δυνάμενος Κῶος ἐλέγετο κ. ἐξίτης, ὁ δὲ τὸ ἐν Χίος κ. κύων. ὅθεν κ. παροιμία Χίος παραστάς Κῶων οὐκ ἔασσω, καθ' ἣν παρὰ Στρατιδί τῷ κομικῷ τὸ Χίος παρὰ σπαστὰς Κῶων οὐκ ἔῳ λέγειν· ὁ παραλαλεῖ κ. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ οὐ Χίος, ἀλλὰ Κεῖος, ἢ Κῶος etc. v. Aristoph. Ran. 921. frequentati esse videntur tali ludentes in artibus veterum. Plin. H. N. 34, 8, 19, 2. de Polylecto: fecit et dstringentem, et nudum talo incessentem; duosque pueros item talis nudos ludentes, qui vocantur Astragalizontes, et sunt in Titi imperatoris

atrio; quo opere nullum absolutius plebrique judicant. ceterum Schol. A: αἱ πλείους τῶν κατὰ ἄνδρα (codd. privatorum dicit, non urbium, τῶν κατὰ πόλεις, seu πολιτικῶν. v. Hom. Heyn. 3., praef. p. 36.)· ἀμφ' ἀστραγάλλῃσιν ἐρίσσας. καὶ ἔσιν Ἰωνικότερον. ἀστραγάλλαι δ' Ἐρωτος εἰσὶ μανία καὶ κνδοίμοι. (inteli. Ἐρωτος.) Ἀνακρέων. commemorant hanc διττογραφίαν etiam E et Schol. Vict.

89—92. ἱππότα Πηλεὺς π', 33. cf. ἡ', 125 etc. — Sch.: ἐνδυνέως. (ω', 158, Odysv. ἡ', 256 etc.) ἐπιμειλῶς. v. Schn. h. v. — θεράποντα, ministrum. v. ε', 580, ann. ad μ', 92. — ὀνόμηνεν, nominavit, quod et Francogalli dicunt nommer, Germani ernennen. — ὀμῆ. (δ', 437, σ'. 209.) ὀμοία, καὶ ἡ αὐτή. — ὡς δέ. ὡς δὴ. — σορός. Hesych: μνημα, θήκη. v. ibi interpp. proprie σορός est arca quaevis. λάρνακα dixit ω', 795. merito insimulaverunt hunc versum, non quo verbum ἀμφιφορεὺς (170) male subjectum sit τῷ σορός, ut censet Schol. A, sed quia Patrocli personae minus congruit. idem Schol.: ἐκ τῆς δευτέρας Νευίας (Odysv. ω', 74.) φησὶν αὐτὸν μετενηνεχθαι. Schol. Vict.: ἐν πάσαις δὲ οὐκ ἦν ὁ στίχος, καὶ Ἀρίσταρχος ἐκ τῆς Νευίας αὐτὸν ἐπέσθαι φησι· δῶκε δὲ μήτηρ Χρύσειον ἀμφιφορεῖα. (Odysv. l. c.) ἀλλ' ἐκεῖ εὐλόγως πρὸς τῆς ταφῆς. hoc recte. aptum est personae Thetidis afferre urnam pretiosam, qua condatur cinis filii; sed Patrocli anima tale vas requirens olim suis et Achillis ossibus ineptit et frigore ferit verba παθητικώτατα illa ὡς δὲ καὶ — ἀμφικάλυπτοι, quibus oratio ejus optime concluditur. scilicet adscripterunt hisce ista ex ultimo libro Odysseae, neque id omnes eadem versui, sed alius alii; quod ex Aeschine intelligas, qui habet post 83.; adscripta autem nescio quis, qui ignoraret, unde essent, huc pertinere putans, cum praesertim auream phialam adhibitam legisset 253., versificavit, ut

„τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλῇ, δεῦρ' εἰλήλουθας,
95 καὶ μοι ταῦτα ἕκαστ' ἐπιτέλλεαι; αὐτὰρ ἐγὼ τοι
πάντα μάλ' ἐτελέω, καὶ πείσομαι, ὡς σὺ κελεύεις.
ἀλλὰ μοι ἄσβον στῆθι· μίνυθ' ἀπερ ἀμφιβαλόντε
ἀλλήλους ὀλοοῖο τεταρπόμεσθα γόοιο.“

„Ὡς ἄρα φωνήσας ὠρέξατο χερσὶ φίλησιν,
100 οὐδ' ἔλαβε, ψυχὴ δὲ κατὰ χθονός, ἦντε καπνός,
ᾧχετο τετριγυῖα. ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς,
χερσὶ τε συμπλατάγησεν, ἔπος δ' ὀλοφνυδὸν ἔειπεν·

„Ὡ πόποι, ἦ ῥά τίς ἐστι καὶ εἰν Ἄϊδαο δόμοισι
ψυχὴ, καὶ εἶδωλον· ἀτὰρ φρένες οὐκ ἐνὶ πάμπαν.
105 παννυχίη γάρ μοι Πατροκλήος δειλοῖο
ψυχὴ ἐφροσθήκει γοῶσά τε, μυρομένη τε,
καὶ μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν· ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῶ.“

postero die Agamemnon ligna advehi jubet ad exstruendum rogam.

„Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὑφ' ἕμερον ὦρσε γόοιο,
μυρομένοισι δὲ τοῖσι φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως
110 ἀμφὶ νέκυν ἔλεεινόν. ἀτὰρ κρείων Ἀγαμέμνων
οὐρήσας τ' ᾠτρυνε, καὶ ἀνέρας, ἀξέμεν ὕλην,
πάντοθεν ἐκ κλισιῶν· ἐπὶ δ' ἀνῆρ ἐσθλὸς ὀρώρει,
Μηριόνης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομενῆος.
οἱ δ' ἴσαν, ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες,

fieri solet in hoc genere. ceterum Sch.: Διόνυσος Ἡφαιστον γενόμενον ἐν Νάξω, μιᾷ τῶν Κυκλάδων, ξενίσας ἔλαβε παρ' αὐτοῦ χρύσειον ἀμφιφορέα, διαχθείς δὲ ὕστερον ὑπὸ Λυκούργου, κ. καταφυγῶν εἰς θάλασσαν, φιλοφρόνως αὐτὸν ὑποδείξαμένης Θέτιδος, ἔδωκεν αὐτῇ τὸν ἠφαιστότενυτον ἀμφιφορέα. ἡ δὲ τῷ παιδί ἔχαρισατο, ὅπως μετὰ θάνατον ἐν αὐτῷ ἀποτεθῆ τὰ ὄστα αὐτοῦ. Ἰστορεῖ Στήσιχορος. Ste-sichoro auctore etiam A Schol. narrat hanc fabulam; ex quo intelligas corruptionis horum carminum antiquitatem. hinc Lycophron 273. Achillem caesum dicit κρατῆρα Βάκχου δῦσεσθαι. cf. H. importunum vero donum matris; praesertim ejus, quae non pro certo sciret, peregre moriturum esse filium.

94—98. ἠθείη κεφαλῇ. ζ', 518, χ', 229 etc. — μίνυθ' ἀπερ, paulum. α', 416 etc. de asyndeto v. 71. — ὀλοοῖο τ. γόοιο. 10.

99—107. Sch.: ὠρέξατο. νῦν προετίνατο. (., δ', 307.: ἐγγχει ὠρέξασθαι. Hesiod. Theog. 178.: πάϊς ὠρέξατο χερσὶ Σκαιῆ.“ Ex H.) τετριγυῖα. τριζύονα, ποιδὼν ἦχον ἀποτελοῦσα. (cf. 714, ὦ, 6—9, β', 314. — ταφῶν. ι', 193 etc. — ἀνόρουσεν. α', 248 etc.) συμπλατάγησε. ψόφον ἐποίησε, συν-

εκοτήσεν. (ἔπος ὀλ. ε', 683.) φρένες: νῦν ὄλον τὸ σῶμα. (praecordia, sanguis, sensus, vita. Schol. A: — ἡ φρένας λέγει οὐ τὸ διανοητικόν, ἀλλὰ μέρος τι τῶν [cod. male τό.] ἐντὸς τῶν σωματῶν, ὡς καὶ ἀλλαγοῦ [Odys. ι', 301.]· ἐν δὲ φρένες ἦπαρ ἐχοῦσι, καὶ πάλιν [I. π', 481.]· ἐνθ' ἄρα τε φρένες ἔρχαται. ἔστιν οὖν ἀπὸ μέρους τὸ ὄλον σῶμα. imo vis vitalis, vigor corporis et animi, quo vigore carent umbrae.) ἔϊκτο. ὁμοιωτο. θέσκελον. ἀντὶ τοῦ θεσκελως, ὅ ἐστι θεῖως κ. θαυμαστῶς. — annotavit H. carpere haec Platonem Πολιτ. 3. princ. tanquam ea, quibus virtus animorum corrumpetur. ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα, inquit, παρατησόμεθα Ὀμηρόν τε κ. τοὺς ἄλλους ποιητὰς μὴ χαλεπαίνειν ἀν διαγράφωμεν, οὐχ ὡς οὐ ποιητικά κ. ἡδέα τοῖς πολλοῖς ἀκούειν, ἀλλ' ὅσῳ ποιητικώτερα, τοσοῦτω ἥττον ἀκουστέον παισὶ κ. ἀνδράσιν, οὓς δεῖ ἐλευθέρους εἶναι, δουλείαν θανάτου μάλλον πεφοβημένους etc.

108—123. τοῖσι — γόοιο. 14. Voss.: Sprachs, und allen erregt' er des grams wehmütige sehnsucht. — ἐπὶ — ὀρώρει, accessit ad illos dux. v. 124. — θεράπων. 888, ζ', 18, ν', 386, β', 110. etc. — Sch.: ἀγαπήνορος. (ν', 756.) ἀνδρείον. — ὑλοτόμους. ξυ-

- 115 σειράς τ' εὐπλέκτους· πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆς κίον αὐτῶν·
πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχηιά τ' ἤλθον.
ἀλλ' ὅτε δὴ κνημούς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
αὐτίκ' ἄρα δοῦς ὑψικόμους ταναήκει χαλκῷ
ταῖνον ἐπειρόμενοι· ταὶ δὲ μεγάλα κτυπέουσαι
- 120 πύλον. τὰς μὲν ἔπειτα διαπληθύνοντες Ἀχαιοὶ
ἔκδεον ἡμιόνων· ταὶ δὲ χθόνα ποσσὶ δατεῦντο,
ἔλδόμεναι πεδίοιο, διὰ ῥωπήϊα πυκνά.
πάντες δ' ὑλοτόμοι φιτροῦς φέρον (ὡς γὰρ ἀνώγει),
[Μηριόνης, θεράπων ἀραπήνορος Ἰδομενῆος.]
- 125 *κάδδ' ἄρ' ἐπ' ἀκτῆς βάλλον ἐπισχερῶ, ἐνθ' ἄρ' Ἀχιλλεύς
φράσσατο Πατρόκλῳ μέγα ἠρίον, ἠδὲ οἱ αὐτῷ.

quo facto Myrmidones mortuum deducunt, plangunt, rogumque ex-
struunt.

Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα παρακάββαλον ἄσπετον ὕλην,
εἴατ' ἄρ' αὐθι μένοντες ἀολλέες· αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
αὐτίκα Μυρμιδόνεσσι φιλοπολέμοισι κέλευσε

- 130 χαλκὸν ζώννυσθαι, ζεῦξαι δ' ὑπ' ὄχεσφιν ἕκαστον
ἵππους. οἱ δ' ὤρουντο, καὶ ἐν τεύχεσβιν ἔδυνον,

λοτόμους. — πολλὰ, multum, longe.
— ἄναντα. προσάντη, ἀνωφερῆ.
κάταντα. καταφερῆ. πάραντα. τὰ
κρημνώδη κ. γήλοφα. (imo potius τὰ
παρὰ τετραμμένα, transversa, ut H inter-
pretatur. sed v. Schn. v. ἄναντα, quod
recte habet pro adverbio, uti et κάταν-
τα et πάραντα. „lex. Becker.: ἄναντα,
ἄνω, ἀνωφερῆ, δυσχερῆ.“ Boissonad.)
δόχηια. πλόγια. (μ', 148.: δοχῶ τ'
ἄσπυρτα περὶ σφίσιν ἄγρυτον ὕλην.
de pravo rhythmo hujus versus, quem
rhythmum res velut expressit, diximus
ann. ad v', 4. episyemtosin reprehendit
E: λέγεται ἡ τοιαύτη ἐπιμή καιρία [vi-
tium epicī carminis] ἐπισημειώσις, οὐ-
σα λέξεων ὁμοιοκαταληξία, καὶ τῶν
αὐτῶν συμφώνων ἐπαλληλία. Montbel.:
„Il ne faut pas songer à reproduire en
français l'harmonie imitative de ce vers,
qui peint d'une manière si admirable les
efforts d'une marche pénible à travers
des sentiers raboteux et difficiles. Dé-
métrius de Phalère l'a cité dans son
Traité de l'Elocution. §. 226., pour
prouver comment, avec le secours de
syllables rudes et fortes, on peut rendre
visibles les objets dont on parle. Eu-
stathe avoit aussi remarqué la suite des
consonnances qui se trouvent dans ce
vers, et Pope dit qu'il n'est pas d'oreille
qui ne sente ici la juste propriété des
sons employés par le poète.“ — κνη-
μούς. β', 821 etc. — πολυπίδακος. ξ',
157, ν', 59 etc. — ταναήκει. ἦ,
77, ω', 754 etc. — ἐπειρόμενοι, fe-

stinantes. ζ', 388 etc.) διαπλήσσον-
τες. διακόπτοντες. (Ap. et Hesych.:
διασχίζοντες.) ἔκδεον. ἐξεδέμενον.
ποσσὶ δατεῦντο. (σ', 264, ε', 158
etc.) ἐμερίζοντο βαδίζουσαι· μερισμῶ
γὰρ τιμὴ ὅμοιον γίνεται κατὰ τὴν πο-
ρείαν. „Scholl. Ven. et Vict.: διέκο-
πτον ταῖς ὀπλαῖς τὸ ἔδαφος. ἢ διμε-
ρίζοντο τοῖς ποσὶ τὴν γῆν. (carpebant
viam. cf. Etym. h. v.“ Ex H. — ἐλδ.
πεδίοιο, cupientes campum, quo in-
grederentur facilius quam per senticeta
montium. v. E. — ῥωπ. πυκνά. ν',
199.) — φιτροῦς. (μ', 29.) κορούς.
stipites.

124. versus malae notae, nec dubie
ex interpretatione ortus. scil. verbis ὡς
γὰρ ἀνώγει adscripsit aliquis Μηριόνης,
quod nomen per se intelligitur, ut Achil-
lis loco simili, ι', 686.; deinde alius to-
tum versum 113. infersit, quo cursus
orationis male interrumpitur.

125, 126. ἐνθ' ἄρ' Ἀχ. malim ἐνθα
δ' Ἀ, h. e. ἐνθα δὴ. id minus aliquis
intelligens mutaverit. quanquam luxu-
riat Hom. usu ejus particulae. ἐπι-
σχερῶ. λ', 668. — Sch.: φράσσα-
το. ἐβουλεύσατο. („Odys. γ', 241.:
ἀλλὰ οἱ ἦδ' Ἐφράσαντ' ἀθάνατοι θά-
νατον καὶ κῆρα μέλαιναν.“ Ex H.)
ἠρίον. κατὰ γῆν (fort. κατὰγειον) μνη-
μα, τάφον. v. Schn. h. v.

127 — 133. παρακάββαλον, πα-
ρακατάβαλον. cf. 683. — εἴατ' ἦ, 65,
σ', 504 etc. — χαλκὸν ζώννυσθαι,
aere cingi, armari. — ἐν τεύχεσβιν

ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισι παραιβάται, ἠήλιοχοι τε
 πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἶπετο πεζῶν,
 μυριοί. ἐν δὲ μέσοισι φέρον Πάτροκλον ἐταῖροι,
 135 θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταεὶνον, ἃς ἐπέβαλλον
 κειρόμενοι. ὀπίθεν δὲ κάρη ἔχε διὸς Ἀχιλλεύς,
 ἀχνύμενος· ἔταρον γὰρ ἀμύμονα πέμπ' Ἀϊδόςδε.
 Οἱ δ' ὅτε χῶρον ἴκανον, ὅθι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς,
 κάτθεσαν, αἴψα δὲ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην.

comam detonsam suam Patroclo dedicat Achilles.

140 ἔνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης διὸς Ἀχιλλεύς·
 σταῖς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαιτήν,
 τὴν ῥα Σπερχειῶ ποταμῶ τρέφε τηλεθόωσαν·
 ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπεν, ἰδὼν ἐπὶ οἴνοπα πόντον·
 „Σπερχειῖ, ἄλλως σοίγε πατὴρ ἠρήσατο Πηλεὺς,
 145 κείσέ με νοστήσαντα φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
 σοί τε κόμην κερθεῖν, ῥέξειν θ' ἱερὴν ἐκατόμβην,
 πευτήκοντα δ' ἔνορχα παρ' αὐτόφι μῆλ' ἱερεύσειν

ἔδυνον. κ', 254 etc. idem alias dicit
 τεύχεα δύνεσθαι, δύνειν περὶ χροῖ, θω-
 ρήσεσθαι etc.: v. π', 40, 129, θ', 43
 etc. — ἂν δ' ἔβαν ἐν δίφροισιν.
 ἀνέβησαν εἰς δίφρους. E Schol. B. di-
 ctum est ἐν δίφρ. pro δίφροισιν, ut
 Aeschylus Ag. 1334.: φεῦ, τίς ἂν —
 Μόλοι τὸν αἰεὶ φέρονσ' ἐν ἡμῖν Μοῖρ'
 ἀτέλευτον ὕπνον, et Eurip. Med. 628.:
 οὐδ' ἔρετὰν παρέδωκαν ἐν ἀνδράσι,
 pro ἡμῖν, ἀνδράσι. v. Porson. ann. ad
 locum Eurip. et Matth. §. 382, 4. Sch.:
 παραιβάται. οἱ ἐπὶ τῶν ἀρμάτων
 συμπολιμοῦντες, τουτέστι κύριοι τῶν
 ἀρμάτων. νέφος. πλήθος νῦν. v. δ',
 274, ρ', 755 etc.

135 — 143. „Schol. A: πάντα ὄλον.
 πρὸς τὸ πᾶσαι δ' ὄλγυνντο πύ-
 λαϊ. β', 809, θ', 58.“ H. Sch.: κα-
 τασείνον. κατεκάλυπτον, ἐσκέπαζον.
 τουτέστι πολλὰς τριχὰς κατέβαλλον,
 ὥστε καλύπτειν τὸν νεκρόν. τοῦτο δὲ
 πρὸς τιμὴν ἐγίνετο τῷ θνήσκοντι, ὡς
 καὶ ἀλλαγῆ φησι· τὸ γὰρ γέρας
 ἐστὶ θανόντων, Κεῖρασθαί τε
 κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ
 παρειῶν. („laudata memoriter: v.
 supra 46, π', 457, 675, Odys. ω', 190,
 296, δ', 198.“ Ex H. tondebantur in lu-
 ctu omnes nationes praeter Aegyptios,
 ut auctor est Herod. 2, 36. „sic Roma-
 nae mulieres in funere Virginiae: v.
 Dionys. Halicarn., et Ovid. Met. 3, 506.
 Q. Smyrn. 3, 683, 4. πύματον δῶρον
 vocat, Paus. 1. p. 223. l. 2. ed. Wechel.
 ἀπαρχὸς ἀπὸ τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τρι-
 χῶν, h. e. velut primitias inferiarum.“
 E Kraus. cf. Montbel., Feith. 1, 13, 6.

— πέφραδε, demonstravit. ξ', 500,
 Odys. α', 444, ξ', 3 etc. — μενοει-
 κέα, sufficientem, placitam. ι', 90. Sch.:
 πολλήν, a consequente. Schol. A.: τὴν
 ἱκανήν. — νήεον, accumularunt. 163,
 ι', 137. — τὴν ῥα — τηλ. mos satis
 notus Graecorum comam vovendi Flu-
 viis patriis. filii nunc pater consecrat
 Spercheo, de quo v. π', 174., et de ipso
 ritu Feith. 3, 10, 6. E: ὅτι ἔθος ἦν
 τρέφειν κόμην τοὺς νέους μέχρι καὶ
 ἀκμῆς, εἶτα κείρειν αὐτὴν ἐγχαρίους
 ποταμοῖς. ἐποίουν δὲ οὕτω τιμῶντες
 τὸ καλὸν ὕδαρ, τρόφιμον γὰρ, φασί,
 καὶ συστατικόν ἐστι τοῦ ζῆν, κ. μᾶ-
 λιστα τὸ γλυκύ. — κοροτρόφοι οὖν
 ἐνομιζοντο οἱ ποταμοὶ διὰ τὴν ὑγρό-
 τητα, καθὰ κ. ὁ ἥλιος Ἀπόλλων (?)
 διὰ θεομότητα. κοροτρόφους δὲ φα-
 μεν τοὺς τὴν νεότητα τρέφοντας. —
 similiter alii Scholl., quorum Pseudodi-
 dymus ridiculo errore: — διὰ ταύτην
 δὲ τὴν αἰτίαν καὶ εἰς τοὺς ποταμούς
 ὕδαρ ἐκόμιζον, τέκνων τε γενέσεως κ.
 παιδοτροφίας οἰωνὸν τιθέμενοι, pro —
 αἰτίαν καὶ τοὺς πλοκάμους εἰς ὕδαρ
 ἐκόμιζον. pejussus etiam Schol. A: καὶ
 εἰς τοὺς ποταμούς ἀπὸ τῶν ποταμῶν
 ὕδαρ ἐκόμιζον pro hoc: καὶ τοὺς πλο-
 κάμους ἐπὶ τῶν etc. — cf. Athen. 12.,
 p. 528. — τηλεθόωσαν, florentem,
 crescentem. — ὀχθήσας. α', 517 etc.
 — οἴνοπα πόντον. α', 350 etc.

144 — 151. ἄλλως, temere, frustra.
 — ἱερὴν ἐκατόμβην. α', 99. —
 Sch.: ἔνορχα. ὄρχεις ἔχοντα. gloss.
 Mosc. 2.: ἀρξενικά. caedi ajunt amni-
 bus mares propter vim fertilitatis, τὸ

ἐς πηγὰς, ὅθι τοι τέμενος βωμός τε θυήεις.
 ὡς ἤραθ' ὁ γέρον, σὺ δὲ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσθας.
 150 νῦν δ' ἐπεὶ οὐ νέομαι γε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
 Πατρόκλω ἤρωϊ κόμην ὀπάσαιμι φέρεσθαι.
 Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ κόμην ἐτάροιο φίλοιο
 θῆκεν· τοῖσι δὲ πᾶσιν ὕφ' ἕμερον ὤρσε γόοιο·
 καὶ νῦ κ' ὀδυρομένοισιν ἔδν φάος Ἥηλιοιο,
 155 εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αἰψ' Ἀγαμέμνονι εἶπε παραστάς·
 „Ατρεΐδῃ (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε λαὸς Ἀχαιῶν
 πείσονται μῦθοισι), γόοιο μὲν ἔστι καὶ ἄσαι.
 νῦν δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι
 ὄπλεσθαι· τὰδε δ' ἀμφὶ πονησόμεθ', οἷσι μάλιστα
 160 * κῆδεός ἐστι νέκυς· παρὰ δ' οἱ τ' ἀγοὶ ἀμμι μενόντων.

ceteris dimissis, Achilles et curatores funeris cadaver imponunt pyrae, mortuoque justa persolvunt, mactatis cum solitis victimis, tum equis, canibus, et juvenibus 12 Trojanis.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τόγ' ἄκουσεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων,
 αὐτίκα λαὸν μὲν σκέδασεν κατὰ νῆας ἕϊσας·
 κηδεμόνες δὲ παρ' αὐθι μένον, καὶ νήεον ὕλην.
 ποιήσαν δὲ πυρὴν ἐκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα·

γόμμον, aquarum. Schol. Vict.: ἔνορχα τοῖς ποταμοῖς κ. Ποσειδῶνι δὲ διὰ τὸ ἐκ τοῦ ὕγρου τὴν γένεσιν εἶναι· Ὀκεανόν τε, θεῶν γένεσιν. (ξ', 201.) σκεπτέον δὲ, μὴ μῆλα νῦν τοῦς ταύρους φησὶ· τοῦτους γὰρ τοῖς ποταμοῖς ἴερον· ταῦρον δ' Ἀλφειῶ. λ', 727. de hac significatione τοῦ μῆλα v. ann. ad ξ', 124.; sed hic quidem tauri significati sunt, opinor, vocabulo ἐκατόμβη, nunc autem aliud poëta dicit sacrificium, quod fontibus Sperchei facere voluerit Peleus. cf. 166 etc. — παρ' αὐτόφρι. παρ' αὐτοῖς, τοῖς ταύροις, apud tauros, h. e. praeter hecatomben. sic Lips., Townl. et unus Vindob. alii etiam h. l. παρ' αὐτόφρι. v. 42. — νόον, mentem, consilium, votum. — Sch.: ὀπάσαιμι. (η', 205 etc.) παρὰσχομι. — φέρεσθαι, auferre, habere.

157 — 160. „γόοιο — ἄσαι, est et luctus satiety et modus. sic ν', 636.: πάντων μὲν κόρος ἐστὶ. de verbo ἄσαι v. ε', 203. ἔστι pro ἐστὶ olim vulgato scripserunt viri docti ex praecepto Scholiastae Vict.: ἐπαγγελτικῶς (h. e. ἐμφαντικῶς, nec ut encliticum) προνεκτέον τὸ ἔστιν, ὡς. (549.) ἔστιν δ' ἐν κλισίῃ χρυσοῦς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός. — ἀπὸ πυρῆς, ab incendio, i. rogo accendendo. — δεῖπνον — πλεσθαι. τ', 172. — ἄνωχθι. κ', 17 etc. — ἀμφι, circum, apud mortuum. sic Barn., H. perperam alii con-

juncte: ἀμφιπληροσόμεθ', sine legitima caesura. — Sch.: κῆδεός. φρόντιδος ἄξιος, κηδεύοιμος. (idem est κῆδειος. v. τ', 294.) κηδεμόνες γὰρ οἱ κύριοι, οἷς μάλιστα προσήκει τὸ φροντίζειν. pertinet hoc ad 163. intelligendi autem sunt curatores funeris, ab Achille constituti. Virg. Aen. 11, 60.: toto lectos ex agmine mittit Mille viros, qui supremum comitentur honorem. — παρὰ δ' οἱ τ' ἀγοὶ. sic vulgata olim codd.; at Ven., Harl., Mori, Mosc. 2., ed. Rom., E et Sch., secundum Aristarchum: οἱ ταγοὶ, probantibus plerisque viris doctis, cum et inusitata sit Homero vox ταγός, et a metro abhorreat, ut cuius prior preducatur apud scenicos poëtas. restituit igitur Barn. ἀγοὶ, verbum frequens ap. hunc nostrum, idemque et Bentlejo placuit et Heyneo; recte quidem, me iudice; sed eosdem miror ferre τὸ τῆ. quod abundare perperam putabat Dionysius Thrax. imo ponendum est οἱ γ' ἀγοὶ, duces quidem, quas particulas saepe confusas esse, nemo paulo humanior ignorat.

163, 164. κηδεμόνες, curatores funeris. cf. 674. — Sch.: ἐκατόμπεδον ἔνθα κ. ἔνθα. τετραγώνον, ὥστε ἐκάστην πλευρὰν ἐκατὸν ποδῶν μέτρον ἔχειν. similiter alii. ed. Rom., E, T, Steph.: ἐκατόμπεδον, quod repudiasset videntur Graeci, tanquam κηφόφωνον, nisi vetustiores πόδα dixerint etiam πέδην seu πέσαν, quae est Hey-

- 165 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτη νεκρὸν θέσαν, ἀχνύμενοι κῆρ·
πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα, καὶ εἰλίποδας ἑλικας βοῦς,
πρόσθε πυρῆς ἔδερόν τε, καὶ ἄμφεπον. ἐκ δ' ἄρα πάντων
δημὸν ἐλὼν ἐκάλυψε νέκυν μεγάρθυμος Ἀχιλλεὺς
ἔς πόδας ἐκ κεφαλῆς, περὶ δὲ δρατὰ σώματα νῆει·
- 170 ἐν δ' ἐτίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας,
πρὸς λέχεα κλίνων. πίσυρας δ' ἐριαύχενας ἵππους
ἔσσυμένως ἐνέβαλλε πυρῇ, μεγάλα στεναχίζων.
ἔννεα τῶγε ἄνακτι τραπέζῃς κύνες ἦσαν·
καὶ μὲν τῶν ἐνέβαλλε πυρῇ δύο δειροτομήσας·
- 175 δῶδεκα δὲ Τρώων μεγάρθυμων νίεας ἐσθλοῦς,
χαλκῷ δηϊόων (κακὰ δὲ φρεσὶ μῆδετο ἔργα)·

nei sententia haud inepta; quemadmodum Parthenon Athenis appellatus est *ἐκατόμπεδος*, h. e. *ἐκατὸν ποδῶν*. v. Etym., Suid., Hesych. h. v. — Virg. Aen. 6, 212 — 231. comparant Cl. et Eichh.

166. *ί*, 462.

167 — 173. *ἄμφεπον*. π', 124, σ', 348 etc. — Sch.: *δρατὰ*. *ἐκδεδαρμένα*. annotavit Schol. A, *δρατὰ* dictum esse pro *δρατὰ*, a *δέρω*, litteris transpositis; cujusmodi vocabb. sunt *κράτος*, *κραδίη*. Schol. B.: *νῆει*. *ἐνῆει*, *περὶ αὐτὸν ἐσώρνευεν*. — *μέλιτος* κ. *ἀλείφατος*. *adipis* quidem *apertus* usus est ad *augendam flammam*; mel autem *inferiis adhibuisse videntur ἀλληγορικῶς*, quo velut *dulcesceret mortis amaritudo*. cf. *Odyss. ω'*, 67, 68. — *ἐριαύχενας ἵππους*. *κ'*, 305, *λ'*, 159 etc. *arduum cervicem* in *equis laudat* Horat. Sat. 1, 2, 89. — *τραπέζῃς*. *χ'*, 69.

176. *χαλκῷ δηϊόων*. ρ', 566. cf. σ', 195. — *κακὰ ἔργα perniciosam* Trojanis illis *rem* interpretatur H, non *eam*, quae atrox et detestabilis visa fuerit poëtae. cui assentior. v. φ', 19, η', 478, *ί*, 591 etc. similiter quoque *χ'*, 395.: *Ἐκτορα δῖον ἀεικέα μῆδετο ἔργα*. vere tamen Montbel.: „On ne doit point ici considérer cette action d'Achille comme un sacrifice, quoiqu'il immole ces jeunes guerriers aux mânes de Patrocle; car ce n'était point une coutume commandée par les dieux et consacrée par le culte. Ach. ne sacrifie réellement qu'à sa vengeance et à sa férocité. Ainsi cet acte de cruauté froide, qui sans doute paraissait tout simple dans un temps où le droit de la guerre était l'esclavage ou la mort, ne doit pas être mis en parallèle avec ces sacrifices humains usités dans la Perse, et dont parle Herodote en ces termes, 7, 114.: „J'ai ouï dire qu' Amestris, femme de Xerxès,

étant dans un âge avancé, fit ensevelir 17 enfants des citoyens les plus illustres, pour se rendre propice la divinité qu'on dit exister sous terre.““ On ne voit pas non plus que dans les siècles héroïques on fût en usage d'immoler sur les tombeaux ou les bûchers des hommes puissants leurs esclaves et leurs serviteurs, coutume atroce que César (de bello Gall. 6, 19.) trouva établie dans les Gaules, et qui subsiste encore dans les Indes, où les femmes elles-mêmes sont obligées de se jeter sur le bûcher qui consume le cadavre de leur époux. (cf. Kirchmann. de funeribus Rom., 3, 4.) Homère n'offre rien d'analogue à ces horribles coutumes; jamais il n'est question dans ses chants que la religion ait ordonné des sacrifices humains. Le sacrifice d'Iphigénie est même en opposition avec le récit d'Hom., puisqu' Agamemnon parle au 9. chant de cette jeune fille comme existant encore. Certainement par la suite la Grèce s'est déshonorée par cette superstition: les tragédies d'Hécube, d'Iphigénie en Aulide et d'Iphig. en Tauride en sont une preuve; les sacrifices humains ont même subsisté long-temps après, puisque Théophraste, cité par Porphyre (de abstinentia ab esu animal. 2. §. 27, p. 150, 1767, in 4.), dit que de son temps les Arcadiens sacrifiaient encore un homme aux fêtes de Jupiter Lycéen.“ — cf. Bosii Antiquit. graecar. brev. descr. p. 38. „Virg. 11, 81.: „*vinxerat et post terga manus, quos mitteret umbris Inferias, caeso sparsuros sanguine flammam*. et 10, 517.: *Sulmone creatos Quatuor hic juvenes, totidem quos educat Ufens, Videntes rapit, inferias quos imolet umbris, Captivoque rogi perfundat sanguine flammam*, quem locum inter alios citat Macrob. Sat. 5, 2., quo demonstrat, *totam Aeneida effigiatam esse ad exem-*

ἐν δὲ πυρὸς μένος ἦκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.
ᾄμωξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλου δ' ὀνόμηνεν ἐταῖρον·

Achilles supremum valedicit sodali.

„Χαῖρέ μοι, ὦ Πάτροκλε, καὶ εἰν Ἀτῖδαο δόμοισι!
180 [πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω, τὰ πάροιθεν ὑπέστην.]
δώδεκα μὲν Τρώων μεγαθύμων υἱίας ἐσθλοὺς
τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Ἐκτορα δ' οὔτι
δώσω Πριαμίδην πυρὶ δαπτέμεν, ἀλλὰ κύνεσβιν.“

Hectoris corpus ab injuriis defendunt Venus et Apollo.

Ῥος φάτ' ἀπειλήσας· τὸν δ' οὐ κύνες ἀμφεπένοντο·
185 ἀλλὰ κύνας μὲν ἀλαλκε Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη
ἤματα καὶ νύκτας, ῥοδόεντι δὲ χρίεν ἐλαίω,
ἀμβροσίῳ, ἵνα μὴ μιν ἀποδούφοι ἔλκυστάζων.
τῷ δ' ἐπὶ κνάνεον νέφος ἤγαγε Φοῖβος Ἀπόλλων
οὐρανόθεν πεδίονδε, κάλυψε δὲ χώρον ἅπαντα,
190 ὅσσον ἐπείχε νέκυσ, μὴ πρὶν μένος ἤελιοιο
σκήλει' ἀμφιπερὶ χροά ἵνεσιν ἠδὲ μέλεσβιν.

pyra non incensa, Achilles implorat opem Ventorum, quos Iris convenit.

Οὐδὲ πυρὴ Πατρόκλου ἔκαλετο τεθνηῶτος.
ἐνθ' αὐτ' ἄλλ' ἐνόησε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
στάς ἀπάνευθε πυρῆς δοιοῖς ἠρᾶτ' Ἀνέμοισι,

plar Niados atque Odysseae Homericæ.“
Cl.

177. Sch.: σιδήρεον. νῦν ἰσχυρόν. simili sensu ε', 4. et alias dicit ἀνάματον πῦρ, et ὀλοὸν ν', 629, ο', 604.

179, 180. 19, 20, ubi sublectus est versus 180, minime ille admittendus, ne soloecizzare Homerum faciamus, qui τελέω dicit τελέω: v. 20, Odys. δ', 485, σ', 388. inde est quod extiterunt qui ita scriberent: πάντα γὰρ ἤδη τοι τετελεσμένα, ὡσπερ ὑπέστην, quod habent codd. Cantabr. et Townl. ceterum Sch.: χαῖρέ μοι. ἀντὶ τοῦ τέρον, ὃ ἐστὶν ἠδον. sed argutatur. Virg. Aen. 11, 97.: salve aeternum mihi, maxime Palla, Aeternumque vale! cf. 5, 80, 81. idem Sch. recte: δαπτέμεν. (λ', 481, π', 159.) ἐσθίειν, διακόπτειν. Schol. A: ὅτι ἀπὸ κοινοῦ τὸ δαπτέμεν. Zeugma.

184—187. ἀπειλήσας, gloriatus. ἦ, 96 etc. — ἀμφεπένοντο. φ', 203, δ', 220 etc. — ἀλαλκε. ι', 601 etc. — Sch.: ῥοδόεντι ἐλαίῳ. (κ', 577, ξ', 171 etc.) τῷ ῥοδινῷ. (annotavit Schol. A, Homerum ἔλαιον dicere τὸ μύρον, quo nomine primus usus esse fertur Archilochus. cf. 281. fuit un-

guentum rosaceum inter antiseptica; quare oblinebant eo signa lignea, τὰ ξόανα, adversus aëris et humoris injuriam, ut Paus. refert 9. extremo. poeta tamen indurandi vim ei tribuere videtur, cum id adhibuisse dicit Venerem, ne corpus tractatum Hectoris laceraretur. ἰσχυροποίησε τὸ σῶμα, inquit E, quemadmodum Sigfridi, fabulosi Germanorum heroïs, corpus, draconis ab eo interfecti sanguine delibutum, ita induruisse dicitur, ut corneam homines cutem putarent. cf. σ', 21. et H) ἀποδούφοι. (σ', 21, Odys. ε', 426, ρ', 480.) ἀποσπᾶ κ. ἀποσύρη. ἐλκυστάζων. ἔλκων.

188—191. κνάνεον νέφος. π', 66. — σκήλει', Schol. Vict.: σκήλειεν, εὐκτικῶς. Sch.: σκήλη. (sic.) σκληρόννη, ξηρόνη. ὅθεν καὶ σκελετός ὁ ξηρός. — dedi ἀμφιπερὶ uno verbo, ut παρὲν, ὑπὲν, ἐπιπρὸ etc., quemadmodum Latini dicunt circumcirca. nec male Kraus. σκήλει' ἀμφιπερὶ intellexit ἀμφιπερισκήλειε, quod cui placebit, is per me scribet ἀμφιπερὶ per anastrophe. vulgo: ἀμφὶ περὶ χροά etc. — ἵνεσιν. σύν ἵνεσιν. Ap.: ἵνεσ. (Odys. λ', 218.) τὰ διατεταμένα νεῦρα τοῦ σώματος.

- 195 Βορέη και Ζεφύρω, και ὑπέσχετο ἱερὰ καλὰ,
πολλὰ δὲ και σπένδων χουσέφ δέπαϊ λιτάνευεν
ἔλθέμεν, ὄφρα τάχιστα πυρὶ φλεγεθοῖατο νεκροί,
ὔλη τε σενάιτο καήμεναι. ὠκέα δ' Ἴρις
ἀράων αἴουσα μετάγγελος ἦλθ' Ἀνέμοισιν.
- 200 οἱ μὲν ἄρα Ζεφύροιο δυσαέος ἀθροοὶ ἔνδον
εἰλαπίνην δαίνυντο· θεούσα δὲ Ἴρις ἐπέστη
βηλῶ ἐπι λιθέω. τοὶ δ' ὡς ἴδον ὀφθαλμοῖσι,
πάντες ἀνήϊξαν, κάλεόν τε μιν εἰς ἔγκατος.
ἦ δ' αὐτ' ἔξεσθαι μὲν ἀνήγατο, εἶπε δὲ μῦθον·
- 205 „Οὐχ ἔδος· εἶμι γὰρ αὐτίς ἐπ' Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,
Αἰθιοπίων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέξουσ' ἐκατόμβας
ἀθανάτοις, ἵνα δὴ και ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱοῶν.
ἀλλ' Ἀχιλεὺς Βορέην ἠδὲ Ζέφυρον κελαδεινὸν
ἔλθειν ἀράται, και ὑπίσχεται ἱερὰ καλὰ,
- 210 ὄφρα πυρὴν ὄρσητε καήμεναι, ἣ ἔνι κεῖται
Πάτροκλος, τὸν πάντες ἀναστενάχουσιν Ἀχαιοί.“

parent illi deae, itaque rogos concrematur.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπεβήσατο· τοὶ δ' ὀρέοντο

195—199. Βορέη και Ζεφύρω. v. i', 5. — „jüngo πολλὰ λιτάνευε.“ Boissonad. — χρουσέφ δέπαϊ. saepius hic noster memorat pocula aurea, craterem quoque aureum 119., argenteum autem 741. et alias. de usu metallorum aevo heroico v. Köpke *Kriegswesen der Griechen*, 2. Kap. §. 1. H. Hase *Class. Alterthumskunde*, 1. Th. p. 9. de Graecia: „Edlere Metalle waren nicht im Ueberfluss. Der vorherrschende Kalkstein der meisten Gebirge enthält keine metallreichen Adern. Gold hatten Phöniciern auf Thasos gegraben. Auch Thessalien gab einiges, und der den Pangäischen Gebirgen (v. ann. ad Rhes. 384.) entströmende Hebrus führte Flussgold. Silber fand man nur in Attika's Laurium, in Epirus und auf Siphnus. Dem grössern Bedürfnisse kam Asiens Ueberfluss entgegen, dessen Beute, späterhin dessen Sold, zu heiligem Geräth und zu Weihgeschenken verarbeitet, die Heiligtümer und die Tempelärarien reich machte, bis der Luxus des Philippischen Zeitalters lehrte, es zum Privatgebrauch zu verwenden.“ — νεκροί, cadavera Patrocli et occisorum juvenum Trojanorum. 175, 242. — Sch.: σεύαιτο. ὄρμην λάβοι, ἐπειγθῆ. velut concitaretur ad ardensum. — ἀράων, precum. — μετάγγελος, internuncia. vereor ne id etiam ó, 144. ponendum sit, quomvis ibi Ven. et alii quidam codd. habeant μέτ' ἄγγελος. quod hic voluisse

videtur Schol. A, μετ' ἄγγελος ἦλθ' Ἀ., h. e. μετῆλθ' Ἀ., pro μετῆλθεν Ἀνέμου, soloeum est.

200—203. δυσαέος Zephyrus vocatur etiam Odys. ε', 295. et μ', 289., ξ' autem ejusdem carminis 458. μέγας, et δ', 567. dixit ζεφύροιο ἄητας λιγυπνεϊόντας, lautwehende Hauche des Westwinds. cf. 208, β', 147, 148. nec tamen idem semper est ille ventus, ut qui αἰὲν ἐφύδρος appelletur Odys. ξ', l. c. et vulgo pro leni habeatur; id quod aliter aliis in terris, praesertim in Asiae occidentalis littoribus, Troade atque Ionia, se habere observavit Woodius. Schol. A: δυσαέος. σφοδρὸν πνεῦμα ἔχοντος. Ap. δυσαέος. δυσπνόου. Βορέαο δυσαέος. memoriter ille, nisi fallor. vel scriptura est haec ejus, quem offendet Zephyrus δυσαίης. cf. H. — „εἰλαπίνην δαίνυντο. epulantur Ventii, ut ceteri dii, more tum hominum, in otio.“ Kraus. — βηλῶ. α', 591, ó, 23. — εἰς ἔ. πρὸς ἑαυτὸν. Ap.: ἐγκλινόμενον μὲν αὐτὸν, ἢ αὐτήν, ἢ αὐτὸ σημαίνει. — ὀφθοτονοῦμενον δὲ δηλοῖ ἑαυτὸν, ἢ ἑαυτήν, οἶον· κάλεόν τε μιν etc. cf. δ', 497. — ἀνήνατο. ἦ, 93, i', 675 etc.

205—210. οὐχ ἔδος. λ', 647. — Αἰθιοπίων ἐς γαῖαν. de hoc sacro Aethiopyum v. α', 423. — μεταδαίσομαι, μετ' αμαι. — Sch.: ὄρσητε. (γ', 250, δ', 204 etc.) ὄρμησητε.

- ἡγῆ θεσπεσίῃ, νέφεα κλονέοντε πάροισιν.
 αἶψα δὲ πόντον ἴκανον ἀήμεναι, ὥρτο δὲ κῦμα
 215 πνοιῇ ὑπο λιγυρῇ· Τροίην δ' ἐρίβωλον ἰκέσθην,
 ἐν δὲ πυρῇ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαῆς πύρ.
 παννύχιοι δ' ἄρα τοίγε πυρῆς ἄμυδις φλόγ' ἔβαλλον,
 φουσῶντες λιγέως· ὁ δὲ πάννυχος ἀκὺς Ἀχιλλεύς
 χουσέου ἐκ κρητῆρος, ἔλων δέπας ἀμφικυπελλον,
 220 οἶνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν,
 ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος δειλοῖο.
 ὡς δὲ πατὴρ οὐ παιδὸς ὀδύρεται ὅστέα καίων
 νυμφίου, ὅσπερ θανῶν δειλοὺς ἀνάχρησε τοκῆας,
 ὡς Ἀχιλεὺς ἐτάροιο ὀδύρετο ὅστέα καίων,
 225 ἐρπύζων παρὰ πυρκαϊῆν, ἀδινὰ στεναχίζων.
 Ἕμους δ' Ἐωσφόρος εἰσι φῶας ἐρέων ἐπὶ γαῖαν,
 ὄντε μετὰ κροκόπεπλος ὑπεῖρ ἄλα κίδναται Ἰῆως,
 τῆμος πυρκαϊῇ ἐμαραίνετο, παύσατο δὲ φλόξ.
 οἱ δ' Ἄνεμοι πάλιν αὐτίς ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι,
 230 Θρηῆκιον κατὰ πόντον· ὁ δ' ἔστεινευ, οἴδματι θύων.

Achilles, ex brevi somno excitatus a proceribus, jubet ignem vino extingui, ossa legi sodalis et in vase aureo condi, tum modicum pro tempore cumulum constitui.

- Πηλεΐδης δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἐτέρωσε λιασθεῖς,
 κλίνθη κεκμηῶς, ἐπὶ δὲ γλυκὺς ὑπνος ὄρουσεν.
 οἱ δ' ἄμφ' Ἀτρείωνας ἀολλέες ἠγερέθοντο,
 τῶν μιν ἐπεροχόμενων ὄμαδος καὶ δοῦπος ἔγειρεν.
 235 ἔξετο δ' ὀρθωθεῖς, καὶ σφεας πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι ἀριστῆες Παναχαιῶν,
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν οὐβέσατ' αἰθιοπι οἶνον
 * πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα

214—220. πόντον — ἀήμεναι. similiter 229.: πάλιν αὐτίς ἔβαν οἰκόνδε νέεσθαι. — ἄμυδις. ι', 6 etc. — ἔβαλλον. ἀνέβαλλον. — „ὁ δὲ — γαῖαν. Virg. Aen. 5, 98.: vinaque fundebat pateris, animamque vocabat An-chisae magni, manesque Acheronte remis-sos. cf. ibidem 77, 78.“ E Cl. et Bichh.

221. versus spondiacus, rei aptus lugubri, quam dicit.

223—225. νυμφίου, desponsi, vel novi mariti. „notat Schol. Β αὐξήσιν, quod non modo filius memoratur, sed νυμφίος, e quo spes nepotum esset patri.“ Ex H. — Sch.: ἀνάχρησε. (ἐ, 24 etc. dixerunt ἀνάχρημι pro ἀράχρημι, euphoniae gratia.) ἐλύπησεν. — Ap.: ἐρπύζων. (Odys. α', 193, ν', 220.) ἀντὶ τοῦ ἔρπον, πορευόμενος. κατ' ἐπέκτασιν δὲ λέγεται καὶ ἐρηυστάζων. — „ἀδινά. 17, σ', 51, 316.“ H.

226—232. Ἐωσφόρος. trisylla-bum, ut ἔως monosyllabum α', 193. —

Sch.: ἔωσφόρος. ὁ κατὰ τὴν ἡμέραν ἀνατέλλων λαμπρότατος ἀστῆρ, ὃς Ἐσπερος καλεῖται. οὗτος δ' ἐστὶν ὁ τῆς Ἀφροδίτης. ἐρέων. ἀπαγγέλλον. „cf. β', 48, 49, Odys. ν', 93, 94.“ Ex H. — κροκόπεπλος. θ', 1. — ἐμαραίνετο, elanguit. ι', 212. — οἴδματι θύων. φ', 232. — λιασθεῖς. α', 349 etc. — κεκμηῶς. ζ', 261 etc.

233. ita Bentlejus, hiatum tollens, qui inest in vulgata scriptura Ἀτρείωνα ἀολλέες. firmat emendationem 236., ubi Harl., egregius codex, et Mosc. 2.: Ἀτρεΐδαί, ut 658., α', 17. et alias, non Ἀτρεΐδη, quod ceteri libri habent. forma haec patronymici legitur etiam α', 387, β', 445 et ὦ, 395.

234, 235. ὄμαδος κ. δοῦπος. hendiadys, ὄμαδος δουπέων. cf. ι', 569, Odys. κ', 556. — ἔξετο δ' ὀρθ. β', 42 etc.

236. ἦ', 385. cf. ann. ad 233. et 272.

238. ὀπόσσον ἐπέσχε. non pla-

ὄστέα Πατρόκλιοιο Μενoitιάδαο λέγωμεν,

- 240 εὐ διαγιγνώσκοντες. ἀριφραδέα δὲ τέτυκται·
ἐν μέσῃ γὰρ ἔκειτο πυρῆ, τοὶ δ' ἄλλοι ἀνευθεν
ἐσχατιῇ καίοντ' ἐπιμιξ, ἵπποι τε, καὶ ἄνδρες.
καὶ τὰ μὲν ἐν χρυσῆν φιάλῃ καὶ δίπλακι δημῶ
θείωμεν, εἰσόκεν αὐτὸς ἐγὼν Ἄϊδι κεύθωμαι.
- 245 τύμβον δ' οὐ μάλα πολλὸν ἐγὼ πονέεσθαι ἄνωγα,
ἀλλ' ἐπιεικέα τοῖον· ἔπειτα δὲ καὶ τὸν Ἀχαιοὶ
εὐρύν θ', ὑψηλὸν τε τιθήμεναι, οἳ κεν ἐμεῖο
δεύτεροι ἐν νῆεσσι πολυκλήϊσι λίπησθε.“
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο ποδώκεϊ Πηλεϊῶνι.
- 250 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσσαν αἰδοπι οἶνω,
ὅσσον ἐπὶ φλόξ ἤλθε, βαθεῖα δὲ κάππεσε τέφρη·
κλαίοντες δ' ἐτάριοιο ἐνῆος ὄστέα λευκὰ
ἄλλεγον ἐς χρυσῆν φιάλῃν καὶ δίπλακα δημῶν,
ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἕανῶ λιτὴ κάλυψαν.
- 255 τορνῶσαντο δὲ σῆμα, θεμειλιά τε προβάλλοντο
ἀμφὶ πυρῆν, εἶδαρ δὲ χυτῆν ἐπὶ γαῖαν ἔχεναν·

cent amphibrachi duo continui. v. ann. ad υ', 4. Townl.: ὅσον. scribamus et hic et ω', 792.: πᾶσαν, ὅσσον ἐπέσχε. metro nescio quis metuens posuerit ὀπόσσον: sed vanum fuisse metum istum, ostendunt α', 193, ι', 392 etc.

239—248. Sch.: λέγωμεν. ἀναλέγωμεν. ἀριφραδέα. (326, Odys. λ', 125 etc.) εὐπέσιμα, εὐγνωστα. (ἐπιμιξ. λ', 525 etc.) φιάλῃ. ἀγγεῖω κοίλω. (v. ann. ad 270. — θείωμεν, θείωμεν.) πονέεσθαι. (β', 409, ι', 12.) πονεῖν, ἐνεργεῖν. — ἐπιεικέα τοῖον. Scholl. B et Vict.: ἡθικῶς, ἀντὶ τοῦ μικρὸν κ. σύμμετρον. δεικτικῶς dixit modicum tumulum ac temporarium; alterum autem, post exstruendum, majorem et splendidiorum; utrumque cenotaphium, siquidem ossa heroum asportanda erant domum ad parentes. Odys. ο', 450.: παῖδα — τοῖον, ἀματροχόωντα θύραζε. — τιθήμεναι. infin. sensu imperativi. — „Scholl. Veneti et Vict.: δεῦτεροι. ὕστεροι. ut δεῦτατος, ὕστατος, τ', 51.“ H. — νῆεσσι πολ. β', 175 etc.

250. „Virgile a dit aussi aux funérailles de Misenus (Aen. 6, 227.): relliquias vino et bibulam lavere favillam. Pline le naturaliste (14, 12. vel 14. ed. Milleri.) rapporte une loi de Numa qui défendait d'éteindre les bûchers funèbres avec du vin. „Numae regis lex est: Vino rogum ne respergito.“ Pline ajoute: Quod sanxisset illum propter inopiam rei, nemo dubitet.“ Montbel. — αἰδοπι οἶνω. α', 462 etc.

251—253. βαθεῖα dixit ab effectu comburendi, εἰς βάθος. — ἐνῆος, mittis. „648, φ', 96, ρ', 204, 670.“ H. cf. 281. Kraus. — ἄλλεγον, ἀνέλεγον. Montbel.: „On ne conçoit pas trop comment les os de Patrocle ne furent pas entièrement réduits en cendres, et comment on put les retrouver dans les débris d'un bûcher qui avait 100 pieds carrés (164.), quoiqu'on eût pris le soin de le placer au milieu de ce bûcher, tandis que les nombreux cadavres d'hommes et d'animaux étaient sur les bords. (241 seqq.) Du temps de Pline on avait un meilleur moyen pour que les dépouilles mortelles des rois ne fussent pas confondues avec les cendres du bûcher, on les enveloppait dans des tuniques d'amiante qui résiste à l'action du feu. Pline (H. N. 19, 4.) dit que cette pierre se nommait vivum. — Vivum id vocant, ardentisque in focus conviviorum ex eo vidimus mappas, sordibus exustis, splendescentesque igni magis quam possent aquis.“

254. σ', 352.

255—257. „τορνῶσαντο, ut τορνῶσεται Odys. ε', 249. E: τορνῶσασθαι δὲ κυρίως τὸ κυκλοτερῶς διαγράψαι, ὡς ἀπὸ τόρνου. λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς περιγράψαι. τορν. σῆμα. h. e. descripserunt locum, quem tumulus occuparet; aream, intra quam terra accumulanda esset circa rogum, humo egesta. cf. η', 435.“ Ex H. „θεμειλία, fundamenta, lapides haud dubie. cf. ω', 798.(?)“ Kraus. — Sch.: χυτῆν. χωστῆν. οὐ πᾶσαν δὲ, ἀλλὰ

χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κλον.

quibus factis ludos in honorem mortui committit.

Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς

αὐτοῦ λαὸν ἔρνε, καὶ ἕζανεν εὐρὸν ἀγῶνα·

νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα, λέβητάς τε, τρίποδάς τε,

260 ἵππους θ', ἡμίονους τε, βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα,
ἧδὲ γυναικας εὐζῶνους, πολιόν τε οἶδηρον.

et primum quidem equestres.

Ἴππεῦσιν μὲν πρῶτα ποδώκεσιν ἀγλά' ἄεθλα

* θῆκε γυναικὰ ἀγεσθαι, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαν,

καὶ τρίποδ' ὠτῶνεντα δυοκαιεικοσίμετρον,

265 τῷ πρώτῳ· ἀτὰρ αὖ τῷ δευτέρῳ ἵππον ἔθηκεν

ἔξέτε', ἀδμήτην. βρέφος ἡμίονον κνέουσαν·

αὐτὰρ τῷ τρίτῳ ἄπυρον κατέθηκε λέβητα,

καλὸν, τέσσαρα μέτρα κεχανδότα, λευκὸν ἔτ' αὐτως·

τῷ δὲ τετάρτῳ θῆκε δύω χρυσοῖο τάλαντα·

270 πέμπτῳ δ' ἀμφίθετον φιάλην ἀπύρωτον ἔθηκε.

τὴν ἰδίως τοῖς νεκροῖς ἐπιχοιμένην. (similiter Schol. A et E, nec tamen γαῖα χυτὴ quidquam aliud est quam γῶμα. v. H et lexica.) χεύαντες. χωσαντες. — αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς etc. locus praeclarus et multorum imitatione nobilis de ludis funebribus, quos inprimis usurpavit ista aetas. „v. Soph. El. 642, Q. Smyrn. Paralip. 4., Nonn. Dionys. 37., Virg. Aen. 5, 104., Stat. Theb. 6., Fenelon. Telemacho 5.“ Eichh. conf. λ', 700.

258 — 260. ἔρνε, retinuit i beuntes, facto opere. — καὶ ἕζανεν εὐρὸν ἀγῶνα. h. e. εὐρεῖ sive ἐν εὐρεῖ ἀγῶνι: collocavit populum in cavea seu circo magno. cf. 273, 452, η', 298, et de hoc usu accusativi σ', 485, φ', 382. similiter δρόμος et cursus dicitur, et locus, in quo curritur. v. 321. „νηῶν, ex navibus, quae in littore stabant, h. e. e castris nauticis. κλισίῳθεν, inquit 564.“ E Schol. B. — Sch.: ἄεθλα. νικητήρια, ἔπαθλα. (λέβητας, τρίποδας. λ', 122, 123, 264 etc.) βοῶν τ' ἴφθιμα (α', 3 etc.) κάρηνα. περιφραστικῶς, βοῦς. cf. λ', 407, λ', 55 etc.

261. λ', 366.

263. γυναικὰ ἀγεσθαι. turpis viatus. probabiliter Bentejus: γυναικὶ γαγεσθαι. H: γυναικὰ τ' ἀγεσθαι. captivam dicit, seu servam. cf. 550. — ἀμύμονα ἔ. εἰδυῖαν. λ', 123, τ', 245.

264 — 270. Sch.: ὠτῶνεντα. (513.) ἔτα ἔχοντα. (ansatum.) δυοκαιεικοσίμετρον. δύο κ. εἴκοσι μέτρα ποροῦντα. (cf. 268. et Schn. v. τρί-

πους.) ἔξέτεα. ἔξαέτη. (sexennem quoque mulum donat inferius 655., neque causa est obscura. Aristot. H. A. 6, 22, 3. de equis: ἡ μὲν οὖν θήλεια πέντε ἐτῶν τέλος λαμβάνει μήμονα καὶ ἕρους· ὁ δ' ἀρσένῳ ἔξ ἐτῶν· μετὰ δὲ ταῦτα ἐν ἄλλοις ἔξ ἔτεσι τὸ πλήθος λαμβάνει τοῦ σώματος, καὶ ἐπιδίδωσι μέχρι ἐτῶν εἴκοσι. Plinius de iisdem, H. N. 8, 65.: feminae — quinquennio finem crescendi capiunt, mares anno addito. fuit igitur equa ista in primo flore aetatis.) ἀδμήτην. ἀδάμαστον. (indomitam, eoque animosiorum. cf. κ', 293. domare solent ipsi heroēs equos suos. Virg. Georg. 3, 89.: talis Amyclaei domitus Pollucis habenis Cyllarus) βρέφος. ὃ ἡμεῖς ἔμβρυον λέγομεν, ἐν τῇ γαστρὶ ὄν. „contra βρέφος dixit ἔμβρυον Odys. λ', 245.“ H. — ἄπυρον. 885, λ', 122. — μέτρα, sextarios. 741. E: μέτρα ξέσται ἡσάν τινες. — κεχανδότα, capientem, ἀχάισο. cf. 742. — λευκὸν ἔτ' αὐτως. h. e. λαμπρόν. concise dictum et significanter: adhuc fulgidum sic, scil. ut venerat ab artifice. Schol. B a correctione Heyneii: λευκὸν δὲ τὸν καιρόν. libri perperam: κενόν. E: ἄπυρον δὲ λέβητὰ φησι τὸν μήπω τεθέντα εἰς πῦρ, καὶ διὰ τοῦτο καὶ λευκόν, ἢ ἀπὸ (male libri: λευκὸν ἀπὸ) χεύματος δηλαδὴ κασαιτέρον etc. posterior interpretatio aliena est. — τάλαντα. λ', 122. — rursus E: ἀμφίθετος δὲ φιάλη — κατὰ Ἀρίσταρχον ἢ ἐκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη, κατὰ πνυθμένα κ. κατὰ στόμα ἦτοι πρόσωπον,

στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

„Ἀτρεΐδα τε, καὶ ἄλλοι ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί,
ἱππῆας τὰδ' ἄεθλα δεδεγμένα κείτ' ἐν ἀγῶνι.

* εἰ μὲν νῦν ἐπὶ ἄλλῳ ἀεθλεύοιμεν Ἀχαιοί,

275 ἢ τ' ἂν ἐγὼ τὰ πρῶτα λαβὼν κλισίηνδε φεροίμην.
ἴστε γὰρ, ὅσσον ἐμοὶ ἀρετῇ περιβάλλετον ἵπποι.
ἀθάνατοί τε γὰρ εἰσι, Ποσειδάων δ' ἔπορ' αὐτοῦς
πατρὶ ἐμῷ Πηληΐ, ὁ δ' αὐτ' ἐμοὶ ἐγγυάλιξεν.
ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ μενέω, καὶ μώνυχες ἵπποι·

280 τοίου γὰρ κλέος ἐσθλὸν ἀπώλεσαν ἠνιόχοιο,
ἠπίου, ὃ σφῶν μάλα πολλάκις ὑγρὸν ἔλαιον
χαιτᾶν κατέχευε, λοέσσας ὕδατι λευκῷ.
τὸν τὰγ' ἔσταότες πενθείετον, οὔδεϊ δέ σφι
χαιταὶ ἐρηρέδαται, τῷ δ' ἔστατον ἀγνυμένω κῆρ.

285 ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατὸν, ὅστις Ἀχαιῶν
ἵπποισιν τε πέποιθε καὶ ἄρμασι κολλητοῖσιν.“

certant Eumelus, Diomedes, Menelaus et Antilochus.

Ὡς φάτο Πηλεΐδης· ταχέες δ' ἱππῆες ἄγροθεν.
ᾧτο πολὺ πρῶτος μὲν ἀναξ ἀνδρῶν Εὐμηλος,
Ἀδμήτου φίλος υἱός, ὃς ἱπποσύνη ἐκέκαστο·

290 τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδης ᾧτο κρατερός Διομήδης,
ἱπποῦς δὲ Τρωοῦς ὑπαγε ζυγόν, οὐς ποτ' ἀπήγυρα
Αἰνείαν, ἀτάρ αὐτὸν ὑπέξεσάσων Ἀπόλλων.
τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδης ᾧτο ξανθὸς Μενέλαος,

ὁς δῆλον ἐκ τοῦ, τιθέασι Μασσα-
λιῶται τὰς φιάλας ἐπὶ πρόσω-
πον. — ἔστι δὲ, φασίν, ἡ φιάλη
αὕτη χαλκείον ἐπέταλον (patulum)
λεβητώδες, δύο ἔχων ὠτα, (?) δεχόμενον
ψυχρὸν ὕδωρ, ἐπὶ πῦρ οὐκ ἐπιτιθέμε-
νον· διὸ καὶ ἀπύρωτον αὐτὴν φησι.
mire dicit χαλκείον, qui χρυσῆν φιά-
λην legerit 243. et 253. sed habet haec
ab Athenaeo 11. p. 468, E. v. de varia
materia hujusmodi vasorum Nitschianus
liber, a Kōpkeo editus, vol. 1. p. 543.

272. ita Lips., probante H. vulgo:
Ἀτρεΐδῃ cf. 233.

274. ἐπὶ ἄλλῳ, alterius herōis gra-
tia. — hiatus medeare scribendo εἰ μὲν
νῦν ἄλλῳ ἐπ' ἄ. Ἀχ.

276—284. Sch.: περιβάλλετον.
ὑπερβάλλουσι. de Achilleis equis v. π',
149, 380. — κλέος. Ven. A. Mori li-
ber, Barocc., E. W. alii: σθένος, quae
videtur esse διπτογραφία. — ὑγρὸν
ἔλαιον hic et aliquoties in Odyssea
dixit, ut alias ὑγρὸν ὕδωρ, ὑγρὸν μέλι,
simplicitate antiqua. neque enim Nitz-
schio assentiar, haec ad vivum reseccanti
ann. ad Odys. δ', 453. ceterum E haud
male oleum intelligi posse putat unguen-
tum, ut 186. comparavit Eichh. has Pa-

trocli curas cum Andromachae δ', 188,
189., et Silviae pro cervo ap. Virg. A.
7, 483. — ὕδατι λευκῷ. λαμπρῷ,
fulgido, cum in sole spectatur. contra
β', 825. et alias idem vocat μέλαν a co-
lore obumbratae aquae: nam naturalis
omnium aquarum color tenuissimus est,
ut ait Plin. H. N. 31, 5. extremo. —
Sch.: ἐρηρέδαται. ἐρηρῆσθαι εἰσὶ
τῇ γῇ προσπελάζονται. derivant hanc
formam ab ἐρεῖδω, quasi dixerint Graeci
ἐρηρῆσθαι, ἐρηρῆσθαι, et ὁ interposito
Ioum more, ἐρηρέδαται, ab ἐρεῖδω,
ῆρῆσθαι, ἐρηρῆσθαι, ἐρηρῆσθαι, cum
facilius ducatur ab ἐρεῖδω sive ἐρέσσω,
ἐρέσσω, ῆρῆκα, ῆρῆσθαι, ἐρηρῆσθαι, ἐρη-
ρῆσθαι, ἐρηρῆσθαι (Matth. §. 30.), ἐρη-
ρῆσθαι, κεννημένοι εἶδον, humo ad-
motae sunt, humi deciderunt. ceterum
haec verba cognata sunt, et recte vox
329. et in Odyssea 7. exponitur ἐρη-
ρῆσθαι. quod sensisse videtur
Sch.

285, 286. Sch.: στέλλεσθε. πα-
ρασκευάσεσθε, ὀρμάτε. — ἄρμασι
κολλ. δ', 366 etc.

287—305. ἄγροθεν, ἠγρόθησαν.
δ', 152 etc. — ἐκέκαστο. β', 530, ε',
54 etc. — de equis Aeneae et pugna

διογενῆς, ὑπὸ δὲ ζυγὸν ἤγαγεν ὠκείας ἵππους,
 295 Αἶθρον τὴν Ἀγαμέμνονέην, τὸν ἑὸν τε Πόδαργον·
 (τὴν Ἀγαμέμνονι δῶκ' Ἀρχισιάδης Ἐχέπολος
 δῶρ', ἵνα μὴ οἱ ἔποιθ' ὑπὸ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν,
 ἀλλ' αὐτοῦ τέροποιτο μένων· μέγα γάρ οἱ ἔδωκε
 Ζεὺς ἄφενος, ναίεν δ' ὄγ' ἐν εὐρυχόρῳ Σικυῶνι.)
 300 τὴν ὄγ' ὑπὸ ζυγὸν ἤγε, μέγα δρόμου ἰσχανόσσαν.
 Ἀντίλοχος δὲ τέταρτος εὐτρίχας ὀπλίσαθ' ἵππους,
 Νέστορος ἀγλαὸς υἱός, ὑπερθύμοιο ἀνακτος,
 τοῦ Νηληϊάδαο· Πυλογενεές δέ οἱ ἵπποι
 ὠκύποδες φέρου ἄρμα. πατήρ δέ οἱ ἄγχι παραστὰς
 305 μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ, φρονέων νοέοντι καὶ αὐτῶ·

Nestor edocet filium, quibus artibus praemia consequatur.

„Ἀντίλοχ', ἦτοι μὲν σε, νέον περ ἑόντ', ἐφίλησαν
 Ζεὺς τε, Ποσειδάων τε, καὶ ἱπποσύνας ἐδίδαξαν
 παντοίας· τῷ καὶ σε διδασκόμεν οὔτι μάλα χρεῶ.
 οἶσθα γὰρ εὖ περὶ τέρμαθ' ἐλισσόμεν' ἀλλὰ τοι ἵπποι
 310 βάρδιστοι θείειν· τῷ κ' οἶω λοίγι' ἔσεσθαι.

cum illo Diomedis v. ε', 353—453. — Αἶθρον, Πόδαργον. nomina item Hectoris equorum, δ', 185. — de Eche- polo Pherecydes tertio Historiarum ap. Schol. Victor.: Κλεώνυμος δὲ ὁ Πέλο- πος ὧκει Κλεώνυσι, καταστήσαντος Ἀ- τρέως. τοῦ δὲ γίνεται Ἀγχισης, τοῦ δὲ Ἐχέπολος. ipse Schol.: κρείττονα δὲ ἠγήσατο πολεμιστὴν ἵππον ὑπὲρ ἀπό- λεμον ἀνδραποῦν Ἀγαμέμνων: et simili- ter Schol. B et Plut. de aud. poët. p. 32 F. et An vitios. pr. p. 498, hic qui- dem Aristotele auctore. fuit autem urbs Sicyon in ditione Agamemnonis: v. β', 572. Montbel: „Cette ville était à peu de distance de Corinthe et dans un pays si fertile que, pour exprimer une situa- tion parfaite, le proverbe disait: C'est être entre Sicyone et Corinthe. (Scholie d'un manusc. de Leyde. cf. Schol. in Hom. II., p. 85, in II. β', 572., ed. Bek- ker. Montbel. oraculum, inter prover- bia relatum. Schol. emendatus Comici ad Av. 904.: Αἰσώπῳ τῷ μυθογράφῳ, χρωμένῳ περὶ πλοῦτου, ὁ θεὸς εἶπεν· εἰ τὸ μέσον κτήσαιο Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. εὐφορος γὰρ αὐτῇ ἡ χώρα. Both.) On conçoit dès-lors pour- quoi Échépolus consentit à donner un su- perbe coursier à Agamemnon pour ne pas aller à la guerre. Selon Strabon (8. p. 382.), elle eut d'abord le nom d'Égiale; mais je suppose que ce n'était qu'une épi- thète, (?) parce que Sic. se trouvait sur les bords de la mer, au sud du golfe de Corinthe. Elle eut ensuite le nom de Mécone (Strab., l. c.), et enfin celui de

Sic. lui aurait été donné parce que son terroir était fertile en concombres: τόπος δηλαδὴ περιέχον (malin πέρι ἔχον, h. e. περισσῶς. v. ann. ad δ', 46. Both.) σικυῶνος ἢ σίκυας. . . . ἐν δὲ σικυῶν Σικυῶν. (Eustath. p. 1302, l. 19—20.)“ dicit autem vir doctissimus antiquam Sicyonem, non seriore tempore conditam in colle munito. Strabo l. c.: τὴν δὲ Σικυῶνα πρότερον Μηκάνην ἐκάλου, ἔτι δὲ πρότερον Αἰγιαλεύς. ἀνοικίσθαι δ' αὐτὴν ἀπὸ θαλάσσης ὄσον εἰκοσι σταδίων, οἱ δὲ δῶδεκα, φασὶν ἐπὶ λό- φου ἔρμυνὸν Δήμητρος· τὸ δὲ παλαιὸν κτίσμα ἐπινειὸν ἐστίν, ἔχον λιμένα. ὁ- ρίξει δὲ τὴν Σικυωνίαν καὶ τὴν Κοριν- θίαν ποταμὸς Νεμέα. — cf. Mannert. vol. 8. p. 377, 378. — δῶρα, δῶρον. v. v', 268. — δρόμου ἰσχανόσα- σαν, cursus cupidum, ut ἰσχανῶν φι- λότητος Odys. δ', 288. Suid.: — ἰσχα- νῶ δὲ τὸ ἐπιθυμῶ γενικῇ. cf. H. — εὐτρίχας. 13. — Πυλογενεές. β', 54. — „μυθεῖτ' εἰς ἀγαθὰ, ut εἰ- πειν εἰς ἀγαθὸν ἰ, 102.“ Ex H. v. ibi ann.

308, 309. χρεῶ. ἰ, 75 etc. Sch.: τέρματα. (χ', 162, 333 etc.) τέλη, καμπήρας. ἐλισσόμεν. εἰλεῖν, κάμ- πτειν. intell. ex sequentibus ἵππους.

310. Sch.: βάρδιστοι. (530.) βρα- δύτατοι. — τῷ κ' οἶω λ. ἔσ. sic Harl., Lips., Mosc. 2. et unus Vindob., usu elegantī τῷ κ'. v. δ', 176 etc. vulgo: τῷ τ' οἶω etc. — λοίγια. α', 518, φ', 533 etc.

τῶν δ' ἵπποι μὲν ἕασιν ἀφάρτεροι, οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
πλείονα ἕασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι.
ἀλλ' ἄγε δὴ σὺ, φίλος, μῆτιν ἐμβάλλεο θυμῷ
παντοίην, ἵνα μὴ σε παρεκπροφύγησιν ἄεθλα.

- 315 μῆτι τοι δρυτόμος μὲγ' ἀμείνων ἢε βίηφι
μῆτι δ' αὐτε κυβερνήτης ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
νῆα θοὴν ἰθύνει, ἐρεχθομένην ἀνέμοισι·
μῆτι δ' ἠνίοχος περιγίγνεται ἠνίοχοιο.
ἄλλος μὲν δ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν οἷσι πεποιθῶς
- 320 ἀφραδέως ἐπὶ πολλὸν ἐλίσσεται ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἵπποι δὲ πλανῶνται ἀνὰ δρόμον, οὐδὲ κατίσχει·
ὃς δὲ κε κέρδεα εἰδῆ, ἐλαύνων ἤσσονας ἵππους,
αἰεὶ τέρω' ὀρόων στρέφει ἐγγύθεν, οὐδέ ἐ λήθει,
ὅπως τοπρωῶτον τανύση βοέοισιν ἱμάσιν,
- 325 ἀλλ' ἔχει ἀσφαλέως, καὶ τὸν προὔχοντα δοκεῖν.
σῆμα δὲ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει.
ἔσθηκε ξύλον αὖτον, ὅσον τ' ὄργυι', ὑπὲρ αἴης,
ἢ δρυός, ἢ πευκής, τὸ μὲν οὐ καταπύθεται ὄμβρῳ·
λᾶε δὲ τοῦ ἐκάτερθεν ἐρηρέδαται δύο λευκῶ,
- 330 ἐν ξυνοχῆσιν ὁδοῦ (λεῖος δ' ἵππὸδρος ἀμφίς),

311—314. Sch.: ἀφάρτεροι. ἀμεί-
νους, ταχύτατοι. malim ταχύτεροι, quae
formae solent misceri in codd. — μη-
τίσασθαι. κ', 48 etc. — μῆτιν
παντοίην in laudem dixit, ut κ', 268.
et alias παντοίην ἀρετήν, omne genus
bellicae virtutis. significat igitur μῆτις
παντοίη artes varias modosque cursum
equorum ineundi.

315—318. Sch.: μῆτι. (pro μῆτι,
per crasin: quare longa est posterior.
cf. 500.) συνέει, τέχνη. ἐμωτικῶς in-
geminatum μῆτι non fugit Eustathium.
κάλλους δὲ ποιητικῶν, inquit, τὸ κατὰ
σῆμα ἐπαναφορᾶς ἐν τρεῖσι στίχοις τε-
δήναι τὸ μῆτι καταρχάς. — οἴνοπι
πόντῳ. α', 350. — ἐρεχθομένην,
σαλευομένην, ἐλαυνομένην, ἐνοχλουμέ-
νην, ταρασσομένην, ut explicant Etym.
et Hesych. — περιγίγνεται, super-
ior est. Hesych.: περιτετεύει. Odysse.
δ', 102, 252.

319—325. ἄλλος Bentl. et H., id-
que legerit necesse est A Schol., cum
ὃς adspirandum esse dicat. cf. Schol.
Vict. ἄλλος, alius atque ille pruden-
tior, quem dicit 322. vulgo: ἀλλ' ὃς,
intellecto verbo substantivo. — ἀφρα-
δέως, γ', 436 etc. — ἐπὶ πολλὸν, mul-
tam, longe lateque. — ἀνὰ δρόμον,
ἐν δρόμῳ, in stadio. v. Schn. h. v. —
οὐδὲ κατίσχει, nec continet ille equos.
— κέρδεα, dolos, artes, scientiam, quae
promiscue dicit illa aetas, virtutes a vi-
tiosis parum distinguens, ut H annotavit.
Sch.: ὃς κέρδεα εἰδῆ. ἢ συνετός, ἢ

πανούργος. cf. 515, 709. Germani si-
militer: wer seinen Vortheil versteht. —
Scholl. B et Townl.: στρέφει ἐγγύ-
θεν. κάμπει ἐγγύς τοῦ καμπήσους
ἵνα μὴ ἐξαγώνιος αὐτῷ γένηται ὁ δρό-
μος. — οὐδὲ ἐ λήθει (417) — δο-
κεῖν. neque eum latet, quomodo seu
qua lege primum extendat equos, h. e.
citato cursu agat, loris bovinis, sed fir-
me continet equos, et praecedentem ob-
servat. „sic π', 375.: τανύοντο δὲ μῶ-
νυξες ἵπποι, et 475.: ἐν δὲ ἔντησσι τά-
νωσθεν, et infra 758.: τοῖσι δ' ἀπὸ
νύσσης τέτατο δρόμος. h. e. σύντονος
ἔγένετο. ἐκτείνονται γὰρ ἐν τῷ δρόμῳ
οἱ ἵπποι, ut ait Sch. ann. ad 375. cf.
403, 518.“ Ex H. Sch.: τανύση.
ἐκτείνη. βοέοισιν ἱμάσιν. ἠνίαις.
B: προὔχοντα τὸν προελαύνοντα νο-
οῦμεν, ἐπειδὴ καὶ ἔχειν λέγεται τὸ ἡ-
νοχικῶς ἐλαύνειν κατὰ τὸ ἔχει μώνυ-
χας ἵππους. 398, ε', 829. eo sensu
etiam σχεδέειν dixit 466.

326 — 337. Sch.: σῆμα. πῦν ση-
μεῖον. ἀριφραδέας. 240.) αὖτον. (μ,
137.) ξηρόν. ὄργυια. (Odysse. ι', 325,
κ', 167.) ἢ τῶν δύο χειρῶν εἰς πλάτος
ἔτασις. καταπύθεται. σῆπεται,
φθίρεται. „liches et piceae non facile
putrescunt. Schol. B: Θεόφραστός φη-
σι (Hist. plant. 5, 5.), τὰ τοιαῦτα ξυ-
λα κατορθυσόμενα, ἢ ἐν λίμναις βροχό-
μενα, μὴ σῆπεται.“ ἐὰν δὲ ἐν θαλάσ-
σῃ ἢ, σῆπεται.“ Ex H.: ἐρηρέδαται.
ταί. 284. — ἐν ξυνοχῆσιν ὁδοῦ.
recte Scholl. ξυνοχᾶς intelligunt συμβο-

- ἢ τευ σῆμα βροτοῖο πάλαι κατατεθνηῶτος,
 ἢ τόγῃ νύσσα τέτυκτο ἐπὶ προτέρων ἀνθρώπων,
 καὶ νῦν τέτραματ' ἔθηκε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς.
 τῷ σὺ μάλ' ἐγχοίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἄρμα καὶ ἵππους,
 335 αὐτὸς δὲ κλινθῆναι εὐπλέκτῳ ἐνὶ δίφρῳ,
 ἦκ' ἐπ' ἀριστερὰ τοῖν· ἀτάρ τὸν δεξιὸν ἵππον
 κένσαι ὁμοκλήσας, εἷξαι τέ οἱ ἠνία χερσίν.
 ἐν νύσῃ δὲ τοι ἵππος ἀριστερός ἐγχοίμψδητάω,
 ὡς ἂν τοι πλήμνη γε δοάσσειται ἄκρον ἰκέσθαι
 340 κύκλου ποιητοῖο· λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν,
 μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἄρματα ἄξις.
 χάσμα δὲ τοῖς ἄλλοισιν, ἐλεγχείῃ δὲ σοὶ αὐτῷ
 ἔσσειται. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι!
 εἰ γάρ κ' ἐν νύσῃ γε παρὲξ ἐλάσθησθα διώκων,
 345 οὐκ ἔσθ', ὅς κέ σ' ἔλῃσι μετάλμενος, οὐδὲ παρῆλθῃ,
 οὐδ' εἴ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνοι,

λὰς ὁδοῦ, conjunctionem viae, h. e. interprete H locum illum, in quo via flexu facto a dextra parte metae transit in alteram. male Sch.: καθ' ὃ μάλιστα ἐστὲν αὐτῷ ἢ ὁδός: quod et aliis in mentem venit. στενωπὸν ὁδὸν dixit 416. — λείος — ἀμφίς, planus utrinque est hippodromus, h. e. nec truncis arborum nec lapidibus obstructus. — σῆμα, tumulus, sepulcrum. lapides dici putem, non truncum arboris, ad quem illi positi erant. E tamen κατὰ παλαιούς, quos laudare solet: αὐτοὶ δὲ φασὶ καὶ, inquit, ὅτι οὐ μόνον ἀγάλματα (columellae, cippi) ἦσαν τοῖς τύμβοις ἐφιστάμενα, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς ξύλα, ὡς ἐνταῦθα φαίνεται, καὶ λίθοι ἀνεκόνιστοι etc. „Virg. Aen. 5, 129: hic viridem Aeneas frondenti ex ilice metam Constituit signum nautis“ etc. Eichh. — νύσσα. v. ann. ad 758. — προτέρων, παλαιῶν. 588, 790. — τῷ σὺν etc. τῷ ξύλῳ. — ἐγχοίμψας. ἦ, 272, ὄ, 146. — αὐτὸς — χερσίν. ipsum paululum inclinari ad sinistram jubet, quo propius observet sinistrum equum et currum metae appropinquantem, dextrum vero equum exteriorē majore circulo currentem stimulare, immissis habenis, ne relinquatur. — εὐπλέκτῳ δίφρῳ, affabre facto curru, nihil amplius, ne viminibus contextum putes. cf. 436. εὐεργέα vel εὐξέστον eodem sensu dixit ε', 565, π', 402. et alias, Hesiodus autem similiter εὐπλεκίας δίφρους et πλεκτὰ ἄρματα Scut. Herc. 63, 306, 370. memoriter Plato Ione p. 537.: κλινθῆναι δὲ καὶ αὐτὸς εὐξέστον ε. δ., et similiter Xenophon Symp. 4, 6. — Scholl. B et Vict.: ἦκ' (γ', 155, δ', 596 etc.) ἐπ' ἄρ. τοῖν. κλινθῆναι ἠρέμα πρὸς τὸ μήτε (μήτι)

στρέψαι (τρέψαι. H.) τὸν δίφρον, ἀλλὰ καὶ κομφισθῆναι τὸν δεξιὸν, καὶ περιδραμεῖν. ὁ δὲ ἀριστερός σχολαίτερος ἀντί. — Sch.: κένσαι ὁμ. τῷ κέντρῳ πλήξον, καὶ τῇ φωνῇ ἐπιπλήξας. εἷξαι ἠνία. ἀντὶ τοῦ ἐπιδοῦναι, χαλάσαι.

339—343. πλήμνη κύκλου. ε', 726. — δοάσσειται, δοάσσηται. ὄ, 458, ξ', 23 etc. modiolum rotae (germ. die Nabe) tam prope admoveri jubet metae, ut extremam ejus partem stringere videatur. „Virg. A. 5, 163: littus ama, et laevas stringat sine palmula cautes; Altum alii teneant. et 169.: ille inter navemque Gyae scopulosque sonantes Redit iter laevum interior.“ Kraus. Sch.: κύκλου. (ε', 722 etc.) τροχοῦ. διὰ τοῦτο καὶ ποιητοῖο. (de hoc v. 718, ε', 198, μ', 470 etc. — λίθου. alterius duorum illorum lapidum, qui circumpositi erant trunco, metamque efficiebant. H: „alterutri e binis impingere poterat, non utrique simul.“) ἐπαυρεῖν. (λ', 572, ὄ, 649.) νῦν ψαῦσαι. (τρώσῃς. μ', 66. — „ἐλεγχείῃ. γ', 100. cf. λ', 314, β', 235.“ Ex H.) πεφυλ. εἰνα. ἀντὶ τοῦ πεφύλαξο.

344—348. διώκων, equis currens, germ. hinjagend. — Scholl. B et Vict.: οὐκ ἔσθ', ὅς — παρῆλθῃ. οὐδεὶς μετὰ σε ὁμῶν καταλάβοι σε· εἰ δὲ καταλάβοι, ἀλλ' οὐ παρῆλθοι. — Sch.: Ἀρείονα. Ποσειδῶν ἑρασθεὶς Ἐριννός, (sic οἱ ἐν τῷ Κύκλῳ, secundum Schol. Vict. οἱ δὲ νεώτεροι, inquit, Ποσειδῶνος κ. Ἀρπύνας αὐτὸν γενεαλογούσι. Cererem Erinny dicit Paus. 8, 25. cf. Scholl. Venetos, Hesiod. Scut. H. 120, Apollod. 3, 6, 8, H.), μεταβαλὼν τὴν αὐτοῦ φύσιν εἰς ἵππον, ἐμί-

Ἀδρήστου ταχὺν ἵππον, ὃς ἐκ θεόφιν γένος ἦεν,
ἢ τοὺς Λαομέδοντος, οἳ ἐνθάδε γ' ἔτραφεν ἑσθλοί.“

Ὡς εἰπὼν Νέστωρ Νηλήϊος ἄψ ἐνὶ χώρῃ
350 ἔξετ', ἐπεὶ ᾧ παιδὶ ἐκάστου πείρατ' εἶπε.

quintus accedit Meriones. sortiuntur.

Μηριόνης δ' ἄρα πέμπτος εὐτρίχας ὀπλίσαθ' ἵππους·
ἂν δ' ἔβαν ἐς δίφρους, ἐν δὲ κλήρους ἐβάλλοντο.

πάλλ' Ἀχιλεὺς, ἐκ δὲ κλήρος θόρε Νεστοριδαο
Ἀντιλόχου· μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὐμηλος·
355 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης, δουρικλειτὸς Μενέλαος·
τῷ δ' ἐπὶ Μηριόνης λάχ' ἐλαυνέμεν· ὕστατος αὐτε
Τυδείδης, ὃχ' ἄριστος ἐὼν, λάχ' ἐλαυνέμεν ἵππους·
στὰν δὲ μεταστοιχεί. σήμενε δὲ τέροματ' Ἀχιλλεὺς
τηλόθεν ἐν λείῳ πεδίῳ· παρὰ δὲ σκοπὸν εἶδεν

360 ἀντίθεον Φοῖνικα, ὁπάονα πατρὸς ἑοῖο,
ᾧς μεμνέωτο δρόμον, καὶ ἀληθείην ἀποείποι.

describitur certamen.

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιῖν μᾶστιγας ἄειραν,
* πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσβιν,

γη κατὰ Βοιωτίαν, παρὰ τῇ Τιλοφύσῃ
κοήνῃ. ἢ δὲ ἔγκυος γενομένη ἵππον
ἐγέννησεν, ὃς διὰ τὸ κρατιστεύειν Ἀ-
ρεῖων ἐκλήθη. Κορρεὺς δ' Ἀλιάρτου,
βασιλεῦσιν πόλεως Βοιωτίας, ἔλαβε δῶ-
ρον αὐτὸν παρὰ Ποσειδῶνος. οὗτος
δὲ αὐτὸν Ἡρακλεῖ ἐχορίσατο, γενομένη
παρ' αὐτῷ. τούτῳ δὲ διαγανισάμενος
Ἡρακλῆς πρὸς Κύκνον, Ἄρεος υἱὸν, καθ'
ἰπποδρομίαν ἐνίκησεν ἐν τῷ τοῦ Παγα-
σαίου Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὃ ἔστι πρὸς
Τροίησιν. εἶθ' ὕστερον αὐτὸς ὁ Ἡρ-
Ἀδράστῳ τὸν πῶλον παρέσχεν, ἐφ' οὗ
μόνος ὁ Ἀδράστος ἐν τοῦ Θηβαίου πολ-
λέμον διεσώθη, τῶν ἄλλων ἀπολομέ-
νων. ἢ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς.
— ἐκ θεόφιν, ex deo, Neptuno. —
de Laomedontis equis v. ε', 265 — 267.
— ἔτραφεν, ἐτρέφισαν. α', 251 etc.

349 — 361. ἐνὶ χώρῃ, in loco seu
sede sua. — Ε: ἐπελ — εἶπε. ἦγονν
ἐπεὶ τῷ νῖῳ ἐκάστου πρᾶντέου πέρας
ὑπέθετο. πείρατα, fines, mensuram,
modum. — Sch.: μετὰστοιχεί. κατὰ
στοιχόν, ἐφεξῆς. (Schol. A. ἢ στίχον,
eadem serie, non alter post alterum, ut
putant ceteri Scholiastae; quemadmodum
discoboli ἐξείης stetisse dicuntur infra
839. recte H, si currus alius post alium
steterit, iniquam fuisse dicit conditionem
certantium. itaque et cursu pedestri (757)
et in ludis Circensibus Romanorum ead-
em serie collocati erant cursores. sed
alius alio propior stabat metae, et remo-

toribus majore contentione opus erat, ut
antevenirent illos, qui interiores curre-
bant. ceterum hic *diavulus* fuit. Ε: —
οἱ δὲ παλαιοὶ φασὶ καὶ ὅτι οὐ δόλιχος
ὁ δρόμος, κάμπτους γὰρ ἀλλ' οὐδ'
ἔγγυς ὁ κάμπτηρ, τηλόθεν γὰρ ἐν
λείῳ πεδίῳ τὰ τέροματα. διὸ οὐδὲ
πολλὰς κάμπτους, ὡς οἱ ἐν Ὀλυμ-
πίοις κ. τοῖς λοιποῖς ἀγῶσιν ὕστερον.
— δίαυλος οὖν, φασὶ, μακρότατος
ὁ δρόμος οὗτος τῶν ἱππέων. — λέγου-
σι δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι οἱ ἐνταῦθα
ἠνίοχοι ἀρξάμενοι ἀπὸ Σιγείου, ἐνθα
αἱ τοῦ Ἀχιλλεὺς νῆες ἦσαν, ἔτρεχον ἐπὶ
τὸ Ποίτειον νόσφι νεῶν τῶν πρὸς
τῷ αἰγιαλῷ, ἐφ' ἁλὸς ἢ ἀφ' ἁλὸς
πολιῆς κατὰ τὸν ποιητὴν. κατὰ μέν-
τοι Ἀρίσταρχον ὁ τῶν ἱππέων τούτων
δρόμος ἐγίνετο ἐν τῷ ἀπὸ τοῦ τέλους
(a vallo castrorum graecorum) ἄχρι τῆς
θαλάσσης κ. τῶν ἐκτὸς κλισιῶν, πεντα-
σταδίῳ διαστήματι. recte Aristarchus,
nec probanda est aliquot codicum scri-
ptura ἀφ' ἁλὸς 374.) σκοπὸν. ἐπί-
σκοπον, παρατηρητὴν. (ὁ πάονα, *mi-
nistrum*. v. ann. ad ἰ', 438.) ᾧς με-
μνέωτο (imo: μεμνέωτο. Matth. S.
198.) δρόμον. ὅπως ἐπιμελοῖτο καὶ
ἐπισκοποῖτο τὸν δρόμον, μήτις περὶ τὸν
καμπτήρα πανουργήσῃ.

363. ἱμᾶσιν prima longa, quae alias
corripitur in thesi; non item in arsi, ad-
juvante ictu metrico, velut θ', 543. qua-
re malim πέπληγόν τε ἱμᾶσιν.

ἔσσυμένως. οἱ δ' ὄκα διέπρησσαν πεδίοιο,
 365* νόσφι νεῶν, ταχέως· ὑπὸ δὲ στέροισι κονίη
 * ἴστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἦε θύελλα·
 χαίματα δ' ἐρόσωντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.
 ἄρματα δ' ἄλλοτε μὲν χθονὶ πέλνατο πολυβοτείρη,
 ἄλλοτε δ' ἀΐξασκε μετήορα· τοὶ δ' ἔλατῆρες
 370 ἔστασαν ἐν δίφροισι· πάτασσε δὲ θυμὸς ἐκάστου,
 νίκης ἱεμένων· κέκλοντο δὲ οἷσιν ἕκαστος
 ἵπποις, οἱ δὲ πέτοντο κονιόντες πεδίοιο.

Diomedem, Apollini invisum, adjuvat Minerva, et Eumelum curru excutit.

Ἄλλ' ὅτε δὴ πύματον τέλεον δρόμον ἀκέες ἵπποι
 ἄψ' ἐφ' ἀλὸς πολιῆς, τότε δὴ ἀρετὴ γε ἐκάστου
 375 φαίνεται, ἄφαρ δ' ἵπποισι τάθη δρόμος. ὄκα δ' ἔπειτα
 αἱ Φηρητιάδαο ποδάκες ἔκφερον ἵπποι·
 τὰς δὲ μετ' ἐξέφερον Διομήδεος ἄρσενες ἵπποι
 Τρωίοι, οὐδὲ τι πολλὸν ἄνευθ' ἔσαν, ἀλλὰ μάλ' ἔγγυς·
 αἰεὶ γὰρ δίφρου ἐπιβησομένοισιν ἔϊκην,
 380 πνοιῇ δ' Εὐμήλοιο μετάφρενον, εὐρέε τ' ὄμω,
 θέρμετ'· ἐπ' αὐτῷ γὰρ κεφαλὰς καταθίντε πετέσθην.
 καὶ νύ κεν ἢ παρέλασσε, ἢ ἀμφήριστον ἔθικεν,
 εἰ μὴ Τυδέος νῆϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων,

364. διέπρησσαν πεδίοιο. β', 785 etc. — νόσφι νεῶν, seorsum seu procul a navibus et littore. contrarium est τὸ τελείν δρόμον ἐφ' ἀλὸς, recurrere ad mare, 373.

365. quid? ὄκα ταχέως? scribamus νεῶν ταχέων vel ταχεῶν pro ταχειῶν, ut θῆλος ἔερος, ὀκία ἴσις etc. v. β', 786. Matth. § 436, 2. neque enim parallelismum Atticum excusaverim, de quo ad Eurip. Hec. 464. νεῶν ταχέων, ut alias θεῶων, ἀκείων etc. v. β', 619, Odys. η', 36 etc.

366—372. ἴστατ' ἀειρ., stabat, h. e. erat, sublata. — ὥστε νέφος ἦε θύελλα, tanquam nubes vel procella. quid hoc sibi vult? aut quomodo procellae comparari per se potest pulvis excitatus per equos currentes? scribamus: ὥστε νέφος ἦδὲ θύελλα, velut nubes et procella, h. e. nubes procellosa, figura καθ' ἐν δια' δυοῖν. sic Eurip. Phoen. 162. dixit ἀνεμώκεος δρόμον νεφέλας, et Alc. 237.: οὐρανίας δίνας νεφέλας δρομαίον. Horat. Od. 2, 16, 23.: agente nubes Ocior Euro etc. praeterea hae particulae non semel confusae sunt: v. Jacobs. Anthol. Pal. 3. p. 402. et 488. Sch.: ἐρῶ ὄντο. (λ', 50, α', 529 etc.) ἐκινούντο, ἐσειόντο. — μετὰ πν. ἀνέμοιο. Odys. β', 148. idem ὦ, 342. et alias dicit ἄμα πν. ἀ., vel πνοιῆς ἀν., ut μ', 207. — Sch.: πέλνατο.

(χ', 402.) προσεπέλασε, προσήγγιζεν. μετήορα. (θ', 26.) ὕψηλά. πάτασσε. (η', 216, ν', 282.) ἐπάλλετο, ἤγωνία. — κονιόντες πεδίοιο. ν', 820. cf. 449. „Virg. Georg. 3, 103.: nonne vides, cum praecipiti certamine campum Corripuere ruuntque effusi carcere currus; Cum spes arrectae juvenum, exsultantiaque haurit Corda pavor pulsans? illi instant verberere torto, Et proni dant lora; volat vi fervidus axis; Jamque humiles, jamque elati sublime videntur Aëra per vacuum ferri“ etc. Cl.

373—383. πύματον δρόμον, extremam partem cursus a meta ad carceres. cf. 768. — τάθη δρόμος. v. ann. ad 324. — „ἔκφερον, ἐξέφερον, προέχειν dixit 325, ἐξάλλεσθαι 399.“ Kraus. cf. 759. — αἰεὶ—πετέσθην. laudat haec Demetr. l. de Elocut. s. 216., tanquam exemplum ἐναργείας. Kraus. comparavit ῥ', 501, 502, infra 765, et illud Virgillii de equis in stadio currentibus Georg. 3, 111.: humescunt spumis flatuque sequentum. — πετέσθην. 449, ε', 366 etc. — Sch.: ἀμφήριστον. (527.) τὸν ἀμφοτέρωθεν ἐξισούμενον, ἢ ἀμφισβητήσιμον, („Virg. Aen. 5, 324.: ecce volat, calcemque terit jam calce Diodes, Incumbens humero; spatia et si plura supersint, Transeat elapsus prior, ambiguumque relinquat. sic πολιτῆς ἀμφ-

- ὅς ῥά οἱ ἐκ χειρῶν ἔβαλεν μάστιγα φαεινήν.
 385 τοιοῦτο δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χύτο δάκρυα χλωμένοιο,
 οὔνεκα τὰς μὲν ὄρα ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἰούσας,
 οἱ δὲ οἱ ἐβλάβησαν, ἄνευ κέντροιο θέοντες.
 οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην ἐλεφηράμενος λάθ' Ἀπόλλων
 Τυδείδην, μάλα δ' ἅκα μετέσσυτο ποιμένα λαῶν,
 390 δῶκε δὲ οἱ μάστιγα, μένος δ' ἵπποισιν ἐνήκεν.
 ἦ δὲ μετ' Ἀδμήτου υἱὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει,
 ἵππειον δὲ οἱ ἦξε θεὰ ζυγόν· αἱ δὲ οἱ ἵπποι
 ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη·
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο παρά τροχὸν ἐξεκλύσθη,
 395 ἀγκῶνάς τε περιδρῦφθη, στόμα τε, ῥῖνάς τε·
 θρυλλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι· τῷ δὲ οἱ ὄσσε
 δακρυόφι πλήσθην, θαλερῇ δὲ οἱ ἔσχετο φωνή.
 Τυδείδης δὲ παρατρέψας ἔχε μῶνυχας ἵππους,
 πολλὸν τῶν ἄλλων ἐξάλμενος· ἐν γὰρ Ἀθήνῃ
 400 ἵπποις ἦκε μένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκε.
 τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρείδης εἶχε ξανθὸς Μενέλαος.
 Ἀντίλοχος δ' ἵπποισιν ἐκέκλετο πατρὸς εὐίο·

Antilochus, graviter minatus equis, nisi properent, casu secundo praevertit Menelaum.

- „Εμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅτι τάχιστα!
 ἦτοι μὲν κείνοισιν ἐριζέμεν οὔτι κελεύω,
 405 Τυδείδεω ἵπποισι δαίφρονος, οἴσιν Ἀθήνῃ
 νῦν ὄρεξε τάχος, καὶ ἐπ' αὐτῷ κῦδος ἔθηκεν·

ἡριστος ap. Suidam h. v. “ Ex H.) εἰ μὴ — Ἀπόλλων. δεόντως τῶν Εὐμήλου ἵππων προνοεῖται ὁ Ἀπόλλων, ἐπεὶ αὐτὸς ἀνεθρόφατο αὐτὰς κατὰ τὸν ποιητὴν, λέγοντα (β', 766.) τὰς ἐν Πιερίῃ θροφ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων, Ἀμφωθηλείας, φόβον Ἀρηος φορεούσας. δοκεῖ γὰρ κατὰ τὸν μῦθον Ἀπόλλων θητεῦσαι Ἀδμήτῳ, τῷ Εὐμήλου πατρὶ.

386—388. τὰς μὲν. equas Eumeli. οἱ δὲ, ipsius Diomedis equi mares. — „ἐβλάβησαν, impediti sunt in cursu. v. ζ', 39, ἦ', 271, π', 331, infra 461, 545, 571, 774, 782. simili sensu dixit ἄρκα πεδῆσαι 585, idemque propemodum est σφάλεσθαι.“ Ex H. — Sch.: ἐλεφηράμενος. (sic.) δι' ἀπάτης βλάβης. Ap. h. v.: ἀντὶ τοῦ βλάβης, quae interpretatio convenit Hesiodi de leone Nemeaeo dictis Theog. 330.: ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων. idem tamen Ap.: ἐλεφαίρονται. (Odys. τ', 565.) βλάβονσι καὶ ἐξάπατασι. Hesych h. v.: βλάβης, διαφενσάμενος. v. Schn. v. ἐλεφαίρω. quanquam obscura est notatio hujus verbi. ceterum Sergesti casum, in saxis procurrentibus haerentis ap. Virg. A 5, 204., comparavit Eichh.

392—398. ἦξε. Odys. τ', 539. — Sch.: ἀμφὶς ὁδοῦ. χωρὶς κ. ἐξῳθεν τῆς ὁδοῦ. (ῥυμὸς. ζ', 40 etc. — ἐλύσθη, ab ἐλύω, εἰλύω, εἰλέω, devolutus est. ω', 510, Odys. ι', 433. Ap.: ἐλύσθη. παρεχύθη κ. ἔπεσε. — ἐξεκλύσθη. ζ', 42. — περιδρῦφθη, circum laceratus est. Odys. ε', 426.: ἔνθα κ' ἀπὸ ῥινοῦς δρῦφθη, ξὺν δ' ὄστέ' ἀράχθη.) θρυλλίχθη. συνετριβή, ἐθραύσθη. „videtur θρόνω idem esse quod τρύω, attero, unde τρύχω. concinit θράω, θραύω.“ Ex H. — τῷ δὲ οἱ ὄσσε — φωνή. ρ', 695, 696. — ἔχε μ. ἵππους. v. ann. ad 325. et cf. 401.

403—409. „cf. θ', 185—197.“ Kraus. — ἔμβητον, praevenite, impedit. π', 93.: μήτις — θεῶν — ἐμβήη, ubi Sch.: ἐμποδίση. cf. ω', 81. — Schol. Vict.: τιταίνετον. ἀντὶ τοῦ τιταίνεσθε. — „ἦτοι μὲν etc. Virg. A. 5, 194.: non jam prima peto Mnesticus, neque vincere certo etc. — ὄρεξε. ε', 33, ω', 102 etc. — fuerunt qui 405. et 406. expungerent, quasi scire haud potuerit Antilochus, obesse sibi Minervam. quibus bene respondit Schol. B, eum id suspicari, tanquam virum prudentem, quem-

- ἵππους δ' Ἀτρεΐδαο κιάνετε, μηδὲ λίπησθον,
καρπαλίμως, μὴ σφῶϊν ἐλεγχείην καταχεύη
Ἀΐδη, θῆλυς εὐσοῖα! τίη λείπεσθε, φέριστοι;
410 ὦδε γὰρ ἐξερέω, καὶ μὴν τετελεσμένον ἔσται·
οὐ σφῶϊν κομιδὴ παρὰ Νέστορι ποιμῆνι λαῶν
ἔσσειται, αὐτίκα δ' ὕμει κατακτενεῖ ὀξέϊ χαλκῶ,
αἶ κ' ἀποκηδήσαντε φερώμεθα χεῖρον ἄεθλον·
ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδτεον ὅτι τάχιστα!
415 ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι ἠδὲ νοήσω,
στενωπῶ ἐν ὁδῶ παραδύμεναι, οὐδὲ με λήσει.
Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ, ἄνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
μᾶλλον ἐπεδραμέτην ὀλίγον χρόνον· αἴψα δ' ἔπειτα
στεῖνος ὁδοῦ κοίλης ἴδεν Ἀντίλοχος μενεχάρμης.
420 ῥωχμὸς ἦν γαίης, ἣ χειμέριον ἄλῆν ὕδωρ
* ἐξέρόηξεν ὁδοῖο, βάθυνε δὲ χώρον ἅπαντα,
τῇ δ' εἶχεν Μενέλαος, ἀματροχιάς ἀλειύνων·
Ἀντίλοχος δὲ παρατρέψας ἔχε μώνυχας ἵππους
ἔκτος ὁδοῦ, ὀλίγον δὲ παρακλίνας ἐδίωκεν.
425 Ἀτρεΐδης δ' ἔδδειςε, καὶ Ἀντιλόχῳ ἐργάζει·

frustra eum retinere studet Menelaus, deinde castigat et strenue in-
sequitur.

„Ἀντιλόχ', ἀφραδέως ἰπάξεται· ἀλλ' ἀνεχ' ἵππους
(στενωπὸς γὰρ ὁδὸς, τάχα δ' εὐρυτέρῃ παρελάσσεις),
μήπως ἀμφοτέρους δηλήσει, ἄρματι κύρσας!“

admodum et infra 782. Ajax: ἦ μ' ἔβλα-
ψε θεὰ πόδας! — κιάνετε, asse-
quimini. λ', 441 etc. Odys. θ', 329.:
κιάνει τοι βροδὺς ἄκνυ. — Sch.: ἐλ.
καταχεύη. (Odys. λ', 432, ξ', 38, χ',
463.) ὄνειδος ἐπιβάλη. φέριστοι.
(ξ', 123, ι', 110 etc.) βέλτιστοι, ἢ κάλ-
λιστοι.

ῥῆξις. ἔστι δὲ τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ
ὀμβρίου ὕδατος. ἣ ἄλῆν. ὅπου συνε-
στράφη, ὃ ἔστι συνεχύθη, fort.: συ-
στραφέν — συγχυθέν. Hesych.: συνα-
θροισθέν.

421. 3 amphibrachi. malim: ἐξέρόη-
ξεν ὁδοῦ, ἐβάθυνε etc.

410. α', 212, θ', 286 etc.
411—416. Sch.: κομιδὴ. (θ', 186,
Odys. θ', 232, ω', 248 etc.) ἐπιμέλεια.
οὐκ ἔτι ὕμῶν οὕτως ἐπιμελήσεται ὁ Νέ-
στωρ. ἀποκηδήσαντες. (sic ille,
uti et Vrat. A, ed. Flor., Hesych., Sui-
das, quasi ἀρώμεθα vel quippiam ejus-
modi scriptum fuisset olim in nonnullis
libris; quae conjectura est Tollii, ann.
ad Ap. h. v.) ἀφροντιστήσαντες, ἀμε-
λήσαντες. (idem dixisset ἀκηδήσαντες,
ut 70.) ἐφομαρτεῖτον. (θ', 191, μ,
412.) ἐπιδιώκετε. — ταῦτα, id, quod
dicit sequente versu. — παραδύμε-
ναι, παραδύναι. E: ἐν πλαγίῳ ἐπι-
δραμεῖν, κ. οὕτως ἐμπροσθεν γενέσθαι,
ὃ καὶ παρεῖδύναί φαμεν. — λήσει.
323.

422—428. Sch.: ἀματροχιάς. τὰς
τῶν τροχῶν συγκρούσεις, τὰς ἀπὸ τῶν
ἄλλων ἄρμάτων. (ὁμοδρομίαν dicit, quam
et τὸ ὁμοστιχίαν significat ὁ, 635. Od.
ο', 450.: παῖδα — ἀματροχίῶντα θυ-
ραζε. τροχούς ap. Sch. et in Apollonii
explicatione hac τὰς συνεπτώσεις τῶν
τροχῶν sive intelligas rotas curruum, si-
ve τοὺς δρόμους, ut Etym. et Porphyr.
Quaest. Hom. 4. perinde est. — ἰπά-
ξεται, currum agis. ap. recentiores ἰ-
πάξασθαι est equitare. v. Pollux et Sui-
das. Ex H. — E: ἀνεχε ἀντὶ τοῦ ἔπε-
χε, ἀνασειράζε, ὃ δὴ ἀνάπαλιν ἔχει
πρὸς τὸ εἶχε Μενέλαος, τουτέστιν
ἤλαυνε, καὶ Ἀντίλοχος ἔχεν ἵπ-
πους. — στενωπὸς — παρελάσ-
σεις. jubet Antilochum Menelaus cur-
rum agere in eadem angustia viae, qua
mox latiore futura eum praetervehi pos-
se dicit. — κύρσας. (435, γ', 23.)
συμπεσῶν.

417. μ', 413, infra 446. cf. ω', 265.
418—420. μᾶλλον ἐπ. 447. —
στεῖνος. μ', 66. — μενεχάρμης.
ι', 525, ν', 396 etc. — Sch.: ῥωχμὸς.

Ὡς ἔφατ'· Ἀντίλοχος δ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔλαυνε,
 430 κέντρῳ ἐπισπέρχων, ὡς οὐκ αἴοντι εἰκώς·
 ὅσσα δὲ δίσκου οὐρα καταμαδίῳ πέλονται,
 ὄντ' αἰζήγος ἀφῆκεν ἀνήρ, πειρώμενος ἤβης,
 τόσσον ἐπεδραμέτην. αἱ δ' ἠρώησαν ὀπίσσω
 Ἀτρείδεω· αὐτὸς γὰρ ἐκὼν μεθέηκεν ἐλαύνειν,
 435 μήπως ξυγκύρσειαν ὁδῶ ἐν μώνυχες ἵπποι,
 δίφρους τ' ἀνστρέψειαν ἐϋπλεκέας, κατὰ δ' αὐτοὶ
 ἐν κονίεσι πέσοιεν, ἐπειγόμενοι περὶ νίκης.
 τὸν καὶ νεικείων προσέφη ξανθὸς Μενέλαος·

„Ἀντίλοχ', οὗτις σεῖο βροτῶν ὀλωτέρος ἄλλος!
 440 ἔρῳ, ἐπεὶ οὐ σ' ἔτυμόν γε φάμεν πεπνυσθαι Ἀχαιοί!
 ἀλλ' οὐ μὰν οὐδ' ὡς, ἄτερ ὄρκου, οἷον ἄεθλον.“

Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέκλετο, φώνησέν τε·
 „μή μοι ἐρύκεσθον, μηδ' ἔστατον ἀχνημένω κῆρ!
 φθῆσονται τούτοισι πόδες καὶ γοῦνα καμόντα
 445 ἢ ὑμῖν· ἄμφω γὰρ ἀτέμβονται νεότητος.“

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δὲ, ἀνακτος ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,
 μᾶλλον ἐπεδραμέτην, τάχα δὲ σφίσι βῆξι γέγοντο.

Idomenei oratio de variis fortunis, quae ipsi fuisse videntur, cursorum appropinquantium.

Ἀργεῖοι δ' ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσορόωντο
 ἵππους· τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίῳ.
 450 πρῶτος δ' Ἰδομενεὺς, Κρητῶν ἀγὸς, ἐφράσαθ' ἵππους·
 ἦστο γὰρ ἐκτὸς ἀγῶνος ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ.
 τοῖο δ', ἀνευθεν ἐόντος, ὁμοκλητῆρος ἀκούσας
 ἔγνω· φράσσατο δ' ἵππον ἀριπρεπέα προῦχοντα,
 ὃς τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοίνιξ ἦν, ἐν δὲ μετώπῳ
 455 λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον, ἧῦτε μήνη.

430—438. κέντρῳ, *cuspede flagelli*.
 v. ann. ad δ', 327. — ἐπισπέρχων.
 (Odys. γ', 451.) ἐπισπουδάων, ἀναγ-
 κάων. — Scholl. B et Vict.: ὡς —
 εἰκώς. προσποιούμενος μὴ αἰοῦναι.
 οὐρα. ὀρυγή, ὃ ἐστὶν ἄφρασις. „δίσκου-
 ρα dixit 523, ἐπίουρα κ', 351, ubi He-
 sych.: ὄρια. idem tamen: οὐρα, ὀρυγή-
 ματα. Odys. θ', 124: ὅσσον τ' ἐννεῖῳ
 οὐρον πέλει ἡμιόνοιον, Τόσσον ὑπεκπρο-
 θέων.“ Ex H. cf. ann. ad κ', l. c. —
 Schol. B: καταμαδίῳ. τοῦ κατὰ
 τῶν ὤμων (malim τὸν ὄμων. v. 500.)
 φερόμενον (ad humeros adducti)· ἀνω-
 θεν γὰρ αὐτὸν ὀπίπουσι. — αἰζήγος.
 γ', 26 etc. — Sch.: ἠβῆς. νῦν ἀμῆς.
 „ο', 359: σθένεος πειρώμενος. cf. ib.
 φ', 232. idem per se indicat πειρώμε-
 νος π', 590.“ Ex H. — ἠρώησαν,
 ὤρησαν. α', 303. cf. 463. ἦρ. ὀπίσ-
 σω, post currebant. male Ap.: ἀνεχώ-
 ρησαν, nisi forte post ἦρ. exciderit ὀ-
 πίσσω. — ἐπειγόμενοι, contenden-
 tes. ε', 902 etc. — νεικείων. β', 243 etc.

439—447. ὀλωτέρος, *pernicio-
 sior, malevolentior*. — ἔρῳ. θ', 164.
 — ἔτυμον, *vere*. — Sch.: πεπνυ-
 σθαι. σάφρονα κ. συνετὸν εἶναι. —
 ἄτερ ὄρκου. v. 579—585. — ἢ ὑ-
 μῖν, μᾶλλον ἢ ὑμῖν. de hac ellipsi v.
 infra 594, Aristoph. Pace 273, Plat. l.
 de Rep. 5., vol. 5. p. 174. ed. Tauchniz.,
 Valck Select. ad N. T., ed. Wassenb.,
 t. 1. p. 224, 225. etc. — Sch.: ἀτέμ-
 βονται. (λ', 704 etc.) στέρονται. —
 σφίσι, *illis*, Antilochi equis.

448. ἐν ἀγῶνι. 258, 451.

449. 372.

450—455. ἐφράσατο, *vidit, agno-
 vit*. ο', 670. cf. 458. — περιωπῇ,
specula. ξ', 8. — τοῖο, τούτου, *illius*,
 Diomedis. — ὁμοκλητῆρος. μ', 273.
 cf. 446 etc. — ἀριπρεπέα. ζ', 477
 etc. — προῦχοντα. 325. — ἄλλο
 τόσον. γ', 322. — Sch.: φοίνιξ.
 φοινικοῦς τὸ χρῶμα, ὃ ἐστὶ πυρρός.
 περίτροχον. περιφερές. *rotundum*. —
 μήνη. τ', 374.

στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

„ὦ φίλοι Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες,

οἷος ἐγὼν ἵππους ἀγάζομαι, ἢ καὶ ὑμεῖς;

ἄλλοι μοι δοκέουσι παρούτεροι ἔμμεναι ἵπποι,

460 ἄλλος δ' ἠνίοχος ἰνδάλλεται· αἱ δὲ που αὐτοῦ

ἔβλαβεν ἐν πεδίῳ, αἱ κείσέ γε φέρτεραι ἦσαν.

ἦτοι γὰρ τὰς πρῶτα ἴδον περὶ τέρμα βαλούσας,

νῦν δ' οὔπη δύναμαι ἰδέειν· πάντῃ δέ μοι ὄσσε

Τρωϊκὸν ἀμπεδίον παπταίνετον εἰσορῶντι.

465 ἢ ἐ τὸν ἠνίοχον φύγον ἠνία, οὐδὲ δυνάσθῃ

εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἔλλίξας·

ἔνθα μιν ἐκπεσείεν ὄϊα, ξύν θ' ἄροατα ἄξει·

αἱ δ' ἐξηρώησαν, ἐπεὶ μένος ἔλλαβε θυμόν.

ἀλλὰ ἴδεσθε καὶ ὑμεῖς ἀνασταδόν· οὐ γὰρ ἔγωγε

470 εὖ διαγιγνώσκω· δοκίει δέ μοι ἔμμεναι ἀνῆρ

Αἰτωλὸς γενεῆν, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἀνάσσει,

Τυδέος ἵπποδάμου υἱός, κρατερός Διομήδης.“

ignominiose refellit eum Ajax minor.

Τὸν δ' αἰσχροῶς ἐνέειπεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας·

„Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρέυσαι; αἱ δὲ τ' ἀνευθευ

457. β', 79 etc.

458—461. Sch.: ἀγάζομαι. θεω-

ρῶ. Ap.: ὀρῶ etc. — Ap. et Hesych.:

παρούτεροι. μάλλον ἔμπροσθεν προ-

άγοντες. Schol. B: παρούτεροι, πα-

ρὰ τὸ πάρος, ἢ ἢ οἱ πρότεροι. καὶ

ὁμοιοῦται τὸ ι, ὡς ἐν τῷ μυηοῖτα-

τος (Odys. φ', 146.)· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ

πάροιδεν, τοπικῶς. (similiter E. cf. H.)

ἰνδάλλεται. (ρ', 213.) φαίνεται, ἢ

ὁμοιοῦται. ἔβλαβεν. ἐβλάβησαν. —

Schol. Vict.: κείσε. ἐκείσε, εἰς ἐκεί-

νον τὸν τόπον, πορευόμενοι. ἔστι δὲ

ὡς τὸ· τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρε-

σιν ἔκλυε ποιμῆν (δ', 455.), ἀντὶ

τοῦ τηλόθι, καὶ Κύπρου δὲ λ', 21:

πέυθετο γὰρ Κύπρου δὲ μέγα κλέος. fru-

stra igitur Zenodotus et Aristophanes:

κείθι.

462—469. τὰς. ἄς. — Sch.: περὶ

τ. βαλούσας. περιελθούσας τὸν καμ-

πιτήρα. (activum usurpatum pro passivo

vel neutro. Thuc. 7, 25., p. 277.

ed. Haack.: ὥστε δεινὸν ἦν προσπλεῦ-

σαι, μὴ οὐ προΐδων τις, ὥσπερ περὶ

ἔρμα, περιβάλλῃ τὴν ναῦν. — νῦν δέ.

νῦν δῆ.) παπταίνετον. (δ', 200 etc.)

περιβλέπουσιν. (σχεθέειν. v. ann. ad

325. — Ap.: ἐξηρώησαν. ἐξώρησαν.

Schol. B: ἔξω τοῦ δρόμου ὄρησαν,

κουφισθεῖσαι τοῦ ἠνίοχου. cf. 433. —

E: ἐπεὶ — θυμόν. ἀντὶ τοῦ προσ-

θυμήθησαν, ἢ καὶ ἐθυμώθησαν οἱ ἵπ-

ποι. Voss.: und es entsprangen zer-

scheucht mit verwildertem geiste stu-

ten.) ἀνασταδόν. (ι', 667.) ἀνα-

στάντες.

473. ἐνέειπεν. ita Ven. et hic, et

σ', 546, 552, π', 626, quod piget mi-

nus animadvertisse, cum ista loca tra-

ctarem. vulgo: ἐνέειπεν, quod alienum.

sed ne ἐνέειπεν quidem ponendum fuit.

v. Buttmani egregiam disputationem de

hisce formis Lexil. I. p. 282, 283. —

quod attinet ad orationem Ajacis mino-

ris, non abhorrere mihi videtur a mori-

bus ducis quidem et militis strenui, sed

nusquam laudati ob prudentiam, et in

iram proni; qualis ille fuit, propterea

et Minervae prae aliis Graecis invisus

in Odyssea. v. ν', 701, 702, ξ', 520—

522, et ab altera parte ν', 202—204,

infra 774, Odys. δ', 502 etc. Schol.

Vict.: προγλωσσοσ αἰ κ. θρασὺς Αἴας.

καὶ νῦν τὸ ἴδιον νόσημα φρυσικῶς ἐτέ-

ρω ἐπιτίθει. διὸ ἐπὶ τῆς γλώσσης (τῆ

γλ-η) κολάζεται νῦν τε, κ. ἐν τῷ ναυ-

αγίῳ. de hoc v. Odys. l. c. Schol. B:

ἀγροικώδης μὲν ἢ λοιδορία, ἀλλὰ μι-

μεῖται διαθήσεις τῶν θεατῶν. (imo ἀ-

κροατῶν, sed loquitur de Homero tan-

quam de poeta scenico.) δέδοκται γὰρ

τῷ ποιητῇ πᾶν εἶδος ἔργων κ. λόγων

διαγράψαι. diversa ipsorum auditorum

ingenia Homerum imitari dicit referendis

diversis heroum dictis et factis.

474—481. τί πάρος λαβρῶ; τί

προγλωσσεύῃ, ut Schol. A exponit. quid

praefestinas garrire? Schol. B: λαβρῶ.

λάβρως κ. οὐ μετὰ σκέψεως λαλεῖς. —

- 475 ἵπποι ἀερόσιποδες πολέος πεδίλιο δίενται.
οὔτε νεώτατος ἐσσι μετ' Ἀργείοισι τοσοῦτον,
οὔτε τοι ὀξύτατον κεφαλῆς ἐκ δέρεται ὅσσε·
ἄλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ
λαβραγόρην ἔμεναι· πάρα γὰρ καὶ ἀμείνουες ἄλλοι.
- 480 ἵπποι δ' αὐταὶ ἔασι παροίτεραι, αἶ τοπάρους περ,
Εὐμήλου, ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὐλήρα βέβηκε.“

cui par pro pari respondente Idomeneo cum res ad vim spectet, Achil-
les intercedit.

- Τὸν δὲ χολωσάμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἠΰδα·
„Αἶαν, νεῖκει ἄριστε, κακοφραδὲς (ἄλλα γε πάντα
δεύεαι Ἀργείων), ὅτι τοι νόος ἐστὶν ἀπηνῆς,
485 δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδῶμεθον, ἥε λέβητος,
Ἰστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θελομεν ἄμφω,
ὀππότεροι πρόσθ' ἵπποι, ἵνα γνῶνῃς ἀποτίνων.“
“Ὡς ἔφατ'· ὤρυντο δ' ἀντίκ' Οἰλῆος ταχὺς Αἴας,
χωόμενος, χαλεποῖσιν ἀμείψασθαι ἐπέεσσι.
490 καὶ νύ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένηετ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον·
„Μηκέτι νῦν χαλεποῖσιν ἀμείβεσθον ἐπέεσιν,
Αἶαν, Ἰδομενεῦ τε, κακῶς, ἐπεὶ οὐδὲ ἔοικε.
καὶ δ' ἄλλω νεμεσᾶτον, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέξοι.
495 ἄλλ' ὑμεῖς ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράσθε
ἵππους· οἱ δὲ τάχ' αὐτοὶ ἐπειγόμενοι περὶ νίκης
ἐνθάδ' ἐλεύσονται. τότε δὲ γνώσεσθε ἕκαστος
ἵππους Ἀργείων, οἳ δεύτεροι, οἳ τε πάροιδεν.“

primus cursum conficit Diomedes;

- “Ὡς φάτο· Τυδείδης δὲ μάλα σχεδὸν ἦλθε διώκων,
500 μάστι δ' αἶεν ἔλαυνε καταμαδόν· οἱ δὲ οἱ ἵπποι

τί π. λαβρεύεαι; — ἄλλ' αἰεὶ μ. λα-
βρεύεαι. οὐδέ τί σε χρὴ λαβρα-
γόρην ἔμεναι. vide infantiam militis, in
qua et Thrasonem Terentianum repre-
hendit interpres vetus! — ἀερόσιπο-
δες. γ', 327. — Αρ.: δίενται. (μ',
276 etc.) διώκουσι. h. e. currunt. —
ὀξύτατον. ὀξύτατος. — δέρεται
ὅσσε, pro δέρονται. Matth. §. 302.
— αἶ τοπάρους περ, eadem, quae
antea erant priores. — Sch.: εὐλήρα.
τὰ ἡνία. Αρ.: — οἰονεὶ εἰληρα, ἀπὸ
τοῦ περιελιθεῖσθαι τοὺς ἱμάντας χερσὶ
τῶν ἡνιόχων. minus probabiliter Etym.
h. v.: τὰ ἡνία, τὰ εἰλοῦντα κ. συνέχον-
τα τὰ ὑποζύγια.

483. ἄλλα γε. sic H ann. libri men-
do frequente: ἄλλα τε.

484—487. δεύεαι, inferior es. „v',
310, ρ', 142. cf. 670, ε', 636.“ H. —
νόος ἀπηνῆς. π', 35. — Sch.: τρι-
ποδος περ. (Odys. ψ', 78.) περὶ τρί-
ποδος ποιησώμεθα. (v. Hesych. h.

v. et in δεῦρο, Suid. v. περιδου, Ari-
stoph. Equ. 740 etc.) Ἰστορα. (sic. v.
σ', 501.) ἐπιστήμονα κ. μάστιρα τῆς
συνθήκης. (θελομεν, θῶμεν. — ὀπ-
πότεροι. „revocavi pristinum ὀππό-
τεροι, pro recepto nunc ὀππότεραι. su-
pra 480. παροίτεραι praestat τῶ παρο-
ι, non quod poetae lubentius, ut ait H, fe-
minino genere utantur, sed quod re ipsa
de Eumeli equibus agatur. nunc ὀππ-
οι praetuli, quod Idomeneus de Diomedis
equis cogitet.“ Boissonad. v. 377. ἀπο-
τίνων. (γ', 286 etc.) ἀποδοῦς.

493. ita Boissonad. secundum Vrat.
A. vulgo: κακοῖς. — ἐπεὶ οὐδὲ (h. e.
οὐδὲ) ἔοικε. α', 119, μ', 212 etc.

494—513. νεμεσᾶτον, succense-
tis. δ', 507 etc. — Τυδείδης — διώ-
κων. hyperbaton: Τυδ. δὲ σχεδὸν ἦλ-
θε μάλα διώκων. — μάστι. v. 315.
adscripsit Bentl. κνήστι ex λ', 640. μά-
στιν Odys. σ', 182. Aeolice dictum ait
Αρ. — Sch.: καταμαδόν. κατὰ τὸν

ὕψος' αἰερέσθην, ῥίμφα πρήσονται κέλευθον.
 αἰεὶ δ' ἠήλιοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον·
 ἄρματα δὲ, χροσῶ πεπυκασμένα κασσιτέρῳ τε,
 ἵπποις ἀκυπόδεσσι ἐπέτρειον· οὐδὲ τι πολλή
 505 γίνετ' ἐπισσώτρων ἄρματροχὴ κατόπισθεν
 ἐν λεπτῇ κονίῃ· τῷ δὲ σπεύδοντε πετέσθην.
 στῆ δὲ μέσῳ ἐν ἀγῶνι· πολὺς δ' ἀνεκῆκειεν ἰδρῶς
 ἵππων, ἔκ τε λόφων καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε.
 αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο χαμαὶ θόρε παμφανόωντος,
 510 κλίνε δ' ἄρα μᾶστιγα ποτὶ ζυγόν. οὐδ' ἐμάτησεν
 ἴφθιμος Σθένελος, ἀλλ' ἐστυμένως λάβ' ἄεθλον,
 δῶκε δ' ἄγειν ἐτάροισιν ὑπερθύμοισι γυναικα,
 καὶ τρίποδ' ὠτάωντα φέρειν· ὁ δ' ἔλυνεν ὕψ' ἵππους.

secundus Antilochus, tertius Menelaus, quartus Meriones.

Τῷ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀντίλοχος Νηληϊῶς ἤλασεν ἵππους,
 515 κέρδεσιν, οὔτι τάχει γε, παραφθάνεμος Μενέλαον·
 ἀλλὰ καὶ ὡς Μενέλαος ἔχ' ἐγγύθειν ὠκείας ἵππους.
 ὅσσον δὲ τροχοῦ ἵππος ἀφίσταται, ὅς ῥά τ' ἀνάκτα
 ἔλκησιν πεδίλιο τιταινόμενος ξὺν ὄχεσφι,
 (τοῦ μὲν τε ψαύουσιν ἐπισσώτρου τρίχες ἄκραι
 520 οὐραῖαι· ὁ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, οὐδέ τι πολλή
 χάωρ μεσσηγύς, πολέος πεδίλιο θέοντος),
 τόσσον δὴ Μενέλαος ἀμύμονος Ἀντιλόχοιο
 λείπει, ἀτὰρ ταπρῶτα καὶ ἐς δίσκουρα λέλειπτο,
 ἀλλὰ μιν αἶψα κίχανεν· ὀφέλλετο γὰρ μένος ἠὲ
 525 ἵππου τῆς Ἀγαμεινονέης, καλλιτριχὸς Αἰθῆς.
 εἰ δὲ κ' ἔτι προτέρῳ γένετο δρόμος ἀμφοτέροισι,
 τῷ κέν μιν παρελάσσει, οὐδ' ἀμφήριστον ἔσθηνεν.

ῶμον. (idem dixisset μᾶστι καταμαδία, flagello ad humerum suum adducto, quo fortius feriret. cf. 431. emendanda sunt annotata ad ὁ', 352. — ῥίμφα π. κέλευθον. ξ', 282. — κονίης ῥαθάμιγγες, pulveris sparsi particulae. est enim ῥαθάμιγξ, quidquid spargitur, a ῥαίνω, quod v. ap. Schn. cf. λ', 536 etc. — χροσῶ πεπυκ., obducta auro. v. β', 777. et de κασσιτέρῳ λ', 25.) οὐδὲ — κατόπισθεν. οὐδὲ βαθεῖα ἐγένετο ἢ τῶν τροχῶν ἐγγράφεις ἐπὶ τῆς γῆς. (ἐπισσώτρων. ε, 725. — τῷ δὲ — nam illi etc. graphica descriptio velocissime currentium equorum. — ἀνεκῆκειεν. ἠ, 262, ν', 705.) λόφων. (κ', 573.) νῦν ἀνῆκόντων, τραχήλων. (δίφροιο παμφ. θ', 320.) ἐμάτησεν. (ε', 233, π', 474.) ἀργός κ. ἀπρακτός ἔμεινε Schol. B: ἠμέλησε. ὠτάωντα. 264. ostendebatur Delphis tripus aereus, sic inscriptus, teste Phania ἐν τῷ περὶ τῶν ἐν Σικελίᾳ τυράνων ap. Athen. 6, 4. p. 232 C.: χάλκεός εἰμι τρίπους, Πυθοῖ δ' ἀνάκειμαι

ἄγαλμα, Καὶ μ ἐπὶ Πατρόβιφθ ἦμεν πόδας ὠκῆς Ἀχιλλεύς, Τυδείδης δ' ἀνέσθηνε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης, Νικήσας ἵπποισι παρὰ πλατῶν Ἑλλησποντον. habet hoc epigramma etiam E, Athenaeum ille solitus exscribere, legiturque ap. Jacobsium Anth. Pal. 1. p. 201.; quod cur pro mero lusu poetico habeat H, non intelligo, cum antiquitatem sapiat, clarumque donariis divitiisque jam Homeri aevo fuerit templum Delphicum. v. i', 404, 405. accedit quod Pythia instituisse Diomedem, et templum Apollinis ἐπιβατηρίου apud Troezenios dedicasse, auctor est Paus. 2, 32. fieri itaque potuit, ut vel ipse Diomedes, vel posterorum ejus aliquis, tripodem illum Delphis dedicaret.

515 — 531. κέρδεσιν. (322.) δόλοις, πανουργίαις. — πεδίλιο. 372 etc. — τιταινόμενος. 403. — ὁ δὲ τ' ἄ. μ. τρέχει. ὁ τροχός. cf. 504. — θέοντος ἵππου. — δίσκουρα. v. 431. — τῷ κέν μιν παρελάσσει, hac re, hoc pacto, illum praetervectus esset. —

αὐτὰρ Μηριόνης, θεράπων εὖς Ἴδομενῆος,
λείπει' ἀγακλῆος Μενελάου δουρὸς ἔρωϊν.
530 βάρδιστοι μὲν γάρ οἱ ἔσαν καλλίτριχες ἵπποι,
ἦκιστος δ' ἦν αὐτὸς ἐλαννέμεν ἄρμ' ἐν ἀγῶνι.

Eumelum Achilles miseratus, postremo advenientem, secundo praen vult donare.

υἱὸς δ' Ἀδμήτῳ πανύστατος ἦλυθεν ἄλλων,
* ἔλκων ἄροματα καλὰ, ἐλανύων πρόσσοθεν ἵππους.
τὸν δὲ ἰδὼν ἄκτιρε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
535 στὰς δ' ἄρ' ἐν Ἀργείοις ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευε·
„Λοῖσθος ἀνὴρ ᾧριστος ἐλανύει μώνυχας ἵππους·
* ἀλλ' ἄγε δὴ οἱ δᾶμεν ἀέθλιον, ὡς ἐπιεικῆς,
δεύτερ'· ἀτὰρ τὰ πρῶτα φερέσθω Τυδέος υἱός.“

sed impeditur ab Antilocho.

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευεν.
540 καὶ νῦν κέ οἱ πόρεν ἵππον (ἐπήνησαν γὰρ Ἀχαιοί),
εἰ μὴ ἄρ' Ἀντίλοχος, μεγαθύμου Νέστορος υἱός,
Πηλείδην Ἀχιλλῆα δίκη ἡμίψατ' ἀναστίας·
ὦ Ἀχιλεῦ, μάλα τοι κεχολώβομαι, αἶ κε τελέσῃς

ἀμφήριστον. 382. — δουρὸς ἔρω-
ῆν. ο, 358: — ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἔ-
ρωῆ Γίγνεται, ὀππὸτ' ἀνὴρ σθένεος πει-
ρώμενος ἦσι. — ἦκιστος, ἐλάχιστος.
Ap.: ἦκιστος. ἐλάσσω. perperam Ven.
et Lips., quique hos codd. expresserunt:
ἦκιστος. Buttm. Lexil. I. p. 14.: „Ich
erkenne in ἦκα (336 etc.) den echten
Positiv von ἦσσω, ἦκιστα, und der Spi-
ritus, wenn er nicht etwa gänzlich den
alten Etymologen gehört, ist der ionische
lenis, den einzelne Formen eines sonst
durchaus aspirirten Stammes ohne deut-
liche Ursach annahmen. — Der Positiv
von ἦσσω, ἦκιστος kann ἦνός gewesen
sein, wie von θάσσω, τάκιστος, τα-
χύς, und so wie das Adverb τάχα zu die-
sem, verhält sich ἦκα oder ἦκα zu je-
nem. Aber darum erlaube ich nicht,
auch Π. ψ', 531. ἦκιστος zu schreiben,
was die alten Grammatiker schon aufge-
bracht haben. — Das ἀπαξ ἐρωμένον,
das wir hier haben, ist der dem ἦσσω
entsprechende adjectivische Superlativ,
der ausserdem bei den ältern Schriftstel-
lern nicht vorkommt.“ etc.

533. duplici mendo affectus locus:
nam primum minime quidem insolens est,
componi duo vel plura participia ἀσυν-
δέτως: verum fit illud tamen ea lege,
ut alterum altero definiatur et velut ex-
plicetur, nec conjungantur contraria, quae
simul fieri non possint; quemadmodum
λ, 188. Agamemnonem dicit θύοντ' ἐν
προμάχοισιν ἐναίροντα στίχας ἀνδρῶν,

h. e. *μανικῶς ἐν*. hic autem Eumelus et
trahere dicitur currum, et agere equos
jugo solutos, quod fieri simul nequit, ni-
si forte putemus, heroem modo servili
ligatis circum corpus loris traxisse cur-
rum. mendosa igitur est vox ἔλκων. de-
inde nugae agunt, qui πρόσσοθεν intel-
ligunt πρόσσωθεν. et fac id posse, quo-
modo Eumelus e longinquo loco agere di-
catur equos, qui stadio non exierit? nec
magis illi audiendi sunt, qui πρόσσοθεν
significare putant ἐμπροσθεν. mitto alios.
itidem corrupta est haec vox, nec dubi-
tie scribendum: ἔλκωνθ' ἄροματα καλὰ
ἐλανύων πρὸς ἔθεν ἵππους, domum
agens equos, pulcrum currum trahentes.
dualis ἔλκωντε plurali junctus nominis fe-
fellisse videtur nescio quem imperitum,
qui, Eumelum dici putans, scripserit ἔλ-
κων, τῷ θ', quod pro copula habuerit,
expuncto. πρὸς ἔθεν, πρὸς οἶκον
ἔθεν, domum suam, ellipsi notissima:
v. 86. ligatos utcunque ad temonem equos
Eumelus egit pedes, non ex curru, quod
facere eum puduit spe amissa victoriae.

536. *λοῖσθος*. *λοῖσθιος*, *λοισθῆ-
ιος*, quod infra legitur 751. et 785. Sch.:
ἔσχατος, *ὑστάτος*. — *ᾧριστος*. λ', 288.

537. scribamus ἀέθλια, quod conveni-
at verbo δεύτερα. α et ον permisceri
solere sciunt codicum gnari.

542 — 545. *δίκη ἡμίψατο*. δι-
καίως ἀπεκρίθη. „Virg. A. 5, 340.:
hic totum caveae consessum ingentis et
ora Prima patrum magnis Salius cla-

τοῦτο ἔπος· μέλλεις γὰρ ἀφαιρήσεσθαι ἄεθλον,
 545 τὰ φρονέων, ὅτι οἱ βλάβειν ἄρματα καὶ ταχὲ ἵππω,
 αὐτός γ' ἔσθλός ἐών. ἀλλ' ὤφελεν ἀθανάτοισιν
 εὐχεσθαι· τό κεν οὔτι πανύστατος ἦλθε διώκαν.
 εἰ δέ μιν οἰκτεῖρεις, καὶ τοι φίλος ἔπλετο θυμῷ,
 550 ἔστι τοι ἐν κλισίῃ χρυσὸς πολὺς, ἔστι δὲ χαλκός,
 καὶ πρόβατ', εἰσὶ δὲ τοι δμῶαι, καὶ μῶνυχες ἵπποι·
 τῶν οἱ ἔπειτ' ἀνελών δόμεναι καὶ μεῖζον ἄεθλον,
 ἢ καὶ αὐτίκα νῦν, ἵνα σ' αἰνήσωσιν Ἀχαιοί.
 τὴν δ' ἐγὼ οὐ δῶσω· περὶ δ' αὐτῆς πειρηθῆτω
 ἀνδρῶν ὅς κ' ἐθέλησιν ἐμοὶ χεῖρεσσι μάχεσθαι.“

itaque thoracem pretiosum Eumelo dari jubet.

555 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ ποδάροχης δῖος Ἀχιλλεύς,
 χαίρων Ἀντιλόχῳ, ὅτι οἱ φίλος ἦεν ἑταῖρος,
 καὶ μιν ἀμειβόμενος ἔπεια πτερόεντα προσηύδα·

„Ἀντιλόχ', εἰ μὲν δὴ με κελεύεις οἰκοθεν ἄλλο
 Εὐμήλω ἐπιδοῦναι, ἐγὼ δέ κε καὶ τὸ τελέεσσω.

560 δῶσω οἱ θῶρηκα, τὸν Ἀστεροπαῖον ἀπηύρων,
 χάλκεον, ᾧ περὶ χεῦμα φαεινοῦ κασσιτέροιο
 ἀμφιδεδίνηται· πολέος δὲ οἱ ἄξιός ἔσται.“

Ἡ δ' αὖ, καὶ Ἀυτομέδοντι φίλῳ ἐκέλευσεν ἑταίρῳ
 οἰσέμεναι κλισίῃθεν· ὁ δ' ὄρχετο, καὶ οἱ ἔνεικεν.

565 Εὐμήλω δ' ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.

contendit cum Antilocho Menelaus de secundo praemio.

Τοῖσι δὲ καὶ Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἀχεύων,
 Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος· ἐν δ' ἄρα κήρυξ
 χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαι τ' ἐκέλευσεν
 Ἀργείους· ὁ δ' ἔπειτα μετηύδα ἰσόθεος φῶς·

moribus implet, Ereptumque dolo reddi
 sibi poscit honorem.“ Cl. — τὰ φρο-
 νέων. ταῦτα φρ., haec cogitans, his
 motus, quae dicturus est.

546. αὐτός γ' ἔσθλός ἐών, cum ipse
 quidem sit gnavus. nominativī consequen-
 tiaē. perperam libri: αὐτός τ' ἔ. ἔ. ta-
 lia quisvis impune corrīgat.

548. carissimus Achilli fuit Antilochus.
 v. 556. Agamemnonis anima Odys. ω',
 76.: ἐν τῷ τοι κείται λευκ' ὄστρα, φαί-
 διμ' Ἀχιλλεῦ, Μίγδα δὲ Πατρόκλιοι Με-
 νοιτιάδαο θανόντος· Χωρίς δ' Ἀντιλό-
 χιοι, τὸν ἔξοχα τις ἀπάντων Τῶν ἄλ-
 λων ἐτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θα-
 νόντα.

553. αὐτῆς, equae cum pullo. 265,
 266.

559. Ald. 3. et T secundum Rom., ut
 suspicor: ἐγὼ δὲ καὶ τὸ τ., quod pla-
 cuit Bentejo et Heyneo, aptarique sine
 negotio posset versui scribendum ἐγὼ δὴ
 καὶ τὸ τ.; sed nolim deleri elegans illud
 temperamentum orationis, κὲ particulam,

de qua v. ann. ad 310 etc. germanice id
 dicas: so will ich Dies wohl erfüllen.

562. Sch.: ἀμφ. (Odys. θ', 405.)
 ᾧ κύκλω περιέχονται ὁ κασσιτέρος. —
 „πολέος — ἔσται. Odys. θ', 405.:
 ἄορ — πολέος δὲ οἱ ἄξιόν ἔσται. cf.
 885, σ', 719.“ Ex H.

565. omissus est hic versus in Ven.,
 Townl., Vrat. A et b et uno Vind. quare
 uncinis eum inclusit W, nec desiderari
 ajunt Ern. et H. verum ita dubites, utri
 thoracem afferre dicatur Automedon, A-
 chilline an Eumelo; quod non est pro
 perspicuitate HomERICA. v. similia infe-
 rius 597, 624, 797, α', 446, Odys. θ',
 483, ξ', 113 etc. ceterum in verbis Εὐ-
 μήλω — τίθει intelligendum est Achillis
 nomen, vel eundem significans pronomen,
 ellipsi usitata.

566 — 578. ἀνίστατο. sic solent
 oratores. v. Odys. β', 36, II. β', 96
 seqq. — θυμὸν ἀχεύων. σ', 461. —
 ἄμοτον. δ', 440 etc. — Sch.: ἐς μὲ-

- 570 „Αντίλοχε, πρόσθεν πεπνυμένε, ποῖον ξερέξας!
ἤσχυνας μὲν ἐμὴν ἀρετὴν, βλάψας δὲ μοι ἵππους,
τοὺς σοὺς πρόσθε βαλῶν, οἳ τοι πολὺ χεῖρονες ἦσαν.
ἀλλ' ἄγετ', Ἀργείων ἠγῆτορες ἠδὲ μέδοντες,
ἔς μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε, μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ,
575 μήποτε τις εἴπῃσιν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
Ἀντίλοχον ψεύδεσσι βησάμενος Μενέλαος
οἴχεται ἵππον ἄγων, ὅτι οἱ πολὺ χεῖρονες ἦσαν
ἵπποι, αὐτὸς δὲ κρείσσω ἀρετῇ τε βίῃ τε.
εἰ δ', ἄγ' ἐγὼν αὐτὸς δικάσω, καὶ μ' οὔτινά φημι
580 ἄλλον ἐπιπλήξειν Δαναῶν· ἰθεὶά γάρ ἔσται.
Ἀντίλοχ', εἰ δ', ἄγε δεῦρο, διοτρεφεῖς, ἧ θέμις ἔστιν,
στάς ἵππων προπάροιθε καὶ ἄρματος, αὐτὰρ ἰμάσθλην
χερσὶν ἔχων ῥαδιὴν, ἧπερ τοπρόσθεν ἔλαυνες,
ἵππων ἀψάμενος, γαιήοχον Ἐννοσίγαιον
585 ὄμνυθι, μὴ μὲν ἐκὼν τὸ ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι.“

verum cedenti juveni et imprudentiam excusanti ipsi permittit equum, libete contentus.

- Τὸν δ' αὐτ' Ἀντίλοχος πεπνυμένος ἀντίον ἠΐδα·
„ἄνσχεο νῦν· πολλὸν γὰρ ἔργω νεώτερός εἰμι
σεῖο, ἀναξ Μενέλαε, σὺ δὲ πρότερος καὶ ἀρείων.
οἶσθ', οἶαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσι·
590 κραιπνότερος μὲν γὰρ τε νόος, λεπτὴ δὲ τε μῆτις.
τῷ τοι ἐπιπλήτω κραδίῃ ἵππον δὲ τοι αὐτὸς
δώσω, τὴν ἀρόμην. εἰ καὶ νῦ κεν οἴκοθεν ἄλλο
μεῖζον ἐπαιτήσειας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι
βουλοίμην ἢ σοίγε, διοτρεφεῖς, ἧματα πάντα
595 ἐκ θυμοῦ πεσέειν, καὶ δαίμοσιν εἶναι ἀλιτροῖς.
Ἥ ῥα, καὶ ἵππον ἄγων μεγαθύμου Νέστορος υἱὸς
ἐν χεῖρεσσι τίθει Μενελάου. τοῖο δὲ θυμὸς

σον ἀμφ. δικ. οἶονεὶ μεσολαβήσατε τὴν δίκην, καὶ ἕως δικάσατε. (Scholl. B, Leid., Vict.: ἔς μέσον. ἐξ ἴσου, ἐκ παραλλήλου, μὴ ἐτροβαρῶς.) μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ. μηδ' ἐτέρῳ ἡμῶν βοηθεῖτε. „ἀρωγὸς patronos in judicio dixit σ', 502.“ Ex H. — ὅτι οἱ etc. h. e. ὅτι — μὲν ἵπποι etc. τῷ μὲν respondet δὲ in verbis αὐτὸς δὲ etc. v. ann. ad λ', 171. veretur Men., ne quis deteriores quidem suis esse concedat equos Antilochi, hunc vero ipsum sibi praestare putet viribus et dexteritate. tardiores equos Antilochi dixit ipse Nestor 309, 310. cf. 444, 445.

579—585. εἰ δέ. h. e. εἰ δ' οὖν, sin vero. v. θ', 18, ι', 46 etc. alium sensum habet haec formula dicendi elliptica 581., de quo v. ζ', 376. similiter Latini: age, si unquam, nunc jurato etc. — ἐπιπλήξειν, castigaturum esse. μ, 211. — ἰθεὶά. δίκη, inquit E. potest

etiam odōs intelligi, ut in ἰθεὶαν, recta. — ἰμάσθλην. θ', 43 etc. — Sch.: ῥαδιὴν. εὐνιήτητον. ἰσχήνη. Schol. Vict.: λεπτήν, ἐπιμήκη. fortasse a ῥαδιξ, ramus. — γαιήοχον. ι', 183. — „μὴ μὲν in jurejurando, ut κ', 330, τ', 261.“ Ex H. — πεδῆσαι. v. ann. ad 387.

587—595. Sch.: ἄνσχεο. ἀνάσχον. perfer, ignosce. idem est ἐπιπλήτω τοι κραδίῃ 591. — πρότερος, natu major. — ἀρείων. β', 707, τ', 33 etc. — ὑπερβασίαι, germ. Uibertretungen. γ', 107, π', 18, Odys. γ', 206 etc. — λεπτή, levis, debilis. Sch.: ἀσθενῆς. ἢ σοίγε —, μᾶλλον ἢ σ. etc. v. 445. — ἧματα πάντα, in perpetuum. π', 499 etc. — Sch.: ἐκ θυμοῦ πεσέειν. ἀποπεσεῖν τῆς ψυχῆς, ὅ ἐστι μισηθῆναι. (α', 562.: ἀλλ' ἀπὸ θυμοῦ Μᾶλλον ἐμοὶ ἔσεαι, ubi v. ann.) ἀλιτροῖς. (θ', 361.) ἀμαρτωλὸς εἰς θεοῦς.

ἰάνθη, ὥσει τε περὶ σταχύεσσιν ἔερση
 λήϊον ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι·
 600 ὡς ἄρα σοί, Μενέλαε, μετὰ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτεροεντα προσηύδα·

„Ἀντίλοχε, νῦν μὲν τοι ἐγὼν ὑποείξομαι αὐτὸς,
 χωόμενος, ἐπεὶ οὔτι παρήγορος, οὐδ' ἀσίφρων
 ἦσθα πάρος· νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.
 605 δεῦτερον αὐτ' ἀλέασθαι ἀμείνονας ἠπεροπεύειν.
 οὐ γὰρ κέν με τάχ' ἄλλος ἀνήρ παραπέσειεν Ἀχαιῶν·
 ἀλλὰ σὺ γὰρ δὴ πόλλ' ἔπαθες, καὶ πόλλ' ἐμογησας,
 σὸς τε πατὴρ ἀγαθὸς, καὶ ἀδελφεὸς, εἴνεκ' ἐμεῖο·
 τῷ τοι λισσομένῳ ἐπιπείσομαι, ἥδ' ἐκὼν ἵππου
 610 δάσω, ἐμὴν περ ἑοῦσαν, ἵνα γνώσῃ καὶ οἶδε,
 ὡς ἐμὸς οὔποτε θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής·

quinto praemio, phiala, Nestorem Achilles donat, honoris causa.

Ἡ δ' αὖ, καὶ Ἀντιλόχοιο Νοήμονι δῶκεν ἑταίρῳ
 ἵππου ἄγειν· ὁ δ' ἔπειτα λέβηθ' ἔλε παμφανώοντα.
 Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα,
 615 τέτρατος, ὡς ἔλασεν. πέμπτον δ' ὑπελείπειτ' ἄεθλον,
 ἀμφίθετος φιάλη· τὴν Νέστορι δῶκεν Ἀχιλλεύς,
 Ἀργείων ἀν' ἀγῶνα φέρων, καὶ εἶπε παραστάς·

„Τῇ νῦν, καὶ σοι τοῦτο, γέρον, κειμήλιον ἔστω,
 Πατρόκλοιο τάφου μνήμ' ἔμμεναι! οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸν
 620 ὄψει ἐν Ἀργείοισι. δίδωμι δέ τοι τόδ' ἄεθλον
 αὐτῶς· οὐ γὰρ πύξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις,
 οὐδὲ τ' ἀκοντιστὴν ἐσδύσειαι, οὐδὲ πόδεσσι

598—600. ἰάνθη, mollitus est, si-
 ve exhilaratus. ὄ, 103. „proprie ἰάνθη-
 σθαι est interescere, liquescere. Odys.
 μ', 175.: αἶψα δ' ἰάνητο κηρὸς, ἐπεὶ
 κέλετο μεγάλη ἴς, Ἡελίου τ' αὐγῆ. Apol-
 lon. Rhod. 3, 1019. de Medea: ἰάνητο
 δὲ φρένας εἴσω, Τηρομένη, οἷόν τε πε-
 ρὶ ῥοδέοισιν (scr. ῥοδίοισιν, a ῥόδιον,
 quod vocab. lexicis addendum est.) ἔερ-
 ση Τήμεται, ἠφθοῖσιν ἰαινομένη φάεσ-
 σιν.“ Ex H. ὥσει τε ἰαίνεται, ut li-
 quescit et defluit ab aristis. — λήϊου.
 β', 147 etc. — Sch.: ἀλδήσκοντος.
 ἀυξομένου. — φρίσσουσιν, horrent
 aristis. „Virg. Georg. 1, 314.: spicæ
 jam campis cum messis inhorruit.“ Eichh.
 — μετὰ φρεσὶ ἐν φρ. σ', 463, τ',
 29 etc.

602—611. ὑποείξομαι. δ', 62,
 204 etc. — Sch.: παρήγορος. κει-
 μῆλιον τὸν λογισμόν. παράφρων.
 ann. ad η', 156. — ἀσίφρων. β',
 83. — Sch.: νεοίη. νεότης. ὁ δὲ λό-
 γος· νῦν δὲ τὸν νόον σου ἐξενίκησεν ἡ

νεότης. semel dixit. Schol. A: — νεοίη
 ὡς ὁμοίη. E: — ἀπὸ τοῦ νέος νεοῖος,
 οὐ θηλυκὸν ἢ νεοίη, ὡς περ καὶ ἄλλος
 ἄλλοιός ἄλλοιή, καὶ ἕτερα πολλά. —
 ἔστι δὲ ἡ νεοίη ἢ αὐτὴ τῇ πολλοχῶν
 ῥηθείῃσιν νηπιέη (stultitia. v. ι', 487, σ',
 363.) etc. — δεῦτερον, postea. —
 ἀλέασθαι, cave. β', 436, γ', 302 etc.
 — ἠπεροπεύειν. γ', 399, ε', 3. etc.
 λισσομένῳ, precanti, deprecanti. —
 ἐπιπείσομαι, obsequar. α', 218 etc.
 — ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. σ',
 94.

616—623. ἀμφίθετος φιάλη.
 270. — ἀνάειρε. 258. — τῇ, accipe.
 ε', 219. — τάφου. ἐπιταφίου ἀγῶνος.
 cf. 680. — Sch.: κειμήλιον. (ζ', 47
 etc.) ἀπόθετον κτήμα. (αὐτῶς, sic,
 sine certamine. — πύξ. γ', 237 etc. —
 παλαίσεις. verbum non nisi h. l. le-
 ctum. παλαισμοδύνην dixit 701. et bis
 in 8. Odysseae.) οὐδέ τ' ἀκ. ἐνδύ-
 σεαι. (vetus error codicum, in quibus
 Veneti. plerique tamen: ἐσδύσειαι, ut

θεύσει· ἤδη γὰρ χαλεπὸν κατὰ γῆρας ἐπείγει.“

gavissus dono senex narrat de ludis funebribus, factis olim in honorem Amaryncei, regis Epeorum, quibus ludis ipse interfuit.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων,
625 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

„Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, τέκος, κατὰ μοῖραν ἔειπες.
οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα, φίλος, πόδες, οὐδ' ἔτι χεῖρες
ᾧμων ἀμφοτέρωθεν ἀπαΐσσονται ἔλαφραί.

εἴθ' ὡς ἤβροίμι, βίη τέ μοι ἔμπεδος εἴη,
630 ὡς ὅποτε κρείοντ' Ἀμαρυνγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ, παῖδες δ' ἔθεσαν βασιλῆος ἄεθλα!
ἔνθ' οὔτις μοι ὁμοῖος ἀνὴρ γένετ', οὔτ' ἄρ' Ἐπειῶν,
οὔτ' αὐτῶν Πυλίων, οὔτ' Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
πῦξ μὲν ἐνίκησα Κλυτομήδεα, Ἕνοπος υἱόν·

635 Ἀγκαῖον δὲ πάλῃ Πλευρώνιον, ὅς μοι ἀνέστη·
Ἴφικλον δὲ πόδεσσι παρέδραμον, ἔσθλὸν ἔοντα·
δοῦρι δ' ὑπειρέβαλον Φυλῆά τε, καὶ Πολύδωρον.
οἴοισίν μ' ἵπποισι παρήλασαν Ἀκτορίωνε,
πλήθει πρόσθε βαλόντες, ἀγασσάμενοι περὶ νίκης,

Aristarchus.) οὐδ' εἰς ἀκοντίον ἀγῶνα κατελεύσῃ. (ne ipsum quidem ἐσθύνεσθαι praeterea usurpavit noster, sed δύνεσθαι seu δύναι, μάχην et similia passim dixit.) θεύσει. (λ', 700.) δράμης.

626. α', 286, θ', 146, κ', 169, Od. σ', 170 etc.

627, 628. οὐ — πόδες. h. e. οὐ γὰρ ἔτι πόδες εἶδὼν ἔμπεδα γυῖα. — ἀπαΐσσονται. vulgo: ἐπαΐσσονται, menda non infrequente: v. 52. nam mendam esse, ne dubites, cum abhorreat a sententia. E: ἀπαΐσσονται, ἢ ἐπαΐσσονται. Hesiodus, notante H, Theog. 150: τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ᾧμων — αἴσσονται.

629. η', 157, λ', 669.

630. meminit Nestor, ut solet (v. δ', 319, λ', 669., quae loca memoravit Schol. Vict.), pristinae virtutis suae in re simili. Amaryncei nomen in Elide clarum fuit. immigraverat pater ejus Pytius e Thessalia in Elidem; ipse vero Amarcum mortuo filii ludos funebres edixere Buprasii (β', 615, λ', 759.), quibus ludis Nestor interfuit. filiorum Amaryncei Dioreas commemoratur β', 622.; alius, Hippostratus, qui corruptus Hipponoi filiam Periboeam, post Oeneo nuptam, ap. Apollod. 1, 8, 4. Ex H.

633, 634. „vicini Epeorum erant Pylii et Aetoli, quorum hi quidem ex Elide oriundi. Apollod. 1, 7, 6. sequ., Paus. El. 1. p. 148 “ E Kraus. — Ἕνοπος. alius hic est ac Trojanus cognominis, cujus poeta meminit ξ', 445 et π', 401.

635 — 650. Ἀγκαῖον. alius est Ancaeus Arcas β', 609. — Πλευρώνιον. de Pleukone, metropoli Aetolorum, v. β', 639. — ὅς μοι ἀνέστη. h. e. κατ' ἐμοῦ, in me, ut A Schol. annotavit. sic Odys. σ', 334: μήτις τοι τάχα Ἴφρον ἀμείνων ἄλλος ἀναστή. alias ἀνίστασθαι τισιν est surgere apud aliquos ad dicendum. v. α', 68, 101 etc. — de Iphiclo et Phileo v. β', 628 et 705. Polydorus ille ignotus est: neque enim propter 632. et 633. videtur intelligi posse Hippomedontis Argivi filius cognominis, unus Epigonorum. — παρήλασαν. 382 etc. — Ἀκτορίωνε. Cteatus et Eurytus. β', 621. — πλήθει, propter multitudinem cursorum, quorum alter alterum impediabat. ita factum est, ut fortius a duobus quam alii ab uno auriga incitati equi Actoridarum, qui simul eodem curru invehebantur, ceteros ipsiusque Nestoris praeverterent. — πρόσθε βαλόντες, praevertentes. 571.: βλάψας δὲ μοι ἵππους, τοὺς σοὺς πρόσθε βαλόν. — Sch.: ἀγασσάμενοι. (ε', 71, Odys. δ', 181.) φθονή-

- 640 οὐνεκα δὴ τὰ μέγιστα παρ' αὐτόφι λείπετ' ἄεθλα.
οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι· ὁ μὲν ἔμπεδον ἠνιόχευεν,
ἔμπεδον ἠνιόχευ', ὁ δ' ἄρα μάστιγι κέλευεν.
ὡς ποτ' ἔον· νῦν αὖτε νεώτεροι ἀντιοώντων
ἔργων τοιούτων, ἐμὲ δὲ χρὴ γῆραι λυγρῶ
645 πείθεσθαι· τότε δ' αἶτε μετέπροπον ἠρώεσβιν.
ἀλλ' ἴθι, καὶ σὸν ἑταῖρον ἀέθλοισι κτερεῖζε!
τοῦτο δ' ἐγὼ πρόφρων δέχομαι, χάρει δέ μοι ἦτορ,
ὡς μεν αἰεὶ μέμνησαι ἐνηέος, οὐδέ σε λήθω
τιμῆς, ἥστ' ἔμοιγε τετιμῆσθαι μετ' Ἀχαιοῖς.
650 σοὶ δὲ θεοὶ τῶνδ' ἀντὶ χάριν μενοεικέα δοῖεν."

sequitur pugilatus, minoribus praemiis propositis.

- Ὡς φάτο· Πηλεΐδης δὲ πολὺν καθ' ὄμιλον Ἀχαιῶν
ᾤχετ', ἐπεὶ πάντ' αἶνον ἐπέκλυε Νηλεΐδαο.
αὐτὰρ ὁ πυγμαχίης ἀλεγεινῆς θῆκεν ἄεθλα.
ἠμίονον ταλαεργὸν ἄγων κατέδησ' ἐν ἀγῶνι
655 ἐξέτε', ἀδμήτην, ἥτ' ἀλγίστην δαμάσασθαι·
τῷ δ' ἄρα νικηθέντι τίθει δέπας ἀμφικύπελλον.
στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·
„Ἀτρεΐδαί τε καὶ ἄλλοι ἐνκνήμιδες Ἀχαιοί,

σαντές μου τῇ νίκῃ. παρ' αὐτόφι
λ. ἄ. παρ' αὐτοῖς, τοῖς ἵπποις, ἐκιν-
το τὰ ἄεθλα. (maxima nimirum praemia
erant victorum cursu equestri; quae praemia
Nestori invidabant Actoris filii. —
οἱ δ' ἄρ' ἔσαν δίδυμοι, nam illi
erant duo. Sch.: δίδυμοι. δύο. fibulam
duobus canaliculis, αὐλοῖσιν διδύ-
μοισι, dixit Odys. τ', 227. possent et
gemini intelligi, quamvis eos didymos
vocet ε', 548 et tribus aliis locis,
quae ibi indicavimus; sed nihil opus est.
quod autem Aristarcho placuit, διφνεῖς
eu συμφνεῖς fuisse istos fratres, He-
liodi videtur commentum esse. v. ann.
d λ', 709. — ἔμπεδον, strenue, ε',
27 etc. — ἔμπεδον ἠνιόχευ'. epa-
alepsis. v. β', 671, μ', 95, ν', 372, φ',
5 etc. — κέλευεν, incitabat. — ὡς
οτ' ἔον. λ', 761. — ἀντιοώντων
ἔργων τοιούτων. v. ann. ad α', 31.
— γῆραι πείθεσθαι, ut νυκτὶ πεί-
θεσθαι ἦ, 282. — μετέπροπον ἠ-
ρώεσβιν. β', 579, λ', 719, ν', 175 etc.) τί-
μι, δάπτει. (πρόφρων, lubens.) ἐνη-
έος. ἐπιεικούς, προσηρούς. tibi bene-
lennis. — οὐδέ σε λήθω — Ἀχαι-
οῖς, neque te luteo quod attinet ad ho-
norem, quo par est me honorari apud A-
χαιῶν; h. e. neque ignoras, quo honore
faciendus sim apud illos. — μενοει-
κέα. τ, 144, ι', 90 etc.

651—656. πολὺν καθ' ὄμιλον
Ἀ. ᾤχετο, abiit per magnam multitu-
dinem Achivorum. — αἶνον, sermo-
nem. Odys. ε', 508.: αἶνος μέντοι ἀ-
μύμων, ὃν κατέλεξας etc. cf. inferius
795. — Scholl. B et Vict.: ἀλεγει-
νῆς (701, β', 787, δ', 99 etc.) πολυ-
φρόντιδος, καὶ πολλῆς δεομένης τῆς
ἐπισκέψεως. nec male asperam inter-
pretaberis, vel crudelem. v. 660. duos
caestus dixit Virg. A. 5, 478. — Sch.:
ταλαεργόν. (662, Odys. δ', 636 etc.)
ὑπομονητικόν περὶ τὰ ἔργα. — ἐξέ-
τεα. v. ann. ad 266. — ἥτ' ἀλγίστην
δαμάσασθαι, quae difficillime doma-
tur. generalis descriptio mulorum, quo-
rum contumacia in proverbium abiit, vel
mulae ex onagro et equae generatae.
Colum. R. R. 6, 37.: mula non solum
ex equa et asino, sed ex asina et equo,
itemque onagro et equa generatur. —
neque tamen ullum est in hoc pecore aut
animo aut forma praestantius quam quod
seminabit asinus; quanquam possit huic
aliquatenus comparari, quod prognerat
onager, nisi et indomitum et servitio
contumax, silvestri more, strigosum pa-
tris praeserat habitum. — ἀμφικύ-
πελλον. α', 584.

658. Ἀτρεΐδαί. sic Ald. 2. et vul-
go edd. MSS. et edd. Flor., Ald. 1. et
3. et Rom.: Ἀτρεΐδη. v. ann. ad 233.

ἄνδρος δύο περὶ τῶνδε κελύουεν, ὦπερ ἀρίστω,
 660 πῦξ μάλ' ἀνασχομένω πεπληγέμεν. ᾧ δὲ κ' Ἀπόλλων
 δῶη καμμοινήν, γνάωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί,
 ἡμίονου ταλαεργὸν ἄγων κλισίηνδε νεέσθω·
 αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·“

gloriosè ceteros provocat Epeus.

Ὡς ἔφατ' ὤρνυτο δ' αὐτίκ' ἀνήρ ἧς τε, μέγας τε,
 665 εἰδὼς πυγμαχίης, υἱὸς Πανοπίης Ἐπειός·
 ἄψατο δ' ἡμίονου ταλαεργοῦ, φώνησέν τε·

Ἄσσον ἴτω, ὅστις δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον·
 ἡμίονον δ' οὐ φημί τιν' ἀξέμεν ἄλλον Ἀχαιῶν,
 πυγμῇ νικήσαντ', ἐπεὶ εὐχομαι εἶναι ἀρίστος.
 670 ἢ οὐχ ἄλλισ, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι; οὐδ' ἄρα πως ἦν
 ἐν πάντεσθ' ἔργοισι δαήμονα φῶτα γενέσθαι.
 ὦδε γὰρ ἐξερέω, τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται·
 ἀντικρὺ χροῶα τε ῥήξω, ξύν τ' ὅστέ' ἀράξω.
 κηδεμόνες δὲ οἱ ἐνθάδ' ἀλλέες ἀνθι μενόντων,
 675 οἳ κέ μιν ἐξοίσουσιν, ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμέντα·“

660, 661. μάλ' ἀνασχομένω. „scil. τὰς χεῖρας, alte elatis brachiis, more pugilum. Virg. A. 5, 363.: nunc si cui virtus animusque in pectore praesens, Adsit et evinctis attollat brachia palmis.“ Ex H. cf. 686, Apollon. Rhod. 2, 68. — Ἀπόλλων, tanquam praeses pugilatus. Sch.: Φόρβας ἀνδρείοτατος τῶν κατ' αὐτοῦ γενόμενος πυγμῇ ἐνίκα. καὶ τοὺς μὲν παριόντας ἀναγκάζων ἀγωνίζεσθαι ἀνήρει ὑπὸ δὲ τῆς πολλῆς ὑπερφηφείας ἐβούλετο καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς τὸ τοιοῦτο φρόνημα ἔχειν. διὸ Ἀπόλλων παραγενόμενος, καὶ συστάς [αὐτῷ], ἀπέκτεινεν αὐτόν. ὅθεν ἐξ ἐκείνου τῆς πυγμαχίης ἔφορος ἐνομίσθη ὁ θεός. ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Κυκλαδοῖς. commemorantur plures ejus nominis. hic quidem fuit Lapithae filius, rex Phlegyarum, qui iter Delphicum infestabat, teste Ovidio Met. 11, 413. cf. Philostrati Imag. 2, 19. et Heynei Opusc. vol. 5. p. 228. — καμμοινήν. ἴ. 257.

665 et sequ. Panopeus, Phoci fil., cum interesset Amphitruonis bello contra Teleboas (Apollod. 2, 4, 7.), partem praedae furatus est laeso jurejurando, quo se omnes obstrinxerant, eam in commune collatum iri. igitur poenam metuens excessit Phocide et se contulit in Italiam, ubi Langariam seu Lagariam, Lucaniae oppidum, condidisse fertur. quem post illo secutus est filius Epeus, conditor et

ipse habitus a nonnullis Langariae. certe Strabo 6. p. 404.: μετὰ δὲ Θουρίους inquit, Λαγαρία φρούριον, Ἐπειοῦ καὶ Φακείων κτίσμα. eum aquarem fuisse ap. Graecos (ὑδροφόρῃ τοῖς Ἀχαιοῖς) tradit Schol. Vict. ann. ad 654, fortasse in poenam perjurii paterni. quam eju conditionem servilem miserata Helena adduxit Atridas, ut eo munere levaretur auctore Stesichoro palinodia in Helenam v., quos praeter Scholiasten illum laudavit H., Athen. 10. p. 456, Lycophr. 930, E ad 676., et de Epeo cum narrata inferius hoc libro, tum Odys. 9, 493, λ', 523., Virg. A. 2, 264 etc. fuit enim hic ille Epeus, qui post equum durateum fabricatus est. — ἄψατο δ' ἡμίονον. similiter Dares ap. Virg. A. 5, 380. alacris, cunctosque putant excedere palma, — laeva taurum cornu tenet etc.

670 — 674. ἢ — ἐπιδεύομαι; an non satis est, me esse militem instruendum? putatisne, ne pugilatu quidem me ceteris praestare? „recitarunt haec Plut. l. de laude sui p. 543 F et Aristides de inconcinne dicto t. 2. p. 374. Ex H. — δαήμονα. (σ', 411 etc.) ἐμπειρον. — ἀντικρὺ. διαμπερὲς, ve Apollonio interprete διαμπαξ καὶ οἰοδύλον. v. γ', 359, ε', 67 etc. — Sch. κηδεμόνες. (163.) ἐπιμεληταί. προσήγοντες κατὰ γένος. hos κηδεῖον dixit τ', 294. cf. 695.

adversus quem solus procedit Euryalus, sed vincitur.

“Ὡς ἔφαθ’· οἱ δ’ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.

Εὐρύαλος δὲ οἱ οἶος ἀνίστατο, ἰσόθεος φῶς,

Μημιστῆος υἱὸς Ταλαίουίδαιο ἄνακτος,

ὅς ποτε Θήβασδ’ ἦλθε δεδονπότος Οἰδιπόδαο

680 ἐς τάφον· ἔνθα δὲ πάντας ἐνίκᾳ Καδμείωνας.

τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφοτερονεῖτο,

θαρσύνων ἔπαισι, μέγα δ’ αὐτῷ βούλετο νίκην.

ζῶμα δὲ οἱ προῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα

δῶκεν ἱμάντας ἐϋτμήτους βοῶς ἀγραύλοιο.

685 τῷ δὲ ζωσαμένῳ βήτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,

ἄντα δ’ ἀνασχομένῳ χερσὶ στιβαροῖσιν ἄμ’ ἄμφω

ξύν ὃ’ ἔπαισον, ξύν δὲ σφι βαρεῖαι χεῖρες ἐμυχθεῖν.

δεινὸς δὲ χρομάδος γενύων γένετ’, ἐρόεε δ’ ἰδρώς

676. γ’, 95, η’, 92 etc. „Virg. A. 11, 119.: dixerat Aeneas: olli obstupuerent silentes.“ Cl.

678. hic quoque libri: Μημιστέως, ut β’, 566.

679, 680. ὁ δ, Mecisteus — δεδονπότος. similiter Germani: des gefallenen. cf. γ’. 426. quamquam hic quidem non videtur cogitandus esse ὁ ἐν πολέμῳ τεθνηώς, ut Sch. interpretatur, sed simpliciter mortuus, ὁ πεσὼν, quod commune mortuis „Schol. Vict.: δεδονπότος. ἢ ὡς ὑπερπαθήσαντος (moerore confecti), καὶ ῥίψαντος ἑαυτὸν ἐξ ὕψους· ἢ καταχορηστικῶς ἀποθανόντος ceterum varia fuit fama de morte Oedipi: v. Paus. 1, 28, et 30. et Valck. ad Phoen. p. 569. idem Schol.: ὅτι βασιλεύοντα ἐν Θήβαις φησὶν ἀπολέσθαι, οὐχ ὡς οἱ νεότεροι. καὶ Ἡσιόδός φησιν, ἐν Θήβαις αὐτοῦ ἀποθανόντος Ἀργείαν τὴν Ἀδράστου (Polynicis uxorem) σὺν ἄλλοις ἐλθεῖν ἐπὶ τὴν κηδείαν Οἰδίποδος. cf. Schol. A.“ *Ex H. Montbel.*: „Il paraît bien, comme l’observe Clavier (Trad. d’Apollodore, t. 2, p. 391), que, d’après Homère, Oedipe ne fut point chassé de Thèbes, et qu’il mourut sur le trône, puisqu’ on célébra ses funérailles après sa mort. Selon Phérecyde, cité par le scholiaste d’Euripide (Phoeniss. 53), il régna à Thèbes après la mort de Jocaste, et même épousa deux autres femmes. — La plupart des aventures d’Oedipe ont été inventées (?) par les Tragiques. Déjà la poésie n’était plus la muse de l’histoire; ils arrangeaient à leur gré toutes les fictions, et adoptaient toutes les traditions pour rendre leurs drames plus intéressants.“ — *Oιδίπό-*

δαο, Oedipi. v. Odys. λ’, 271. et de hoc usu patronymici Matth. §. 429, 3. ἐς τάφον, ad funus. 619.— Καδμείωνας. δ’, 335, ε’, 804.

681. ministrat Euryalo Diomedes cognatus. E: — ὅτι συγγενὴς ἦν τῷ Διομήδει Εὐρύαλος οὗτος. Ἀδράστου ἀδελφὸς Μημιστεὺς, οὗ Εὐρύαλος· πάλιν Ἀδράστου θυγάτηρ Δηϊπύλη, ἧς Διομήδης. — μέγα — νίκην, vehementer enim illi cupiebat de victoria. v. η’, 21, γ’, 347 etc. — ζῶμα etc. cingebantur pugiles et luctatores, itemque usque ad Olymp. 14. cursores in stadio. v. H et quos laudavit de cursoribus, Paus. 1, 44., Dionys. Hal. 7, 72., Thuc. 1, 6, Corsin. Fast. Att. ad Ol. 14. Odys. σ’, 66: αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ζώσατο μὲν ἄνεσιν περὶ μῆδεα. — παρακάββαλεν. E: περὶ τὰ αἰδοῖα ἔθετο, quasi Diomedes cinxisset Euryalum; sed satis ille habuit projicere cingulum ad ejus pedes. hinc ζωσαμένῳ 685. — ἱμάντας etc. fuerunt illo tempore caestus lora secta, quae manibus circumligarentur; post arte facti sunt, consutis coriis, quo indui possent manibus. ann. H. — ἀγραύλοιο. κ’, 155 etc.

686, 687. ἀνασχομένῳ χερσὶν, elati manibus, dictum est ut ποῖοι ταχὺς et similia. v. Matth. §. 404, 6. „Virg. Aen. 5, 416.: constitit in digitis extemplo arrectus uterque, Brachiaque ad superas interritus extulit auras; Abduxere retro longe capita ardua ab ictu, Immissentque manus manibus, pugnamque lacessunt.“ Eichh.

688 — 698. Sch.: χρομάδος. ποιὸς ἦχος* τοῦ χρωτὸς* σιαγόνων. (istud τοῦ videtur ortum esse e τοι, verbo ἀκ-

- πάντοθεν ἐκ μελέων. ἐπὶ δ' ᾠρουτο δῖος Ἐπειὸς,
 690 κόψε δὲ παπτήναντα παρήϊον· οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν
 ἔστῆκειν· αὐτοῦ γὰρ ὑπήριπε φαίδιμα γυῖα.
 ὡς δ' ὄθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθύς
 θίν' ἐν φρυκίοντι, μέγα δὲ ἐκῆμα κάλυψεν,
 ὡς πληγεῖς ἀνέπαλτ'. αὐτὰρ μεγάθυμος Ἐπειὸς
 695 χερσὶ λαβῶν ᾠρωθῶσε· φίλοι δ' ἀμφέσταν ἑταῖροι,
 οἳ μιν ἄγον δι' ἀγῶνος ἐφελκομένοισι πόδεσσι,
 αἶμα παχὺ πτύοντα, κάρη βάλλονθ' ἑτέρωσε,
 κἀδδ' ἄλλοφρονέοντα μετὰ σφίβιν εἶσαν ἄγοντες·
 αὐτοὶ δ' οἰχόμενοι κόμισαν δέπας ἀμφικύπελλον.

lucta decertant Ajax Telamonius et Ulysses.

- 700 Πηλείδης δ' αἰψ' ἄλλα κατὰ τρίτα θῆκεν ἄεθλα,
 δεικνύμενος Δαναοῖσι, παλαιμοσύνης ἀλεγεινῆς·
 τῷ μὲν νικῆσαντι μέγαν τρίποδ' ἐμπυριβήτην,
 τὸν δὲ δυωδεκάβοιον ἐνὶ σφίβι τιὸν Ἀχαιοί·
 ἀνδρὶ δὲ νικηθέντι γυναικ' ἐς μέσσον ἔθηκε,
 705 πολλὰ δ' ἐπίστατο ἔργα, τιὸν δὲ ἐτεσσαράβοιον.
 στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

„Ὀρυσθ'· οἱ καὶ τούτου ἀέθλου πειρησέσθον!“

ὡς ἔφατ'· ᾠρωτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμῶνιος Αἴας·

* ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο, κέρδεα εἰδῶς.

- 710 ζῶσαμένω δ' ἄρα τῶγε βάτην ἐς μέσσον ἀγῶνα,
 ἀγκᾶς δ' ἀλλήλων λαβέτην χερσὶ στιβαροῦσιν,
 ὡς ὄτ' ἀμείβοντες, τούστε κλυτὸς ἦραρε τέκτων,

φάλαξ, cum η littera initialis forte attrita esset. certe haud inepte scripsisset Pseudodidymus: ποιὸς ἦχος, ἦτοι κράτος σιαγόνων. rem ipsam explicant Scholl. Veneti: ἅμα γὰρ τρίζουσι οἱ πύκται, ἐπείγοντες (H secundum Schol. Vict.: ἐπάγοντες) τὰς πληγὰς. similiterque Etym., qui addit, pugiles ficus mordere solitos esse, ne dentes laedere stridendo. — δῖος. v. ann. ad α', 4. — παπτήναντα. δ', 200, 497, θ', 269 etc. — ἔστῆκειν. v. ann. ad γ', 388.) ὑπήριπε. κατηνέχθη. (φρικὸς. φ, 126.) ἀναπάλλεται. ἀναπηδᾷ. (φρυκίοντι, algoso, a φῆκος, alga. v. i', 7. et Schn. v. φῆκος. — ἀνέπαλτο, pro ἀνεπέπαλτο, ab ἀναπάλλεσθαι. v. Matth. §. 164. silet, quod consequens est, vehementer percussum concidisse. quare illum erigit Epeus. more pugilum, quibus prolapsos percutere haud licebat, ut annotarunt Scholl. B et Vict.) ἐτέρωσε. (δ', 492 etc.) εἰς τὸ ἔτερον μέρος. (Voss.: das haupt zur seite gehänget.) ἄλλοφρονέοντα. οὐκ ἐν αὐτῷ ἔντα, ἀλλ' ἐξιστάμενον τῇ διανοίᾳ. Ap.:

ἀλλοῖα διανοούμενος, quod spectat ad Odys. κ', 374.

701—709. ἀλεγεινῆς. 653. ἐμπυριβήτην, igni imponendum, non ἄπυρον. v. i', 122, 264. et supra 267. Hesych.: τὸν ἐπιτιθέμενον πυρὶ. — πολλὰ δ' ἐπ. ἔργα. oratio πολυσύνδετος more prisco: nam recentior participium intulisset, πολλὰ ἔργα ἐπισταμένην. ceterum v. σ', 420 etc. „Schol. B: τιὸν ἀπειμῶντο. aestimabant. ita dicunt τίειν τι ἰσὸν τινι: v. σ', 439, Od. λ', 483.“ Ex H. posterius τιὸν priorem corripit in thesi, sequente vocali. — ἂν δ' Ὀδυσσεὺς π. ἀνίστατο. quis ferat ἂν bis illatum? scribamus: αὐ' δ' Ὀδ. etc., ab altera autem parte etc. has voculas confundi solere, tam notum est quam quod maxime. v. vel 724. κέρδεα. 322.

711—721. ἀγκᾶς. ξ', 346. — ὡς ὄτ' ἀμείβοντες. intell. ἀπὸ κοινοῦ λαμβάνουσιν ἀλλήλων. ὡς ὄτε. v. ann. ad 760. „Sch. et Schol. A: ἀμείβοντες. δοκαὶ μεγάλοι, ἀλλήλαις προσπί-

- δάματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων.
 τετρίγει δ' ἄρα νῶτα θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν,
 715 ἑλκόμενα στερεῶς· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἰδρώς·
 πνικναὶ δὲ σμῶδιγγες ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους,
 αἵματι φοινικόεσσαι, ἀνέδρομον· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
 νίκης ἰέσθην τρίποδος πέρι ποιητοῖο.
 οὐτ' Ὀδυσσεὺς δύνατο σφῆλαι, οὐδεὶ τε πελάσσαι,
 720 οὐτ' Αἴας δύνατο, κρατερῇ δ' ἔχεν ἴς Ὀδυσῆος.
 ἀλλ' ὅτε δῆ ῥ' ἀνίαζον ἑυκνήμιδας Ἀχαιοὺς,
 δῆ τότε μιν προσέειπε μέγας Τελαμώνιος Αἴας·
 „Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἦ μ' ἀνάειρ', ἦ ἐγὼ σε· τὰ δ' ἂν Διὶ πάντα μελήσει.

tollit Ulysses Ajax; idem illi Ulysses conatur facere, sed frustra; con-
 cidunt ambo. Achilles certamen dirimit.

- 725 Ὡς εἰπὼν ἀνάειρε. δόλου δ' οὐ λήθει' Ὀδυσσεύς·
 κόψ' ὄπιθεν κώληπα τυχῶν, ὑπέλυσε δὲ γυῖα·
 κἀδδ' ἔβαλ' ἐξοπλίσω, ἐπὶ δὲ στήθεσιν Ὀδυσσεὺς
 κάππεσε· λαοὶ δ' αὖ θηγεῦντό τε, θάμβησάν τε.
 δευτέρως αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 730 κίνησεν δ' ἄρα τυτθὸν ἀπὸ χθονός, οὐδὲ τ' αἶρεν,

πρῶται, ὥστε βαστάζειν τὴν ὀροφὴν, αἵτινες καὶ συστάται καλοῦνται. Scholl. B et Vict.: οἱ συστάται (scil. δοκοί, quod etiam mascul. genere dicitur: v. Schäfer. ad Apoll. Rhod. 1, 1088.), οὗ τὸ σῆμα τοῦ Α στοιχείου ἀποτελοῦσι. pluribus declarat E, vulgo trabes istas προσφιλοῦντας vocari dicens. — βίας ἂν ἀλεείνων. a parte significat usum domorum. cf. π', 212, 213. — τετρίγει. 101. — θρασε. ἂ. χειρῶν. h. e. χειρὶ θρασειαίς. λ', 553, ν', 134 etc. — φοινικόεσσαι. κ', 133. Sch.: πελειώδεις, ἐρυθραί. (ποιητοῖο. 340.) σφῆλαι. Odys. ρ', 464.) καταβαλεῖν, νικήσαι. ἔχε. κατεῖχε. — „Schol. Vict.: — ἀνίαζον, εἰς ἀνίαν ἤγον. taedio afficiebant sic Odys. τ', 322: τῷ δ' ἔλγιον, ὅς κεν ἐκείνων Τοῦτον ἀνιάζη. frequentius tamen ἀνιάζειν est taedio seu molestia affici (v. φ', 270, Odys. δ', 598.); itaque et olim in edd., usque ad Wolfii et Heynei, legebatur, secundum Rom. et T, ἐυκνήμιδης Ἀχαιοί. sed plerique omnes MSS. habent alteram scripturam, quam et Scholl. B et Vict. ostendunt.

723. β', 173 etc.

724. libri, errore solito: τὰ δ' αὖ Διὶ π. μ., quod alienum. ρ', 515.: τὰ δὲ κεν Διὶ πάντα μελήσει. de hoc usu τοῦ ἂν sive κὲ v. δ', 176 etc. pronomi-

na enclitica contra Abronem defendit Apollonius l. de Syntaxi p. 130. cf. Hermann. l. de em. rat. gr. l. p. 74., nos ad Soph. Phil. 47. ceterum luctatores, viribus pares, ubi nihil aliud poterant, tollere se conabantur, prehensio adversarii seu tergo, seu cervice, seu pede; quam appellabant λαβήν. unde Comicus, notante E, Equi. 790.: λαβὴν γὰρ ἐνδέδουκας. Germani id dicunt *eine Blösse geben*. tergo complexus Ajax Ulysses sustulit, hic autem pede flexo percussit illius poplitem; itaque ambo humi ceciderunt. „hoc versu abusus est Cajus Imp. in Jovem, cujus tonitru recordi impietate armulabatur. (Dio Cass. 59, 28.; Suet. Calig. 22.) proverbii loco dici solitum esse, e Luciano aliisque intelligitur.“ *Ex H.*

726—731. Sch.: κόψ' ὄπ. κώληπα τ. ἔκρουσεν αὐτοῦ, φησὶν, ἐπιτυχῶν τὴν ἰγνύαν ὄπισθεν, ἥτις καὶ ἀγκύλη καλεῖται, ὡς τῶν μέσων ἐξδρομῆως (perperam libri: ἐξρόων) περιπλέεσται. „ejusmodi fere est Antaei cum Hercule luctantis symplegma, Florentiae asservatum. v. Mus. Flor. t. 3. et picturam sepulcri Nasonum.“ *Ex H.* vocabant hanc ἰγνύαν ἀραιεσιν sive ὑφαίρεσιν, ut narrat E et Schol. Vict. — ἐπὶ δὲ στήθεσιν, in pectus Ajacis. θηγεῦντο. ἦ, 444, κ', 524 etc. haec ite-

ἐν δὲ γόνυ γνάμψεν· ἐπὶ δὲ χθονὶ κάππεσον ἄμφω
πλησίοι ἀλλήλοισι, μιάνθησαν δὲ κονίη.
καὶ νύ κε τοτρίτου αὐτὶς ἀναΐξαντ' ἐπίλαιον,
εἰ μὴ Ἀχιλλεύς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ κατέρυκε·

735. „Μηκέτ' ἐρείδεσθον, μηδὲ τρίβεσθε κακοῖσι·
νίκη δ' ἀμφοτέροισιν. ἀέθλια δ' ἴσ' ἀνελόντες
ἔρχεσθ', ὄφρα καὶ ἄλλοι ἀεθλεύωσιν Ἀχαιοί!“

Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύου, ἦδ' ἐπίθοντο,
καὶ ῥ' ἀπομορξαμένω κονίην δύσαντο χιτῶνας.

proponuntur cursus praeemia.

740 Πηλείδης δ' αἰψ' ἄλλα τίθει ταχυτήτος ἄεθλα,
ἀργύρεον κρητῆρα τετυγμένον· ἔξ δ' ἄρα μέτρα
χάνδανεν, αὐτὰρ κάλλει ἐνίκα πᾶσαν ἐπ' αἶαν
πολλόν, ἐπεὶ Σιδόνες πολυδαίδαλοι εὖ ἤσκησαν,
Φοίνικες δ' ἄγον ἄνδρες ἐπ' ἠεροειδέα πόντον,

745 στήσαν δ' ἐν λιμένεσσι, Θόαντι δὲ δῶρον ἔδωκαν·
υἱὸς δὲ Ποιάμοιο Λυκάονος ὄνον ἔδωκε
Πατρόκλῳ ἦσώϊ Ἰησονίδης Εὐνήος.

καὶ τὸν Ἀχιλλεύς θῆκεν ἀέθλιον οὐκ ἐτάροιο,
ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο·

750 δευτέρῳ αὐτὸν βούν θῆκε μέγαν καὶ πίονα δημῷ·
ἡμιτάλαντον δὲ χρυσοῦ λοισθήϊ' ἔθηκε.
στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

rum leguntur 881. — ἐν δὲ γόνυ
γνάμψεν, inflexit autem genu Ajacis,
vehementer in pedes constituti, postquam
paulum sublatus esset ab Ulysse. minus
probabiliter E: ἄρας ὀλίγον — τῷ δεξιῷ
γόνυ περιτρίβει τὸ ἀριστερόν σκέλος,
Ajacis puta. sic tamen et alii Scholl. ce-
terum hoc genus luctationis μεταπλάσμων
vel παρακαταγωγῆν appellatum esse tra-
dunt.

735. Scholl. B et Vict.: μηδὲ τρί-
βεσθε κακοῖσι. μὴ καταπονείσθε
κακοῦντες ἑαυτούς. Latini quoque figu-
rate dicunt atterere.

738. ἦ, 379, ἰ, 79 etc.

741—751. μέτρα. 268. — χάν-
δανεν. semel dixit. idem est χάζειν
sive χάλειν. — ἐνίκα, vincebat, prae-
stabat. Scholl. B et Vict.: ἐνίκα. τοῦς
ἄλλους δηλονότι κρατῆρας. — Σίδο-
νες prima brevi, quam, arsi sublatam,
producunt verba Σιδῶνος, Σιδονίην et
similia Odys. σ', 424, ν', 285, ll. ζ',
290 etc. „recitat versus 742. 3. et 4.
Strabo 1. p. 70 A., ubi agit de Homeri
notitia rerum geographicarum; iterumque
haec respicit 16. p. 1098 B., quo loco
Sidoniorum sollertiam praedicat, a qui-

bus et eorum mulieribus fabricata opera
Phoenices Lemnum et in alias Aegaei ma-
ris insulas exportabant.“ Ex H. — πο-
λυδαίδαλοι. γ', 132, Odys. ζ', 15.
et alias epitheton hoc est rerum affabre
factarum, uti et δαιδάλος et δαιδάλεος.
quominus tamen ponamus πολυδαίδαλον,
prohibet vox εἶ, tum futura supervacua-
nea. — ἠεροειδέα. Ap.: μέλανα.
Voss.: aber fönikische Männer, auf fin-
steren wogen ihn bringend, Boten in
hafen ihn feil. cf. Odys. β', 263 etc.
ἠέρα passim dicit caliginem. — Scholl.
B et Vict.: στήσαν. ἀντὶ τοῦ προσ-
ώρμισαν, ὡς τὸ στήσαν δ' ἐν Αἰ-
γύπτῳ ποταμῷ. dicunt illi Odys. ζ',
258.: στήσα δ' ἐν Αἰγύπτῳ π. νέας ἀμ-
φιελίσσας, qui versus habetur etiam ejus
carminis 17., nec desunt loca similia, in
quibus legitur στήσαι νέα vel νέας. dixit
tamen id poeta etiam στήσαι per se Odys.
τ', 188.: στήσε δ' ἐν Ἀμυσιῷ, — ἐν λι-
μένεσιν χαλεποῖσι, per ellipsin, puto, ejus
nominis. — de Thoante, qui in Lemno
regnavit, et Eumeco, nepote ejus ex Ias-
sone, v. ζ', 230., de Lycaone φ', 35. —
ὄνον. φ', 41. — λοισθήϊα. 536. —
comparatur Virg. A. 5, 286—314.

„Ορνυθ’, οἷ καὶ τούτου ἀέθλου πειροήσεσθε!“

certant Ajax minor, Ulysses et Antilochus.

ὡς ἔφατ’ ὄρνυτο δ’ αὐτίκ’ Ὀϊλῆος ταχὺς Ἄϊας,
755 ἂν δ’ Ὀδυσσεὺς πολύμητις, ἔπειτα δὲ Νέστορος υἱός,
Ἀντίλοχος ὁ γὰρ αὐτε νέους ποσὶ πάντας ἐνίκα.

στῶν δὲ μεταστοιχεί· σήμηγνε δὲ τέρατ’ Ἀχιλλεύς·
τοῖσι δ’ ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. ᾧκα δ’ ἔπειτα
ἔκφερ’ Ὀϊλιάδης· ἐπὶ δ’ ὄρνυτο δῖος Ὀδυσσεὺς,

760 ἄγχι μάλ’ ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζῶνοιο
στήθεός ἐστι κανῶν, ὄντ’ εὖ μάλα χερσὶ ταυρύσση,
πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον, ἀγχόθι δ’ ἴσχει
στήθεος ὡς Ὀδυσσεὺς θέεν ἐγγύθεν· αὐτὰρ ὀπισθεν
ἴχνια τύπτε πόδεσσι, πάρος κόνιν ἀμφιχυθῆναι·

765 κἀδδ’ ἄρα οἱ κεφαλῆς χε’ ἀντιμένα δῖος Ὀδυσσεὺς,
αἰεὶ ὄμφρα θέων. ἴαχον δ’ ἐπὶ πάντες Ἀχαιοὶ
νίκης ἱεμένω, μάλα δὲ σπενύδοντι κέλευον.
ἀλλ’ ὅτε δῆ πύματον τέλεον δρόμον, αὐτίκ’ Ὀδυσσεὺς

755, 756. ἂν δ’ Ὀδ. h. e. ἀνώρ-
νυτο. 837, 838, Matth. §. 594, 2. —
αὐτε, contra. seniores cursu vincebant
Ajax minor et Ulysses; contra Antilochus
juniores.

757. in suspicionem adducit hunc ver-
sum Schol. A, tanquam sublectum 358.
sed eadem cursus stadii fuit lex, quae
certaminis curulis, ut una serie starent
certantes. quidni igitur id, quod iterum
factum est, iterum dicat poeta simplex,
fastidiaeque in hoc genere seniorum tem-
porum ignorans?

758, 759. ἀπὸ νύσσης. νύσσα vul-
gari usu dicitur hippodromi, stadii au-
tem καμπή. sed parum in eo sibi con-
stanti vet., ut H notavit. Pollux 3, 147.
de σταδιοδρόμοις (quo nomine compre-
hendit τοὺς ἀγωνιζομένους τὸ στάδιον,
τὸν δολιχόν, τὸν ἵππιον δρόμον, et τὸν
δρόμον ἐν καμπῇ seu κάμπιον, cui op-
positus est ὁ ἀκάμπιος): ὅθεν μὲν ἀφί-
ενται, inquit, ἄφεις, κ. ὕσπληγξ, κ.
γραμμῆ, κ. βαλβίς. περὶ δὲ ὁ κάμπιον-
σι, νύσσα, κ. καμπή. ἵνα δὲ παύ-
ονται, τέλος, κ. τέρμα, κ. βατήρ. ἔ-
νιοι δὲ καὶ βαλβίς. cf. L. Bossii Ant.
gr. descr. br. p. 85. seqq. quem Pollux
dicit δρόμον κάμπιον, cursum flexum,
is idem haud dubie est atque usitatore
nomine appellari solitus δῖανλος, qui cur-
sus itu et reditu peragebatur, ut cursus
curulis; quae et veterum fere interpre-
tatum est sententia. hinc factum est, ut ἡ
ἄφεις etiam νύσσα vocaretur, quoniam
ad eam, tanquam νύσσαν, metam, prae-

miaeque ibi proposita, redeundum erat
cursoribus. sic etiam vocabula νύσσα et
τέρμα promiscue dicta sunt in superio-
ribus 332. et 333. cf. geminum locum
Odys. θ’, 121. τέτατο δρόμος. v.
ann. ad 324. — ἔκφερε. 376.

760. hyperbaton. ordo: ὡς ὅτε κα-
νῶν τίς τέ ἐστι μάλα ἄγχι στήθεος γυ-
ναικὸς ἐϋζ., velut cum radius textorius
admodum prope est seu versatur a pec-
tore mulieris. κανῶν τίς γυναι-
κὸς pro καν. γυναικὸς τινος, per hyp-
allagen.

761—763. Sch.: κανῶν. ὁ κάλα-
μος, περὶ ὃν εἰλεῖται ὁ μίτος, ὁ ἰστουρ-
γικός. (Spule, Weberschiff.) τανύσ-
ση. ἐπιτείνη. πηνίον. εἴλημα κρόκης.
Einschlag. v. Schn. vv. πηνίον, μίτος,
ἰστός etc., nos ann. ad α’, 31. — παρὲκ
idem propemodum est quod παρὰ: v. κ’,
391. — μίτον, stamen, germ. den
Aufzug, die Kette. Voss.: sowie dicht
an des schöngezügerten (malim wohlge-
gürteten, et mox wohl pro schön, siqui-
dem textricem dicit servam, vel mercen-
nariam, quam bene cinctam esse oportet,
quo bene, nec veste fluente impedita,
opus faciat.) weibes Busen das Webschiff
fliegt, das schön mit den händen sie aus-
wirft, Ziehend das garn vom knauel zum
eintrag; nahe dem busen Lenket sie.

764—768. ἴχνια — ἀμφ. ἐπέβαι-
νεν αὐτοῦ τοῖς ἴχνησι πρὶν ἢ κοριοσ-
τωθῆναι. ἀντιμένα. (Odys. γ’, 289.)
ἀναπνοήν, ἀσθμ. cf. Virg. A. 5, 324.
— „πύματον δρόμον. 373. Virg.

εὔχετ' Ἀθηναίη γλαυκῶπιδι ὄν κατὰ θυμόν·

Minerva invocata Ulysses superior abit.

- 770 „Κλυθι, θεά! ἀγαθή μοι ἐπίρροδος ἔλθε ποδοῖν!“
ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε Παλλὰς Ἀθήνη·
γυῖα δ' ἔθηκεν ἑλαφρά, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπερθευ.
ἀλλ' ὅτε δὴ τάχ' ἔμελλον ἐπαῖξασθαι ἄεθλον,
ἔνθ' Ἄϊας μὲν ὄλισθε θέων (βλάβειν γὰρ Ἀθήνη),
775 τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἑριμύκων,
οὓς ἐπὶ Πατρούκῳ πέφνευ πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
ἐν δ' ὄνθου βοέου πλήτο στόμα τε, ῥῖνάς τε.
κρητῆρ' αὐτ' ἀνάειρε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ὡς ἦλθε φθάμενος· ὁ δὲ βοῦν ἔλε φαίδιμος Ἄϊας.
780 στῆ δὲ κέρας μετὰ χερσίν ἔχων βοὸς ἀγραυλοιο,
ὄνθου ἀποπτύων, μετὰ δ' Ἀργείοισιν ἔειπεν·

„ὦ πόποι, ἦ μ' ἔβλαψε θεὰ πόδας, ἢ τοπάρος περ,
μήτηρ ὡς, Ὀδυσῆϊ παρίσταται, ἠδ' ἐπαρήγει!“

- Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἠδὺ γέλασσαν.
785 Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον,
μειδιόων, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

Antilochi modesta oratio.

- „Εἰδόσιν ἔμμεν ἔρω πᾶσιν, φίλοι, ὡς ἔτι καὶ νῦν
ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιότερους ἀνθρώπους.
Ἄϊας μὲν γὰρ ἔμεν ὀλίγον προγενέστερός ἐστιν·
790 οὗτος δὲ προτέρης γενεῆς, προτέρων τ' ἀνθρώπων.
ὠμογέροντα δὲ μὴν φασ' ἔμμεναι· ἀργαλέον δὲ
* ποσσὶν ἐριδήσασθαι Ἀχαιοῖς, εἰ μὴ Ἀχιλλεῖ.

A. 5, 327.: *jamque fere spatio extremo, fessique, sub ipsam Finem adventabant.*
Ex H. h. e. ad carceres, quamque νύσσαν dixit 758.

770 — 784. ἐπίρροδος δ', 390.
— ἐπαῖξασθαι ἄεθλον, αἰτῆσθαι ἐπὶ ἄ., deferrī, involare, in praemium.
— Sch.: ὄλισθεν. (ὕ', 470.) ἔπεσεν. ὄνθος ἢ τῶν βοῶν κόπρος. ἑριμύκων. (ὕ', 497.) μεγαλοφώνων. μυκηθμός γὰρ ἢ τῶν βοῶν φωνή. „Virg. A. 5, 357.: *simul his dictis faciem ostentabat, et udo Turpia membra fimo. risit pater optimus olli*“ etc. Eichh. — παρίσταται. ε', 212, κ', 279 etc. — ἐπαρήγει. ὦ', 39. cf. α', 521 etc. — ἠδὺ γέλασσαν. β', 270, λ', 378 etc.

790, 791. προτέρης — προτέρων. 332. — Sch.: ὠμογέροντα. οὕτω λέγουσιν ἦτοι τοὺς ἔτι συνεστῶ-

τας, καὶ μήπω πάνν γέροντας, ἀλλὰ πλησίον τοῦ γήσως· (semisenem ejus modi virum appellavit Plautus Mil. glor. 3, 1, 54.) ἢ τοὺς πρὸ ὄρας καὶ παρ' ἡλικίαν γενηρακότας: velut Laërtem Ulyssis patrem, quem conjux μάλιστα ἠκαχ' ἀποφθιμένη, καὶ ἐν ὠμῷ γήσας ἔθηκεν, ut ait Odysseus, ο', 357. metaphora a pomis vel carnibus crudis. similiter ap. Virg. A. 6, 304. Charon est *jam senior, sed cruda deo viridisque senectus*. „Nous disons aussi pour une vieillesse rigoureuse, une verte vieillesse, expression que Gresset (Epiire au P. Bougeant.) applique dans le sens propre à un vieux ormeau.“ Montbel.

792. animadvertit P. Knightius, nusquam hunc nostrum dativum nominis Ἀχιλλεύς in trisyllabum contraxisse. huc accedit, quod sublestae fidei est scriptura Ἀχιλλεῖ. Schol. Vict.: Ἀχιλλῆϊ,

Ὡς φάτο· κύδηνεν δὲ ποδώκεα Πηλείωνα.
τὸν δ' Ἀχιλεὺς μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

795 „Ἀντίλοχ', οὐ μὲν τοι μέλεος εἰρήσεται αἴνος,
ἀλλὰ τοι ἤμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.“

jam armis certant Ajax major et Diomedes.

Ὡς εἰπὼν ἐν χερσὶ τίθει· ὁ δ' ἐδέξατο χαίρων.
αὐτὰρ Πηλείδης κατὰ μὲν δολιχόσκιον ἔγχος
θῆκ' ἐς ἀργῶνα φέρον, κατὰ δ' ἄσπιδα, καὶ τρουφάλειαν,
800 τεύχεα Σαρπήδοντος, ἃ μιν Πάτροκλος ἀπήρσα.
στῆ δ' ὀρθὸς, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν ἔειπεν·

„Ἄνδρες δύο περὶ τῶνδε κελεύομεν, ὥπερ ἀρίστω,
τεύχεα ἐσσαμένω, ταμεσίχροα χαλκὸν ἔλόντε,
ἀλλήλων προπάροισιν ὀμίλου πειρηθῆναι.“

805 [ὀππότερός κε φθῆσιν ὀρεξάμενος χροά καλὸν,
ψαύσῃ δ' ἐνδίνων, διὰ τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἶμα,
τῷ μὲν ἐγὼ δώσω τόδε φάσγανον ἀγυρρόηλον,
καλὸν, Θρηϊκίον, τὸ μὲν Ἀστεροπαίου ἀπήρσα.
τεύχεα δ' ἀμφοτέροι ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων·

810 καὶ σφιν δαῖτ' ἀγαθὴν παραθήσομεν ἐν κλισίῃσιν.]

διὰ τοῦ η. scribamus Ἀχιλῆϊ, et apud
Homerum sic: πόσσ' ἐριδήσασθαι Ἀχαι-
οῖς, εἰ μὴ Ἀχιλῆϊ. mutasse haec vi-
dentur illi, qui nescirent, corripri posse
mediam τοῦ Ἀχαιοῖς, ut Eurip. Iph.
Aul. 157. et 158., qui sunt anapaesti
dim.: Ἀχαιῶν στρατιὰν ὡς κατίδοιμ'
ἂν, Ἀχαιῶν τε πλάτας τὰς ναοσιπό-
ρους. idem verbi γεραιὸς mediam cor-
ripuit Med. 133. et Hipp. 148., ut
Tyrtaeus 1, 20. ipse Hom. Odys. ὕ,
379.: ἐμπαῖον, οὐδὲ βίης —, et si-
milli licentia Odys. ξ', 94. οὐποθ' ἐν
ἱερῆουσ' ἱερῆιον, quamvis acuta di-
phthongo verbi ἱερῆουσι, quemadmodum
et non semel dixit οἶος priore brevi. cf.
Th. p. 222. et 223. — πόσσ', ut ὕ,
497.

793—800. Sch.: κύδηνεν. (ε', 448
etc.) ἐδέξαεν. (., Schol. A: μέλεος
(κ', 480.) μάταιος καὶ πρὸς οὐδέν. οἱ
δὲ νεώτεροι τὸν ταλαίπωρον μέλεον. qui
sint οἱ νεώτεροι, docet Schol. Vict.:
μάταιος· οὐκ οἰκτρὸς, ὡς Τραγικοί.“
Ex H.) αἴνος. νῦν λόγος. cf. 652.
facete Plautus Most. 1, 3, 95.: ob istuc
verbum ne nequidquam, Scapha, tam
lepide dixeris, Dabo aliquid hodie fer-
culi — tibi, Philematium mea. — „ἀλ-
λά τοι — ἐπιθήσω. versus est ap.
Pollucem 9, 54. E: ἐπιθήσω, ἐπιβαλῶ,

ἐπέκεινα τοῦ ἀέθλου δώσω.“ Ex H. —
δολ. ἔγχος. γ', 346 etc. — τρου-
φάλειαν. γ', 372 etc. — Σαρπή-
δοντος. μ', 379. quaerit H, quo ju-
re Patrocli hereditas ad Achillem per-
venerit.

803, 804. τεύχεα ἐσσαμένω.
ξ', 372, τ', 233 etc. — ταμεσί-
χροα. δ', 511. — πειρηθῆναι. ε',
220 etc.

805—810. locus ineptiarum plenus,
quem merito ab Homero abjudicant Critici.
neque enim ejusmodi σκιωμαχίας est
τὸ ψαύειν ἐνδυνα, tangere intestina, h.
e. perfodere; nec graviter vulnerati post
accipi poterant convivio. dein res inau-
dita est, quam dicit, quicumque hunc
pannum assuit, τεύχεα ἀμφοτέροι ξυ-
νήϊα ταῦτα φερέσθων, arma haec am-
bo communia ferant; quod nnsquam fit,
nec fieri potest. tum inepte verba διὰ
τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἶμα huc transscri-
psit bonus vir ex Δολωνείᾳ, κ', 298. et
469., quibus in locis eorum alia est rati-
o. Thracii quoque ensis aptior com-
memoratio est ὕ, 577. scilicet isti, quis-
quis fuit, haec Achillis oratio parum or-
nata esse videbatur, si tribus illis ver-
sibus finiretur, cum vel uno versu Achil-
les certamina edixerit in superioribus.

periclitante autem Ajacis vita, Graeci abstinere eos a pugna, pariaque praemia auferre jubent.

- Ὡς ἔφατ' ἄωτο δ' ἔπειτα μέγας Τελαμώνιος Ἄϊας,
 ἂν δ' ἄρα Τυδείδης ὦτο, κρατερός Λιομήδης.
 οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐκάτερθεν οὐίλου θωρήχθησαν,
 ἔς μέσον ἀμφοτέρω ξυνίτην, μεμιαῶτε μάχεσθαι,
 815 δεινὸν δερκομένω θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιοὺς.
 ἀλλ' ὅτε δὴ σχεδὸν ἦσαν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰόντες,
 [τρὶς μὲν ἐπήϊξαν, τρὶς δὲ σχεδὸν ὠρήθησαν.]
 ἐνθ' Ἄϊας μὲν ἔπειτα κατ' ἀσπίδα πάντοσ' εἶσεν
 νύξ', οὐδὲ χροῖ' ἴκανεν ἔρτο γὰρ ἐνδοθι θώρηξ.
 820 Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο
 αἶεν ἐπ' ἀγχεί κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῆ.
 καὶ τότε δὴ ῥ' Ἄϊαντι περιδδείσαντες Ἀχαιοὶ
 παυσαμένους ἐκέλευσαν ἀέθλια ἴσ' ἀνελεσθαι.
 αὐτὰρ Τυδείδῃ δῶκεν μέγα φάσγανον ἦρωσ
 825 ξὺν κολεῶ τε φέρων καὶ εὐτυμήτῃ τελαμῶνι.

disco vincit Polypoetes;

Αὐτὰρ Πηλείδης θῆκεν σόλον αὐτοχόωνον,

817. versus ταυτολόγος. quem qui pro-
 cudit, similia legerit ε', 436. et alias.

818 — 825. ἀσπίδα π. εἶσην. γ',
 347 etc. — νύξε. ε', 46 etc. — ἴκα-
 νεν, pervenit, penetravit. β', 171 etc.
 hic finis erat ejusmodi certaminis, usque
 ad corpus adversarii penetrare armis,
 seu cutem ejus stringere. E. ann. ad 806.:
 — ἦν οὖν σκοπὸς τοῖς ὀπλίταις (ὀπλί-
 ταις ἀέθλιταῖς, ut dixit in superiori-
 bus.) μικρὸν τι ψαῦσαι χροὸς εἰς ἐν-
 δεῖξιν ἐπιτηδείότητος τῆς εἰς μάχην. —
 ὅτι δὲ ζηλωτὸν ἔν τοῖς παλαιοῖς καὶ τὸ
 μονομαχεῖν, ὡς μέγα πολέμου γύμνα-
 σμα, καὶ ὡς ἀνδρίας κ. ὁμοαλεότητος
 ἐνδείξεις, πρόδηλόν ἐστι. rarius tamen
 fuit hoc genus certaminis. — ἔρτο.
 ν', 555. — ἐπ' α. κῦρε. Sch: ἠγγι-
 ζεν, ἐπετόγγαιεν. γ', 23.: λέων — με-
 γάλῳ ἐπὶ σώματι κῦρος. petebat cer-
 vicem, non petiit, neque assecutus est;
 quae vis propria est imperfecti. — πε-
 ριδδείσαντες. λ', 508, ο', 123 etc.
 cervice tantum vulnerabilem fuisse Aja-
 cem, tradiderunt recentiores. Sch: ἰστό-
 ρηται, ὅτι κατ' ἐκείνο καιροῦ ἔτυχεν
 Ἡρακλῆς τῇ νῆσω Σαλαμῖνι κατὰ τινα
 χρεῖαν προσπλεύσας, Τελαμῶνι δὲ ἄρτι
 γενέσθαι τὸν παῖδα Ἄϊαντα. ἐπιστάς
 οὖν Ἡρ., κ. ἀναλαβὼν τὸν παῖδα, πε-
 ριέβαλε τῇ λιοιτῇ ἔφ' ᾧ εὐξάτο αὐ-
 τὸν γενέσθαι ἄρτονον. ὁ δὲ ἠῤῥήθη,

κ. τὸ πᾶν τοῦ σώματος ἐγένετο ἄρτο-
 τον πλὴν τοῦ ἀγέρος· τοῦτο γὰρ τὸ
 μέρος ἰδοῦσι τότε κατὰ τύχην μὴ πε-
 ριβεβλήσθαι τῇ λιοιτῇ. similiter Schol.
 B. „trajecit tamen ipse Ajax latus suum
 gladio. v. Soph. Ajace, Pind. Isthm. 6,
 51, Apollod. 3, 12, 6. varie ornata fa-
 bula fortasse originem traxit ex eo, quod
 Ajax tota Iliade non vulneratur. notant
 et hoc Aristides in Platon. 2. p. 258. ed.
 Jebb. et alii, eum in nullo certamine
 praemium abstulisse; quo minus mirabi-
 mur spem illius destitutam in armorum
 judicio.“ Ex H. commemoravit Montbel.
 similem fabulam de Achille puero, Stygis
 undis immerso ap. Statium Achill 1, 269.
 et Serv. in Aen. 6, 57.; nec ejusmodi
 miraculis etiam seriore aevo abstinuerunt
 poëtae. Chriemhildis in carmine vetusto
 Germanorum de Nibelungis 3621.: do
 von des drachen wunden flos das heisse
 blut, Und sich darinne badet der chune
 reche gut, Do gehaftet im zwischen der
 herte (partem duriores tergi inter hu-
 meros. ut Zeuneus interpretatur.) ein
 lindenb'at vil breit; Da mach man in
 verhowen. — φάσγανον. ε', 81 etc.
 — κολεῶ. α, 194 etc. — εὐτυμή-
 τῳ. κ', 567, φ', 30. — τελαμῶνι.
 β', 388 etc.

826 — 829. annotarunt, Homerum σό-
 λον dixisse, qui esset δίσκος. Schol. A:

ὄν πρὶν μὲν ῥίπτασκε μέγα σθένος Ἡετίωνος·
ἀλλ' ἦτοι τὸν ἔπεφνε ποδάρχης δῖος Ἀχιλλεύς,
τὸν δ' ἄγει' ἐν νήεσσι ξὺν ἄλλοισι κτεάτεσσι.

830 στῆ δ' ὀρθός, καὶ μῦθον ἐν Ἀργείοισιν εἶπεν·

„Ὅρνυσθ', οἱ καὶ τούτου ἀέθλον πειρήσεσθε!

εἴ οἱ καὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι πίονες ἄγροί,
ἔξει μιν καὶ πέντε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς

835 ποιμῆν, οὐδ' ἀροτῆρ, εἶδ' ἐς πόλιν, ἀλλὰ παρέξει.“

Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δ' ἔπειτα μενεπτόλεμος Πολυπόιτης,

ἂν δὲ Λεοντῆος κρατερὸν μένος ἀντιθέοιο,

ἂν δ' Αἴας Τελαμωνιάδης, καὶ δῖος Ἐπειός·

ἔξελης δ' ἴσταντο. σόλον δ' ἔλε δῖος Ἐπειός,

840 ἦκε δὲ δινήσας· γέλασαν δ' ἐπι πάντες Ἀχαιοί.

δεύτερος αὐτ' ἀφῆκε Λεοντεύς, ὄζος Ἀρης·

τοτρίτον αὐτ' ἔρριψε μέγας Τελαμώνιος Αἴας.

[χειρὸς ἀπο σπιβαρῆς, καὶ ὑπέρβαλε σήματα πάντων.]

ἀλλ' ὅτε δὴ σόλον εἶλε μενεπτόλεμος Πολυπόιτης,

845 ὄσβον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ,

διαφέρει δὲ σόλος κ. δίσκος, ὅτι ὁ μὲν δίσκος πλατὺς ἐστὶ κ. κυλιωτέρης, ὁ δὲ σόλος στερογγύλος κ. σφαιροειδής. Ap: σόλος. Ἀπίων, δίσκος σιδηροῦς. ὅτε δὲ δίσκος λίθινος. ἐπὶ μὲν τοῦ ἐπὶ Πατρούκλῳ ἀγώνος· σόλον αὐτοχόωνον. παρὰ δὲ τοῖς Φαίαξι (Odys. θ', 190.)· βόμβησεν δὲ λίθος. discum nonnisi lapideum novit Schol. Vict.: ὁ δὲ δίσκος λίθος ἦν κυλιωτέρης, μέσσην ἔχον ὀπήν, ἐξ ἧς ἐγάλων καλωδίων πρὸς τὸ μεταερίζοντας βάλλειν etc. sed v. 834. rursum Ap: αὐτοχόωνον. αὐτοχόωνον, ἢ καὶ ὡς (imo εἰκαιῶς) κελωνευμένον. Schol.: τὸν καθ' ἑαυτὸν κελωνευμένον, καὶ μηδὲν ἔχοντα ἐπίσκατον. massam dicunt, qualis venit ex fusura, non polita, nec rasa, seu verbis Hesychii ἀπ' αὐτῆς τῆς κωνείας τὸ τέλειον ἔχουσα, κ. μὴ προσδεομένη ἄλλου τινὸς εἰς συμπλήρωσιν. E comparavit αὐτοχόωνον ἔκπωμα ap. Soph. Phil. 35., h. e. poculum ex mero et nativo ligno factum. cf. Schn. v. χοάνη. — Ἡετίωνος. ζ', 414 et seqq. — νήεσσι — κτεάτεσσι. v. τ', 47 etc.

831 — 835. tam magnam esse ait massam ejus disci, ut quamvis lati sint agri victoris, tamen ad eorum usum per 5 annos non opus ei futurum sit ferrum emere in urbe vicina. — πολλὸν ἀπόπροθι, longe extenti, ingentia rura, ut Virgiliano verbo utar. — Sch.:

πίονες ἄγροί. (Odys. θ', 757, θ', 560. cf. Il. β', 549, ε', 710 etc.) νῦν εὐδαίμονες. (περιπλ. ἐνιαυτοῦς. Odys. α', 16. cf. β', 551 etc.) χρωάμενος. χρωάμενος, ἢ χρῆζων. ἀτεμβόμενος. (λ', 704 etc.) στερόμενος. — εἶδ', ibit. — ἀλλὰ παρέξει, sed praebebit ipse illis ferrum necessarium, ab se dabit domo, ut cui tanta massa metalli suppetat.

838 — 841. ἂν δὲ etc. v. 755. — Λεοντῆος κρ. μένος. h. e. κρατερός Λεοντεύς. v. ann. ad β', 658. — ἀντιθέοιο. α', 264 etc. — ὄζος Ἀρης. β', 540.

843. versus ἀθετούμενος, nec injuria. Schol. Vict.: μετενήνεται ὁ στίχος ἀπὸ τῆς Φαίακίας. (Odys. θ', 192., ubi plures discum jaciunt.) γελοῖον γὰρ τὸ πάντων ἐπὶ δυοῖν. —

844 — 847. μενεπτόλεμος. β', 740 etc. — ἔρριψε, jacere solet. — Ap.: καλαύροπα. ξύλον, ὅπερ οἱ βουκόλοι ἔχουσι. Schol. A interpretatur τὸ ῥόπαλον, ἀπὸ τοῦ κάλον, h. e. ξύλον, καὶ τοῦ ῥέπειν. et similiter Sch.: τὴν βουκολικὴν ῥάβδον. ἔστι δὲ ξύλον κατὰ τὸ ἔτερον μέρος ῥοπήν ἔχον, ὅ ἐστι βάρος. Antimachus ap. Scholl. B, Vict. et Apollonii Rhod. 4, 974: πάντες δ' ἐν χεῖρεσσι καλαύροπας οὐατοέσσας εἶλον. habetur ibi accurata descriptio ba-

I A I A Δ O Σ

Ρ Α Ψ Ω Ι Δ Ι Α Ω.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΗΣ Ω ΟΜΗΡΟΥ ΡΑΨΩΔΙΑΣ.

Ζεὺς, κηδόμενος Ἑκτορος, θέτιν πρὸς Ἀχιλλέα πέμπει, ὅπως ἀποδῶ τοῦ ἥρωος τὸ σῶμα, Ἴφιν δὲ πρὸς Πρίαμον, ὅπως, λύτρα κομίσας Ἀχιλλεῖ, τὸν νεκρὸν τοῦ παιδὸς ἀπολάβοι. ὁ δὲ προπεμφθεὶς ὑπὸ Ἑρμοῦ, κομίσαντος*) τοὺς Ἑλληνικοὺς φύλακας, παραγίνεται πρὸς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ ἱκετεύσας αὐτὸν ἀπολαμβάνει τὸν υἱὸν, καὶ ἀνακομίσας εἰς τὴν πόλιν θάπτει, καὶ ἐπ' αὐτῷ δεῖπνον ἄγει.

*) minus bene E: καὶ κομίσας.

I A I A Δ O Σ Ω.

ΕΚΤΟΡΟΣ ΑΤΤΡΑ.

Ludis editis, Graeci coenant et somno indulgent; Achilles autem per-
vigilat noctem illam, maneque Hectoris corpus, curru religatum suo, raptat
circa tumulum Patrocli; quod tamen Apollo ab omni injuria vindicat.

Αὐτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θεῶς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
ἔσκιδναντ' ἰέναι. τοὶ μὲν δόροιο μέδοντο
ὑπνου τε γλυκεροῦ τερπόμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαῖε, φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδὲ μιν ὕπνος
5 ἦρει πανδαμιάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφει' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτήτά τε, καὶ μένος ἦϋ,
ἦδ' ὀπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ, καὶ πάθεν ἄλγεα,
ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.
τῶν μιμησκόμενος θαλερόν κατὰ δάκρον εἶβεν,

Annotationes. Levibus de causis hunc
librum in suspicionem adducere conati
sunt quidam docti, quos refellit H ex-
cursu 1., quem ei addidit. M : „Tout
ce chant a été regardé comme apocryphe
par quelques critiques modernes, entre
autres par Jensius (Observ. de stilo
Homeri, ad calcem Lucubrationum He-
sych.) et par Dawes (Miscell. crit. p.
257. ed. anni 1818.); mais les raisons
qui donnent sont de peu de valeur. Les
anciens grammairiens se taisent sur ce
point. Ce qu'il y a de sûr, c'est que
ce chant renferme des beautés d'un or-
dre non moins élevé que celles des chants
précédents, et qu'on y trouve la scène
la plus noble et la plus touchante de
toute l'Iliade, cette admirable entrevue
de Priam et d'Achille pour la rançon du
cadavre d'Hector, morceau qui sans con-

redit appartient à la plus belle anti-
quité.“ — Vers. 1—12. Sch : ἀγών.
(ἦ, 298, σ', 376, ψ', 258 etc.) νῦν τὸ
ἄθροισμα τῶν θεατῶν. δόροιο (ἦ,
370, ι', 88 etc.) μέδοντο. ἐπειε-
λοῦντο τροφῆς καὶ ὑπνου. (Ap.: τὰ θ-
πήμεναι. [Odys. ψ', 346. cf. ib.
212.] τερπθῆναι. — „οὐδὲ μιν —
πανδαμιάτωρ. similiter Odys. ι',
372. notant E et alii Scholl., Simonidem
somnia dixisse *δαμασίφρατα*.“ Ex H.
— ἀδροτήτα. π', 857, ζ', 363. —
μέμος ἦϋ. ς', 456, ν', 80. — τολύ-
πευσε, peregit. ξ', 86.) πείρων.
(π', 405 etc.) διαπερῶν. (per zeugma
πείρων referendum est ad πτολέμους.
legitur hic versus etiam in Odyssea, θ',
183, ν', 91, 264. — θαλερόν δά-
κρον. Odys. λ', 390, II. β', 266 etc.
— κατὰ — εἶβεν. π', 11, Odys. λ',

- 10 ἄλλοτ' ἐπὶ πλευρᾷ κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
ὑπτιος, ἄλλοτε δὲ προηγής· τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
διενέεσκ' ἄλυσαν παρὰ θῖν' ἄλως. οὐδέ μιν ἡὼς
φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖο ἄλα τ', ἠΐνας τε,
ἄλλ' ὄγ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκέας ἵππους,
15 Ἔκτορα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν·
τοῖς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μεινοπιάδαο θανόντος
αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο, τόνδε δ' ἔασκεν
ἐν κόνι ἔκτανύσας προπορηέα. τοῖο δ' Ἀπόλλων
πᾶσαν ἀεικίην ἄπεχε χροῖ, φῶτ' ἔλαιρων,
20 καὶ τεθυηότα περ' περὶ δ' αἰγίδι πάντα κάλυπτε
χρυσείῃ, ἵνα μὴ μιν ἀποδούφου ἔλκυστάζων.

miserantur Hectorem dii praeter Junonem, Neptunum et Minervam.

- Ὡς ὁ μὲν Ἔκτορα δῖον ἀεΐμιζεν μενεαίνων·
τόν δ' ἔλαιρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες,
κλίψαι δ' ὀτρύνεσκον εὐσκοπον Ἀργειφόντην.
25 ἐνθ' ἄλλοις μὲν πᾶσιν ἐήνδανεν, οὐδέ ποθ' Ἦρον,
οὐδὲ Ποσειδάων', οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρω,
ἀλλ' ἔχον, ὡς σφι πρῶτον ἀπήχθετο Ἴλιος ἱρή,
καὶ Πριάμος καὶ λαὸς, Ἀλεξάνδρου ἔνεκ' ἄτης,
ὃς νείκεσσε θεῶς, ὅτε οἱ μέσσαυλον ἴκοντο,

390 etc. — τότε δὲ, tum vero, deinde vero.) διενέεσκε. ἀντιστρέφετο. — ἄλυσαν. ε', 352.

15—24. Ἔκτορα δέ. Ἔκτ. δῆ. — Schol. A: πανέσκετο. ἀναπανίσκετο. — προπορηέα. γ', 218, Odys. ζ', 98. pingit praepositio actionem eorum, qui proni cadunt: neque enim concedendum est grammaticis, nihil significare. sic etiam verba προπάλαι, προπάροιθε, πρόπας et similia explicanda sunt. — ἀεικίην. αἰκίαν, injuriam, foeditatem. cf. Odys. υ', 303, α', 341, υ', 395 etc. simile officium Apollo praestitit Hectori ψ', 183, et Jovis jussu Sarpedoni π', 678—680, pariterque Thetis Patroclo τ', 38, 39.; ex quo intelligas, quanta cum cura Hom. caveat, ne turpia visu taedium creent auditoribus. nihil autem turpius cadavere putri et vermibus infestato. contra nihil non audent in hoc genere inferiores poëtae, velut scriptor scuti Herculei 264—270, quem merito castigavit Longinus l. de Subl. sect. 9. — ἵνα ἔλκ. ψ', 187. — Sch.: κλίψαι — Ἀργειφόντην. Ζεὺς ἔρασθεις Μαίᾳς, τῆς Ἀτλαντίδος, λαθῶν Ἦρον ἐμίγη. ἢ δὲ ἔγνωσ γενόμενῃ ἐν Κυλλήνῃ τῆς Ἀρκαδίας Ἐρμῆν ἐγέννησεν, ὅστις ἐπιθυμίαν ἔσχε τοῦ κλέπτειν, ὅτι καὶ Ζεὺς κλέψας τὴν Ἦραν ἐμίγη Μαίᾳ. καὶ δηποτε, τῆς μητρὸς μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς λουο-

μένης, λαθῶν ὑφέλετο τὰς ἐσθῆτας γυμναὶ δὲ ἐκείναι ἠπάρον, τί πράξωσι γέλωτα δὲ διὰ τοῦτο Ἐρμῆς κινήσας ἀπέδωκεν αὐταῖς τὰς ἐσθῆτας. ἔκλεψε δὲ καὶ τὰς Ἀπόλλωνος βοῦς. ἢ ἱστορία παρ' Ἐρατοσθένει. ponenda puto verba ἢ ἱστ. π. Ἐρατ. post αὐταῖς τὰς ἐσθῆτας: nam superioris mythi auctor fuisse videtur Eratosthenes; alter notus est ex hymno Hom. in Mercurium. ceterum hic honestum ejus dei furtum agitur; quemadmodum ἐξέκλεψεν Ἄρηα ε', 390. — Αρ.: εὐσκοπον. (109, Odys. α', 38 etc.) τὸν εὐ πάντα σκοπούμενον.

27—30. „ἔχον. διέκειντο, οὕτως διαθέσεως εἶχον, ὡς ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχῆς. Scholl. B, V, M. occurrit aliis locis pro ἀντέχειν, ut μ', 433.“ H. — Ἄλ. ἔνεκ' ἄτης. ζ', 356. — νείκεσσε, objurgavit, vituperavit Junonem et Minervam, tanquam turpiores Venere, nec praemio dignas. Schol. A: τὸ νείκεσεν (imo νείκεσαι.) οὐκ ἔστι κρῖναι, ἀλλ' ἐπιπλήξει, ἢ διαφέρεισθαι. Suidas: νείκεσαι παρ' Ὀμήρῳ τὸ λοιδορεῖν, ἀλλ' οὐ τὸ κρῖναι. Ε: κατεδίκασε φιλονεικίας κ. ὀνειδιστικῶς. Hesych.: ὕβρισε, ἔκρινεν. bene habet ὕβρισε, ἔκρινεν non est nauci. sic tamen et Sch.: νείκεσσε θεῶς. πῦν ἔκρινε. nec melius Schol. B: τὸ νείκεσεν ἄκρον ἐπὶ δικαστοῦ. ἐπὶ γὰρ δικαζομένων αὐτὸ τίθησιν, ὡς τό· δύο δ' ἄνδρες ἐνεῖ-

30 τὴν δ' ἤνησ', ἣ οἱ πόρε μαχλοσύνην ἀλεγρινήν.

quos tandem increpat Apollo.

ἀλλ' ὅτε δὴ θ' ἐκ τοῦ δυωδεκάτη γένετ' ἠώς,
καὶ τότε ἄρ' ἀθανάτοισι μετῆνδα Φοῖβος Ἀπόλλων·

„Σχέτλιοι ἔστε, θεοὶ, δηλήμονες! οὐ νύ ποθ' ὑμῖν

Ἔκτωρ μῆρι' ἔκχε βοῶν αἰγῶν τε τελείων;

35 τὸν νῦν οὐκ ἔτλητε, νέκυν περ ἔοντα, σαῶσαι
ἣ τ' ἀλόχῳ, ἰδέειν, καὶ μητέρι, καὶ τέκεϊ ᾧ,
καὶ πατέρι Πριάμῳ, λαοῖσί τε, τοί κέ μιν ὄκα
ἐν πυροὶ κῆαιεν, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν·

ἀλλ' ὄλοῦ Ἀχιλῆϊ, θεοὶ, βούλεσθ' ἐπαρῆγειν,

40 ᾧ οὐτ' ἄρ' φρένες εἰσὶν ἐναίσιμοι, οὔτε νόημα
γναμπτόν ἐνὶ στήθεσσι, λέων δ' ὡς ἄγρια οἶδεν,

* ὅστ' ἐπεὶ ἄρ' μεγάλη τε βίη καὶ ἀγήνορι θυμῷ
εἴξας εἶσ' ἐπὶ μῆλα βροτῶν, ἴνα δαῖτα λάβῃσιν·

ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, οὐδὲ οἱ αἰδῶς

κειον εἴνεκα ποινησ. σ', 498. similiter oppositis verbis νεκρῶν et αἰνεῖν κ', 249.: Τυδείδην, μήτ' ἄρ' με μάλ' αἶνεε, μήτε τι νεκρῶν. — temere Macrobius Sat. 5, 16.: nullam commemoratorem de iudicio Paridis Homerus admittit. Scholiastae quoque haec insimulant. v. H. et M. — μέσσωνλον. λ', 547. — ἤνησε, praedicavit, probavit, praetulit. θ', 9, ψ', 552 etc. — πόρε, ut πόρον inferius 60 etc. — μαχλοσύνην, libidinem, h. e. moecham, adulteram. res dicta pro persona, figura satis nota. Ap.: μαχλοσύνη. ἀκολασία, καταφέρεια. Suidas: μαχλοσύνη. καταφέρεια, γυναικομανία. Ἡσιόδειος ἡ λέξις. λέγει γὰρ (scil. Ἡσιόδος) περὶ τῶν Προίτου θυγατέρων· εἴνεκα μαχλοσύνης στυγεροῦς τέρεν ὄλεσαν ἄνθος. 3 alios versus, cum hoc coniungendos, habent Etym. h. v. et E ad Odys. ν', 433. cf. H ann. ad Apollod. 2, 2, 3. et Ruhnken. Epist. crit. p. 109.

31. frequentatur ap. Hom. duodenarius numerus pariter ac novenarius, de quo v. ann. ad α', 53. recte H: „noli in hoc numero sapientiam arcanam quaerere. usus tulit, ut pro numero incerto et indefinito duodenarius diceretur.“ ipsam vocem δώδεκα metro aptam esse ait, indeque fortasse fieri, ut 12 hostes caesi ferantur aliquoties. cf. inferius 229, 230 etc.

33, 34. σχέτλιοι. β', 112, ι', 630, σ', 13. — Sch.: δηλήμονες. (Odys. σ', 84, σ', 116, φ', 308.) βλαπτικοί. (germanice dicas: boshafte Verderber.) E.: — ἐκ τούτου δὲ παροδῆσας (?) ἐν

Ἄδωνσεια (ε', 118.) φησί· σχέτλιοι ἔστε, θεοὶ, ζηλήμονες. — οὐ νύ — τελείων; „Virg. A. 10, 619.: — tua larga Saepe manu multisque oneravit limina donis.“ Eichh. μῆρι' ἔκχε. α', 40 etc.

36 — 41. ἰδέειν. ὥστε ἐκείνην ἰδεῖν αὐτόν. — τέκεϊ ᾧ. v. α', 416, γ', 35 etc. — κτέρεα. v. 235. — κῆαιεν — κτερίσαιεν. v. ann. ad β', 87, 657 etc. vet. edd. praeter Rom: κτερίσειαν, de quo Schol. Vict.: Ὀμηρικῶτερον δὲ τὸ κτερίσειαν, ὡς τίσειαν Δαναοί. (α', 42.) Odys. γ', 285.: ὄφρ' ἔταρον θάπτοι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερίσαιεν. utraque forma utuntur Hom. et ipsi Attici. — θεοὶ, dii, cum dii sitis, quibus aequitas et humanitas curae esse debeant. — ἐπαρῆγειν. μ', 456, ψ', 783. — ἐναίσιμοι. ζ', 521. — Sch.: γναμπτόν. εὐκαμπτόν, εὐπίστον. proprie dictum γναμπτός λ', 416. et alias occurrit, ἐπιγνάμπτειν autem figurate β', 14. et ι', 510. (τιμὴν, ἣτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπτει φρένας ἐσθλῶν.) eodem sensu στερεπτός φρένας dixit ο', 203., ut H annotavit. — ἄγρια οἶδεν. h. e. ἀγριός ἐστιν, ut Odys. ι', 189. de Polyphemo: ἀπάνευθεν ἔων ἀθρευίστια ἦδη, et Il. π', 72. εἴ μοι κρείων Ἀγαμέμνων ἠπια εἰδείη, ubi v. ann.

42. ὅστ' ἐπεὶ εἴξας. dictum oportuit εἴξην, quod proponit Schol. A, vel εἴξαι: sed verisimilius est ἐπὶ, ἐπιείξας, a quo verbo ductum est ἐπιεικτός. non semel confusa ἐπὶ et ἐπεὶ, vel ut in Anthol. Pal. de non elisa praeposi-

- 45 γίννεται, ἦτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἦδ' ὀνίνησι.
μέλλει μὲν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι,
ἢ κασίγνητον ὁμογάστριον, ἢ καὶ υἷον,
ἀλλ' ἦτοι κλαύσας καὶ ὀδυράμενος μεθέηκε·
τλητὸν γὰρ Μοῖρα θνυδὸν θέσαν ἀνθρώποισιν.
- 50 αὐτὰρ ὄγ' Ἔκτορα δῖον, ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἀπηύρα,
ἵππων ἐξάπτων περὶ σῆμ' ἑτάροιο φίλοιο
ἔλκει. οὐ μὲν οἶ τόγε κάλλιον, οὐδέ τ' ἄμεινον.
μὴ ἀγαθῶ περ εἶντι νεμεσσηθῶμεν οἱ ἡμεῖς·
κωφὴν γὰρ δὴ γαῖαν ἀεικίξει μενεαίνων.

irata respondet illi Juno.

- 55 Τὸν δὲ χολωσαμένη προσέφη λευκώλενος Ἥρη·
εἴη κεν καὶ τοῦτο τεὸν ἔπος, Ἀργυρότοξε,
εἰ δὴ ὁμῆν Ἀχιλλῆϊ καὶ Ἐκτορι θῆσεται τιμῆν.
Ἐκτωρ μὲν θνητὸς τε, γυναικὰ τε θῆσατο μαζόν·
αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἐστι θεῶν γόνος, ἦν ἐγὼ αὐτῆ
60 θρέψα τε, καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παρακκοῖτιν,
Πηλεί, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένει' ἀθανάτοισι.

tione v. ann. ad τ', 75, ψ', 135. ,,ί', 594.
εἶξας ᾧ θνυφῶ. E Krauseo.

45. Hesiodus O. et D. 316., qui sumserit ex Homero. magnopere pudorem et juvare dicit homines observatum, et nocere dimissum. — Schol.: σίνεται. (Odys. λ', 111 etc.) βλάπτει. — ὀνίνησι. hymn. in Merc. 577.

46—54. μέλλει, ἔοικεν. α', 564 etc. — Sch.: ὀλέσσαι. ἀντι τοῦ ὀλωλέναι, ἀόριστον ἀντι ὑπερσυντελικῶ. ὁμογάστριον. (φ', 95) φαίνεται Ὁμ. προτιμῶν τὴν μητρὸς ἀδελφότητα. (Scholl. B, Vict., Mosc.: — οὗτοι γὰρ ἐνδιώθεται [v. Schn. h. v.] ἀδελφοί, h. e. veri et germani fratres, sicut ἐνδιώθεται est ἀληθῶς. Helena γ', 238. de Dioscuris: τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ. Ex H. — κλαύσας κ. ὁδ. μεθέηκε, cessare solet a luctu. v. Matth. §. 549. alias per se dixit hoc verbum (δ', 516, ξ', 523, κ', 121.), vel genitivo junxit. — ,,τλητὸν sensu activo dixit pro τλήμονι, ut πολύτλητοι γέροντες Odys. λ', 38.; contra ἄχος ἄτλητον τ', 367" etc. Ex H. de munere Parcarum Kraus. evolvi jussit Odys. η', 197, 198. et Hesiod. Theog. 219. cf. tamen Odys. α', 17, θ', 167—177, infra 525 etc., quibus ex locis intelligas, eadem nunc Parcarum, nunc deorum officia dici, neque haec recondita atque obscura ad vivum rescandanda esse. — κάλλιον, ἄμεινον, καλόν, ἀγαθόν. η', 352, φ', 136, 169. — μὴ—ἡμεῖς. intell. δέδοικα, vereor, ne illi nos aliquando succenseamus, quamvis bono, h.

e. forti, seu nobili. cf. 63.) κωφὴν (λ', 390, ξ', 16.) — μενεαίνων. ἀντι τοῦ ἀναισθητον σῶμα ὑβρίζει. Eri-charmus ap. Plut. de Fort. c. 3.: νοῦς ὀρη, καὶ νοῦς ἀνοῦει, τᾶλλα κωφὰ καὶ τυφλά. nam ita scribendum est, E: — κωφὴν γῆν ἀπλῶς φησιν ἀντι τοῦ ἀναισθητον, διὰ τὸ καὶ ἀπὸ γῆς τὸ σῶμα εἶναι, καὶ βαρὺ, καὶ γαιῶδες. τὸ δὲ γε σῶμα τοῦ ζῶντος γαῖα μὲν, οὐ κωφὴ δὲ. σεμνότερον δὲ ὁ π. Ἐμπεδοκλέος εἶπεν· ἐκεῖνος γὰρ νέκνευς, φησὶ, κοπρίων ἐκβλητότεροι. cf. ann. ad η', 99. Genes. 2, 7: finxit vero Jehova deus hominem de pulvere terrae. et ibidem 3, 19.: nam pulveris es, et in pulverem revertēris. laudarunt hunc versum cum alii, tum Aristot. Rhet. 2, 3., ubi enumerat ea, quibus ira placari potest.

56. εἴη — ἔπος, ut εἴη κεν καὶ τοῦτ', εἴ μοι ἐθέλοιτε etc. Odys. ο', 434. fuerit hoc ita, ut dicis, si pari loco habendus est Hector atque Achilles.

58—62. γυναικὰ μαζόν, pro γυναικείον, ut Ἑλλῆνα στρατὸν et alia ejusmodi. v. ε', 580, ι', 567 etc. — ,,θῆσατο. a θάω. Ap.: ἐθήλασεν. Athen. 9, p. 396 F.: θῆσθαι δὲ ἐστι τὸ θηλάζειν τὸ γάλα (v. Odys. δ', 89, Callim. h. in Jovem 48. Montbel.) — διὰ τὸ ἐντιθέσθαι τὰς θηλάς εἰς τὰ στόματα τῶν βρεφῶν. — ἀτίτηλα. ε', 271 etc. — περὶ, περιεσῶς. Odys. θ', 63.: τὸν περὶ Μοῦσα φίλησε. cf. ib. v', 69. περὶ πάντων dixit simili sensu v', 304. (περὶ et ibi scripserim. v. Matth. §. 318.) —

πάντες δ' ἀντιάσθε, θεοὶ, γάμον· ἐν δὲ σὺ τοῖσι
δαίνυσ', ἔχων φόρμιγγα, κακῶν ἔταρ', ἀλὲν ἄπιστς!"

cujus linguam compescit Jupiter, et Thetin arcessi jubet.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
65 „Ἥρη, μὴ δὴ πάμπαν ἀποσκύδμαινε θεοῖσιν.

οὐ μὲν γὰρ τιμὴ γε μί' ἔσβεται, ἀλλὰ καὶ Ἐκτωρ
φίλτατος ἔσκε θεοῖσι βροτῶν, οἷ ἐν Ἰλῖω εἰσίν,

* ὡς γὰρ ἔμοιγ', ἐπεὶ οὔτι φίλων ἡμάρτανε δώρων.
οὐ γὰρ μοι ποτε βωμὸς ἐδενέτο δαιτὸς ἔτσης,

70 λοιβῆς τε, κίσσης τε· τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς.
ἀλλ' ἦτοι κλέψαι μὲν ἔασομεν, οὐδὲ πῆ ἔστι

* λάθρη Ἀχιλλῆος, θρασὺν Ἐκτορα· ἦ γὰρ οἱ αἰεὶ

κῆρι, ἐν κῆρι. ι', 118." *Ex H.* cf. 435. similiter Juno ap. Apollon. Rhod. 4, 790—809. et educatam ab se esse ait Thetin, et nuptam Peleo, optimo mortalium, quoniam Jovis amorem recusasset. Apollodorus autem 3, 13, 5: τινὲς δὲ λέγουσιν, inquit, μὴ βουληθεῖσαν Θέτιν Διὶ συνελθεῖν, ὑπὸ Ἥρας τραφίσαν, Δία δὲ ὀργισθέντα θνητῶ ἐθέλειν αὐτὴν συνοικῆσαι. de nuptiis Pelei et Thetidos non est quod multis dicamus. v. Barnes. h. l. et H ann. ad Apollod. l. c., Pind. Nem. 4., Aeschyl. ψυχροστασία ap. Plat. de Rep. 2., Eurip. Iphig. Aul. 939—966, Catull. 64 etc. Schol. Vict.: ἀντιάσθε μετελαμβάνετε. ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἄνθρωπῳ τοῦ Χείρωνος. eodem sensu dicitur ἀντιᾶντι: v. α', 31 etc.

63. δαίνυσ'. h. e. ἐδαίνυσο. ita Mori liber et W 1. ed. vulgo δαίνυ', quasi δαίνυο sive ἐδαίνυο diceretur pro ἐδαίνυσο. scilicet fundentes librarii o et σ litteras similes alteram omiserunt, cum δαίνυσο scriptum esset in autographis, vel ibi repertientes δαίνυσο neglecto apostropho, ut fieri solet, legere sibi visi sunt δαίνυο, cui ἀμέτρον substituerunt δαίνυ'. cf. λ', 454, ubi similis menda codd. vulgati habent ἐρύουσι, sed Harl. et meliores libri ἐρύσουσι. — κακῶν, ignobilium, nec a diis genus ducentium, ut Achilles duxit, quem propterea ἀγαθὸν appellasse videtur Apollo 53. Schol. Vict.: κακῶν. Ἀλεξάνδρον καὶ Ἐκτορος. Ἥλιος (O. et D. 716.)· μὴ δὲ κακῶν ἔταρος. sed solus hic quidem Hector agitur. pluralis pro singulari illatus est ἐμφατικῶς, ut passim. — Scholl. B. Vict., Mosc.: ἀλὲν ἄπιστε. ὡς ὑποσχόμενος βοηθήσειν Ἀχαιοῖς· ἐπέγραμψεν γὰρ ἄπαντας Ἥρη λισσαμένῃ. β', 31. interpres: semper perfide. malim: s. contumax, nec

obediens. Apollodorus 3, 10, 4. postquam narravit, Aesculapium, mortuos suscitantem, fulmine percussum esse ab Jove: διὰ τοῦτο ὀργισθεὶς Ἀπόλλων, inquit, κτείνει Κύκλωπας, τοὺς τὸν κερωννὸν Διὶ κατασκευάσαντας. Ζεὺς δὲ ἐμέλλησε ῥίπτειν αὐτὸν εἰς Τάρταρον· δεηθείσης δὲ Ἀητοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἐνιαυτὸν ἀνδρὶ θητεῦσαι etc.

65, 66. Ap.: ἀποσκύδμαινε. (cf. inferius 592.) ὀργίζου, γολοῦ. Scholl. B, Vict., Mosc.: ὡς περ' ἐρίξω ἐριδμάνω, σκύζω συνδυαίνω. — μία, una, h. e. eadem Hectoris et Achillis. ὀμῆν dixit 57.

68. ὡς γὰρ ἔμοιγ'. vix temperare mihi potui, quin perscriberem hoc, quod genuinum esse sentio: ὡς παρ' ἔμοιγ', me quidem judice. Herod. 3. extremo: Ζωπύρον δὲ οὐδεὶς ἀγαθοσογίην Περγασέων ὑπερεβόλετο παρὰ Δαρείω κριτῆ. Schol. A: ὅσον ἐπὶ τῇ ἐμῇ κρίσει. quis dubitet eum legisse ὡς παρ' ἔμοιγς? nunc tamen lemma habet vulgata, cuiusmodi mendis scatent scholia. permisceri inter se solere γὰρ et παρ', translaticium est: v. ann. ad Aeschyl. Eum. 386, Eurip. Herc. fur. 1123 etc. — ἡμάρτανε δώρων, deliquit quod attinet ad munera, diis ferenda. de hoc genitivo v. η', 409, ν', 310 etc.

69, 70. δ', 48, 49.

71—76. κλέψαι, τὸ κλέψαι, τὴν κλοπῆν. de hoc usu infinitivi v. ε', 253, φ', 101. — οὐδὲ πῆ — θρασὺν Ἐκτορα. inepte hic quidem (nam longe alia ratio est versus 786.) Hector mortuos vocatur θρασύς, quod sensit Schol. Vict. ἄμεινον δὲ γράφειν, inquit, νέκυν Ἐκτορα. at, o bone, ita cuiusvis quidvis substituas contra fidem librorum. imo sic scribamus: — ἔασομεν, οὐδὲ πῆ ἔστι λάθρη Ἀχιλλῆος θρασὺν Ἐκτορα. Soph. Phil. 106.: οὐκ ἀρ' ἐκείνφ

- μήτηρ παρμέμβλωκεν ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμᾶρ.
 ἀλλ' εἴ τις καλέσειε θεῶν Θέτιν ἄσσον ἔμειο,
 75 ὄφρα τί οἱ εἶπω πικρινὸν ἔπος, ὥς κεν Ἀχιλλεὺς
 δῶρων ἐκ Πριάμοιο λάχῃ, ἀπό θ' Ἐκτορα λύσῃ."

convenit Iris Thetin, quae illam sequitur.

- "Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελέουσα.
 * μεσσηγὺς δὲ Σάμον τε καὶ Ἰμβρον παιπαλοέσσης
 ἔνθορε Μείλανι πόντῳ· ἐπεστονάχησε δὲ λίμνῃ.
 80 ἢ δὲ μολυβδαίνη ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν,
 ἦτε, κατ' ἀγραύλοιο βοῶς κέρας ἔμβεβανῖα,
 ἔρχεται ὠμηστῆσιν ἐπ' ἰχθύσι κῆρα φέρουσα.
 εὔρε δ' ἐνὶ σπῆϊ γλαφυρῶ Θέτιν, ἄμφι δέ τ' ἄλλαι
 εἴαθ' ὀμηγερέες ἄλαι θεαί· ἢ δ' ἐνὶ μέσσης
 85 κλαῖε μόρον οὐ παιδὸς ἀνύμονος, ὅς οἱ ἔμελλε
 φθίσειεθ' ἐν Τροίῃ ἐριβόλακι, τηλόδι πάτρης.
 ἀγχῶ δ' ἰσταμένη προσέφη πόδας ἄκῆα Ἴρις·
 „Ὅρσο, Θέτι· καλέει Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς."
 τὴν δ' ἡμείβειτ' ἔπειτα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα·
 90 „Τίποτε με κείνος ἄνωγε μέγας θεός; αἰδέομαι δὲ

γ' οὐδὲ προσμῖξαι θρασύ; ibi Schol.: οὐκοῦν οὐδὲ προσελθεῖν αὐτῷ εὐθαρσές ἐστι καὶ ἀσφαλές; — nota hyperbaton ἀλλ' ἦτοι κλ. μὲν εἴσομεν Ἐκτορα οὐδέ πη — θρασύ· ἢ γὰρ etc. negat furto surripiendum esse Hectorem: neque enim id tutum esse, etiamsi clam Achille fieri possit, quoniam assidue adsit Thetis. Sch.: μήτηρ παρμ. (δ', 11.) ἔξωθεν ἢ μήτηρ παρμῆναι φησὶν. — „εἴ τις, εἶθε τις. cf. κ', 111." *Ex H.* — δῶρων. 264, *Matth.* §. 356.

77. θ', 408.

78—84. haud male *Vratisl. d.* Σάμοιο καὶ Ἰμβρον. de Samo insula v. ν', 12. — Ἰμβρον παιπ. ν', 33. — dedi Μείλανι πόντῳ pro μείλανι. Sch.: Μείλανι. τῷ καὶ νῦν καλουμένῳ Μείλανι πόντῳ. Schol. *Vict.*: μείλανι (Μείλ.) πόντῳ. ἀντὶ τοῦ Μείλανι Κόλπου, ὃς ἀπὸ Μέλανος ποταμοῦ καταφερομένου εἰς αὐτὸν ὠνόμασται. — νῦν δὲ Καρδιανὸς ὁ κόλπος ὀνομάζεται. cf. E. „Melas pontus est Sinus inter Thraciam continentem et Chersonesum Thracicam; in quo intimo est Cardia urbs et Melas fl. nomen ad mare proximum pertinuisse, in quo jacent istae insulae, αἶ Apollon. *Rhod.* verbis illis intelligas 1, 922.: κείθεν δ' εἰρεσίῃ Μέλανος διὰ βένθεα πόντου Ἰέμενοι τῇ μὲν Θρηκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαιῖν Ἰμβρον ἔχον καθύπερθε. ibi hunc versum adscriptit Schol. nobilis erat sinus piscatione pe-

lamydum: v. *Oppian.* Hal. 4, 514 seqq. "*Ex H.* — ἐπεστ. δὲ λίμνῃ, *ingemit mare*, h. e. resonavit, gravi deae corpore impulsum. „cf. β', 781—785." *E Kraus.* — „*Schol. Vict.*: μολυβδαίνη. τῷ μολύβδῳ, ὃς πρὸς τῇ ὀρμῇ καὶ τῷ ἀγκίστρῳ ἐστὶ, πρὸς τὸ θάπτον καθικνεῖσθαι τοῦ βυθοῦ. οἱ δὲ τὴν βολίδα. (*das Senkblei.*) — hoc alienum est. comparatur Iris in mare delapsa massae plumbeae, funiculo appensae supra hamum, quo is gravior descendat in fundum." *Ex H.* — κέρας. Schol. A: σύριγγα ἐκ κέρατος βοείου. Sch.: οἱ μὲν κωρίας· οἱ δὲ τὴν τρίχα. (κ', 385.) ἄμεινον δὲ νοεῖν κωράτιόν τι προσκνεῖσθαι τῷ ἀγκίστρῳ, ἵνα μὴ οἱ ἰχθύες ἀποβιβρώσκωσι τὴν ὀρμῖαν. *falluntur quoque pisces cornu illo, cujus color maris est simillimus, ut H notavit.* — ἔμβεβανῖα, *immissa.* E: ἐπιβεβηκνῖα, ἦτοι ἐπικειμένη. — idem: ἔρχεται, κατέρχεται, *descendit.* „cf. *Odys.* κ', 251—254. — ὠμηστῆσιν, *cruda vorantibus.* v. λ', 454, χ', 67. *figuret Achillem dixit ὠμηστῆν infra 207.* — ἐν σπῆϊ γλαφ. σ', 402. — ὀμηγερέες. α', 57 etc.

88, 89. ὄρσο. δ', 204. — ἄφθιτα, *immortalia*, utpote dei. ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς, ut πικρὰ vel πεπνυμένα μ. ε. γ', 202, η', 278 etc. — ἀργυρόπεζα. α', 538 etc.

90—92. ἄνωγε. *intell. ex iis, quae sequuntur, μισγεσθαι ἄθαν.* v. *ann. ad*

μίγροσθ' ἀθανάτοισιν· ἔχω δ' ἄγε' ἄκριτα θυμῷ.
εἴμι μὲν, οὐδ' ἄλιον ἔπος ἔσσεται, ὅτι κεν εἴπῃ."

"Ὡς ἄρα φωνήσασα κάλυμ' ἔλε δῖα θεῶν
κνάνεον, τοῦ δ' οὔτι μελαντερον ἔπλετο ἔσθος·

95 βῆ δ' ἴεναί· πρόσθεν δὲ ποδῆνεμος ὠκέα Ἴοις
ἠγείτ'· ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κύμα θαλάσσης.

ἄκτῆν δ' εἰσαναβάσαι ἐς οὐρανὸν ἀΐχθητην·
εὐρον δ' εὐρύοπα Κρονίδην, περὶ δ' ἄλλοι ἅπαντες
εἶσθ' ὀμηγερέες μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἕοντες.

100 ἦ δ' ἄρα παρ Διὶ πατρὶ καθέζετο, εἴξε δ' Ἀθήνη·

"Ἦρῃ δὲ χούσειον καλὸν δέπας ἐν χειρὶ θῆκε,
καὶ ὃ' εὐφρονην' ἐπέεσσι· Θέτις δ' ὠρεξε πιουῖσα.
τοῖσι δὲ μύθων ἦρχε πατῆρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·

Jupiter Thetin Achilli nuntiare jubet iram deorum propter ignominiose habitum Hectoris corpus; quod ut redimat, venturum esse cum donis dicit Priamum.

„Ἠλυθες Οὐλυμπόνδε, θεὰ Θέτι, κηδομένη περ,

105 πένθος ἄλαστον ἔχουσα μετὰ φρεσίν· οἶδα καὶ αὐτός·

ἀλλὰ καὶ ὡς ἔρέω, τοῦ σ' εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.

ἔννημαρ δὴ νέικος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν

"Ἐκτορος ἀμφὶ νέκνι καὶ Ἀχιλλῆϊ ποτιλιπόρθῳ.

κλέψαι δ' ὄτρυνεσκον εὐσκοπον Ἀργειφρόντην·

110 αὐτὰρ ἐγὼ τότε κῦδος Ἀχιλλῆϊ προτιάπτω,

αἰδῶ καὶ φιλότῃτα τεγὴν μετόπισθε φυλάσσω.

σ', 422. minus probabiliter H secundum Scholl. B, Vict. et Mosc.: — θεός, αἰδέομαι δὲ, Μίγροσθ' etc. — ἔχω — θυμῷ. γ', 412. — ἄλιον ἔπος. σ', 324. Idem Scholl.: οὐ ματαιώσω τὴν κέλευσιν αὐτοῦ.

93—102. κάλυμμα, vestem, seu velum, non καλύπτῃν (χ, 406, Odys. ε', 232, 237). ut visum est nonnullis. hymno in Cererem, 42.: κνάνεον δὲ κάλυμμα κατ' ἀμφοτέρων βάλειτ' ὄμων. atrae fere erant vestes lugentium. Iocasta Euripidea Phoen. 293.: ὄθεν ἐμὰν τε λευκόχροα κίφομαι Δακρυόεσσ' ἀντίεσα κόμαν, Ἀπεπλος φαρῶων λευκῶν, τέκνον· Δυσόρφναια δ' ἀμφιτρουχῆ ταδ' ἀμείβομαι. Propert. 4, 7, 27.: quis nostro furvum te funere vidit? Atram quis lacrimis incaluisse togam? contra mortuorum corpora candidis vestibus tegebant. v. σ', 353, Feith p. 99. etc. — κνάνεον. α', 528 etc. — ἔσθος. hymn. Hom. in Solem 13.: καλὸν δὲ περὶ χροῦ λάμπεται ἔσθος. — βῆ δ' ἴεναί. δ', 199 etc. — Sch.: λιάζετο. (α', 349, σ', 520 etc.) ἀντὶ τοῦ διίστατο. cf. ν', 29. — εἴξε δ' Ἀθήνη. loco cessit honoris causa. Schol. Vict.: ἐν δεξιῶν, ὡς φησι Πίνδαρος (Pindari fragm. 78.,

p. 119. ed. Heyn. cf. ed. Thiersch. vol. 2. p. 274.). πῦρ πνέοντος ἄτε κεραινοῦ Ἀγχιστα δεξιῶν κατὰ χεῖρα πατρὸς Ἴξεαι. καὶ ἐν τῷ Καπιτωλίῳ δὲ οὕτως ἴδονται ἡ Ἀθηναῖα. de hoc v. Hederich. mythol. Lex. p. 1633. Schol. B: ἡ μὲν Ἀθηναῖα, ὡς νεωτέρα, τοῦ θρόνου ὑπέκει· ἡ δὲ Ἦρα, ὡς βασιλις, τῇ δεξιῶσει φιλοτιμεῖται. — εὐφρονη. ε', 688 etc. Voss.: freundliche wort' ihr sagend. — „Sch. ὠρεξε. ἐνεχείρισεν. hausto potu reddidit poculum Junoni.“ Ex H.

105—111. Sch.: πένθος ἄλαστον. (Odys. α', 342, ω', 422. cf. Il. γ', 261.) ἀνεπίληστον, χολεπῶν. — ὄτρυνεσκον, hortabantur ceteri dii. — προτιάπτω. προσάπτω καὶ παρῆχω. tribuo servoque Achilli gloriam illam, ut apud se habeat corpus inimici, nec nisi dato pretio idoneo reddat. — Scholl. B, Vict., Mosc.: αἰδῶ — φυλάσσω, reverentiae atque amicitiae tuae memoriam servans in posterum. Schol. Vict.: εἵνεκεν τῶν δεσμών. v. α', 396 — 406. minus bene Scholl. B, Vict., Mosc.: λέπει ὁ καὶ, ἴν' ἦ καὶ εἰς ὕστερον θέλων τὴν πρὸς σὲ φιλίαν τηρήσαι.

αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἔλθῃ, καὶ νιῖν ὧν ἐπίτειλον!
σχύζεσθαι οἱ εἶπε θεοῦς, ἐμὲ δ' ἔξοχα πάντων
ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένῃσιν

- 115 Ἔκτορ' ἔχει παρὰ νηυσὶ κορασίσιν, οὐδ' ἀπέλυσεν·
αἶ κέν πως ἐμὲ τε δείσῃ, ἀπό θ' Ἔκτορα λύσῃ.
αὐτὰρ ἐγὼ Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴωιν ἐφήσω,
λύσασθαι φίλον υἱὸν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ τε θυμὸν ἰήνῃ·"

persuadet filio Thetis, ut Jovi et diis obediat.

- 120 Ὡς ἔφατ'· οὐδ' ἀπίθησε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα,
βῆ δέ κατ' Οὐλύμποιο καρῆμων ἀΐξασα,
ἶξεν δ' ἐς κλισίην οὗ υἱέος. ἔνθ' ἄρα τόνγε
εὐρ' ἀδινὰ στενάχοντα· φίλοι δ' ἄμφ' αὐτὸν εἰταῖροι
ἔσσυμένως τ' ἐπένοντο καὶ ἐντύνοντ' ἄριστον·
125 τοῖσι δ' οἷς λάσιος μέγας ἐν κλισίῃ ἰέρευτο.
ἦ δὲ μάλ' ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξε, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαξε·
„Τέκνον ἐμὸν, τέο μέχρῃς ὀδυρόμενος καὶ ἀχεύων
σὴν ἔδεται κραδίην, μεμνημένος οὔτε τι βίτου,
130 οὐτ' εὐνῆς; ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ περ ἐν φιλότῃτι
μίσγασθ'. οὐ γάρ μοι δηρὸν βέη, ἀλλὰ τοι ἦδη

112. asyndeton patheticum.

113—119. Ap.: σχύζεσθαι. (134, δ', 23 etc.) χολῶσθαι, ἢ συνθροπάξαι. — αἶ κέν πως etc., si forte me reveritus fuerit etc. — Πριάμῳ μεγαλήτορι. ζ', 283. — ἐφήσω „insolens usus verbi ἐφήμι, quod alias est ἐφομῶ, velut α', 518. Schol. B: τὸ ἐφήσω οὐκ ἔστιν ἐπιπέμψω ἀπλῶς, ἀλλ' ἔστιν ἐντολὰς αὐτῇ δοῦς πέμψω. — τὰ κεν θυμὸν ἰήνῃ. εὐφράνῃ, sic aliquoties hoc libro, τ', 174 etc.“ Ex H.

121. β', 167, δ', 74 etc.

123—125. ἀδινὰ στενάχοντα. σ', 124, ψ', 226. — ἔσσ. τ' ἐπένοντο. codd. Athenaei ap. Schweigh. Animadv. p. 104.: ἔσσ. τε πένοντο. in vulgatis Homeri libris desideratur particula. ἐντύνοντ' ἄριστον. sic Vratisl. d, nec aliter Odys. Schol. B: recte igitur Cl. expulit vulgatam scripturam ἐντύνοντο ἄρ., cum primam vocis ἄριστον et inde derivatarum producant Aeschylus Agam. 303., Aristophanes passim, et Theocritus 15, 146. Sch.: ἐντύνοντο (ι', 203 etc.) ἄριστον. παρεσκευάζοντο, εὐφραπίζοντο. ἄριστον δὲ λέγει νῦν τὸ προῖόν, ὃ ἡμεῖς λέγομεν ἀχράτισμα· ὥσπερ αὐτὸ πάλιν τὸ παρ' ἡμῶν ἄριστον ὁ ποιητὴς φησι δειπνον, μεθ' ὃ δεῖ πορεῖν (!), τὸ δὲ δειπνον δόρπον.

v. ann. ad β', 381. et ad Aeschylum l. c. — Sch.: λάσιος. (β', 851 etc.) δασύς, τετριχωμένος. — ἰέρευτο. β', 402 etc.

127. α', 361, ε', 372 etc.

128—130. τέο, τίνος. β', 225, Odys. δ', 463, π', 305. — ὀδυρ. καὶ ἀχεύων. ι', 608, Odys. β', 23, δ', 100 etc. — σὴν ἔδεται κραδίην. v. ζ', 202. „Pythagoreum illud μὴ ἐσθίειν τὴν καρδίαν, quo vetamur animum moerore conficere, hinc ductum esse putant Scholiastae; quod Plut. vita Homeri sect. 19. vocat καταθυμοβορῆσαι. (Virg. Aen. 12, 801, notante Cl.: nec te tantus edat tacitam dolor.) — ἀγαθὸν — μίσγασθαι. naturalia non sunt turpia, ut ajunt. Aristot. Ethic. 3, 13.: πᾶς γὰρ ἐπιθυμεῖ, ὅταν ἐνδεὴς ἦ, ξηρᾶς ἢ ὑγρᾶς τροφῆς, ἐτὲ δ' ἀμφοῖν καὶ εὐνῆς, φησὶν Ὁμηρος, ὃ νέος καὶ ἀμάρζων. juvenis Homerus, quem Iliadem cecinisse arbitrantur, seniore vero Odysseam. Chiron apud Horat. Epod. 13, 12: invicte mortalis, dea nate puer Thetide. — Illic omne malum vino cantuque levato, Deformis aegrimoniae dulcibus alloquiis.“ Ex H. cf. Horat. Od. 1, 9, 15 et Montbel.

131, 132. π', 852, 853. de verbo βέω cf. ζ', 113, ο', 194, χ', 431. sententiam causalem priore loco posuit, siquidem hic ordo est: ἀλλ' ἐμέθεν ζῆνες —

ἄγχι παρέσθηκεν θάνατος καὶ Μοῖρα κραταίη·
 ἀλλ' ἐμίθευ ξύνες ὦκα, Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι.
 σκύζεσθαι σοὶ φησι θεοὺς, ἐξ δ' ἔξοχα πάντων
 135 ἀθανάτων κεχολῶσθαι, ὅτι φρεσὶ μαινομένησιν
 Ἔκτορ' ἔχεις παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν, οὐδ' ἀπέλυσας.
 ἀλλ' ἄγε δὴ λῦσον, νεκροῖο δὲ δέξαι ἄποινα.“
 Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
 „τῆδ' εἶη, ὅς ἄποινα φέροι, καὶ νεκρὸν ἄγοιτο,
 140 εἰ δὴ πρόφρονι θυμῷ Ὀλύμπιος αὐτὸς ἀνώγει.“

Irin Priamo nuntiam mittit Jupiter.

Ὡς οἶγ' ἐν νηῶν ἀγύρει, μήτηρ τε καὶ υἱός,
 πολλὰ πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντ' ἀγόρευον·
 Ἴριω δ' ἄτρυνε Κρουίδης εἰς Ἴλιον ἰσὴν·
 „Βάσκ' ἴθι, Ἴρι ταχεῖα! λιπούσ' ἔδος Οὐλύμποιο
 145 ἄγγελιον Πριάμῳ μεγαλήτορι Ἴλιον εἶσω,
 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
 κήρξ τις οἱ ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 150 ἡμιόνοις καὶ ἄμαξαν ἔντροχον, ἠδὲ καὶ αὐτὶς
 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστν, τὸν ἔκτανε διὸς Ἀχιλλεύς.
 μηδέ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρβος·
 τοῖον γάρ οἱ πομπὸν ὀπάσσομεν Ἀργειφόντην,
 ὅς ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσῃ.
 155 αὐτὰρ ἔπειν ἀράργησιν ἔσω κλισίῃν Ἀχιλλῆος,
 οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει·
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτῆμων,
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκίεως ἰκέτεω πεφιδῆσεται ἀνδρός.“
 Ὡς ἔφατ'· ὦρτο δὲ Ἴρις ἀελλόπος ἀγγελεύουσα,
 160 Ἴξεν δ' ἐς Πριάμοιο· κίχεν δ' ἐνοπὴν τε, γόον τε.
 παῖδες μὲν πατέρω' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς
 δάκρυσιν εἴματ' ἔφρυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραῖος

εἰμι· οὐ γάρ μοι etc. v. ann. ad η', 73, ε', 252 etc. — Μοῖρα κρατ. 209, ε', 83 etc.

139 — 141. Schol. Vict.: τῆδε, ἀντι τοῦ ἐνθάδε, ὡς (ε', 512.)· τῆδε γὰρ ἔβρισαν. Sch.: ἐνταῦθα ἔστω, ἐνθάδε ἠκέτω, ὁ κομίζων τὰ λύτρα. — πρόφρονι θυμῷ. πρόθυμος, lubens. v. θ', 23 etc. — ἐν νηῶν ἀγύρει. ἐν νηῶν ἀγῶνι. ο', 428, π', 661.

148 — 158. οἶον, μηδέ τις — ἀνήρ. fortius affirmat id, quod dicit, negato contrario. Soph. Oed. R. 58.: γνωτὰ, κοῦκ ἀγνωτὰ. Oed. Col. 362.: βαιοῦ, κοῦκὶ μνηρίον χρόνον. cf. ibidem 121, Eurip. Alc. 507 etc. — μελέτω, curae sit, sollicitudinem afferat. — Sch.: πομπόν. (ν', 416 etc.) συνοδον, ὀδηγόν. ὀπάσσομεν. (η', 206

etc.) παράσχομεν. (ἐρύξει, prohibebit, ne eum occidant. — ἄσκοπος, imprudens, temerarius. Ap.: ἀνόητος, τὸ δέον μὴ [νοῶν.] σκοπῶν. adscripta vox emendata vitiosae, more librarium, qui nihil delent.) ἀλιτῆμων. (186.) ἀμαρτωλός. (, sic etiam Ap., Hesych. et alii Schol. A.: ὁ ἐκνομίως ἀδικῶν. observant vett. ap. Scholl. B, Vict. et Mosc., memorari peccatorum fontes tres, δι' ἀσυνεσίαν, ἢ ἀκόντως, ἢ ἐκνομίως.“ Et H. cf. 570.) ἐνδυκίεως. (438, ψ', 90 etc.) ἐπιμελῶς. πεφιδῆσεται. (σ', 215, ν', 464 etc.) φέσεται. ἀπὸ μέσου παραινέμενον.

160 — 170. ἐνοπὴν. γ', 2, ι', 150 etc. „cf. Virg. A. 11, 213—216.“ Cl. — ἀσλῆς. v. ann. ad ζ', 242. — Sch.: ἔφρυρον. (Odys. ι', 397, σ', 21 etc.)

- έντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος· ἀμφὶ δὲ πολλῇ
 κόπρος ἔην κεφαλῇ τε καὶ ἀνύξει τοιοῦ γέροντος,
 165 τὴν ῥα κυλινδόμενος καταμήσατο χερσὶν ἔῃσι.
 θυγατέρες δ' ἀνὰ δάματ' ἰδὲ νοοὶ ἀδύροντο,
 τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.
 στή δὲ παρὰ Πρίαμον Διὸς ἄγγελος, ἧδὲ προσηύδα,
 170 τυτθὸν φθεγξαμένη (τὸν δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα).

Iridis oratio apud Priamum.

- „Θάρσει, Δαρδανίδη Πρίαμε, φρεσὶ, μηδέ τι τάρβει·
 οὐ μὲν γὰρ τοι ἐγὼ κακὸν ὀσσομένη τὸδ' ἰκάνω,
 ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα. Διὸς δὲ τοι ἄγγελός εἰμι,
 ὅς σε, ἀνευθεν ἑὼν, μέγα κήδεταί, ἧδ' ἐλείψει.
 175 λύσασθαί σε κέλευσεν Ὀλύμπιος Ἐκτορα δῖον,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη,
 οἶον, μηδέ τις ἄλλος ἅμα Τρώων ἴτω ἀνήρ.
 κήρυξ τίς τοι ἔποιτο γεραίτερος, ὅς κ' ἰθύνοι
 ἡμίονους καὶ ἅμαξαν ἔυτροχον, ἧδὲ καὶ αὐτὶς
 180 νεκρὸν ἄγοι προτὶ ἄστν, τὸν ἔκτανε δῖος Ἀχιλλεύς.

ἔδενον, ἔβρεχον. έντυπὰς ἐν χλ. κεκ. οὕτως φησὶν αὐτὸν κεκαλύφθαι τῇ χλαίνῃ, έντετυπωμένοις ἱματίοις, ὅλον τὸ σῶμα, ὥστε μόνον τὸν τῶν μελῶν τύπον φαίνεσθαι. Schol. A: έντυπὰς ἐν ἴσῳ τῷ έντυπαδίῳ ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου τὸν τοῦ σώματος τύπον φαίνεσθαι. Ap.: έντ. ἐν χλ. τῶν ἀπαξ εἰρημένων ἐν τῇ Ω τῆς Ἰλιάδος. οὐκ ἀπλῶς ὡς περικεκαλυμμένος, (perperata libri οὐδὲ περ—ὄς.) ἀλλ' ὡς τετυπωσθαι τὸ πρόσωπον, καὶ τὸ ὅλον σῶμα. (.,similiter E, Hesych., Suidas. at Jensus l. c. in prolegomenis hujus libri έντυπὰς κεκαλυμμένον ὕψι putat eum, qui veste obvolutus pectus prae luctu pulsat. [nec Schneidero de hac voce convenit cum grammaticis graecis, sed prostratum intelligit Priamum, verbum έντυπῶ cogitans, opinor, non έντύπιτω inusitatum, quod adscripsit. videtur autem έντυπὰς esse accus. plur. vocabuli έντυπή, ut ἀγκάς τοῦ ἀγκή. v. Schn. v. ἀγκάς.] Apoll. Rhod. 1, 263.: πατήρ ὀλοῦ ὑπὸ γῆρα Έντυπὰς ἐν λεγέσσι καλυψάμενος γοάσκειν. v. ibid. 2, 361. Q. Smyrn. 5, 528.: έντυπὰς ἐν κοινήσιν, corpore expresso in pulvere. Schol. Vict.: — έντεῦθεν (?) ὁ Σικανῶνιος γραφεύς (Timanthes: v. Plin. H. N. 35, 10., p. 694. ed. Harduin.) μαθητευθεὶς, τῆς ἐν Αὐλίδι Ἰφιγενείας γραφῶν τὴν σφαγήν, ἐκάλυψε τὸν Ἀγαμέμνονα. cf. E.“ Ex H.) κόπρος. κοινῶς μὲν τὰ κόπρια. (infra 640. cf.

χ', 414.), vñ δὲ ἡ κόνις. (Virg. A. 12, 611.: canitiem immundo perfusam pulvere turpans. quod addit, it scissa veste Latinus, a more aevi heroici abhorret, sed apud Judaeos usitatum fuit in luctu. v. Montbel. et ab eo laudatos libros Feithii, 3, 15., Genes. 37, 34., 2. Reg. 1, 11.) καταμήσατο. κατεχέατο, κατεσπάσατο. (Hesych. έπεσώρευσεν, έπεσπάσατο. ab ἀμῶν, cujus verbi et ab eo ductorum prima corripit videtur ap. Hom., velut γ', 359, η', 253, Odys. ι', 247., nec nisi ictu metrico produci inferius 451, λ', 67, σ', 551, τ', 223, Odys. φ', 301.; apud recentiores autem modo producitur, quemadmodum Theognis dixit 107.: οὔτε γὰρ ἄν, πόντον σπείρων, βαθὺ λίγιον ἀμῶς, modo corripitur, velut Eurip. Inus fragm. 4.: ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος, et Apoll. Rhod. 4, 374.: φασγάνῳ ἀντίκα τόνδε μέσον διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι. cf. ann. ad δ', 155, σ', 435 etc. — νοοί. γ', 49, χ', 65 etc.) κέατο. (610, ν', 763. cf. λ', 658 etc.) ἔκειντο. — ταῖτα Iris advenit, et a solo Priamo conspicitur. — τυτθὸν φθεγξ., submissa voce loquens. Scholl. B, Vict., Mosc.: πρὸς τὸ μὴ ἐκπλήθει τὸν γέροντα. — τὸν δὲ — γυῖα. θ', 452.

172. κακὸν ὀσσομένη, malum meditata, infesta. v. ann. ad α', 105. — Schol. A: τὸδ', ένταῦθα.

173, 174. β', 26, 27, 63, 64.

μηδέ τί τοι θάνατος μελέτω φρεσὶ, μηδέ τι τάρος·
 τοῖος γάρ τοι πομπὸς ἄμ' ἔψεται Ἀργειφόντης,
 ὅς σ' ἄξει, εἴως κεν ἄγων Ἀχιλλῆϊ πελάσῃ.
 αὐτὰρ ἐπὴν ἀγάγησιν ἔσω κλισίην Ἀχιλλῆος,
 185 οὔτ' αὐτὸς κτενέει, ἀπὸ τ' ἄλλους πάντας ἐρύξει.
 οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτῆμων·
 ἀλλὰ μάλ' ἐνδυνέως ἰκέτεω πεφιδήσεται ἀνδρός.“

profecturus ad Achillem Priamus solus consilium suum aperit Hecubae.

Ἡ μὲν ἄρ' ὡς εἰποῦσ' ἀπέβη πόδας ὠκέα Ἴρις·
 αὐτὰρ ὄγ' ὕψας ἄμαξαν ἐντροχον ἡμιονεῖην
 190 ὀπίσσει ἠνώγει, πείρινθα δὲ δῆσαι ἐπ' αὐτῆς.
 αὐτὸς δ' ἐς θάλαμον κατεβήσето κηώεντα,
 κέδρινον, ὑπόροφον, ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει·
 ἐς δ' ἄλοχον Ἐκάβην ἐκαλέσσατο, φώνησέν τε·
 „Δαιμονίη, Διόθεν μοι Ὀλύμπιος ἄγγελος ἦλθε,
 195 λύσασθαι φίλον υἱόν, ἰόντ' ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν,
 δῶρα δ' Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τὰ κε θυμὸν ἰήνη.
 ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε τί τοι φρεσὶν εἶδεται εἶναι!“

189, 190. proprie dicit ἄμαξαν, *plaustrum*, germ. das *Wagengestell*, πείρινθα autem τὸ ἐπιχειμεῖον τῆ ἀμάξῃ πλινθίων (addit Hesych. τετραγώνον), ἐφ' οὗ φέρουσι τὰ φορτία, ὃ καὶ ὑπερορεῖαν (Odys. ζ', 70. cf. Pollux 1, 144.) καλοῦσιν, ut Sch. interpretatur, lat. *scirpeam* sive *sirpeam*, germ. den *Wagenkorb*. Xenophon Agesil. 8, 7. vocat τὸ κάρναθρον α κάρνη, h. e. ψιάθω, *juncus*, utpote viminibus junceis contextum. in curribus ea pars appellatur δῆσρος. cf. H, η', 426, μ, 448, Apoll. Rhod. 3, 872 etc. — ἐντροχον, *rotis bene instructum*, idque ut plurimum 4 (Odys. ι', 242.), apud Scythas vero etiam 6. v. Blomfield. ann. ad Aeschyl. Prom. 687. et, quem laudavit, Hippocr. de Aëre et Aqu. 93 — ὀπίσσει, *instruere*, apparare. cf. Odys. β', 289 etc.

191. ζ', 288, Odys. ο', 199. cf. γ', 382. Schol. Vict.: κηώεντα. εὐώδη, διὰ τὴν κέδρον. „ex cedro facta erant conclavia cum arcis et cistis, ad avertendas blattas et tineas.“ *Ex H.*

192—194. γλήνεα. Ap., h. l. c.: κοροκόσμια. h. e., Hesychio et Suida interpretibus: τὰ παρθένων κοσμήματα. hic quidem γλήνεα sensu latiore sunt ἀγάλματα, κειμήλια, res pretiosae, quae cum cura asservari solent, germ. *Kleinode*. v. infra 228—235. Sch.: πολλῆς θεᾶς ἄξια, κόσμια. ἢ χρῆματα, κατὰ Ἥλειους. [οἱ δὲ ἀξιοθέατα.] γλήνη δὲ παρὰ τὸ γλαυρόν, ἦτοι δίουρον. ὅθεν Ἀρχέδημος ὁ γλάμων

(Aristoph. Ran. 550.), καὶ παροιμία Ἐοτυφῶν πόλει γλαυρός βασιλεύει. ἡ ἀπὸ μέρους εἶρηκε γλήνας γὰρ κυρίως τὰ ἀκοροκόσμια (ἰμο κοροκόσμια) λέγουσι. cf. ann. ad ζ', 183. — κεχάνδει, *continebat*. ψ', 268. — δαιμονίη. *interpres* lat.: *infelix*, Voss.: *armes Weib*. ita quidem h. l. reddas, itemque ζ', 486. et Odys. ψ', 166. et 264. verum aliter se res habet α', 561, γ', 399, δ', 31 et Odys. τ', 71. Camerarius: „habet haec vox apud Hom. semper aliquam incrementationis significationem, sed non semper acerbam.“ nec nihil, nec omnia dixit; sed difficile est uno verbo exprimere notionem τοῦ δαιμόνιος, nisi quod jam daemones geniosque nolim admisceri, secus ac cum scriberem annotationem ad α', 561, potiusque δαιμονίους interpreter δαίμονας, quo sensu Archilochus dixit δαίμονας μάχης, h. e. δαήμονας, scientes, idque vel earum rerum, quae sciri oportet; vel contra illarum, quae nihil ad nos pertinent, quibus rebus qui student, eos Arnobius et recentiores appellant *sciolos*. qui cum πολυπράγμονες atque arrogantes esse soleant, inde, opinor, δαιμόνιοι dici generatim coeperunt illi, qui dictis factisque modum excederent, velut Ictui nimis indulgentes Hecuba et Andromache, circumspectatrix Juno, Paridis et amorum studiosior Venus, denique hospitem acerbè increpans Melantho serva in Odyssea, τ', 71. cf. Montbel. — Sch.: Διόθεν. (ο', 489.) παρὰ τοῦ Διός.

197. age igitur, dic mihi, quid tibi

αὐνῶς γὰρ μ' αὐτόν γε μένος καὶ θυμὸς ἀνώγει
κεῖσ' ἵεναι ἐπὶ νῆας ἕσω στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν.“

ejulat anus, et eum retinere studet.

- 200 Ὡ φάτο· κἀκυσεν δὲ γυνή, καὶ ἀμειβετο μύθῳ·
„ὦ μοι, πῆ δὴ τοι φρένες οἴχονται, ἧς τοπάρος περ
ἔκλε' ἐπ' ἀνθρώπους ξείλους, ἢδ' οἴσιν ἀνάσσεις;
πῶς ἐθέλεις ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος,
ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμούς, ὃς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
- 205 υἱέας ἐξενάριξε! σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
* εἰ γὰρ σ' αἰρήσει καὶ ἐσόψεται ὀφθαλμοῖσιν
ὠμηστῆς καὶ ἀπιστος ἀνὴρ, ὃ δὲ οὐ σ' ἐλέησει,
οὐδέ τί σ' αἰδέσεται. νῦν δὲ κλαίωμεν ἀνευθεν
ἡμενοι ἐν μεγάρῳ· τῷ δ' ὡς ποθι Μοῖρα κραταίῃ
- 210 γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
ἀργίποδας κύνας ἄσαι, ἑῶν ἀπάνευθε τοκήων,
ἀνδρὶ πάρα κρατεροῦ, τοῦ ἐγὼ μέσον ἦπαρ ἔχοιμι
ἐσθίμεναι προσφῦσα! τότ' ἀντιτα ἔργα γένοιτο

hoc esse videtur? quid sentis de hoc
eventu? quid faciendum putas?

198—200. Sch.: αὐνῶς. (α', 555
etc.) λίαν, πάνν. — μένος καὶ θυ-
μός. hendiadys, μένος πρόθυμον, προ-
θυμία. — κἀκυσεν, ejulavit. σ', 37,
χ', 407 etc.

201—206. πῆ δὴ τοι φρένες
οἴχονται; quo tandem tibi mens abit?
sic ε', 472.: Ἐτορ, πῆ δὴ τοι μένος
οἴχεται, ὃ πρὶν ἔχεσθαι; et ν', 219.:
Ἰδομενεῦ, — ποῦ τοι ἀπειλαὶ Οἴχονται,
ubi v. ann. „Virg. A. 5, 465.: infelix,
quae tanta animum dementia cepit?“
Cl. Eichh. adscripsit Aen. 2, 519—524.
— Sch.: ἔκλεο. (Odys. ν', 299. cf.
ibid. σ', 418.) ἠδρόξιος ἐφημίζου. (v.
Schn. v. κλέω, Monk. ann. ad Eurip.
Alcest. 459. ἐκλεο pro ἐκλέεο, per syn-
copen. — ἐπ' ἀνθρώπους, pro ἐν
seu παρ' ἀνθρώποις, ap. homines, ut
Odys. α', 298.: οἶον κλέος ἔλλαβε δῖος
Ἵορέστης Πάντας ἐπ' ἀνθρώπους, quae
Kraus. adscripsit.) σιδήρειον ἦτορ.
(521., ubi haec iterum leguntur. cf. χ',
357 etc.) ἰσχυρὰ ψυχῆ, ἐξ οὗ ἀπηνῆς
καὶ σκληρά. — αἰρήσει καὶ ἐσόψ.
ὀφθ., capiet et oculis adspiciet agno-
scetque. φ', 555.: αἰρήσει με καὶ ὧς,
n. ἀνάλιδα δειροτομήσει. ita haec ut-
cunque explices. quodsi quis tamen est,
quem offendat hysteronproteron, quod
inest in verbis σ' αἰρήσει καὶ ἐσόψ.
ὀφθ., ei auctor sum ut ponat ἀδρήσει,
tautologia emphatica, ut Odys. τ', 478.:
ἦ δ' οὐτ' ἀδρῆσαι δύναιτ' ἀντίη, οὔτε
νοῆσαι. cf. inferius 337. facile pro

ἀδρήσει scriptum per oscitationem fue-
rit ἀτρέσει, dein αἰρήσει.

207. perperam libri: — ἀνὴρ ὄδς,
οὐ σ' ἔλ. nusquam ὄδς usurpatur nisi
in personis ac rebus praesentibus et iis,
quae sunt in conspectu. hoc intellexe-
runt illi, qui scripserunt ὄγς, velut li-
brarii Barocc., Townl., Vrat. A et d,
et Mosc. 2., et edd. vett. praeter Rom.,
quam T secutus edidit ὄδς. ὃ δὲ, ille
vero. nec male scripseris ὃ δὴ, quae
voculae confundi solent. Boisson., au-
ctore Lambertio: — ἀνὴρ, ὄγς οὐ σ'
ἔλ. cf. 398. — ὠμηστῆς. 82.

208, 209. αἰδέσεται, reverebitur
supplicem. τῷ δὲ, illi vero, Hectori.
— ὧς, sic. — Μοῖρα κραταίῃ. 132.
210. ν', 128.

211—216. ἀργίποδας. Sch.:
ταχύποδας. v. α', 50, σ', 283 etc. —
ἄσαι. ε', 289 etc. — τοῦ — προσ-
φῦσα. immane votum, quale est Achil-
lis χ', 346, ubi v. ann. προσφῦσα
majus quiddam est quam, quod dicit
Sch., προσελθοῦσα, scil. inhaerens in
corpore Achillis. „ἐνδακοῦσα. spectat
ad h. v. Hesych. cf. Odys. μ', 433,
Apoll. Rhod. 1, 1200.“ Ex H. Virg.
A. 4, 600.: non potui abreptum divelle-
re corpus, et undis Spargere? non so-
cios, non ipsum absumere ferro Asca-
nium, patriusque epulandum apponere
mensis? Eichh. — ἀντιτα ἔργα. no-
ta periphrasis. cf. Odys. ρ', 51, 60.
ποιήν vel τίσιν hanc dicit ε', 484, χ',
19, quae loca Cl. notavit, et alias, ἀν-
τιτα. ἀνάται. E: ἀντιτα ἀντι τοῦ
ἀντίποινα, ἀντιτιμώρητα, ἀντίσημα τοῦ

παιδὸς ἑμοῦ· ἐπεὶ οὗ ἔ κακίζόμενόν γε κατέκτα,
 215 ἀλλὰ πρὸ Τρώων καὶ Τρωϊάδων βαθυκόλπων
 ἔσταότ', οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς."

perstat tamen ille in sententia, et dona promit.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπα γέρον Πρίαμος θεοειδῆς
 „μή μ' ἐθέλουτ' ἵεναι κατερούκανε, μηδὲ μοι αὐτῇ
 ὄρνις ἐν μεγάροισι κακὸς πέλεν· οὔδ' με πείσεις,
 220 εἰ μὲν γὰρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευεν,
 ἢ οἱ μάντιές εἰσι θυοσκόοι, ἢ ἱερῆες,
 ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον·
 νῦν δ' (αὐτὸς γὰρ ἄκουσα θεοῦ, καὶ ἔεδρακον ἄντην)
 εἶμι, καὶ οὐχ ἄλιον ἔπος ἔσεται. εἰ δέ μοι αἶσα
 225 τεθνᾶμεναι παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν χαλκοχιτῶνων,
 βούλομαι· αὐτίκα γὰρ με κατακτείνειν Ἀχιλλεύς,
 ἀγκὰς ἐλόυτ' ἑμὸν υἱόν, ἐπὴν γόου ἔξ' ἔρον εἴην."
 Ἡ, καὶ φωριαμῶν ἐπιδήματα κάλ' ἀνέφργεν.
 ἔνθεν δῶδεκα μὲν περικαλλέας ἔξελε πέπλους,
 230 δῶδεκα δ' ἀπλοῖδας χλαίνας, τόσσους δὲ τάπητας,
 τόσσα δὲ φάρεα καλὰ, τόσους δ' ἐπὶ τοῖσι χιτῶνας.
 χροσοῦ δὲ στήσας ἔφρεν δέκα πάντα τάλαντα,
 ἕκ δὲ δὺ' αἰθῶνας τρίποδας, πίσυρας δὲ λέβητας,
 ἕκ δὲ δέπας περικαλλῆς, ὅ οἱ Θρηῆκες πόρον ἄνδρες,

"Ἐκτοροσ φόνου etc. — ἐπεὶ οὗ ἔ — ἀλεωρῆς. dignum esse ait Hectorem, cujus caedem vel atrocissime ulciscatur, utpote viri fortissimi. Sch.: οὗ ἔ κακ. οὐ δειλιώτα αὐτόν. — Τρώων καὶ Τρωϊάδων. v. ann, ad γ', 514. — ἀλεωρῆς, munimenti, murorum turriumque Trojae, quo se recipere poterat, si vellet. Priamus γ', 56.: ἀλλ' εἰσέρχομαι τείχος, itidemque Hecuba ibidem 84.: ἄμυνε δὲ δήιον ἄνδρα, Τείχεος ἐντός ἱων. de voce ἀλ. v. μ', 57, ο', 533.

218. κατερούκανε, κατέρουκε. semel dixit, quemadmodum διγγάνω, λανθάνω, μανθάνω, κ. διγγάνω, λάθω, μάθω, aliaque hujusmodi verba usurpantur.

219. ita Mosc. 2. vulgo ἐρί. v. ann. ad μ', 218. Sch.: ὄρνις κακός. κακὸς οἰωνός κ. μάντις.

221. Sch.: θυοσκόοι. οἱ τὰς θυοσίας ἐπιτελοῦντες, κ. δι' αὐτῶν μαντευόμενοι, ἢ οἱ λιβανομάντιες. annotavit Schol. A, μάντιας θυοσκόους esse μάντιες θύτας, qui et ἐμπροσκόπους appellantur, μάντιας autem ἱερεῖς extispices. τὰ μὲν γὰρ θυνιαμάτα, inquit, θύη καλεῖται, τὰ δὲ σπλάγγνα ἱερά· κοινὸν δὲ ἔστι τὸ μάντις. similiter ceteri Scholiastae praeter Pseudo-

didymum, qui satis habuit vocabulum ἱερῆες interpretari θύται.

222. β', 81. Sch.: νοσφ. ἀπορροποιίμεθα.

223—227. ἔσέδρακον, adspexi. Odys. ι', 146, τ', 476. — ἀγκάς. ξ', 364. — ἐπὴν — εἴην, postquam luctus desiderium explevero. v. α', 469 etc.

228—236. Sch.: φωριαμῶν κίβωτων. (Ap.: φωριαμοῖς. κίβωτοῖς, quod pertinet ad Odys. ο', 104. similiter alii. Sch. Vict.: φωριαμός. ἔχει γὰρ, ἀφοροῦμεν etc.) ἐπιδήματα. πάματα. (ἀνέφργεν. v. π', 221. — πέπλοι non unius modi fuerunt: v. ε', 194, 734, ζ', 90, infra 796 etc. — ἀπλοῖδας χλαίνας. Schol. exponit ἀπλάς. v. ann. ad γ', 126. — τάπητας. κ', 156, π', 224, qui locus omnino comparandus est. — φάρεα. β', 43, δ', 220, Odys. κ', 543. — χιτῶνας. β', 42, η', 736 etc. — στήσας, ἀρπενδενς. γ', 350, τ', 247 etc. — πάντα. σ', 373, 470. — αἰθῶνας. ι', 123. — τρίποδας. δ', 290, λ', 699 etc. — πίσυρας. σ', 680, ψ', 171 etc. — λέβητας. ι', 123, τ', 244 etc. — δέπας. α', 471, ι', 203 etc. — Θρηῆκες. socii Trojanorum. β', 844. Schol. Vict.: — ὡς φιλοπόται οἱ Θρηῆκες πο-

235 ἔξεσίην ἔλθόντι, μέγα κτέρας· οὐδὲ νῦ τοῦπερ
φείσας' ἐνὶ μεγάροισι ὁ γέρον, πέρι δ' ἤθελε θυμῷ
λύσασθαι φίλον νῖον.

Trojanorum lamentantium turbam abigit ex aedibus.

ὁ δὲ Τρωῶς μὲν ἅπαντας
αἰδούσης ἀπέεργεν, ἔπεσ' αἰσχροῖσιν ἐνίσσων·
„Ἐρῶτε, λωβητῆρες, ἔλεγχέες! οὐ νῦ καὶ ὑμῖν
240 οἴκοι ἔνεστι γόος, ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντας;
ἢ οὐνεσθ', ὅτι μοι Κρονίδης Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκε,
παῖδ' ὀλέσαι τὸν ἄριστον; ἀτὰρ γνήσεσθε καὶ ὕμεις!
ῥηῖτεροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε,
κείνου τεθνηῶτος, ἐναιρέμεν! ἀτὰρ ἔργα,
245 πρὶν ἀλαπαζομένην τε πόλιν, κεραιζομένην τε,
ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, βαίην δόμον Ἄϊδος εἶσω.“

deinde filios inclamat superstites, eosque curru jungere equos jubet.

Ἦ, καὶ σκηπανίῳ δῖεπ' ἀνέρας· οἱ δ' ἔσαν ἔξω,
σπερχομένοιο γέροντος. ὁ δ' νιάσιν οἶσιν ὀμόκλα,
νεικείων Ἐλενὸν τε, Πάριον τ', Ἀγάθωνά τε δῖον,
250 Πάμμονά τ', Ἀντίφρονόν τε, βοήν ἀγαθόν τε Πολιτὴν,
Δηϊφοβόν τε, καὶ Ἰππόθοον, καὶ Διδόν ἀγαθόν·

τήρια χαρίζονται.) ἔξεσίην. (Odys. φ., 20.) κατὰ δημοσίας ἔξοδον πρεσβείας. (Ap.: κατὰ πρεσβείαν. παρὰ τὸ ἴημι, ἦσα, εἶσα καὶ ἐξεῖσα. — κτέρας, κτήμα. v. κ', 216, supra 38., ubi quod legitur κέρα, Ap. interpretatur ἐντάφια, Schn. vv. κέρασ τε κέρος. — πέρι, περισσῶς, vehementer. „non definit poeta pretium, quo redemptus fuit Hector; ἀπερείσι' ἄποινα, h. e. λύτρα, dixit 276. at superiores narrant, Priamum corpus Hectoreum aequali pondere auri pensasse, et postea par pro parvi retulisse Trojanos, cum Achillis corpus redimendum esset. v. Lycophron et ejus Schol. 269. sequ. Ex H.

238—246. αἰδούσης. 323, 644, ζ', 243, ι', 468. — ἐνίσσων. ο', 198. ἔρῶτε. θ', 164, ι', 377 etc. — λωβητῆρες. β', 275, λ', 385. — ἔλεγχέες. δ', 242. cf. 260. Sch.: κηδῆσουτες. πενθήσοντας. (sic et ceteri Scholl., convenitque haec interpretatio verbis οὐ νῦ — γόος, nonne et vobismet ipsis domi lugendi materia est. subjicit tamen Schol. Vict.: βαρήσοντας τὸν ἐν κήδει ὄντα παραμυθησάμενοι. id H. probans: „quod alias est κήδειν,“ inquit, „nunc est κηδεῖν. Hesych.: κηδέων, ἀνιῶν. Voss. quoque: habet auch ihr nicht Gram im Hause genug, dass ihr herkommt, mich zu bekümmern?) ἢ οὐνεσθε. ἢ ἐφῆδεσθέ μοι, κ. ἐπὶ

ταῖς συμφοραῖς εὐφραίνεσθε, ἀπὸ τοῦ ὄνασθαι. (quae sequuntur, pertinent ad Aristarchi scripturam ἢ ὄνόασθ', quam in lemmata habet Schol. Vict., commemorant Schol. A et Ap.) ἢ ἐκφανλίξετε κ. μικρὸν ἠγείσθε. — ῥηῖτεροι — ἐναιρέμεν, facilius occidendi. cf. σ', 258. ἐναιρέμεν pro ἐναιρέσθαι, modo dicendi satis noto, quem explicuit Suidas v. ἄξιος λαβεῖν ὁ μισθός. cf. H et interpp. Horat. Od. 2, 4, 10.: ademptus Hector Tradidit fessis leviora tolli Pergama Grajis. Latinus ap. Virg. Aen. 7, 595., notante Eichh.: ipsi has sacrilego pendetis sanguine poenas. — ῥηῖτεροι μᾶλλον. pleonasmus, de quo v. Matth. §. 458. — ἀλαπαζομένην. β', 367 etc. — κεραιζέ β', 861 etc. — δόμον Ἄϊδος εἶσω. γ', 322, η', 131 etc.

247—252. σκηπανίῳ. ν', 59. — Sch.: δῖεπε. διώκει. (imo διώκει, a διοικεῖν, ordinavit. β', 207.: ὡς ὄγε κοιρανέων δῖεπε στρατὸν, ubi v. ann.) ἢ διεξῆμι. (?) σπερχομένοιο. (λ', 110, ν', 334, τ', 317 etc.) πρερχομένου. (concitati ac festinantis, praee ira. Pindarus Nem. 1, 60.: σπερχθεῖσα θυμῷ, quod Th. reddidit empörten Herzens. cf. H.) ὀμόκλα. (σ', 156.) διεκλευέτο μετὰ ὄνειδος. (dedi Πολιτὴν et Διδόν pro Πολίτην, Διδόν, mutato accentu nominum propriorum. v. ann. ad β', 704.) Δηϊφοβόν. Ἀλεξάνδρου τοξυθέντος

ἐννέα τοῖς ὁ γεραιὸς ὁμοκλήσας ἐκέλευε·

„Σπεύσατέ μοι, κακὰ τέκνα, κατηφόνες! αἴθ' ἅμα πάντες

Ἐκτορος ἀφέλετ' ἀντὶ θεῆς ἐπὶ νησὶ πεφάσθαι!

255 ὦ μοι ἐγὼ πανάποτος, ἐπεὶ τέκον νῆας ἀρίστους

Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτῶν φημι λελεῖσθαι,

Μήστορά τ' ἀντίθειον, καὶ Τρωῖλον ἱπποχάρουην,

Ἐκτορά θ', ὃς θεὸς ἔσθε μετ' ἀνδράσιν, οὐδὲ ἐώκει

ἀνδρὸς γε θνητοῦ πάϊς ἔμμεναι, ἀλλὰ θεοῖο!

260 τοὺς μὲν ἀπώλεσ' ἄρης· τὰ δ' ἐλέγχεα πάντα λέλειπται,

ψεῦσταί τ', ὄρχησταί τε, χοροῖτυπῆσιν ἄριστοι,

ἀρῶν ἢ δ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἀρπακτῆρες.

οὐκ ἂν δὴ μοι ἅμαξαν ἐφοπλίσσαιτε τάχιστα,

ταυτὰ τε πάντ' ἐπιθεῖτε, ἵνα πρήσσωμεν ὁδοῖο;

peragunt patris jussum filii, et redimendi Hectoris pretium currui imponunt.

265 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα, πατρὸς ὑποδδείσαντες ὁμοκλήν,

ἐκ μὲν ἅμαξαν ἄειραν ἐντροχὸν ἡμιονεῖην,

καλὴν, πρωτοπαγέα· πείρινθα δὲ δῆσαν ἐπ' αὐτῆς·

κάδδ' ἀπὸ πασσαλόφι ζυγὸν ἤρουν ἡμίονειον,

πύξινον, ὀμφαλόεν, εὐ οἴημεσθιν ἀρηρός·

ὑπὸ Φιλοκίτητος, Πρίαμος τὸν Ἑλένης γάμον ἐπαθλον ἐθήκε τῷ ἀριστεύσαντι κατὰ τὴν μάχην, Διήφοβος δὲ γενναίως τρανισάμενος ἔγημεν αὐτήν. ἡ ἱστορία παρὰ Διόδορον. (168 et sequ. cf. Virg. Aen. 6, 511—525. Ἰπποδοῖον. Helasgorum dux cognominis memoratur, 840. — de Dio Schol. Vict.: Φερεῦδος τὸν Δίον νόθον υἱὸν Πριάμου νησίῳ. — ἐννέα. tot igitur supererant e 50. v. inferius 495 et ζ', 245.

253—257. κατηφόνες. Ap.: κατηφείας (π', 498, ubi v. ann.) ἄξια πράτοντες etc. — Sch.: πεφάσθαι. (β', 22 etc.) ἀναιρεῖσθαι. — πανάποτος, infelicissimus. 493. — de Troi- E: ὄν φασιν Ἰππους ἐν τῷ Θυμβραῖῳ in campo sive agro Thymbraeo: v. ann. d κ', 430.) γυμνάζοντα λόγῃ πεσεῖν π' Ἀχιλλέως. — ὃς θεὸς ἔσθε etc. εοσιδῆς, θεοεινελος. cf. inferius 630.

260—264. ἐλέγχεα. β', 235. cf. supra 239. — Schol. A: χοροῖτ. ἄρ- τοι. χοροῖτύπος (pro χοροτύπος, ut σοῖτροχος pro ὀλοῖτροχος. v. ann. ad 137.) ὁ χορευτῆς, ἦτοι ὁ τύπος ἐν ὀχορευτῶν ποδῶν ποιῶν, ἢ ὀτύπων ἔδαφος (den Tanzplatz). καὶ Ὀμ. Odys. θ', 264.)· πέπληγον δὲ χο- ὄν θεῖον ποσίῳ. Sch.: εἰς χοροῦς ἐτήθειοι. — ἐπιδήμιοι (ι', 64, Odys. α', 194, 233.) ἄρπ. τὰ τῶν πο- τῶν ἀρπάζοντες, καὶ οὐ τὰ τῶν πο- αῖων. — ἐπιθεῖτε, ἐπιθεῖητε. simi-

le διακρινθεῖτε γ', 102. adscriptis Schol. Vict. — πρήσσωμεν ὁδοῖο. Odys. ο', 47, 219. intelli. τι ὁδοῖο. ξ', 282.: ῥίμφα πρήσσουντε κέλευθον. cf. α', 483 etc. de hoc usu genitivi v. supra 76.

265—274. ὁμοκλήν. ζ', 137 etc. — ἐκ μὲν ἄειραν, ἐξάειρον, extulerunt, non evexerunt. cf. κ', 504, 505.

— Ap. emendatus v. πρωτοπαγῆς: — πρωτοπαγέα δὲ, πρώτος παγείσαν, ὃ ἔστιν ἐξόχος. ἢ πρώτον πεπηγνῖαν, ὃ ἔστι καινήν. ἔστι γὰρ τὸ μὲν τάξωος, τὸ δὲ ποιότητος. exscriptis haec Pseudodid. cf. ε, 194. — Schol. Mosc.: ἤρουν. ἐλάμβανον. Hesych. emend.: κατὰ δ' ἤρουν. κατελάμβανον. — πύ- ξινον, buxum. duritiem buxi commendat Plin. H. N. 16, 16., ob quam hodieque xyloglyphi utuntur eo ligno.

E: τὸ δὲ πύξινον ἔστι μὲν καὶ πρὸς στεφρότητα, ἔχει δὲ τι καὶ κάλλους, βασιλικῆ πρόποντος ἀπήνη. — γίνεται δὲ — ὁ πύξος, ὅθεν καὶ τὸ πυννόν, — ἐπειδὴ πάνν πυννὸν ξύλον τὸ πύξινον. — ὀμφαλόεν, umbilico instructum. E ann. ad 273.: — οἱ ἀκριβέστεροι ὀμ- φαλόεν φασὶ τὸ ὑπεροχάς τινας ἔχον ἐν μέσῳ, αἷς αὶ ἱμάντες περιελούνται, ἢ τὸ ἔχον μέσον ὀμφαλόν, ὃ προσδεῖ- ται ἱμᾶσιν ὁ ὄμμος. minus ipse probare videtur illud, quod praeterea perscripsit: ἢ κύκλους τινὰς κοίλους ἔχον ὀμφα- λοειδεῖς, ἢ γλύμμα τι κοῖλον περὶ τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ, ὅπου οἱ ἱμάντες πε-

270 ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῶ ἔννεάπηγν.
καὶ τὸ μὲν εὖ κατέθησαν εὐξέστω ἐπὶ ὄνυα,
πέξη ἐπι πρώτῃ, ἐπὶ δὲ κρείκον ἔστορι βάλλον.
τοῖς δ' ἐκάτερθεν ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλὸν, αὐτὰρ ἔπειτα
ἔξελις κατέδησαν, ὑπὸ γλαχίνα δ' ἔκαμψαν.

275 ἐκ θαλάμου δὲ φέροντες εὐξέστης ἐπ' ἀπήνης
νῆσον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
ξεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνηχας, ἔντεσιεργούς,
* τοὺς δ' ἄ ποτε Πριάμῳ Μυσοὶ δόσαν, ἀγλαὰ δῶρα.
ἵππους δὲ Πριάμῳ ὕπαγον ζυγόν, οὓς ὁ γεραῖος

280 αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλεν εὐξέστω ἐπὶ φάτῃ.
τῷ μὲν ζευγνύσθην ἐν δάμασιν ὑψηλοῖσι
κῆρὸν καὶ Πριάμος, πυκινὰ φρεσὶ μῆδε' ἔχοντες.

affert Hecuba marito vinum, quo libato Jovem precetur, ut incolumis redeat.

Ἀγγίμολον δὲ σφ' ἦλθ' Ἐκάβῃ τετιηότι θυμῶ,

ριτίθενται, ὡς δηλοῖ τὸ τοῖς δ' ἐκ
ἔδησαν ἐπ' ὀμφαλὸν, ὅ ἐστιν ἐπὶ
τὸ μέσον τοῦ ζυγοῦ. et τὸ ζυγόν et
τὸν ζυγὸν dixisse videtur hic noster,
quemadmodum legitur ap. eum δεσμός et
δεσμά, δόρκος et δόρκα, ut H anno-
tavit. v. ann. ad ε', 187. — Schol.
Vict. emend.: οὐκ ἔστιν. κρείκοις (an-
nulis), δι' ὧν ἐνεριόμεναι αἱ ἡνία τοὺς
ἵππους οὐκ ἔχουσιν. ἡ γὰρ ἡνία τρῶ-
πον τινὰ οἰαξέ ἐστι τοῦ ἄρματος. —
Scholl. B, Vict., Mosc.: ζυγὸδεσμον.
ὃ προσδεδίται ὁ ζυγὸς τῷ ὄνυα. Ap.:
ζυγὸδεσμον (neutro genere), ὁ ἱμάς τοῦ
ζυγοῦ. — τὸ μὲν, τὸ ζυγόν. inepte
Scholl. B et Mosc.: τὸ ζυγὸδεσμον, a
qua interpretatione vel vox κατέθησαν
deterre illos poterat. vidit hoc doctis-
simus Montbel. — πέξη. H: πέξαν
δὲ ὄνυα πρῶτην τὸ ἄκρον φησὶν, ὃ
ἐπίκειται ὁ ζυγός. λέγεται δὲ πέξα, ἐπὶ
κάτω κ. ἐπὶ γῆς γίνεται, ὅτε λυθῆ ὁ
ὄνυός, ὃς οὕτω λέγεται διὰ τὸ ὄνειν
κ. ἐλκύειν τὴν ἄμαξαν. Schol. B: πᾶν
τὸ ἄκρον πέξα καλεῖται. „recte,“ in-
quit H, „ut ποῦς. sic πέξα χιτῶνος, ἡ
ἄα, ap. Apoll. Rhod. 4, 46., ora vestis.“
— Schol. B: ἔστορι. τῷ κατὰ τὸ ἄ-
κρον τοῦ ὄνυα ἐμπεπηγῶτι πασσαλί-
σκῳ, περὶ ὃν ὁ κρείκος, ἐμβαλλόμενος
τῷ ζυγῷ, ἐντίθεται. H: ἔστωρ δὲ πά-
σσαλος τῷ ζυγῷ ἐνέμενος, ἐν ἄκρῳ
τῷ ὄνυα πεπηγῶς, ἐνθα κρείκος ἐμ-
βάλλεται, καὶ τὸ ζυγὸδεσμον ἀποδέδε-
ται εἰς συνοχὴν τοῦ ζυγοῦ. Schol. A:
ἔστορι, — ἀπὸ τῆς ἔσσης, ab eo, quod
immittitur sive infligitur temoni. „Hesy-
chio ἔστωρ est σφῆν, ἐμβολός, γόμ-
φος, στύλος. similiter lex. rhetor. ap.

E. cf. Scheffer. de re vehic. 1, 11.“
Ex H. — ἔδησαν τὸ ζυγόν. — αὐ-
τὰρ — ἔκαμψαν. postquam lora τοῦ
ζυγοδέσμον utriusque umbilico jugi alliga-
verant, temonem loris illis ex ordine cir-
cumligarunt, finemque, γλαχίνα, utrius-
que lori inflexerunt, ἔκαμψαν, h. e.
nexerunt. Sch.: γλαχίνα. τὴν γο-
νίαν. λέγει δὲ τὸ τέλος τοῦ ἱμάντος.

275 — 282. εὐξέστης. ἡ, 5 etc.
— ἀπήνης. Ap.: ἀπήνη, ἄμαξα,
ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι (!)· κούρη δ' ἔπε-
βήσετ' ἀπήνης. Odys. ζ', 78. —
νῆσον. ψ', 139, 163. — κρατερώ-
νηχας. Odys. ζ', 253. cf. ε', 329 etc.
— ἐντεσιεργούς. Ap.: νῦν λέγει
ἐντεσιν (malim ἐν ἐντεσιν) ἐργαζομένους,
καὶ μὴ φιλῶς νοτοφόρους etc. ἔντεα
dicit instrumentum curule, ut Pind. Ol.
13, 27.: ἱππέοις ἐν ἐντεσιν, den Ross-
werkzeugen.

277. malim τὰς, ut 325. permiscetur
passim α et ου. — Schol. Vict.: Μυ-
σοὶ, πλησίον ὄντες Ἐνετῶν, ὃ θεν
ἡμιόνων γένος. (β', 852.) ἢ ὡς
καὶ παρὰ Μυσοῖς διαφόρον ὄντων. Ἀ-
νακρέων· ἱππόδορον Μυσοὶ εὐρεῖν μί-
ξιν ὄνων πρὸς ἵππους. (ab interprete
haud dubie sunt verba πρὸς ἵππους.
cetera ad metrum revoces ita scribendo:
ἱππόδορον εὐρε Μυσοῦς Μίξιν
ὄνων) — ἀτίταλλεν. π', 191 etc.
— πυκινὰ — ἔχοντες, periti ejus
rei, vel generatim prudentes. cf. γ', 202,
infra 674, 325 etc.

283, 284. ἀγγίμολον. δ', 529 etc.
— τετ. θυμῶ. λ', 555, ε', 664. cf.

- οἶνον ἔχουσ' ἐν χειρὶ μελίφρονα δεξιτερῆφι,
 285 * χρυσέφ' ἐν δέπαι, ὄφρα λείψαντε κιοίτην·
 στῆ δ' ἴππων προπάροιδεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε·
 „Τῆ, σπείσον Διὶ πατρὶ, καὶ εὐχεο, οἴκαδ' ἰκέσθαι
 ἄψ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν, ἐπεὶ ἄρ' ὄγε θυμὸς
 ὀτρύνει ἐπὶ νῆας, ἐμεῖο μὲν οὐκ ἐθελούσης.
 290 ἀλλ' εὐχευ σύγ' ἔπειτα κελαινεφεῖ Κρονίανι,
 Ἴδαίφ, ὅστε Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται·
 αἴτει δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅστε οἱ αὐτῷ
 φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐκράτος ἐστὶ μέγιστον,
 δεξιόν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 295 τῷ πίσυρος, ἐπὶ νῆας ἴης Δαναῶν ταχυπάλων.
 εἰ δέ τοι οὐ δώσει ἐὼν ἄγγελον εὐρύοπα Ζεὺς,
 οὐκ ἂν ἔργωγέ σ' ἔπειτα ἐποτρύνουσα κελόιμην
 νῆας ἐπ' Ἀργείων ἰέναι, μάλα περ μεμαῶτα.“

quod ille facit, deumque poscit omen secundum.

- Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη Πρίαμος θεοειδής·
 300 „ὦ γύναι, οὐ μὲν τοι τόδ' ἐφιεμένη ἀπιθήσω·
 ἐσθλὸν γὰρ Διὶ χεῖρας ἀνασχέμεν, αἴ κ' ἐλεήσῃ.“
 Ἦ δ' ἄ, καὶ ἀμφίπολον ταμίην ὄτρυν' ὁ γεραῖος
 χερσὶν ὕδωρ ἐπιχεῖναι ἀκήρατον· ἢ δὲ παρῆσθη
 * χέρνιβον ἀμφίπολος πρόχοόν θ' ἅμα χερσὶν ἔχουσα.

λ', 556 etc. — μελίφρονα. ζ', 264 etc.

285. χρυσέφ' | ἐν δέπαι | ὄφρα λείψαντε κιοίτην. versus paulo anterior propter licentiam bis usurpatam, idque in pedibus continuis. leguntur tamen haec totidem verbis in Odyssea, ο', 148—150., nec dubium est, ferri posse, cum breves syllabae finales vocabulorum δέπαι et ὄφρα caesura extollantur. alioqui scribendum esse dicerem, facillimo genere emendandi: ἐν δέπαι χρυσέφ. sic Odys. v', 260.: ἐν δ' οἶνον ἔχενεν Ἐν δέπαι χρυσέφ, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν, et similiter σ', 121. καὶ δέπαι χρυσέφ δειδίσκετο, φώνησέν τε. quod ψ', 196. et alias legerant, χρυσέφ δέπαι, placuisse librariis videtur, tanquam ἐμπατικώτερον. — λείψαντε, libatione tacta. η', 481 etc.

286—298. ἔπος — ὀνόμαζε. α', 361 etc. — τῆ. ξ', 219 etc. — Ἴδαίφ. 308, γ', 276 etc. — αἴτει δεξιόν. ἰδο: αἴτει δ' ἄγγελον ταχὺν, ὅστε — μέγιστον, οἰωνὸν δεξιόν, posce nuntium usus celerem — omen faustum. figurate οἰωνόν, proprie dixit οἰωνῶν. — Schol. Vict.: φίλτατος. ἢ ὅτι τῆ αὐτῆ ἡμέρας αὐτῷ ἐγεννήθη. ἢ ὅτι ὁρῶντι αὐτῷ ἐπὶ τὴν βασιλείαν ἐφάνη κ. ἐφάνισεν αὐτῷ τὰ μέλλοντα. τινὲς δὲ φασιν, ὅτι

γεννηθέντα Δία εἰς οὐρανὸν ἐκόμισεν etc. cf. E et ann. ad θ', 246. Sch.: καὶ — μέγιστον. ὃς ἰσχυρότατος ἐστὶ τῶν λοιπῶν ὀρνίθων. Venetus codex: κράτος ἐστὶ μάλιστα. — ἐποτρύνουσα. ζ', 439 etc. — μεμαῶτα. α', 590 etc.

300—304. Sch.: ἐφιεμένη. (Odys. v', 7. cf. Il. σ', 697.) ἐντελλομένη, ἢ ὑποτιθεμένη. (paret uxori Priamus, et utile suadenti, et id, quod fieri soleret in suscipiendis rebus magnis ac periculosis. v. i, 170—178 etc. — Διὶ χ. ἀνασχέμεν. ζ', 275, α', 450 etc. — ταμίην. ζ', 381 etc.) ἀκήρατον. (σ', 498.) ἀδιάφθορον. χέρνιβον. νῦν τὸ ἄγγειον τὸ ὑποδεχόμενον τὸ ταῖς χερσὶν ἐπιβαλλόμενον ὕδωρ, ὃ καὶ λέβητά φησι. πρόχοον. τὸν παρ' ἡμῶν καλούμενον ξέστην. (? E: χέρνιβον Ὀμήρω μὲν ἀσυνήθως, ἀπαξ γὰρ νῦν εἶπεν, ἡμῖν δὲ συνήθως, τὸ χερόνιπρον, ὡς παρασημειοῦνται καὶ οἱ παλαιοί· τουτέστι τὸ τοῦ ὕγρου ὑποδεκτικὸν ἄγγειον, ὃ λέβητα καλεῖν αὐτὸς εἶπεν. ἄλλως μὲνται χέρνιβον λέγειν ἔθος αὐτῷ τὸ κατὰ χειρῶν διδόμενον ὕδωρ. (similiter Philemon ap. Villos. ann. ad Ap. v. χέρνιβον.) πρόσχοος δὲ ὁ τὸ τοιοῦτον ὕδωρ χεῖαν λέβης. Moeris Att.: πρόσχοος Ἀττικῶς· κατάχσις Ἑλ-

- 305 νηψάμενος δὲ κύπελλον ἐδέξατο ἧς ἀλόχοιο·
 εὐχετ' ἔπειτα στάς μέσῳ ἔρκει, λείβει δὲ οἶνον,
 οὐρανὸν εἰδανιδῶν, καὶ φωνήσας ἔπος ἠΐδα·
 „Ζεῦ πάτερ, Ἰδηθεὺν μεδέων, κύδιστε, μέγιστε,
 δός μ' ἐς Ἀχιλλῆος φίλον ἔλθειν ἠδ' ἔλεεινόν,
 310 πέμψον δ' οἰωνὸν ταχὺν ἄγγελον, ὅσπερ σοὶ αὐτῶ
 φίλτατος οἰωνῶν, καὶ εὐκράτος ἔστι μέγιστον,
 δεξιόν, ὄφρα μιν αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας,
 τῶ πίθυνος, ἐπὶ νῆας ἴω Δαναῶν ταχυνπῶλον.“

dato atque accepto omine felici senex cum praecone proficiscitur in castra Graecorum.

- Ἦς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δ' ἔκλυε μητιέτα Ζεὺς.
 315 αὐτίκα δ' αἰετὸν ἦκε, τελειότατον πετεηνῶν,
 μόρφνον, θηροτῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσιν.
 ὅσση δ' ὑψορόφοιο θύρη θαλάμοιο τέτυκται
 ἀνέρος ἀφνειοῦ, εὐκλήϊσ' ἀραρυῖα,
 τόσσο' ἄρα τοῦ ἐκάτεροθεν ἔσαν πτερά· εἶδατο δέ σφι
 320 δεξιὸς ἀΐξας ὑπὲρ ἄστειος. οἱ δὲ ἰδόντες
 γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη.
 Σπερχόμενος δ' ὁ γεραῖος εἰς ἐπεβήσεται δίφρου,
 ἐκ δ' ἔλασε προθύροιο καὶ αἰθούσης ἐριδούπου.
 πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἔλκον τετρακύνκλον ἀπήνην,
 325 τὰς Ἰδαῖος ἔλαυνε δαΐφρων· αὐτὰρ ὅπισθεν
 ἵπποι, τοὺς ὁ γέρων ἐφέπων μάστιγι κέλευε
 καρπαλίμως κατὰ ἄστν. φίλοι δ' ἅμα πάντες ἔποντο,

ληνικῶς. Odyss. α', 136.: χέριβα δ' ἀμφίπολος προχόφ ἐπέγευε φέρουσα, et similiter illo carmine δ', 52, η', 172, ο', 135, ρ', 91., saepiusque habet χέριβα. quae res induxit Bentlejum et Knightium, ut hoc ponerent: χέριβα τ' ἀμφίπολος, probabili quidem correctione, cum α et ον permisceri in libris constet, ipseque Ap. v. χέριβα, quo loco haec profert, non χέριβον ostendat, sed χέριβα.

306, 307. π', 231, 232. Scholl. B, Vict, Mosc.: ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς, ὅπου καὶ βωμὸς τοῦ ἔρκειου Διὸς ἦν, πρὸς ὃν μετὰ τὴν ἄλωσιν φρυγῶν (Vict. καταφρυγῶν) ἀπέσφακται.

308. γ', 276, 320 etc. comparatur Virg. A. 2, 689—691.

315. θ', 246.

316, 317. μόρφνον. genus aquilarum. Aristot. H. A. 9, 32.: — ἔτερον δὲ γένος ἔστιν αἰετῶν, δὲ πλάγγος καλεῖται, δεύτερος μεγέθει κ. ὥμη. οἰκεῖ δὲ βήσας, κ. ἄγκη, κ. λίμνας· ἐπικαλεῖται δὲ νητροφόνος, κ. μόρφνος· οὗ καὶ Ὁμ. μὲμνηται ἐν τῇ Πριάμων ἐξόδῳ. — notatio hujus nominis incerta est. v. H et Schu. h. v. Sch.: ἦτοι περὶ φό-

νους μεμορηκότα, τὸν φόνιον, ἢ μέλανα. ἢ ἄρπαγα. οἱ δὲ αἰετοῦ εἶδος. — idem: περκνόν. τὸν αὐτὸν τῶ προειρημένῳ μέλανα. ἀφ' οὗ καὶ τὸν μελαινόμενον καρπὸν περὶάζειν λέγομεν. ὑψορόφοιο. (γ', 423 etc.) ὑψηλοστέγον, ὑψηλοῦ.

318. ita Tryphon ap. Schol. A. item Sch., qui sic: εὐ ταῖς κλεισίῃν ἠρμοσμένη, ἀσφαλῆς. δύναται καὶ ὑφ' ἐν, ἢ ἢ εὐκλειστος. Odyss. σ', 293.: περόναι — κληῖσιν ἐγγράμτοις ἀραρυῖαι. libri vulgati, auctore Aristarcho: α. ἀφν., εὐκλήϊς, ἀραρυῖα. de voc. κληῖς dictum est ann. ad ξ', 168. cf. 455.

319—333. εἶσατο, apparuit, visus est. v. ann. ad μ', 118. — ἰάνθη, recreatus est. — αἰθούσης ἐριδούπου. v. ann. ad ι', 472. Sch.: ἐριδούπου. (Odyss. γ', 399, ο', 146 etc.) μεγαλοήχου. Voss.: lenkte darauf aus dem thor u. der dumpfumtöndenden halle. — Ἰδαῖος. praeco. 282. — δαΐφρων, peritus, prudens. v. ann. ad β', 23. — ἐφέπων. (ι', 177, π', 724 etc.), immittens, incitans. μάστιγι κέλευε. ψ', 642. — καρπαλί-

πόλλ' ὀλοφυρόμενοι, ὥσει θάνατόνδε κίοντα.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν πόλιος κατέβαν, πεδίου δ' ἀφίκοντο,
330 οἱ μὲν ἄρ' ἄφοροῖ προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο,
παῖδες καὶ γαμβροί.

mittit Jupiter Mercurium, qui senem, a nemine Graecorum visum, ad Achillem perducatur.

τῷ δ' οὐ λάθον εὐρύοπα Ζῆν'
ἐς πεδίου προφανέντε· ἰδὼν δ' ἔλεγε γέροντα.
αἴψα δ' ἄρ' Ἑρμείαν, υἱὸν φίλον, ἀντίον ἤϋδα·
„Ἑρμεία (σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν
335 ἀνδρὶ ἐταιρίσσαι, καὶ τ' ἔκλυες, ᾧ κ' ἐθέλῃσθαι),
βάσκ' ἴθι, καὶ Πριάμου κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν
ὡς ἄγαγ', ὡς μήτ' ἄρ' τις ἴδῃ, μήτ' ἄρ' τε νοήσῃ
τῶν ἄλλων Δαναῶν, πρὶν Πηλεϊονάδ' ἰκέσθαι.“
Ὡς ἔφατ', οὐδ' ἀπίθῃσε διάκτορος Ἀργειφόντης·
340 αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα,
ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕργῃν,

μωσ. α', 359 etc. — ὀλοφυρόμενοι. ε', 871 etc. — κίοντα. α', 348, λ', 284 etc. — πόλιος κατέβαν, ἔβαν κατὰ πόλιος, profecti erant per urbem, vel ex urbe. Odys. ω', 205.: οἱ δ' ἐπεὶ ἐν πόλιος κατέβαν, τάχα δ' ἀγρόν ἴκοντο etc. cf. α', 44, Matth. §. 581. — Ἑρμείαν. Quum ex Mercurii ministerio argumentum sibi sumserint critici nuperi, quo librum Ω Homero abjudicaret, eos refellit in Spicilegio ad vasa graeca Wagnerus. B. Montbel.: „Ce passage prouve ce que j'ai dit ailleurs (voy. les Observ. sur le v. 100 du 2. chant de l'Il. et 137 du 7. de l'Od.), que Mercure était une divinité propice, un dieu favorable aux mortels. Comme c'est ici Merc. et non Iris que Jupiter charge d'un message, le scholiaste dit que le poète prévient toute recherche à ce sujet, en nous instruisant de la cause qui fait préférer Merc.; c'est qu'il ne s'agissait pas ici d'une simple ambassade, puisque Jup. recommande à Merc., par amour pour Priam, de le dérober à tous les regards jusqu'à ce que celui-ci soit arrivé près d'Achille. Le scholiaste de Pierre Victorius fait observer aussi que Merc. est armé de la baguette destinée à endormir les gardes et à réveiller Priam. Quoique les scholies n'en disent rien, il est probable que ces observations étaient adressées à ceux qui s'autorisaient de ce passage pour soutenir que l'Iliade n'était pas du même auteur que l'Odyssee. En effet, dans l'Od. (ε', 29, cf. Od. κ', 277., où Mercure se rend

auprès d'Ulysse pour le préserver des malélices de Circé.) Jup. lui-même dit que Merc. est son messenger.“ cf. ann. ad Vitam Homeri, vol. 1. p 6.

335 — 338. Schol. A: ἐταιρίσσαι. φίλον γενέσθαι καὶ ἐταῖρον. Ap.: ἐταίρω γενέσθαι καὶ συνεργῶ. h. in Ven. 95.: Χαρίτων — αἴτε θεοῖσι Πᾶσιν ἐταιρίζουσι. ἀγαπάζειν id dicit 464. Voss.: männern gesellig zu nahen. vix aptum est huic loco id, quod legitur ap. Schol. Mosc.: — ἡ φιλοποιήσασθαι· πρὸς γὰρ τὸ φίλον αὐτὸν Ἀχιλλεῖ ποιῆσαι πέμπεται, quasi ἐταίρ. intelligendum esset ἐταιρίσαι τινά. sic quidem v', 456.: μερμηρίζεν, Ἥτινά που Τρώων ἐταρίσσαιτο, sibi socium adjungeret. — ἔκλυες, exaudire soles. — Πηλεϊονάδε, πρὸς Πηλεϊώνα. v. Scholl.

339 — 345. haec itidem leguntur Odys. ε', 43 — 49, et 340 — 342., paucis mutatis, ibidem α', 96. — διάκτορος. β', 103. — ὑπὸ — πέδιλα. β', 44 etc. — τὰ μιν φέρον etc. Virg., quo loco haec expressit, Aen. 4, 238.: dixerat. ille patris magni parere parabat Imperio; et primum pedibus talaria nectit Aurca, quae sublimem alis, sive aequora supra, Seu terram, rapido pariter cum flamine portant. alata dixit talaria Mercurii, more recentiorum: nam ap. Hom. soleas deorum non alis instructae sunt, sed divina vi portandi et sublimes extollendi illos praeditae; id quod pulcre ostendit J. H. Vossius in Epistolis mythol. 1, 19 — 22., qui ἡφαίστοτεῦτοις eas soleas annumerat. v. ann. ad

ἦδ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμα πνοιῆς ἀνέμοιο·
 εἴλετο δὲ ῥάβδον, τῆτ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει,
 ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει·
 345 τὴν μετὰ χερσίν ἔχων πέτετο κρατὺς Ἀργειφόντης.
 αἶψα δ' ἄρα Τροίην τε καὶ Ἑλλήσποντον ἴκανε·
 βῆ δ' ἰέναι, κούρω αἰσυμνητῆρι ζοικῶς,
 πρῶτον ὑπηνήτη, τοῦπερ χαριεστάτη ἦβη.

convenit Priamum personatus Mercurius, seque illi comitem offert ad ferendam opem noctu proficiscenti.

Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν μέγα σῆμα παρῆξ Ἴλοιο ἔλασσαν,
 350 στῆσαν ἄρ' ἡμιόνους τε καὶ ἵππους, ὄφρα πίοιεν
 ἐν ποταμῷ· δὴ γὰρ καὶ ἐπὶ κνέφας ἤλυθε γαῖαν.
 τὸν δ' ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν ἐφράσσατο κήρυξ
 Ἑρμεῖαν, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο, φώνησέν τε·
 „Φράζεο, Δαρδανίδη· φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.
 355 ἄνδρ' ὀρόω· τάχα δ' ἄμμε διαφράσειςσθαι δῖο.
 ἀλλ' ἄγε δὴ φεύγωμεν ἐφ' ἵππων, ἣ μιν ἔπειτα
 γούνων ἀψάμενοι λιτανεύσομεν, αἶ κ' ἐλεήσῃ.“
 Ὡς φάτο· σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο, δεΐδιε δ' αἰνῶς,

ν', 20. — ἅμα πν. ἀνέμοιο, celeritate ventorum. v. π', 149, τ', 415., Voss. l. c. p. 129. — ῥάβδον, τὸ κηρύκειον, caduceum, qua sopit excitatque viventes, animas autem mortuorum ad Inferos deducit. Virg. l. c.: *tum virgam capit; hac animas ille evocat Orco Pallentes, alias sub tristia Tartara mittit.* Schol. Vict.: ταύτην (τὴν ῥάβδον) Ἀπόλλων αὐτῷ ἔδωκεν, ὡς φησι Φερεικῆς. cf. h. Hom. in Merc. 529—532. — θέλγει, delent. μ', 255. Eichh. ann. ad Virg. Aen. 4, 553, 559.: „Quant au portrait de Mercure, imité d'Homère (Il. 2, 57. et 24, 347.), il a produit chez les modernes une foule de copies, représentant des messagers célestes. Les plus remarquables sont l'ange du Tasse (Jérusalem, ch. 1. st. 13.); ceux de Milton (Paradis, ch. 3, 624 et 636.); et celui de Klopstock (Messiade, ch. 9, 485.)“

347, 348. αἰσυμνητῆρι. sic Ven. B, Barocc., Cantabr., Mori liber, Townl., unus Vindob., Vrat. b., H. Vrat. d. αἰσυμνητῆρι, quod eodem recidit. Hesych. plane: αἰσυμνητῆρι. vulgo tamen habetur αἰσυνητῆρι, vocab. obscurum, forte, opinor, ortum, cum, v littera omissa propter μ similem, haec ipsa quoque supra scripta evanisset (αἰσυμνητῆρι, αἰσυνητῆρι, αἰσυνητῆρι). Schol. A.: αἰσυνητῆρι. Ἀρίσταρχος αἰσυμνητῆρι, τοῦτ' ἐστὶ βασιλικῷ. Sch.: αἰσυνητῆρι.

(scrib. κούρω αἰσυμνητῆρι.) βασιλικῷ νέφ. οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐντίμου, τηροῦντι τὰ αἴσια, ὃ ἐστὶ τὰ δίκαια. v. Schn. h. v. juveni regi pro regio, βασιλεῖ τὴν μορφήν ζοικῶσι, ut explicant Schol. B et alii, adscripto illo ex Odys. ν', 222.: ἀνδρὶ δέμας εἰκνῶα νέφ, — Πανακάλω, οἳοὶ τε ἀνάκτων παίδες ἔασι. Odys. ω', 252.: οὐδέ τί τοι δούλειον ἐπιπέσει εἰσοράσθαι εἶδος κ. μέγεθος βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικας. cf. ib. ρ', 416, ν', 194, Il. γ', 170. — Sch.: πρῶτον ὑπηνήτη. ἀχομῆνο γενειάξεν. ὑπηναι δὲ καλοῦνται αἱ τρίχες αἱ περὶ τὰ χεῖλη, ὃ μύσταξ ἄρτι φνόμενος. οἱ δὲ κοινῶς εἶπον τὸ γενεῖον. χαριεστάτη ἦβη. ὠραία ἀκμή.

349 — 361. σῆμα — Ἴλοιο. κ', 415. — ὄφρα πίοιεν Ἐν ποταμῷ. notum ἰδίωμα Graecorum. Phaedrus quoque fab. 25.: *ubi canes Currentes dicunt bibere in Nilo flumine.* v. Viger. p. 610, 611. — δὴ γὰρ, ἦδη γὰρ, jam enim. — Sch.: ἐξ ἀγχιμόλοιο. (δ', 529 etc.) ἐκ τοῦ συνέγγυς. (ἐφράσσατο, animadvertit. ψ, 450, 453 etc. — φράζεο. ε', 440 etc. — Ap., hoc versu adscripto: φραδέος συνετοῦ. ἀφραδέας dixit Odys. λ', 475, ἀφραδέας γ', 436 etc.) διαφράσειςσθαι. (β', 473 etc.) διαφραθήσεσθαι. — λιτανεύσομεν, λιτανεύομεν. — „σὺν χύτο. συγγεσθαι elegans hoc sensu, quod et Latini dicunt *confundi*. Suet.

- ὄρθαι δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμποίοι μέλεσσιν,
 360 στῆ δὲ ταφῶν· αὐτὸς δ' Ἐριούνιος ἐγγύθεν ἔλθων,
 χεῖρα γέροντος ἔλων, ἐξείρετο καὶ προσέειπε·
 „Πῆ, πάτερο, ἅδ' ἵππους τε καὶ ἡμιόνους ἰθύνεις
 νύκτα δι' ἀμβροσίην, ὅτε θ' εὐδουσι βροτοὶ ἄλλοι;
 οὐδὲ σὺγ' ἐδδειςσας μένεα πνειόντας Ἀχαιοὺς,
 365 οἳ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάροιοι ἐγγὺς ἔασι;
 τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο θοῆν διὰ νύκτα μέλαιναν
 τοσσάδ' ὄνειάτ' ἄγοντα, τίς ἂν δὴ τοι νόος εἴη;
 οὔτ' αὐτὸς νέος ἔσσι, γέρον δέ τοι οὔτος ὀπηδεῖ,
 ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνη.
 370 ἄλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὰ, καὶ δέ κεν ἄλλον
 σεῦ ἀπαλεξήσαιμι· φίλω δέ σε πατρὶ ἔβκω.“

amborum colloquium.

- Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 „οὔτω πη τάδε γ' ἔστι, φίλον τέκος, ὡς ἀγορεύεις.
 ἀλλ' ἔτι τις καὶ ἐμεῖο θεῶν ὑπερέσχεθε χεῖρα,
 375 ὅς μοι τοιούθ' ἤκεν ὀδοιπόρον ἀντιβολῆσαι,
 αἴσιον, οἷος δὴ σὺ δέμας καὶ εἶδος ἀγητός,
 πέπνυσαι τε νόσφ' μακάρων δ' ἔξ ἔσσι τοκῆων.“
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 „ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες·
 380 ἄλλ' ἄγε μοι τόδε εἶπε καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,

Caes. 7. “ *Ex Ern.* — ἐνὶ γναμποίοι μέλεσσιν. λ', 668 etc. — ταφῶν. ι', 193 etc. — Ἐριούνιος. ν', 72, 34 etc. — ἐξείρετο. ε', 756 etc.

363—371. νύκτα δι' ἀμβροσίην. β', 57. cf. ξ', 78. — μένεα πνειόντας. γ', 8. — Schol. Mosc.: ἀνάροιοι. (Od. κ', 459 etc.) ἀνάροιστοι τὴν γνάμην, ἐχθροί. — νύκτα θοῆν. κ', 394. — ὄνειάτα, χρήματα, res pretiosas. v. ann. ad ι', 91. — νόος, mens, consilium. quid cogitares facere? — οὔτ' αὐτός — χαλεπήνη. hyperbaton. ordo: οὔτ' αὐτὸς νέος ἔσσι, ἄνδρ' ἀπ. — χαλεπ., γέρον — ὀπηδεῖ. vidit hoc H. Stephanus, alii non videntes turbant propter similia Odys. π', 71. et φ', 132. Sch.: ἀπαμύνασθαι. ἀποκαλύσαι, ἀποδιώξαι. (ὅτε — χαλεπήνη. τ', 183.) οὐδέν. νῦν οὐδαμῶς. ἀπαλεξήσαιμι. (Odys. ρ', 364.) ἀποστρέψαιμι.

373. οὔτω πη τάδε γ' ἔστι, ita quidem hoc est; verum est, quod dicis, me imprudenter profectum esse noctu, senem cum sene. — φίλον τέκος. 425. ejusmodi nomine compellari a senioribus solent juniores, et illi vicissim

ab his patris, velut Priamus 362. v. ann. ad κ', 192.

374—377. ὑπερέσχεθε χεῖρα. δ', 249 etc. — Sch.: ὀδοιπόρον. συνοδόν. — (ἀντιβολῆσαι. δ', 342 etc.) αἴσιον. δεξιόν, δίκαιον. (semel αἴσιον, saepe dixit αἴσιμον, αἴσιμα etc., sed diverso sensu. v. ζ', 62, θ', 72, Odys. ψ', 14 etc. — εἶδος ἀγητός. ε', 787 etc.) πέπνυσαι. συνετός εἶ, πεπαιδευσαι. semel dixit, πεπνυμένους autem saepissime. — μακάρων — τοκήων. beatos dicit parentes, quorum talis sit filius. nugantur vett., qui, opes parentum Mercurii praedicari putantes, quos parentes haud novit Priamus, omne genus felicitatis, formam, prudentiam, opulentiamque, his verbis significasse Homerum sibi persuaserunt. ad ipsam triadem Peripateticorum delabuntur Pseudoplatarchus vita Homeri et Scholiastae, quorum Victorii: τριάς ἀγαθῶν, inquit, ἀπὸ ψυχῆς ἢ (scr. καὶ) τύχης. imo hisce probatum iuerunt, fuisse Homerum Peripateticum. „notum est enim, sectas esse sibi omnes vindicasse. v. vel Seneca epist. 88.“ *Ex H.*

379. α', 286 etc.
 380. κ', 384, 405, infra 656, Odys. α', 169 etc.

ἤε πη ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
 ἄνδρας ἐς ἀλλοδαπούς, ἵνα περ τάδε τοι σόα μίμνη;
 ἢ ἤδη πάντες καταλείπετε Ἴλιον ἱρήν,
 δειδυῖες; τοῖος γὰρ ἀνὴρ ὄριστος ὄλωλε,
 385 σὸς παῖς· οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδευέτ' Ἀχαιῶν.
 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 „τίς δὲ σύ ἐσσι, φέριστε, τέων δ' ἐξ ἐσσι τοκῶν,
 ὅς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἐνίσπες;“

Achillis se ministrum dicit Mercurius.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 390 „πειρᾷ ἔμεῖο, γεραιῆ, καὶ εἴρεαι Ἐκτορα δῖον.
 τὸν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχη ἐνὶ κυδανείῳ
 ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα, καὶ εὖτ' ἐπὶ νηυσὶν ἐλάσσας
 Ἀργείους κτείνεσκε, δαΐζων ὀξεί χαλκῶ.
 ἡμεῖς δ' ἐσταότες θαυμάζομεν· οὐ γὰρ Ἀχιλλεὺς
 395 εἶα μάρασθαι, κεχολωμένος Ἀτρείωνι.
 τοῦ γὰρ ἐγὼ θεράπων, μία δ' ἦραγε νηὺς εὐεργής·
 Μυρμιδόνων δ' ἐξ εἰμι, πατήρ δέ μοι ἐστὶ Πολύκτωρ.
 ἀφνειὸς μὲν ὄγ' ἐστὶ, γέρον δὲ δὴ, ὡς σύπερ ὦδε·
 ἐξ δὲ οἱ νῆες ἕασιν, ἐγὼ δὲ οἱ ἔβδομος εἰμι.
 400 τῶν μετὰ παλλόμενος κλήρω λάχον ἐνθάδ' ἔπεσθαι·
 νῦν δ' ἦλθον πεδίονδ' ἀπὸ νηῶν· ἠῶπεν γὰρ
 θήγονται περὶ ἄστν μάχην ἐλίκωπες Ἀχαιοί.
 ἀσχάλωσι γὰρ οἶδε καθήμενοι, οὐδὲ δύνανται
 ἴσχειν ἐστυμένους πολέμου βασιλῆες Ἀχαιῶν.“
 405 Τὸν δ' ἡμίβητ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 „εἰ μὲν δὴ θεράπων Πηληϊάδεω Ἀχιλλῆος
 εἶς, ἄγε δὴ μοι πᾶσαν ἀληθείην κατάλεξον,
 ἢ ἔτι πάρ νηῆσβιν ἐμὸς παῖς, ἤε μιν ἤδη
 ἦσι κυβὶν μελεῖστί ταμῶν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς.“

381, 382. notant Scholl. B et Vict., id revera factum esse, cum Polydorum filium in Thraciam mitteret Priamus, auctore Euripide Hecuba.

384, 385. ὄριστος. λ', 288 etc. μάχης, quod ad pugnam bellumque atinet. — οὐκ ἐπεδευέτο. Schol. B: οὐχ ὑστέρειεν. v. ε', 636, ψ', 483, 484, etc.

387, 388. τίς δὲ — φέριστε. ζ', 123, ο', 247. — Sch.: τέων. (Odys. ζ', 119, κ', 39 etc.) τίνων. (Matth. §. 152. ann. etc. — ὅς μοι. Venetus uterque, Townl., Vrat. A, ed. Rom., H: ὡς μοι. — καλὰ, καλῶς, εὔ.) οἶτον. (γ', 417 etc.) μόρον. — ἀπότμου, infelicitas. cf. Odys. ν', 140, α', 219. — ἐνίσπες. β', 80 etc.

390—396. πειρᾷ ἔμεῖο, καὶ εἴρεαι Ἐκτορα δ. hendiadys: me tentans de Hectore sciscitaris? cf. 433. — μάχη κνδ. ζ', 124 etc. — δαΐζων.

ἦ, 247 etc. — εὐεργής. Odys. θ', 567, μ', 166 etc.

398. sic Harl., Townl., Mosc. 2. et unus Vindob. vulgo: ὄδ' ἐστί. v. ann. ad 207.

400—404. παλλόμενος, sortitus. ο', 191. — ἐλίκωπες Ἀχ. α', 389, γ', 190. — ἀσχάλωσι. β', 293 etc. — καθήμενοι, sedentes, otiosi. v. α', 134, σ', 305. — Sch.: ἴσχειν. ἐπίσχειν, κολύσαι. „ἐστυμένους πολέμου, ut ἐστυμένους περ ὁδοῖο Odys. δ', 733, ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο ibid. α', 309 etc.; vel ἴσχειν πολέμου, retinere a bello.“ Ex H. v. Matth. §§. 316. et 331.

407—409. πᾶσαν ἀληθείην κατ. h. e. p̄n τὸ ἀληθές, dic verum, nihil reticescens. „similiter ψ', 361, Odys. ρ', 122, ἦ, 297“ etc. Ex H. — Sch.: μελεῖστί. κατὰ μέλος, membratim. „cf. Schol. B, Hesych. διαμε-

de corpore Hectoris bonum animum habere jubet Priamum: neque enim id canes dilaniasse.

- 410 Τὸν δ' αὐτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 „ὦ γέρον, οὐπω τόγγε κύνες φάγον, οὐδ' οἰωνοί,
 ἀλλ' ἔτι κείνος κείται Ἀχιλλῆος παρὰ νηϊ
 αὐτως ἐν κλισίῃσι· δυωδεκάτῃ δέ οἱ ἡὼς
 κειμένῳ, οὐδέ τί οἱ χρώς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ
 415 ἔσθουσ', αἶ ῥά τε φάτας ἀρηιφάτους κατέδουσιν.
 ἦ μὲν μιν περὶ σῆμα εἰὼ ἑτάροιο φίλιον
 ἔλκει ἀκηδέστως, ἡὼς ὅτε δια φανήῃ·
 οὐ δέ μιν αἰσχύνει. θηοῖό κεν αὐτὸς ἐπελθὼν,
 οἶον ἑρσῆεις κείται, περὶ δ' αἶμα νένιπται,
 420 οὐδέ ποθι μιαρὸς. ξὺν δ' ἔλκεα πάντα μέμνηκεν,
 ὅσσ' ἐτύπη· πολέες γὰρ ἐν αὐτῷ χαλκὸν ἔλασσαν.
 ὡς τοι κήδονται μάκαρες θεοὶ νῖος ἕηος,
 καὶ νέκνός περ ἕόντος, ἐπεὶ σφι φίλος πέρι κῆρι·“
 Ὡς φάτο· γήθησεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἀμείβετο μῦθον·
 425 * „ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν καὶ ἐναίσιμα δῶρα διδοῦναι

λεῖστί idem dixit Odys. ι', 291. et σ', 349. “ Ex H. et Kraus.

413—422. αὐτῶς, sic ut ante jacuit, incolumis. „Schol. Vict. emendat.: αὐτῶς (sic, ut plerique libri. v. α', 133.) ὁμοίως τῷ ὅτε μετήλλαξεν, pariter ut vita excessit“ Ex H. — χρώς, corpus. δ', 510 etc. — σήπεται. β', 135, τ', 27., qui locus omnino comparandus est. v. et supra 14—21. — ἀρηιφάτους. τ', 31, Odys. λ', 41. — ἀκηδέστως. χ', 465. — Sch.: θηοῖό κεν. (ἦ, 444, ψ', 728 etc.) θανατίας εως ἄν. — „Schol. Vict.: ἑρσῆεις. δεδρῶσι μένος, ὑγρότητα ἔχων, οὐ κατεσκελετευμένος. τοῦτο γὰρ διὰ τὴν νεφέλην Ἀπόλλων (ψ', 188.), ὡς πού φησιν (ξ', 350, 351.) ἐπὶ δὲ νεφέλην ἔσσαντο, στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἑέρσαι. similiter Scholl. B et Mosc. Ap.: ἑρσῆεις. δροσάδης κ. ἀπαλός· οἶον ἑέρσ. κείται. καὶ (ξ', 348.) λωτόν θ' ἑρσῆεντα etc. infra 757.: νῦν δέ μοι ἑρσῆεις καὶ πρόσφατος ἐν μέγαροισι κίσαι. annotavit Ern., similiter Latinos roscidum dicere pro tenero, molli, pulcro.“ Ex H. — νένιπται, ablutum est. ἦ, 425.: ἀλλ' ὑδατι νίζοντες ἀπο βρότον αἱματόεντα. cf. λ', 828, 829 etc. — μιαρὸς ἐστὶ. Sch.: μεμιασμένος. idem: μέμνηκε. (637.) συμμνηκε. (clausa sunt. negavit Aristot., auctore Schol. Vict., cadaverum vulnera coire; sed ita natura comparatum esse, ut hient, oris seu labiis disjunctis. recte ille; sed cura deorum (ψ', 184—191.) contrarium nunc evenit in

corpore Hectoris. Suidas v. μεμνηκότα — ἐν παρατηρήσεως [ex observatione peritorum] Ὅμηρος φησι, τῶν ἐν πολέμῳ τραπέντων τὰ τραύματα μὴ μύειν, μόνον δὲ τοῦ Ἑκτορός κατὰ θείαν πρόνοιαν.) ἐτύπη. ἐκ χειρὸς ἐτρόπῃ. — πολέες — ἔλασσαν. χ', 369—375. — ἑῆος, ἀγαθοῦ. v. ann. ad α', 393. — φίλος ἐστὶ.

425—430. καὶ ἐναίσιμα etc. etiam diis justa praebere, non solum hominibus. Sch.: ἐναίσιμα. (β', 353, ξ, 519, Odys. ρ', 321 etc.) καθήκοντα. „justa, debita dona, h. e. sacrificia, ab αἶσα, portio.“ Ex H. — διδοῦναι insolenter dixit pro διδόναι. E:—τινὰ τῶν ἀντιγράφων ἐτόλμησαν γράψαι διδοῦναι πρὸς ὁμοιότητα ἴσως τοῦ τιθεῖναι τιθεῖναι διὰ διφθόγγον, ἢ τιθῆναι διὰ τοῦ η, ἐξ οὗ τὸ τιθῆμεναι, παθὸν οὕτω πρὸς εὐχρηστίαν μέτρον. hoc Catone contenti fuerunt editores. sed vereor ne Homeri esse arbitremur id, quod est librarium, genuina infusantium. nam quid, quaeso, est, quod poëtam coëgisse dicamus, ut inusitatam formam usurparet? cave credas metrum, ut putat E. poterat enim ille salvo metro dicere: ὦ τέκος, ἦ ῥ' ἀγαθὸν διδόναι καὶ ἐν. δῶρα αἶθ. accedit, quod pleraque exemplaria Eustathii aevo habuerunt διδόναι, ut hodieque Vrat. A et ed. Romana. id invenientes Mettrici videntur male correxisse, cum non meminissent, saepe interpretationes fraudi fuisse verbis rarioribus. quid multa? dixit, opinor, noster ἐναίσιμα δῶρα τι-

- ἀθανάτοις! ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐμὸς πάϊς, εἶ ποτ' ἔην γε,
 λήθεται ἐνὶ μεγάροισι θεῶν, οἷ' Ὀλυμπον ἔχουσι.
 τῷ οἱ ἀπεμνήσαντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ τόδε δέξαι ἐμεῦ πάρα καλὸν ἄλεισον,
 430 αὐτόν τε θῦσαι, πέμψον δέ με σὺν γε θεοῖσιν,
 ὄφρα κεν ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀφρῖκωμαι.“

Priami dona recusans Mercurius aurigat, et sopitis custodibus invehitur
 in castra Graecorum.

- Τὸν δ' αὖτε προσέειπε διάκτορος Ἀργειφόντης·
 „πειρᾷ ἐμεῖο, γεραιέ, νεωτέρου, οὐδέ με πείσεις,
 ὅς με κέλειαι σέο δῶρα παρ᾽ Ἐχιλλῆα δέχεσθαι.
 435 τὸν μὲν ἐγὼ δεῖδοικα καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι
 συλεύειν, μὴ μοί τι κακὸν μετόπισθε γένηται.
 σοὶ δ' ἂν ἐγὼ πομπὸς καὶ κε κλυτὸν Ἄργος ἰκοίμην,
 ἐνδυνκέως ἐν νηϊ θοῇ ἢ πεζὸς ὁμαρτέων·
 οὐκ ἂν τίς τοι, πομπὸν ὀνοσδάμενος, μαχέσαιο.“
 440 Ἥ, καὶ ἀναΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους
 καρπαλίμως μάστιγα καὶ ἠνία λάζετο χερσίν,
 ἐν δ' ἔπνευσ' ἵπποισι καὶ ἡμίονοις μένος ἦν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πύργους τε νεῶν καὶ τάφρον ἵκοντο,
 οἱ δὲ νέον περὶ δόρυπα φυλακτῆρες πονέοντο.
 445 τοῖσι δ' ἔφ' ὕπνου ἔχευε διάκτορος Ἀργειφόντης
 πᾶσιν· ἄφαρ δ' ὤϊξε πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὄχῆας,

θῆναι ἀθανάτοις, *justa dona ponere*
 seu *persolvere diis*. dixere Graeci vulgo
 τιθέναι τόκον, εἰσφορὰς etc. id
 poëta eleganter transtulit ad sacrificia,
 quae velut *justa homines praebent diis*.
 Virg. A. 8, 61.: *mihī victor honorem*
Persolves etc. insolens illud *τιθῆναι* boni
 viri illi, qui olim descriperunt char-
 tās antiquas, interpretati fuerint *διδό-*
ναι, quod apertum quia multis placuit,
 mox e margine in ipsum ordinem immi-
 grasse videtur, ut fieri solet in hoc ge-
 nere. velut apud Plautum Curculione,
 4, 3, 3., vulgo haec leguntur: *nunc nisi*
tu mihi propere properas dare jam tri-
ginta minas, Quas ego apud te deposi-
vi, vitam propera ponere; sed in edd.
 mediis: *dare triginta minas*, exclusa
 particula *ταυτολόγῳ*, quam nemo requi-
 siverit. at *dare* metro non sufficit. nempe
 simili mēda id scriptum esse arbitror,
 cum Plautus dedidit, eleganti parono-
 masia: *nunc nisi tu m. pr. properas po-*
nere trig. minas etc. — εἶ ποτ' ἔην
 γε. γ', 180. — ἀπεμνήσαντο, *me-*
minere, ut Hesiodus Theog. 503.: οἷ' οἱ
 ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιᾶων. semel
 hoc dixit, saepius autem ἐπιμνήσθαι, et
 habent hoc ipso loco aliquot MSS. et
 vet. edd. praeter Rom. ἐπεμνήσαντο.
 — θανάτοιο π. αἴσῃ. 750. cf. α',

418 etc. — ἄλεισον. λ', 774. — „αὐ-
 τὸν τε θῦσαι, et me ipsum tutare,
 αὐτόν, ἐμὲ αὐτόν, ut inferius 503.
 similiter, ubi altera persona agitur, αὐ-
 τὸν est *seautόν*, velut β', 263. cf. Reiz.
 ann. ad Hesiod. Theog. 470. in ed.
 Wolf., et Fischer. Animadv. ad Weller.
 t. 2. p. 238.“ E Krauseo.

433 — 439. *πειρᾷ ἐμεῖο*. 390. —
 Scholl. B. Vict., Mosc.: *παρ᾽ Ἐχιλλῆα*.
 ἐκτὸς Ἀχιλλῆος, ἢ *χορῆς*, ὡς τὸ (μὴ
 με) *παρ᾽ ἄγε νῆα* (Odys. ο',
 200.), καὶ πολλὸν δὲ *παρ᾽ Ἐλά*
φῦκος ἔχευεν. ι', 7. *seorsum ab*
Achille, clam Achille. — *δείδοικα*.
 α', 555 etc. — *κῆρι*. 61. sic *θυμῶ* pro
 ἐν *θυμῶ* 236. — *ἐνδυνκέως*. 158. —
 Sch.: *ὁμαρτέων*. (μ', 400 etc.) *συν-*
τηχῶν. ἀκολουθῶν. ὀνοσδάμενος.
 (δ', 535, ι', 55 etc.) *καταφρονήσας*.

440 — 446. *ἀναΐξας ἄρμα*, αἴξας
 ἀνὰ ἄρμα. — *νεωστὶ*, modo, ut
 Odys. γ', 318.: *κείνος γὰρ νέον ἄλλοθεν*
εἰλήλουθεν Ἐκ τῶν ἀνθρώπων. cf. Ap.
 h. v. et infra 475. — Schol. Vict.: *δόρυ-*
πα, ὡς *λύχνα*. — *praeterea E compa-*
rat τὸ ζυγόν, τὸ δεσμὸν, τὸ κέλευθον.
 v. θ', 502, ι', 66, 88., collata ann. ad
 β', 381. — *φυλακτῆρες*, φύλακας.
 ι', 66, 80, 85 etc. — *ὄχῆας*. Townl.:

ἔς δ' ἄγαγε Πριάμον τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ἐπ' ἀπήνης.

aperit deus fores tabernaculi Achillei, et, investis Priami donis, ipsum introire jubet; tum, deposita persona hominis, redit in Olympum.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ κλισίην Πηληϊάδεω ἄφικοντο
 ὑψηλὴν, τὴν Μυρμιδόνες ποίησαν ἄνακτι,
 450 δούρ' ἐλάτης κέρσαντες (ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν
 λαχνηέντ' ὄροφον, λειμωνόθεν ἀμήσαντες,
 ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι
 σταυροῖσιν πυκνοῖσι· θύρην δ' ἔχε μῦνος ἐπιβλής
 εἰλάτινος, τὸν τρεῖς μὲν ἐπιβόησσεσκον Ἀχαιοί,
 455 τρεῖς δ' ἀναοίγσεσκον μεγάλην κληῖδα θυράων,
 τῶν ἄλλων, Ἀχιλεὺς δ' ἄρ' ἐπιβόησσεσκε καὶ οἶος),
 δὴ ῥα τόθ' Ἐρμείας ἑριούνιος ὦξε γέροντι.
 ἔς δ' ἄγαγε κλυτὰ δῶρα ποδώκεϊ Πηλείωνι,
 * ἔξ ἵππων δ' ἀπέβαινεν ἐπὶ χθονί, φώνησέν τε·
 460 „ὦ γέρον, ἦτοι ἐγὼ θεὸς ἄμβροτος εἰλήλουθα,
 Ἐρμείας· σοὶ γὰρ με πατὴρ ἕμα ποιμπὸν ὀπάσσειν.
 ἀλλ' ἦτοι μὲν ἐγὼ πάλιν εἶσομαι, οὐδ' Ἀχιλλῆος
 ὀφθαλμοὺς εἶσειμι· νεμεσσητὸν δέ κεν εἶη,
 ἀθάνατον θεὸν ὦδε βροτοὺς ἀγαπαζέμεν ἄντην.
 465 τύνη δ' εἰσελθὼν λαβὲ γούνατα Πηλείωνος,
 καὶ μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠυκόμοιο
 λίσσεο, καὶ τέκεος, ἵνα οἱ ξὺν θυμὸν ὀρίνης.“

ὄχηα, ut 566. cf. μ', 121, 291, ν', 124, sed etiam μ', 455 et 460.

450—458. Sch.: δούρα. νῦν ξύλα. (ἐλότης. ξ', 287.) κέρσαντες. (λ', 559, ξ', 466 etc.) περιόψαντες, σχίσαντες. — ἔρεψαν ὄροφον, germ. sie dachten das Dach, more Graecorum dixit, quem attigi ann. ad δ', 324, σ', 245 etc. non magis autem differunt inter se vocabb. ὄροφος et ὄροφή, quam γόνος et γονή, ἦχος et ἦχή, τρόχος et τροχή, φόνος et φονή, nec concesserim Pseudodidymo, ὄροφον esse εἶδος καλάμων πρὸς ὄροφὴν ἐπιτηδείου, quod genus calami ignorant Theophrastus et plantarum historiae scriptores. sed calamos poeta vocat ὄροφον, quia illis integebantur domus et conclavia. — Sch.: λαχνηέντ' ὄροφον. τὸν δασύν. λέγει δὲ τὴν ἀπὸ τῆς καλάμης ὕλην, καὶ τῆς τούτων κόμης. (Plin. H. N. 24, 11, secundum Dioscoridem: arundinum lanugo [ἢ ἀνθήλη τῶν καλάμων], illita auribus, obtundit auditum.) λειμωνόθεν ἄμ. (v. ann. ad 165.) ἐκ λειμῶνος θερίσαντες. σταυροῖσιν. (Odyss. ξ', 11.) ὄξειαι ξύλοις, σκόλοψι. (, hinc apparet, Graecorum κλισίας fuisse tuguria, stipitibus compacta. v. excurs. 17. ad Virg. Aen. 1.“ etc. H.

cf. Körkei Kriegsw. d. Gr. p. 180, 181.) ἐπιβλής. (intell. ὀχεύς.) ὁ τῆς θύρας ἐπιβαλλόμενος μοχλός. ἐπιβόησσεσκεν. ἐπέβαλλεν, ἐπέκρουεν, * ἢ μετέτιθετο. * scribamus ἦγονν ἐπετίθετο. fefellit compendium τοῦ ἦγονν, de quo Bast. ap. Bredow. Epist. Paris. p. 53 seqq. — ἀναοίγσεσκον. praeposito verbalis haud elisa. v. ann. ad 42. — κληῖδα. τὸν μοχλόν. v. ann. ad 318. — δῶρα Πηλείωνι, ut Hesiodus Th. 93.: τοίη τοι Μουσέων ἱερῇ δόσις ἀνθρώποισι. v. ann. ad τ', 35.

459. alienus est dativus. scribamus ἐπὶ χθόνα, ut λ', 618.: αὐτοὶ μὲν ὁ ἀπέβησαν ἐπὶ χθόνα etc. α et ι alias quoque permixta deprehendas.

462—467. πάλιν εἶσομαι, redibo. v. φ', 335 etc. — νεμεσσητὸν, indignum. — βροτοὺς ἀγαπαζέμεν. idem in superioribus, 335., dixit ἀνδρὶ ἔταιρίσσαι. interpres lat.: mortales fovere palam. Voss.: denn unsterblich gott für sterbliche sorgte so sichtbar. — τύνη. ε', 485 etc. — „ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνης. nunc τὴν εἰς ἔλεον κίνησιν notat; at infra 568. τὸν εἰς χόλον ἐρεθισμόν. cf. 560.“ Ex H.

supervenit Achilli Priamus, eique supplicat pro filio redimendo.

- Ὦς ἄρα φωνήσας ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον
 Ἐρμείας· Πρίαμος δ' ἐξ ἵππων ἄλτο χαμαῖς,
 470 Ἰδαῖον δὲ κατ' αὐθι λίπεν. ὁ δὲ μίμνεν ἐρούκων
 ἵππους, ἡμίονους τε· γέρον δ' ἰθύς κλεν οἴκου,
 τῇ δ' Ἀχιλεὺς ἕζεσκε διΐφιλος. ἐν δὲ μιν αὐτὸν
 εὖο· ἔταροι δ' ἀπάνευθε καθέλιατο. τῷ δὲ δὴ οἶω,
 ἦρως Ἀντομέδων τε, καὶ Ἄλκιμος, ὄζος Ἄρηος,
 475 ποίπννον παρεόντε· νέον δ' ἀπέληγεν ἐδωδῆς,
 ἔσθων καὶ πίνων, ἔτι καὶ παρέκειτο τράπεζα.
 τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἄγχι δ' ἄρα σιὰς
 χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα, καὶ κύσε χεῖρας
 δεινὰς, ἀνδροφόνους, αἶ οἱ πολέας κτάνον νῆας.
 480 ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πνικινὴ λάβη, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
 φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξίκετο δῆμον,
 ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας,
 ὡς Ἀχιλεὺς θάμβησεν, ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα,
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 485 τὸν καὶ λιβδόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπε·

febilis Priami oratio.

„Μνησθαι πατρὸς σοῖο, θεοῖς ἐπιεικέλ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου, ὥσπερ ἐγὼν, ὄλοφ' ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 καὶ μὲν που κεῖνον περυναίεται ἀμφὶς ἕοντες

470—483. ἐρούκων. λ', 48 etc. — ἰθύς οἴκου. ε', 849 etc. — ἐν δὲ, ἔνδον δέ. praepositio sensu adverbii. Matth. §. 594. — Alcimus idem qui Alcimedon π', 197 etc. — ὄζος Ἄρηος. β', 540 etc. — ποίπννον. α', 600, β', 155 etc. — νέον. 444. — ἔσθων, ἐσθίων. θ', 231.: ἐσθοντες κρέα πολλά. — ἄτη πνικινὴ, magna calamitas. dictum, ut πνικινὸν ἄχος π', 599. Sch.: ἔθος ἦν παρὰ τοῖς παλαιοῖς, τὸν ἀκούσιον φόνον ἐργασάμενον φεύγειν ἐκ τῆς πατρίδος, κ. παραγίνεσθαι εἰς τινος οὐκίαν ἀνδρὸς πλουσίου, κ. καθίξειν ἐπὶ τῆς οὐκίας (imo: ἐστίας. vidit H.), συγκεκαλυμμένον, καθαρσίον δεόμενον. exempla καθάρσεως habentur ap. Herod. 1, 35, Paus. 2, 31, Apollod. 2, 6, 2; 3, 13, 2; Apollon. Rhod. 4, 700 et seqq., quae loca H commemoravit. ipsum poëtam evolvi jussit Montbel. ψ', 84—90 et Odys. ο', 224. sic ap. Schillerum Johannes parricida veste obvolutus supplicat Tellio. — ἀφνειοῦ. β', 570 etc. — θάμβος, θάμβησεν. α', 199, γ', 342 etc.

486—506. exemplar orationis ad com-movendam miserationem compositae; de quo Quintil. 10, 1, 49.: epilogus quidem quis unquam poterit illis Priami rogan-

tis Achillem precibus aequari? cf. Dionys. Hal. Art. rhet. 9, 15., Rollin *Traité des Etudes* etc. — Sch.: τηλίκου. τοῦ αὐτῆν ἡλικίαν ἔχοντος. (Peleum senem decrepitem vidimus τ', 334—336. Schol. Vict.: Ζηνόδοτος πρεσβύτερον Πηλέα φησὶν· ἐπεὶ γε συστρατεύσας Πηλεῖ Ἡρακλῆς ἀπέδοτο Ἡσιόνη μικρὸν ὄντα τὸν Πρίαμον. E quoque multo majorem natu esse ait Peleus, qui comes fuerit Herculi in expeditione ista, cum captus est Laomedontis puer Priamus, tum Podarces dictus. v. Apollod. 2, 6, 4. sed recte H primum haec ἔξω τοῦ ἔπους esse dicit; deinde per se inepta esse: nam in mythis semel poëtarum usu receptis non quaeri de annis; sumi certas heroum γενεάς, ad quas pleraque revocentur; quemadmodum Peleus interfuisse dicatur expeditioni Argonautarum; item venationi Calydoniae; minus etiam poëtas con-nubia ad veritatem temporumque rationes exigere. — ὥσπερ ἐγώ. proprie dictum oportuit ἡλικίος ἐγώ. sic ὄσσον et ὡς sibi respondent Odys. η', 108, 109., ut Schol. Vict. annotavit. est sane Hom. in hoc genere negligentior. — ὄλοφ', pernicioso, funesto. v. γ', 133 etc. — γήραος οὐδῶ. χ', 60 etc. — καὶ—τεῖροσσι. non revera sic esse ait, sed

- τείρους, οὐδέ τις ἔστιν ἀρήν καὶ λοιγὸν ἀμῦναι·
 490 ἀλλ' ἦτοι κείνός γε, σέθεν ζώοντος ἀκούων,
 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἤματα πάντα
 ὄψεσθαι φίλον υἷον, ἀπὸ Τροίηθε μολόντα·
 αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐτινά φημι λελειφθαι.
 495 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν·
 ἔννεακαίδεκα μὲν μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναιῖες.
 τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὃς δέ μοι οἶος ἔην, εἴρυτο δὲ ἄστν καὶ αὐτούς,
 500 τὸν σὺ πρῶην κτείνεις, ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 Ἔκτορα. τοῦ νῦν εἵνεχ' ἰκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι ἄποινα.
 ἀλλ' αἰδέιο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλέησον,
 μνησάμενος σοῦ πατρός! ἐγὼ δ' ἐλεεινότερός περ·
 505 ἔτλην δ', οἳ οὔπω τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 ἀνδρὸς παιδοφόνιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.“

motus Achilles illius precibus collacrimat, et solatur senem.

- Ὡς φάτο· τῷ δ' ἄρα πατρός ὕφ' ἕμερον ὦρθε γόοιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χεῖρός ἀπάσκατο ἦμα γέροντα.
 τῷ δὲ μνησαμένω, ὁ μὲν Ἔκτορος ἀνδροφόνιο,
 510 κλαῖ' ἀδινά, προπάροιδε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἐλυσθείς·
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὸν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἔα γόοιο τετάρπετο διὸς Ἀχιλλεὺς,
 [καὶ οἳ ἀπὸ πραπίδων ἦλθ' ἕμερος ἦδ' ἀπὸ γυίων,]
 515 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὦρτο, γέροντα δὲ χεῖρός ἀνίστη,

fieri posse ut ita sit, quae vis est ποῦ
 particulae. Schol. Vict.: ὁ μὲν ἀντὶ
 τοῦ μήν. hos versus H ansam dedisse
 putat Tragicis ad fingendum Pelei grand-
 aevi calamitates.) ἀμφὶς ἔόντες. πε-
 ρὶ αὐτόν οἰκοῦντες. — ἀρήν. v. ζ',
 485. — λοιγόν. α', 67 etc. — ἐπὶ
 τ' ἔλπεται, et porro sperat. — παν-
 ἀπατμός εἰμι. — ἰῆς ἐκ νηδύος,
 uno ex ventre Hecubae. plures uxores
 duxit Priamus, more barbarorum, quem
 notant Athenaeus 13. p. 556. et, illum se-
 cutus. E h. l., cum pellices tantum ha-
 bere liceret Graecis, et ne id quidem
 impune omnibus, quod vel ex Agamemno-
 nis caede intelligas, cui caedi Cassandreae
 amorem praetendit Clytaemnestra. v. φ',
 84 — 88 et ann. ad α', 31, ι', 664. —
 εἴρυτο. π', 542. — αὐτούς, τοὺς
 ἀστούς. — ἀπερείσι ἄποινα. α',
 13 etc. — αὐτόν τε. intell. ἐμὲ, ut
 430. — ἔτλην δὲ, sustinui enim. 519.
 — ἐπιχθόνιος. α', 266 etc. — ἀν-
 δρός — ὀρέγεσθαι. hyperbaton, si-

quidem ordo hic est: ὁρ. στόμα ποτὶ
 χεῖρε ἀνδρὸς παιδ., ore admoveri ma-
 nibus viri ejus, qui filium occiderit. Schol.
 Vict.: χεῖρε δυνῶς. εἶπε γάρ (478).
 καὶ λαβε (κύσε) χεῖρας Δεινῆς
 etc. item Sch.: τοῦ φονέως μου τῶν παι-
 δων τὰς χεῖρας προσάγειν τῷ στόματι,
 καὶ φιλεῖν. sed graece χεῖρε ὀρέγεσθαι
 non potest intelligi alterius admovere
 manus. nec gestum illum Thetidis α',
 501. manu fecisse dicitur Priamus.
 507—510. πατρός. genit. causae.
 ἕμερον—γόοιο. ψ', 14. — ἦκα. γ',
 155 etc. — ἐλυσθείς. ψ', 393. —
 γόοιο τετάρπετο. ψ', 10, ι', 701,
 infra 633.
 514. versus ineptus. Schol. Vict.:
 ἀθετεῖ ὁ Θράξ (Dionysius Thrax). ὁ
 γὰρ ἕμερος περὶ μόνην τὴν ψυχὴν. —
 „possis commemorare, tanquam simile,
 illud ζ', 140.: θάρσος ἐνὶ φρεσὶ θῆκε,
 καὶ ἐκ δέος εἴλετο γούνατον: sed metus
 sentitur pedibus maxime et manibus.“ H.
 515—526. χεῖρός. χεῖρι. v. π', 406,

οικτειρων πολιον τε κερη, πολιον τε γενειον,
και μιν φωνησας ξεπα πτεροεντα προσηυδα·

verba facit Achilles de varia fortuna mortalium.

- „Α δειλ', η δη πολλα κακ' ανσχεο σον κατα θυμον!
πωσ ετλης επι νηας Αχαιων ελθεμεν οϊος,
520 ανδρος ες οφθαλμους, ος τοι πολεας τε και εσθλους
υϊεας ξεναριξα; σιδηρειον νυ τοι ητορ.
αλλ' αγε δη κατ' αρ' ξευ επι θρονου· αλγεα δ' εμπης
εν θυμω κατακεισθαι εασομεν, αγνυμενοι περ.
ου γαρ τις προηξισ πελεται κρουοιο γοιο.
525 ως γαρ επεκλωσαντο θεοι δειλοισι βροτοισι,
ζωειν αγνυμενοις· αυτοι δε τ' ακηδες εσιν.
δοιοι γαρ τε πιθοι κατακεινται εν Λιός ουδει
δωρων, οϊα διδωσι, κακων, ετερος δε τ' εαων.
ω μεν κ' αμμιξας δοιη Ζευς τερπικερανος,
530 αλλοτε μεν τε κακω ογε κυρεται, αλλοτε δ' εσθλω·
ω δε κε των λυγρων δοιη, λωβητον εθηκε,
και ε κακη βουβρωστις επι χθονα διαν ελαυνει,

η', 410. — α δειλε. λ', 441 etc. — ανσχεο, ανασχεο, tolerasti. — ετλης. 505. — ξεναριξα. ε, 151 etc. similia dixit Hecuba in superioribus, 203 — 205. — κατακεισθαι, jacere, quiescere. — εασομεν, εασομεν. — προηξισ, actio vel processus. nihil proficit luctus. Schol. Vict.: προηξισ. αννοις δια θρηνον. λειπει δε (?) η ξε. οτι δε απρακτον η ανια, και οι φιλοσοφοι φασι, καθο μη διορθουται τι των ητυχημενων. sententia saepe usurpata. v. inprimis, monstrante H, Soph. El. 132 — 136. — „επεκλωσαντο. Schol. B: ειμαρμενον εποισησαν, επεμοισησαν. α κλωθειν, unde et nomen Κλωθω. Odys. α', 17.: τω οι επεκλωσαντο θεοι, οικονδε νεεσθαι. ib. γ', 208.: αλλ' ου μοι τοιουτον επεκλωσαν θεοι ολβον. cf. Odys. θ', 579, π', 64, Eurip. Or. 12., ubi v. Schol., collato indice Scriptorum rei rust., a Schneidero editorum, v. Tella.“ Ex H. — Sch.: ακηδες. (φ', 123.) αλυποι. „versus modo singuli, modo conjuncte laudati a scriptoribus, Stob. Serm. 96. et 123., Plut. de aud. poet. p. 20 F. et p. 22 B, aliisque. — δειλοισι. δειλοισι, οϊζυροισι.“ Ex H.

527 — 533. comparant mythum de Pandorae dolio ap. Hesiodum O. et D. 94 seqq., et alterum quorundam e recentioribus de uno dolio bonorum et duobus malorum; ejusmodi et illud est ap. Pind. Pyth. 3, 145.: εν παρ' εσλων πηματα συνδυο δαιμονια βροτοισι Αθανατοι. — κακων. h. e. ετερος μεν κακων, ellipsi

haud insolita, quam notarunt Schol. Venetus A et Pindari l. c. Plato de Rep. 2. p. 379 D., ubi haec laudat suo modo: ο μεν εσθλων, αυταρ ο δειλων. — ετερος δε τ' εαων. sic H, hiatus vitans, qui inest in scriptura librorum hac ετ. δε εαων. — εαων, bonorum. Odys. θ', 325, 335. — αμμιξας, αναμιξας, commiscens bona et mala. — Sch.: αλλοτε μεν τε — εσθλω. αντι του, οτε μεν εν κακοις γινεται, οτε δε εν αγαθοις. κυρεται. (γ', 23, ψ', 423, 821.) εντυχανει, κρουει. — „λωβητον εθηκεν, ελωβησατο, λωβηται, βλαπτει. Soph. Phil. 1051.: ω τλαμων αρ' εγω και μοχθω λωβητος, h. e. βλαπτομενος.“ Ex H. Schol. Soph. l. c.: επιπυρος. cf. Wakefield. — βουβρωστις. Schol. A: κυριως ο μεγας και χαλεπος λιμος· νυν δε αντι της μεγαλης ανιας η λυπης κειται η λεξις etc. similiter Sch. et alii; sed recte H famem inopiamque infeliciam dici putat, ut Callim. h. in Cer. 103.: νυν δε κακη βουβρωστις εν οφθαλμοισι καθηται, et Horat. A. P. 96.: Telephus et Peleus — pauper et exul etc. Eurip. Phoen. 367.: ποθεν δ' εβροσκου, πριν γαμοις ευρειν βιον; Πολυνεικης. Ποτε μεν επ' ημαρ ειχον, ειτ' ουκ ειχον αν. nihil magis quam famem timent heroës. τ', 353.: η δ' Αχιλλη Νεκταρ ενι στηθεσσι και αμβροσιην ερατεινην Σταξ', ινα μη μιν λιμος ατεροπης γουναθ' ιληται. Eurylochos Odys. μ', 342.: παντες μεν στυγεροι θανατοι δειλοισι βροτοισι, λι-

- φοιτᾷ δ' οὔτε θεοῖσι τειμιένος, οὔτε βροτοῖσιν.
 ὧς μὲν καὶ Πηληϊῆ θεοὶ δόσαν ἀγλαὰ δῶρα
 535 ἐκ γενετῆς· πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο
 ὄλβω τε, πλούτῳ τε, ἀνασσε δὲ Μυρμιδόνεσσι,
 καὶ οἱ θνητῶ ἔόντι θεῶν ποίησαν ἄκοιτιν·
 ἀλλ' ἐπὶ καὶ τῷ θῆκε θεὸς κακόν, ὅτι οἱ οὔτι
 παίδων ἐν μεγάροισι γονὴ γένετο κραιόντων,
 540 ἀλλ' ἓνα παῖδα τέκεν παναώριον· οὐδὲ νυ τόνγε
 γηράσκοντα κομίζω, ἐπεὶ μάλα τηλόθι πάτρης
 ἡμαὶ ἐνὶ Τροίῃ, σέ τε κῆδων, ἠδὲ σά τέκνα.
 καὶ σέ, γέρον, τοπρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι
 (ὄσσον Λέσβος ἄνω, Μάκαρος ἔδος, ἐντὸς ἔργει,
 545 καὶ Φρυγίῃ καθύπερθε καὶ Ἑλλήσποντος ἀπείρων,
 τῷ σε, γέρον, πλούτῳ τε, καὶ νῆσι φασι κεκάσθαι)
 αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πῆμα τόδ' ἤγαγον Οὐρανίωνες,
 αἰεὶ τοι περὶ ἄστν μάχαι τ', ἀνδροκτασίαι τε.
 ἄνσχεο, μηδ' ἀλιαστον ὀδύρεο σὺν κατὰ θυμόν·
 550 οὐ γὰρ τι προΐξεις ἀκαχήμενος υἱὸς ἔης,
 οὐδὲ μιν ἀνστήσεις· πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθαι."

μῶ δ' οἴκτιστον θανέειν καὶ πό-
 τμον ἐπισπεῖν. — Sch.: φοιτᾷ. (γ,
 449 etc.) ἐπιπορεύεται, ἐπέρχεται.

535—545. πάντας — ἐκέκαστο.
 h. e. ἐν πᾶσιν ἀνθρώποις. Odys. ω',
 508.: οἱ τὸ πάρος περ Ἀλκῆ τ', ἠγορή
 τε, κεκάσμεθα πᾶσαν ἐπ' αἰαν. cf. β',
 530, δ', 339, Odys. δ', 725 etc. —
 Sch.: γονή. (Odys. δ', 755.) γέννη-
 σις. κραιόντων. κρατίστων. (imo:
 κρατούντων. recte interpres: soboles re-
 gno successura.) παναώριον. παν-
 τελῶς ἄσρον ἀποθανούμενον, κ. νέον
 κομιδῆ δύσμορον. (γῆράσκοντα κο-
 μίζω. id una voce dicitur γηροκομῶ,
 ut B et Schol. Vict. notarunt. Sch.:
 κομίζω. ἐπιμελείας ἀξιῶ. — ἡμαὶ,
 sedeo, retineor. α', 134 etc.) κῆδων.
 (ί, 615 etc.) λυπῶν. — καὶ σέ, te
 quoque. — εἶναι, fuisse. v. Matth. §.
 499. — ὄσσον Λέσβος ἄνω etc. re-
 gnum Priami significat partibus utrinque
 extremis, Lesbo insula ad meridiem, et
 Phrygia atque Hellesponto ad orientem
 et septentrionem. ἄνω, καθύπερ-
 θε, supra, ultra alias regiones interme-
 dias. non ex abundanti addi solent ejus-
 modi adverbia, ut visum est nonnullis,
 sed faciunt ad declarandam et velut ob
 oculos ponendam rem, quae dicitur. de
 Lesbo v. i', 664, Odys. δ', 342. et ge-
 neratim de ditione Priami ann. ad β',
 816. Sch.: Λέσβος — ἔδος. ἀντι τοῦ
 οἰκητήριον. ἔκτισε γὰρ τὴν Λέσβον Μά-
 καρ ὁ Κρινάκον, καὶ ἐβασίλευσεν αὐ-
 τῆς. (similiter Schol. A. Μαναρῆς ὁ

Κρινάκον τοῦ Διὸς ex Hesiodo et aliis
 poëtis memoratur ap. Diod. Sic. 5, 81.,
 κατοικῶν δ' ἐν Ὠλίῳ, inquit, τῆς τό-
 τῃ Ἰάδος, νῦν δ' Ἀχαΐας καλουμένης.
 εἶχε δὲ λαοὺς ἠθροισμένους, τοὺς μὲν
 Ἴωνας, τοὺς δ' ἐξ ἄλλων ἐθνῶν παν-
 τοδαπῶν συνεδρῦκηότας, καὶ τὸ μὲν
 πρῶτον τὴν Λέσβον κατόκισε, (male
 codd.: κατόκισε.) μετὰ δὲ ταῦτα, αἰεὶ
 μᾶλλον αὐξόμενος διὰ τε τὴν ἀρετὴν
 τῆς νῆσου, κ. τὴν ἰδίαν ἐπιεικίαν τε
 καὶ δικαιοσύνην, τὰς συνέγγυς νῆσους
 κατεκτάτο, καὶ διεμέριζε τὴν γῶραν,
 ἔρημον οὖσαν. ex Heliadis est ille Ma-
 car, de quo dicit Schol. B, qui occiso
 fratre Tenage ex Rhodo profugerunt.
 Diod. 5, 57.: τούτων δὲ Μάκαρ μὲν εἰς
 Λέσβον ἀφίκετο, Κάνδαλος δὲ εἰς τὴν
 Κῶ etc. cf. h. Hom. in Apoll. 37.) ἐέρ-
 γει. (β', 617 etc.) ἀποχωρίζει, διορί-
 ζει. ἀπείρων. (ή', 446 etc.) μέγας.
 πλατὺν eodem sensu dixit Hellespontum
 ρ', 432. et ή', 86., ubi v. ann.

546. hanc scripturam invenisse in li-
 bris videtur E. vulgo: τῶν σε etc.,
 trepidantibus viris doctis. ille igitur
 τῶν, inquit, ἤγουν ἐφ' ὧν, ἢ ὧν πάν-
 των πλέον, (!) ἢ καὶ ἄλλως δι' ἵνα
 τοῦ ν, τῷ, ἀντι τοῦ διὸ etc. — Sch.:
 κεκάσθαι. κεκοσμηθῆσαι. v. 535.

549—558. ἀλιαστον. 760, β', 797
 etc. — προΐξεις, proficies. cf. 524. —
 ἀκαχήμενος. ε', 24 etc. — οὐδὲ
 μιν — πάθῃσθαι. neque enim illum
 suscitabis; quia potius ipse graviore malo
 implicabere. v. ann. ad α', 29. — „ἀν-

instat Priamus; sed male accipitur ab Achille.

- Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 „μὴ μὲ πῶ ἐς θρόνον ἴζε, διοτρεφές, ὄφρα κεν Ἔκτωρ
 κείται ἐνὶ κλισίῃσιν ἀκηδής; ἀλλὰ τάχιστα
 555 λῦσον, ἔν' ὄφθαλμοῖσιν ἴδω· σὺ δὲ δέξαι ἄποινα
 πολλὰ, τὰ τοι φέρομεν. σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο, καὶ ἔλθοι
 σὴν ἐς πατρίδα γαίαν, ἐπεὶ με πρῶτον ἔασας.“
 [αὐτὸν τε ζῶειν καὶ ὄραν φάος Ἥελιοιο.]
 Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ἄνυς Ἀχιλλεὺς
 560 „μηκέτι νῦν μ' ἐρεθίζε, γέρον· νοέω δὲ καὶ αὐτὸς
 Ἔκτορά τοι λῦσαι. Διόθεν δέ μοι ἄγγελος ἦλθε
 μήτηρ, ἣ μ' ἔτεκεν, θυγάτηρ ἄλλοιο γέροντος.
 καὶ δέ σε γιγνώσκω, Πρίαμε, φρεσίν, οὐδέ με λήθεις,
 ὅτι θεῶν τίς σ' ἦγε θεῶς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 565 οὐ γάρ κε τλαίῃ βροτὸς ἐλθέμεν, οὐδὲ μάλ' ἦβῶν,
 ἐς στρατόν· οὐδὲ γάρ ἄν φυλάκους λάθοι, οὐδέ κ' ὄχῃας
 ῥεῖα μετοχλίσσειε θυράων ἡμετεράων.
 τῶ νῦν μὴ μοι μᾶλλον ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνης,
 μὴ σε, γέρον, οὐδ' αὐτὸν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔασω,
 570 καὶ ἱκέτην περ ἕοντα, Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς.“

accepto tamen pretio, lavari et vestibus involvi jubet corpus Hectori ipseque id feretro et plastro imponit.

- Ὡς ἔφατ'· ἔδδεισεν δ' ὁ γέρον, καὶ ἐπέθετο μῦθον.
 Πηλείδης δ' οἴκοιο, λέων ὤς, ἄλτο θύραζε,
 οὐκ οἶος· ἅμα τῶγε δῦα θεράποντες ἔποντο,
 ἦρας Αὐτομέδων ἠδ' Ἀλκιμος, οὓς ῥα μάλιστα
 575 τὶ Ἀχιλεὺς ἐτάρων μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 οἱ τὸθ' ὑπὸ ζυγόφιν λύνον ἵππους, ἡμιόνοους τε,
 ἐς δ' ἄγαγον κήρυκα καλήτορα τοῖο γέροντος,

στῆσεις. cf. 756, Soph. El. 137, Eurip. Alc. 945, 946. — „ἀκηδής. Sch. B: κηδείας παρ' ἐμοῦ μὴ τυχόν. id ἀκηδέστας dixit 417.“ Ex H. lex. Bekk. p. 364.: ἀκηδής, ἄταφος. — Sch.: ἀπόναιο. (λ', 762 etc.) ἀπολύσεως. — ἔασας, dimisisti abs te salvum. v. 569, 684 et ann. ad v', 312. hunc sensum τοῦ ἔασας qui minus perspicerent, adjecisse videntur putida illa αὐτὸν τε — Ἥελιοιο, quae non leguntur in melioribus libris, cum a Veneto discissi. alii scripserunt ἔασας, ἐξαγοποίησας, ἀπὸ τοῦ ἦδω, ἦσω, ἦσας, καὶ ἐν διαίρεσει ἔασας, ut Etymologus interpretatur p. 307, 6.; sed p. 398, 6. istud ἔασας duxit ab ἔω, τὸ εὐφραίνουμαι, cum cogitaret haud dubie εὐφραίνω. v., si tanti est, H.

560 — 570. ἐρεθίζε, irrita. offendit Achillem necessitas reddendi corporis Hecsterei propter amorem Patrocli. v.

592 — 595. quare Priamum ea de re verba facere vetat, ne ipse irato sibi poenas det, quamvis supplex ad pedes suo provolutus. cf. 586. — καὶ δέ σ' — Ἀχαιῶν. notus dicendi modus Graecorum pro hoc καὶ δὴ γιγνώσκω, ὅτι θεῶν τίς σ' ἦγε etc. — ἦβῶν. ε', 550 μ', 282 etc. — φυλάκους etiam Herodotus dixit. alioqui ponere suaderem φύλακας, ut quod depravatam videri posset propter α et ου litterarum similitudinem in libris scriptis. — Sch.: μετοχλίσσειε. (Odys. ψ', 188.) μετακινήσειε. — Διὸς, Διὸς ξενίου. — ἀλίτωμαι. 586, τ', 265 etc. — ἐφετμάς. α', 495 etc.

572 — 584. οἴκοιο, ἐξ οἴκοιο. Matth. §. 331, ε', 187 etc. — Sch.: καλήτορα. ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα, ἀπὸ τοῦ βοῶν κ. συναλεῖν τὸν ὄχλον. „est καλήτωρ idem, qui post Homerum fuit κλήτωρ. comparat E ἀστνβοῶτην infra

κάδδ' ἐπὶ δίφρου εἶσαν· ἐϋξέστου δ' ἀπ' ἀπήνης
 ἦρεον Ἐκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα.
 580 κάδδ' ἔλιπον δύο φάρε', εὐννητόν τε χιτῶνα,
 ὄφρα νέκυν πυκάσας δάη οἰκόνδε φέρεσθαι.
 δμῶας δ' ἐκκαλέσας λούσαι κέλετ', ἀμφὶ τ' ἀλεῖψαι,
 νόσφιν ἀειράσας, ὡς μὴ Πρίαμος ἴδοι νίδον,
 μὴ ὁ μὲν ἀχνυμένη κραδίη χόλον οὐκ ἐρύσαιτο,
 585 παῖδα ἰδῶν, Ἀχιλλῆϊ δ' ὄρινθιείη φίλον ἦτορ,
 καὶ ἑ κατακτείνειε, Διὸς δ' ἀλίτηται ἐφετμάς.
 τὸν δ' ἐπεὶ οὖν δμῶαί λούσαν καὶ χρίσαν ἐλαίῳ,
 ἀμφὶ δέ μιν φᾶρος καλὸν βάλον ἠδὲ χιτῶνα,
 αὐτὸς τόνγ' Ἀχιλεὺς λεχέων ἐπέθηκεν αἰείρας,
 590 ξὺν δ' ἔταροι ἤειραν ἐϋξέστην ἐπ' ἀπήνην,
 ὦμῶξέν τ' ἄρ' ἔπειτα, φίλον δ' ὀνόμηκεν ἐταῖρον·

Patrocli animam Achilles allocutus, ne sibi succenseat, Priamum adhibet in convivium, Niobes fata miserabilia memorans, quae tamen cibum sumserit.

„Μὴ μοι, Πάτροκλε, σκνδμαινέμεν, αἶ τε πύθῃαι
 εἶν' Αἰδός-περὶ ἐῶν, ὅτι Ἐκτορα δῖον ἔλυσα
 πατρὶ φίλω, ἐπεὶ οὐ μοι ἀεικέα δῶκεν ἄποινα·
 595 σοὶ δ' αὖ ἐγὼ καὶ τῶνδ' ἀποδάσσομαι, ὅσθ' ἐπέοικεν.“

Ἦ ἴσα, καὶ ἐς κλισίην πάλιν ἦϊε δῖος Ἀχιλλεὺς,
 ἔξετο δ' ἐν κλισίῳ πολυδαίδαλω, ἔνθεν ἀνέστη,
 τοίχου τοῦ ἐτέρου, ποτὶ δὲ Πρίαμον φάτο μῦθον·

„Νῖός μὲν δὴ τοι λέλυται, γέρον, ὡς ἐκέλευες,
 600 καῖται δ' ἐν λεχέεσσ'. ἄμα δ' ἠοὶ φαινομένηφιν
 ὄψαι αὐτὸς ἄγων· νῦν δὲ μνησάμεθα δόρυπον.
 καὶ γὰρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου,

01. et ἠπύτην ἦ, 334. — ἐ-
 ῦσαιτο, retraheret, h. e. reprimeret.
 ἔ, 456 etc. quidam libri ap. Schol.
 : κατερύκοι, quod placuit Heyneo et
 schneidero v. ἐρύομαι, nobis autem vi-
 detur esse interpretatio vocabuli sensu
 priore usurpati.

592 — 595. Sch.: σκνδμαινέμεν.
 ἔξεσθαι. (113. Schol. Vict.: τοῦτο
 ἀντάζειν Σοφοκλῆς φησιν ἐν τῷ Ἀλ-
 κibi. minime, nec aliunde novimus id
 verbum. sed Eurip. El. 763 dixit χῶ-
 ρον σκνθράζει, h. e. σκνθρωπάζει: hoc
 cerere puto Scholiasten.) ἀποδάσσο-
 αὶ. (ρ', 231, γ', 118.) ἀπομερίσω. im-
 portire Patroclo vult Achilles de pretio
 corporis Hectorei, sive ludis funebribus
 annuo celebrandis, ut putant Scholiastae,
 ve sepulcro splendidiore exstruendo.

597 — 607. κλισίῳ. φ', 435. —
 οίχου τοῦ ἐτέρου. ι', 219. — ἄ-
 γων, avehens illum. — Sch.: καὶ γὰρ
 HOMER. III.

— σίτου. Νιόβη θυγάτηρ μὲν ἦν
 Ταντάλου, γυνὴ δὲ Ἀμφίονος. συνοι-
 κοῦσα δὲ αὐτῷ παιδας ἔσχε θυοκταίδε-
 να, ἔξ μὲν θηλείας, ἔξ δὲ ἀρρένας,
 ἐπαρθείσα τε τῷ πλήθει τῶν παίδων,
 κ. τῇ καλλονῇ, ἀνείδιξε τῇ Ἀητοῖ, ὅτι
 δύο μόνοις ἐγέννησεν, Ἀπόλλωνα κ.
 Ἄρτεμιν, κ. ὅτι εὐτεκνοτέρα αὐτῆς ἐστίν.
 ἀγανακτήσαντες δὲ οἱ θεοὶ ἐπεμψαν
 τοῖς παισὶν αὐτοῖς (αὐτῆς) θάνατον·
 καὶ Ἀπόλλων μὲν τοὺς ἀρρένας ἀναιρεῖ
 κνηγετοῦντας ἐν Κιθιαίρῳ, Ἄρτεμιν
 δὲ τὰς θηλείας ἐπ' οἴκῳ οὐσας θρη-
 νοῦσαν οὖν τὴν Νιόβην ἀφάτως τὸ τοι-
 οῦτον δυστύχημα Ζεὺς ἐλεήσας εἰς λί-
 θον μετέβαλεν, ὃς καὶ μέχρι νῦν ἐν Σι-
 πύλῳ τῆς Φρυγίας ὄρεται παρὰ πάν-
 των, πηγὰς δακρῶν προεπιμένους. ἡ
 ἱστορία παρ' Εὐφορίῳ. (alii aliter
 v. inprimis Apollod. 3, 5, 6. cum anno-
 tatis Heynei, Ovid. Met. 6, 146 seqq.,
 et Fabronii librum de signis Niobes et
 ejus liberorum, quae Florentiae asser-

τῆπερ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
ἕξ μὲν θυγατέρες, ἕξ δ' υἱέες ἠβώοντες.

- 605 τοὺς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυροῖο βιοῖο,
χωόμενος Νιόβῃ, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
οὐνεκ' ἄρα Λητοῖ ἰσάσκειτο καλλιπαρῆα·
φῆ δοιῶ τεκέειν, ἣ δ' αὐτῆ γείνατο πολλούς.
τῶ δ' ἄρα, καὶ δοιῶ περ ἐόντ', ἀπὸ πάντας ὄλεσσαν.
- 610 οἱ μὲν ἄρ' ἐννήμαρ κέατ' ἐν φόνῳ, οὐδέ τις ἦεν
κατθάψαι· λαοὺς δὲ λίθουςποίησε Κρονίων.
τοὺς δ' ἄρα τῆ δεκάτῃ θάψαν θεοὶ Οὐρανίωνες·
ἣ δ' ἄρα σίτου μνήσατ', ἐπεὶ κάμε δακρυχέουσα·
* νῦν δέ που ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὖρεσιν οἰοπόλοισιν,
615 ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεῶων ἔμμεναι εὐνάς

vantur. — pro 12 liberis recentiorum alii 14, alii 20 numerarunt. cf. Gell. 20, 7., Aelian. V. H. 12, 36 etc., Narrat Crates Epistola 20. inedita, Diogenem a piratis captum, quum socios lacrymantes cerneret, non despondisse animum, sed, ἄρτον ἐπιλαβόμενος, ἤσθιε, καὶ ἡμῖν προσώρεγεν· ἀπονεύοντων δὲ ἡμῶν, προσδέξασθαι ἔφη· καὶ γάρ τ' ἦ. Νιόβῃ ἔμν. σίτου. καὶ τοῦτο μετὰ παιδίας καὶ γέλωτος εἰπὼν etc. meminit hujus versus Seneca Epist. 63. "Boisson. — ἀπ' ἀργ. βιοῖο. h. e. ἀργυροῖο βιοῖο. causam indicat ἀπὸ, ut ἐκ, διά, ὑπό. v. Matth. § 401, ann. 2. — ἰοχέαιρα. ε, 53 etc.) ἰσάσκειτο. ἐξισοῦτο.

610 — 614. ἐν φόνῳ, ἐν αἵματι, ut ἐν φονῆσι κ', 521. minus bene Scholl. B, Vict. et E: ἐν τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ ἐφορέθησαν. — λαοὺς δέ. δέ causale. lepide Sch.: λαοὺς — Κρονίων. ἀντί τοῦ λιθίνους τὰς ψυχὰς κ. ἀσυμπαθεῖς ἐποίησε πρὸς τὸ μὴ θάψαι. mirum sane, quos sepeliri noluerit Jupiter a civibus, eos deinde ab ipsis diis sepeliri. solus hoc tradidit Homerus. — κάμε, fessa est. φ, 26: ὁ δ' ἐπεὶ κάμε χείρας ἐναίρων. cf. ψ, 63, Odys. φ, 150.

614. non magis nobis quam Scholiastae A placet ter illata ἐν praepositio. Vrat. b. mendose: πέτραις ἢ ἐν οὖρ. scribamus πέτρῃσι καὶ οὖρ. haud raro confusa καὶ et ἦ: v. α', 114, ι', 231. Sch.: οἰοπόλοισιν. (ν', 473, Odys. λ', 573 etc.) ἐρήμοις. „rediit ad patrem Niobe liberis interfectis, et ab Jove precibus impetravit, ut in lapidem mutaretur, teste Apollodoro. — Sipylus et montis et urbis Lydiae nomen est. Urbem terrae motu periisse auctor est Dercles

ap. Strab. 1. p. 58., fuitque totus tractus ipsius geographi memoria ignibus subterraneis infestatus. v. Strab. 12. p. 578. et sequi. Paus. 1, 21.: ταύτην τὴν Νιόβην καὶ αὐτὸς εἶδεν ἀνελευθῶν ἐς τὸν Σίπυλον τὸ ὄρος. ἔπειτα δὲ πλησίον μὲν πέτρα καὶ κρημνὸς ἐστίν, οὐδὲν παρὸντι σχῆμα παρεχόμενος τοῦ νεκροῦ, οὕτε ἄλλως, οὕτε πενθούσης εἰ δὲ γε πορρότερον γένοιο, δεδακρυμένην δόξεις ὁρᾶν κ. κατηρῆ γυναικῶν quales naturae lusus etiam alibi gentium invenias, velut duo lapides, monacho monachae se amplexis similes prope Isnacum oppidum Thuringiae, quorum historiam fabulosam Wielandius carmine celebravit.

615, 616. „Schol. Vict.: — θεῶων δὲ εὐνάς, ὅτι πατρὶς θεῶων. καὶ Πλάτωνος (Nem. 1. princ.) δέμνιον Ἀτρεΐδου τὴν Ὀρτυγίαν φησί. (β', 78, εἰν Ἀρμῶσι, ὅθι φασὶ Τυφώος ἔμμεναι εὐνάς.) Πῆ γὰρ, φοβηθεῖσα τὴν ἀπειλάς Κρόνου, σὺν ταῖς θυγατρῶσιν ἔφυγε Σίπυλον κρηφίως, καὶ ἐκρὸν αὐτῶ (imo αὐτῶν. Both.) ἐκεῖ. scholium haud contemnendum: servavit enim monumentum antiquum, quo sententia versus declaratur, alias obscura. tum is, qui haec adscripsit, versum sequentem, tam molestum, in suo codice habere non potuit, alioqui non deos dixisset loco Nympharum.“ Ex II. potuit sane fieri, ut versus 616. procuderet aliquis, cui definitum esse videretur, quatenam essent illae deae (nam deas intelligebat, non deos, ut ille, quem auctorem sequitur Schol. Vict.); quam rem ut declararet in promptu erant petrarum et montium incolae Nymphae Naiades. sed nolim tantum tantam valere suspicionem, ut tollantur ea, quae nec per se inepta sint

* Νυμφάων, αἴτ' ἄμφ' Ἀχελώϊον ἐρξώσαντο,
 ἔνθα, λίθος περ εἴουσα, θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.
 ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ νῶϊ μεδώμεθα, διε γεραῖε,
 σίτου! ἔπειτά κεν αὐτε φίλον παῖδα κλαίοισθα,
 620 Ἴλιον εἰσαγαγῶν· πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται.“

Ἦ, καὶ ἀναίξας οἶν ἄργυρον ὠκὺς Ἀχιλλεύς
 σφάξ'· ἔταροι δ' ἔδερόν τε, καὶ ἄμφεπον εὖ κατὰ κόσμον,
 μίστυλλον τ' ἄρ' ἐπισταμένως, πείραν τ' ὀβελόισιν,
 ὠπησάν τε περιφραδέως, ἐρύσαντό τε πάντα
 625 Αὐτομέδων δ' ἄρα σίτον ἐλῶν ἐπένειμε τραπέξῃ
 καλοῖς ἐν κανέοισιν· ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.
 οἱ δ' ἐπ' οὔεσθ' ἐτοίμα προκείμενα χεῖρας ἔαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 ἦτοι Δαρδανίδης Πρίαμος θαύμαξ' Ἀχιλλῆα,
 630 ὄσσοξ ἔην, οἶός τε· θεοῖσι γὰρ ἅντα ἔάκει.
 αὐτὰρ ὁ Δαρδανίδην Πρίαμον θαύμαξεν Ἀχιλλεύς,
 εἰσορόων ὄψιν τ' ἀγαθὴν, καὶ μῦθον ἀκούων.
 αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπησαν ἐς ἀλλήλους ὀρώωντες,

et in omnibus libris habeantur. magis
 puto corruptum esse nomen Ἀχελώϊον,
 quod et veteres offendit, cum ad Lydiam
 non pertineant Acarnaniae, Achajae et
 Thessaliae fluvii cognomines, nec explo-
 ratum sit de illo Acheloo, quem in Sipy-
 lo monte oriri ait Paus. 8, 38., auctore,
 puto, Homero h. l., pridem depravato.
 scil. controversa est scriptura Ἀχελώϊον.
 E: τινὲς τὸν ἐνταῦθα εἰρημένον Ἀχε-
 λώϊον Ἀχελῆιον γράφουσι, λέγοντες πο-
 ταμὸν εἶναι ἀπὸ Σιπύλου εἰς τὴν τῶν
 Συμροναίων ῥέοντα γῆν. Sch. et Scholl.
 Veneti, eadem scriptura memorata: Ἀχελῆς
 γὰρ ποταμὸς ἀπὸ Σιπύλου ῥεῖ εἰς τὴν
 Συμροναίων γῆν. ipse Schol. Viet.; ab
 H emendatus: τινὲς, αἴτ' ἄμφ' Ἀχε-
 λῆσιον. (sic.) ποταμὸς δὲ Ἀνδίας, ἐξ
 οὗ πληροῦται Ἴλλος. καὶ Ἡρακλῆος νο-
 ῆσαντος ἐπὶ τῶν τόπων, ἀναδόντων αὐ-
 τῷ θεοῦ ἀλουτρά τῶν ποταμῶν, τοὺς
 παῖδας Ἴλλον ἐνάλεσε καὶ τὸν ἐξ Ὀμ-
 φάλης Ἀχελῆα, ὃς Ἀνδῶν ἐβασίλευσεν.
 εἰσὶ δὲ καὶ Νύμφαι Ἀχελητίδες, ὡς
 φησι Πανύσσις. οἱ δὲ Ἀχελῶων, ὁμῶ-
 νυμον τῷ Αἰτωλῶ etc. igitur hic quo-
 que legit versum 616.; nec consequens
 est, eum, qui deorum patriam dixerit
 Sipyllum, propterea Naïadas quasdam ex-
 pellere ex eo, fluvium indigenam acco-
 lentes. quare servanda haec esse arbi-
 tror, sed scribendum Ἀχελῆσιον vel Ἀχε-
 λῆιον, quod nomen rarius oblitteratum
 videtur a tritiori. ceterum non modo
 hunc versum, sed etiam duos anteceden-

tes, et eum, qui sequitur, futilibus de
 causis Scholiastae et alii insimulaverunt.
 — ἐρξώσαντο, rucere seu moveri solent.
 Sch.: αἴτινες περὶ τὸ ὕδωρ χορεύουσι.
 v. α', 529, λ', 50, ψ', 367 etc. „id alias
 dicit δινεῖσθαι. Hesiodus Theog. 8.:
 ἀκροτάτῳ Ἐλικῶνι χοροῦς ἐνεποιήσαν-
 το Καλοῦς, ἰμερόντας, ἐπερξώσαντο
 δὲ ποσίν.“ Ex H.

617 — 620. θεῶν — πέσσει. ἐκ-
 πέσσει κήδεα θεῶν, deorum, h. e. a
 diis immixtas, calamitates concoquit, mol-
 lit, domat perferendo. v. 639, α', 81,
 β', 237. — Ἴλιον εἰσαγαγῶν. Eu-
 rip. Hec. 1088.: μόνον δὲ σὺν τέκνοισί
 μ' εἰσάγει Δόμουξ. v. 719, 700, κ',
 195, φ', 269 etc.

621, 622. ἄργυρον, ἀργόν. albus
 color faustus. — Sch.: ἄμφεπον. (π',
 124, σ', 559 etc.) περιεῖπον, περὶ αὐ-
 τὸν ἡσχολοῦντο. — κατὰ κόσμον.
 β', 214 etc.

623, 4. α', 465, β', 428 et seqq.

625, 6. similiter ι', 216, 217.

627, 8. ι', 91, 92. cf. α', 469.

630 — 633. ὄσσοξ, οἶός τε, quan-
 tus et qualis. ὄσσοξ ad corporis indo-
 lem spectat, οἶος ad animi. — θεοῖσι
 — ἐφ' κει. cf. 258. — ἅντα. ν', 184
 etc. — Sch.: ἀγαθὴν. νῦν ἐπὶ τοῦ
 εἶδους. (id Germani quoque vulgo di-
 cunt sein gutes Ansehn.) τάρπησαν.
 (513.) ἐκορσέθησαν, ἐτέρφηθησαν.

τὸν πρότερος προσέειπε γέρον Πρίαμος θεοειδής·

primum post mortem Hectoris se epulatum et jam dormitutum esse ait Priamus.

635 „Λέξον νῦν με τάχιστα, διοτρεφές, ὄφρα κεν ἦδη ὑπνω ὑπο γλυκερῶ ταρπόμεθα κοιμηθέντες.

οὐ γάρ πω μύσαν ὅσσε ὑπὸ βλεφάροισιν ἐμοῖσιν, ἐξ οὗ σῆς ὑπὸ χερσὶν ἐμός παῖς ἄλεσε θυμὸν, ἀλλ' αἰεὶ στενάχω καὶ κήδεα μυρία πέσσω,

640 ἀλλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. νῦν δὴ καὶ οἴτου παδάμην, καὶ αἶθοπα οἴνου λαυκανίης καθήμα· πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.“

Ἡ δ' ἄρα, Ἀχιλλεύς δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶσιν κέλευσε δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι, καὶ ῥήγεα καλὰ

645 πορφύρε' ἐμβαλέειν, στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας, χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας καθύπερθεν ἔσασθαι.

αἰ δ' ἴσαν ἐκ μεγάροιο, δάος μετὰ χερσὶν ἔχουσαι, αἴψα δ' ἄρα στόρεσαν δοιῶ λέχε' ἐγκονέουσαι.

τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·

ex quo Achilles quaerit, quot diebus justa facturus sit filio.

650 „Ἐκτὸς μὲν δὴ λέξο, γέρον φίλε, μήτις Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ἐπέλθῃσιν βουλευφόρος, οὔτε μοι αἰεὶ

βουλὰς βουλευούσι παρήμενοι, ἧ' θέμις ἐστί· τῶν εἴ τις σε ἴδοιτο δοῖν διὰ νύκτα μέλαιναν,

αὐτίκ' ἂν ἐξεῖποι Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν,

655 καὶ κεν ἀνάβλησις λύσιος νεκροῖο γένηται.

ἀλλ' ἄγε μοι τόδε εἰπὲ καὶ ἀτρεκέως κατάλεξον,

ποσσῆμαρ μέμονας κτερεῖζέμεν Ἐκτορα δῖον, ὄφρα τέως αὐτός τε μένω καὶ λαὸν ἐρύκω.“

635—642. Sch.: λέξον. νῦν κοιμισον. (ὑπνω ὑπο, sub somno, h. e. ei cedens sive obsecutus. Matth. §. 593. — μύσαν, clausi fuerunt oculi. 420. — πέσσω. 617. — ἀλλῆς ἐν χόρτοισι. λ', 773. de re ipsa, quam dicit, v. 163—165.) παδάμην. (φ', 76.) ἐγευσάμην. — λαυκανίης. λ', 325.

644—648. Odys. η', 336—340. — αἰθούσῃ. 238. „moris Graecorum erat, in porticu ante aedes lectum parare hospitibus, velut Telemacho ap. Menelaum et Ulyssi ap. Antinuum, Odys. δ', 296, η', 335 sequi.“ Ex H. — Sch.: δέμνια. (Odys. δ', 297, η', 336 etc.) τὰς κοιτάς. (proprie structa, δεμόμενα, structa cubilia. putide Ap.: δ. τὰ στρώματα, ἀπὸ τοῦ δέματος ἐν αὐτοῖς μένειν.) ῥήγεα. (ι', 657.) τὰ βαπτὰ στρώματα. (τάπητας. π', 224. cf. κ', 156. — δάος, facem. Odys. δ', 300 etc. δαλ-

δας dixit ibidem β', 105. et alias.) ἐγκονέουσαι. (Odys. η', 340, ψ', 291.) ἐνεργοῦσαι, σπεύδουσαι.

649—658. ἐπικερτομέων. ἐπισκάπτων, ut Hesych. interpretatur. v. 744. non in Priamum jocatur aut eum irridet, sed naso adunco suspendit senatores, qui sibi semper assident, et vel levissimas res ad summum ducem referunt, ipsumque Agamemnonem, qui pondus addit nugis. ipsa illa paronomasia βουλευφόρος, βουλὰς βουλευούσι videtur esse ejus, qui non magni penderet istos consiliatores, lubentiusque armis quam verbis rem gereret. — ἀνάβλησις. β', 330.) ποσσῆμαρ. πόσαις ἡμέραις. (μέμονας, intendis, cogitas, vis. η', 36 etc.) κτερεῖζέμεν. (38.) ἐνταφιάζειν. — μένω, maneam in castris, et milites a pugnando retineam. 667, 670, ψ', 53.

poscit ad id Priamus 11 dies induciarum, quos Achilles concedit.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα γέρον Πρίαμος θεοειδής·
 660 „εἰ μὲν δὴ μ' ἐθέλεις τελέσαι τάφον Ἐκτορι δίῳ,
 ᾧδὲ κέ μοι ῥέξων, Ἀχιλεῦ, κεχαρισμένα θείης.
 οἴσθα γάρ, ὡς κατὰ ἄστν ἐέλυμεθα, τηλόθι δ' ὕλη
 ἀξέμεν ἐξ ὄρεος· μάλα δὲ Τρωῆς δεδίασιν.
 ἐννημαρ μὲν κ' αὐτὸν ἐνὶ μεγάροις γοάοιμεν,
 665 τῇ δεκάτῃ δὲ κε θάπτοιμεν, δαινυτό τε λαός·
 ἐνδεκάτῃ δὲ κε τύμβον ἐπ' αὐτῷ ποιήσαιοιμεν·
 τῇ δὲ δωδεκάτῃ πολεμίζοιμεν, εἶπερ ἀνάγκη.“

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς·
 „ἔσται τοι καὶ ταῦτα, γέρον Πρίαμ', ὡς σὺ κελεύεις·
 670 στήσω γὰρ τόσσον πόλεμον χρόνον, ὅσσον ἄνωγας.“

Ὡς ἄρα φωνήσας ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος
 ἔλλαβε δεξιτερῆν, μήπως δεῖσει' ἐνὶ θυμῷ.
 οἱ μὲν ἄρ' ἐν προδόμῳ δόμον αὐτόθι κοιμήσαντο,
 κήρυξ καὶ Πρίαμος, πνικινὰ φρεσὶ μῖδε' ἔχοντες·
 675 αὐτὰρ Ἀχιλλεύς εὐδε μυχῷ κλισίης εὐπήκτου·
 τῷ δ' ἄρ Βρισηῖς παρελέξατο καλλιπάρῃος.

excitat dormientem Priamum Mercurius, eumque curru revehit ad Scamandrum.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἰπποκορυσταὶ
 εὐδον παννύχιοι, μαλακῶ δεδμημένοι ὕπνῳ·
 ἀλλ' οὐχ Ἑρμείαν ἐριούνιον ὕπνος ἔμαρπτεν,
 680 ὄρμαινοντ' ἀνὰ θυμὸν, ὅπως Πρίαμον βασιλῆα
 νηῶν ἐκπέψυε, λαθῶν ἱερὸν πυλαωρούς.
 στή δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς, καὶ μιν πρὸς μῦθον ἔειπεν·
 „ὦ γέρον, οὐ νύ τι σοίγε μέλει κακόν, οἷον ἔθ' εὐδεις
 ἀνδράσιν ἐν δηϊοσίν, ἐπεὶ σ' εἴασεν Ἀχιλλεύς.
 685 καὶ νῦν μὲν φίλον υἱὸν ἐλύσαιο, πολλὰ δ' ἔδωκας·
 σεῖο δὲ κε ζωοῦ καὶ τρεῖς τόσα δοῖεν ἄποινα
 παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι, αἳ κ' Ἀγαμέμνων
 γνώη σ' Ἀτρεΐδης, γνώωσι δὲ πάντες Ἀχαιοί.“

660—673. τάφον. Schol. Vict.: τὴν κηδείαν. — „ἐέλυμεθα. ἐιλούμεθα, συγκλιόμεθα. μ', 38. (cf. ν', 524, σ', 287. — ἐννημαρ. cf. ε', 784. ducit hinc Montbel. novendialia sacra Romanorum. v. Horat. Od. 5, 17, 48, Serv. ann. ad Aen. 5, 64. apud Graecos minus definitum erat tempus mortuos lugendi, ut docet Feith. 1, 13, 7. umbrae quidem ipsae id quam brevissimum sibi exoptabant: velut Patrocli ψ', 71—74.) δαινυτό, δαινύοιτο, ut λελυτο δὲ γνῖα ἐκάστου Odys. σ', 237.“ Ex H. — Schol. A et Sch.: ἐπὶ καρπῷ — δεξί. ἐδέξατο τὸν γέροντα. Schol. B: πρὸς πίστιν ἢ δεξιά. promittit haec confi-

denter Priamo Achilles, quia certus erat, valenti sibi auctoritate obtemperaturum esse Agamemnonem. — ἐν προδ. δόμον. ἐν αἰθούσῃ. — πνικινὰ — ἔχοντες. 282.

679—684. ἔμαρπτεν, complexus est. ψ', 62. cf. θ', 405 etc. — ὄρμαινοντα. κ', 4 etc. — ἱερὸν πνικινόν, ut φυλάκων ἱερὸν τέλος κ', 56. — πνικινόν. φ', 530. — στή — κεφαλῆς. ita solent somnia et umbrae. β', 20, ψ', 68. — οἷον, ὡς. — εἴασεν. 557.

687, 8. τοὶ, οἱ, ut E interpretatur, vel σοί. — γνώη σε, norit te,

“Ὡς ἔφατ’· ἔδδεισεν δ’ ὁ γέρον, κήρυκα δ’ ἀνίστη.
690 τοῖσιν δ’ Ἑρμείας ξεῦξ’ ἵππους, ἡμιόλους τε,
ρίμφα δ’ ἄρ’ αὐτὸς ἔλαυνε κατὰ στρατόν, οὐδέ τις ἔγνω.

mane Trojam reversum patrem prima agnoscit Cassandra.

Ἄλλ’ ὅτε δὴ πόρον ἴξον ἐϋρῶειος ποταμοῖο,
[Ἐάνθου δινήεντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς,]
Ἑρμείας μὲν ἔπειτ’ ἀπέβη πρὸς μακρὸν Ὀλυμπον,
695 Ἥως δὲ κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ’ αἶαν.
οἱ δ’ εἰς ἄστν ἔλων οἰμωγῇ τε, στοναχῇ τε,
ἵππους· ἡμιόνοι δὲ νέκυν φέρον. οὐδέ τις ἄλλος
ἔγνω πρὸσθ’ ἀνδρῶν, καλλιζώνων τε γυναικῶν,
ἀλλ’ ἄρα Κασάνδορῃ, ἰκέλη χροσέῃ Ἀφροδίτῃ,
700 Πέργαμον εἰδαναβάσα, φίλου πατέρ’ εἰσενόησεν,
ἔσταότ’ ἐν δίφρῳ, κήρυκά τε ἀστυβοώτην·
τόν δ’ ἄρ’ ἐφ’ ἡμιόνων ἴδε κείμενον ἐν λεχέεσσι
κώκυσέν τ’ ἄρ’ ἔπειτα, γέγωνέ τε πᾶν κατὰ ἄστν.

“Ὅψεσθε, Τρῶες καὶ Τρωάδες, Ἔκτορ’ ἰόντες,
705 εἴποτε καὶ ζῶντι μάχης ἐκ νοστήσαντι
χαίρετ’, ἐπεὶ μέγα χάσμα πόλει τ’ ἦν, παντί τε δήμῳ!”

confluunt omnes ad videndum corpus Hectoris.

“Ὡς ἔφατ’· οὐδέ τις αὐτόθ’ ἐνὶ πόλει λίπει ἀνήρ,
οὐδὲ γυνή· πάντας γὰρ ἀάσχετον ἴκετο πένθος·
ἀγχού δὲ ξύμβληντο πυλάων νεκρὸν ἄροντι.
710 πρῶται τῶν ἄλοχός τε φίλη καὶ πότνια μήτηρ
τιλλέσθην, ἐπ’ ἄμαξαν εὐτροχον αἴξασαι,
ἀπτόμεναι κεφαλῆς· κλαίων δ’ ἀμφίσταθ’ ὄμιλος.
καὶ νῦ κε δὴ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἔκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων,
715 εἰ μὴ ἄρ’ ἐκ δίφροιο γέρον λαοῖσι μετηῦδα·

„Εἴξατέ μοι, οὐρεῦσι διεληθέμεν· αὐτὰρ ἔπειτα
ἄσεσθε κλαυθμοῖο, ἐπὴν ἀγάγωμι δόμονδε.“

collocatur et lugetur mortuus.

“Ὡς ἔφαθ’· οἱ δὲ διέστησαν, καὶ εἶξαν ἀπήνη.
οἱ δ’ ἐπεὶ εἰσάγαγον κλυτὰ δῶματα, τὸν μὲν ἔπειτα

h. e. rescierit, te adesse, teque detinuerit.

692, 3. ξ, 433, 4, φ, 1, 2. abest
693. a Veneto et Harlemano, nec dubium videtur, quin ex margine libri in ipsum ordinem immigraverit.

701 — 709. Sch.: ἀστυβοώτην. ἐπιθετικῶς τὸν κήρυκα, ἀπὸ τοῦ ἐν ἄστει βοῶν. (v. ann. ad 577.) ὄψεσθε. θεάσεσθε. (Etym.: — ὄψεσθε, φησί, προσιόντες. ὥστε εἰς θεῖαν αὐτοὺς προσ-

καλεῖται [malim προκαλ.], ὡς ἂν εἴ τις λέγῃ· δεῦτε καὶ ἀκούσεσθε, δεῦτε κ. ὄψεσθε. — χαίρετ’, ἐχαίρετε.) ἀάσχετον. (ε, 892.) ἀνυπομόνητον, ἀκατάσχετον. ξύμβληντο. (ξ, 27 etc.) συνένυχον, ἀπήνησαν.

710. τῶν γ’. ita Townl. Harl.: τῶ δ’, h. e. τῶν δ’. perperam vulgati codd.: τόν γ’.

711 — 720. τιλλέσθην. γ’, 406 etc. Sch.: οὐρεῦσι. (α, 50, ψ, 111, 115.)

720 τρητοῖς ἐν λεχέεσσι θέσαν, παρὰ δ' εἶσαν αἰοιδούς,
 * θρήνων ἐξάρχους, οὔτε στονόεσσαν αἰοιδὴν
 οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναικες.
 τῆσιν δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἤρχε γόοιο,
 Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα.

Andromachae lamentatio;

725 „Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, καδδὲ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτως,
 ὃν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε, δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἴξεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄρκης
 πέσεται. ἢ γὰρ ὄλωλας ἐπίσκοπος, ὅσπερ μιν αὐτὴν

730 ῥύσκει, ἔχεις δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα!
 αἰ δὴ τοι τάχα νησὶν ὀχῆσονται γλαφυρῆσι.
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῆσι· σύ δ' αὖ, τέκος, ἢ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἔψαι, ἐνθα κεν ἔργα ἀεικέα ἰργάξιο,
 ἀεθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἢ τις Ἀχαιῶν

735 ῥίψει, χειρὸς ἐλάν, ἀπὸ πύργου, λυγρὸν ὄλεθρον,
 χαόμενος, ᾧ δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἐκτωρ,
 ἢ πατέρ', ἢ καὶ υἱὸν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν
 Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὀδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.
 οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαί λυγρῇ.

740 τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστρ.
 ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας,
 Ἔκτορ· ἐμοὶ δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρὰ.
 οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας,

ἡμιόνοις. τρητοῖς. καλῶς κατασκευασμένοις. τετραμένοις. v. ann. ad γ', 448.

721. scriptura vulgata, quae ferri nequit. Venetus: θρήνων ἐξάρχους. οὔτε στον. α. Ald. 3.: θρήνων ἐξάρχους, οὔτε στον. αἰοιδὴν. ita scribamus: θρήνων ἐξάρχους οὔτε στον. αἰοιδὴν. h. e. οἱ ἐξάρχουσι θρήνων καὶ στον. α., qui carmina lugubria auspicari solent; quemadmodum Tibullus: Messalam terra dum sequiturque mari. v. ann. ad τ', 84 et 221. ceterum funeribus tantum Trojani adhibuisse videntur cantores, αἰοιδούς, non item conviviis, ut Graeci in otio, velut Odyssea: nam in Iliade ne apud illos quidem apparent. Schol. Vict.: δεινοπενθεῖς γὰρ οἱ βάρβαροι. δῆτητος δὲ ὁ Μουσῶν ἐπ' Ἀχιλλεῖ θρήνος. (Od. α', 60.)

725 — 739. ἀπ' — ὦλεο. h. e. ἀπὸ ὧλεο νέος αἰῶνος. αἰῶνος, quod attinet ad vitam. γ. 68. — πάϊς — δυσάμμοροι. γ', 484, 5. — κατ' ἄρκης. ν', 772. — Sch.: ἐπίσκο-

πος. φύλαξ. ῥύσκειν. συνείχης. ἔσχεξες, ἐξόφου. (cf. γ', 507. — ἔχεις, habebas in manu tua, tanquam tibi commissa ad tutandum. huc pertinere suspicor verba illa Pseudodidymi in superioribus συνείχης, ἔσχεξες, et contra τὸ ἐφύλαττες, quod hic habet, ad ῥύσκειν, ut scribendum sit: ῥύσκειν. ἐξόφου, ἐφύλαττες, quod respondet verbo ἐπίσκοπος. paulo rarior significatio verbi ἔχειν.) ὀχῆσονται. ἐπιβήσονται. ἀεθλεύων. κικοπαθῶν, πονῶν. πρὸ ἀνακτος. ὑπὲρ δεσπότου. ἀμειλίχου. (ν', 158, 568.) ἀπηρούς, χαλεποῦ. ἢ τις — ἐλών. ἐντεῦθεν κινήτετες οἱ μεθ' Ὀμηρον ποιηταὶ (velut Eurip. Andromacha.) ὀπτόμενον κατὰ τοῦ τείχους ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων εἰσάγουσι τὸν Ἀστνάκταν. nec tamen sic omnes recentiores. Schol. Vict.: οἱ δὲ νεώτεροὶ φασιν αὐτὸν οἰμιστὴν ὕστερον γεγενῆσθαι Τροίας, καὶ ἄλλων πόλεων. — λυγρὸν ὄλ. λυγρῷ ὄλεθρῳ. Matth. S. 426. — ὄδᾶξ — οὐδᾶς. β', 418, τ, 61 etc. — ἐν δαί λυγρῇ. ν', 286. 741. ρ', 37.

οὐδέ τί μοι εἶπες πυκνικὸν ἔπος, οὔτε κεν αἰεὶ
745 μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.
Ὡς ἔφατο κλαίουσα· ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

deinde Hecubae;

τῆσιν δ' αὖθ' Ἐκάβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·
„Ἔκτορ, ἐμῶ θυμῶ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων!
ἦ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν φίλος ἦσθα θεοῖσιν·
750 οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.
ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμούς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς
πέρνασχ', ὄντιν' ἔλεσκε, πέρην ἄλως ἀτρογγέτιο,
ἔς Σάμον, ἔς τ' Ἴμβρον, καὶ Λῆμον ἀμιχθαλόεσσαν·
σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῶ,
755 πολλὰ ὄυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο,
Πατρούλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δέ μιν οὐδ' ὤς.
νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγέροισι
κεῖσθαι, τῷ Ἴκελος, ὄντ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
οἷς ἀγανοῖς βελέεσθιν ἐποιχόμενος κατέπεφνε.“
760 Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλλαστον ὄρινε.

tum Helenae et totius populi.

τῆσι δ' ἔπειθ' Ἐλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·
„Ἔκτορ, ἐμῶ θυμῶ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων!
ἦ μὲν μοι πόσις ἐστὶν Ἀλέξανδρος θεοειδής,

744. πυκ. ἔπος. Schol. B.: πυκ. ἔπος τὸ πρὸς βιοτείαν λυσιτελής. verbum sapiens, monitum prudens, cujus haud obliviscare. laudat hunc versum Plut. de Consol. p. 117 B. Ex H.

745—759. μεμνήμην. E: ἀνάλογον εὐκτικόν, κατὰ τὸ κέκλημαι κελλήμην, καὶ τὰ ὅμοια etc. usitatus est μεμνοίμην, quod habent Lips. et unus Vindob. — ἀδινού ἐ. γόοιο. σ', 316, γ', 430, ψ', 17. — πέρνασχε, vendere solebat. cf. σ', 292, γ', 45. — ἄλως ἀτρογγ. α', 316 etc. — Σάμον. ν', 12. — Ἴμβρον. ν', 33, ξ', 281. — ἀμιχθαλόεσσαν. ἦτοι ἀπρόσδοκτον, ἢ ἄρδιως οὐ μίγνυται ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καθὸ ἀλλμνός ἐστιν (Soph. Phil. 201. vocat γῆν οὗτ' εὐρομον, οὗτ' οἰκουμένην.) ἢ διὰ τοὺς ἐνοικοῦντας ἀγρίους (Odys. θ', 294: Σίντιας ἀγριωφώνους, de quibus ad α', 594.), καὶ θηριώδεις, καὶ ληστρικὸν βίον ἐπανηργημένους. (successere tamen illis incolae mansuetiores; e quibus Thoas, ejusque filia Hypsipyle, ex qua Jason susceptum Euneum, quicum Graeci commercia exercebant. v. ἦ', 468 seqq. utramque interpretationem habent Sch. et Etym.,

priorem tantum Ap. hoc versu adscripto et Hesych. Ex H. Schol. Vict. inhospitalem Trojanis insulam dici putat propter Euneum: — ἀμικτὸν Τρωσί δια τὸ Εὐνείον [Εὐνείου] εἶναι.) ἐνοι οὐδ' οὐχ οὕτως, ἀλλὰ τὴν ἀμιχθῶδη ἀπέδοσαν. non addidit, quo pacto id significare possit hoc vocab. contra satis aperta est notatio ἀμιχθαλος, ἀμιχθαλόεις, ut ἀμύγδαλος, ἀμυγδαλόεις etc. alienius etiam est illud, quod protulerunt inter alia Scholl. B et Vict.: κατὰ Κυπρίους εὐδαίμονα. sic Cypria Homericis admiscere illi solent. — ταναηκέι χαλκῶ. ἦ', 77 etc. — Sch.: ὄυστάζεσκεν. (Odys. π', 109, ν', 319. cf. ib. σ', 223) εἶλεν, ἔρυσεν. (ἐρσήεις. 419.) πρόσφατος. νεωστὶ πεφρονεμένος. ὄντ' ἀργ. Ap. — κατέπεφνεν. ἀντὶ τοῦ, ὃν συνέβη αἰφνιδίῳ κ. ὀξεί θανάτῳ τελευτήσαι. v. Odys. ε', 123, 124, λ', 171, 172., ubi tali mortis opponitur tristior ex morbo longiore, et ο', 407—411.

760—771. ἀλλαστον. 549. — δαέρων. ζ', 344, ξ', 156. 769 haec vox ε eliso pronuntianda est, vel α corripendum propter vocalem, quae sequitur, ini-

- ὄρ μ' ἄγαγε Τροίηνδ'. ὡς πρὶν ὄφελλον ὀλέσθαι!
 765 ἦδη γὰρ νῦν μοι τόδ' ἔικοστον ἔτος ἐστίν,
 ἔξ οὗ κείθεν ἔβην, καὶ ἔμῃς ἀπελήλυθα πάτορς.
 ἀλλ' οὐπὶο σευ ἀκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηνον,
 ἀλλ' εἰ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 δαίρων. ἢ γαλόων, ἢ ἐνατέρων εὐπέπλων,
 770 ἢ ἔκυρῆ (ἔκυρὸς δὲ πατήρ ὡς ἦπιος αἰεί),
 ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρουες.
 [σῆ τ' ἀγανοφροσύνη καὶ σοῖς ἀγανοῖς ἐπέεσβιν.]
 τῷ σέ θ' ἄμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἀχνυμένη κῆρ·
 οὐ γὰρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 775 ἦπιος, οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν.
 Ὡς ἔφατο κλαίουσ'· ἐπὶ δ' ἔστεινε δῆμος ἀπείρων.

Hectoris sepultura.

- λαοῖσιν δ' ὁ γέρον Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 „Ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδέ τι θυμῷ
 δείσῃτ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἢ γὰρ Ἀχιλλεύς
 780 πέμπων μ' ἄδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ ἡῶς.“
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ὑπ' ἀμάξῃσιν βόας ἡμίονους τε
 ζεύγνυσαν, αἰψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἤγερόντο.
 ἐννήμαρ μὲν τοίγε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 785 ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ ἐφάνη φασίσμβροτος ἡῶς,
 καὶ τότ' ἄρ' ἐξέφερον θρασύν Ἔκτορα δακρυχέοντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 Ἥμος δ' ἠοιγένηα φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρῆν κλυτοῦ Ἐκτορος ἔγρευτο λαός.
 790 [αὐτὰρ ἐπεὶ δ' ἤγερόθεν, ὀμηγερέες τ' ἐγένοντο,]
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊῆν σβέσαν αἴθοπι οἴνω
 πᾶσαν, ὀπόσσον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοί θ', ἔταροί τε,
 μυρόμενοι, θαλερόν δὲ κατείβετο δάκρυ παρειῶν.

tio versus, quale est *ι*, 5. „ἐικοστον ἔτος. conficiunt 20 illos annos hoc modo, ut 10 in apparatu bellico consumtos esse dicant post raptum Helenae, totidemque in oppugnanda Troja. v. Sch., Schol. A, E, Schol. Townl. ad τ', 326. Juno δ', 27.: καμέτην δέ μοι ἴπποι Λαὸν ἀγειροῦση, Πριάμω κατὰ.“ Ex H. — ἀσύφηνον. *ι*, 643. — γαλόων — εὐπέπλων. *ζ*, 378, 383. Sch.: παραιφάμενος. παρειῶν, παραμυθησάμενος. cf. *λ*', 792, *ο*', 404.

772. versus ταυτολόγος, nec Homero dignus.

775—781. πάντες — πεφρίκασιν. (δ', 282, *λ*', 383 etc.) νῦν βδέλυττονται, ὅ ἐστι μισοῦσι. (E: — μάλα δειλιῶσιν ὡς ὀλεθρίαν, καὶ, ὡς

ἀν καιρίως εἶποι τις, ἐδόξασι κ. στυγοῦσι. — ἀπείρων. 342, 545, *η*', 446 etc. — πυκινὸν λόχον. δ', 392, *ζ*', 187. — ἐπέτελλε, edir. significatus verbi rarior.) πημανέειν. (ο', 42 etc.) βλάψειν, κακόσειν.

784—789. ἀγίνεον. (Odys. *ξ*', 105 etc.) ἦγον. — Sch.: φασίσμβροτος. ἢ φαίνουσα κ. παρεχουσα τὸ φῶς τοῖς ἀνθρώποις. similiter Ap. et Suidas h. v. — θρασύν. hoc velut proprio epitheto Hector etiam mortuus appellatur. — ἔγρευτο. β', 41 etc.

790. versus sublectus haud dubie α', 57., quo carent codd. Ven., Lips., Townl. et Vrat. A, item ed. Flor. et E.

791—793. ψ', 237 — 239.
 794—804. μυρόμενοι. *ζ*', 373 etc.

- 795 καὶ γὰρ χρυσεῖην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,
 πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν,
 αἴψα δ' ἄρ' ἐς κόιλην κάπετον θέσαν. αὐτὰρ ὕπερθεν
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισι·
 δίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν, περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντη,
 800 μὴ πρὶν ἐφορηθεῖεν ἐνκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὐ' ξυναγειρόμενοι δαλύνντ' ἐρικυδέα δαῖτα
 δώμασιν ἐν Πριάμοιο, διοτρεφέος βασιλῆος.
 Ὡς οἷγ' ἀμφίεπον τάφον Ἴκτορος ἱπποδάμοιο.

— θαλερόν δάκρυ. β', 266 etc. —
 Sch.: κατείβετο. (ο', 37, Odys. ε',
 152 etc.) κατεφέρετο, κατέδδει. λάρ-
 νακα. (σ', 413.) κιβωτόν. (θῆκην, ar-
 cam, quam hodie vocant sarcophagum.
 non unum semper fuit genus sepulturae.
 nam potest λάρναξ illa esse arca, qua
 cadaver ipsum conditur; potest etiam in-
 telligi arcula, quo reponantur ossa vel
 vas cujuslibet formae, cinerem defuncti
 continens. Patrocli quidem ossa phiala,

Hectoris autem arca reposita humantur.
 Ex H.) κάπετον. (ο', 356, σ', 564.)
 τάφον. ὄργυμα. (σῆμα, χώμα, tumu-
 lum, sive terram aggestam in formam,
 saepeque altitudinem, collis. v. β', 811,
 ζ', 419, η', 86, κ', 415 etc.) σκοποί.
 (β', 792 etc.) κατάσκοποι. εἶατο. (η',
 65 etc.) ἐκάθηντο. χεύαντες. (ξ',
 436, ψ', 257.) χώσαντες. ἀμφίεπον.
 (β', 525, π', 124 etc.) περιεῖπον, ἤσχο-
 λοῦντο.

ADDENDA ET EMENDANDA.

Cum sero acceperim J. Fr. Boissonadei editionem Iliadis (2 voll. formae min., Paris. 1823.) et D. Montbelii annotationes ad id carmen, lingua francogallica scriptas, (*Observations sur l'Iliade d'Homère.* Par Dugas Montbel etc., Paris, 1829 et 1830, 2 voll. foliorum octon., pagg. 474 et 402. idem vir doctissimus Iliadem francogallice versam bis edidit, et nunc cum maxime occupatus est in vertenda atque explicanda Odyssea. praeterea scripsit disputationem de Homeri carminibus, quam laudavi ann. ad 1, 222.) faciendum mihi duxi, ut, potiora ex his libris virorum clarissimorum exciperem et cum lectoribus meis communicarem. significabo illorum observationes litteris B et M.

A, 4. contra Magi apud Persas. Cic. Tuscul. Qu 1, 45.: *Magorum mos est non humare corpora suorum, nisi a feris sint ante laniata.* cf. Herod. 1, 140., qui ejus Persarum moris videtur oblitus esse 7, 10, ubi Artabanus Mardonium a canibus avibusque laniatum iri dicit. M. cf. ann. ad η, 333. — 15. Arcadius de Accentibus p. 130.: η άνά ... κατά Αττικούς κ. Ιωνας δοτικῆ' χρυσέω άνά σκηπτρω, άντι της σύν. B. — 42. hinc Horat. Epist. 1, 2, 14.: *quidquid delirant reges, plectuntur Achivi.* similiter Hesiodus O. et D. 240.: *πολλάκι και ξύμπασα πολις κακού άνδρός άπηύρα,* Voltair. de deliciis Henrici 3., *Henriad.* 3.: *et le peuple lassé, poussant de vains soupirs, Gémissait de leur luxe, et payait leurs plaisirs.* E M. — 44 Planudes in Dialogo inedito: *Ομηρος την κατά άντι της άπό λαμβάνει, και έν παραθέσει, οίον, βῆ δέ κατ' Ιδαίων όρσών (π, 677.), και, βῆ δέ κατ' Ούλύμποιο καρήνων και έν συνθέσει, όταν λέγη καταειώτως τους άποτεθνηκότας.* B. — 68. Calchantem Agamemnon Megaris accessivit, ubi bello Trojano interesset vates, auctore Paus. 1, 43. E M. — 76. jungebant όμννμι et συντίθημι, όρκοι et συνθήκαι. v. notata ad Eunapium. infra B, 339.: *συνθεσίου τε και όρκια.* B. — 106. *μάντι κακών.* alio sensu chorus Thebanarum ap. Aeschylum Theb. 758.: *μάντις είμι τών κακών, augur mala;* similiter autem Priamus Cassandra vocat κακόμαντιν ap. Tryphiod. Excid. Trojae 408. Voss.: *unglücksseher.* M: *devin de malheurs.* Virg. minus *εμφατικώς,* judice M., Aen. 3, 246.: *infelix vates.* — 114. ann. v. 10. scr. *προσξενηδείσαν.* — 148. Scholiastes Philostrati Her. p. 499. ait, *ταυρηδόν adverbium idem esse atque τὸ παρά τοῦ Ὀμήρου λεγόμενον ὑπόδρα.* B. — 154. equis inprimis omni aevo nobilis fuit Thessalia. quare *ένπωλον* vocat scriptor Argonauticorum, quae Orphei nomen mentiuntur, 59. Theocrit. 18, 30.: *πιερα μεγάλα άτ' άνδραμε κόσμος άρούρα* *Η κάφο κνάρισσος, ἡ άρματι Θεσσαλός επος, Ὡδε και ά όδοόχοσ Ελένα Δακεδαίμονι κόσμος.* cf. Athen. 7, 5, p. 278, E et 12, 9, p. 534, B. E M. — 156. *έπειη.* id passim reponendum est. — argute Virg. Aen. 3, 383.: *longa procul longis via dividit invia terris.* „Homère n'a jamais de ces sortes d'antithèses; il exprime toujours sa pensée avec simplicité. — En général, dans la peinture des sentiments ou des idées, Virgile est plus riche, plus orné, plus subtil que le poète grec. Dans la peinture des objets physiques, Homère est plus expressif, plus vrai, plus naïf que Virgile. — nous trouverons toujours la cause de ces différences dans la nature même de la civilisation où chaque poète était placé. Voici encore la même pensée exprimée par Ovide (Trist. 4, 7, 21.): *innumeri montes inter me teque, viaeque, Fluminique, et campi, nec freta pauca jacent.* Observez que, si Ovide est le plus abondant des trois, ce n'est pas pour donner plus d'éclat à ses images, mais pour présenter son idée sous un plus grand nombre de formes.“ — M. — 162. *eruditae va-*

rietatis est alia lectio ἢ ἐπι. vulgatam exhibet Etym. M. p. 342, 13. B. — 184. *καλλιπάρηον*. v. ann. ad β', 212. — 206. *γλαυκῶπις*. v. ann. ad β', 166. — 220. Planudes in Dial. ined.: τὸ ἀπειθεῖω καὶ διὰ τοῦ ἰ Ὀμηρος γράφει οὐδ' ἀπίθησεν. B. — 242. *Ἐκτορος ἀνδροφόνου*. Horat. Epod. 17, 12.: *homicidam Hectora*. E M. — 260. *ὑμῖν* etiam Boissonadeo placuit, tanquam aptum orationi senis incalescentis. — 273. Planudes Dial. ined.: *ξύριον*, ἀντὶ τοῦ *ξύρισαν*. B. — 291. jam olim Duportus in Gnomol. Hom. προθέουσιν interpretatus est προτιθεῖσι. E autem: προτρέχουσι, nec ita male, modo id non intelligas, ut ille, προτρέχουσι τοῦ μνθήσασθαι, sed πρὸς τὸ μνθήσασθαι, ἐν τῷ μνθ. E B. — 330. multa schematis κατ' ἀπόφασιν exempla protulit M.; quod genus dicendi ab iis usurpatum fuisse videatur initio, qui nollent definite loqui, ne forte modum excedendo iram Nemeseos incurrerent. „Cette tournure est adoptée par nos premiers auteurs, quoique plus rarement que par les anciens. Dans Corneille, Chimène dit à Rodrigue (le Cid, act. 3., sc. 4.): Va, je ne te hais point. Ce qui suit prouve que Chimène ne veut parler ici que de l'excès de sa passion“ etc. M. — 349. lacrymas Achillis a reprehensorum calumniis defendit Riccius Dissert. 13. B. — 410. similiter, ut videtur Damnio (Lexic. col. 190.), scriptor Proverbiorum in libris sacris, c. 1, 31.: *comedent de fructu viae suae, et ex consiliis suis pravis saturabuntur*. M. — 426. ann. scr. φ', 438. — 446. breviter Homeri admirator M. „Quel est le poète qui, dans cette position, n'eût pas déployé toutes les ressources de son imagination pour peindre et la joie du père en revoyant sa fille, et le bonheur de cette jeune captive en retrouvant son temple, sa famille e sa liberté? Plusieurs critiques ont dit qu' Hom. était plein de longueurs; Voltaire le traite sans façon de *babillard outré*; (Stances sur les Poètes épiques, t. 26. p. 295. ed. de Kehl.: *Plein de beautés et de défauts, Le vieil Homère a mon estime; Il est, comme tous ses héros, Babillard outré, mais sublime.*) d'autres, au contraire, ont loué sa brièveté. (Quintil. 10, c. 1.) Mais, en quelle occasion Hom. est-il bref? en quelle occasion est-il prolix? — A cette époque, la civilisation sortait à peine de la barbarie; les sentiments étaient vrais, profonds, mais peu compliqués; dès lors, on devait les exprimer avec énergie, concision et simplicité. A cette époque aussi, les objets physiques frappaient vivement l'imagination des hommes; dès lors la peinture de ces objets devait être expressive, fidèle et riche de détails“ etc. — 471. de modo vini distribuendi v. M h. l. et ann. ad 597. — 501. idem annotavit. ramos supplicum lana involutos haud novisse aevum heroicum, qua de re et Plinii l. l. adscriptis, et Hecubae Eurip. 329. — 521. Planudes Dial. ined.: *σεικεῖν Ὀυ. ἀεὶ τὸ κακολογεῖν κ. λοιδορεῖσθαι φησι*. B. similiter vulgo in Germania meridiana dicunt *einen zanken*. B. — 528—530. Virg. Aen. 9, 106 et 10, 115.: *annuit* etc. Ovid. Met. 1, 179.: *terrificam capitis concussit terque quaterque Caesariem, cum qua terras, mare, sidera movit*. Horat. Od. 3, 1.: *Jovis — Cuncta supercilio moventis*. his adscriptis Rollinus (*Traité des Études*, t. 1. p. 436. ed. de Letronne.) ita loquitur: „Ces 3 poètes semblent avoir partagé entre eux les 3 vers d'Hom., et les 3 circonstances qui y sont employées. Virgile s'en est tenu au signe de tête; Ovide à l'agitation des cheveux; et Horace au mouvement des sourcils.“ Ainsi on peut dire de ces 3 poètes ce qu'on disait des généraux qui virent après Turin: ils sont la monnaie d'Homère. M. pro Ovidio Rollinus substituere poterat Catullum 64, 168—170, quem ille videtur imitatus esse. — 599. Platon, dans sa République, 3, 6., p. 266. Bip., blâme amèrement ce passage, comme donnant une fausse idée de la divinité. Il s'élève aussi avec beaucoup de force contre toute l'aventure de Vulcain, rapportée plus haut, et pense qu'il est très-dangereux que l'esprit des enfants soit nourri de ces fables. Platon a raison, il parle en philosophe; et, au milieu de toutes les extravagances du paganisme, il tâche, autant que possible, d'en détruire les funestes effets. Mais pourquoi s'en prendre aux poètes? Toujours il vent croire que ces conceptions bizarres sont le fruit de leur imagination; tandis qu'au contraire, si on avait supposé qu'elles fussent inventées, elles auraient été sans danger; alors elles n'auraient, été pour les enfants des Grecs que ce qu'elles sont pour les enfants de nos jours, d'aimables mensonges, ou des monuments de la folie humaine. C'est précisément parce que les aventures de ces dieux avaient leurs racines dans les croyances populaires, qu'elles paraissaient si dangereuses à Platon. Il ne l'ignorait pas; il savait très-

bien sans doute que tous ces dieux n'étaient point éclos du cerveau des poètes; mais n'osant attaquer ouvertement les superstitions de son siècle, peut-être craignant la ciguë de Socrate, il rejetait sur la poésie toutes les absurdités qui répugnaient à sa raison; et quand, quelques pages plus loin, il propose de renvoyer le poète, en répandant des parfums sur sa tête, en le couronnant de bandelettes, il se sert d'une expression qui certes ne convient nullement à un simple inventeur de fictions et de mensonges: *Honorons-le*, dit-il, *comme un être sacré*, προσκυννοῖμεν αὐτὸν, ὡς ἱερόν. (ibid. p. 284.) En effet, dans la première antiquité, les poètes étaient les seuls gardiens des traditions sacrées, puisqu'ils revêtaient d'un langage particulier (?) les croyances des peuples et leurs faits historiques. M.

B, 20. adstant supra caput dormientium somnia, umbrae et dii, sicubi per somnum apparent hominibus. de umbris v. etiam ψ, 68, de diis Odys. δ', 803. de somniis M: „Cette fiction tient à ce que, dans les idées d'Hom., les Songes sont de véritables divinités qui revêtent une forme humaine. — Voilà pourquoi aussi Hom. se sert de la même tournure, quand il est question de personnages qui agissent dans ses poèmes. Ainsi, lorsque la vieille Euryclée s'approche de Pénélope endormie, et qu'elle se dispose à la réveiller, il est dit *qu'elle se place sur la tête de Pénélope*.“ στή δ' ἔρ' ὑπὲρ κεφαλῆς. similiter apud Virg. 4, 702. Iris Didonis supra caput adstitit. et de Hyla, per somnum apparente Herculi, Valer. Flacc. Argon. 4, 24.: *stansque super carum tales caput edere voces*. E M. pendere in aëre fluguntur ejusmodi personae supra dormientes. Polydori umbra ap. Eurip. Hecuba 30.: *νῦν δ' ὅπερ μητροῦς φίλης Ἐκάβης αἴσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμόν, Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωροῦμενος*. — 166. γλαυκῶπις. Voss. α', 206. et alias (nam hic quidem id epitheton non expressit): *glauaügige*. mälın: *glanzaügige*. v. Schn. v. γλαυκός. Ap. v. γλαυκῶπις: — *γλαυκιοῶν δ' ἰθὺς φέρεται (λέων). οἶον πυρῶδες βλέπων. διὰ δὲ τῆς ὄψεως καὶ τὸ τῆς διανοίας πυρῶδες ὁράται τῆς θεοῦ. ὡςπερ δὲ Ζεὺς εἰρηται παρὰ τὸ ζῆν, οὕτως (?) καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἀπὸ τοῦ αἰθεῖν (ita Villos. perperam libri: αἰθην.) ἐκ τῆς ὄψεως*. — 206. B secundum Dionem Chrysost. Orat. 1. p. 47. ed. Venetae et cod. Reg. 2958.: — *ἵνα σφίσι βουλευήσῃ. fatetur tamen fieri posse, ut memoria vacillaret Dio, cum similia legisset i', 99. nobis quidem fuit cum ponendum videretur ἵνα φωσῶν βασι., ut viris imperet, necdum poenitet conjecturae, quamvis datusvis φωσί non legatur ap. Hom., qui frequentat φῶτα et φῶταρ. — 212. de Thersite Philoctetes ap. Soph. Phil. 418.: *Θερσίτης τις ἦν, Ὅς οὐκ ἂν εἴλεε' εἰς ἀπαξ εἰπεῖν, ὅπου Μηδεὶς ἐώη, τουτέστιν*, inquit E, *οὕτω θρασὺς ἦν, ὥστε καὶ κωλυόμενός τι λέγειν, ὡς μὴ δεῖον λέγεσθαι, ὁ δὲ τὸ αὐτὸ πολλάκις ἐλάλει*. nunquam Hom. nisi a parte describit pulcritudinem hominum aut deorum; turpes autem viros duo produxit, Thersiten et Eurybaten, Ulyssis praeconem, Odys. τ', 244—248, gibbosum quidem utrumque, sed illum improbum ac temerarium, hunc probum et prudentem. numinum item par finxit turpe, idque et ipsum eodem vitio claudicandi, Vulcanum et Λιτάς, Preces, Jovis filias, quas praeterea ἑσάς quoque et παραβλώπας ὀφθαλμῶ esse ait allegorice. pariter Virgilius satis habuit Didonem appellare *forma pulcherrimam* Aen. 1, 500, Catullus 2. desiderium suum nitens etc. quorum modestiam utinam alii imitati essent, nec verbis describere tentassent, quae marmore tantum coloribusque effingi possunt! velut personatus Dares libro de excidio Trojae c. 12. et 13. descripsit ab se visos, si diis placet, heroas et heroínas Homericas; in quibus *Briseidem formosam, alta statura, candidam, capillo flavo et molli, superciliis junctis, oculis venustis, corpore aequali, blandam, affabilem, verecundam, animo simplici, piam*; Ariostus autem Alcinae imagini depingendae 5 strophas impendit, *Orl. fur. 7, 11—15*, quibus non magis movet animos lectorum quam simplici illo verbo 9.: *la bella Alcina*. — 238. hanc clausulam, quae et aliis locis occurrit, sumsit Horat.: *quidquid dicam, aut erit, aut non* (Sat. 2, 5, 59.) B. — 255. ἧσαι, sedes, sedere soles otiosus in castris v. α', 134, 416 etc. mire M: „Il faut observer, d'après M. Coraï (Πλουτ. Βιοι παραλλ., μέθ. τέταρτ., σελ. 419), que le verbe ἧσαι, οὐ κἀθημαί, joint à un participe comme ici, ne signifie pas *s'asseoir*, mais *se plaire, s'amuser à*; ainsi ἧσαι ὀνειδίζων veut dire: *tu te plais à outrager*, ce qui donne un sens très-bon.“ vereor sane, quod pace virorum doctissimorum dixerim, is modus dicendi ut pertineat ad Homerum et vett. Graec-*

corum scriptores. v. Bähr. ann. ad Plutarchi Pyrrhum cap. 16. p. 189., et ab eo laudatum Berglerum ann. ad Alciph. 1, 25. p. 102. — 319. lepide Piccolo, doctus Neograecus, ap. M.: „Le serpent dévore les 8 passereaux et la mère; ce sont les 9 années de la guerre. Troie succombe à la dixième, devient un monceau de ruines c'est qui est figuré par la métamorphose du serpent en pierre. Sans cela pourquoi la ville ne tomberait-elle pas plutôt la neuvième année que la dixième?“ — 489. e sequi. pone virgulam post *γλώσσα* et *ἄρρηκτος*. — * 490 — 493. haec male cohaerent, nec integra videntur. ita scribendum est, ni fallor: * — *ἦτος ἐνείη. Εἰ μὲν Ὀλυμπιάδες — ἦθρον, Ἀρχοὺς ἄν νηῶν* etc., quodsi meminerint Musae, quot *ἴλιον* profecti sint, fieri posse putem ut duces navium et naves universas dicam. pluribus verbis exprimenda fuit vis *ἄν* particulae elegantis, cui saepe *αὐ* substituerunt librarii. de *μὲν* et *μη* confusis v. ann. ad Aeschyl. Agam. 419. in ὅσοι intelligendum est ex sequentibus *ἄρρολοι νηῶν*. omnem militum multitudinem se dicere posse negat; duces posse ait, si Musae memoraverint; id quod eas facere iussit in superioribus. asyndeton verborum *εἰ μὲν* etc. est patheticum. auget autem postremam sententiam, 487. significatam, mentione facta navium, ut fieri solet in hoc genere. — 546 — 555 addubitarunt haec viri docti, et sunt qui addita putent a gloriosis Atheniensibus, cum in unum corpus colligerent carmina Homeri quos Trojam profectos esse negavit Daphidas ap. Suidam v. *Δαφίδα*. v. P. Knight., H., M. fieri sane potest, ut ab aliena manu sint versus 547 — 551.; se reliquis delētis obliteratur nomen Menesthei, celebratum in sequentibus; itemque Petei, de quo dicta non produnt ingenium interpolatoris. — 568. post haec nesci quis male feriatu inseruit duos versus, qui leguntur in certamine Homeri et Hesiodi. Loesner. p. 495. sunt autem hujuscemodi: *ἐν δ' ἀνδρες πολέμοιο δαήμενε ἐστιχόοντο Ἀργεῖοι λινοθάρηκες, κέντρα πολέμοιο*. — 658. *βίη. Ἡρακλήειη* „Les Latins ont des tournures analogues; c'est à dire qu'ils employaient une qualité distinctive de la personne pour exprimer la pers. elle-même. Ainsi Horace Sat. 1, 2, 32.: *inquit* sententia *dia Catonis*, pour *inquit Cato*, et Sat. 2, 1, 72. *virtus Scipiadæ et mitis sapientia Laeli Nigari cum illo — soliti*. C'est de là que nous sont venues sans doute ces manières de parler usitées dans nos langues modernes: *sa majesté, son éminence, sa grace, son altesse* etc. Dans les siècles héroïques, on disait *sa force*, parce qu'alors la force du corps était la qualité qu'on appréciait davantage.“ M. cf. ejus ann. ad 172. hujus libri. ceterum modum illum dicendi jam occupavit adulatio sub Imperatoribus Romanorum, cum veteri coepissent homines, ne omnes nomine aut pronomine civiliter appellando offenderent dominos, praesertim superbos. quare non ipsos appellabant, sed eorum *pietatem* (Plin. Epist. 10, 1.), *mansuetudinem* (Eutrop. praef.), *majestatem nominis* (Martial. 8. dedicatione), *divinitatem* (Auson. Gratiarum act.), *περιφραστειῶς*. — 671. proverbii loco dicitur coepit Nirei venustus, sicut nostra memori Murati, regis Neapolitanorum, qui vulgo audiebat eques pulcher, *le beau cavalier*, sed simul strenuus fuit usque ad temeritatem. Horat. Od. 5, 15, 22.: *forma que vincas Nirea*. cf. Lucian. Dial. mort. 9. quos laudavit M. — 813. lexicon in Bekkeri Anecd. p. 221.: *Βατίειαν, τὴν οἰκίαν τὴν ἀπὸ Βάτωνος δεσπότην, οὐκ ἐὸς τι, ἢ κόσμον, ἢ χωρίον*. — Circa haec nomina subtilius satagit Proclus in Cratylum p. 38. B. — 844. not. scr. 525 pro 528. — 871. pari *επαναφρον* Musaeus 268.: *νυμφίε, πολλὰ μόγησας, ἃ μὴ πάθεις νυμφίος ἄλλος. Νυμφίε, πολλὰ μόγησας*, ubi Schraderus plurima e Nonno exempla hujus figurae protulit item Oppianus Cyn. 2, 300.: *Βούβαλος αὐτε πέλει μέισον δέμας Εὐφρονέροτος Μείων Εὐφρονέρωτος, ἀτὰρ Δόροκον μέγ' ἀρείων*. Dionys. Perieg. 633.: *τὸν δ' ἐς βορέην ὄραντα, Ἐς βορ. ὄρ. καὶ ἐς λίβα γείτονα πόντον Εὐξείνιον*. Pseudo Orpheus Lith. 64.: *ἀσσητήρα δὲ μόχθον, Μόχθον ἀσσητήρα βίον μάλα περιφραστει*. qui haec adscripsit, B.: „Talia,“ inquit, „nec mirum, Ovidio placuere, qui dixit Fast. 2, 400.: *in tam praecipiti tempore ferret ope*; *Ferret operem certe, si non ope mater egeret*. adde 3, 724, 4, 722 etc. Ariostus quoque haec figura frequentissimus est. sic Orlandi c. 12, 6.: *Con voce orrenda il cavaliere richiama, Richiama il cavaliere e lo minaccia*. adde 7, 3, 12, 28, 60, 131, 15 etc. Miltonus, poeta omnium gravissimus, sic lusit loco suavissimo, 4, 467. *what thou seest, What there thou seest, fair creature, is thyself*. et 5, 699. *now ere night, Now ere dim night had disincumber'd heav'n*.“ idem ad v, 372. Planudes ineditus: *δις οὐ τὸ αὐτὸ μόνον στοιχεῖον λαμβάνεται, οἷον ἔππο*

σύννομος, ἀλλὰ καὶ συλλαβῇ, οἷον ἀλαλάζω, μεμένηκα, προπροκυ-
 λινδόμενος· καὶ λέξις, ὡς Ὀμ. Ἰλιάδι (E, 31) Ἀρης, Ἀρης βροτολοί-
 γε, μισαίφ, πειχ, καὶ Θεόκριτος ἐν Κύκλωπι (Id. ια', 72) Ὁ Κύκλωψ,
 Κύκλωψ —, καὶ τοῦ τοῦ (Aristoph. Nub. init.). ὁμοίως δὲ δὴ καὶ λόγος
 αὐτοτελής· καὶ γὰρ μέγρι τοῦδε τὸ αὐτὸ πρόεισιν· ὡς Ὀμ. Ἰλιάδι· τοῦ δ'
 ἐγὼ ἀντίλος εἶμι, καὶ εἰ πύρι χεῖρας ἔοικεν, Εἰ πύρι χεῖρας ἔοι-
 κε, μένος δ' αἰθῶνι σιδήρω. καὶ Θεόκρ. Βουκολιασταῖς (Id. ι', 1).
 Βουκολιάσθεο, Δάφνει, τὴ δ' ὠδᾶς ἄρχεο πρώτος, Ωιδᾶς ἄρχεο πρῶ-
 τος κ. τ. λ. — 372. ann. scr.: *quas im. est Amphimachus.*

Γ, 2. ἐνοπιῇ, *cum clamore*. Buttman. *Lexil.* I. p. 288.: „Es ist aus-
 gemacht, dass ἐνοπιῇ weiter nichts bedeutet als *Ton, Stimme, Geschrei*, u. also
 ganz auf den einfachen Begriff des Stammes *ΕΠΩ* zurückgeht, wozu ὄψ u. ἦπῶ
 gehören, u. wovon die gewöhnliche Bedeutung von *εἰπειν* u. *ἐπέειν* nur abge-
 leitet ist.“ *ἀλλῶν συρίγγων τ' ἐνοπιῆν dixit noster κ', 13., tempestatis ἰαχὴν*
τ' ἐνοπιῆν τὰ Hesiodus Theog. 708. plura de hac re v. apud ipsum Buttmannum.
 — 31. „φίλον ἦτορ, *son coeur*. Horace a dit aussi, *Od. 4, 7, 19.: cuncta*
manus avidas fugient heredis, amico Quae dederis animo. tout ce que vous
 aurez donné à *l'esprit ami* (à vos goûts) echappera aux mains avides d'un héritier.
 “ *E M.* — 54. acute Knight. Proleg. in Hom. §. 59. δεκτικῶς καὶ ἐμφατι-
 κῶς Hectorem dicere ait *Paridis praesentis τὰ δῶρα Ἀφροδίτης, τὴν κόρην,*
τὸ εἶδος, non item κίθαριν, quam scil. secum ille non habuerit; nec alio modo
articulum usurpam dicit ap. poetam locis genuinis. „neque Paris,“ inquit, „in
 excusatione articulum adhibet: ab ejus enim persona gestus omnis emphaticus in
 sua δῶρα tum prorsus alienus fuisset.“ ann. B. — 95. Planudes *Dial. ined.:*
ἀκὴν ἐγ. σιῶπῆ. ἦτοι ἦσυχου· ἐπιβόημα ἀντι ὀνόματος. B. — 121. Helenam
 Trojae fuisse negavit Herod. 2, 120., fidem ille habens Aegyptiorum sacerdoti-
 bus. eam famam non multo antiquiorem Herodoto censet M.; quam secutus est
 Euripides Helena. — 126. ann. scr.: — ἀπλοῖς [ὡ', 230. *Odyss. ω', 276.* —
 151. καθ' ὕλην, quae clausula et alibi legitur, idem est ac ἐν ὕλη. — *Antiaticistes*
Bekk. p. 104.: κατ' ἀγρόν, ἀντὶ τοῦ ἐν ἀγρῷ Ἀμφις Δακτυλίω. B.
 multi sunt Graeci scriptores in praedicanda voce cicadarum; non item, notante
 M., Latini. Virg. Georg. 3, 323.: *et cantu querulae rumpunt arbusta cicadae.*
cf. ejusdem Eclog. 2, 13. J. H. Voss. ibidem ad 5, 77. (Des P. Virgilius Maro
ländliche Gedichte, übers. u. erklärt von J. H. Voss. 2. verm. Aufl., herausg. von
Abraham Voss. 1830. 1. Th. p. 218.): „die südliche Cicade oder Baumgrille, Ci-
cada plebeja und Orni Linn., die auch Singer und von den Holländern in Amerika
Leierer genannt wird, ist runder als die Heuschrecke, locusta, dunkelgrün oder
braun u. gelblich gefleckt, mit durchsichtigen, silbern oder rostfarb geaderten u.
braunfleckigen, Flügeln, u. Blättchen darunter an der Brust, die ein helles Ge-
schwirr geben; aus der Schnauze gehen 3 hornartige hohle Fasern, wodurch sie
den Saft der Blätter u. Blüten, nach der Meinung der Alten aber nur Thau, ein-
saugt. Sie bewohnt weder freie Felder, noch kalte u. schattige Waldungen, u.
singt in der Hitze der längsten Tage, da sie der Puppe entschlüpft. Hesiodus
Schild 338—392.“ — 156—158. non modo pulera fuit Helena, dum vixit, sed
umbra ejus turpes tactu suo formosas reddere credebatur. v. quae de uxore Ari-
stonis, regis Lacedaemoniorum, narrant Herod. 6, 61. et Paus. 3, 7, 7. E M.
— 179. scriptor Hebraeus Sapient. 8, 15., simplicitate Homericā: in multitudine
bonus videbor, et in bello strenuus. Ex eodem. — 300, 301. Hesiod. O. et D.
280.: εἰ γὰρ τις κ' ἐθέλη τὰ δίκαι' ἀγορεύειν Γιννώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον δι-
δοῖ εὐρύσπα Ζεὺς Ὅς δὲ κε μακροτέρησιν ἐκὼν ἐπιόρκον ὁμόσασας Φεύσεται,
ἐν δὲ δίκην βλάβας, νῆκεστον ἀάσθη, Τοῦδ' ἐτ' ἀμυνοτέρη γενεῇ μετόπισθε
λέλειπται Ἄνδρός δ' εὐδῶρον γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων. cf. oraculum, Glauco
 datum, ap. Herod. 6, 86; Paus. 2, 18; Liv. 1, 24. *E M.* — 331. Rudolphus
 in dissert. de sede deorum Hom. p. 14. ἐπισφύρια cum Scholiaste esse putat τὰ
 τῶν σφουρῶν καλύμματα. B. — 436. scr. *δαμείης.* — 445. Cette île se nomme
 aujourd'hui *Macronisi*; elle est à peu de distance du cap *Sanium (capo Co-*
one). M.

Δ, 24. malim Ἥρης. — 31. Virg. A. 1, 231.: *quid meus Aeneas in te committere tantum, Quid Troes potuere?* *E M.* — 116. pharetrae cum πάματι, seu
 operculo, imaginem ex antiquo opere effictam videsis in Millini Monum. ined. t. 1.

p. 329; coll. p. 361. B. — 117. Ap.: ἀβλήτα. ἀπαξ εἴρηται ἡ λέξις ἐβλή-
 τα κ. τ. λ. οὐποτε ἄλλοτε βεβλημένον, καινόν. ἢ πολυβλήτα, (?) οἶον πολλοῦς
 βεβληκότα. Apoll. Rhod. 3, 279.: τόξα τανύσασας Ἰοδόκης ἀβλήτα πολύστονον
 ἐξέλετ' ἰόν. — „πτερόεντα. Lafontain. *Fab.* 2, 6.: mortellement atteint d'une
flèche empennée.“ E M. — 127. Virg. Aen. 4, 408.: quis tibi tunc, Dido, cer-
 nenti talia sensus? etc. Boileav. *Lutrin* 3, 160.: que fais tu, chante, hélas!
 dans ce triste moment? Tu dors d'un profond somme etc. E M. — 157. B:
 μάχεσθαι. Ως — πάτησαν! „Vividae hujus distinctionis,“ inquit, „Hesy-
 chius mihi fuit auctor.“ — 167. Virg. A. 8, 352.: nigrantem Aegida. *Ex eodem.* —
 194. haerent interpp. in verbis Μαχάονα φῶτα. sed infra A, 92. similis est locu-
 tio: ἔλε δ' ἄνδρα Βιήνηρα. Sic Hebraica Numerorum 12, 3., in primis saltem
 vocibus a Graecis interpp. ante reddita: καὶ ὁ ἄνθρωπος Μουσῆς . . . Atque
 legere memini (nam liber nunc non est ad manum) ab incolis insulae Timoris Pe-
 ronem vocatum fuisse *Peronem hominem, Peronem virum*, quod cum Moysae et
 Homero convenit. B. — 218. φάρμακα. cf. λ', 846—848. — 223. βρίζον-
 τα. v. Aeschyl. Choeph. 834. idem figurate Eum. 265.: βρίζει γὰρ αἷμα κ. μα-
 ραίνεται χειρός. Odys. i, 151.: ἐνθα δ' ἀποβρίζαντες ἐμείναμεν ἧῶ διαν.
 E M. — 257. „L'alliance d'Idoménée et des Atrides tenait à une origine com-
 mune. D'après Hérodote, 7, 171., la Crète fut peuplée en grande partie par
 des Grecs qui vinrent s'y établir après une expédition malheureuse que les Cré-
 tois entreprirent contre la Sicile, pour venger la mort de Minos. Pas un de
 ceux qui partirent pour cette guerre ne revint dans sa patrie; et les soldats
 échappés des combats furent jetés par la tempête sur les côtes orientales de l'Ita-
 lie, où ils fondèrent une ville. Les Grecs vinrent donc se fixer, dans une île que
 les malheurs de la guerre avaient rendue presque déserte; et à l'époque du siège
 de Troie ils ne furent pas des moins empressés, dit Herodote, à secourir Méné-
 las. D'ailleurs, Hom. nous apprend qu'Idom. et Mén. étaient unis par les liens
 de l'hospitalité. Hélène dit, au 3. chant, 232., qu'elle avait vu souvent à Lacedé-
 mone le roi de la Crète.“ M. — 274. Eurip. Hecub. 866.: Ἑλλάνων νέφος.
 Liv. 35, 49.: *rex contra peditum equitumque nubes jactat.* Virg. A. 7, 793.: *in-*
sequitur nimbus peditum. Cette métaphore est si naturelle, qu'elle est de toutes
 les langues et de tous les temps. *Idem.* — 295, 6. Ces héros ne reparaisant
 nulle autre part, comme chefs des soldats de Pylos, M. Knight suppose avec
 quelque vraisemblance que ces 2 vers ont été interpolés. Il est d'ailleurs éton-
 nant que dans cette nomenclature il ne soit pas fait mention d'Antioque et de
 Thrasymède les 2 fils de Nestor. M. — 372. scr. πτωάζεμεν. — 502. Virg. A.
 9, 413. E M. — 526. Phrynichus Apparatu: Χολλάδες, διὰ δυοῖν λλ, αὶ τῆς
 γαστροῦς διὰ παχύτητα ἐπιπύξεις. “Ομ. δὲ δι' ἐνός, τὰ ἐντερα. B.
 E, 4—6. — Virg. A. 10, 270.: *ardet apex capiti, cristisque a vertice*
flamma Funditur, et vastos umbo vomit aureus ignes; Non secus ac liquida si
quando nocte cometae Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardet. Macrobe, Sat.
 5, 13., qui compare le vers quatre de ce chant aux 2 premiers vers de Virgile,
 que je viens de citer, donne l'avantage à Homère. M. — 83. πορφύρεος. ὁ
 δι' αἵματος. sic item Basilius, Gregorii Naz. Scholiastes, in Notitiis MSS. t.
 XI, 2, p. 97. hunc versum respicit Eunap. p. 26., ubi v. quae notavi, collato
 Jacobs. ad Anal. t. 10. p. 148. susurravit haec Julianus, cum veste purpurea Caes-
 arum indueretur, auctore Ammiano. E B. — 127. dubitat tamen mox Diomedes,
 ζ', 123. 128, utrum mortalis sit Glaucus, an deus; neque id ἀμάρτημα, ut vide-
 tur, μνημονικόν fugit Scholiastas. M: „Peut-être doit-on transporter ailleurs
 l'épisode de Glaucus et de Diomède, comme l'ont pensé quelques critiques. (vid.
 Schol. Ven. ζ', 119.)“ — 209. annotavit B, placere poetis mentionem πασσάλου.
 Latona hymno Hom. in Apoll.: ἀπ' ὤμων ἐλοῦσα Τόξον ἀνεκρόμασε πρὸς κίονα
 πατρὸς ἑοῖο, Πασσάλου ἐκ χειρῶν. Pind. Ol. 1, 27.: Δωρίαν ἀπὸ φόρουγγα
 πασσάλου λάμβανε. Eurip. Hecub. 875.: ξυστόν δ' ἐπὶ πασσάλῳ. cf. eundem
 Heracl. 679. Shakespear.: *my unscur'd armour hung by the wall so long etc.* —
 211. ἠγεόμην Τρώεσσιν, ut χ', 101. cf. β', 864, α', 71. E M. *ducebam*
Troas. — 302. ann. scr. Aen. 12, 897. — 342. uncinis haec inclusit W, quoniam
 Hom. αἷμα θεοῖο dixit 339. sed aliud ille nomen haud reperiens, quo significaret li-
 quorem illum divinorum corporum, similem sanguinis humani, ita locutus est; non
 quo verum eum sanguinem cogitaret. M: „J'ai tâché de sauver cette contradiction

en traduisant: *aussi n'ont-ils point un sang grossier comme les hommes.*“ certe nescio quid abrupti nec Homerici habere mihi videtur oratio, versu illo deleto. — 392. nodum in scirpo quaerunt viri docti, qui mirantur, Herculeum hic Amphitryonis, statimque Jovis filium appellari. loquitur poeta more tum hominum, qui utramque genealogiam usurpabant (Theocritus 14, 103.: *Ἀμφιτρώωνος Ἀμφιτρούωνος*); idque eo magis, quod ne pater quidem ejusmodi mortalis dedecori fuit heroi celeberrimo. saepius tamen Jovis eum filium vocat, utpote magis honorifico nomine summi dei: v. ξ', 265, τ', 105 seqq. sic item Hesiodus, quamvis curiose distinguens patres gemellorum, quos peperit Alcmena, Scut. H. 48—56, tamen identidem Herculeum appellat *Ἀμφιτροναιῖδην*, et in Theogonia 316. *καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς*, inquit, *ἐνήρατο νήλει γαλκῶ Ἀμφιτροναιάδης*, plane ut Hom. h. l. cf. Theocr. 15, 42, 71, 152, 159., Ovid. Met. 9, 140, 210, 229 etc. — 487. *λίνου πανάροον*. Aeschylus Ag. 327.: *ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ Νυξὶ φίλια*, — *Ἦτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες Στρυγανὸν δίκτυον*. E M. — 526. scholium Townlejanum libri ap. Porsonum ad Od. M. 325.: *διασκ. ἀέντες, ὡς τιθέντες ἀπὸ γὰρ τοῦ ἄημι. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδου (Th. 875.) ἄλλοτε δ' ἄλλοι ἀείσιν αλοικόν*. B. — 665. *ἐπεφράσατο* et *ἐνόησεν* nunc fere sunt synonyma, et ex solita abundantia poetae apposita. — B. festinantes ministri Sarpedonis non cogitabant de extrahenda hasta. — 677. scr. *Κοιράνον*. — 703., 4. Virg. A. 11, 664.: *quem telo primum, quem postremum, aspera virgo, Dejicis, aut quot humi morientia corpora fundis?* Il est rare que Virgile soit aussi concis que son modèle. Presque toujours il amplifie, il renchérit sur lui. J'ai souvent l'occasion de faire cette remarque, et je ne me lasse pas de la répéter, parce qu'elle caractérise la manière, ou pour mieux dire le siècle des deux poètes. *Ex eodem*. — 730. figurate Aeschylus Ag. 192. dixit *ἀνάγκας λέπαδνον*, Eurip. autem Or. 1294. et Iph. A. 396. *ἀνάγκης ζυγόν* et *ζεύγματα*. E M. — 741. v. ann. ad β', 54. — 751. Lexicon Bekkeri p. 390.: *ἀνακλιῖναι, ἀνοῖξαι*. — 797. *τείρετο*. B maluit *τρέβετο*, quod habent bene multi codd., quia *τείρετο* legitur in superioribus. — 861. non mihi magis quam Boissonadeo placent composita *Ἄρης* et *ἄρης*. sed quid faciendum? similia ipse B congressit ann. ad Planudis Met. p. 366. — 887. de accentu τοῦ ζῶς non consentiunt grammatici. est ζῶς in lex. Bekk. Anecd. p. 347. B. malim sane ζῶς, ut ὄως. v. H.

* Z, 3. versus frigidus; nec placent composita verba *Ἰθυσε* et *Ἰθυνομένων*. illi nescio quis adscripsit, puto, explicandi gratia *ἀλλ. Ἰθυν*. dein Metricus adjecit *γαλκ. δοῦρα*, subiectum illud Odys. ε', 309 quo versu deleto concinnior est oratio. — 38. de *myrica* Voss. ann. ad Virg. l. c.: „die welsche *Tamariske*, die schon Plin. für die griech. *Myrike* erklärt, *Tamarix Gallica L.* ist ein südlicher Strauch oder Baum an Seen u. Sümpfen, X, 13, von rauher balsamisch bitterer Rinde, schwanken Zweigen, die zu Besen dienen, u. kleinem Laube, wie der Cypresse u. Heide; aus der rothen Blüte des Spätfrühlings entstehen längliche Kapseln mit kleinem haarigem Saamen, welchen Plin. verkannte. Bei uns wächst eine kleinere u. gröbere Gattung, *Tam. Germanica*.“ vir doctissimus, Eyriès, ap. M.: „le tamarin (*tamarindus* Linn., germ. *Tamarinde*. „ein schöner, der Akazie in Blattform und Wuchs ähnlicher Baum“ etc. Wilmsen *Handb. d. Nat. turgesch.* 3. p. 969. *Both.*) est un grand arbre qui ne croît que dans la zone torride, il est de l'ancien et du nouveau monde, il ne pourrait supporter le climat de la Troade. Homère a voulu parler du *tamaris*, petit arbre qui cependant devient fort gros, et s'élève à une quinzaine de pieds. Par conséquent ses branches ont pu arrêter les chevaux d'Adraste, car d'ailleurs il est très-touffu; et Achille a pu appuyer sa lance contre son tronc. (φ', 18.) On connaît 2 espèces de *tamaris*; elles croissent très-bien dans le voisinage de la mer, et ne redoutent pas le contact de l'eau salée. Le *tamarix gallica*, qui est la plus grosse, devait être très-commun dans les plaines de Troie.“ — 88. viguit cultus *Minervae Piacae* usque ad aevum Xerxis, ut M annotavit. Herod. 7, 43.: *ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸν ποταμὸν (Scamandrom) ὡς ἀπῆκετο Ἐρέξης, εἰς τὸ Πριάμον Πέργαμον ἀνέβη, ἡμερον ἔχων θεήσασθαι. θεησάμενος δὲ, καὶ πνθόμενος κείνων ἕκαστα, τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Πριάδι ἔδωκε βοῦς χίλλας· χοὰς δὲ οἱ Μάγοι τοῖσι Ἑρωσι ἔδωκεντο*. — 142. *οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν*. Horat. *μεταφορικῶς* Od. 2, 14, 10.: *quicumque terrae munere vescimur*. M: — „on ne trouve jamais dans l'expression de *δῶρον*, vel *δῶρα ἀρούρης*, vel *γῆς*, le don de la terre.

Il ne personnifie point la terre.“ — 146. Schol. Venetus *τοῖη δὲ*, quod scripsi, monente et vindicante Buttmano ad Philoctetem. B. — 184. *Σολύμοισι*. Tacit. Hist. 5, 2.: — *clara alii Judaeorum initia: Solymos, carminibus Homeri celebratam gentem, condita urbi Hierosolymam nomen e suo fecisse*. Comme on voit cette prétendue origine n'a d'autre fondement que l'étymologie du mot *Hierosolyma*. E M. — 150. virgula distingue post *εἰδῆς*. — 197. *Pisandrum* vocat Strabo 12. p. 573. et 13. p. 630. *Ex eodem*. cf. H. — 219. cf. Virg. A. 3, 166—168. M. — 233. Virg. A. 3, 83; 11, 164. diu mansit hic mos hospitum. Cic. or. pro rege Dejot. §. 3.: *per dextram te istam oro, quam regi Dejotaro hospes hospiti porrexisti*. E M. — 241. scr. 242. et v. 13.: *annotavit*. — 290. de artibus *Sidoniorum* cf. *ψ'*, 743, Odyss. *δ'*, 613 sqq., Reg. 3, 7, 13 sqq., quae loca laudavit M, et ann. ad *σ'*, 289. — 296. Virg. A. 1, 479., notante M: *interea ad templum non aequae Palladis ibant Crinibus Iliades passis, peplumque ferebant Suppliciter tristes, et tunsae pectora palmis*. — 300. Colligunt ex his Schol. B, Leid. et E, non sorte, nec genere, nec unius voluntate, sed populi suffragiis creatam fuisse hanc sacerdotem. *Ex H.* ann. M, ap. Aegyptios nullo sacerdotio fungi potuisse mulieres, teste Herod. 2, 35. — 311. recte hunc versum delevit Knight., auctore Schol. A, tanquam *ταυτολόγον*. videtur esse *διππογραφία*, et quidem scriptura, quam correctores seu librarii damnantes subscripserunt emendata, vitiosis non expunctis, quemadmodum nihil expungere solebat illud genus hominum, ne codices foedarentur lituris, cf. M. — 394. praeclarus locus, de quo cum alii dixerunt, tum perite et multo cum judicio Rollinus *Traité des études*, t. 1. p. 439. ed. Letronn. ann. M. — 403. de morte *Astyanaëctis* in expugnatione Trojae M evolvi jussit Tzetz. in Lycophr. 1263, Paus. 10, 25, Serv. in Aen. 489. et fragm. parvae Iliadis. *Andromachen* profectam esse cum puero ad Molossos, auctor est Eurip. *Androm.*; nec aliter Racin. tragoedia cognomini. Manetho et Vincentius de Beauvais ap. Annium Viterb. (Commentar. super opera divus. p. 160. ed. princ. 1498.) ab eo regum Galliae originem ducere non dubitarunt: quare et *Francionem* appellatum esse dicunt. quos pessimos auctores historiae (v. Ginguenê sur Annium de Viterbe dans la *Bibl. universelle*.) secutus Ronsardus (*Franciade*, principio.) ita loquitur: *Muse, entends-moi des sommets du Parnasse, Guide ma langue, et me chante la race Des rois françois issus de Francion, Enfant d'Hector, Troyen de nation, Qu'on appelait en sa jeunesse tendre Astyanax, et du nom de Scamandre*. facete M: „Beaucoup de poètes n'ont pas établi leurs fictions sur d'aussi bons fondements historiques.“ similia de Luso fabulantur poetae et vet. historici Lusitanorum. — 459. Soph. Ajace 472.: *ἴδετε τὴν ὀμεινέτιν Ἀλάντος, ὃς μέγιστον Ἰσχυρὸς στρατοῦ* etc. E M. — 464. „alors les tombeaux en pierre n'étaient pas en usage, et l'on se contentait d'élever des monceaux de terre sur le lieu de la sépulture. — On retrouve chez beaucoup d'autres peuples le même usage, — et le mot *tumulus* chez les Latins n'a pas d'autre origine. Cet amas de terre n'était qu'une indication; voilà aussi pourquoi un tombeau dans Hom. est si souvent appelé *σημα*, signe, marque. Quelquefois aussi l'on plaçait sur ce tertre une colonne (*π'*, 457 et 675, et *ρ'*, 434.) ou même une désignation spéciale à l'homme, comme dans l'Odyssée (*α'*, 15.) Ulysse plante une rame sur le tombeau d'Elpénor.“ M. — 478. B secundum aliquot libros, quos item W 1. ed. secutus est: *ὁδὲ βίην ἀγαθὸν τε, καὶ Ἰλίον* etc. „Quum diphthongi productio ante vocalem,“ inquit, „facili opera potest vitari, vitanda est.“ — 523. similiter Agam. de Menelao *κ'*, 121., et comparari potest utrumque par horum fratrum ingenio, moribus ac dignitate. — 524. Lexicogr. in Bekkeri Anecd. p. 176. *ὁ πᾶς* hic ait esse *ὄντι τῆς κατὰ*, locumque recitans habet male *σοι* pro *τοι*, et *μεθίεις*, ut omnes libri ceteri, non *μεθίεις*, quod e conjectura Heynii nunc W recepit, qui et E, 880 *ἀνίεις* pro *άνίεις*, et K, 121 *μεθίει* pro *μεθίει*, priscis lectionibus, exhibet. Vix putaverim codd. omnes in pravo accentu conspirare; in iotacismi mendocensensum illum non valde mirer. Nec omittendum in Od. *Δ*, 372. *μεθίεις* lectionem esse codicis Harl., Hesychii et Scholiastae Platonis: cf. ibi Porsonus. B.

H, 70. *τεκμαίρεται* idem est ac *σημα τίθησι* *δ'*, 171. B. — 91. Electra ap. Soph. El. 927., spe gloriae futurae incitans sororem, ut Aegisthum secum interficiat: *τοιαῦτά τοι*, inquit, *νὰ πᾶς τις ἐξερεῖ βροτῶν, Ζῶσαιν θανούσαιν* *δ'* ὥστε μὴ κλιπεῖν κλέος. E M. — 99. Propert., munera ab Illyrico praetore Cynthiae data devovens, 2, 13, 45., hinc colorem sumsit: *Haec videam ra-*

pidas in vanum ferre procellas, Qua tibi terra, vclim, qua tibi fiat aqua. ibi v. Burmannum. B. — 125. Syagrus, aegre ferens, ducem belli creatum esse Gelonem, Syracusarum regem, ap. Herod. 7, 158.: ἡ κε μέγ' οἰμώξειεν ὁ Πελοπίδης Ἀγαμέμνων. Racin. *Phèdre* 4, 6.: Oh, combien frémira son ombre érouvante! Ex eodem. — 133. H, assentiente M, ad Celadontem pugnatum fuisse putat, verbisque Ἰασδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα significari tantum oppidi Pheae situm, a quo oppido procul fluebat Celadon, Jardanus autem id alluebat. — 333. de Persis Herod. 3, 16.: ἐκέλευσέ μιν ὁ Καμβύσης κατακαῦσαι, ἐντελλόμενος οὐκ ὄσια Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι πύρ. Dioscorides Anthol. Pal. 1. p. 351.: Εὐφράτην μὴ καίε, Φιλόνυμ, μηδὲ μίηνης Πῦρ ἐπ' ἑμοί. Πέρσης εἰμι etc. cf. Diog. Laërt. prooem. p. 5. §. 7. ita etiam hac in re, ut in aliis, disconveniebat inter Persas et Graecos. v. ann. ad α', 4. E M. — 334. antiquissimus est mos colligendi ossa mortuorum. v., monstrante M, Exod. 13, 19.; Reg. 2, 21, 13, 14. — 336. recte H ἔξῃ. refert ad ἐκ πεδίου, educentes ex campo tumulum. hoc item dicas ἀγ. ἐν πεδίῳ: itaque id quidam adscripserunt, quod occupavit edd. vett. — 410. maximi faciebant veteres illi sepulturam, cum honoris causa ap. viventes Inferosque (v. ζ', 60, Odys. λ', 72.), tum metu, ne corpora inhumata lacerarentur. (v. α', 4, 5 etc.) Dido ap. Virg. A. 4, 620: cadat ante diem, mediaque inhumatus arena. sed alias, antiquitatis immemor, idem poeta loquitur more seriorum, qui religionem priscam exuerant; velut Anchises Aen. 2, 646.: facilis, inquit, jactura sepulcri. nec magis sollicitus Horat. Od. 2, 20, 24.: sepulcri Mitte supervacuos honores. Seneca Epist. 92.: nil tumulum curo: sepelit Natura relictos. et pridem Ennius (ed. Hessel. p. 61.): nemo me lacrumis decoret, nec funera fetu Facit. E M. — 433. scr ἄρα. — 446. hinc Maro Aen. 1, 48.: quisquam numen Junonis adoret Praeterea, aut supplex aris imponat honorem? E M.

⊙, 39, ann. scr. θυμῶ. — 72. ῥέπε δ' αἴσιμον ἦμαρ Ἀχαιῶν. Eschyle, Sept. cont. Theb. 21., faisant allusion a cette expression d'Hom., a dit avec beaucoup de hardiesse: εὖ ῥέπει θεός. E M. — 206. placuit Wolfio hic et alibi distinctio insuavis Ζῆ- Ν', quam quidem exhibent Veneti libri, et Bastius ad Gregor. p. 938. defendit. At in syllaba Ζῆ- versum claudente major fit mora, quam ut Ν' αὐτοῦ possit recte pronuciari. Nec Ζῆν' caret incommodo. (?) Negligentior paulo fuit poeta, ni scribendum sit Ζῆν. B. — 282. souvent (α', 414, ε', 70, ζ', 421, Odys. λ', 67 etc.) Hom. emploie le verbe τρέφειν, nourrir, dans le sens d'élever, faire l'éducation. Autrefois notre verbe nourrir avait la même acception. Brantôme (*Mém. de Brantôme sur les vies des dames illustres*, p. 3., éd. de Leyde 1722.) a dit: „Elle (Anne de Bretagne) était très-vertueuse, sage, honneste, biendisante . . . aussi avoit-elle été nourrie par madame de Laval . . . qui lui avoit été donnée par le duc François son père, pour gouvernante.“ Corneille (Nicomède, A. 2. sc. 3, v. 9.): Si vous faites état de cette nourriture, Donnez ordre qu'il règne etc. M. — 367. M de Cerbero: „Virgile, Aen. 6, 417., lui donne 3 gosiers, trifauci, et l'auteur de la Théogonie, 312, suppose qu'il a 50 têtes, πεντηκονταόρηνον. Pictoribus atque poetis“ etc. — 439. Il arrive souvent à notre poète de transformer en noms propres les épithètes de quelques divinités. Ainsi, non seulement l'adjectif ἐννοσίγαιος, mais ceux de ἐνοσίχθων, qui a le même sens (qui ébranle la terre) de γαιήχορος, qui ceint la terre, (?) sont tour à tour épithètes et noms propres. (noms propres, ν', 59, 83, ν', 13, 405, φ', 435; épithètes η', 445, ν', 65, Odys. α', 68, δ', 322.) — Juvenal, imitant Hom., — en parlant de Xercès, Sat. 10, 182.: ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigaeum. Hom. change aussi en noms propres les épithètes de Mercure et d'Apollon le premier, nommé Ἐκουῆς, ou plutôt Ἐκουσίας, reçoit les noms d'Ἀργειφόντης, qu'on peut traduire par meurtrier d'Argus, de Ἐριούνιος, très-utile; très-propice, mots qui se trouvent aussi employés comme épithètes. (noms propres, φ', 497, ω', 339, 360 etc.; épith. ν', 34, ω', 457, 679.) Apollon est désigné par les épithètes de Ἐνάεργος, de Ἐνατος, qui lance au loin, de Ἀργυρότοξος. (α', 37, 385, 473 etc.) La même observation peut s'appliquer à Vulcain, dont les épithètes κλλοποδίων et ἀμφινύχεις, boiteux, sont aussi noms propres. (α', 371, 383, 393, Odys. δ', 349. voyez les observations sur le v. 331 du 21. ch. de Il.), et au Soleil, nommé Ἐπιρίων, supergradiens (τ', 398, Odys. μ', 133.). Je crois que c'est à tort qu'il est toujours nom propre dans Wolf. Mais

Il n'en est pas de même pour les héros, qui conservent toujours leurs noms propres ou leurs noms patronimiques. — 527. tuetur haec Ruhnken. Epist. crit. 1. p. 56. simili tautologia dictis *ι*, 124, *ν*, 481, Odys. β', 64, *ν*, 390. „On pourrait discuter sur la parité des exemples que cite Ruhnkenius, mais il vaut mieux dire avec H qu'il est impossible de déterminer d'une manière précise si ce qui nous paraît redondant et superflu doit appartenir à quelque main moderne, ou bien au style, encore informe, et à la simplicité des hommes et des temps“ etc. M. putes, Homerum vel rhapsodos hisce explicare voluisse auditoribus insolentius verbum *Κηρροσιφορήτους*. certe auditores, praesertim simplices et rudiores, talia ferunt, non item lectores.

I, 5 ann. circa finem pone punctum ante *Hesiodus*. — 48. Cette pensée, et le mouvement même de la phrase, a été heureusement imité par Racine, *Iphig.* act. 1. sc. 2.: *Et quand moi seul enfin il faudrait l'assiéger, Patrocle et moi, seigneur, nous irons vous venger.* M. — 189. annotavit Athen. 14. p. 624 A., solum ex illis heroibus Achillem musica solari otia sua, et animi ardorem temperare. *Ex M.* dicitur tamen h. l. etiam Patroclus lyra cecinisse alternis. — 214. de *salis* pretio, usuque ejus symbolico in foederibus faciendis et ad significandam sapientiam, v. M et, quos laudavit, praeter Scholiastas, Plut. Symp. 5, 10, Levit. 2, 13, Numer. 18, 19, Paralip. 2, 13, 5., Evang. Matth. 5, 13. — 219. Phrynichus Apparatu p. 42. *θύσαι, ἀντί τοῦ θυμιάσαι· θεοῖσι — θυηλάς.* λέγει δὲ θυηλάς τὰς τιθυμένων ἱερῶν. rursus p. 44. βούλεται λέγειν τὰς ἀπαρχὰς τῶν ἐν τῇ εὐχαρία παρατιθιμένων, ὅπερ εἰώθασι ποιεῖν, ὅταν προσφέρωνται τροφήν. B. posterior harum annotationum pertinet ad h. l., quo convivium agitur. — 225. *χαῖρε.* hoc verbo se invicem salutabant vet. Graeci; recentiores dicebant *οὔτε*, quod tamen et in Odyssea legitur, *οἰ*, 401, *ἀσπάζομαι* (Aristoph. Plut. 320.), *ύψιαινε*, *ἔρῶσω*. v. M. — 312, 313. adscripsit M Neoptolemi verba, magni plena spiritus, ap. Soph. Phil. 86 seqq. — „*ἄλλος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου,* ait Phrynichus Apparatu p. 82. et hunc versum recitat“ etc. *E B.* — 378. *τὸ καὶ capillum* intelligentibus assentitur B., commemoratque Arabum apprime huc faciens proverbium *vilior quam capillum decidens*, quod ex inedita Meidanii sylloge proverbiorum Arabicorum protulit Gesenius. — 383. *ἔκατόμυπλοι.* similiter, *E* annotante, Herod. 1, 179. de urbe Babylone: *πύλοι δὲ ἐνεστάσι περίξ τοῦ τείχους ἑκατόν, χάλκισαι πᾶσαι.* *E M.* — 485. educavit Achillem Phoenix, secundum Homerum, non Centaurus Chiron, quae seriorum fama est, Apollonii Rhod. 1, 558., ubi v. Schol., Orphei personati Argon. 383 — 385, Apollodori 3, 13, 6, Platonis de Rep. 3., ed. Bip. 6, p. 271 etc. magistrum tamen Achilli in re medica fuisse Chironem, tradit ipse Hom. *ι*, 830., commerciumque ejus cum Peleo memorat *π*, 143. Xenophon de Venat. 1. Achillem recensuit inter discipulos Chironis *κυνηγεσίους καὶ ἑτέροισι καλοῖς.* cf. ann. ad δ', 219. et M. — 504. scr. *αἰ ῥα.* — 505. lexicon Sophisticum Bekkeri p. 448.: *ἀρτίπους, ὕμεις τοὺς πόδας ἔχων.* B. — 551. *ἑδύναντο.* H et B, secundum Excerpta codicis Victor. ap. Bentlejum: *ἑθέλεσκον.* Schöll. Ven. et Lips.: *ἐν τῇ Ἀριστοφάνους· οὐδ' ἑθέλεσκον. καὶ, ὅτι Ὀμηρικόν· οὐδ' ἑθέλει προορέειν.* (φ', 366.) ita *ν*, 106. minus aptus ad probandum usum *τοῦ ἑθέλειν* pro *δύνασθαι* est *ι*, 311., quem versum laudavit B; sed v. eundem annotatis ad Nicetam. vulgatum *ἑδύναντο.* H habet pro interpretatione. — 597. haec addi velim annotationi: Oisianus Ahlwardt. 1. p. 130.: *seid Scharen vergleichbar im Kampf.* — 607. *ἄττα.* Ce qu'il y a d'assez étonnant, c'est que, selon M. Peignot (*Amusements philol.*, 2. éd., Dijon 1824. p. 214.), ce même mot *atta* signifie père en langage gothique, et que les Biscayens disent encore aujourd'hui *aita.* *E M.* — 671. lex. Bekk. p. 392.: *ἀνασταδόν, ἀνιστάμενοι.* B.

K, 68. Herod. 7, 143.: — *τῷ οὐνομα μὲν ἦν Θεμιστουλήης, καὶς δὲ Νεοκλέος ἐκαλέετο.* Paus. 3, 14. in descriptione memorabilium urbis Spartaе: *καίται δὲ καὶ σήλη πατρόθεν τὰ ὀνόματα ἔχουσα, οἱ πρὸς Μήδους τὸν ἐν Θεσμοπύλαις ἀγῶνα ὑπέμειναν.* Romani praenominibus gaudebant: v. Hor. Sat. 2, 5, 32. hinc Virg. A. 11, 731.: *nomine quemque vocans.* M.: „S'il eût dit *nomine paterno*, il n'aurait pas été compris par les Romains. Quoiqu'ils eussent adopté dans leur langage certains noms patronimiques, tels que: *Atrida, Hyrtacides, Aeneades*, ces sortes de terminaisons n'étaient qu'une traduction littérale des noms propres des Grecs, elles ne s'appliquaient point à ceux des naturels du pays.“ —

95. scr. τρομέει δ' ὕπο. — 238. lex. Bekk. p. 354.: ἀλδοσεικων, αλδούμε-
ως. B. — 298. Homeri brevitatem praedicat E, proluxa esse visa dicens veteri-
bus illa Xenophontis Ages. 2, 14.: ἐπεὶ γε μὴν ἔληξεν ἡ μάχη, προῆν δὴ θεά-
σασθαι, ἐνθα συνέπεσον ἀλλήλους, τὴν μὲν γῆν αἵματι πεφυρμένην, νεκροὺς δὲ
κείμενους φίλους καὶ πολέμιους μετ' ἀλλήλων, ἀσπίδας δὲ διατεθρομμένας
δόρατα συντεθροσμένα, ἐγγχειρίδια γυμνά κουλῶν τὰ μὲν χαμαὶ, τὰ δ' ἐν σώ-
μασι, τὰ δ' ἐτι μετὰ χεῖρας. Ern. hunc imprimis locum cogitasse censet Quinti-
lianum 10, 1., ubi et ipse laudat Homeri brevitatem. E M. — 324. lex. Bekk. p.
427.: ἀπο δόξης, ἀπο εὐκασιμῶν. et hic τῆς ἀπο tonus in plurimis invenitur edd.
B. — 435. Oppianus Halieut. 3, 541, de domo pueri orbi, quem quisque spoliat:
κτῆσιν αἰεὶ κείροντες ἀσημάντοιο δόμοιο. E M. — 498. ap. Virg. A. 1, 472.
Diomedes avertit Rhesi equos. Ex eodem. —

A, 1—2. tollit hos versus Knight., quod nulla praeterea reperiatur ap. Hom.
apothosis. qua ratione et ἀπαξ εἰρημῆνα omnia expungemus. — 68. μάκαρος,
beati, opulenti. sic ᾠ, 377.: μακάρων δ' ἔξ ἔσσι τοιῶν, et Hesiodus O. et D.
549. μακάρων ἐπὶ ἔργοις, h. e. Guyeto interprete felicitium agricolarum, divitum.
Horat. Od. 2, 4, 13.: nescias an te generum beati Phyllidos flavae decorant pa-
rentes. E M. — 256. lex. Bekk. p. 397.: ἀνεμοτορεφῆς, τὸ ἐν εὐνήμεοις τό-
ποις τεθρομμένον· εὐτονον γὰρ τοῦτο. B. — 144. Virg. A. 10, 707—715 com-
parat M. — 547. Phrynichus Apparatu: χωρεῖν ἐπὶ στέλος, τὸ ὀπίσω ἀναχωρεῖν,
μὴ δόντα τοῖς ἐναντίοις τὰ νῦτα. "Ομ. δὲ λέγει ὀλίγον γόνυ γονυὸς
ἀμείβων. — 630. J'ai déjà fait observer (ann. ad δ', 438.) que les héros ne
mangeaient que de la viande rôtie. Cependant Athénée (Deipn. epit., lib. 1. p.
24, E, F.) s'appuie de ce passage pour soutenir que l'usage des légumes ne leur
était pas inconnu. Il faut dire à cela que cet exemple est unique dans les poé-
mes d'Hom., et qu'ensuite, il semblerait par ce passage même, qu'ici l'ὀρνθον était
moins servi comme nourriture que comme un excitant pour boire davantage. M. —
709. duos fuisse Mofiones, non συμφνεῖς, ostendimus ann. ad ψ', 639. cf. M.

M, 343. probabiliter B: — θῖων. Ἀλάντα etc., junctis verbis ἔρχο θῖων,
ut ἔξε θῖων Πάτροκλος λ', 807. et Pseudo-Diogenes Epist. 6.: ἦκέ τις θῖων.

N, 106. ἐθέλεσκον. v. ann. ad ι', 551.

Ξ, 457. est quidem „facilis descensus Averni.“ Tamen, ut in loco declivi,
potest prodesse descendenti scipio. hinc ferocis Polydamantis ironia. Quod noto
ob interpretum quorundam hallucinationes. B. — 472. Theocr. 25, 28.: οὐ σέ γέ
φημι κακῶν ἔξ Ἐμμεναι. Idem.

O, 23. βηλοῦ, quem Tr. gici dicunt βαλόν. v. ann. ad Aeschyl. Cho. 534.
notavit et B. — 31. hāud male B, secundum aliquot libros: ἀπολήξης. — 105.
ita W. vulgo: — ἀφρονέοντες, Ἥ ἔτι. B: — ἀφ—τες, Ἥ τι secundum Harl.
placet. — 236. lex. Bekk. p. 402.: ἀνηκούστησεν, οὐκ ἤκουσεν. B. — 237.
hoc malit B: — ἔλθω. Ὡς καὶ etc. — 347. „Il est à remarquer“ etc. subser-
vandum hisce nomen Montbelii. — 394. lex. Bekk. p. 364.: ἀκήματα, ἰήματα.
B. — 352. v. ann. ad ψ', 500. — 353. scr. ἐπι, ut φ', 251. — 451. quaerunt
acriter interpp, qui potuerit Clitus vulnus in cervice, idque retro, sumere? Non
tendebat Clitus recta ad naves, sed oblique ad locum quo pugna erat validissima;
idcirco non potuit ex adverso vulnerari. Et quaerunt quo modo χαριζόμενος dic-
tus sit. Poterat auriga Polydamanta currus ascensorem, dum rediret, seorsim
exspectare; sed, prae ardore et bene merendi de civibus studio, currum in proe-
lium agebat, usurus, pro re nata, gladio. Et statim Polydamas novum aurigam non
ita longe vagari jubet. B. — 552. scr. ἐνένιπεν. v. ann. ad ψ', 473. — 621. ver-
nacule verbis nourri, bien nourri, utimur ut rerum magnitudinem significemus, ora-
tione humili; quod graeco τροφοῖς apte convenit. B. — 696. ann. scr.: μὴ κε-
κοπ. 727. Ἀλλὰ ἔμιμνον, clamavit e tumulo voce alta et horribili heros ipse,
quum petulantior quidam pastor Trojanus ipsius umbram Homericō hemistichio la-
cesseret, Ἀἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. Rem narrat Philostratus Her. p. 64, ubi cf.
nota. B.

Π, 44. lex. Bekk. p. 365.: ἀκμηῆτες, μὴ κάμνοντες. — 134. Scholiastes
Townlejani libri, ap. Dobraeum Add: ad Plut. p. 135, legit Ποικ, ἀστ., κακῶν
βελῶν ἀλεωρήν: quod ex Vespis 615. Τάδε κέκτημαι, πρόβλημα κακῶν σκευῆν
βελῶν ἀλεωρήν, firmabat Porsonus. B. διτογραφία. — 149. scr. Βαλιαν. —
718. lex. Bekk. p. 420.: ἀπερῆσια, ἀπειρα τῷ πλήθει. Idem. — 379. Idem

396.: ἀνεκνύβαλιάζον, κτύπον ἐποίουν, ἐκρότουv. B. — 670. Ibid.
 37.: ἀμβροτα, θεία, ἀφθαρτα. Id.
 P, 363. lex. Bekk. p. 390.: ἀναίματι, ἀνευ αἵματος. B. — 392. Ibid.
 379.: ἀλόγη, τὸ λίπος. Id.
 Σ, 56. ἀνέδρομαξ. Schol. Philostrati Her. p. 379.: ἀναδρομῆν, ὡς ἐφντοῦ κ. ἡλικίας χρησίμῳv. cf. ibi notam. Anna Comnena 1. pag. 9.: ἀναδρομῆ σώματος κ. κάλλι προσώπου κοσμούμενος. E B. — 186. lex. Bekk. p. 324 ἀγάννηρον, λίαν χιονίζόμενον. B. — 192. item B, auctore Buttmano ann. Menonem c. 36, ἐ codice Vindob., cujus tamen libri mentio nulla fit ap. H: οἶδα, τοῦ ἀν etc. — 316. lex. Bekk.: ἀδινοῖο γόοιο, τοῦ ἀδρόως ἐκγεμνον. Σειρήων δὲ ἀδινάου (Odys. ψ', 326.), τῶν συνεχῶς ἔδουσαν, Ηλιόδαρος ἔφη. B.

T, 102. Planudes ined., hunc versam recitans, habet in fine, στήθεσσι κ λεύει, et notat λείπειν εἰπεῖν. B. — 140. Idem ibidem: Δῶρα — παρ. λε πει, ἔτοιμός εἰμι. Sic I, 688.: εἶσι καὶ οἶδε τὰδ' εἰπέμεν. Potest subaudiri ὡς Vernacule oratione humili: „ils sont pour le dire.“ B. — 153. Planudes in eo Ὡς δὲ τις ὑμείων... τὸ τις ἀντὶ τοῦ ἑκάστος. Id. — 242. proverbiale formulam ἄμα ἔπος ἄμα ἔργον pluribus illustrant interpp. Aristacneti 2, 7, p. 66 B. — 276. Planudes ibidem: λῦσεν δ' ἄ. αἰψ. ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς καὶ ὀξέδρομεν, ἀντὶ τοῦ ταχέως. Id. cf. Bähr. ann. ad Plut. Pyrrh. pag. 238. 290. Plan.: ὡς μοι δέχεται, ἀντὶ τοῦ διαδέχεται. B. — 304. Idem ap. Eudem: ἀρνεῖται καὶ ὁ λέγων μὴ πεποιημέναι τόδε τι. ἀρνεῖται καὶ ὁ μὴ θέλω ποιῆσαι τόδε τι, οἷον λίσσου... ἠρνεῖτο στοναχίζων, ἀντὶ τοῦ ἀπηγορευεν. — 321. σῆ ποδῆ, desiderio tui, vel tuo. sic θρηῆος οὐμός, gemit propter me, ap. Aeschylum Prom. 386., ubi v. Blomfield., σὸς πόθης ap. Ho Odys. κ', 202, Moschum 2, 153, Procopium Epist. 15. aliosque recentiores. E B.

T, 138. B secundum cod. Cantabrig: — ἀρχαῖα μάχης ἰδὲ Φ. Ἄπ., nec sperit καὶ pro ἧ substitutum a Barnesio, auctore Lesbonacte. „Poterit quoque vitari inquit, „soloeicismus recepta, post Aldinam, Harlejani et Vindobonensis lectione ἀχησι, in eamque primum inclinabam, sed pluralia quae sequuntur me retinuerunt.“ duo nomina singulari numero τῶ ἧ juncta singulari verbo, non plurali nectenda esse ait; itaque et ap. Horat. Sat. 2, 1, 65. Bentleji probat scripturam, ex melioribus libris repositam, hanc: num Laelius aut (pro aut) qui Duxit oppressa meritum Carthagine nomen, Ingenio offensi aut laeso dolere Metelli cf. Markland. ad Iphig. Aul. 195, Dorvill. Miscell. Observ. 5. p. 304, Welcke ann. ad Alamanem p. 20. — 227. lex. Bekk. pag. 403.: ἀνθ' ἔρικες, αἱ τὰ στραχῶν προβολαί. B. — 247. Phrynichus Apparatu p. 24.: ἀμαξία χημάτ μεγαλα, ἃ φέροι ἂν ἀμαξα, οὐκ ἀνθρωπος ἢ ὑπόζυγιον. καὶ ὁ Ποιητῆς, οὐδέ — ἄροῖτο. οὐκ ἔστι ταῦτα πολιτικά (civilia, vulgaria. v. Schn. v. πολιτικό Both.) τῶ μέντοι Ποιητῆ δίδοται λέγειν. Id. — *304. scribamus περὶ πάντων Φ, 14. lex. Spirituum p. 234: ὀρμενος ὁ διαγεσθεις (fort. διεγεσθεί Both.), ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρρω, ψιλοῦται. cf. Not. ad Herodiani Epimer. p. 102. I — 67. lex. Bekk. p. 399.: ἀνέσχετο, ἀνέτεινεν. Id. — 394. Grammaticus i meis ad Planudis Met. notis p 652.: τὸ δὲ ποδάμπτρα, κννάμνια, ἀπ τοῦ ποδόμπτρα κ. κννόμνια, κατὰ τροπήν τοῦ ο εἰς α. B. — 537. Planudes in ed.: λόγοι μετατίθενται, ὡς τὸ καλούμενον σχῆμα πρωτόστερον, οἷον· οἱ δ' ἀνεσάν τε πύλας κ. ἄ. ὄχ. μετὰ γὰρ τὸ ἀποσθῆναι τοὺς μόλους ἀνιένται ἧτοι ἀνοίγονται, αἱ πύλαι. Idem.

